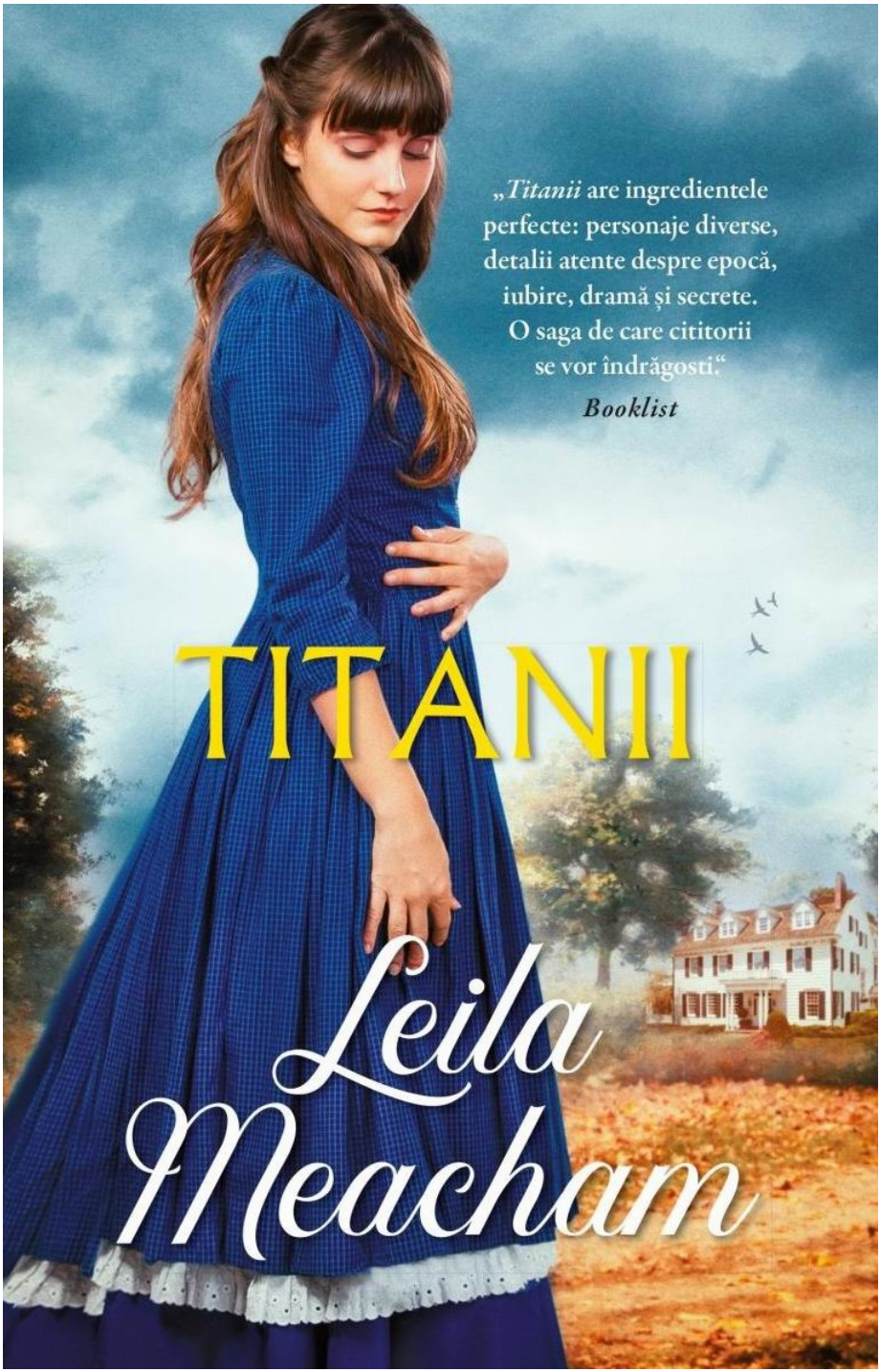
„*Titanii* are ingredientele perfecte: personaje diverse, detalii atente despre epocă, iubire, dramă și secrete. O saga de care cititorii se vor îndrăgosti."
Booklist
TITANII
Leila Meacham

LEILA MEACHAM
TITANII

***Titans b*y Leila Meacham**

Copyright © 2016 Leila Meacham
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Manuela Bulat
LITERA*
2019

În amintirea Sarei Lynn Leck Robbins, paleontolog, prietenă de neînlocuit

Coincidenţa este modul lui Dumnezeu de a rămâne anonim.

Veche zicală

Prolog

De pe scaunul aflat lângă patul ei, Leon Holloway se aplecă spre chipul palid al soţiei lui. Zăcea epuizată în aşternuturile curate, cu ochii strâns închişi, cu părul periat şi cu faţa spălată după nouă ore cumplite de chinuri ale facerii.

— Millicent, n-ai vrea să-i vezi pe gemeni? Trebuie alăptaţi, rosti Leon cu blândeţe, mângâind fruntea soţiei sale.

— Numai pe unul, spuse ea fără să deschidă ochii. Adu-mi-l doar pe unul. Nu am putere pentru amândoi. Alege tu pe care. Cere-i moaşei să-l ia pe celălalt şi să-l dea acelui doctor binefăcător al ei. El îi va găsi un cămin bun.

— Millicent… Leon se retrase şocat. Nu se poate să vorbeşti serios!

— Ba da, Leon. Pot suporta să fiu blestemată cu unul, dar nu cu doi. Fă ce ţi-am zis, sau zău că îi voi îneca pe amândoi.

— Millicent, scumpo… este prea devreme. Te vei răzgândi.

— Leon, fă ce ţi-am spus! Vorbesc serios!

Leon se ridică anevoie. Ochii soţiei lui erau închişi în continuare, iar buzele, strânse cu putere. El ştia că Millicent avea destulă amărăciune în ea pentru a face aşa cum ameninţase. Ieşi din dormitor, coborî la parter şi se duse la bucătărie, unde moaşa îi spălase şi îi înfăşase pe gemeni, care plângeau.

— Trebuie hrăniţi, rosti ea pe un ton acuzator. N-am auzit în viaţa mea ca o femeie care tocmai a devenit mamă să dorească să se spele înainte de a avea grijă de pântecele bebeluşilor ei! N-am auzit niciodată una ca asta. Ba chiar mi-a trecut prin minte să-i pun la sânii mei, domnule Holloway. Sper să nu vă supăraţi. Dumnezeu ştie că am suficient lapte în plus.

— Nu mă supăr, doamnă Mahoney, spuse Leon. Şi… ţi-aş rămâne îndatorat dacă l-ai hrăni pe unul dintre ei.

Soţia mea zice că nu poate hrăni mai mult de o gură.

Chipul doamnei Mahoney se crispă de dispreţ. Era de origine irlandeză, iar sânii ei mari şi plini cu lapte indicau recenta naştere a celui de-al treilea copil al ei. Nu o plăcea pe trufaşa femeie cu păr blond-roşcat de la etaj, care punea atât de mult preţ pe frumuseţea ei. I-ar fi făcut mare plăcere să-i zică soţului cucoanei ce părere avea ea despre atitudinea rece şi lipsită de inimă a neveste-sii faţă de naşterea bebeluşilor, oricât de neaşteptat o fi fost cel de-al doilea, dar hrănirea copilului era mai importantă în acel moment. Începu să-şi descheie nasturii corsajului.

— Sigur că îl voi hrăni, domnule Holloway. Pe care?

Leon închise strâns ochii şi se întoarse cu spatele la ea. Nu suporta să vadă tragedia de a alege care dintre gemeni să se ospăteze de la pieptul mamei şi care să primească laptele unei străine.

— Schimbă-le poziţiile sau lasă-i acolo unde sunt, îi ceru el moaşei, îţi voi arăta pe care să-l iei.

O auzi pe moaşă dând ascultare instrucţiunilor lui, apoi arătă cu degetul peste umăr. Când se răsuci, văzu că bebeluşul pe care îl luase era ultimul născut, cel pentru care se grăbise să găsească un cearşaf găurit care să-i servească drept scutec. Leon îl luă repede în braţe pe celălalt copil. Sora lui deja sugea înfometată prima ei masă.

— Mă voi întoarce, doamnă Mahoney. Te rog, nu pleca! Trebuie să stăm de vorbă.

Partea întâi

Nathan

Capitolul 1

Ferma Barrows, lângă Gainesville, Texas, 1900

În ziua în care viaţa lui Nathan Holloway s-a schimbat pentru totdeauna, dimineaţa a început ca oricare alta. Zak, ciobănescul german pe care îl salvase şi îl crescuse de mic, îi linse faţa cu limba lui caldă. Nathan îşi şterse umezeala cu care fusese trezit şi îl împinse de lângă el.

— Pleacă, Zak! rosti el, dar în şoaptă, ca să nu-şi trezească fratele mai mic, care dormea în patul aflat în cealaltă parte a camerei.

Mai era o oră până la răsăritul soarelui, iar camera era întunecată şi rece. Nathan se cutremură în cămaşa lui de noapte. Aşa cum făcea în fiecare seară înainte de a se băga în pat, îşi lăsase lenjeria, cămaşa şi pantalonii pe un scaun din apropiere, pentru ca, dimineaţa, să se îmbrace repede şi fără zgomot. Randolph mai avea încă o oră de somn, iar dacă Nathan şi-ar fi trezit fratele, s-ar fi iscat iadul pe pământ.

Cu şosetele şi ghetele într-o mână şi cu câinele pe urmele lui, Nathan ieşi pe coridor şi se aşeză pe o bancă pentru a se încălţa. Din bucătărie se simţea miros de şuncă şi ceapă prăjite. Nathan se gândi că nimic nu era mai bun decât şunca şi ceapa într-o dimineaţă rece după care urma o zi de muncă. Atent la fiecare mişcare şi gând al stăpânului său, Zak dădu din coadă pentru a-şi exprima acordul. Nathan chicoti uşurel şi frecă rapid şi cu putere gâtul animalului. La micul dejun aveau să fie şi cartofi, şi chifle calde cu unt şi gem.

Mama lui era în faţa aragazului şi întorcea şunca. Era îmbrăcată deja, cu părul strâns într-un coc îngrijit şi cu un şorţ curat legat pe trupul zvelt.

— ’neaţa, mamă, spuse Nathan somnoros, trecând grăbit pe lângă ea pentru a se duce la toaletă din curte.

Spre deosebire de sora lui, prinţesa familiei, chiar şi în dimineţile de iarnă, bărbaţilor li se cerea să nu folosească oala de noapte.

Aşa că trebuiau să iasă din casă. După aceea, Nathan avea să se spele în antreul de lângă bucătărie, unde era cald, iar apa din urcior încă era fierbinte.

— L-ai trezit pe fratele tău? întrebă maică-sa fără a se întoarce spre el.

— Nu. Încă doarme.

— Astăzi, are testul acela important. Ar fi bine să nu-l fi trezit.

— Nu l-am trezit. Tata e pe-aici?

— S-a dus să mai aducă lemne.

În timp ce Nathan îşi încheia repede nasturii hainei, tatăl lui intră pe uşa din spate, cu braţele pline cu buturugi de stejar pe care le spărseseră şi le stivuiseră din toamnă.

— ’neaţa, fiule. Ai dormit bine?

— Da, tată.

— Bun băiat.

— Te aşteaptă o zi plină.

— Da, tată.

Schimbau aceleaşi cuvinte cam în fiecare dimineaţă. Toate zilele lui Nathan erau pline de când terminase şcoala, cu doi ani în urmă. O mulţime de sarcini îl aşteptau în fiecare zi lucrătoare, dar asta nu-l deranja. Îi plăcea munca la fermă, să fie în aer liber, singur în majoritatea zilelor, doar el şi cerul, şi pământul, şi animalele. Nathan luă felinarul aprins pe care i-l dădu tatăl lui şi culese de jos un sac pentru făină subţiat de prea mult spălat, în care se aflau o găleată pentru lapte şi un prosop. Zak îl urmă afară şi îşi făcu treaba în zona întunecată de lângă copaci, în vreme ce Nathan şi-o făcu şi el pe a lui, apoi, urmat de câine, se duse în hambar, pentru a se ocupa de sarcinile de

dinaintea micului dejun, lumina felinarului deschizându-le calea.

Daisy, vaca, mugi din boxa ei – un sonor „bună dimineaţa”.

— Bună, bătrânico! rosti Nathan. Ne vom ocupa de tine într-un minut.

Înainte de a lua un scăunel şi a deschide poarta boxei, Nathan plimbă lumina felinarului prin tot hambarul, pentru a se asigura că niciun vizitator nedorit nu se adăpostise acolo în timpul acelei friguroase nopţi de martie. Nu era neobişnuit să găseşti un vagabond în fân sau, când vremea era mai caldă, să descoperi un şarpe încolăcit în vreun colţ. Odată, o vulpe rănită şi ostilă se refugiase în magazia cu scule.

Satisfăcut că nu exista niciun intrus, Nathan atârnă felinarul şi deschise poarta boxei. Daisy ieşi şi se duse direct la troaca în care o aştepta mâncarea, apoi îşi luă micul dejun în vreme ce Nathan o mulse. Mai întâi, perie vaca pe ambele părţi de părul şi ţărâna care ar fi putut să cadă în lapte, apoi scoase găleata din sac şi începu să-i şteargă ţâţele cu prosopul. În cele din urmă, puse găleata sub ugerul umflat al vacii, în vreme ce Zak, care stătea lângă el, aştepta atent primul jet de lapte, ce avea să aline disconfortul vacii.

Daisy îi îngăduia numai lui Nathan s-o mulgă, refuzând să coopereze cu oricare alt membru al familiei. Nathan o apăsa cu mâna pe crupa dreaptă, iar vaca îşi dădea îndatoritoare piciorul în spate pentru ca el să-şi poată face treaba. În cazul tatălui şi al fraţilor lui, nu-şi clintea piciorul, iar ei trebuiau să i-l împingă cu forţa spre spate, în timp ce ea mugea, tremura şi clătina din cap, indiferent că ugerul îi era golit.

— Numai tu eşti în stare, îi spunea tatăl lui.

Asta era în regulă din partea lui Nathan, dar şi a fratelui şi a surorii lui, mai mici decât el cu doi, respectiv trei ani. Puteau dormi până mai târziu şi nu trebuiau să se ducă în hambar pe vreme rea înainte de răsăritul soarelui, însă lui Nathan îi plăceau acele momente petrecute singur.

În special iama, mirosul fânului şi căldura animalelor îi creau o stare de spirit plăcută, care îl ţinea toată ziua.

După ce mulse laptele, Nathan puse capacul găleţii şi o puse undeva sus, pentru ca Zak să nu poată ajunge la ea câtă vreme el hrănea şi adăpa caii, după care duse vaca să pască pe o pajişte din apropiere. Soarele se înălţa, aruncând o strălucire aurie peste acrii maronii ai fermei Barrows, care, în curând, aveau să fie acoperiţi de verdele grâului de primăvară. Încă era numită „ferma Barrows”, după numele bărbaţilor care o avuseseră în proprietate încă din 1840. Liam Barrows, tatăl mamei lui, era ultimul moştenitor care purta acel nume. Cei doi fii ai lui Liam muriseră înainte de a apuca să o moştenească, iar pământul ajunsese la fiica lui, Millicent Holloway. Nathan ştia că, într-o zi, va fi a lui. Randolph, fratele lui mai mic, era destinat unor lucruri mai bune, el fiind mai deştept, iar Lily, sora lui, avea să se mărite, fiind frumoasă şi deja curtată de fiii bogătaşilor din Gainesville, Montague şi Denton, ba chiar şi din oraşele de dincolo de graniţa cu Teritoriul Indian. „N-am de gând să-mi trăiesc viaţa într-o rochie de stambă şi cu un şorţ de bucătărie la brâu” era o declaraţie pe care familia o auzea adesea de la sora lui, prinţesa.

Şi asta era în regulă din partea lui Nathan. Se înţelegea bine cu fraţii lui, dar nu era ca ei. Fratele şi sora lui erau foarte apropiaţi, aproape ca nişte gemeni. Aveau aceleaşi visuri – să fie bogaţi şi să ajungă cineva – şi se concentrau asupra aceluiaşi scop: să plece de la fermă. La aproape 20 de ani, Nathan deja decisese că a fi bogat însemna să fii fericit acolo unde te aflai, făcând ce îţi plăcea şi nedorindu-ţi mai mult.

Aşa că, în acea dimineaţă, când ieşi din hambar cu găleata de lapte în mână, gândurile lui se îndreptau doar spre ceapa, şunca şi chiflele cu unt fierbinţi care îl aşteptau înainte ca, după micul dejun, să se ducă să repare gardul de pe păşunea sudică. Atunci când intră în bucătărie, familia lui deja se aşeza la masă. Ca întotdeauna, fraţii lui ocupară scaunele din dreapta şi din stânga locului unde

stătea mama lor, la unul dintre capetele mesei, în vreme ce el se aşeză lângă tatăl lui, la celălalt capăt. Acelea erau locurile lor la masă de când îşi amintea Nathan: Randolph, Lily şi mama lui formau un grup, iar el şi tatăl lui, altul. La fel ca în cazul multor altor lucruri, era ceva ce ştia, dar pe care nu-l remarcă până în acea după-amiază târzie, când apăru străinul.

Capitolul 2

Soarele era în spatele lui şi cobora rapid când Nathan adună ciocanul, fierăstrăul şi cuiele şi porni spre casă luând cu el trusa de scule şi sufertaşul. Sandvişurile pregătite de mama lui, cu şuncă şi ceapă în plus, murăturile, roşia şi oul fiert, pe care le avusese în sufertaş, dispăruseră de mult, iar el era înfometat şi abia aştepta cina. Totuşi, după ce ajungea acasă, avea să mai treacă o vreme până să ia masa de seară. Mai întâi, avea s-o mulgă pe Daisy. Fraţii lui trebuiau să hrănească porcii, caii şi găinile înainte de apusul soarelui, aşa că el nu trebuia să se ocupe decât de vacă înainte de a se spăla şi de a lua cina împreună cu familia.

Întotdeauna, să se ducă acasă la sfârşitul zilei era ceva ce abia aştepta. Mama lui era o bucătăreasă grozavă şi făcea mâncăruri gustoase şi săţioase, iar lui îi plăceau conversaţiile care se purtau la masă şi compania familiei sale înainte de a se duce la culcare. În curând, fraţii lui aveau să plece de-acasă. Randolph, în vârstă de 17 ani şi aflat în ultimul an de liceu, deja fusese acceptat la Universitatea Columbia, din New York City, şi dorea să studieze Dreptul. Sora lui avea 16 ani şi, fără îndoială, urma să se mărite într-un an sau doi. Nathan nu-şi putea imagina cum aveau să fie serile de după plecarea lor, mai ales că el nu contribuia foarte mult la discuţii. După cum era şi cazul tatălui său, rareori i se cerea părerea în privinţa diverselor lucruri, iar el nu şi-o spunea aproape niciodată din proprie

iniţiativă. Era doar un ascultător tăcut, a patra persoană când jucau cărţi sau altceva (mama lui nu juca) şi cel pe care se putea conta că va aduce lemne, va aţâţa focul şi va umple din nou cănile cu cacao. Cu toate astea, el simţea că face parte din peisajul familiei, chiar dacă era ignorat în general, precum ceasul de pe poliţa din bucătărie.

Dacă nu era distras de un stol de porumbei, pe care trebuia să-i facă să-şi ia zborul, sau de un iepure, pe care simţea nevoia să-l fugărească, Zak mergea alături de el. Nathan trase adânc în piept aerul rece al acelui martie târziu, care niciodată nu era mai proaspăt decât în amurg, după o zi cu mult soare şi când vântul se domolise, apoi expiră având un sentiment de satisfacţie. Avusese o zi cu spor. Tatăl lui avea să fie mulţumit că reuşise să repare tot gardul sudic şi că banii daţi pe lemnul de construcţie se justificaseră. Uneori, nu erau de acord în privinţa lucrurilor care trebuiau făcute din banii existenţi, însă tatăl lui asculta întotdeauna judecata fiului, iar adesea îl lăsa să facă cum dorea. De multe ori, Nathan îl auzise pe tatăl lui spunându-i mamei: „Cu siguranţă, băiatul are minte să investească banii aşa cum trebuie. Mama lui răspundea rareori altfel decât pufnind uşurel sau cu un „hm”, însă Nathan înţelegea că reticenţa ei avea scopul ca lui să nu i se urce la cap.

Ca şi cum ar fi putut să i se urce ceva la cap, mai ales când se compara cu fratele şi sora lui. Nathan considera – în rarele ocazii când se gândea la sine – că era la fel de banal ca o bucată de pâine. Exceptând înălţimea şi conformaţia solidă, nu avea nimic remarcabil. Uneori, se gândea cu o oarecare amărăciune că, atunci când Dumnezeu împărţise intelectul, talentul, abilităţile şi personalitatea excepţionale, el se aflase pe la mijlocul plutonului, iar Randolph şi Lily, chiar în faţă. Accepta asta fără ranchiună pentru că ce rost aveau un chip frumos şi o personalitate deosebită ca să cultivi grâu şi să conduci o fermă?

Nathan se afla la vreo 30 de metri de primele acareturi când remarcă o trăsură şi doi cai legaţi de stâlpul pentru priponit aflat în faţa casei construită din lemn şi

vopsită în alb. Nu recunoscu perechea de cai frumoşi pursânge englezi şi foarte scumpa trăsură Concord. Nu cunoştea pe nimeni în Gainesville care să aibă o trăsură şi cai atât de deosebiţi. Presupuse că proprietarul era un nou curtezan bogat al lui Lily, care venise din Denton sau din Montague, de dincolo de hotarul comitatului. Întâlnise câţiva astfel de amorezi cu vreo două luni în urmă, când cea mai bogată femeie din oraş, naşa mamei lui, dăduse o mică petrecere de prezentare în societate pentru sora lui. Nathan se întrebă de ce venise s-o curteze în plină săptămână, când ea avea şcoală a doua zi, şi de ce la o oră atât de târzie. Tatălui său sigur nu-i plăcea asta, însă părerea lui nu prea conta. Când venea vorba de sora lui, mama avea ultimul cuvânt şi îi încuraja pe curtezanii bogaţi ai lui Lily.

Nathan tocmai se îndreptase spre hambar când un cap apăru la geamul trăsurii. Aparţinea unui bărbat de vârstă mijlocie care, la vederea lui Nathan, deschise repede uşa şi coborî.

— Hei, tinere! îl strigă el pe Nathan. Tu eşti flăcăul pe care am venit să-l vedem?

Nathan se gândi că sigur era irlandez şi vizitiul trăsurii. Se uită din reflex în spate, parcă aşteptându-se ca bărbatul să i se fi adresat altcuiva. Întoarse din nou capul spre el şi rosti:

— Eu?

— Da, tu.

— Sigur nu sunt eu.

— Dacă eşti tu, ar fi bine să intri în casă. Lui nu-i place să aştepte.

— Cui nu-i place să aştepte?

— Stăpânului meu, domnul Trevor Waverling.

— N-am auzit niciodată de el.

Nathan porni spre hambar.

— Stai! Stai! strigă bărbatul grăbindu-se după el. Trebuie să intri, băiete. Domnul Waverling nu va pleca până nu o vei face. Vizitiul îl ajunse pe Nathan. Iar mie mi-e frig şi… burta mi s-a lipit de spate. N-am mâncat nimic de la

micul dejun, se văită el.

În ciuda disperării omului şi a hainei sale elegante, a pantalonilor cu vipuşcă şi a jobenului rigid, potrivite unei asemenea trăsuri deosebite, lui Nathan i se păru comic. Nu era tocmai scund, dar picioarele nu-i erau suficient de lungi pentru restul corpului. Pântecul rotund părea a se sprijini pe acestea, fără niciun spaţiu între ele, iar urechile şi părul roşu de irlandez parcă îi izbucneau cu sălbăticie, ca o platformă pe care se afla un cuptor cu horn. Îi amintea lui Nathan de un clovn pe care îl văzuse cândva la un circ.

— Ei bine, îmi pare rău, rosti Nathan. Eu trebuie să mulg vaca.

Porni mai departe, întrebându-se curios cine era domnul Waverling şi de ce ar fi dorit să-l vadă. În acest caz, tatăl lui l-ar fi trimis pe ajutorul său să-l cheme, iar el trebuia să se ocupe de Daisy.

Vizitiul fugi înapoi spre casă, iar Nathan se grăbi spre hambar, înainte de a ajunge acolo, îl auzi pe Randolph plesnind-o pe Daisy.

— Stai locului, lua-te-ar naiba!

— Ce faceţi? spuse Nathan din pragul uşii, surprins să-i vadă pe Randolph şi pe Lily încercând s-o mulgă pe Daisy.

— Ce ţi se pare că facem? se răsti Randolph.

— Plecaţi de lângă ea! le porunci Nathan.

— Hai să-l lăsăm pe el să facă asta, se rugă Lily. Nu-i mai pot ţine piciorul tras îndărăt.

— Nu putem, zise Randolph. Tata a spus să-l trimitem în casă în clipa când apare.

Fraţii lui vorbeau adesea despre el la persoana a treia în prezenţa lui. Când jucau cărţi sau alte jocuri, discutau despre el de parcă nu stătea la aceeaşi masă cu ei.

— Mă întreb ce cărţi are, zicea unul dintre ei celuilalt. Crezi că îmi va da popa?

— Plecaţi de lângă ea! le ordonă Nathan. Nu mă duc nicăieri până n-o mulg pe Daisy. Uşurel, bătrânico! rosti el trecându-şi o mână peste crupa tremurândă a vacii. Nathan e aici.

Daisy scoase un prelung muget disperat, iar fratele şi

sora lui se dădură îndărăt. Când venea vorba despre chestiunile legate de fermă, după al tatălui lor, cuvântul lui Nathan era lege.

— Cine e domnul Waverling şi de ce vrea să mă vadă? întrebă Nathan.

Fratele şi sora se uitară unul la altul.

— Nu ştim, răspunseră ei simultan. Apoi Lily adăugă: Dar e bogat.

— Am fost daţi afară din casă când a apărut bărbatul, spuse Randolph, dar mama, tata şi el se ceartă din pricina ta.

— Din pricina mea? Surprins, Nathan trase de ţâţele lui Daisy. Cine s-ar fi certat din pricina lui? Asta-i tot ce ştiţi? întrebă el.

Zak îşi ocupase poziţia lângă genunchiul lui şi fu răsplătit cu un lung jet de lapte care ajunse în gura lui.

— Asta-i tot ce ştim, dar credem... credem că a venit să te ia, Nathan, zise Lily. Micuţă şi drăgălaşă, veni în spatele fratelui mai mare şi îl cuprinse în braţe, sprijinindu-se protectoare de spinarea lui. Sunt îngrijorată, rosti ea cu o voce mică.

— Şi eu, interveni Randolph. Ai necazuri? N-ai făcut nimic rău, nu-i aşa, Nathan?

— Nu cred, spuse Nathan.

Cum să-l ia? Despre ce era vorba?

— Cum ai putut să-l întrebi o asemenea prostie, Randolph? Lily se încruntă la el. Nathan nu face niciodată ceva rău.

— Ştiu asta, dar trebuia să întreb, zise fratele ei. Omul acela pare cineva important. Mama aproape că a leşinat când l-a văzut. Tata a preluat comanda şi ne-a dat afară imediat. Ai idee cine ar putea fi?

— Habar n-am, rosti Nathan uimit. De ce ar trebui să am?

— Nu ştiu. El pare să te cunoască. Iar tu semeni cu el... puţin.

O altă persoană intrase în hambar. Se întoarseră cu toţii şi îl văzură pe tatăl lor stând în pragul uşii. Îşi drese

glasul.

— Nathan, spuse el cu o voce grea de tristeţe, după ce termini de muls vaca, să vii în casă. Randolph, tu şi Lily să rămâneţi aici.

— Dar am lecţii de făcut, protestă Randolph.

— Pot aştepta, zise Leon şi dădu să plece. Beţi lapte, în loc de cină.

După ce termină de muls, iar Daisy se întoarse în boxa ei, Nathan ieşi din hambar urmat de privirile îngrijorate ale fratelui şi surorii lui. Se înserase de tot, iar aerul era rece şi muşcător. Tatăl lui se oprise la jumătatea drumului spre casă şi îl aştepta. Nathan observă că clovnul se urcase înapoi în trăsură.

— Tată, ce se petrece? întrebă el.

Tatăl lui se încovoie brusc şi îşi cuprinse faţa în palme.

— Tată! Ce Dumnezeu…? Oare tatăl lui plângea? Ce s-a întâmplat? Despre ce-i vorba?

O siluetă înaltă ieşi pe verandă. Se opri, apoi coborî treptele şi se îndreptă spre ei, cu lumina casei în spate. Bărbatul era îmbrăcat cu un palton scump, din lână fină, şi avea o atitudine autoritară. Era frumos, dar cumva având ceva lupesc în el, iar Nathan presupuse că avea în jur de 45 de ani.

— Despre mine e vorba?

Nathan îl măsură din priviri.

— Cine sunteţi? vru el să ştie privind sfredelitor în ochii verzi ca marea ai bărbatului, foarte asemănători cu ai lui.

Nu ar fi îndrăznit, însă îl interesa mai degrabă să cuprindă protector cu un braţ umerii încovoiaţi ai tatălui său.

— Sunt tatăl tău, spuse bărbatul.

Capitolul 3

Nathan se încruntă şi îşi înclină capul de parcă ar fi

auzit un ecou a cărui sursă nu o putea identifica.

— Poftim?

Bărbatul îşi ridică mâinile într-un gest de parcă ar fi vrut să potolească o mulţime agitată.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ţi spun în acest mod. Am sperat că vom avea parte de… o prezentare mai puţin şocantă, dar tu eşti fiul meu, Nathan. Domnul Holloway – arătă spre Leon – este tatăl tău vitreg, dar *eu* sunt tatăl tău natural.

Nathan nu era înclinat spre violenţă. În fire îi stătea să evite confruntările, dar un val de furie aproape că îl făcu să-şi retragă braţul pentru a trage un pumn în faţa frumoasă a bărbatului. Cine se credea de îşi permitea să vină pe pământul lor şi să emită o astfel de pretenţie, încât să-i facă tatăl să plângă, ceva ce Nathan nu mai văzuse niciodată şi nici nu se aşteptase să vadă? Se gândi să dea fuga în hambar şi să ia o furcă pentru a-l face pe elegantul străin să intre în trăsură şi să plece de-acolo. Preţ de câteva secunde, se întrebă confuz de ce tatăl lui nu făcuse asta.

— Domnule, ai fugit de la un azil de nebuni? rosti Nathan uitând de respectul înnăscut pe care îl purta celor mai în vârstă şi pe care părinţii nu trebuiseră să se străduiască a i-l inocula. Că altfel nu pricep cum de poţi spune aşa ceva. Fie asta, fie faci o greşeală gravă. Arătă spre Leon, care îşi îndreptase trupul şi se răsucise pentru a-şi şterge faţa udă cu mâneca hainei. Acel om este tatăl meu!

— El e cel care te-a crescut, dar tu eşti fiul meu, zise străinul. Mama ta îţi poate confirma. Ce-ar fi să intrăm şi să discutăm despre asta? Eu, unul, aş avea nevoie de căldura focului.

— Nu discut nimic cu tine, iar din partea mea, n-ai decât să îngheţi. Mai mare şi mai înalt decât tatăl lui, Nathan se postă în faţa lui Leon. Pleacă de pe proprietatea noastră!

— Fiule… Nathan, rosti Leon şi îşi suflă nasul într-o batistă mare. Trebuie să-l asculţi. Are acest drept. Ar fi bine să intrăm.

Nathan refuză să se clintească.

— Tati… Apelativul cu care i se adresase în copilărie tatălui său conţinea o notă de panică. Ce vrea să spună?

— Vrea să spună că este tatăl tău, fiule, şi chiar este.

Nathan avu impresia că acele cuvinte răsunaseră ca un foc de armă. Leon îl apucă de un cot pentru a-l ajuta să-şi menţină echilibrul.

— Îmi pare nespus de rău că a trebuit să afli… adevărul, zise el cu o voce stinsă de resemnarea tristă.

Străinul dădu să-l ia pe Nathan de celălalt braţ, însă el se feri şi se îndepărtă de ambii bărbaţi. Se uită peste umăr la fratele şi sora lui, ale căror capete se iţeau de după uşa hambarului, chipurile fiindu-le speriate şi îngrijorate. El era fratele lor mai mare, protectorul lor, un lucru bun şi ferm în viaţa lor. Niciodată nu se întâmplase nimic care să zguduie credinţa lor în permanenţa lui. Nathan ştia că era treaba tatălui său să-i liniştească, dar strigă:

— Totul e-n regulă! Nu va mai trebui să staţi mult acolo. Liniştiţi-o pe Daisy, că e nervoasă.

— Bine, răspunse Randolph cu un glas subţire, în care se desluşea îndoiala. Dar tu… vei veni curând să ne chemi?

— Promit! spuse Nathan.

Cei trei bărbaţi porniră spre casă împreună cu Zak, care, simţind tensiune, păşea aproape de Nathan.

— Văd că ai fost un frate bun pentru ei, Nathan, rosti Trevor Waverling.

— Nu am fost. *Sunt!* declară Nathan.

— Hm, văd că prinzi repede nuanţele, spuse Trevor.

Nathan nu răspunse. Gura îi era atât de uscată, încât n-ar fi putut aduna suficientă salivă pentru a scuipa. „Nuanţe?” Cine era acel bărbat, şi de ce tatăl lui accepta toată acea nebunie? Când, cu un gest politicos, bărbatul îl invită pe Nathan să-l urmeze primul pe tatăl lui pe scările spre casă, Nathan se gândi să-i trântească uşa în nas şi s-o încuie în urma lui.

Mama lui şedea pe canapeaua victoriană tare, aflată în camera din faţă, care era folosită numai când venea cineva în vizită. După ce trecu pragul, Nathan se opri brusc.

Abia recunoscu frumosul chip rece şi palid al mamei lui şi niciodată nu-i văzuse ochii atât de întunecaţi. Ignorându-i pe el şi pe tatăl lui, ea îi aruncă o privire asasină bărbatului din spatele lui.

— Leon, hai să terminăm asta, ca să putem scăpa de el, îi ceru ea aproape fără a-şi mişca buzele palide şi a-şi lua ochii de la străin.

Nathan se uită neajutorat de la unul la altul.

— N-ar vrea să-mi explice cineva ce se petrece?

— Cu plăcere, rosti Trevor Waverling. Cu ani în urmă – mai precis, cu nouăsprezece –, eu şi mama ta am avut... o idilă...

— Ocazie cu care m-ai *violat,* ticălosule, ţipă mama lui.

— Millicent, n-am făcut aşa ceva. Ai fost la fel de doritoare cum am fost eu.

— Vă rog, vă rog, îi imploră Leon. Încetaţi! Nu e nevoie ca băiatul să audă toate detaliile sordide. Este suficient şocul de a afla că omul despre care credea că e tatăl lui... nu este. Se uită la Nathan, lacrimile adunându-i-se din nou în ochi. Acest om este.

Leon arătă cu un deget tremurător spre Trevor.

— Poţi nega asta? spuse Trevor apropiindu-se de Nathan. Uită-te la noi! Dacă n-ar fi anii pe care îi am în plus faţă de tine, am putea să fim fraţi – avem aceeaşi înălţime, o conformaţie similară şi, cu siguranţă, aceeaşi culoare a ochilor. I-am moştenit amândoi de la mama mea. Încă trăieşte şi moare de nerăbdare să te cunoască... bunica ta.

Nathan se retrase din faţa lui. Structura facială îngustă, pometii înalţi şi proeminenţi, silueta zveltă, dar robustă nu aveau nimic în comun cu ale lui.

— Nu te cred, rosti el.

Înnebunit, se uită la mama lui, aşteptând confirmarea că acel bărbat era un soi de farsor diabolic, iar aceea, o glumă crudă, însă privirea ei era aţintită asupra străinului. Întoarse capul spre tatăl lui şi îşi simţi inima strângându-se când văzu nefericirea din ochii lui.

— Tată...?

— El spune adevărul, Nathan. Nu eşti fiul meu… biologic. Mama ta era însărcinată când m-am însurat cu ea. Cu acest bărbat. Leon arătă cu capul spre străin. Mama ta ştie că acesta e adevărul.

— Însă eu n-am ştiut că era însărcinată, fiindcă altminteri aş fi venit după tine mai devreme. Dumnezeu mi-e martor că aş fi venit! zise Trevor Waverling.

Şocat, Nathan se aşeză ameţit în unul dintre fotoliile cu o drăguţă tapiţerie înflorată pe care stătea rareori. Se uită la mama lui. Mamă? Chiar spune adevărul?

— Numai în privinţa faptului că eşti fiul lui. Restul sunt minciuni. M-a violat! Nici vorbă să fiu doritoare, aşa cum zice el, şi ştie de tine nu doar de-acum. Cu mult timp în urmă, dirigintele poştei mi-a spus că i-a pus întrebări despre băiatul cel mare al familiei Holloway. Asta se întâmpla când tu aveai vreo 14 ani, Nathan. Acest… acest gunoi de om a trimis pe cineva să afle dacă meritai să te ia. Nici măcar nu s-a ostenit să vină el însuşi. Mama lui îi aruncă o privire atât de nimicitoare lui Trevor, încât Nathan simţi cum i se zbârleşte părul pe cap. Apoi, anul trecut, m-am întâlnit întâmplător cu una dintre profesoarele tale de la liceu, care mi-a zis că un străin a abordat-o chiar înainte de absolvirea ta şi a întrebat-o cum erai. Dacă te-ai descurcat bine la şcoală. Dacă erai deştept. Dacă erai sănătos. Omul a pretextat că face investigaţii legate de elevi în vederea acordării de burse pentru facultate.

Leon deveni atent.

— De ce nu mi-ai spus niciodată de aceşti oameni şi de întrebările lor?

— Deoarece, cunoscându-te, m-am gândit că vei tulbura apele şi mai tare, că vei dori să-i zici băiatului că taică-su îl caută, iar apoi cum am fi putut împiedica scandalul?

Trevor se uită dezgustat la Millicent.

— Deci pe tine scandalul te preocupa? Cât de caracteristic pentru tine, Millicent!

— O, nu-mi vorbi pe tonul ăsta moralizator, Trevor Waverling! Crede-mă, Nathan, acest om – Millicent arătă

spre Trevor – n-ar fi aici dacă tu ai fi fost o ruşine! Te-ar fi lăsat să fii problema mea şi a lui Leon.

Nathan se dădu înapoi în faţa furiei ei. Buzele ei subţiate îşi pierduseră complet culoarea. Într-un moment de claritate orbitoare, înţelese limpede sursa uşoarei dureri care îl râcâise de când fusese suficient de mare pentru a-şi da seama că mama lui se purta cu el altfel decât cu ceilalţi copii ai ei. Refuzase să accepte asta datorită iubirii şi respectului pe care i le purta. El era cel mai mare. În cazul lui, aşteptările erau mai mari pentru mai puţine laude. Însă acum ştia. El îi amintea de omul pe care îl ura, de bărbatul pentru care – după cum instinctul îi spunea lui Nathan – încă mai avea anumite sentimente.

Capitolul 4

Nathan îşi ridică privirea către bărbatul a cărui asemănare vagă cu el nu o putea nega.

— Ce cauţi aici?

Trevor Waverling îşi îndreptă umerii, croiala elegantă a paltonului de lână accentuându-le puterea şi lărgimea.

— Pentru a te revendica drept fiul meu. Pentru a te lua la mine acasă, dacă doreşti să vii.

— De ce?

Întrebările puse în ritm rapid îl luară prin surprindere pe Trevor. Gura i se deschise înainte ca mintea să apuce a formula un răspuns.

— De ce? repetă el după ce păru a căuta o replică. Pentru că mi-ar face plăcere să te am în viaţa mea, de aceea. Vreau să-ţi ofer o viaţă mai bună decât cea pe care o ai aici.

— Nu există viaţă mai bună decât cea pe care o am aici.

Bărbatul se apropie de Nathan.

— De unde ştii, Nathan? Acest loc este tot ce ai cunoscut. Eu sunt un om bogat şi vreau să-mi împart norocul cu tine. Dacă ne vom înţelege, aş vrea să fii moştenitorul meu…

— Şi dacă nu ne înţelegem? îl provocă Nathan. Voi fi concediat ca moştenitor al tău?

Din nou, Trevor dădu să răspundă, dar păru a-i fi greu să găsească vorbele potrivite.

— Văd că treaba nu merge bine. Sugerez lucruri pe care nu le gândesc, iar tu îţi faci o impresie greşită. Aş vrea să ne putem retrage undeva şi să stăm de vorbă, să-ţi povestesc despre mine… ce îţi pot oferi…

Nathan se ridică brusc.

— Nu mă interesează. Aceasta este casa mea, iar aceştia sunt părinţii mei. Nu plec nicăieri cu tine.

Trevor întinse mâinile rugător.

— Nathan, te rog! Nu vrei să-ţi cunoşti tatăl?

— Până acum, tu ai vrut să-ţi cunoşti fiul?

— Nu, n-a vrut! se răsti Millicent.

— Bine! Bine! spuse Trevor, vocea ridicându-i-se din pricina nerăbdării. Recunosc. Am făcut investigaţii în privinţa ta. Este un lucru normal când te afli în poziţia mea, dar jur că, atunci când m-am despărţit de ea, nu am ştiut că mama ta era însărcinată. N-am ştiut până când unul dintre agenţii mei de vânzări n-a trecut prin Gainesville, cu şase ani în urmă, şi nu mi-a spus că a văzut la magazinul general un băiat care semăna cu mine de parcă mi-ar fi fost fiu. Mi-a zis asta ca fapt divers, întrebându-mă în glumă dacă am avut o aventură de o noapte în vreun orăşel din districtul Cooke.

Millicent scoase un ţipăt de protest şi dădu să obiecteze, dar Leon îşi recăpătase stăpânirea de sine.

— Taci, Millicent! rosti el cu voce joasă şi autoritară. Nathan trebuie să audă toate astea.

Millicent îi aruncă o privire surprinsă soţului ei, dar îşi strânse buzele într-o linie subţire, în semn de sfidare tăcută.

— Aşadar, am trimis aici un angajat de încredere, pentru a vedea despre ce era vorba, continuă Trevor. El ţi-a făcut o poză…

Trevor scoase un portmoneu dintr-un buzunar interior şi luă din el o fotografie pe care i-o întinse lui Nathan. Îl

înfăţişa stând lângă gardul care mărginea strada, iar el îşi aminti de după-amiaza în care un bărbat îl întrebase dacă n-ar putea să-i facă o poză având în fundal câmpul cu grâu. Îi spusese că era fotograf pentru revista *Fermierul progresist* şi că poza scene din peisajul rural.

— Când am văzut fotografia, am ştiut instantaneu că eşti fiul meu, rosti Trevor luând înapoi poza. La 14 ani, arătam exact ca tine. N-am venit după tine pentru că... ei bine, cum aş fi putut? Tu încă erai la şcoală şi se părea că erai fericit aici, cu mama ta şi cu... bărbatul despre care credeai că era tatăl tău. N-am vrut să te despart de toate astea, dar apoi, la doi ani după ce ai terminat liceul, am considerat că era dreptul şi obligaţia mea să mă prezint, aşa că am aşteptat până astăzi, când împlineşti 20 de ani, gândindu-mă că este un moment potrivit.

Nathan se holbă la el. *Era ziua lui?* Ar fi trebuit să fie o zi pe care să şi-o amintească. Împlinirea a 20 de ani era o piatră de hotar importantă pentru un băiat, însă el uitase, ceea ce era uşor acum, când nu mai era la şcoală, iar fiecare zi era la fel cu cea de dinainte, singurele repere pentru evenimentele importante fiind anotimpurile. Dar şi familia lui uitase.

— De unde ai ştiut că azi e ziua mea? îl întrebă el pe străin.

— Am cerut să-ţi fie verificat certificatul de naştere la tribunalul comitatului.

Leon întoarse capul spre Millicent.

— I-ai făcut tort?

— Am... uitat. Nu m-am gândit decât la faptul că astăzi este zi de spălat...

— Şi ziua în care plănuiai să termini de cusut rochia lui Lily pentru petrecerea din Denton la care a fost invitată, rosti Leon cu răceală.

— Dumnezeule, Millicent! Privirea pe care Trevor i-o aruncă lui Millicent fu plină de dispreţ. Mi-e clar cum stau lucrurile aici. Nathan este muncit ca o slugă, iar tu faci rochii pentru fiica ta şi pui deoparte fiecare bănuţ pentru a-l trimite pe celălalt fiu al tău la Universitatea Columbia.

Era atât de dezgustat, încât părea pe cale să scuipe la picioarele lui Millicent. Ea ripostă încrucişându-şi braţele la piept şi întorcând capul spre foc, dorind a arăta că ignora cu dispreţ acuzele lui.

Leon i se adresă lui Nathan, care ascultase uimit revelaţiile amare despre lucrurile de care el nu avusese habar.

— Îmi frânge inima să spun asta, Nathan, zise Leon, dar nu strică să-l asculţi pe acest om. *Este* tatăl tău.

Trevor făcu din nou un gest rugător. Mâinile lui erau mari şi puternice, dar fine şi bine îngrijite.

— Există vreun loc unde am putea vorbi în particular…?

Stupefiat, confuz şi rănit, Nathan rosti anevoie:

— Nu există. Fratele şi sora mea trebuie să intre în casă. În hambar e frig, iar fratele meu are de studiat în camera noastră.

— Atunci, hai să mergem să vorbim în hambar, sugeră Trevor. Te rog, Nathan!

Străinul spusese „te rog” de două ori, iar Nathan se gândi că nu era uşor pentru un om ca el. Se simţi dezorientat, de parcă ajunsese în mijlocul unui viscol, iar toate reperele familiare fuseseră acoperite de zăpadă.

— Nu în seara asta, rosti el. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la… tot ce am auzit, apoi voi mai vedea.

Dezamăgirea coborî colţurile gurii lui Trevor şi îi întunecă privirea care fusese plină de speranţă.

— Presupun că nu-ţi pot cere mai mult de-atât. În locul tău, aş face acelaşi lucru. Bine. Deschise portmoneul din piele, băgă fotografia şi scoase o carte de vizită. Ai aici informaţiile necesare pentru a mă contacta când vei fi pregătit să auzi ce am de spus. Ai adresa de la firmă sau… Scoase un stilou şi scrise ceva pe spatele cărţii de vizită… îmi poţi scrie pe adresa de-acasă. După cum vezi, ambele sunt în Dallas. Eşti bine-venit la firma mea sau, dacă preferi, ne putem întâlni în Gainesville. Sau, dacă vrei, aş putea veni aici din nou.

Nathan îşi îndreptă atenţia către mama lui. Un străin

pe care nu-l mai văzuse în viaţa lui apăruse la uşa lor pentru a se declara tatăl lui, iar pe ea nu o interesau decât ura pe care i-o purta acelui bărbat şi prezenţa interzisă a câinelui în salonul ei. Nu se arătase absolut deloc preocupată de şocul, de neîncrederea şi de durerea lui. Un adevăr cumplit de dureros se combină cu o altă revelaţie năucitoare. Mama lui nu-l iubea. Nu-l iubise niciodată şi nici nu avea să-l iubească vreodată. Sub privirea lui cercetătoare, expresia de pe chipul lui Millicent se modifică. Apăru o conştientizare vagă, ca şi cum ea şi-ar fi dat seama că părerea lui despre ea se schimbase. Nathan se bătu uşurel cu palma pe picior.

— Zak, hai cu mine, băiete!

Ieşi din salon şi, fără un cuvânt de protest, ca şi cum ar fi realizat că băiatul n-ar mai fi suportat alte discuţii, părinţii şi străinul îl lăsară să plece. Nathan ieşi în amurgul târziu, ignorând faptul că aerul rece îi înţepa faţa. Scăderea temperaturii nu avu niciun efect asupra lui, cu toate că nu purta decât geaca subţire de lucru. Capul vizitiului apăru la fereastra trăsurii, în care intrase pentru a se feri de frig.

— Vine curând şeful meu? strigă el.

— Nu mai are niciun motiv să stea, răspunse Nathan fără a încetini pasul.

Randolph şi Lily erau ghemuiţi pe un pat de fân şi acoperiţi cu o pătură pentru cai. Băuseră cu rândul din găleata cu lapte.

— Vă puteţi duce în casă, spuse el cu voce slabă.

Lily dădu pătura la o parte şi se repezi spre el.

— Nathan, ce s-a întâmplat? Cine este bărbatul din casă?

— Habar n-am.

— De ce a venit? întrebă Randolph.

— Pentru o chestiune legată de familie, răspunse Nathan.

Lily îi cercetă neliniştită chipul.

— Ce ţi-a făcut?

— A… stricat ceva ce nu poate fi reparat.

Abia atunci, Nathan îşi dădu seama că încă ţinea în

mână cartea de vizită a străinului. Se uită la ea, iar numele Trevor Waldo Waverling i se păru că îi arde ochii ca un marcaj cu fierul încins. Abia atunci, conştientiză pe deplin că nu era un Holloway. Gândul îl izbi cu o asemenea forţă, încât trebui să se ţină de un stâlp de susţinere pentru a nu cădea în genunchi. Lacrimi îi umplură ochii. Gâtul i se strânse. Era un Waverling. Prin venele lui nu curgea sângele bărbatului care îl îngrijise cu tandreţe din clipa în care se născuse, care îl învăţase să meargă, să citească, să călărească, să se ocupe de o fermă, al bărbatului pe îl iubea şi căruia crezuse că îi semăna.

— O, Dumnezeule! Plângi? scânci Randolph.

Lily îi atinse braţul şi îl întrebă pe un ton plângăreţ:

— Nathan, ce este?

— Lăsaţi-l în pace şi duceţi-vă în casă! Cina vă aşteaptă, le spuse Leon din pragul uşii.

Randolph scoase un oftat uşurat.

— În sfârşit! exclamă el. Trebuie să ducem laptele în casă?

— Dacă vreţi să beţi la cină.

Oftând că era pus la treabă, Randolph apucă mânerul găleţii, dar Lily se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe ureche pe fratele ei mai mare.

— Totul va fi bine! murmură ea, apoi se grăbi să-l urmeze pe Randolph afară din hambar.

Capitolul 5

Însă nu avea să fie bine. Nathan ştia că niciodată nu avea să mai fie bine. Leon se apropie de el cu paşi ezitanţi, cu umerii gârboviţi în haina de fermier, cu mâinile băgate în buzunarele salopetei.

— Aş vrea să cunosc cuvintele potrivite pentru a ţi le spune, rosti el.

De afară se auzi tropot de copite şi scârţâitul roţilor trăsurii care pleca. Nathan îşi dădu seama că bărbatul

venise cu trăsura deoarece se aşteptase să-l ia pe el cu lucrurile lui. Altminteri, ar fi venit cu trenul. Ridică din umeri şi îşi şterse ochii.

— Probabil că şi ţie îţi este la fel de greu ca mie.

Leon întoarse cu fundul în sus două găleţi şi le puse pe duşumeaua hambarului.

— Te referi la faptul că eu am pierdut un fiu, iar tu ai pierdut un tată? Niciuna, nici alta nu e adevărată, Nathan. Trebuie să crezi asta. Legătura de rudenie nu ţine de sânge, ci de sentimente. Tu eşti fiul meu. Ai fost întotdeauna şi vei fi întotdeauna. Iar eu voi fi întotdeauna tatăl tău. Nimic de pe pământul verde al Domnului şi niciun om nu poate împiedica asta.

Leon îşi scoase încă o dată batista băgată în buzunarul salopetei, îşi şterse ochii înlăcrimaţi şi îşi suflă nasul.

— Totuşi… zise Nathan aşezându-se pe găleata oferită de Leon. Adevărul schimbă lucrurile, nu-i aşa?

Leon se aşeză pe cealaltă găleată. Zak se postă vigilent între ei.

— Numai lucrurile, nu şi sentimentele.

Nathan îi dădu lui Leon cartea de vizită.

— Ce fel de afaceri face?

Leon citi cu voce tare:

— „Waverling Tools”. Ne-a spus că firma lui se ocupă în principal cu fabricarea de instalaţii de foraj pentru puţuri de apă şi sare.

— De parcă aş şti ceva despre asta sau mi-ar păsa.

— Ne-a zis că a fost însurat de două ori, că e divorţat şi că are un copil, o fiică retardată, pe care o cheamă Rebecca şi care are 12 ani. Ea locuieşte cu mama lui – bunica ta. El are 46 de ani.

— Crezi că a violat-o pe mama?

Leon îi dădu înapoi cartea de vizită şi îşi ridică un şold pentru a băga batista în buzunar.

— Cred că mama ta crede asta. În tinereţe, era frumoasa orăşelelor Gainesville şi Denton. Ca unic copil al unor părinţi înstăriţi şi iubită de bogata ei naşă fără copii,

mama ta a fost extrem de răsfăţată şi a crescut crezând că întreaga lume îi aparţinea, după cum a făcut-o şi pe Lily să creadă. Eu m-am îndrăgostit de ea în clasa a patra, când ea a fost înscrisă la şcoală, fiindcă era cea mai drăguţă fiinţă pe care o văzusem vreodată. Îi căram cărţile. Mă asiguram că nimeni nu o deranja. Îi eram ca un frate mai mare. Putea să-mi spună orice şi o făcea. Când aveam 18 ani, am venit la această fermă, să lucrez pentru părinţii ei. După ce s-a mărit, băieţii au început să facă coadă la uşa ei, iar după ce a terminat şcoala, au început să apară şi aici, însă ea îi ţinea pe toţi la distanţă, până a apărut Trevor Waverling. Cred că avea în jur de 25 de ani.

Nathan nu mai auzise acea poveste.

— Ce l-a adus în Gainesville?

— Mătuşa lui. A murit şi i-a lăsat un magazin de harnaşamente, pe care îl moştenise de la soţul ei. Pe Trevor nu l-a interesat să aibă o afacere într-un oraş atât de mic cum era Gainesville, aşa că a rămas doar până a vândut prăvălia.

— Iar în perioada asta a cunoscut-o pe mama.

Leon se ridică şi aprinse felinarul din hambar.

— Da. L-am văzut doar de vreo două-trei ori. Era un diavol frumos. Am auzit că doamnele erau înnebunite după el, dar el pusese ochii pe mama ta, cel puţin din câte spune ea. A curtat-o până când magazinul a fost vândut, apoi a dispărut lăsând-o însărcinată. Tatăl ei a venit la mine şi mi-a zis că niciun bărbat decent nu o va mai lua de nevastă. Încercarea lui Leon de a zâmbi cu amărăciune eşuă, iar el se aşeză mai bine pe găleată. Exact asta mi-a spus.

Nathan nu-l plăcuse pe tatăl mamei lui. Liam Barrows nu avusese niciodată timp pentru primul lui nepot şi îl tot alungase ca pe o muscă sâcâitoare, dar Nathan îşi displăcuse bunicul în special pentru faptul că îşi tratase ginerele ca pe o slugă. Recentele dezvăluiri explicaseră lipsa de afecţiune a acestuia. Bunicul lui murise când Nathan avusese 10 ani, fiind urmat de bunica lui la numai un an după aceea. Ferma ajunsese să aparţină mamei lui.

— Ai idee dacă este adevărat că nu ştia că mama era

însărcinată cu mine? întrebă Nathan.

Leon smulse un pai dintr-un balot şi îl băgă în gură.

— Da, partea asta o cred. Nu zic că ar fi făcut ceva în privinţa asta, dar sunt sigur că n-a ştiut.

— Cum de eşti atât de sigur?

— Pentru că mama ta n-a aflat de asta decât la două luni după plecarea lui Trevor.

— Aşadar, îl urăşte fiindcă nu s-a însurat cu ea, cu sau fără copil?

— Aşa văd eu lucrurile.

— Mi se pare de neimaginat ca o femeie să urască atâţia ani un bărbat, când ea are cel mai bun soţ posibil şi trei copii reuşiţi.

— Trevor Waverling a fost singurul bărbat pe care mama ta nu l-a putut avea. N-a uitat niciodată insulta asta. Părerea mea este că n-ar fi avut de ce s-o violeze. Dar din cauza lui, a fost silită să se mărite cu un bărbat sub rangul ei şi să devină soţie de fermier, adică ceva foarte îndepărtat de viaţa pe care se aşteptase s-o aibă, iar pentru asta nu l-a iertat niciodată.

„Şi să dea naştere unui fiu nedorit”, se gândi Nathan. Atât de multe lucruri căpătaseră sens. Se explica faptul că mama lui nu se uita niciodată la el când îi vorbea, ci avea capul pe jumătate răsucit. Îşi înălţă capul spre geamul deschis al hambarului, pe unde se vedea prima stea a nopţii. Abia putea suporta durerea pe care o simţea, însă era de acord cu tatăl lui. Nu se născuse în urma unui viol, dar, nici chiar aşa, nu avusese şanse să câştige dragostea mamei lui.

— Mă întreb de ce omul a apărut acum, spuse Nathan.

Leon mestecă paiul.

— S-ar putea ca din motivul pe care l-a zis. Doreşte un moştenitor.

Nathan îşi strânse haina mai tare în jurul trupului.

— Ei bine, a apărut cu douăzeci de ani prea târziu, dar am sentimentul că nu doar ăsta este motivul. Mai e ceva ce l-a adus aici.

— Atunci, de ce nu te duci să afli ce anume? rosti

Leon.

Nathan îl privi surprins.

— De ce m-aş duce? Nu mă interesează să-l cunosc pe acel om. După cum ai spus, tu eşti tatăl meu. Ce nevoie am de el?

Leon îşi schimbă poziţia şi păru tulburat, semne sigure pentru Nathan că avea în minte ceva despre care ezita să vorbească. Simţi un alt soi de nelinişte.

— Ce este, tată?

Leon scuipă paiul mestecat.

— Ei bine, poate că n-ar strica să afli tot, fiule. Să încasezi toate loviturile odată. Astfel, vindecarea va începe mai repede.

— Despre ce vorbeşti, tată?

— Despre fermă, Nathan. Nu îţi va reveni ţie… sau mie, dar m-am însurat cu mama ta ştiind asta. Ferma este pentru Randolph şi Lily.

Nathan se ridică brusc de pe găleată.

— *Poftim? De ce?* Ei nu ştiu absolut nimic despre ce presupune o fermă. Ei o urăsc. Nu vor face decât s-o vândă!

— Eu ştiu asta. Tu ştii asta. Millicent ştie asta, dar nu contează.

Nathan se trânti la loc pe găleată, prea şocat pentru a sta în picioare.

— Cum poate face asta, tată? Cum *poate?* Ştie cât de mult iubesc ferma, că trăiesc pentru ea, că aş fi ca un peşte pe uscat oriunde în altă parte.

— Nu contează, fiule. Aş vrea să pot spune că contează, având în vedere că ea e mama ta, dar ceea ce simţi tu pentru fermă nu fac nici cât un scuipat pentru ea când vine vorba de a avea grijă ca Randolph şi Lily să fie asiguraţi financiar. Acesta este motivul pentru care…

Leon îşi muşcă buza.

Un fior îl străbătu pe Nathan.

— Pentru care ce, tată?

— Pentru care mama ta scoate ferma la vânzare. Vrea s-o vândă şi să cumpere o casă în Gainesville înainte ca Randolph să plece la facultate.

— *Dumnezeule!* Nathan sări iarăşi în picioare, nevenindu-i a crede, îşi trecu o mână prin păr. Şi ce se va întâmpla cu tine dacă o vinde?

— Zice că aş putea să lucrez pentru noii proprietari sau să locuiesc cu ea în oraş.

Pe Nathan îl apucă ameţeala. Aproape că simţi pământul mişcându-se sub picioarele sale. Lumea lui stabilă şi sigură se prăbuşise brusc, iar toate lucrurile în care crezuse, în care avusese încredere şi pe care le iubise întotdeauna zăceau sfărâmate în jurul lui precum rămăşiţele de după o tornadă. Îşi cuprinse capul în palme.

— Nu ţine absolut deloc la noi, nu-i aşa?

Leon chicoti ironic.

— O, ba da, fiule, Millicent ţine la noi. Doar că ţine mai mult la Randolph şi la Lily. Dar eu nu contez. Hai să vorbim despre tine şi despre această şansă care ţi-a picat în poală!

Capitolul 6

— Care şansă?

— Cea pe care ţi-o oferă Trevor Waverling, spuse Leon. Aş vrea să profiţi de ea, deoarece aici nu ai niciun viitor. Trebuie să înţelegi asta. Ca la un semn, Daisy scoase un muget adânc, melancolic, iar cei doi cai de plug ciuliră urechile şi întoarseră capetele spre ei peste uşile boxelor. Astăzi, a trebuit să înghiţi nişte doze zdravene de adevăr, fiule, prea multe pentru un băiat care tocmai împlineşte 20 de ani, dar astea sunt faptele.

Nathan se aşeză din nou, simţindu-se secătuit.

— De când ştii că mama n-a intenţionat să-mi lase ferma?

— N-am ştiut până acum câteva săptămâni, când am găsit o copie a testamentului ei. Până atunci, deoarece

ferma se află în familia ei de câteva generaţii, am crezut că are de gând să v-o lase vouă. Că tu urma s-o conduci şi să împarţi profitul cu fratele şi sora ta.

— Cu fratele meu vitreg şi cu sora mea vitregă, îl corectă Nathan, dându-şi seama abia atunci că el şi fraţii lui nu aveau acelaşi sânge.

În acest caz, nu era de mirare că el niciodată nu se simţise pe deplin înrudit cu ei.

— Am întrebat-o pe Millicent ce era cu testamentul ăla, continuă Leon. Ne-am certat cumplit. A avut decenţa să pară ruşinată, dar a spus că, iniţial, intenţionase ca nimic să nu se schimbe până la moartea ei decât dacă apărea o nevoie financiară. Atunci am aflat că plănuia să vândă ferma.

— Ai întrebat-o ce se va întâmpla cu mine?

Leon îşi mângâie genunchiul, aşa cum făcea întotdeauna când se gândea cum să dea o veste neplăcută, nefericirea fiindu-i adânc întipărită în ridurile chipului îmbătrânit.

— Am întrebat-o. A zis că, dacă ferma era vândută înainte de moartea ei, cu reputaţia pe care o ai îţi vei găsi uşor de lucru la orice fermă. Că oricine ar fi încântat să te angajeze şi, probabil, să te pună s-o conduci.

Nathan simţi nevoia să se mişte pentru a digera acele informaţii fără să i se facă rău. Se duse s-o mângâie pe Daisy. Aproape toate adevărurile pe care le cunoştea, cea mai mare parte a cunoştinţelor şi înţelepciunii lui le dobândise fiind atent la natură. În clipa aceea, îşi aminti de pârâul albastru şi limpede care îi plăcuse în copilărie. Fluturi şi colibri zburau pretutindeni pe malurile lui. În cele din urmă, pârâul secase şi lăsase o adâncitură în nisip. Îşi aduse aminte cum stătuse pe marginea sa, trist până în măduva oaselor, întrebându-se cum de cele mai frumoase şi mai esenţiale lucruri de pe Pământ puteau dispărea pur şi simplu. Ca în clipa aceea. Chiar în dimineaţa aceea, se dusese pe păşunea sudică gândindu-se ce norocos era că putea să facă ce îi plăcea pe pământul pe care îl iubea şi că avea o familie atât de bună şi un cămin care îl aştepta la

sfârşitul zilei. În mai puţin de douăsprezece ore, totul dispăruse la fel de repede precum ceaţa la răsăritul soarelui. Reveni la găleată şi se aşeză din nou.

— Când aveai de gând să-mi spui? întrebă el.

— De îndată ce îmi dădeam seama cum şi după ce reuşeam să aranjez ceva. Nu voiam să mai ascund un secret faţă de tine.

Leon se înroşi până la părul nisipiu şi rărit.

— Ah, uită că am zis asta. Nu e legat de tine, aşa că nu mă bate la cap.

Nathan nu-l crezu. Dacă secretul nu era legat de el, de ce i-l ascundea?

— Ce voiai să aranjezi? îl întrebă el convins că ce fusese cât pe ce să-i scape tatălui său îl privea, dar putea afla asta de la el cu altă ocazie.

— Am pus nişte bani deoparte, bani de care mama ta nu ştie, bani pe care i-am economisit pentru tine. Bătrânul Sawyer plănuieşte să-şi vândă pământul în unul dintre anii aceştia, iar eu mă gândeam să vorbesc cu el şi să-i spun că aş fi interesat să-i ofer banii jos când va veni vremea. Am o sumă frumuşică la bancă şi aş putea împrumuta restul. Noi doi ne-am putea vedea de treabă ca şi până acum, numai că am avea pământul nostru. Dacă vrea, mama ta ar putea veni la noi. Altminteri… Leon ridică din umeri. Asta ea va hotărî. Ăsta-i cel mai bun lucru la care m-am putut gândi, fiule.

Nathan clătină din cap, imaginea pârâului secat apărându-i din nou în minte.

— Atunci, de ce nu facem asta? întrebă el. Şi eu am pus nişte bani deoparte din leafa mea.

Leon se aplecă spre el.

— Pentru că, acum, ai o vrabie în mână, Nathan. Nu ştim ce va aduce ziua de mâine. Tocmai ai aflat că nu poţi fi sigur de nimic. Timp de două săptămâni, sperând un miracol, am încercat s-o fac pe maică-ta să renunţe la intenţia de a vinde ferma. M-am gândit că îşi va asculta conştiinţa şi se va răzgândi. Habar n-am avut că miracolul va apărea sub forma lui Trevor Waverling.

— Nu-mi place de el, spuse Nathan.

— Fiule, ăsta nu-i un motiv să nu asculţi ce are de zis, să nu te duci să vezi ce-ţi oferă. Să ştii că are dreptate. Tu n-ai cunoscut alte locuri decât cel de-aici.

— Ăsta-i singurul pe care mi-am dorit să-l cunosc.

— Atunci, pentru Dumnezeu, izbucni Leon plesnindu-şi genunchiul, du-te şi asigură-te că ăsta-i singurul loc care te interesează. Dovedeşte-ţi că nu eşti făcut pentru altceva decât pentru a te ocupa de o fermă. Convinge-te din ce constaţi singur că nu vrei să ai de-a face cu Trevor Waverling, dar ascultă ce-ţi spun, fiule, dacă nu o faci acum, va veni o vreme când vei regreta că nu ştii ce altceva mai este în lume.

Nathan încuviinţă din cap.

— Ca mama, zise el.

— Ea se gândeşte la asta în fiecare zi.

Nathan privi din nou cartea de vizită.

— Dacă mă duc şi ascult ce are de spus, dar nu-mi va plăcea ce aud, vei fi în continuare dispus să cumperi pământul domnului Sawyer?

— Îţi promit, fiule!

Nathan întinse mâna.

— Tată, tu vei fi întotdeauna tatăl meu! Nici că mi-aş fi putut dori unul mai deosebit.

Leon îi strânse mâna.

— Nici eu nu mi-aş fi putut dori un fiu mai deosebit.

*

În dormitorul lor, Leon spuse:

— Millicent, i-am zis lui Nathan despre testamentul tău. Avea dreptul să ştie.

Aflată la masa de toaletă, soţia lui îl privi tăioasă în oglindă.

— Ai simţit nevoia să faci asta, nu-i aşa? Bănuiesc că acum mă urăşte.

— Nu te urăşte, Millie. Băiatul nu e capabil să urască, dar nu m-aş aştepta să mai aibă vreodată aceleaşi

sentimente pentru tine. Tot ce poţi spera este să nu-şi dea seama că nu-ţi datorează nimic.

Gura lui Millicent se strâmbă.

— Bănuiesc că vei avea tu grijă s-o facă.

— Nu, rosti Leon scoţându-şi ghetele. Ştii că n-aş face asta, dar e al naibii de sigur că nu-l voi mai împiedica să vadă lucrurile aşa cum sunt, aşa cum am făcut până acum. Nu mi-aş face griji că Nathan va spune cuiva ce a aflat astăzi, nici măcar lui Lily şi Randolph. E la fel de ruşinat ca tine. Bănuiesc că nici tu nu le vei zice că Nathan le este frate vitreg, nu?

— Fireşte că nu. Ce rost ar avea?

Leon zâmbi ironic.

— Corect. Iar acum, că secretul s-a aflat parţial, i-l vei dezvălui pe deplin lui Nathan?

Millicent se răsuci din faţa oglinzii. Purta cămaşa de noapte lungă şi albă, cu dantelă la gât şi la capetele mânecilor. Îşi desfăcuse cocul pe care îl avea în timpul zilei, iar părul periat i se revărsa bogat pe umeri. Niciun fir cenuşiu nu-i întuneca strălucirea blondă-roşcată. La 41 de ani, Millicent Barrows încă era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Leon vreodată, iar frumuseţea ei încă îi putea tăia respiraţia.

— Categoric, nu, iar ţie nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să i-l spui, Leon Holloway! Mi-ai promis. Este suficient de rău că Nathan a aflat că nu eşti tatăl lui. Dacă va afla că am dat-o pe sora lui geamănă, nu va avea niciun motiv să păstreze tăcerea. Trebuie să te gândeşti în ce măsură un scandal ar afecta şansele lui Lily de a se mărita bine şi viitorul lui Randolph ca avocat, dacă secretul s-ar afla.

— Ei bine, tu sigur poţi să vorbeşti din experienţă, nu-i aşa? rosti Leon rânjind. Dar să fie clar. *Tu* ai dat-o pe sora băiatului, Millicent! Nu te pot lăsa să ascunzi adevărul în privinţa asta.

Millicent minimaliză precizarea cu o fluturare dispreţuitoare a mâinii, însă păru îngrijorată.

— Mi-ai *promis* că vei păstra pentru totdeauna secretul, Leon! Te voi face să-ţi respecţi promisiunea până

în ziua morţii mele, Leon. Nu ţi-ai încălcat niciodată cuvântul, iar sentimentele mele pentru tine ar dispărea complet dacă ai face-o. Presupun că încă te interesează sentimentele pe care le am pentru tine, nu?

Leon suspină.

— Da, Millie, din păcate mă interesează. Veni în spatele ei şi începu să-i maseze umerii. Dar tu nu te întrebi niciodată ce s-a întâmplat cu ea? Unde se află, dacă e în siguranţă… dacă o duce bine, dacă e fericită… cum arată?

În oglindă, privirea lui Millicent ezită. Închise ochii şi se relaxă sub masajul mâinilor lui Leon.

— Încerc să nu mă gândesc. Ce rost ar avea?

— Da, ce rost ar avea? Simţind brusc un impuls de a fi crud cu ea, Leon îşi strecură mâinile pe sub braţele soţiei lui şi o strânse de sâni. Apropo de acele sentimente care mă fac să fiu nebun după tine, deşi inima îţi este neagră, hai să facem ceva în privinţa lor, spuse el.

Samantha

Capitolul 7

Fort Worth, Texas, 23 martie 1900

Samantha Gordon privi în lungul mesei luminate de lumânări, către oaspeţii invitaţi la aniversarea a 20 de ani de la naşterea ei. Invitaţii erau foşti colegi de clasă, fiii şi fiicele fermierilor din zonă, precum şi părinţii lor, prieteni de-o viaţă ai familiei Gordon. Samantha ar fi preferat ca petrecerea să aibă loc în Las Tres Lomas de la Trinidad, pentru a fi prezenţi şi lucrătorii de la fermă, dar mama ei

insistase că marele salon rustic al casei principale era prea neprotocolar pentru o aniversare atât de importantă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Neal, argumentase Estelle în faţa soţului ei, care intervenise în favoarea Samanthei, din câte o cunosc pe fiica noastră, ea ar prefera să dăm petrecerea în baraca văcarilor, iar mâncarea să fie servită din căruţa cu care le este dusă pe câmp.

Când aflase răspunsul mamei sale, Samantha chicotise datorită exagerării, însă ştia că nu era departe de adevăr. Totuşi, văzând chipurile familiare, ascultând râsetele şi sporovăială despre unele întâmplări amuzante din copilărie, Samantha acceptă că era normal ca, la aniversarea celor 20 de ani, să fie înconjurată de oameni care o cunoşteau dintotdeauna. Ajutoarele de la fermă veneau şi plecau. Numai Grizzly, bucătarul, şi Wayne Harris, supraveghetorul, erau acolo de când ea fusese pusă în braţele părinţilor săi, la vârsta de patru zile.

În jurul lungii mese erau înghesuiţi 20 de oameni. În fiecare an, Estelle Gordon mai adăuga un oaspete pentru a corespunde numărului de ani împliniţi de fiica ei, lipind tot mai multe mese şi mutând mobila pentru a încăpea cu toţii în casa ei de la oraş. Mama ei ar fi fost dezamăgită să audă asta, dar Samantha se hotărâse ca aceea să fie ultima dintre aniversările zilei ei de naştere petrecută astfel. Împlinirea vârstei de 21 de ani avea să fie începutul vieţii ei de celibatară, o perspectivă la care Samantha se aştepta şi pe care nu simţea nevoia s-o celebreze, singurul bărbat cu care s-ar fi măritat şezând vizavi de oaspetele suplimentar din acel an, o frumuseţe deosebită, care sigur avea să-i devină soţie.

Însă în clipa aceea, Anne Rutherford nu-l atrăgea deloc pe Sloan Singleton, stăpânul fermei aflate în vecinătatea celei a lui Gordon şi prietenul din copilărie al Samanthei. Pe chipul frumos al lui Sloan se zărea o urmă de încruntare similară cu cea pe care tatăl Samanthei o îndrepta spre ea de la capătul mesei unde stătea. Anne îşi prezenta teoria – la care ajunsese „observând” – conform căreia anumite particularităţi omeneşti, trăsături de

caracter, culoarea părului şi a ochilor, precum şi diverse vocaţii (zâmbi cu afectare când folosi eruditul cuvânt) se datorează sau apar din cauza descendenţei fiecăruia.

— Presupun că asta explică înclinaţia mea către serviciul public, concluzionă ea adresându-i un zâmbet strălucitor oaspetelui al cărui compliment legat de activitatea ei caritabilă iniţiase discuţia. Bunica mea a fost preocupată întotdeauna de soarta celor năpăstuiţi.

„Iar tu, de galerie, pentru a vedea cine priveşte”, se gândi Samantha simţind o uşoară încântare când costată că Sloan era nemulţumit de faptul că Anne vorbea despre ereditate în prezenţa ei şi a părinţilor ei. Genealogia Samanthei nu putea fi învinovăţită sau lăudată pentru ceva deoarece ea era adoptată, fapt de care Anne era perfect şi cu viclenie conştientă.

„Adoptată”. Cuvântul nu o deranjase niciodată. În primii ani de viaţă, părinţii şi rudele o feriseră de stigmat. Copiii albi erau „adoptaţi” de triburile indiene care îi răpiseră. Orfanii erau „luaţi în grijă” de rude. Acei termeni sugerau „captiv” şi „copil al nimănui”, implicaţia fiind că erau fapte caritabile şi niciodată copii pe care familia să-i accepte pe deplin.

Dar Samantha nu doar că făcuse de la bun început parte din familie, ci fusese axa în jurul căreia se roteau vieţile părinţilor ei. Până la 6 ani, când o verişoară din New York pe care mama ei nu o văzuse de un deceniu venise în vizită, nu ştiuse că era adoptată. Probabil că verişoara Ella venise să admire recent construită casă din oraş a soţilor Gordon. Pe vremea aceea, în 1886, creşterea vitelor înflorea, fiind un domeniu în care tatăl ei era forţa conducătoare în Texasul de Nord-Centru, iar Fort Worth depăşise cu bine vicisitudinile economice ale Războiului Civil, perioada de reconstrucţie a ţării şi iernile aspre, ajungând să fie cunoscut drept „Oraşul-rege al preriei”.

Prosperitatea tatălui ei şi faptul că oraşul era relativ civilizat o făcuseră pe soţia lui să insiste asupra construirii unei case acolo, pentru ca fiica lor să se poată duce la şcoală şi „să fie aproape de aspectele culturale ale vieţii”,

după cum îşi amintea Samantha că mama ei îi explicase verişoarei Ella după ce aceasta coborâse din vagonul de clasa întâi al unui tren aparţinând companiei feroviare Texas and Pacific.

— Iar ea cine este? întrebase verişoara Ella despre fetiţa timidă care îşi iţea capul de după fusta mamei. De unde Dumnezeu are părul ăla blond căpşună?

Cu un gest protector, mama ei o luase pe Samantha de mânuţă.

— Ea este Samantha, fiica noastră.

— Fiica voastră? Estelle, credeam că nu puteţi avea copii.

Ţinând strâns mânuţa Samanthei, mama ei o luase de braţ pe verişoara Ella.

— Da, adevărat, spusese ea coborându-şi vocea. Vom vorbi despre asta după ce ajungem acasă.

Aşa se făcuse că Samantha ajunsese să înţeleagă treptat că nu fusese născută *fizic* de mama ei. Le fusese *dăruită* părinţilor ei ca un miracol din cer, ceea ce o făcea şi mai specială, după cum ziseseră ei. Cu toate astea, pentru a evita orice neplăceri care ar fi putut să apară, prietenii şi rudele nu vorbeau niciodată despre adopţie, aşa încât, cu timpul, acest lucru fu aproape uitat sau rămase neştiut. Dar Samantha îşi amintea mereu ale cui erau mâinile iubitoare care o salvaseră de la o soartă cumplită.

Îşi dădu seama că Todd Baker, recent absolvent al Şcolii de Geologie Jackson de la Universitatea din Texas, fost coleg şi prieten de când se jucau în ţărână, începuse să distreze grupul cu povestiri despre isprăvile lor de la Şcoala Preparatoare Simmons din Fort Worth, unde Samantha, singura fată de la cursurile de ştiinţe, „îi făcuse de râs pe băieţi”. Ea abia dacă ascultase conversaţia care trecuse de la teoria eredităţii la geologie.

— Ce anume e paleontologia, Samantha? întrebă Anne Rutherford.

Samantha îşi dădu seama că întrebarea ei politicoasă era menită a atrage din nou aprecierea lui Sloan. Nu reuşi. Chipul lui deveni şi mai întunecat. Cu excepţia feţelor lui şi

a părinţilor ei, toate celelalte se întoarseră curioase spre ea. Interesul special al Samanthei faţă de istoria Pământului, care o făcea să studieze rocile, fosilele şi plantele străvechi, era un alt subiect deranjant pentru cuplul care o crescuse. Ea dădu un răspuns scurt, din unul dintre manualele de demult.

— Înseamnă studierea formelor de viaţă existente în timpurile preistorice, spuse ea.

— Şi pot fi determinate din roci vechi şi din fosile? întrebă Anne, una dintre sprâncenele ei fine ridicându-se a scepticism.

— Oricât ar părea de surprinzător, da, răspunse Samantha. Vreme de mai bine de un secol, pe baza rocilor, geologii au stabilit o cronologie remarcabilă a evoluţiei Pământului. S-ar putea afirma că ele reprezintă documente şi consemnări ale trecutului. Samantha întoarse capul spre o altă invitată. Marcia, povesteşte-ne despre călătoria ta la San Francisco, îi ceru ea enervată pe Todd că începuse o conversaţie pe o temă despre care ştia că părinţii ei doreau s-o evite.

Răspunsul Marciei nu ajunse până la mintea ei. Gândurile ei erau îndreptate spre Sloan şi spre faptul că îi făcuse cu înţelegere din ochi când schimbase subiectul discuţiei. Îşi feri privirea pentru ca el să nu ghicească motivul îmbujorării obrajilor ei. Sentimentele pentru băiatul cu care se jucase în copilărie şi care acum devenise bărbat erau singurul secret pe care îl avusese vreodată faţă de el. Nu se îndoia că soarta ei era să rămână nemăritată. Cum ar fi putut iubi vreodată un alt bărbat când inima ei îi aparţinea lui Sloan Singleton?

*

Doctorul Donald Tolman citi cu voce tare scrisoarea pe care tocmai o scrisese. Auzind cuvintele, în loc să le citească în tăcere, putea să le privească din altă perspectivă. Se putea pune mai uşor în poziţia celui căruia îi erau adresate. Cum s-ar simţi dacă ar fi Neal Gordon şi ar

citi respectiva scrisoare? Ar rupe-o, ar arde-o, pentru ca nimeni să nu-i afle conţinutul? Sau ar încuia-o undeva, urmând a fi găsită printre hârtiile sale după moartea lui? I-ar arăta-o doamnei Gordon? Samanthei? Nu, nu, credea că putea afirma cu certitudine că Neal Gordon, acel fermier dur, aspru şi nemilos, dar cu inima blândă ca un mieluşel faţă de fiica lui adoptată, nu i-ar arăta niciodată scrisoarea Samanthei. Neal Gordon era cunoscut drept un bărbat care păzea cu străşnicie ce era al lui şi faţă de nimeni nu era mai protector şi mai vigilent decât faţă de tânăra pe care o luase şi o crescuse de parcă ar fi fost sânge din sângele lui.

Donald Tolman era sigur de asta. Îi urmărise îndeaproape pe soţii Gordon şi pe copilul pe care li-l încredinţase cu 20 de ani în urmă. L-ar fi luat imediat de la ei dacă nu s-ar fi dovedit a fi aşa cum îi considerase – cumsecade, iubitori şi dornici din toată inima să aibă un copil. Ştiuse asta de la o soră răposată, care locuise în Fort Worth şi care fusese prietenă cu Estelle Gordon. Aceasta murise fără a şti de micuţul ghemotoc cu care fratele ei îi surprinsese pe soţii Gordon într-un miez de noapte de la un sfârşit de martie. Când doamna Mahoney, moaşa lui, venise la el cu geamăna refuzată, o fetiţă adorabilă, ştiuse exact cui s-o dea. Nu se întocmiseră acte. Nu se respectaseră regulile adopţiei. În 1880, la frontiera teritoriului Oklahoma, înregistrarea copiilor orfani sau abandonaţi era foarte superficială. Pur şi simplu, le-o dăduse soţilor Gordon fără implicarea vreunei agenţii guvernamentale.

Totuşi, nu putea să moară fără a lăsa vreo consemnare în privinţa părinţilor biologici ai copilului, în caz că cineva ar fi interesat la un moment dat – probabil, Samantha. Ea ştia că soţii Gordon nu erau părinţii ei naturali. Şi cum ar fi putut să fie când ei erau înalţi, robuşti şi bruneţi, iar ea, exact opusul lor, micuţă, delicată şi cu un păr de culoarea unui apus de toamnă?

Doctorul Tolman citi scrisoarea din nou, în gând de această dată, pentru a se asigura că nu omisese nici măcar unul dintre puţinele detalii pe care le ştia. Menţionase că numele părinţilor erau Leon şi Millicent Holloway şi că se

născuse la ferma lor, însă nu ştia adresa exactă, ci doar că se afla în apropiere de râul Red. Precizase că Bridget Mahoney fusese moaşa. Din ce aflase de la Bridget, îşi vizitase sora, care locuia în Gainesville, moaşă şi ea, însă acesta se aflase la altă naştere când cineva de la fermă venise s-o cheme, aşa că Bridget se dusese în locul ei pentru a ajuta la naşterea copilului. Bridget nu era genul care să vorbească prea mult, aşa că, din câte ştia doctorul Tolman, doar el, doamna Mahoney şi soţii Holloway erau singurii oameni, în afară de soţii Gordon, care aveau habar că Samantha nu fusese dorită. Moaşa lui venise cu copilul la el, în Marietta, teritoriul Oklahoma, oferindu-i doar superficiala informaţie că mama ei refuzase s-o hrănească. Doctorul Tolman decisese să nu includă în scrisoare respectiva informaţie. Poate că părinţii fetiţei nu fuseseră capabili să aibă grijă de ea şi o rugaseră pe moaşa lui să îi găsească un cămin bun. El fusese atât de încântat că avea un copil normal şi sănătos pe care să-l ofere soţilor Gordon, încât îi pusese doar puţine întrebări doamnei Mahoney, iar soţii Gordon îl întrebaseră şi mai puţine lucruri. Când îţi doreşti ceva ce nu poţi face singur nu poţi avea mari pretenţii. În scrisoare, doctorul Tolman preciza că nu le putea oferi alte informaţii, în afara faptului că fetiţa avea un frate geamăn.

Conştiinţa fiindu-i satisfăcută, doctorul Tolman linse marginea plicului şi îl închise. Oficiul poştal se afla nu departe de casa lui. Înghiţi două pastile cu un pahar de apă, îşi luă bastonul pentru a-şi sprijini trupul şubrezit şi porni spre uşă.

Capitolul 8

În a cincea zi de după împlinirea a 20 de ani, Samantha se trezi dintr-un coşmar pe care nu-l mai avusese de ani întregi. În vis se făcea că era un copil abandonat la mulţi kilometri de civilizaţie, în faţa uşii unei

case întunecate şi ameninţătoare aflată într-un peisaj la fel de pustiu precum un crater de pe Lună. Cu inima bubuind şi gura uscată, iar în urechi încă răsunându-i ţipătul care o trezise, clipi când dădu cu ochii de brusca realitate a soarelui dimineţii, care se revărsa printre draperiile de mătase în dormitorul ei decorat în stil franţuzesc, luminând tapetul roz de pe pereţi, mobila graţioasă şi patul cu baldachin în care stătea întinsă. Căldura sa plăcută parcă era zâmbetul liniştitor al unui înger. Totul este în regulă. Te afli în casa mamei tale. Eşti în siguranţă. Bătăile inimii începând să i se potolească şi simţindu-se scăpată, Samantha se cufundă mai adânc în moliciunea patului, în vreme ce ultimele rămăşiţe ale coşmarului dispăreau.

Îi putea învinovăţi pe Anne Rutherford şi Todd Baker pentru revenirea ororii nocturne – pe Anne fiindcă, la aniversarea zilei ei de naştere, vorbise despre teoria ei asupra eredităţii, ceea ce atrăsese atenţia asupra faptului că ea nu-şi cunoştea arborele genealogic, iar pe Todd deoarece se apucase să povestească despre experimentele de laborator făcute de ei în anii de şcoală. Acele subiecte de conversaţie o făcuseră pe mama ei s-o întrebe cu o zi în urmă, pe deasupra meniului de la ceainăria Tea and Crumpets:

— Draga mea, acum, că ai împlinit 20 de ani, ai vreun regret în privinţa a… ceva?

Era stilul lui Estelle Gordon să exprime subiectele posibil dureroase în termeni vagi. „Ceva” se referea la întrebarea dacă Samantha regreta alegerea ocupaţiei. Regreta că rămăsese să înveţe cum se administra o fermă, în loc să studieze ştiinţele naturii la Seminarul Lasell pentru Tinere Doamne, din Massachusetts? Şi… era curioasă în privinţa familiei şi a rădăcinilor din care se trăgea?

— Nu, mamă, nu regret nimic, răspunsese Samantha. Pentru nimic în lume nu aş schimba ce am.

„Ce am” însemna căminul, părinţii şi situaţia în viaţă. Samantha era cunoscută pentru faptul că nu ezita să spună adevărul, considerând că, dacă nu voiai un răspuns onest, nu trebuia să întrebi. Mama ei o privise pe deasupra ceştii

de ceai, în ochii ei desluşindu-se un zâmbet mulţumit.

Samantha se întrebă dacă tatăl ei, aflat singur la fermă în timp ce ea îşi petrecea săptămâna aniversării cu mama ei, în Fort Worth, la fel ca în fiecare an, îşi punea aceeaşi întrebare. La 20 de ani, regreta Samantha ceva? Nu ar fi întrebat-o direct din mândrie şi poate pentru că, în secret, se temea de răspuns, dar asta nu însemna că nu se întreba dacă era la fel de fericită cum ar fi putut să fie dacă lucrurile decurgeau altfel.

Naiba să-i ia pe Anne şi pe Todd pentru că îi făcuseră să se întrebe chiar şi în treacăt dacă Samantha avea regrete! Nu avea. Erau suficiente imaginea fetiţei din coşmarul ei şi teroarea stârnită pentru a o face să-şi dea seama cât de norocoasă era. Mama ei era tare uşor de citit. Era limpede că evocările lui Todd îi aduseseră aminte de vremea când, fără ca Samantha să ştie, soţii Gordon fuseseră invitaţi la directorul Şcolii Preparatoare Simmons. Samantha fusese chemată de la ora de biologie şi intrase în biroul directorului, unde îi găsise pe părinţii ei şi pe domnul Latimer, şeful Catedrei de ştiinţe şi profesorul ei preferat, şezând pe scaune în faţa lui. Ea avea 16 ani şi era în ultimele luni de dinaintea absolvirii.

— Care este scopul acestei întâlniri, domnule director? întrebase Neal Gordon. Are fiica noastră necazuri?

Directorul schimbase un zâmbet cu şeful Catedrei de ştiinţe.

— Nici pe departe, rostise el şi împinsese o scrisoare pe birou, pentru ca soţii Gordon s-o citească. Fiica dumneavoastră a fost acceptată la Seminarul Lasell pentru Tinere Doamne, din Massachusetts, în vederea obţinerii unei diplome în ştiinţe. Arătă cu capul spre colegul lui. Trebuie să-i mulţumiţi domnului Latimer pentru că a trimis biografia Samanthei, în care a menţionat toate realizările ei deosebite de la liceu. Samantha, rămâne doar ca tu să completezi formularul de înscriere pentru ca totul să fie oficial.

Samantha îşi amintea că se repezise şi preluase scrisoarea înainte ca aceasta să ajungă în mâinile părinţilor

ei. Ştia cât de prestigioasă şi de apreciată era acea instituţie pentru modul radical şi inovator în care aborda educaţia femeilor, mai ales în domeniul ştiinţelor. Urmărise cariera lui Annie Montague Alexander, care absolvise Lasell şi ale cărei studii asupra fosilelor şi lucrări de paleontologie erau recunoscute pe plan internaţional. Simţind consternarea încremenită a părinţilor ei, Samantha citise răspunsul entuziasmat la cererea de înscriere a domnului Latimer, apoi împinse pe birou scrisoarea şi formularul ataşat.

Cei doi profesori o priviseră surprinşi.

— Ăăă, domnişoară Gordon, poate că părinţii dumitale ar dori să citească scrisoarea, sugerase directorul.

— Eu decid dacă doresc să mă duc la Seminarul Lasell, iar eu refuz, rostise Samantha. Mă pot întoarce la oră?

Domnul Latimer îşi îndreptase privirea stupefiată spre soţii Gordon.

— Domnule şi doamnă Gordon, fiica dumneavoastră este unul dintre cei mai străluciţi elevi pe care i-am avut. Este o savantă înnăscută. Sunt sigur că susţineţi această oportunitate ca Samantha să-şi urmeze chemarea şi să ofere lumii darul ei. Este un privilegiu rar, care nu îi va mai fi acordat după ce va absolvi liceul.

Neal Gordon se ridică şi îi oferi braţul lui Estelle.

— Fiica mea ştie ce vrea şi ce nu vrea, spusese el. Aşa a fost crescută şi, după cum a zis, nimeni altcineva nu va decide.

Mai târziu în acea zi, domnul Latimer o abordase.

— Domnişoară Gordon… Samantha… te implor! Nu renunţa la visul de a deveni om de ştiinţă de dragul tatălui tău. Ştii cât de mult îndrăgeşti cercetarea şi studiul plantelor şi al animalelor.

— Voi avea multe ocazii să fac asta în Las Tres Lomas, domnule Latimer, iar un interes nu este un vis. Am ales ce mi-am dorit.

— Tatăl tău a ales.

— Eu sunt devotată fermei. Să mă ocup de fermă este

în sângele meu.

— Cum e posibil aşa ceva? De fapt, eşti devotată *pasiunii tatălui tău* pentru fermă, dar nu este pasiunea ta. Dacă ar fi avut un lanţ de magazine cu dulciuri, ai fi simţit aceeaşi loialitate.

— Probabil, recunoscuse ea, dar n-aş fi simţit pentru dulciuri ce simt pentru vite.

Domnul Latimer abia dacă îi mai vorbise vreodată.

Cadoul pe care i-l făcuse Todd cu ocazia zilei de naştere constase în două bilete la o prelegere ţinută de un paleontolog apreciat, care urma să vorbească despre aspectele structurale şi sedimentare ale straturilor cu fosile ca metode de identificare a posibilelor pungi de petrol.

— Ai intenţionat să fii atent cu mine sau provocator, Todd? Ce rost are?

Samantha se încruntase la el mai târziu, cu ocazia unei conversaţii private, când ceilalţi se duseseră în salon, unde se servea îngheţată şi tort.

— Nu am vrut să aibă vreun rost, răspunsese Todd. M-am gândit doar că ţi-ar face plăcere să fii în pas cu vremurile. Explorarea petrolului reprezintă următoarele săpături arheologice de mare interes, Sam. Eu şi Ginny vom merge la acea prelegere, iar şeful meu va fi şi el acolo. Vreau ca viitoarea mea soţie să-l cunoască şi să afle cu ce se va ocupa soţul ei geolog. M-am gândit că aş putea aduce o prietenă, ca să fim patru.

Ea îi dăduse biletele înapoi.

— Mulţumesc, Todd, dar habar n-am pe cine aş putea invita. Tu şi Ginny daţi-le altcuiva şi distraţi-vă cu acel cuplu.

El luase biletele, însă ea le găsise mai târziu, pe tava pentru cărţi de vizită din hol.

Todd, care deja studia de doi ani geologia la Jackson, fusese la fel de supărat ca domnul Latimer şi aproape revoltat când aflase că ea refuzase locul la seminar. Nu-l putuse convinge că decizia de a rămâne acasă îi aparţinea *ei.*

— Asta-i pentru că părinţii tăi te fac să simţi că le eşti

îndatorată, Sammy! ţipase el.

— *Chiar* le sunt îndatorată! strigase Samantha la rândul ei. Dacă ai fi văzut ce am văzut eu…

Îşi strânsese buzele. Nu avea să divulge nimănui, niciodată ce văzuse de o făcuse să dea fuga acasă la părinţii ei adoptivi şi să se arunce recunoscătoare în braţele lor.

— Ce să văd? întrebase Trevor.

— Las-o baltă, spusese ea.

Samantha nu avea să uite nicicând scena aceea şi, peste ani, revenise să-i bântuie somnul. Avea 10 ani. Profesoara ei de la şcoala de duminică, un om bine intenţionat, se gândise că era o idee grozavă ca, de Crăciun, să ducă nişte coşuri cu bunătăţi copiilor sărmani rămaşi fără părinţi din cauza morţii acestora, a sărăciei sau a abandonului. Ea propusese să se ducă la orfelinatul Millbrook. Într-o rece şi cenuşie dimineaţă de duminică, în loc de lecţie, ea şi colegii ei, bine înfofoliţi în haine călduroase şi strângând în mâini toartele coşurilor decorate de sărbătoare, se urcaseră într-o căruţă şi porniseră către destinaţia lor. Samantha nu uitase niciodată casa urâtă şi ameninţătoare, care le apăruse în faţa ochilor la capătul unui drum de ţară plin de noroi. Câmpuri cu copaci desfrunziţi se întindeau cale de kilometri în jurul întunecatei şi sinistrei clădiri care se autoproclama drept un rai pentru orfani, conform unui panou aflat deasupra uşii din faţă.

Samantha rămăsese alături de profesoară, chiar lângă intrare. Prima amintire, pe care nu avea s-o uite niciodată, era a duhorii de rânced şi a greului miros de varză gătită. A doua era constatarea şocantă că aparenţele puteau fi înşelătoare. Femeia care se repezise spre ei pentru a se prezenta drept matroana orfelinatului arăta de parcă ar fi putut să fie soţia lui Moş Crăciun. Cu obrajii îmbujoraţi şi rotunzi ca nişte mere şi cu părul sur împletit în cosiţe care îi încadrau chipul vesel, părea personificarea bunătăţii şi a drăgălăşeniei, asta până când Samantha văzuse cât de repede privirea veselă îi putea deveni ca de gheaţă, iar gura zâmbitoare, ca o capcană de oţel. Nu putuse să nu

remarce inelul de chei ca de temniţă ce atârna la brâul matroanei, vârful metalic ascuţit al unui băţ ce se iţea din buzunarul ei şi modul cum copiii se crispau când punea mâna pe umărul lor pentru a-şi demonstra afecţiunea. În drum spre casă, profesoara de la şcoala de duminică comentase că era o persoană încântătoare, iar Samantha se întrebase cum de adulţii puteau fi prostiţi atât de uşor.

O privire se evidenţiase printre privirile goale de pe chipurile trase ale copiilor care primeau coşurile de la elevii şcolii de duminică. Fusese a unei fetiţe de vârsta ei.

— Mulţumesc, rostise copila uitându-se la Samantha cu nişte timizi ochi căprui când ea îi dădu coşul.

Samanthei îi venise să plângă. Ca toţi ceilalţi copii, fetiţa părea înfometată şi subnutrită. Feţişoara ei slabă, braţele şi mâinile păreau să fi fost spălate, dar nu suficient pentru a alunga mizeria îndelungatei neglijări. Părul auriu îi atârna inert şi slinos, iar sub unghii avea murdărie.

— Cu plăcere, spusese Samantha. Cum te cheamă?

— Susie, răspunsese fetiţa. Dar pe tine?

— Samantha. Voi mai veni, Susie.

— Sper, Samantha.

Samantha nu se mai întorsese niciodată acolo. Mama ei îi interzisese să se mai ducă acolo şi se înfuriase pe profesoara de la şcoala de duminică că aranjase acea vizită şi pe soţul ei că, în timp ce ea fusese la cumpărături, îi îngăduise Samanthei să meargă.

— M-am gândit că deja a uitat că nu e fiica noastră naturală, îl auzise Samantha pe tatăl ei apărându-se în faţa mamei.

— Este posibil ca Samantha să fi uitat, dar cum ai putut să crezi că snoaba aia afurisită de Anne Rutherford a uitat? Pe drumul de întoarcere, Anne a întrebat-o pe Samantha dacă ştie că a fost abandonată. Copila e traumatizată. Sperasem că nu va afla *niciodată* cum ar fi putut să fie viaţa ei dacă n-ar fi ajuns la noi.

— Şi ce vom spune când Samantha va întreba de părinţii ei şi cum a ajuns la noi – fiindcă o va face, Estelle. Sunt întrebări inevitabile şi normale din partea unui copil

adoptat. Va trebui să-i zicem adevărul. Părinţii ei nu au vrut-o şi au dat-o. Pur şi simplu. Adevărul o va face să rămână cu noi, Estelle. Dacă părinţii ei vor veni s-o caute, nu va dori să plece cu ei. Va rămâne cu noi.

— *Nu-i* vom spune adevărul! O vom lăsa să creadă că părinţii ei au murit, rostise Estelle. Şi oricum, de ce ar veni oamenii aceia îngrozitori s-o caute din moment ce doctorul ne-a zis că nu au vrut-o? Neal, dragul meu, trebuie să încetezi a trăi cu teama că o vom pierde. Iubirea noastră, nu adevărul, o va face pe Samantha să rămână cu noi.

— Se pare că nu pot scăpa de spaima că, într-o zi, vor apărea şi ne-o vor lua, albinuţo. Sângele poate fi mai puternic decât un ordin judecătoresc care spune că e a noastră… mai puternic chiar decât iubirea.

Profund îndurerată şi nedorind să-şi scape părinţii din ochi, Samantha se dusese să-i caute şi, ghemuită în faţa uşii bibliotecii de la fermă, ascultase conversaţia lor. Până atunci, presupusese că părinţii ei adevăraţi erau morţi. Nu-i trecuse nici măcar o clipă prin minte că trăiau şi că o dăduseră pentru că n-o doriseră. În momentul acela, şi mai îngrozită gândindu-se care ar fi putut să fie soarta ei, se îndepărtase şi se dusese în camera ei înainte ca oamenii cărora le datora viaţa ei să-i descopere prezenţa. Îi iubea nespus de mult. Nu aveau deloc de ce să se teamă că ar pleca împreună cu părinţii naturali dacă veneau după ea. Ar fugi şi s-ar ascunde până la plecarea lor.

Cu mânuţa ei de copil, Samantha îi scrisese lui Susie o scrisoare în care îi spunea că i se interzisese să vină s-o vadă. O adresase simplu, „lui Susie”, sperând că era singura de la orfelinatul Millbrook pe care o chema aşa. Samantha nu a aflat niciodată dacă o primise sau nu. Când a împlinit 13 ani l-a primit în dar pe Pony, un cal din rasa Quarter Horse, iar prima ei cursă în libertate a dus-o la orfelinatul unde o întâlnise pe Susie. Matroana cu chip vesel o informase că Susie nu mai era acolo. Murise de tuberculoză, în iarna precedentă.

Capitolul 9

Regreta ceva? Absolut nimic, cu excepţia faptului că Sloan Singleton se îndrăgostise de Anne Rutherford. Samantha îşi sprijini mai bine pernele de tăblia de la capul patului pentru a-şi mai acorda câteva minute de gândire şi visare. Todd Baker şi cei ca el nu aveau trecutul ei şi nici nu trecuseră prin experienţele de care avusese ea parte, astfel că nu-i înţelegeau dorinţa de a accepta din loialitate şi obligaţie viitorul aşternut în faţa ei. Todd provenea dintr-o familie de profesori. Era fiul preşedintelui de la Universitatea Creştină AddRan, aflată în Waco, la aproximativ 150 de kilometri sud de Fort Worth, şi crescuse într-un cămin liberal în care toţi cei patru copii fuseseră încurajaţi încă de la naştere să-şi urmeze propria stea. Părinţii lui nu se născuseră acolo. Veniseră în Texas din Pennsylvania, la 15 ani după Războiul Civil, profesorul Baker urmând să conducă nou înfiinţatul Colegiu pentru Bărbaţi şi Femei AddRan, pe atunci situat în ceea ce avea să devină cunoscut drept Hell’s Half Acre. Neal şi Estelle Gordon, la fel ca părinţii lor, se născuseră şi crescuseră în Texas. Todd nu putea înţelege puternica legătură pe care oamenii ca tatăl ei o aveau cu pământul pe care strămoşii lor se stabiliseră şi pentru care, ca să-l păstreze, se luptaseră împotriva oricărui adversar ce dorise să li-l ia. Tatăl lui Todd nu se aştepta ca odraslele lui să-i calce pe urme, în vreme ce în lumea lui Neal Gordon urmaşii erau educaţi încă de la naştere pentru a le lua locul părinţilor.

De asemenea, Todd Baker nu crescuse cum crescuse ea, şi anume ştiind că, dacă n-ar fi fost oamenii iubitori care o luaseră la ei, ar fi putut ajunge ca Susie. Samantha le era *cu adevărat* îndatorată, iar cu asta, orice discuţie era încheiată. Era unica moştenitoare a tuturor lucrurilor pentru care munciseră tatăl şi mama ei. Să plece pentru a obţine o diplomă în ştiinţe – mai exact, în paleontologie – ar fi fost o trădare a iubirii şi dăruirii lor. Ce avea să se întâmple cu Las Tres Lomas de la Trinidad – Cele trei dealuri ale Sfintei

Treimi – după ce puternicul proprietar murea? Cum ar fi putut Samantha să îngăduie ca tatăl ei să-şi trăiască restul vieţii ştiind că tot sacrificiul lui, toată munca şi tot devotamentul faţă de pământul şi moştenirea sa aveau să fi fost în zadar, proprietatea urmând să ajungă pe mâini străine la vremea morţii lui. Pentru nicio pasiune pe care ar fi avut-o ea, n-ar fi putut să-i facă asta.

Când avea 16 ani, Todd o întrebase dacă se gândea vreodată la părinţii ei naturali – cine erau, unde locuiau, dacă mai trăiau.

— *Fireşte că nu!* exclamase ea cu promptitudinea cuiva care se fereşte de un foc din care brusc încep să sară scântei.

Însă nu era pe deplin adevărat. Cam în preajma zilei în care împlinise 15 ani, avusese loc un incident care o făcuse pe Samantha să-şi pună în treacăt întrebări despre puţinul pe care, la 10 ani, îl auzise despre adopţia ei. Se afla în atelierul ei şi cataloga descoperirile zilei când auzi un animal gemând disperat dincolo de geam. Când se uită afară, văzu o vacă în agonie, alături de ea aflându-se un viţel neînţărcat. Samantha ieşi în fugă şi descoperi că vaca înghiţise un măr pădureţ care îi stătuse în gât, dar prea departe pentru a putea fi scos. Animalul se îndepărtase mult de păşune şi intrase pe teritoriul oamenilor, iar Samantha, privind în ochii căprui ai muribundei vaci Hereford se întrebă dacă nu cumva îşi adusese intenţionat viţelul la atelierul-laborator unde ea îşi petrecea timpul liber.

— Crezi că şi-a adus viţelul aici pentru ca eu să am grijă de el? îl întrebase Samantha pe Wayne Harris, supraveghetorul, cel mai vechi şi mai de nădejde ajutor al tatălui ei.

El o ajutase în grabă să prepare un amestec de lapte şi decoct de malţ pe care viţelul să-l sugă dintr-o „sticlă-banană”, numită astfel ca urmare a formei sale curbate. Era un recipient de sticlă cu deschideri la ambele capete, unul mai mic, la care se putea ataşa un biberon, iar altul mai mare, pentru mâncare solidă. Era perfect pentru

hrănirea viţeilor fără mame şi o mare îmbunătăţire faţă de soluţiile neigienice folosite în trecut.

— Nu m-ar surprinde deloc, spusese Wayne. Nu se pot nega instinctele naturale ale unei mame când vine vorba de progeniturile ei, indiferent dacă este om sau animal.

Asta o surprinsese pe Samantha şi îi atrăsese atenţia. Încă ţinea minte cuvintele tatălui ei – „Părinţii ei nu au vrut-o şi au dat-o” –, chiar dacă le alungase într-un colţişor al memoriei. Prin minte îi trecuse un gând care nu-i mai venise până atunci. Dacă… dacă, la fel ca în cazul acelei vaci, circumstanţe pe care părinţii ei nu le putuseră controla îi siliseră să o dea? Puteau fi foarte multe motive… sărăcia, boala, moartea iminentă, un număr prea mare de copii. Poate că nu a fost vorba că părinţii ei naturali nu au vrut-o, ci pur şi simplu nu au fost capabili să o crească. În acele vremuri grele nu era neobişnuit ca părinţii care nu-şi puteau creşte copiii să-i lase la marginea drumului, în speranţa că îi va lua cineva care le putea oferi un cămin bun. Poate că… părinţilor ei le era dor de ea şi şi-ar fi dorit să ştie că era iubită şi bine îngrijită.

— Wayne, îţi aminteşti ceva despre naşterea mea? îl întrebase ea.

Nu le pusese niciodată părinţilor acele „întrebări inevitabile, dar normale pentru un copil adoptat”. O expresie îngrijorată apăruse pe chipul lui.

— N-aş putea spune că am auzit, Mornin’ Glory[1]. Îmi amintesc doar de dimineaţa când cei din baracă au fost informaţi că un bebeluş le fusese adus soţilor Gordon în toiul nopţii.

— De ce în toiul nopţii? Sosirea mea a fost secretă?

— Ei bine, dacă ar fi fost secretă, vestea că ai venit la noi nu ar fi fost strigată întregii lumi în gura mare, în dimineaţa următoare. De ce întrebi?

— Eram curioasă.

— Ei bine, ar fi o idee bună ca această curiozitate a ta să rămână între noi doi. Ai tăi s-ar putea să n-o înţeleagă. O

1 „Splendoarea dimineţii" sau „rochiţa-rândunicii", sau „zorea" (în limba engleză, în original) (n.tr.)

privi pieziş. Pricepi ce zic?

Foarte clar. Wayne avea dreptate. Tatăl ei s-ar simţi ameninţat şi trădat, iar mama, respinsă. Ar interpreta curiozitatea ei drept nemulţumire faţă de ei, iar Samantha, pentru nimic în lume, nu dorea ca ei să simtă aşa ceva.

— Pricep, rostise ea frecând urechile viţeluşului, care terminase de mâncat şi zbiera după maică-sa. Wayne, nu vreau ca micuţul ăsta să fie vândut vreodată. Vreau să-i fie îngăduit să-şi petreacă întreaga viaţă la fermă şi să mănânce toată iarba pe care o doreşte.

— Îmi imaginez că tatăl tău va avea un cuvânt de spus în privinţa asta, Mornin' Glory. Nu e genul care să ofere iarbă şi apă pe degeaba, fără să capete ceva în schimb, iar micuţul ăsta înseamnă bani.

— Va înţelege.

Tatăl ei o ascultase în tăcere, iar în cele din urmă, după ce o privise gânditor din spatele masivului birou de stejar, îşi drese glasul fiindcă ceva aspru îi rămăsese în gât.

— Bine, fiica mea, zisese el. Aşa va fi. Dar cum îl vei identifica pe viţeluşul ăla printre ceilalţi din cireadă?

— O să-i vopsesc vârfurile coarnelor cu roşu.

— Bănuiesc că îi vei da un nume.

— Da, rostise Samantha. Îi voi spune Saved[2].

Tatăl ei zâmbise înţelegător şi aprobator când auzise alegerea ei. Încuviinţase din cap.

— Saved. Este un nume frumos. Le voi da de veste băieţilor.

Aceea fusese ultima dată când Samantha îşi pusese întrebări legate de naşterea ei. La 15 ani, era aproape matură. Îşi amintea că se gândise că era deja prea mare şi că era prea târziu ca părinţii naturali să vină s-o caute. Viaţa ei era aranjată. Îi avea pe părinţii ei şi nu-şi dorea alţii. Neal Gordon nu mai avea de ce să-şi facă griji că îi va fi luată.

Samantha privi cum soarele îşi răspândea lumina în dormitorul ei. Nu, nu avea regrete. Las Tres Lomas de la Trinidad era locul unde trebuia să fie, indiferent de faptul că

2 Salvat

ataşamentul faţă de el nu fusese moştenit de la naştere. Întinderile vaste unde vântul bătea proaspăt şi de nimic împiedicat, iar singurele mirosuri şi sunete erau cele naturale reprezentau pentru ea un mare laborator care îi oferea o mulţime de oportunităţi pentru explorări şi analize ştiinţifice. Administrarea pământului şi a cirezilor necesitau cunoştinţe de paleontologie. Samantha îşi amenajase un atelier în aer liber unde avea instrumentele de bază pentru testarea apei, solului, ierbii, ba chiar şi a urinei şi fecalelor animalelor, precum şi a seminţelor pentru producţia de nutreţ. Tot în acel atelier, avea colecţia de roci care reflecta geologia Texasului, dar şi o colecţie tot mai mare de relicve marine preistorice pe care le găsise la fermă, în timp ce îşi îndeplinea sarcinile zilnice. Era dovedit că partea centrală a Texasului fusese acoperită de un ocean cu milioane de ani în urmă, iar Las Tres Lomas era practic o comoară în privinţa vieţii marine preistorice. Pe un raft din „laboratorul” ei se afla un fragment din carapacea fosilizată a unei broaşte-ţestoase, impresiunea într-o rocă a unui arici-de-mare, vârful intact al unui corn parţial care era posibil să-i fi aparţinut unui mamut şi obiectul ei cel mai de preţ – impresiunea completă a unei scoici oceanice, pe care o descoperise când făcea baloturi de fân.

Se simţea în largul ei călare şi în preajma vitelor şi a cowboy-lor, iar când tatăl ei descoperise că era capabilă să ia decizii financiare judicioase, devenise indispensabilă pentru administrarea fermei. Samantha îl auzise spunându-i mamei ei:

— Am fost binecuvântaţi, Estelle. Bunul Dumnezeu ne-a dat totul cu Sam. Fiul nimănui nu are un cap mai bun sau mâini mai vrednice decât ale fiicei noastre pentru a conduce o fermă.

Samantha îşi studiase mâinile. Erau mici, cu degete subţiri şi lungi, articulaţiile lor fiind abia vizibile. Cândva, unul dintre profesorii de ştiinţe comentase că aveau forma ideală pentru a pune la microscop lame cu specimene de plante şi a examina fragmente de roci printr-o lupă. Ea îi spusese profesorului că mâinile ei erau perfecte şi pentru

ajutarea vacilor cu prolaps uterin.

— Ce naiba sunt vacile cu prolaps uterin?

— Este ceva care, cel mai adesea, se întâmplă când vaca fată, îi explicase Samantha. Când fată, vaca expulzează şi uterul, care îi atârnă din corp, uneori chiar şi până aproape de jumătatea piciorului din spate. Când se întâmplă aşa ceva, uterul trebuie curăţat şi băgat înapoi în corpul vacii, altminteri va avea o hemoragie mortală. Supraveghetorul de la fermă crede că mâinile mele au dimensiunile perfecte pentru a face asta.

— Ce... interesant! murmurase profesorul ei albindu-se la faţă.

În patul ei cu baldachin, Samantha chicoti când îşi aduse aminte.

Capitolul 10

Samantha dădu pătura la o parte. Zăcuse destul în pat, cufundată în amintiri. Timpul trecea, după cum ar fi spus tatăl ei. Trebuia să se ducă la fermă. Multe dintre juninci – vacile tinere care nu fătaseră încă – trebuiau să nască şi aveau nevoie de mai mult ajutor decât vacile mature. De asemenea, era ultima săptămână din lună când facturile trebuiau plătite, iar profiturile şi pierderile trebuiau socotite.

Se îmbrăcă în hainele de lucru pe care le adusese cu ea pentru a le purta atunci când avea să se întoarcă la fermă – pantaloni din denim, o cămaşă din flanelă cu mâneci lungi, o vestă de piele şi ghete înalte, încheindu-şi pantalonii „blue jeans”, numiţi astfel având în vedere culoarea şi stilul, Samantha se gândi că mama ei va strâmba dezaprobatoare din nas. Opinia lui Estelle era că „atunci când îi crease, Levi Strauss nu intenţionase ca şi femeile să poarte pantalonii de lucru cu ţinte de aramă”, ceea ce o făcea pe fiica ei să se întrebe dacă nu cumva mama ei nu uitase că purtase pantaloni bărbăteşti în primii

ani, când îşi ajutase soţul să conducă ferma.

Însă mama ei dorea să uite foarte multe lucruri din acea perioadă. În 1867, când Neal Gordon începuse s-o curteze, după care o luase de soţie, ea fusese fiica unui fermier sărac. Devenind doamna Neal Gordon, Estelle dobândise numele unei familii alese. Gordonii făceau parte din aristocraţia care deţinea pământuri. În 1820, Neal împreună cu tatăl lui şi cu doi fraţi mai mici deţineau ceea ce avea să devină una dintre cele mai mari ferme din Texasul Central, însă prosperitatea avea să apară după aproape 15 ani. Raidurile comanşilor şi reconstrucţia pricinuiau pierderi financiare, iar în acel an tatăl lui Neal şi fraţii lui necăsătoriţi muriră din cauza epidemiei de febră galbenă care se răspândise în tot Texasul din Galveston, un oraş de pe coastă. Estelle trebuise să compenseze forţa de muncă dispărută. Abia după încheierea Războaielor Indiene şi a reconstrucţiei şi după ce liniile de cale ferată ale Pacific Railway ajunseseră la Fort Worth, Estelle se putuse bucura de viaţa de stăpână a domeniului pe care şi-o imaginase cât fusese curtată. La vremea aceea, avea deja 36 de ani, fiind de vârstă mijlocie.

Samantha îşi dăduse de mult timp seama că mama ei sperase să-şi retrăiască viaţa prin intermediul fiicei ei. Săracă în copilărie şi departe de a fi frumoasă, Estelle Gordon avea să simtă datorită Samanthei cum ar fi fost să fie frumoasă şi graţioasă, să poarte haine elegante şi să se bucure de zorzoanele feminine pe care şi le dorise în tinereţe. Samantha cunoştea această latură a înaltei, slabei şi ciolănoasei sale mame şi făcea tot posibilul să-i satisfacă dorinţele de demult.

O vreme, Samantha îşi dorise să se fi putut ca ea să fie două fiice, una pentru mamă şi alta pentru tată, dar apoi se maturizase şi îşi dăduse seama că nu putea fi decât una singură, aşa că Estelle Gordon îşi pierduse fiica pe care ar fi preferat s-o vadă în dantele şi mătăsuri, alegându-se cu una care prefera pielea şi denimul. Câtă vreme amândoi părinţii locuiseră la ferma Las Tres Lomas, nu existase nicio divizare a loialităţii, însă după ce mama ei se mutase în

oraş, vizitând doar ocazional ferma, iar tatăl ei rămăsese acolo, Samantha începuse să se simtă trasă în două direcţii. Mama ei dorea ca ea să-şi ocupe locul în societate. Tatăl ei voia ca ea să înveţe temeinic cum să conducă afacerea care le susţinea stilul de viaţă.

— Ea este moştenitoarea fermei Las Tres Lomas, Estelle. Chiar nu înţelegi că Sam nu poate învăţa cum să administreze ferma decât dacă se află acolo?

— Va îmbătrâni înainte de vreme, Neal. Pământul o va secătui de tinereţe. Aşa cum mi-a făcut mie, spusese Estelle.

— Dar eşti la fel de drăguţă şi de tânără ca în ziua când te-am cunoscut, albinuţo! declarase soţul ei. Despre ce vorbeşti?

— Of, Neal! Eşti la fel de imposibil de orb pe cât eşti de încăpăţânat!

— Estelle, voi insista ca ea să poarte pălărie şi mănuşi când se va duce pe câmp. Îţi promit!

La început, mama ei sperase că frecventarea Şcolii Preparatoare Simmons o va face pe fiica ei să prindă gustul vieţii de la oraş, dar nu se întâmplase asta, iar Estelle, cu graţie reticentă, o lăsase să plece. Samantha se simţise uşurată. Se acomodase doar într-o anumită măsură şi nu avea de gând să locuiască în oraşul cu străzile sale pline de noroi, cu trotuare denivelate, cu lături urât mirositoare în canalele de scurgere, cu cowboy beţi care trăgeau cu pistoalele în serile de sâmbătă, fără un sistem de alimentare cu apă şi cu *muşte! Î*n timpul verii, era ceva obişnuit să le vezi roind ca albinele în jurul lăzilor cu fructe şi al cărnii care atârna în magazinele alimentare sau în restaurante, unde erau atât de numeroase, încât angajaţii legau de cozile măturilor fâşii de ziare de câte 5 centimetri şi le alungau de pe mese pentru a nu se atinge de mâncare.

În acea dimineaţă, Samantha s-ar fi îmbrăcat cu modernul ei costum de călărie din trei piese, cu joben şi voaletă, pe care îl purta de obicei când venea şi pleca din oraş, însă acea ţinută era concepută pentru călăritul stând

pe o parte, iar ea îl adusese pe Pony, calul ei Quarter Horse, pentru a se întoarce cu el la fermă. La întoarcere, o aşteptau treburi urgente şi murdare, pentru care prefera să fie deja îmbrăcată.

Samantha o intercepta pe menajeră, care îi ducea mamei sale tava cu mâncare.

— O duc eu, Mildred, spuse ea.

— Te-ai trezit groaznic de devreme, domnişoară Sam, şi mai şi pleci deja. Ştie mama dumitale că pleci atât de curând?

— Nu sunt sigură. Acesta este motivul pentru care vreau să-i duc eu tava, ca să-i dau vestea cât mai delicat posibil.

Ochii menajerei se lărgiră şi măsurară ţinuta de lucru a Samanthei.

— În hainele astea, n-ai cum să-i dai vestea cu delicateţe, rosti ea. Mama dumitale spera că vei rămâne cel puţin până după prânz.

Mildred era pe jumătate indiancă, pe jumătate albă. Mama ei fusese răpită în 1864, cu ocazia unui raid al comanşilor, şi lăsată însărcinată de către unul dintre războinici. În 1871, când Mildred avea 6 ani, mama şi fiica fuseseră salvate de rangerii texani şi duse la familia mamei. În tinereţe, venise să locuiască la ferma Las Tres Lomas, ca slujnică la bucătărie, pe vremea când Samantha avea 2 ani. Când Estelle se mutase în casa din Fort Worth, o luase pe Mildred ca menajeră.

Având din nou senzaţia că parcă era ca o funie întinsă între doi stejari gigantici, Samantha luă tava din mâinile ei.

— Nu pot să mai stau, Mildred. Te rog, îi spui tu lui Jimmy să mi-l înşeueze pe Pony?

Groaznic de devreme? Era trecut de ora 8.00. La fermă, ar fi luat deja micul dejun cu tatăl ei şi s-ar fi apucat de treburile zilei cu mult înainte de această oră. El probabil că era nerăbdător, deşi bucuros că Estelle avusese parte de atenţia neştirbită a fiicei lor în săptămâna în care cădea ziua ei de naştere, dar o aştepta pe Samantha ca pe un măr copt.

Zâmbetul brusc şi fericit al mamei sale când Samantha intră cu tava pe care se afla micul dejun se topi când remarcă ţinuta de lucru.

— Nu te pot convinge să mai stai o zi?

Samantha puse tava cu mâncare în poala mamei sale.

— Mamă, ştii că nu pot să mai stau. Băieţii au nevoie să-i ajut cu junincile, iar în după-amiaza asta, trebuie să mă ocup de contabilitate. Tata mă aşteaptă.

Estelle întinse şervetul peste corsajul cămăşii de noapte.

— Ei bine, nu-l putem dezamăgi pe tatăl tău, nu-i aşa?

— Mamă…

Suspinul Samanthei o avertiză pe Estelle că nu era bine să dea glas vechilor resentimente.

— Ştiu, ştiu. În tonul lui Estelle se desluşi înfrângerea. Puse o mână pe capacul ceainicului de argint şi îşi umplu cana cu cafea aburindă. Dar apropo de tatăl tău, mă preocupă un lucru pe care trebuie să ţi-l menţionez înainte de a pleca.

Uşor alarmată, Samantha trase un scaun şi îşi puse pe pat pălăria cu boruri largi şi calotă înaltă. Oare era vorba de şuieratul pe care ea şi mama ei îl auziseră din pieptul lui la cina de la aniversarea zilei ei de naştere? De ani întregi, apărea şi trecea. Neal Gordon declarase că era normal pentru un om care fusese nimerit într-un plămân de săgeata unui comanş.

— Ce te preocupă?

— Sloan Singleton.

— Sloan Singleton?

Estelle suflă în cafeaua fierbinte.

— Nu-i rosti numele şi nu afişa o expresie de parcă habar n-ai avea despre cine şi ce vorbesc.

Samantha se sili să o privească impasibilă.

— Nu, mamă, mă tem că chiar nu ştiu.

— Se va însura cu prefăcuta aia înfumurată?

— De unde să ştiu?

— Voi doi nu mai vorbiţi?

— De multă vreme.

Estelle sorbi din cafea.

— Exact de asta ne temeam eu şi tatăl tău.

— De ce vă temeaţi?

Estelle puse cu grijă ceaşca pe farfurioară.

— Că voi doi v-aţi îndepărtat unul de altul. Neal spune că nu-l mai inviţi la cină şi că refuzi invitaţiile la Triple S. Samantha, asta practic înseamnă să deschizi uşa şi s-o pofteşti pe Anne Rutherford să intre în paşi de vals. Fata aia a pus ochii pe Sloan şi vrea să se mărite cu el.

Samantha avu impresia că aerul i-a dispărut brusc din plămâni.

— Chiar dacă eu şi Sloan încă am fi prieteni apropiaţi, ce te face să crezi că n-ar intra oricum în paşi de vals? Sloan nu s-a gândit niciodată la mine decât ca la o altă soră a lui.

— Prietenii buni devin cei mai buni soţi, Samantha, iar tu şi Sloan sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Nu nega asta! Ce altă femeie frumoasă şi care să se priceapă ca tine la treburile unei ferme mai cunoaşte? Dumnezeule mare! Anne Rutherford nu-i în stare să deosebească dosul unei vaci de râtul unui porc. Amestecând nişte zahăr în cafea, Estelle se strâmbă. Seth Singleton, Dumnezeu să-l aibă în pază, se va răsuci în mormânt dacă fiul lui se va însura cu nulitatea aia plină de ea. Încă de când tu şi Sloan eraţi copii, tatăl tău şi Seth au hotărât că voi doi vă veţi căsători, iar cele două ferme vor deveni una.

— Chestia asta probabil că mi-a scăpat, zise Samantha cu amărăciune, surprinsă de noua informaţie. La fel, şi lui Sloan. Luă ceaşca mamei sale şi bău o înghiţitură de cafea fierbinte ca să-şi relaxeze gâtul încleştat. Totuşi, cred că principala grijă a tatii nu este că nu mă voi mărita cu Sloan, ci că nu mă voi mărita deloc, nu-i aşa?

Se abţinu să adauge: „Şi nu voi avea moştenitorii pe care şi-i doreşte”.

O uşoară îmbujorare apăru pe obrajii plaţi şi bătuţi de soare şi vânt ai lui Estelle. Toate cremele de faţă existente pe piaţă şi uşor accesibile având în vedere bugetul mamei sale nu reuşiseră să şteargă numeroşii ani de expunere la

vicisitudinile vremii. Estelle păru deconcertată.

— La care alt bărbat de-aici te-ai putea gândi, Samantha?

— Vrei să zici la care alt bărbat de-aici *ar merita* să mă gândesc? rosti Samantha.

Estelle suspină.

— De ce Dumnezeu Lawrence Hendrick şi Tom Bedford au trebuit să plece şi să fie ucişi în Războiul hispano-american, un conflict în care Statele Unite nici nu avea ce să caute? Cine de pe lumea asta a auzit de Cuba? Băieţii ăia mai bine s-ar fi bătut pentru mâna ta.

Samantha împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Am doar 20 de ani, mamă, încă nu sunt fată bătrână, încă s-ar mai putea să apară un pretendent aşa cum trebuie la mâna mea.

— Am mai auzit atât de multă încredere în cântecul unei păsări muribunde. Tu îl iubeşti pe Sloan Singleton şi ai putea să recunoşti asta.

Samantha îşi luă pălăria.

— Şi dacă o fac, ce? Probabil că se va însura cu Anne, şi cine l-ar putea învinovăţi? Ea e superbă, iar el este convins că are o inimă pe măsura frumuseţii. Şi poate că are… pentru el, cel puţin.

— O, Dumnezeule mare! Frumuseţea lui Anne Rutherford e de suprafaţă, nu ca a ta, care străluceşte din suflet. Iar acele cauze nobile de care se ocupă ea… Cu o mişcare furioasă a cuţitului, Estelle unse cu unt o felie de pâine prăjită. Reprezintă doar un spectacol pentru a părea superioară celorlalţi. Ai crede că cineva care are bunul-simţ al lui Sloan Singleton nu s-ar lăsa păcălit de una ca ea. Cu siguranţă, maică-sa nu s-ar fi lăsat păcălită, Dumnezeu să-i odihnească sufletul!

Samantha se aplecă şi îşi sărută mama pe obraz.

— Tu n-ai iertat-o pe Anne pentru că i-a sugerat domnişoarei Sims să-şi ducă clasa de la şcoala de duminică în vizită la orfelinatul Millbrook, când aveam 10 ani.

— Şi nici n-o voi ierta vreodată. Anne a făcut asta intenţionat, pentru ca tu să te simţi rău.

— A reuşit. Ei bine, trebuie să plec. Îţi mulţumesc pentru frumoasa petrecere de ziua mea şi săptămâna asta minunată.

— Sper că te-ai simţit bine, spuse Estelle, îndoiala citindu-i-se în privire. Eu, una, m-am simţit tare bine să te am aici. Dar mi-aş fi dorit tare mult ca unul dintre băieţi să vină să te ia cu o căruţă de la fermă, asta trebuie să recunosc. Sunt foarte îngrijorată când călăreşti singură. Toţi cowboy-i ăia care vin în oraş cu cirezile... nu sunt decât o adunătură de huligani, iar când eşti călare, habar n-au cine eşti.

— Mamă, sunt mai în siguranţă călare decât aş fi într-o căruţă. Pony fuge mai repede decât orice alt animal cu patru picioare, iar tu ştii că nu mă descurc prea rău cu o armă.

Samantha văzu neliniştea stârnită de imaginea pe care i-o băgase în minte. Aşa erau toate mamele, veşnic îngrijorate în privinţa fericirii şi siguranţei copiilor? Oare va avea vreodată ocazia să afle pe pielea ei?

Mildred veni în hol, unde Samantha îşi lega pălăria în faţa oglinzii.

— Treci pe la poştă, să iei corespondenţa tatălui dumitale? Şi ce vrei să faci cu astea?

Menajera luase biletele primite de la Todd Baker de pe tava pentru cărţi de vizită, unde Samantha le lăsase. Samantha le luă din mâna lui Mildred. Data prelegerii era peste 11 zile, într-o sâmbătă când ea urma să revină în oraş pe perioada weekendului, ca să participe la un botez ce urma să aibă loc duminică. Nu cunoştea pe nimeni căruia să i le dea. Cine altcineva în afară de un om de ştiinţă putea fi interesat de un discurs paleontologic pe tema extragerii petrolului din depozite fosilifere?

Todd cheltuise o sumă frumuşică pe bilete, după cum văzu Samantha că scria pe cotoarele lor. Era păcat să nu fie folosite. Când se va întoarce, avea să se ducă la Şcoala Preparatoare Simmons. Poate că un elev sau un profesor de la Catedra de ştiinţe era interesat să participe.

— O să le las aici, spuse ea, şi puse cele două bilete

într-un sertar al cuierului pentru pălării.

Capitolul 11

Pony era înşeuat şi o aştepta, modul nervos cum dădea din cap şi îşi flutura coada informând-o pe Samantha că era nerăbdător să scape de restricţiile grajdului. Timp de o săptămână, i se refuzase munca zilnică alături de vite.

— E dornic să plece, domnişoară Sam, spuse Jimmy, grăjdarul uscăţiv. Dacă mergi prin oraş, ţine bine frâiele, că avem mare trafic în ultimul timp. E o privelişte foarte neplăcută. Îmi amintesc de zilele când Fort Worth era atât de liniştit, că o panteră putea veni liniştită în oraş ca să tragă un pui de somn.

Samantha zâmbi. Îl auzise de nenumărate ori pe Jimmy, care lucra pentru soţii Gordon de pe vremea copilăriei ei şi despre care tatăl ei zicea că „avea o minte puţin cam lentă, dar era al naibii de priceput cu caii”, referindu-se la incidentul din tinereţea lui în urma căruia Fort Worth căpătase porecla Panther City[3]. Din cauza dezastrului pricinuit de iarna grea din 1873 în industria creşterii vitelor şi a opririi construcţiei căii ferate a Texas and Pacific Railway la 50 de kilometri de Fort Worth, oraşul ajunsese să fie atât de adormit, încât într-un articol din *Dallas Herald* se spusese că un avocat văzuse o panteră dormind pe treptele tribunalului. Prosperul rival al Fort Worth-ului intenţionase ca asta să fie o ironie, însă oraşul îi dăduse cu tifla la auzul insultei şi, cu mult entuziasm, adoptase pantera ca simbol al supravieţuirii şi invincibilităţii sale.

— O să le ţin bine, Jimmy, rosti Samantha şi încălecă.

Dumnezeule, era atât de bine să fie din nou în şa şi să poarte haine confortabile! Dimineaţa era însorită, iar aerul era proaspăt datorită ultimei ploi reci de iarnă, care căzuse în timpul nopţii. Primăvara se apropia. Îşi dorea să poată porni spre fermă chiar în clipa aceea şi să evite drumul până la nou construitul oficiu poştal, care se afla în cealaltă

3 Oraşul panterei (în limba engleză, în original) (n.tr.)

parte a oraşului. Cu excepţia zilelor de vineri, când poştaşul trecea dimineaţa prin zona unde se afla casa mamei sale, corespondenţa nu era livrată decât după-amiaza târziu. Organizarea modernă şi creşterea oraşului făcuseră ca scrisorile şi pachetele să nu mai poată fi lăsate, în mod convenabil, la magazinul general, la orice oră din zi, ceea ce era unul dintre numeroasele semne ale progresului, cu avantaje şi dezavantaje, de care avea parte Fort Worth-ul, ce nu mai era deloc adormit. Samantha împărtăşea iritarea vecinilor că trebuia să facă neplăcutul drum în acea dimineaţă, când se grăbea să ajungă la fermă. Bătu uşurel calul pe grumazul musculos.

— Pony, trebuie să facem un drum înainte de a ne îndrepta spre casă.

Remarcând străzile pavate şi noile clădiri construite, în timp ce călărea prin oraş, gândurile Samanthei se îndreptară către surprinzătoarea revelaţie că tatăl ei şi Seth Singleton speraseră că ea şi Sloan aveau să se căsătorească. Ea se gândise mereu la Seth Singleton ca la un unchi, în vreme ce tatăl ei ţinea la Sloan ca la un nepot. Neavând fraţi, încă de la primii paşi îl considerase pe Sloan, care era cu aproape patru ani mai mare, un fel de frate mai mare, rol pe care el îl jucase de-atunci, dar nimic mai mult de-atât. Nu se mira foarte tare că nu remarcase speranţele romantice pe care tatăl ei le avea în privinţa lor, fiindcă el trecuse cu vederea faptul că Sloan nu manifesta niciun interes romantic faţă de ea. Unirea Las Tres Lomas de la Trinidad cu Triple S nu avea să se întâmple niciodată. Fiica lui Neal Gordon nu iscase nicio scânteie amoroasă în Sloan Singleton. „Ceea ce este în regulă”, se gândi Samantha. În mod categoric, ea şi Sloan n-ar fi fost o pereche potrivită. Pe măsură ce timpul trecuse, apăruseră diferenţe între opiniile, atitudinile şi credinţele lor. Se creaseră prejudecăţi. Poate că, dacă circumstanţele i-ar fi permis lui Sloan să aibă o adolescenţă normală, dacă ar fi ajuns în mod firesc la maturitate, băiatul blond, pe care ajunsese să-l iubească în secret, pe măsură ce el trecea prin etapele schimbării corzilor vocale, acneei şi înălţării bruşte, nu ar fi ajuns să fie

atât de dur şi de inflexibil. Însă o conjunctură nefavorabilă îi scurtase adolescenţa, Seth Singleton murind pe neaşteptate, iar unicul său fiu, pe atunci în vârstă de 17 ani, fusese silit să preia conducerea fermei Triple S, să devină stăpânul casei şi să-şi asume responsabilitatea pentru cele două surori mai mari şi nemăritate. Samantha îşi amintea că tatăl ei spusese:

— Are tot ce-i trebuie, dar va trebui să dovedească asta. Nu va fi uşor să le dea porunci unor oameni care au de două-trei ori vârsta lui şi nici să administreze o fermă de dimensiunile pe care le are Triple S. Băiatul va trebui să se facă respectat şi va avea mult de furcă până când cele două surori mai mari se vor lămuri cine-i şeful. Mai ales că, după moartea mamei, au cam fost lăsate de capul lor.

Sloan dovedise că avea tot ce-i trebuia. Cu ajutorul tatălui ei şi datorită faptului că fiul lui Seth Singleton părea să se fi născut complet matur şi fără nicio urmă de iresponsabilitate în el, luase frâiele lăsate de tatăl lui şi le ţinuse cu fermitate. La aproape 24 de ani, cu voce gravă, ten curat şi cu un trup zvelt, de aproape 1, 90 metri, Sloan era considerat drept unul dintre cei mai respectaţi şi mai influenţi fermieri, iar surorile lui, Millie May şi Billie June, se lămuriseră pe deplin cine era capul familiei. Samantha începuse să se îndepărteze de fratele lor când acesta refuzase a-i îngădui lui Billie June, cea mai mică dintre surori, să continue a se vedea cu un bărbat pe care el îl considera nepotrivit.

— Este un pierde-vară, Sam, şi cu cinci ani mai tânăr decât Billie June, argumentase tatăl ei în favoarea lui Sloan, când Samantha îşi exprimase obiecţiile în privinţa aroganţei lui. Omul nu are o slujbă stabilă care să-i asigure traiul.

— Domnul Chandler spune că Daniel Lane este cel mai bun ajutor pe care l-a avut vreodată.

— Ajutor de fierar? Ce fel de recomandare e asta?

— Îl recomandă ca muncitor priceput şi harnic. Claude Chandler nu e un om uşor de mulţumit.

— Daniel Lane nu are un trecut respectabil. Nu are educaţie şi nici nu provine dintr-o familie bună. Cu

siguranţă, nu este genul de bărbat cu care Seth ar fi vrut ca una dintre fiicele lui să se mărite. Sloan a avut dreptate să-şi impună autoritatea şi să pună capăt acelei legături.

Să-şi impună autoritatea? Cum putea fi drept ca un frate să aibă „autoritatea" de a dicta inimii surorii lui? Cum putea fi drept ca un bărbat să controleze o femeie? Omenirea intrase în secolul XX. Cum era posibil ca Sloan, care era foarte dornic să adopte ultimele şi cele mai moderne metode de creştere a vitelor, să nu-şi dea seama că situaţia femeilor se schimba? Războiul Civil le silise pe femei să-şi asume responsabilităţi şi să ia decizii legate de casele lor, sarcini de care se ocupaseră bărbaţii lor decedaţi. Din câte citise Samantha, asemenea libertate şi independenţă începuseră să transcendă scena domestică şi să se observe şi în diverse ocupaţii precum avocatură, jurnalism, geologie, medicină şi inginerie. Se înfiinţaseră sindicate ale femeilor, iar mişcarea sufragetelor căpăta amploare. În toată ţara, „femeia nouă" o înlocuia pe „femeia ideală", atentând la dominaţia masculină.

Pretutindeni, însă nu în Fort Worth, Texas, din câte se părea.

— Dar Billie June îl iubeşte, protestase Samantha.

— Asta nu are absolut nicio însemnătate, fata mea, iar tu trebuie să-ţi scoţi din cap că ar avea.

Da, într-adevăr, Anne Rutherford era perechea perfectă pentru Sloan Singleton. Samantha nu putea contesta acest fapt. Mulţumită să se scalde în lumina lui, nedorind una proprie, ci doar o felie din a lui, care să scoată în evidenţă contribuţia ei la statutul lui – fiindcă nu avea o *minte* cu care să judece singură –, Anne avea să fie o perfectă soţie, mamă, stăpână a casei, organizatoare de acţiuni caritabile şi gazdă. Samantha nu se vedea a fi exclusiv ceva din toate astea. Era foarte conştientă de dorinţa tatălui ei ca ea să se mărite cu un bărbat asemenea lui, cineva care să înţeleagă ce presupunea o fermă, însă el credea că ea nu-şi dădea seama de asta, dar totuşi spera că, atunci când avea să lase ferma pe mâinile ei, soţul Samanthei – cineva ca Sloan Singleton – va controla frâiele

cu permisiunea ei. Aşa mergeau lucrurile în Texas, însă Samantha era hotărâtă ca nu aşa să se întâmple când avea să moştenească Las Tres Lomas. Dacă era instruită pentru a-i lua locul lui Neal Gordon, atunci avea să-l ocupe fără a se gândi să împartă poziţia de conducere decât ca partener cu drepturi egale, ceea ce reprezenta un alt motiv pentru care ea şi Sloan n-ar fi putut să fie niciodată împreună.

Duhoarea de la ţarcurile de vite şi de la Fort Worth Dressed Meat and Provision Company[4] o asaltă pe Samantha în timp ce îl lega pe Pony în faţa noului oficiul poştal. Societatea doamnelor, a cărei secretară era mama ei, ceruse consiliului orăşenesc ca abatorul să fie construit departe spre sud faţă de locul unde se aflau zonele rezidenţiale bune. Conducerea abatorului şi a fabricilor de ambalare a cărnii Swift, Armour şi Libby, care urmau să se construiască în Fort Worth, câştigaseră dezbaterea cu Departamentul poştal al SUA. Firmele susţinuseră că accesul uşor la serviciile poştale era esenţial pentru afacerile lor.

Samantha remarcă lucrătura deosebită a inelelor pentru legat caii, pe care se afla logoul oraşului, o panteră culcată. Daniel Lane, care făcea miracole cu fierul, crease designul. Fierăria unde lucra primise contractul pentru realizarea inelelor, iar Samantha se întrebă dacă Billie June Singleton le văzuse. De când fratele ei pusese capăt relaţiei pe care o avea cu Daniel Lane, dând un spectacol în faţa întregii comunităţi, nu mai venea prea des în oraş.

— A devenit foarte retrasă, îi spusese mama ei despre Billie June, cu ocazia unei discuţii despre scandalul cu artificii care izbucnise atunci când Daniel o însoţise pe sora lui Sloan la picnicul de 4 Iulie din anul precedent. Ce păcat! Este foarte posibil ca Daniel Lane să fi fost singurul curtezan pe care îl va avea Billie June vreodată, având în vedere cât de banală este, dar fata trebuia să se aştepte la mânia fratelui ei când a defilat lângă fierar prin faţa întregului oraş. Ar fi trebuit să-şi dea seama ce se va

4 Compania de tranşare şi aprovizionare cu carne Fort Worth (în limba engleză, în original) (n.tr.)

întâmpla.

— Sloan ar fi trebuit să-şi dea seama, zisese Samantha.

Mildred îşi expusese şi ea opinia.

— Ar fi bine ca tânărul Sloan să aibă grijă cu fierarul ăla. Daniel Lane nu este genul care să uite insulta pe care a primit-o în acea zi. Nimic nu roade mai tare şi mai adânc măruntaiele unui om decât umilinţa publică. Stăpânul de la Triple S a sădit sămânţa răzbunării.

Chiar şi după atâta vreme, Samantha se crispa când îşi amintea cum Sloan îl ameninţase public pe Daniel Lane şi cum o umilise pe Billie June în faţa vecinilor şi a orăşenilor adunaţi la sărbătoarea Zilei Independenţei. În timp ce Billie June scotea lucrurile din coşul ei de picnic, Sloan sosise călare în urma trăsurii familiei. Bărbatul care călărea alături de el şi cel care mâna trăsura erau două dintre ajutoarele de nădejde de la fermă, doi formidabili îmblânzitori de cai în faţa cărora oamenii se dădeau la o parte. Sloan descălecase calm şi se apropiase de pătura întinsă. Fără a adresa o vorbă surorii sale şi însoţitorului ei surprinşi, pusese înapoi în coş puiul fript, ouăle umplute şi limonada, luase pătura şi dăduse totul ajutorului care venise călare. Apoi, cu maxilarele încleştate, îi oferise mâna lui Billie June şi îi transmisese lui Daniel un mesaj din privire pe care îl înţelesese toată lumea din mulţime.

Roşie ca macul până la linia părului ei cânepiu, Billie June ignoră mâna întinsă şi porni spre trăsura a cărei uşă era ţinută deschisă de către vizitiu, iar după ce urcă, trase perdelele de la geamuri. În continuare fără a vorbi, Sloan şi ajutorul de la fermă încălecaseră, iar grupul pornise către Triple S urmat de privirile lui Daniel Lane, care încremenise, şi ale mulţimii ce asistase la scenă, care părea ca lovită de trăsnet. Toţi înţeleseseră că Billie June se urcase în trăsură nu pentru că se temea de fratele ei, ci fiindcă se temea pentru Daniel Lane. Ştia care ar fi fost consecinţele pe care le-ar fi avut de suferit iubitul ei dacă ea nu s-ar fi supus. Sloan Singleton făcuse o demonstraţie de forţă în public.

— Este clar că Billie June fusese avertizată să nu se

mai vadă cu Daniel Lane, iar Sloan a făcut ce era necesar pentru a-i atrage atenţia că vorbea serios, argumentase mama ei în favoarea comportamentului lui Sloan şi a omului pe care îl legănase pe genunchi când fusese mic. Cu toţii ştim că Billie June e în stare să scoată din minţi pe oricine.

— Nu mai este, rostise Mildred.

Cutia poştală a tatălui ei se blocase de ticsită ce era. Un funcţionar care sorta corespondenţa o ajută s-o deschidă.

— Mă bucur că aţi trecut azi pe-aici, domnişoară Sam, spuse el. N-a mai venit nimeni de o săptămână şi nu mai era loc de nimic în ea.

— Nu-i de mirare, zise Samantha. Este greu să te lipseşti de cineva în perioada fătărilor.

Samantha frunzări teancul de plicuri, căutându-le pe cele oficiale, care conţineau facturi şi pe care tatăl ei i le-ar fi dat fără să le deschidă. Una dintre responsabilităţile ei era să plătească facturile de la ferma Las Tres Lomas. Majoritatea plicurilor păreau a conţine publicaţii periodice despre ferme, însă erau şi câteva scrisori, una fiind de la un tovarăş de arme al tatălui ei, cu care fusese în brigada Hood în timpul Războiului Civil, iar alta, într-un plic din hârtie crem groasă, de la un doctor şi marcată „confidenţial”. *Confidenţial?* De la un doctor? Samantha simţi din nou fiorul de nelinişte provocat de şuieratul care se auzise din pieptul tatălui ei la petrecerea aniversării ei, care fusese alungat de imperceptibila clătinare din cap a mamei sale când îi văzuse privirea îngrijorată, ce îi transmitea că nu avea de ce să-şi facă griji. Tatăl ei doar se agitase din pricina conversaţiei.

Numele doctorului era Donald Tolman, iar ca adresă de returnare era trecută o căsuţă poştală din Marietta, teritoriul Oklahoma. Samantha nu mai auzise niciodată de acel nume şi de acel oraş. Poate că şi expeditorul acelei scrisori era un vechi camarad din armată care dorea să ia legătura cu el, dar la 35 de ani după război? Şi de ce să fi scris cuvântul „confidenţial” cu litere mari, negre şi

subliniate ca un avertisment împotriva oricui ar fi deschis plicul fără să fie destinatarul? Tulburată, Samantha băgă plicurile într-un cobur al şeii şi îi dădu pinteni lui Pony, ca s-o ia la galop înainte ca altcineva s-o mai întârzie, fiindcă se simţea şi mai nerăbdătoare să ajungă acasă.

Capitolul 12

Pony ajunsese la intersecţia drumurilor care duceau spre păşunile de la ferma Las Tres Lomas, respectiv Triple S, când ea auzi ropotul copitelor unui cal care se apropia grăbit şi un strigăt:

— Samantha, stai!

Vocea îi acceleră bătăile inimii, dar nu suficient cât să-i perturbe ritmul. Fusese antrenată să nu o ia razna la vederea lui Sloan Singleton, cu ceva timp în urmă. Samantha îl opri pe Pony şi îl făcu să se răsucească pentru a-şi vedea vecinul gonind spre ea pe zveltul său pursânge englezesc, dorindu-şi parţial să se fi prefăcut că nu l-a auzit.

Avea impresia că scrisoarea de la doctorul Tolman ardea în coburul de la şaua ei.

În vreme ce calul şi călăreţul se apropiau, Samantha se întrebă dacă Sloan ştia ce speranţe avusese tatăl lui în privinţa lor. Nu dăduse niciodată vreun semn că ar şti, însă, fiind fiul lui Seth Singleton, probabil cunoştea câteva trucuri legate de comportament. Pentru ca un băiat să-şi croiască drum în lumea bărbaţilor duri şi, uneori, vicleni şi nemiloşi, era necesar să înveţe arta disimulării pentru a-şi ascunde gândurile şi sentimentele. Pe de altă parte, era adevărat că ei doi nu se mai vedeau la fel de des ca altă dată. Distracţiile copilăriei, de care se bucuraseră împreună, erau amintiri ale trecutului.

— Ce este, Sloan? întrebă Samantha după ce el opri calul.

Fusese o întâmpinare neintenţionat rece, iar ochii

albaştri ai lui Sloan se îngustară de surprindere. Dacă exista vreun bărbat care să pară descins direct din neamul crescătorilor de vite americani, acela era Sloan Singleton. Înalt, suplu şi drept precum săgeata unui comanş, maroniu ca pietrele de râu, asprit de vânt şi soare şi parcă turnat în şa, nu putea fi luat decât drept ceea ce era – un fiu al câmpiilor.

— Cam rece primirea, rosti el.

— Serios? Îmi cer scuze. Mă grăbesc şi am multe pe cap.

Sloan îşi schimbă poziţia în şa.

— Cum ar fi?

Era o întrebare la care Samantha ar fi răspuns cândva fără să stea pe gânduri. Obişnuiau să-şi spună totul. Îi zâmbi fără tragere de inimă.

— N-am vreme să-ţi zic.

El era îmbrăcat într-un costum sobru, iar Samantha îşi aminti că, în acea dimineaţă, avusese loc şedinţa lunară a consiliului de conducere a băncii la care Sloan era preşedinte. Banca era deţinută de Noble Rutherford, tatăl lui Anne. Samantha se înmuie puţin.

— Probabil că vii de la şedinţa consiliului, rosti ea. N-ai rămas să iei prânzul cu Anne, ca de obicei?

— Astăzi, n-am avut chef. De fapt, am trecut pe la mama ta, ca să văd dacă nu te pot duce să mâncăm ceva în Worth, dar Estelle mi-a spus că ai plecat deja.

Samantha îşi înăbuşi un licăr de bucurie înainte de a apuca să i se lumineze chipul. Sloan preferase să ia prânzul cu *ea,* nu cu Anne? Probabil că mama ei dansa de bucurie.

— Ei bine, îmi pare rău că nu ne-am întâlnit, dar probabil că mama ţi-a zis că trebuie să mă întorc la fermă. Tata mă aşteaptă.

— Îmi poţi acorda câteva minute ca să-mi cer scuze pentru nepotrivitul subiect pe care Anne l-a abordat la petrecerea ta?

— Nu e nevoie să faci asta, Sloan. Serios!

— Ba da, este. Cred că a făcut-o ca să impresioneze, dar nu s-a gândit nici măcar o clipă că asta v-ar putea

afecta pe tine şi pe părinţii tăi.

„Fireşte că de asta a făcut-o, se gândi Samantha, însă un bărbat îndrăgostit nu şi-ar fi dat seama”.

— Nu te mai gândi la asta. Subiectul a fost instructiv. Ei bine, dacă nu mai e nimic…

— Mai este, spuse Sloan ducându-şi calul puţin în calea ei. E vorba de Billie June. Ea încă… încă este supărată pe mine.

— După aproape un an? Îmi pare rău să aud asta.

— Nu reuşesc s-o fac să înţeleagă că a trebuit să fac ce am făcut. A fost singura modalitate de a o face să nu se mai vadă cu Daniel Lane.

Sloan dorea să stea de vorbă cu ea ca pe vremuri, când îşi împărtăşeau totul. Samantha îşi dădea seama cât de mult îl durea ruptura dintre el şi Billie June. Sloan îşi adora surorile. Cu cinci, respectiv şapte ani mai mari decât el, Billie June şi Millie May o înlocuiseră pe mama lui după ce aceasta murise când el avea 4 ani, însă îi dăduseră mari bătăi de cap tatălui lor. Fiicele lui susţineau aproape orice lucru faţă de care el era împotrivă: prohibiţia, dreptul la vot al femeilor, Societatea pentru prevenirea cruzimii împotriva animalelor. Lista actelor de rebeliune comise de ele pentru susţinerea cauzelor devenise legendară în Fort Worth. Printre ele se număra golirea de către fete a sticlelor de burbon scump ale lui Seth în râul Trinity. Altă dată, puseseră la cale evadarea a doua sufragete arestate pentru tulburarea liniştii publice, iar cu altă ocazie apăruseră pe scenă şi întrerupseseră un spectacol al lui Wild Bill Hickok[5] pentru a protesta împotriva faptului că, în al său Wild West Show, caii erau chinuiţi. Eliberau din capcane animale primejdioase pentru vite, eliberau prada capturată pentru ca ogarii s-o sfâşie la faimoasele mic dejunuri vânătoreşti de la Triple S, îşi făceau tatăl de râs la dineuri, expunându-şi părerile contrare celor pe care le aveau oaspeţii, şi era

5 James Butler Hickok (1837-1876), cunoscut ca Wild Bill Hickok, a fost un erou al Vestului Sălbatic care a avut diverse ocupaţii - negustor de vite, conducător de caravane, soldat, spion, cercetaş, om al legii, pistolar, jucător, organizator de spectacole şi actor, (n.tr.)

lucru sigur că aveau să ia partea oricărui personaj controversat din societate.

Cât trăise tatăl lor, Sloan nu susţinuse niciuna dintre facţiuni. Când ajunsese capul familiei, continuase politica „trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască” până când Billie June începuse relaţia cu Daniel Lane.

Sloan nu avea pe nimeni cu care să discute chestiuni personale despre cum ar putea s-o scoată la capăt cu membrii familiei sale. Neal Gordon ar fi fost categoric de acord cu decizia protejatului său de a pune capăt probabil singurei şanse a lui Billie June de a se mărita, iar pe statul de plată de la Triple S nu existau oameni cărora să se poată confesa, precum Grizzly şi Wayne Harris. Anne Rutherford îl venera ca pe un rege, iar fiindcă regii nu se confesau supuşilor, Sloan Singleton era practic singur, neavând pe nimeni care să-l asculte cu obiectivitate şi să-i dea un sfat nepărtinitor.

Dacă n-o punea la socoteală pe Samantha.

— Crezi că sunt un ticălos fiindcă am făcut ce am făcut?

Pony îşi muşcă zăbala. Dorea să se ducă acasă.

— Doreşti o confirmare sau o negare? rosti Samantha.

— Ştii că nu e cazul să mă întrebi asta. Vreau adevărul. De la tine, îl pot obţine mereu, chiar dacă este dureros uneori.

— Nu a existat nicio altă cale, una mai puţin publică, de a-ţi exprima dezaprobarea faţă de iubitul surorii tale? întrebă Samantha. A fost un act de mare curaj din partea lui Billie June să apară la picnic cu Daniel Lane şi a făcut asta pentru a-şi arăta dragostea faţă de el.

— A făcut-o ca să mă sfideze.

— Mă îndoiesc că s-a gândit vreo clipă la tine.

— La naiba, Sam… Sloan îşi împinse spre ceafă pălăria Stetson, iar un ciuf de păr decolorat de soare apăru de sub ea. Billie June ştie al naibii de bine că tata nu i-ar fi îngăduit niciodată să se vadă cu un bărbat ca Daniel Lane. Nu este demn de ea.

— De unde ştii?

— Haide, Sam! Ce ar putea vedea la sora mea un om ca Daniel Lane, în afară de fondul fiduciar? Lane este un tip care arată bine, mai tânăr decât Billie June şi fără un ban în buzunar, în vreme ce Billie June este... ei bine, nu vreau să fiu rău, dar e anostă ca o zi de post.

— Sloan, sora ta este deşteaptă, amuzantă şi interesantă. Poate că domnul Lane are inteligenţa de a vedea dincolo de aparenţe.

„Spre deosebire de tine, care nu poţi vedea dincolo de decolteul lui Anne Rutherford cât de neagră îi este inima”, se gândi ea.

Sloan o privi şocat.

— Dacă tu crezi asta despre el, înseamnă că eşti la fel de oarbă ca Billie June.

Samantha mângâie grumazul lui Pony pentru a-l linişti.

— Poate că tu eşti cel orb, Sloan.

Sloan rămase tăcut câteva clipe, privind-o gânditor.

— Sperasem că vei fi de acord cu mine şi că-i vei băga minţile în cap.

— Nu pot să vorbesc împotriva unui om pe care nu-l cunosc. Dacă ar fi să bag minţile în capul cuiva, acela ai fi tu. Eşti norocos că le ai pe surorile tale, Sloan. Aş fi vrut să am şi eu fraţi sau surori.

— Vrei să zici că ar fi cazul să mă împac cu Billie June? rosti Sloan, în glas desluşindu-i-se dezamăgirea. Îşi puse cu fermitate pălăria la locul ei. Ei bine, nu pot dacă asta înseamnă să-i dau permisiunea de a se vedea în continuare cu Daniel Lane. Fac exact ce ar fi făcut tata. O protejez de suferinţă. Cu borurile pălăriei umbrindu-i ochii, îşi îmboldi calul să se apropie de al ei. Şi ce-i cu... dorul ăsta din vocea ta? Tu ai un frate, Sam. Pe mine. Ţi-am fost întotdeauna ca un frate şi voi continua să-ţi fiu. În ultimii ani... dacă nu ţi-am mai fost atât de mult în preajmă, motivul a fost că eram foarte ocupat să-mi menţin capul deasupra apei. Triple S îmi ocupă foarte mult timp...

— Şi Anne, desigur, spuse Samantha prea repede.

— Da, şi ea mi-a ocupat ceva vreme.

Sloan o privi întrebător, iar Samantha se aplecă pentru a-l bate uşurel pe Pony pe gât, ferindu-şi chipul. Sloan avea straniul talent de a-i citi gândurile. Îi putea detecta supărarea la fel de uşor cum putea vedea un peşte în apă limpede.

— Nu e nevoie să-mi explici, zise ea. Uneori, eu şi tata împreună abia reuşim să ne descurcăm cu Las Tres Lomas. Îşi îndreptă trupul în şa şi întoarse capul lui Pony către casă. Trebuie să plec, Sloan, dar nu uita ce ţi-am spus. Şi lui Billie June îi este dor de fratele ei.

Tocmai era pe cale să-i dea pinteni lui Pony, când Sloan rosti încet:

— Sam…

— Da, Sloan?

— Am vorbit serios când ţi-am zis că sunt fratele tău. Mă crezi, nu-i aşa?

— Te cred, Sloan. Desigur că te cred.

Capitolul 13

Momentul cel mai plăcut al întoarcerii acasă era când Pony ajungea pe culmea micului deal de unde se vedeau până în zare păşunile şi clădirile fermei Las Tres Lomas de la Trinidad. Aproape de fiecare dată, un fior de mândrie o străbătea când vedea păşunile, ţarcurile şi grajdurile pline de vite, clădirea principală a fermei şi acareturile, râul Trinity, care şerpuia printre trei deluşoare şi de la care provenea numele fermei. Aproape de fiecare dată pentru că existaseră anotimpuri când priveliştea de pe culmea dealului îi frânsese inima, în loc să-i taie respiraţia, anii „primăverilor maronii”, când nu căzuse nici măcar o picătură de ploaie, iar afluenţii râului secaseră. Samantha îşi dori să se poată opri ca să admire verdele luxuriant al primăverii de pe imperiul tatălui ei în acea strălucitoare dimineaţă udă de ploaie, în care pielea roşcată a graselor vaci Hereford ce păşteau pe imaşuri era aproape orbitoare.

Însă nu putea zăbovi. Samantha învăţase că adevărul, bun sau rău, era cel mai bun pentru contracararea grijilor. Majoritatea grijilor se bazau pe incertitudini, iar ea putea face faţă la orice atât timp cât cunoştea adevărul. Era posibil să fie nevoie de puţină muncă de lămurire, dar, în cele din urmă, Samantha avea să-l facă pe tatăl ei să-i dezvăluie conţinutul scrisorii de la doctorul Tolman, indiferent despre ce era vorba. El nu-i putea ascunde nimic fiicei sale, însă soţiei, da. „Dacă îi spui lui Estelle ceva, încalecă pe cal şi se duce să le zică tuturor, obişnuia el să afirme, dar tu nu eşti aşa, Sammie. Slavă Domnului că ai o minte limpede şi o limbă înfrânată”. Era posibil ca Samantha să-şi facă griji degeaba – „să facă din ţânţar armăsar”, după cum ar fi spus tatăl ei iar scrisoarea chiar să fie de la un vechi camarad din armată. Dar de ce să fi scris autorul „confidenţial” pe plic şi să fi subliniat cuvântul cu o linie groasă?

Exact când ajunse în faţa casei principale, Samantha auzi clopotul care bătea la ora 13.00 pentru a-i chema pe lucrătorii de la fermă la Trail Head[6], sala de mese de la ferma Las Tres Lomas. Descălecă şi îl legă pe Pony de un stâlp al verandei. Calul era nervos, îşi muşca zăbala şi fornăia. Zgomotele făcute de oameni şi cai, precum şi mugetele puternice ale vacilor care fătau se auzeau de la aproape un kilometru, iar Pony întreba pe limba lui de ce nu lua parte la acea activitate.

— Curând, Pony! Îţi promit, rosti Samantha scărpinându-l între urechi, după care scoase corespondenţa din cobur.

Creştetul era singura parte a capului unde calul îngăduia să fie mângâiat.

Samantha îl găsi pe tatăl ei în biblioteca fermei, aflată dincolo de salonul cel mare, principala cameră de zi a casei. În capătul unde se mânca, pe masă fuseseră puse farfurii şi tacâmuri pentru două persoane. Aşadar, aveau să ia prânzul împreună, în casa principală, nu la Trail Head, alături de muncitori. Samantha se simţi uşurată. Deoarece

6 Capătul drumului (în limba engleză, în original) (n.tr.)

vacile care fătau trebuiau supravegheate permanent, oamenii trebuiau să mănânce în schimburi, venind în sala de mese mirosind a sânge şi a placente. Samantha putea suporta mirosurile naşterii în hambar, dar nu şi la masă.

— *Samantha!* Exclamaţia de bun-venit a lui Neal Cordon izbucni ca un bubuit din pieptul larg, care începea să se încline spre talia tot mai groasă, dar care încă sugera forţa brută ce îl făcuse un personaj legendar printre oamenii care lucrau cu vite, cai, funii şi arme. Veni de după birou cu braţele întinse şi o cuprinse într-o îmbrăţişare aprigă. M-am curăţat special pentru tine, aşa că îmbrăţişează-l strâns pe bătrânul tău tată. Mă aşteptam să vii mai devreme.

Mirosea a săpun Ivory şi a bumbac proaspăt călcat. Îşi schimbase hainele de lucru cu nişte pantaloni de lână şi o cămaşă albă, cu nasturele de la guler încheiat şi cu un şnur prins cu o clemă imprimată cu logoul fermei Las Tres Lomas de la Trinidad.

— M-am întâlnit cu Sloan la răscruce şi m-am oprit să vorbim puţin. Se întorcea acasă după şedinţa de la bancă, spuse Samantha.

În ochii lui Neal apăru interesul şi o vagă speranţă.

— Bine! Voi doi nu v-aţi mai vizitat de ceva vreme. La petrecerea de ziua ta, fata aia Rutherford l-a ţinut legat lângă ea ca pe un viţel. Ce ţi-a spus?

— Nimic deosebit.

Samantha îi dădu corespondenţa şi îi studie chipul asprit, căutând vreun semn de boală. Nu zări niciunul.

— Ar fi trebuit să-l inviţi aici, la friptura lui Grizzly. Mi-ar fi făcut mare plăcere să-l văd.

— Nu mi-a trecut prin minte, rosti Samantha. A trebuit să extrageţi mulţi?

Înainte ca el să apuce a răspunde, expresia lui mâhnită spuse: „A trebuit”. Samantha se referise la riscanta procedură de a extrage un viţel din canalul de naştere în timp ce mama lui se zbătea, o altă problemă care ameninţa viaţa animalelor şi pe care mâinile mici ale Samanthei o rezolvau adesea.

— Numai câţiva, slavă Domnului, mai ales că nu erai aici, zise Neal. Până acum, avem o liotă de viţei puternici şi sănătoşi. Ce mai face mama ta?

Lăsă vraful de corespondenţă pe birou, pentru a-şi pune ochelarii de citit. Samantha aranjase plicurile astfel încât cel de la doctorul Tolman să fie ultimul. Reacţia tatălui ei la vederea expeditorului avea să-i spună dacă erau motive să se îngrijoreze. Întrebându-l dacă se simţea bine, nu avea să obţină un răspuns cinstit. El ar fi spus „bine" chiar dacă ar fi simţit că moare.

— Probabil că deja se simte singură, zise ea. S-a obişnuit să mă aibă prin preajmă.

Neal pufni.

— Să ştii că nu e nevoie să se simtă singură. E alegerea ei. Te superi dacă te rog să aţâţi focul puţin, cât mă uit prin astea? Că parcă e cam răcoare.

Samantha scormoni cu vătraiul printre buturugi, în timp ce privea cum tatăl ei punea revistele şi ziarele într-un teanc, iar facturile în altul, destinat ei. Scoase un mormăit surprins când ajunse la scrisoarea de la camaradul din Războiul Civil, apoi spuse:

— Ia te uită! Am primit o scrisoare de la vechiul meu amic din regimentul întâi de infanterie texan. Sper că nu-mi scrie că e pe moarte. O, dar asta ce-i…?

Neal îi aşează mai bine ochelarii pe nas şi apropie scrisoarea de ochi. Poate că era imaginaţia ei, dar Samantha avu impresia că tatăl ei pălise pe sub bronzul impregnat în piele.

— Am văzut că ai primit de la un doctor o scrisoare pe care scrie „confidenţial, rosti Samantha. Taţi, este ceva ce nu-mi spui?

El o privi surprins.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că eşti bolnav.

— O, Dumnezeule mare, nu! Râsul zgomotos al lui Neal îi alungă îngrijorarea. Dacă eram bolnav mă duceam la bătrânul nostru Doc Madigan, în oraş. Nu-i nimic în neregulă cu mine. Niciodată nu m-am simţit atât de bine.

Nu, scrisoarea este de la un... un veterinar. Acum, li se zice doctori, ştii? Probabil că e răspunsul la o scrisoare pe care i-am trimis-o cu ceva vreme în urmă, legată de un articol scris de el despre căpuşele vitelor. A creat o soluţie care distruge aceşti paraziţi. Mă mir că mi-a răspuns.

— Nu-mi amintesc articolul.

— Probabil, pentru că nu l-ai citit.

Tonul lui sec îi transmise Samanthei că Neal Gordon spusese tot ce avusese de zis despre acel subiect şi că ea nu trebuia să mai insiste, o atitudine pe care o adopta rar faţă de ea. Acum, chiar că era îngrijorată. Ea parcurgea toate articolele despre afacerile cu vite pe care le citea el, apoi le discutau. În niciuna dintre reviste nu citise despre o soluţie împotriva căpuşelor creată de către doctorul Donald Tolman. În plus, dacă scrisoarea doctorului conţinea un răspuns la o întrebare pusă de tatăl ei, atunci de ce nu i-o citea imediat, ca să afle şi ea o informaţie utilă. Însă dacă el îi scrisese în legătură cu o problemă de sănătate, de ce să se fi adresat unui medic dintr-un orăşel aflat pe teritoriul Oklahoma? Marietta se afla la câţiva kilometri de râul Red şi nu părea deloc a fi localitatea de domiciliu a unui doctor la care tatăl ei să apeleze pentru un sfat medical.

— Probabil că doreşti să te speli înainte să mâncăm, aşa că dă fuga sus, iar eu te voi aştepta cu două pahare cu băutură, rosti Neal. Avem timp să bem ceva înainte de masă şi vreau să discut ceva cu tine.

Samantha se gândi că el dorea să scape de ea pentru a putea citi scrisoarea în particular. Nu conta. Dacă el nu i-o arăta, ea ştia unde îşi ţinea tatăl hârtiile personale, precum şi locul în care se afla cheia. *Trebuia* să afle *ce* conţinea acea scrisoare confidenţială şi de ce el era atât de secretos în privinţa ei.

După ce îşi spălă mâinile şi faţa în baie, Samantha îşi studie trăsăturile în oglinda de deasupra chiuvetei. Oare Sloan Singleton o găsea măcar puţin atrăgătoare? Nu-şi amintea ca el să-i fi făcut vreodată un compliment legat de înfăţişarea ei. Dacă i-ar fi făcut, şi-ar fi amintit. Desigur, părul ei era cea mai mare calitate, totodată ochii cenuşii

erau limpezi şi aveau o formă frumoasă, nasul era mic şi cârn, iar celelalte trăsături erau armonioase. Tenul îi era curat şi avea o siluetă atrăgătoare, aşa că, una peste alta, era destul de drăguţă, totuşi banală în comparaţie cu frumuseţea evidentă a lui Anne.

Vaga deprimare care îi dăduse târcoale de când se trezise din acel coşmar în dimineaţa aceea se transformă într-un nor apăsător. „Niciodată, să nu te temi de gândurile şi sentimentele tale, oricât ar fi de înfricoşătoare, o sfătuise tatăl ei. Înfruntă-le ca pe oricare altă ameninţare la adresa ta. Examinează-le. Întreabă-te ce-i cu ele. Află de unde dracu' au apărut şi ce caută în capul şi în inima ta. Mai devreme sau mai târziu, le vei înţelege".

Le înţelesese. În 1900, speranţa de viaţă a unei femei era de 48 de ani, iar ea era aproape de jumătatea perioadei care avea să-i fie îngăduită pe pământ. Corabia ei urma cu fermitate un curs neabătut şi nici nu se întrezărea posibilitatea vreunei schimbări de direcţie. Inevitabilul părea să-i dicteze viitorul. Scrisoarea de la doctorul Tolman iscase o spaimă asupra căreia nu-şi îngăduise să zăbovească vreodată. Părinţii ei îmbătrâneau şi aveau să moară într-o zi, iar ea urma să conducă şi să menţină integritatea uneia dintre cele mai mari ferme din Texasul Central, ceea ce nu reprezenta principala ei dorinţă în materie de ocupaţie în viaţă. Bărbatul pe care îl iubea avea să se însoare cu alta, iar ea nu avea mari speranţe că va apărea altcineva care să-i câştige inima.

„Ei bine, asta este", se gândi Samantha ştergându-şi mâinile. Avea să ia viaţa aşa cum era şi va încerca a şi-o face cât mai frumoasă posibil. Încă mai era vreme pentru surprize. Nicio mare nu rămânea neschimbată.

După ce reveni în bibliotecă, tatăl ei îi dădu un pahar cu vin de Xeres, apoi îşi luă burbonul şi se instală în fotoliul „ursul-tată", după cum îl poreclise Estelle, în vreme ce Samantha se aşeză la locul ei obişnuit, într-un colţ al unei confortabile canapele din piele. Privi biroul. Scrisoarea nu mai era acolo. Avea să aştepte până când se hotăra el să deschidă subiectul.

— Despre ce ai vrut să-mi vorbeşti? întrebă ea.

— La jocul de poker de luni seară, Buckley Paddock mi-a zis de o fermă unde se cultivă grâu, din districtul Cooke, care va fi scoasă la vânzare. Are 140 de acri. Buckley spune că anunţul proprietarului va apărea la rubrica de vânzări din *Gazette* începând cu această luni, iar din descrierea lui, pământul pare să fie lângă La Paloma.

Buckley Paddock era editorul publicaţiei *Fort Worth Democrat,* iar La Paloma era numele unei tabere a cowboy-lor şi locul unde se afla o parte din cireada de la ferma Las Tres Lomas.

— În ce direcţie şi cât cere pe el? întrebă Samantha.

— Spre nord, răspunse Neal, iar în anunţ nu scrie câţi bani vrea pe el.

Samantha înţelese semnificaţia licărului din ochii lui. Las Tres Lomas avea 5.000 de vite pe 10.000 de acri în districtul Cooke. Era o operaţiune de amploare, de care se ocupa un alt supraveghetor, care fusese pe statul de plată al lui Gordon toată viaţa lui. Tabăra era situată la vreo 10 kilometri de râul Red şi era un loc ideal de unde, la vremea vânzărilor, să duci animalele peste râu, la rampele de încărcare din Marietta ale Missouri-Kansas-Texas Railroad pentru a fi transportate la oboarele de vite din Kansas. Singurul inconvenient era ferma unde se cultiva grâu, care împiedica accesul direct la râu, ceea ce făcea ca animalele să trebuiască a fi mânate pe lângă fermă, adică un ocol de vreo 15 kilometri pentru a ajunge la vadul prin care se putea traversa. Samantha nu fusese niciodată în La Paloma, deoarece taberei îi lipseau facilităţile necesare unei lady.

— S-ar putea să fie ferma care ne stă în cale, rosti Neal. Cu ani în urmă, când am cumpărat La Paloma, am discutat cu proprietarul despre cumpărarea ei, un ţap bătrân, pe nume… Se gândi câteva clipe… Barrows, Liam Barrows, dar m-a informat că ferma se afla în familia lui de dinaintea apariţiei Statelor Unite şi că cei doi băieţi ai lui vor avea grijă să rămână în continuare. Nu l-a interesat că eu trebuia să mân cirezile până la dracu-n praznic ca să

traversez râul.

— Pare un vecin amabil, comentă Samantha. Aşadar, ce propui?

— Ca noi… tu să vezi despre ce-i vorba. N-ar strica, nu? Buckley zice că nu va rămâne mult timp nevândută. Vom afla toate detaliile din ziarul de luni, iar eu propun să-i trimitem imediat o telegramă proprietarului, pentru a stabili o întâlnire ca să vezi ferma. Poţi să iei trenul până la Gainesville.

Samantha nu întrebă de ce trebuia să fie ea cea care să se ducă şi de ce nu se ducea tatăl ei s-o vadă. Era posibil ca răspunsul să-l facă să se ruşineze. Neal Gordon era stânjenit de fobia care nu-i îngăduia să suporte spaţiul închis al unui compartiment de tren. Să meargă călare ar fi durat aproape trei zile şi exista riscul ca ferma să se vândă până la sosirea lui.

Samantha credea că ideea merita luată în considerare. În privinţa achiziţionării de pământ, tatăl ei dovedise uneori o judecată slabă, dar, în 1890, cumpărase în mod înţelept 102.400 de acri, adăugându-i celor 166.400 de teren pentru păşunat din La Paloma, unde îşi putea ţine permanent o parte din vite. Înainte de acea achiziţie, când arşiţa verii din Texasul Central usca iarba, Las Tres Lomas se bucurase de acces nestingherit pentru ca 3.000 de vite să fie duse spre nord, în districtul Cooke, pentru a reduce numărul animalelor care trebuiau hrănite la ferma de-acasă.

„Estelle, dacă nu facem ceva acum, peste câţiva ani s-ar putea să fie prea târziu, îşi aminti Samantha că spusese tatăl ei într-o discuţie a familiei. Preţurile vor creşte, iar gardurile între ferma noastră şi tabăra de vară se înalţă mai repede decât îşi pierde un arţar frunzele la venirea toamnei. Nu va mai trece mult timp până când drumul pe care ne ducem vitele în La Paloma va fi blocat, iar atunci, ce vom face? Ştii că, vara, iarba pe care o avem aici nu este suficientă pentru toată cireada şi nu există pământuri învecinate care să fie scoase la vânzare prea curând, ca să rezolvăm problema în acest mod”.

Neal controla băierile pungii, dar Samantha ţinea contabilitatea, iar treaba ei era să facă pe avocatul diavolului când venea vorba de cheltuieli. Pe cale să devină un titan în industria creşterii vitelor şi să facă din Las Tres Lomas de la Trinidad una dintre cele mai mari ferme din Texas, tatăl ei trebuia ţinut în frâu uneori, mai ales dacă exista un surplus consistent în bancă – Cattleman's Bank[7], nu Rutherford City Bank.

— Presupun că totul va depinde de preţul de vânzare şi, dacă proprietarul nu se va opune ca ferma familiei să fie transformată în drum de la fermă la piaţa pentru vite, rosti ea. Eu n-aş vrea ca Las Tres Lomas să fie transformată în altceva.

Silbia, menajera mexicană care conducea activitatea domestică din casa principală, intră pentru a anunţa că *almuerzo* – prânzul – era pe masă. Ea prepara micul dejun şi cina pentru *el patrón* şi a lui *hija* – fiica –, dar prânzul era adus de la bucătăria lui Grizzly dacă şeful şi fiica lui nu mâncau împreună cu ajutoarele de la fermă.

— Ah, friptura lui Grizzly! spuse Neal ridicându-se. Sper că a trimis şi mult sos de carne.

Uitându-se la tatăl ei, Samantha nu văzu niciun semn de boală, ci doar nerăbdarea de a se bucura de o masă gustoasă, însă, când se ridică şi ea, se uită spre şemineu şi simţi că îi stă inima în loc. Un colţ ars al unei scrisori crem căzuse de pe tăciunii aprinşi pe grătar.

Nathan

Capitolul 14

La cinci zile după ce împlinise 20 de ani, la sfârşitul unei zile de miercuri însorite, dar reci, Nathan sună la uşa casei din oraş a tatălui său, care se afla într-o elitistă

7 Banca văcarilor (în limba engleză, în original) (n.tr.)

enclavă de reşedinţe deosebite, cuibărită pe malul unui afluent al râului Trinity, în Dallas, Texas. Birjarul care îl luase de la gară recunoscuse imediat adresa scrisă de Trevor pe dosul cărţii de vizită pe care i-o arătase Nathan.

— A, da, e în Turtle Creek[8], spuse el aruncând o privire sceptică hainei de lucru şi jeanşilor decoloraţi ai lui Nathan. Ai ceva de lucrat la casa aia?

— Tata locuieşte acolo, rosti Nathan.

O servitoare neagră, care purta o bonetă albă cu volane şi un şorţ tivit cu dantelă peste o rochie neagră, deschise uşa. Era din abanos, lăcuită şi avea un strălucitor inel de bronz pentru bătut în ea.

— Livrările se fac la uşa din spate, zise ea încruntându-se la vederea rucsacului de la picioarele lui Nathan.

Nathan îşi scoase şapca.

— Nu livrez nimic. Numele meu este Nathan Holloway şi sunt fiul domnului Waverling. El mi-a cerut să-l vizitez.

Gura servitoarei se căscă precum a unui peşte care se sufoca. Înainte ca ea să apuce a vorbi, Nathan auzi câteva claxoane răsunând pe stradă.

— Ei bine, niciodată în viaţa mea nu m-am aşteptat să aud aşa ceva. Pleacă de-aici până nu chem poliţia!

— Fă asta şi va trebui să-i dai socoteală domnului Waverling. Voi aştepta aici până îi vei telefona la birou şi-l vei informa că i-am acceptat invitaţia. Îmi imaginez că într-o astfel de casă există acea invenţie.

Servitoarea se retrase cu ochii ieşindu-i din cap şi închise uşa. Nathan auzi zăvorul tras cu hotărâre. Îşi puse şapca pe cap şi se aşeză pe arcuitele trepte din cărămizi de la intrare pentru a aştepta rezultatul fie al ameninţării servitoarei, fie al apelului la biroul lui Trevor Waverling. Leon îl sfătuise să-i scrie tatălui său pentru a-l anunţa data, ora şi locul sosirii lui.

„Du-te la biroul lui, nu acasă, îi spusese Leon. Nu l-am auzit zicându-ţi să te duci acasă la el, iar când te vei prezenta, spune doar că eşti Nathan Holloway din

8 Pârâul broaştei-ţestoase (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Gainesville, Texas, şi că ai o întâlnire cu domnul Waverling. Nu pomeni nimic de faptul că eşti fiul lui. În acest fel, lucrurile vor începe cu dreptul, şi nimeni nu va fi stânjenit, mai ales tu dacă... ei bine, dacă va exista o oarecare reţinere". De asemenea, îl sfătuise pe Nathan să se îmbrace cu cel mai bun şi singurul costum pe care îl avea. „Arată-i respect", zisese el.

Nathan îl ascultase, dar îi ignorase sfaturile. Era fiul lui Trevor Waverling. Dacă omului îi era ruşine de acest fapt sau prefera să-l ignore, Nathan îşi imagina că, declarând în faţa tuturor cine era, avea să afle curând dacă Trevor Waverling dorea sincer să-şi recapete fiul. Intrările din spate nu erau pentru Nathan. Dacă tatăl lui îl considera suficient de bun pentru a-l invita la birou, atunci era suficient de bun şi pentru a apărea la uşa casei lui îmbrăcat în hainele de zi cu zi cu excepţia şepcii.

Nathan scoase din buzunarul hainei un exemplar al nuvelei *Pui de lup*[9]*,* de Jack London. Deşi rare, clipele libere le petrecea citind, iar puţinii bani în plus se duceau pe cărţile cumpărate de la magazinul general din Gainesville. Nu putea suporta să stea fără să facă nimic, cum era cazul lui Lily. Nu avea destule lucruri la care să se gândească sau pe care să le viseze pentru a-şi umple mintea, aşa cum făcea sora lui, aşa că şi-o umplea cu lumi, oameni şi evenimente prin intermediul exemplarelor uzate ale clasicilor, ale romanelor de aventuri, ale povestirilor despre Vestul Sălbatic şi ale poveştilor de dragoste medievale, la care se putea gândi în timp ce îşi făcea îndelungatele treburi solitare.

— Bună!

Nathan întoarse capul când auzi vocea de copil. Fusese atât de cufundat în povestirea despre neiertătoarea sălbăticie din Alaska şi goana după aur din Klondike, încât nu auzise paşii care se apropiaseră. Iniţial, avu impresia că mintea îi joacă o festă stranie. Capul unei fetiţe înflorise în una dintre cele două tufe de hortensii albastre care

9 În original, *Son ofthe Wolf,* carte publicată prima dată în 1900 şi prima a lui Jack London (n.tr.)

străjuiau scările, panglica din părul ei având aceeaşi culoare ca a compactelor mănunchiuri de floricele. Clipi privindu-l, genele ei lungi părând ca nişte mici pene arcuite deasupra timizilor ochi căprui şi adânci. Nathan puse cartea jos, lăsând-o deschisă la paginile pe care le citea.

— Bună! spuse el îndulcind salutul cu un zâmbet. Cine eşti tu?

— Eu sunt nimeni. Tu cine eşti? Şi tu eşti nimeni? Atunci, suntem doi... să nu zici nimănui! Ne-ar alunga, să ştii.

Nathan se ridică încet de pe treapta pe care stătea. Cuvintele cântate i se păreau familiare[10]. Era sigur că le mai auzise, apoi şi le aminti. Erau versuri din una dintre cărţile cu poezii ale surorii lui, din care ea citise familiei într-o seară.

— Presupun că ai putea spune că sunt nimeni, rosti el adresându-i-se peste tufă.

— Ce plictisitor este să fii cineva! cită ea. Cât de public, să-ţi repeţi toată ziua numele ca o broască adresându-se unei bălţi care o admiră!

Nathan îşi dădu seama imediat că nu era tocmai zdravănă la cap. Leon menţionase faptul că Trevor Waverling avea o fiică retardată. În privirea ei era ceva ca de pe altă lume. Se uita direcţia el, dar fără a-l vedea cu adevărat, iar buza ei se ridica involuntar, de parcă ar fi fost trasă de un păpuşar invizibil. Nathan venise acolo aşteptându-se să le cunoască şi pe ea, şi pe bunica lui.

— Cum te cheamă? o întrebă el. Întrebarea o nedumeri.

— Rebecca! cântă ea după câteva clipe în care se strădui să-şi amintească.

El întinse mâna peste tufă.

— Eu sunt Nathan.

Încet, şi ea întinse mâna peste tufă şi o strânse pe a lui.

— Nathan... Şi tu eşti nimeni?

— Bănuiesc că sunt pentru oamenii care cred că

10 Poezia *I'm Nobody! Who are you?* de Emily Dickinson (n.tr.)

numai ei contează, rosti el.

Nathan auzi apropiindu-se un *tat-tat-tat* care suna precum ceva de oţel izbit de dalele din piatră ale aleii care înconjura casă, iar câteva secunde mai târziu, sub bolta formată de un spalier apăru o femeie în vârstă, care se sprijinea într-un baston. Mirosul floral al unui parfum scump ajunse la el înainte ca ea să apuce a vorbi.

— Ei bine, slavă Domnului! zise ea. Ai venit!

Nathan îşi scoase şapca.

— Doamnă!

— Sunt bunica ta, Mavis Waverling, rosti femeia. Indiscutabil! Ai ochii mei. Se apropie privindu-l cu atenţie. Desigur, şi tatăl tău îi are, dar în ai tăi este ceva care lipseşte din ai lui. Văd că ai cunoscut-o pe Rebecca. Cuprinse cu un braţ umerii nepoatei sale. Rebecca, draga mea, el este… fratele tău. Se uită la Nathan. Te superi dacă renunţăm la a preciza ce fel de frate?

— Deloc, spuse Nathan.

Ochii Rebeccăi se rotunjiră.

— Fratele… meu?

— Da, zise Nathan. Tu eşti sora mea.

Rebecca se întoarse spre bunica ei.

— Şi el e nimeni, rosti ea cu mândrie. Suntem doi… să nu spui nimănui!

— Nu voi spune, şopti conspirativ Mavis Waverling la urechea ei.

Nathan se temu că i se căscase gura. Aşadar, ea era bunica lui. Părea apărută dintr-un elegant ghiveci de flori, poate unul uitat într-un pod, care se îngălbenea acolo şi devenea casant, dar în continuare absolut deosebit. Nathan se gândi că, probabil, fusese foarte frumoasă cândva. Îşi pusese întrebări despre ea – cum arăta, cum era, dacă aveau ceva în comun. Ea era principalul motiv pentru care venise. Era dar că se înrudeau, aveau aceleaşi culoare şi formă ale ochilor, însă ai ei erau înconjuraţi de o reţea de riduri fine. În afară de ochi, nu avea nicio legătură cu osatura ei delicată, cu diafanul ei păr alb şi cu statura la fel de înaltă ca a tufei de hortensii în spatele căreia se afla. O

ciudată senzaţie îl cuprinse când îşi dădu seama că avea în vene sângele ei.

— Dimineaţa eşti… bunica mea? zise el.

— Da, sunt. Avem multă vreme de recuperat, nu-i aşa? Hai să intrăm! Tatăl tău e în drum spre casă, dar vom avea puţin timp să ne cunoaştem înainte să vină. Haide, Rebecca, scumpo!

Cele două apărură de după tufă, fetiţa atât de subţirică, iar femeia atât de fragilă, încât, dacă ar fi suflat mai tare spre ele, şi-ar fi luat zborul. Totuşi, fetiţa urcă scările cu energia copilăriei, iar bunica ei, cu o asemenea forţă a voinţei, încât Nathan se gândi că s-ar putea simţi ofensată dacă îi oferea braţul.

— Asta e singurul tău bagaj? întrebă Mavis atingând cu bastonul rucsacul lui Nathan.

— Da, doamnă, răspunse el.

— Nu pare a fi suficient de plin pentru a conţine un schimb de haine.

— Nu plănuiesc să stau mult.

— Serios? Ei bine, vom vedea. Desigur, vei înnopta la noi.

— O, nu, n-aş putea face asta. Venind încoace, am văzut o pensiune.

— Aiurea. Voi cere să ţi se pregătească o cameră de oaspeţi. Nepotul meu nu va sta într-o pensiune plină de păduchi. Rebecca, ce-ar fi să dai fuga şi să-i spui Lenorei să vină în salon şi să ne aducă o tavă cu ceai şi multe sandvişuri? Fratele tău pare flămând. Nathan, nu-ţi uita cartea!

Ajungând la concluzia că era inutil să o contrazică, Nathan îşi luă cartea şi rucsacul şi le urmă în casă pe cele două siluete firave, îmbrăcate în frumoase rochii pastelate. Îşi dădu seama că făcuseră cunoştinţă cu el afară, în caz că se dovedea nepotrivit pentru a fi invitat în casă. Probabil că trecuse testul, dar, închizând uşa de abanos în urma lui, se întrebă în ce se băga şi dacă putea evada cu uşurinţă.

Capitolul 15

Era cea mai măreaţă casă pe care o văzuse Nathan vreodată, sau sperase s-o vadă, nepunând la socoteală eleganta reşedinţă în care spera Lily că va locui cândva ca soţie a unui bărbat bogat.

— Nathan, ia loc aici, lângă mine, ca să fii aproape de tava cu ceai şi nu te teme să stai pe damascul ăsta. Pantalonii tăi sunt suficient de curaţi, spuse Mavis ocupând ceea ce părea a fi locul ei obişnuit, în faţa focului care ardea domol. În plus, este plăcut să am în salonul meu un alt bărbat Waverling îmbrăcat în haine de lucru, care îl fac să arate ca şi cum şi-a încheiat o zi de muncă. Unchiul tău, celălalt fiu al meu, a fost un astfel de om. Îmi doresc să-l fi putut cunoaşte şi pe el. Cea de-acolo e fotografia lui.

Arătă spre poliţa şemineului, pe care, întors spre fotoliul mamei lui, se afla portretul unui bărbat care nu aducea deloc a fratele lui orăşean. La celălalt capăt al poliţei de marmură era o poză frumos înrămată a lui Trevor, însă cea a fratelui său părea să troneze în cameră.

— A… decedat?

Nathan se întrebă dacă exista pe undeva prin încăpere şi o fotografie a soţului ei, bunicul lui.

— Cu trei ani în urmă, rosti Mavis. Misterul morţii lui a rămas nedesluşit până în ziua de azi, dar aceasta este o poveste pentru un alt moment de intimitate.

Un mare motan tărcat sări de pe perna brodată a unui alt fotoliu şi imediat se cocoţă în poala lui Nathan.

— Ia te uită! zise Mavis. Mai întâi Rebecca iar acum Seat au fost atraşi de tine, iar ei se pricep să judece oamenii. Seat, dă-te jos înainte să pun bastonul pe tine!

Motanul se uită la ea, căscă, apoi se ghemui în şapca lui Nathan înainte ca el să apuce a o băga în buzunar. Nathan chicoti.

— Nu mă deranjează. Este drăguţ şi cald. Îmi pare rău de fiul dumitale. El şi… tata sunt singurii dumitale copii?

— Da, singurii. N-am avut fete. Şi crede-mă, tare îmi

pare rău că băiatul meu s-a dus. Jordan îl chema. Rebecca îl adora. Jordan a învăţat-o ce este poezia. Era o mare iubire a lui, iar acesta e motivul pentru care Rebecca tot vorbeşte în versuri. În fiecare seară, îi citea din cărţile lui cu poezii. A, iat-o pe Lenora cu tava cu ceai! Lenora, el este nepotul meu, Nathan. Va sta la noi o vreme. Te rog, pregăteşte-i camera albastră.

— Îmi pare bine de cunoştinţă! rosti Lenora, cuvintele ei politicoase fiind însoţite de o pătrunzătoare privire plină de îndoială că Nathan era cine se pretindea a fi şi de avertisment că era bine să fie atent ce face.

El dădu din cap, în semn că pricepuse ce ar fi vrut să-i zică, şi ridică vag din umeri, ca să-i transmită că invitaţia nu fusese ideea lui.

— Voi încerca să nu deranjez pe nimeni, spuse el.

— N-ai decât să deranjezi cât vrei şi pe cine vrei, zise Mavis. Îţi dai seama de multe despre o persoană în funcţie de deranjul pe care îl pricinuieşte. Lenora, du-l pe Seat la bucătărie, ca băiatul să-şi poată mânca în tihnă sandvişurile, şi ţine-o pe Rebecca la tine o vreme, pentru ca eu şi Nathan să putem vorbi. Nathan, umple-ţi farfuria! Eu îţi voi turna ceai. Cum îţi place?

— Simplu, mulţumesc, spuse Nathan politicos şi luă doar două sandvişuri miniaturale.

Avea o foame de lup. Ultima lui masă fusese cina din ziua precedentă. Dimineaţă, după ce o mulsese pe Daisy, renunţase la micul dejun pentru a prinde trenul de 7.30 spre Dallas. Leon îl dusese la gară şi îi dăduse un dolar. „Pentru micul dejun, spusese el. Ia-ţi nişte ouă şi şuncă atunci când trenul va face o oprire pe drum. E cale lungă până în Dallas şi ţi se va face foame”. Dar neştiind ce îl aştepta în oraş, Nathan preferase să pună şi acel dolar alături de puţinii bani pe care îi avea la ciorap.

Mavis îi dădu ceaiul şi îi mai puse nişte sandvişuri pe farfurie. El simţi că ea îi putea citi şi înţelege pe băieţi. Se gândi că fusese o mamă bună pentru băieţii ei, dar părea să nu-i placă faptul că îi supravieţuise unuia dintre ei.

— Dă-mi voie să-ţi zic câte ceva despre Rebecca, rosti

Mavis. Ţi-a spus Trevor că are o fiică?

— I-a pomenit de ea tatălui meu vitreg, răspunse Nathan.

— Normal. Este fiica pe care i-a dăruit-o prima lui soţie. Din cauza Rebeccăi, a doua s-a temut să facă copii cu el. După primul divorţ al lui Trevor, mi-am luat nepoata la mine acasă, s-o cresc eu. Şi Trevor locuieşte aici, dar e casa mea, la fel ca tot restul. Am deviat de la subiect. Mavis alungă digresiunea cu o fluturare a degetelor ei albe şi subţiri. Copila este foarte inteligentă, dar mintea ei este perturbată de o tulburare nervoasă. Doctorii spun că, probabil, dezvoltarea ei psihică nu o va depăşi pe cea a unui copil de 8 sau 9 ani şi că va avea mereu mintea unei fetiţe. După cum ai remarcat, capacitatea ei de a vorbi este grav limitată, însă poate reproduce tot ce aude sau citeşte şi e capabilă să înţeleagă şi să scrie rezonabil de bine pentru o persoană a cărei dezvoltare psihică a fost oprită.

— Eu aş crede că ai nevoie de o minte bună pentru a potrivi versurile unui poem unei situaţii anume, rosti Nathan.

— Aşa s-ar crede.

Se auzi cum uşa din faţă fu deschisă şi închisă repede, apoi paşi rapizi şi fermi răsunară în hol, iar Lenora se repezi să-l întâmpine pe cel care sosise.

— O, domnule Waverling, mă aşteptam ca Benjy să vă aducă la uşa din spate! strigă menajera, dar cuvintele ei frenetice fură întrerupte de un ţipăt – „Tatiii!” – şi de tropăitul unor picioruşe care se năpustiră în hol.

— Nu acum, Rebecca! i se replică cu hotărâre. Lenora, du-o de unde a venit. O să vorbesc cu ea mai târziu.

— Da, domnule Waverling.

— Iată că a venit al doilea meu fiu şi tată cu întârziere, spuse Mavis cu o voce seacă precum deşertul.

Uşile duble ale salonului se deschiseră brusc.

— Nathan! Ce surpriză! strigă Trevor Waverling apropiindu-se repede şi întinzând mâna spre el. Nathan se ridică pentru a i-o strânge, considerându-i atitudinea energică şi cordială o încercare clară de a-şi ascunde

iritarea că îşi găsise fiul în salon. Unde era entuziasmul patern pe care îl manifestase la fermă? Credeam că ai înţeles că trebuia să vii la birou dacă te decideai să-mi accepţi invitaţia.

— Am decis să vin aici, zise Nathan.

— Şi slavă Domnului că l-a dus capul să vină aici! rosti Mavis. Tocmai făceam cunoştinţă, o plăcere care poate că mi-ar fi fost refuzată dacă ar fi venit la birou, Trevor.

— Oh, ei bine, eu… da… văd că ţi-ai cunoscut bunica şi… pe Rebecca?

— A făcut cunoştinţă cu fiica ta, Trevor, spuse Mavis.

— În acest caz, ţi-ai dat seama că avem o… familie interesantă. Unde stai?

— Aici, răspunse Mavis cu hotărâre. Fiul tău va sta aici, în camera albastră, până când va decide că nu ne mai poate suporta.

Nathan se uită inexpresiv la mama lui.

— Aici?

Nathan ridică mâinile.

— Uitaţi ce este, zise el stânjenit, simţind cum se înroşea la faţă. De fapt, am venit doar pentru o zi, nu am intenţia să stau. Plănuiam să mă întorc cu trenul de diseară, după ce îţi vizitam firma şi îmi cunoşteam… bunica şi sora, aşa că vă rog să nu vă bateţi capul în privinţa mea.

— Cu alte cuvinte, să te lămureşti cu cine ai de-a face, rosti Mavis. Foarte inteligent din partea ta, dar nu poţi face toate astea într-o zi, Nathan, şi nu este nicio problemă să stai aici.

— Sunt de acord cu ambele, spuse Trevor, care îşi recăpătase stăpânirea de sine. Dacă vei considera că trebuie să te întorci, poţi pleca mâine-dimineaţă. Am venit să te iau şi să te duc la fabrică, apoi vom lua prânzul în oraş, aşa că să nu ne aştepţi, mamă, zise el pe un ton care excludea orice posibile obiecţii din partea lui Mavis.

— Dar vă aştept la cină, Trevor, rosti Mavis aruncându-i o privire care îi interzicea să nu-i dea ascultare.

— Haide, Nathan! zise Trevor. Îngăduie-i tatălui tău să-ţi prezinte afacerea familiei, în speranţa că vei ajunge la

concluzia că nu ai făcut degeaba acest drum.

Nathan se răsuci către bunica lui, ca să-i mulţumească pentru ospitalitate, iar privirea i se îndreptă nesigură spre rucsac.

— Lasă-l aici, Nathan, rosti Mavis. Te va aştepta în camera ta, când te vei întoarce.

Nathan îşi puse şapca.

— Pe curând, spuse el zâmbindu-i. Mi-a plăcut foarte mult ceaiul. Iar sandvişurile au fost delicioase.

— Dacă nu altceva, măcar mâncarea e bună aici, zise Mavis.

— Of, mamă... Trevor suspină resemnat. Haide, Nathan!

Nathan urmă spre uşă silueta cu umeri largi a tatălui său îmbrăcat într-un costum perfect croit. Uitându-se peste umăr la Mavis, văzu o expresie plină de dor pe chipul ei ca de porţelan, dat pentru cine, pentru ce? Un fior de compătimire pentru ea îl făcu să ezite a pleca. Se gândi că în acea casă exista o animozitate profundă, dar şi iubire, ca şi cum doi tigri îşi dădeau târcoale într-o cuşcă. Care îl va mânca pe celălalt? Care va câştiga lupta dintre ei. Şi de ce îi păsa deodată?

Capitolul 16

În curtea circulară din faţa casei aşteptau trăsura şi cei doi cai pursânge englezi care veniseră la ferma familiei Holloway. Pe capră se afla clovnul. Irlandezul sări jos cu agilitate şi deschise uşa trăsurii, pe chipul lui apărând o expresie de recunoaştere când îl văzu pe Nathan.

— Benjy, el este Nathan, îl prezentă Trevor. Data trecută, nu v-aţi cunoscut în mod formal.

Benjy dădu din cap.

— Mă bucur să vă cunosc. Şi care este al doilea nume, domnule?

Trevor ezită, iar Nathan răspunse:

— Holloway.

— Îmi pare bine! zise Benjy ridicându-şi pălăria ca un burlan.

O tăcere neplăcută se instală în somptuosul interior al trăsurii după ce se stinse scârţâitul pielii produs când Trevor şi Nathan se aşezară faţă în faţă. Nathan nu mai fusese niciodată într-un vehicul atât de elegant, însă nu dorea ca, aruncând măcar o privire admirativă către lemnul fin lucrat şi decoraţiunile din catifea, să-i ofere tatălui său satisfacţia de a remarca acest lucru. După ce trăsura porni, Trevor spuse:

— Presupun că, deocamdată, ai prefera să-ţi păstrezi numele Holloway.

— Bănuiesc că tu preferi asta, rosti Nathan.

— Pentru binele tău, cred că ar trebui să luăm lucrurile încet. Nu vreau să te silesc a intra într-o familie, o afacere sau o situaţie socială dacă tu nu doreşti asta.

— Sau dacă nu cred că mi se potrivesc, zise Nathan.

— N-am făcut decât să amintesc de conversaţia pe care am avut-o când ne-am cunoscut, în care tu ai spus clar că eşti fericit acolo unde te afli şi că nu doreşti o situaţie socială mai bună sau să mă cunoşti mai bine.

Nathan încuviinţă din cap.

— Cam aşa ceva am zis, rosti el simţindu-se destul de ruşinat.

— Mi-ai dat toate motivele să cred că eziţi a spune lumii că eu sunt tatăl tău deoarece consideri că eu trebuie să o informez că eşti fiul meu, aşa că nu lua drept snobism respectul pe care îl acord sentimentelor tale, zise Trevor.

Nathan fu tentat să-şi ceară scuze, dar judecata îi spuse că snobismul era motivul precis pentru care Trevor Waverling încă nu dorea ca relaţia lor de rudenie să fie cunoscută. În fine, n-avea decât să încerce a păstra ascunsă legătura dintre ei. Dincolo de alte asemănări, era suficient ca un străin să le vadă ochii pentru a-şi da seama că erau înrudiţi. Nathan nu contestă reproşul, ci rosti:

— Aşadar, deocamdată eu sunt doar Nathan, iar tu eşti… domnul Waverling?

— E bine aşa, spuse Trevor. Dacă totul merge bine, iar tu vei dori să faci parte din familie şi să lucrezi la Waverling Tools, le putem dezvălui surpriza mai târziu. Trevor îl privi cu onestitate. Eu sper că vei dori, Nathan. Vorbesc serios!

— N-am auzit nimic despre bunicul meu. A murit?

— A murit cu cinci ani în urmă, lăsându-l pe Jordan, răposatul meu frate, la conducerea Waverling Tools. Jordan s-a înecat doi ani mai târziu, iar eu am ajuns să conduc firma.

— Dar nu este a ta, nu-i aşa?

Trevor rămase nemişcat, iar în cele câteva secunde de tăcere încremenită, Nathan înţelese brusc de ce avea nevoie de un moştenitor. În afară de el şi Rebecca, tatăl lui nu avea alţi copii, iar Nathan presupuse că Jordan murise fără a avea copii. Dar de ce atunci şi de ce el?

— Cine ţi-a zis asta? întrebă Trevor.

— Mama ta. A spus că totul îi aparţine. *Presupun* că s-a referit şi la firmă, nu? Abia remarcând frumoasele străzi pavate pe care le străbătea trăsura, impresionantele clădiri pe lângă care treceau, aglomeraţia de vehicule – printre ele, şi câteva trăsuri fenomenale fără cai – şi forfotitoarea lume de afaceri a Dallasului, Nathan se aplecă în faţă. Nu crezi că ar trebui să pui cărţile pe masă şi să-mi zici de ce mă aflu aici, domnule Waverling? Mai degrabă aş crede că eşti capabil să scoţi apă din piatră seacă decât că îţi doreşti să-ţi recapeţi fiul.

O vagă roşeaţă apăru pe chipul cu trăsături lupeşti al lui Trevor, apoi, brusc, el izbucni în râs.

— Pentru Dumnezeu, Nathan, eşti grozav! Nimic nu-ţi scapă.

— Aş vrea să-ţi etalezi cărţile, domnule Waverling, insistă Nathan deloc amuzat. Altminteri, voi coborî din trăsură chiar acum, mă voi întoarce pe jos acasă la tine, îmi voi lua rucsacul şi voi pleca.

— Sper sincer că nu se va ajunge la asta, rosti Trevor. Se pare că bunicii tale a început să-i placă rucsacul tău. Un licăr de respect apăru în ochii lui verzi ca marea. În regulă, Nathan, dar nu aici. Hai să ne ducem la birou, unde vom

putea vorbi în linişte, iar apoi, vei decide dacă rămâi sau pleci. Bine?

— Bine, spuse Nathan.

Waverling Tools se afla în zona industrială a oraşului, cu acces direct la Southern Pacific Railroad. Coşurile de fum şi duhoarea provenită de la grajdurile cu animale completau urâţenia industrială a rampelor de încărcare şi a depozitelor, a turnătoriilor şi a fabricilor care se întindeau în apropiere de liniile de cale ferată. În dimineaţa aceea, Nathan citise într-un ziar un articol care zicea că Dallasul devenea un oraş industrial, astfel sud-vestul intrând în domeniul producţiei de utilaje, instalaţii şi echipamente de construcţii. Nathan se întrebase în ce măsură contribuia Waverling Tools la cifrele de producţie generale. Judecând după impresionanta clădire cu două niveluri în faţa căreia opri trăsura cu doi cai, se părea că mult. Construcţia din cărămidă fusese ridicată la o oarecare distanţă de cele din lemn aflate în vecinătate şi se remarca printre celelalte unităţi de producţie precum lordul Fauntleroy într-o ceată de haimanale. Prima impresie pe care o făcea Waverling Tools era că, la proiectarea sa, se acordase o mare atenţie esteticii. Un gard înalt din fier forjat proteja o fântână arteziană, o alee din cărămidă mărginită de belşiţe şi un impecabil petic de iarbă verde de roţile căruţelor, de copitele cailor şi de resturile de hârtie care murdăreau împrejurimile celorlalte fabrici.

Deasupra uşii frumos lucrate, firma Waverling Tools era anunţată cu litere aurii pe un fundal bleumarin, spre deosebire de grosolanele panouri din lemn bătute în cuie pe stâlpi sau înfipte în pământ ale vecinilor săi.

— Aceasta este fabrica? întrebă Nathan.

— Aici sunt birourile, răspunse Trevor. Fabrica este în spate. Luă un obiect în formă de lalea ataşat de un fir şi vorbi la el: Benjy, du-ne în spate, te rog!

Nathan încercă din răsputeri să nu pară impresionat. „Ce invenţie uimitoare!” se gândi el. Ideea de a putea vorbi cu vizitiul printr-un tub, fără a trebui să cobori, era fantastică. În ce lume intrase în Dallas, Texas. La fiecare

colţ era ceva nou şi impresionant.

El şi tatăl lui vorbiră puţin pe drum, dar, la un moment dat, Nathan întrebă:

— Cum era bunicul meu? Cum îl chema?

Trevor păru încântat de întrebările lui. Linia gurii i se îndulci.

— Pe tata? Numele lui era Edwin. Îmi aminteşti de el. Am remarcat asta din clipa în care te-am văzut. Ceva din… îşi flutură o mână de parcă ar fi putut găsi în aer cuvântul căutat… atitudinea ta tăcută, dar plină de forţă m-a făcut să mă gândesc la el. Era aspru, dar drept, un om destul de dificil de cunoscut. Aproape toată lumea se temea de el, inclusiv fiii lui, dar era mai degrabă respect, nu frică. Ţinea totul adânc în el. Cu excepţia iubirii pe care i-o purta mamei, alte sentimente rar răzbăteau la suprafaţă.

— Mă bucur să aud asta, spuse Nathan. E o femeie minunată. Dar n-am văzut nicio poză cu el în salon.

— Asta, pentru că nu prea stătea să i se facă fotografii. Nu era un om vanitos. Cele câteva care i s-au făcut sunt în dormitorul ei.

Nathan simţi o plăcere surprinzătoare când află că unele dintre trăsăturile sale proveneau de la bunicul patern. Şi el îşi păstra sentimentele pentru sine – „adânc în sine, unde curg apele line”, după cum zicea Lily – şi niciodată nu-şi dorea să fie băgat în seamă. Nathan ar fi vrut să ştie dacă Trevor Waverling îşi iubise tatăl. Asta i-ar fi spus multe despre bărbatul care şedea în faţa lui.

Trevor nu-i mai zise nimic altceva despre familia lui şi merseră mai departe în tăcere, întreruptă doar când el făcea vreun comentariu despre oraş sau îi arăta vreun reper istoric sau al progresului, toate informaţiile fiind oferite cu mândrie.

— Dallasul este oraşul texan cu cei mai mulţi locuitori, îi spuse el lui Nathan, iar într-o zi, va fi o metropolă care va rivaliza cu marile oraşe din est. Nu uita asta.

Ajunseră în spatele clădirii. Benjy deschise uşa şi se uită curios şi gânditor la Nathan, iar Nathan se întrebă de când era irlandezul cu picioare scurte în slujba tatălui său şi

ce secrete cunoştea. Cumva, avea impresia că ei doi erau foarte uniţi, dacă nu din loialitate unul faţă de celălalt, ci pentru că Benjy îi ştia secretele.

Capitolul 17

Când intrară în coridorul care ducea la birouri, Nathan auzi răpăitul unei maşini de scris. Vizitiul rămase în trăsura Concord.

— Cine le vei spune că sunt? întrebă Nathan.

— Eu sunt şeful, rosti Trevor. Nu trebuie să le dau explicaţii, dar le voi zice că eşti cineva pe care l-am luat sub aripa mea.

— Pe un ţărănoi ca mine? Pare improbabil, având în vedere că tu eşti orăşean până în măduva oaselor. Ce motiv vei invoca?

— Niciunul. Dacă rămâi, oamenii mei îşi vor da seama curând, după înfăţişarea ta. Iar dacă rămâi, nu vei arăta ca un ţărănoi.

— Acest… post pe care presupun că te gândeşti să mi-l oferi dacă accept… nu va însemna înlăturarea cuiva pe care l-ai pregătit pentru el?

Trevor se opri şi îl privi fix.

— Dumnezeule, dar repede îţi mai merge mintea! Da, sunt doi angajaţi care doresc postul pe care aş vrea să-l accepţi tu, însă există o diferenţă. Ei nu-mi sunt rude de sânge. Tu îmi eşti. Eşti unicul care se califică drept moştenitor şi care, într-o zi, mi-ar putea lua locul pe tron.

Ajunseră în faţa unei uşi duble, după ce trecură pe lângă un mic birou aflat alături, pe uşa căruia scria „Secretară”. Era deschisă, iar o tânără îşi ridică privirea de la treaba pe care o făcea, pe chipul ei apărând surprinderea când îl văzu pe Nathan. Mai departe pe coridor păreau a fi alte birouri, puţin mai mari, iar în capătul său era un spaţiu de primire.

— Înţeleg că lipsa unui moştenitor s-ar putea să fie o

problemă pentru compania ta, dar ce te face să crezi că eu aş fi soluţia? Ştii de mult timp de existenţa mea. Cum de te-ai gândit brusc să mă faci succesorul tău?

Trevor suspină.

— Despre asta vreau să discut cu tine. Acesta este motivul pentru care te-am rugat să vii. Deschise uşa dublă. Fă-te comod! Îi voi cere secretarei să ne aducă nişte cafea.

Lipsi suficient de mult pentru ca Nathan să poată studia luxosul spaţiu de lucru al tatălui său. Lemnul scump, pielea fină, covorul gros, draperiile din catifea şi telefonul de pe birou indicau faptul că firma era importantă şi prosperă. De ce ar fi vrut Trevor Waverling s-o împartă cu un fiu pe care nu-l cunoştea şi de care probabil că nu-i păsa, un fiu care venea cu eticheta „bastard” lipită pe frunte? Încă mai avea vreme să facă şi să crească un moştenitor legitim. Când tatăl lui intră, Nathan stătea lângă marea fereastră şi admira frumoasa privelişte oferită de râul Trinity încadrat de sălcii-plângătoare şi chiparoşi umbroşi.

— Câteodată, mă duc să pescuiesc acolo, rosti Trevor. Este un mic debarcader ascuns după copaci.

Nathan se răsuci păstrându-şi expresia impasibilă.

— E frumos, spuse el. Unde mă aflu?

Trevor arătă spre un scaun aflat în faţa biroului, iar el se aşează pe cel din spatele lui.

— Nathan, mi-ai cerut să pun cărţile pe masă şi o voi face. Nu-ţi voi ascunde nimic.

„Eu voi aprecia asta”, se gândi Nathan. Bănuia că tatăl lui se pricepea la a ascunde lucruri.

— Te ascult, zise el.

Trevor se bătu cu un deget pe buze, parcă gândindu-se cu ce să înceapă.

— Presupun că ar trebui să încep cu vremurile când niciun nor nu întuneca orizontul companiei Waverling Tools, spuse el în cele din urmă. Eu şi fratele meu lucram pentru tatăl nostru, care ne învăţase totul, de la A la Z, despre firmă. Iniţial, am fabricat instalaţii de săpat, mai ales pentru ferme, apoi ne-am extins la echipamente de foraj, precum

sape şi cabluri pentru prăjini, necesare la forajul pentru apă şi sare. Profitul era bun. Producţia era constantă, mai ales după ce Texas and Pacific Railway a ajuns în oraş. Bărbaţii Waverling erau cu toţii pe punte pentru a duce corabia în noile ape ale unui oraş care purta Texasul în noul secol. Apoi tata a murit pe neaşteptate. Într-o seară, la cină, s-a înecat cu un os de pui şi a murit în faţa ochilor noştri. De atunci, nu s-a mai servit niciodată pui la masă.

O bătaie în uşă o anunţă pe secretara lui, care aducea cafeaua pe o tavă.

— Pune-o acolo, Jeanne, rosti Trevor. O voi turna eu.

Nathan surprinse privirea furişă pe care i-o aruncă tânăra înainte de a pune tava pe birou şi de a ieşi. Se gândi că, în timpul pauzei de prânz, ţărănoiul pe care domnul Waverling îl invitase în biroul lui avea să fie subiect de discuţie între ea şi colega contabilă, care ocupa biroul aflat vizavi de al ei. Şi uşa ei fusese deschisă. Trevor umplu cu cafea câte o ceaşcă pentru fiecare, iar după ce Nathan clătină din cap, refuzând zahărul şi laptele, continuă:

— Tata era genul care niciodată nu lăsa nimic la voia întâmplării. Se preocupa cu asiduitate de toate detaliile. Avea grijă ca actele firmei să fie impecabile din punct de vedere legal, iar documentele erau mereu în perfectă ordine. Trevor făcu o pauză, iar o umbră îi traversă chipul. Cu excepţia documentului care a contat cel mai mult după moartea lui.

Nathan tocmai sorbise o gură de cafea. Surprins, o înghiţi anevoie.

— O, nu, nu-mi spune! Testamentul!

Trevor încuviinţă din cap, expresia lui crispată sugerând că încă îi venea greu să creadă.

— Testamentul. A avut un testament, dar, prin el, i-a lăsat totul mamei – casă, banii, firma, totul. Fusese întocmit imediat după ce se căsătoriseră, înainte să apară copiii. Edwin Waverling nu se gândise să-l modifice.

— Aşadar, mama ta controlează băierile pungii, rosti Nathan gândindu-se cât de similară cu a tatălui său era capcana financiară în care se afla Trevor Waverling.

— Corect.

Stupefiat, Nathan clătină din cap.

— Şi ce legătură are cu mine această poveste de familie? Cum explică faptul că mi-ai cerut să vin aici?

— O să ajung şi la asta, Nathan. Ai răbdare. Ai vrut să-mi vezi toate cărţile, îţi aminteşti?

Cu cafeaua în mână, Nathan se sprijini de spătarul scaunului, iar Trevor continuă:

— Eu şi fratele meu am fost dezamăgiţi, dar nimic nu s-a schimbat. Mama l-a pus pe Jordan la conducerea companiei, însă eu şi el fusesem mereu de acord în mai toate privinţele…

Nathan ridică o mână, întrerupându-l.

— Stai puţin! De ce? De ce mama voastră l-a pus pe el la conducere, şi nu pe tine? Sau de ce nu v-a lăsat să conduceţi împreună?

Trevor îşi contemplă fiul pe deasupra ceştii de cafea pe care o cuprinsese cu degetele bine îngrijite ale unei mâini.

— Nathan, trebuie să declar că mintea îţi merge fantastic, spuse el punând pe farfurioară cana din care nu băuse. Va trebui să fiu atent în preajma ta.

— Tot ce-ţi cer este să-mi zici adevărul, rosti Nathan. Am avut parte de suficiente minciuni cât să-mi ajungă o viaţă.

— Da, da, aşa este, fu Trevor de acord. Aşadar, iată adevărul, Nathan! La vremea morţii tatălui meu, eram în dizgraţia mamei. Jordan oricum fusese mereu favoritul ei – nu că ea ar fi îngăduit vreodată ca asta s-o facă să mă nedreptăţească –, dar eu categoric îi îndepărtasem afecţiunea maternă. Trecusem prin două divorţuri scandaloase, despărţindu-mă de femei pe care ea nu le aprobase din start, şi mai era şi Rebecca… Trevor se încruntă. Recunosc că nu sunt un tată aşa de bun pentru fiica mea cum crede ea că ar trebui să fiu…

Nathan îl privi cu atenţie. Ultimul nu fusese un lucru uşor de recunoscut, iar el desluşi regretul în expresia de pe chipul lui.

— Iar apoi, eu şi Jordan aproape că ne-am luat la bătaie din pricina direcţiei pe care consideram că trebuia s-o urmeze compania, spuse Trevor. El voia să rămânem în continuare la forajele pentru apă şi sare, iar eu doream să ne orientăm spre cele pentru petrol. M-am gândit că ar fi bine să ne folosim resursele în acest scop, dar el s-a opus ferm. A zis că nu ne permiteam, că era prea riscant. Că trăsurile fără cai nu aveau să le înlocuiască niciodată pe cele cu cai. Mama l-a susţinut. Apoi s-a logodit cu o femeie mult mai tânără, iar eu am şi văzut-o făcându-i câte un moştenitor la fiecare nouă luni, ceea ce m-ar fi scos din peisaj. Mama s-a hotărât să lase compania unui moştenitor care putea avea moştenitori.

— Şi de ce nu puteai să fii tu acela? întrebă Nathan.

— Pentru că, la vremea aceea, eu eram divorţat şi nu aveam de gând să mă mai însor – în orice caz, nu prea curând. Aveam 43 de ani. Până să mă amăgesc a crede că ar putea exista o femeie care să-mi câştige inima pentru totdeauna…

— Cu alte cuvinte, o femeie căreia să-i poţi rămâne credincios, zise Nathan.

— Dacă preferi să spui aşa… cedă Trevor cu amărăciune. În fine, până să am un alt copil, ar fi fost prea târziu…

Vocea lui Trevor se stinse. O parte din însufleţire dispăru din ochii lui. Nathan se gândi că tatăl lui ajunsese la un capitol al povestirii despre care era prea dureros să vorbească, dar, neplăcut sau nu, el voia să-l audă. Îl îmboldi.

— Aşadar, s-a însurat Jordan, iar soţia lui i-a făcut moştenitori?

— Nu. S-a înecat cu o săptămână înainte de nuntă.

Şocat, Nathan pricepu brusc de ce i se ceruse să vină.

— Aşa că tu ai rămas la conducerea Waverling Tools, dar nu ai moştenitori, rosti el.

Trevor îl privi calm în ochi.

— Iar aici intervii tu, spuse el. Mama a descoperit raportul detectivului particular în care este menţionată

existenţa ta. La vremea aceea, era total nemulţumită de mine şi ameninţa că va vinde compania. Numai dragostea pe care mi-o purta tatăl meu a împiedicat-o. Când a aflat că are un nepot, m-a trimis să te găsesc, stipulând că, dacă nu te încurajez să vii aici şi dacă nu te atrag familia noastră şi compania, pot să-mi iau rămas-bun de la poziţia de aparent moştenitor al Waverling Tools.

Nathan dorise adevărul şi îl aflase. Însă fu surprins de profunzimea durerii pe care o simţi. Era la fel de puternică precum celelalte pe care le simţise recent.

— Aşadar, ai ştiut de existenţa mea, dar singurul motiv pentru care ai apărut şi mi-ai cerut să vin a fost ca să-ţi asiguri moştenirea.

— Nu este vorba de o moştenire oarecare, Nathan, ci de *compania* pe care tatăl meu – bunicul tău – a înfiinţat-o şi a iubit-o, iar el s-ar răsuci în mormânt dacă ar fi vândută vreodată, mai ales că el ar fi fost de acord cu acele culmi pe care vreau s-o duc. Şi vreau ca tu să mă însoţeşti, Nathan. *El* ar fi vrut să-mi fii alături. N-ai decât să crezi ce vrei. Nu te-aş condamna dacă m-ai dispreţui, dar, sincer, atunci când am aflat de naşterea ta, nu am crezut că am dreptul să te revendic. Rapoartele detectivului mi-au indicat că erai fericit, însă, când mama mi-a dat acel ultimatum, nu am avut încotro şi a trebuit să te caut şi să-ţi spun cine sunt. Indiferent ce crezi despre mine şi despre motivele mele, eşti fiul meu, iar într-o zi această companie ar putea fi a ta.

Nathan îşi dori să-i spună că n-are decât să doarmă aşa cum şi-a aşternut, dar se gândi la femeia fragilă şi la fetiţa subţirică din casa de la Turtle Creek, precum şi la calda legătură pe care simţea că o avea cu ele. Bunica lui păruse sincer bucuroasă de sosirea lui.

— Nu cred că mama ta ţi-ar refuza dreptul la moştenirea pe care o meriţi şi nici că ar face altfel decât ar fi dorit soţul ei în privinţa ta, rosti Nathan. De ce ar face aşa ceva?

Trevor se trase îndărăt de lângă birou, ca şi cum următoarea confesiune ar fi necesitat o distanţare în caz că

Nathan decidea să se repeadă la el. Îşi împleti pe pieptul larg degetele manichiurate ale mâinilor puternice.

— Deoarece ea crede că eu sunt răspunzător pentru moartea celuilalt fiu al ei, zise el.

Capitolul 18

O înghiţitură de cafea se opri în gâtul lui Nathan.

— Şi eşti? rosti el simţind că se sufocă.

— Răspunzător pentru moartea fratelui meu? În niciun caz! declară Trevor. Moartea lui Jordan a fost un accident, iar eu îl jelesc cu aceeaşi profunzime cu care o face mama. Abia dacă trece o oră din zi fără să-mi fie dor de el. Nu eram doar fraţi, ci şi foarte buni prieteni, ne făceam confidenţe, vânam şi pescuiam împreună.

Durerea întunecă ochii verzi ca marea ai lui Trevor. Ar fi fost dificil să nu crezi că era sincer.

— Din ce motiv crede mama ta că tu eşti răspunzător? întrebă Nathan.

Trevor se apropie din nou de birou şi luă ceaşca în care cafeaua se răcise.

— Nu acesta este subiectul discuţiei noastre de astăzi, spuse el. Indiferent ce crede ea, sunt nevinovat.

— S-ar putea ca *tu* să nu vrei să discuţi asta, dar eu vreau, insistă Nathan refuzând să se lase înduplecat. N-am de gând să lucrez pentru un om a cărui mamă crede că şi-a ucis fratele. De ce nu crede că eşti nevinovat?

— Din cauza părerii pe care o are despre mine! replică Trevor. Şi n-am de gând să discut asta cu tine, acum. Îţi zic doar că eu sunt de vină pentru faptele, comportamentul şi deciziile care au părut să-i confirme opinia. Însă lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par, Nathan, nici chiar în cazul unei mame. Dacă asta nu este suficient pentru tine, îl voi cere lui Benjy să te ducă acasă, pentru a-ţi lua rucsacul, iar apoi, la gară, ca să te întorci la fermă şi la femeia a cărei dragoste maternă pentru tine n-

ar umple nici măcar un degetar. Dar trebuie să ştii că bunica ta contează pe tine. Nu mă folosesc de asta ca argument pentru ca tu să rămâi. Ţi-o spun pentru că aşa este. Iar pentru ea, aş vrea ca măcar să încerci. Uită de mine!

— Iar dacă eu rămân, tu vei avea şanse ca mama ta să-ţi lase toate astea, nu-i aşa?

Nathan făcu cu braţul un gest care cuprinse birourile şi clădirile învecinate.

— S-a exprimat clar că trebuie să te salvez, să creez o relaţie tată-fiu şi să-ţi prezint compania în speranţa că vei dori să te implici. Cel puţin, voi încerca, iar dacă nu reuşesc…

— Atunci, te-ai ars, rosti sec Nathan.

— Asta, dacă nu voi reuşi să-i dovedesc că nu mi-am ucis fratele, dar… după cum se poate să fi remarcat, nu mi-a mai rămas mult timp pentru asta.

Nathan puse ceaşca şi farfurioara pe birou.

— Eşti în găleată, nu-i aşa? zise el.

Comentariul lui stârni un zâmbet vag.

— S-ar putea spune şi aşa. Aşadar, ce ai decis? Benjy şi rucsacul sau rămâi şi mă laşi să-ţi arăt compania?

— Am nevoie de puţin timp pentru a mă gândi.

Trevor se ridică.

— Camera îţi aparţine. Trebuie să mă consult cu maistrul. O să lipsesc cam o jumătate de oră. Îţi va fi suficient pentru a lua o decizie?

— E tot ce-mi trebuie.

După ce Trevor plecă, Nathan îşi mai turnă nişte cafea, apoi, cu ceaşca în mână, ieşi pe uşa care dădea spre exterior şi porni spre râu. Întotdeauna, putea gândi mai bine sub cerul liber şi înconjurat de vegetaţie. Iar un curs de apă îi era şi el de ajutor. Trecuse o oră după prânz, iar soarele se simţea cald prin haina lui de lucru, însă în aer încă se simţea ultima răsuflare a iernii trecute. Se afla în direcţia vântului, care purta cu el fumul şi mirosurile urâte, iar Nathan se gândi că, în timpul zilelor toride şi umede ale verii, când fabricile lucrau la capacitate maximă, aerul era

foarte înăbuşitor. Duhoarea era un argument împotriva rămânerii lui. Îi plăcea aerul curat de ţară, pe care corpul îl putea respira în voie.

Dacă rămânea, va trebui să inhaleze mult aer stricat, şi nu se gândea doar la cel produs de fabrici. Aproape că îl putea auzi pe Leon exprimându-şi filosofia repetată adesea şi care se potrivea situaţiei în care se afla el: „Este important ca un om să verifice toate nodurile şi găurile de cari înainte de a cumpăra cheresteaua, că altminteri s-ar putea să-i cadă casa în cap într-o noapte”.

Totuşi, în cazul lui, Leon l-ar fi îndemnat să rămână. „Dumnezeule atotputernic, ce ai de pierdut?” ar fi spus el.

Nathan se gândi că nimic, în afară de timp, iar dacă se întorcea la Gainesville, oricum nu avea cine ştie ce de câştigat. Ar fi trebuit să spună „acasă”, dar nu se mai putea gândi la fermă în acest fel. Se gândise puţin la planul lui Leon de a cumpăra pământul bătrânului Sawyer pentru ei doi, însă decisese că nu era în interesul tatălui său vitreg. Leon trecuse de 45 de ani, aşa că ara prea bătrân pentru a rupe legăturile cu soţia şi copiii lui şi pentru a se îndatora ca să ia o fermă care putea sau nu să fie profitabilă. Nathan nu-l putea lăsa să facă asta de dragul unui băiat care nici măcar nu era fiul lui.

Aşa că, practic, nu avea o casă, iar, în Dallas, tatăl lui adevărat îi oferise un acoperiş deasupra capului şi posibilitatea de a intra într-o familie cu care avea legături de sânge. Poate că se flata singur, dar credea că bunica lui avea nevoie de el, la fel şi sora lui, însă trebuia să se hotărască în privinţa tatălui său. Nathan venise pregătit să nu aibă încredere în el şi să nu-l placă, dar, cumva, în decursul celor câteva ore petrecute împreună, Trevor Waverling îl făcuse să-şi schimbe puţin părerea. Era tristă povestea despre ce păţise fratele lui, Jordan. Oare îl putea crede că nu fusese implicat în moartea lui? Şi avea să fie viaţa lui Nathan în primejdie dacă, după o vreme, se acomoda la Waverling Tools ca peştele în apă, îşi impresiona bunica, deţinătoarea cheilor regatului, şi ajungea să fie la concurenţă cu tatăl lui în privinţa

moştenirii?

Neaşteptata idee că Trevor Waverling ar putea reprezenta o primejdie pentru el îl tulbură puţin. Nu era greu să te temi fizic de el. În biroul lui, Nathan remarcase pe un raft două fotografii – nu neapărat ascunse, dar nici expuse ostentativ, pentru ca lumea să le vadă – ale tatălui său în şort şi cu mănuşi de box, făcute în perioada tinereţii lui. Pe o mică plăcuţă de bronz de la baza ramei scria: „Campionul la categoria mijlocie / Competiţia de box pentru amatori / Dallas, 1896.

Pe Nathan îl mirase evidenta lui formă fizică, având în vedere că era orăşean şi că îşi petrecea vremea la birou. Nathan se admonesta pentru îngrijorarea lui. Citise prea multe povestiri cu detectivul particular Nick Carter, despre crime petrecute în familii şi exagera rău gândindu-se că ar putea fi un competitor pentru coroana Waverling. Deocamdată, nu se putea imagina lucrând într-o fabrică înăbuşitoare sau stând la un birou. N-ar fi putut să respire. El era genul de om căruia îi plăcea aerul liber.

În plus, nu se putea duce nicăieri unde Zak nu era bine primit, iar Nathan nu-şi vedea ciobănescul german înţelegându-se cu motanul bunicii, în eleganta ei casă plină cu lucruri care se puteau sparge.

Nathan găsi debarcaderul şi se duse la marginea lui. De fapt, era un ponton pentru că se întindea mult peste apele a ceea ce părea a fi o bifurcaţie a râului Trinity ce curgea prin Dallas. Unde murise Jordan Waverling? Acolo? Nathan privi întinderea largă, lungă şi adâncă a apei. Legată de ponton, o barcă măricică se legăna pe valurile line, sub o prelată, vâslele fiind prinse de carenă. Oare barca aceea fusese scena unui accident sau a unei crime? Bunica lui spusese că misterul morţii fiului ei era o poveste pentru un alt moment de intimitate. Nathan avea sentimentul că, dacă rămânea, atunci când fiul supravieţuitor nu o putea auzi, bunica lui avea să-i împărtăşească multe lucruri din istoria familiei. Totuşi, nu ştia dacă dorea să le afle.

Însă unde altundeva s-ar fi putut duce? Nathan privi

apa, îşi termină cafeaua şi se decise. Fie îl acceptau pe Zak, fie nu cădeau la învoială. Dacă îi primeau câinele, dacă aranjau ca el şi Zak să poată fi împreună, avea să rămână. Dacă nu, se va duce acasă, îl va lua pe Zak şi va porni spre California.

Reveniţi amândoi în birou, Trevor Waverling îl privi încruntat pe fiul său.

— Un ciobănesc german? Este… mare?

— Da şi mănâncă mult.

— Doarme în camera ta?

— Chiar lângă patul meu.

— Crezi că Rebecca se va speria de el?

— N-aş putea spune. Cu Lily, este blând. Ea e sora mea vitregă.

— Cum se înţelege cu pisicile?

— Nu e înnebunit după ele.

— O, Dumnezeule, Nathan… Trevor îşi trecu o mână prin părul frumos tuns, care încărunţea. Ştiu că mama nu va accepta sugestia ta de a locui în altă parte. Se aşteaptă să stai în casa noastră, să devii un membru al familiei. Asta este o parte a înţelegerii pe care a făcut-o cu mine. Dar un câine? Chiar trebuie să-l iei? Nu-l poţi lăsa la fermă, unde va avea aer curat şi mult spaţiu ca să alerge?

— Chiar trebuie să-l iau pe Zak cu mine.

— Şi dacă nu îţi îndeplinim această… cerere, te vei întoarce acasă?

— Da.

— Atunci, mama nu va avea încotro şi va trebui să-l accepte în casă, dar trebuie să te avertizez că nu îi plac câinii.

— Zak ştie că nu are voie în salon.

Trevor îl privi pe Nathan în tăcere, câteva clipe îndelungate.

— Cedezi vreodată în privinţa a ceva?

— Nu în privinţa lucrurilor importante.

— Şi ştii întotdeauna ce este important?

— Ce este important pentru mine, da. Cu părerea altora asupra diverselor lucruri, am probleme.

Trevor clătină din cap.

— În privinţa asta, eşti cu adevărat nepotul lui Edwin Waverling. Iar acum, hai să descoperim ce altceva s-ar putea să mai ai în comun cu fondatorul companiei Waverling Tools. Trevor cuprinse cu un braţ umerii lui Nathan şi îl conduse spre ieşirea din birou. S-ar putea să constaţi că aparţii acestui loc.

Capitolul 19

Recunoscător, Nathan porni spre ferma Barrows cu căruţa unui vecin care venise la gară să ia o ladă cu pui de găină. Dacă n-ar fi fost acel fermier, ar fi trebuit să meargă pe jos 3 kilometri de la gară prin oraşul Gainesville, apoi alţi 8 kilometri până la fermă. Cu acel straniu simţ al câinilor, Zak află de sosirea lui înainte de intrarea căruţei pe poarta fermei Barrows şi se năpusti cu toată viteza în întâmpinarea lui. Lătratul lui fericit sperie puii, aşa că Nathan îi mulţumi vecinului şi sări din căruţă, urmând să meargă pe jos restul drumului până acasă.

Entuziasmul lui Zak aproape că îl trânti, iar Nathan îngenunche pentru a-i permite câinelui să-şi exprime pe deplin bucuria. Lipsise patru zile şi fusese prima dată în viaţa lui când plecase de la fermă. Se întrebase cum se va simţi când va da cu ochii de câmpul întins la care lucrase din copilărie, de îngrijită casă cu etaj din crângul cu copaci umbroşi, de hambar şi de cocină, de coteţul păsărilor şi de livadă, de păşuni. Plecase la Dallas gândindu-se că îşi lăsa inima acolo – cu siguranţă, o inimă frântă, dar care niciodată nu ar putea ţine la altceva. Însă în clipa aceea, îşi dădea seama că plăcerea muncii lui provenise din satisfacţia de a şti că pământul pe care îl lucra îi aparţinea. Aflarea adevărului că nu era al lui şi nici nu fusese vreodată încă îi strângea stomacul, dar îi schimbase perspectiva. Câmpul maroniu în care mâinile lui sădiseră grâul de primăvară nu-l mai impresiona. Nu-l mai chema la el pe

îngrijitorul şi prietenul său, aşa cum Nathan îşi imaginase cândva. Se simţi cuprins de o senzaţie de înstrăinare, ca atunci când tatăl mamei lui îi luase pe Randolph şi pe Lily la o plimbare cu trăsura lui, iar el rămăsese acasă.

— Nu e loc şi pentru tine! spusese bunicul lui în timp ce dădea bice cailor, iar Nathan rămăsese locului, simţindu-se rupt de familia sa, un străin care nu făcea parte din ea.

Brazdele maronii drepte ca nişte săgeţi îl priveau ca pe un străin. „Pleacă, parcă spuneau ele în lumina soarelui de după-amiază târzie. Nu mai e loc pentru tine aici”.

Leon ieşi din hambar, îl zări şi se grăbi să-l întâmpine, pantalonii decoloraţi ai salopetei din denim fâlfâindu-i. Lui Nathan i se strânse inima. De Leon avea să-i fie dor cel mai tare.

— Am auzit lătratul lui Zak, strigă Leon, şi mi-am dat seama că te-ai întors. Mă bucur să te văd, fiule. Cum a fost?

Arătă cu capul spre hambar, pentru a merge acolo, ca să discute în particular despre decizia lui Nathan. Se apropia ora cinei, iar o aromă savuroasă de pui fript ajungea până la ei. Randolph şi Lily probabil că erau în bucătărie, făcându-şi lecţiile, iar mama, în faţa aragazului. O durere îl sfredeli pe Nathan sub coaste.

— Ai venit chiar la timp pentru muls, spuse Leon. Daisy se va bucura să te vadă.

Vaca, aflată deja la troaca în care avea mâncarea, dar cu picioarele din spate înfipte bine în ţărână, îşi înălţă capul şi mugi în semn de bun venit. Nathan îşi puse jos rucsacul şi se apucă de treabă.

— Aşadar, vei încerca, rosti Leon după ce Nathan termină de povestit despre evenimentele din ultimele patru zile, oamenii pe care îi cunoscuse şi impresiile pe care şi le făcuse.

— Da. Voi pleca peste două zile, când Benjy va veni să mă ia cu trăsura. În compartimentele pentru pasageri ale trenului nu e voie cu câini. Voi lăsa totul aici, cu excepţia lui Zak şi a lucrurilor pe care le voi putea băga în rucsac.

— Sper că vei lua şi câteva amintiri legate de noi. Nu le lăsa pe ultimele să le alunge pe cele bune, Nathan. Ai

foarte multe amintiri frumoase.

Nathan se gândi că erau amintiri bazate pe nişte presupuneri greşite, dar nu l-ar fi rănit niciodată pe Leon spunând asta.

— Bănuiesc că ar fi bine să mă duc să-i zic mamei că voi pleca, rosti el ducând-o pe Daisy înapoi în boxa ei. Ce le vom spune lui Randolph şi Lily?

— Noi le-am zis că te-ai dus la Dallas să vezi ce este cu oportunitatea pe care a venit să ţi-o ofere bărbatul sosit cu trăsura mânată de micul lui vizitiu ciudat, spuse Leon. Fireşte, au fost surprinşi. Randolph s-a întrebat pentru ce altă oportunitate ai fi calificat, în afară de treburile unei ferme.

Nathan rânji.

— Da, e genul lui.

— Lily a plâns.

— Iar ăsta e genul ei. Vor afla vreodată că suntem fraţi vitregi?

— Mama ta ar muri dacă ar afla.

— Mda, rosti Nathan. E genul ei.

Când intrară, Millicent îi privi de lângă aragaz, apoi întoarse repede capul şi continuă să amestece în cratiţă.

— Văd că te-ai întors, spuse ea. Du-te şi te spală. Avem destulă mâncare, deşi nu te aşteptam. Copii, lăsaţi cărţile, iar tu, Lily, pune masa.

Lily, ţâşni de pe scaun.

— Nathan! ţipă ea îmbrăţişându-l. Ne-a fost dor de tine. Povesteşte-ne tot ce ai făcut în Dallas. Este mare... mai mare decât Oklahoma City?

Randolph se ridică încruntându-se iritat că trebuia să lase cărţile.

— Te-ai rătăcit în el?

Nathan aşteptă până terminară cina pentru a le spune că avea să plece. La aflarea veştii, Lily începu să plângă, iar Randolph se întrebă dacă fratele lui va face altceva decât să muncească la o fermă.

— Vei lucra într-o fabrică unde se produc echipamente de foraj pentru petrol? repetă el incredul.

— Va lucra într-o poziţie de *conducere* la o *companie* care execută foraje de petrol, îl corectă Leon. Este o diferenţă.

— Domnul Waverling crede că domeniul petrolier reprezintă viitorul economic al Texasului, rosti Nathan, aşa că vrea să transforme fabrica în acest sens. Ei deja produc echipament de foraj pentru petrol, iar el s-a gândit la o sapă rotativă cu o prăjină tubulară, care ar putea penetra mai uşor stratul de rocă. El crede că ar fi o îmbunătăţire uriaşă faţă de greoaiele sape acţionate prin cabluri, cu mişcări repetitive de ridicare şi coborâre, care se folosesc în cazul forajelor pentru apă şi sare.

— Parcă ai vorbi greceşte, zise Randolph.

— Câmpul petrolifer descoperit în comitatul Washington cu siguranţă a determinat un boom în teritoriul Oklahoma, interveni Leon. Poate că vei veni şi pe-aici să sapi puţuri, că e chiar dincolo de graniţa cu Texasul.

— Poate, rosti Nathan. Încă nu ştiu ce voi face exact în cadrul companiei. Domnul Waverling se pare că are de gând să mă pună să lucrez mai degrabă cu mintea decât cu mâinile, dar, indiferent ce va fi, va trebui să fie o muncă în aer liber.

Randolph zâmbi cu superioritate.

— Cum ai putea să faci foraje de petrol altfel decât muncind fizic?

— Randolph, găsirea petrolului presupune să-ţi foloseşti capul, spuse Nathan răbdător. De fapt, domnul Waverling vrea ca, sâmbătă, să mă duc cu el la o prelegere despre paleontologie. Vorbitorul o să explice ce fel de fosile indică prezenţa petrolului.

În timpul conversaţiei de la masă, Millicent rămăsese tăcută, iar pe chip nu i se citise ce gândea. Nathan se temuse că auzirea numelui Waverling avea să-i stârnească repulsie mamei lui, dar ar fi fost un ticălos să-l numească „tată” în prezenţa lui Leon. În cele din urmă, ea se ridică pentru a lua farfuriile şi zise:

— Aşadar, vei pleca peste două zile?

— Da. Ne va lua trei zile să ajungem în Dallas cu

trăsura, iar domnul Waverling vrea să fiu acolo sâmbătă, ca să mergem la prelegere.

— Atunci, cred că ar fi bine să-ţi spăl jeanşii mâine-dimineaţă, ca să aibă timp să se usuce, rosti Millicent. Nu se poate să te duci acolo cu pantalonii murdari.

— Mulţumesc.

Nathan nu-i spuse că, în dulapul camerei albastre pe care o ocupa în casa din Dallas, avea trei costume noi şi şase cămăşi. Pe podea erau două perechi de pantofi „de oraş” şi cizme noi, iar sertarele comodei erau pline cu lenjerie încă împachetată. Tatăl lui propusese ca hainele lui vechi să fie arse, dar Nathan nu dorea să se despartă de ele. Avea să le pună deoparte, în caz că apărea vreo situaţie în care să aibă nevoie de ele. Înţelese că ultimul gest de grijă maternă din partea mamei lui nu era decât o mângâiere pe cap, dar se simţi mişcat şi, pentru nimic în lume, nu i-ar fi refuzat şansa de a simţi că îl trimitea în lume cu un semn al afecţiunii materne.

În următoarele două zile, soarele încălzi pământul, iar în ultima dimineaţă în care se trezi în vechea lui cameră, privi pe fereastră şi văzu un firav covoraş verde pe câmpul maroniu. Din seminţele de grâu răsăriseră primii lăstari. Din bucătărie venea miros de şuncă şi ceapă care se prăjeau şi de chifle care se coceau. Nathan se îndepărtă de geam şi fu surprins să vadă că Randolph se trezise şi îl privea de pe perna lui.

— Ne va fi dor de tine, frate, rosti el cu voce slabă.

Nathan îi ciufuli părul.

— Culcă-te la loc!

Se îmbrăcă cu restul hainelor în coridor, trecu prin bucătărie fără a schimba o vorbă cu maică-sa, ieşi din casă şi se îndreptă spre hambar. Pe la jumătatea mulgerii, îşi sprijini fruntea de crupa lui Daisy şi plânse.

Trăsura trasă de caii pursânge englezi sosi chiar înainte de prânz. Randolph şi Lily se duseseră la şcoală protestând. Până şi Randolph scâncise că voia să stea acasă pentru a-şi lua rămas-bun, dar Nathan se simţi uşurat că mama lor nu le îngăduise să rămână.

— Şi aşa fratelui vostru îi va fi greu, zisese ea. Duceţi-vă la şcoală!

În cele din urmă veni momentul să se urce în trăsură. Cu stomacul plin cu pui fript, piure şi plăcintă cu iaurt, pe care Millicent le pregătise pentru ultima masă în familie a fiului său, micuţul irlandez vesel luă frâiele în mâini. Ea, Leon şi Nathan se adunaseră pe verandă. Zak era deja în trăsură, privindu-i întrebător de la geamul deschis.

În tăcerea lor era o tensiune palpabilă. Cu privirea îndreptată în altă parte, Millicent îşi frecă gâtul, Nathan îşi privi picioarele, iar Leon îşi scoase batista. „Să ştii că te poţi întoarce acasă oricând, îi spusese Leon lui Nathan, cu ocazia uneia dintre conversaţiile lor purtate în hambar. Dacă nu vei fi fericit în Dallas, încă putem cumpăra ferma bătrânului Sawyer”.

Însă Nathan ştia că nu avea să se mai întoarcă acasă. Zilele lui de muncit la fermă se sfârşiseră. „E bine de ştiut”, zisese el. Pe verandă, întinse mâna spre Leon.

— Ei bine, la revedere, tată. Îţi mulţumesc pentru tot. Ai fost cel mai bun tată pe care l-ar putea avea un fiu.

— Tu ai făcut să-mi fie uşor, rosti Leon şi îşi suflă nasul în batistă.

Nathan se întoarse spre mama lui.

— La revedere, mamă. O să-mi fie dor de mâncarea ta, spuse el.

Millicent îi răspunse cu un zâmbet tremurat. Întinse mâna şi îi aranjă o parte a gulerului, iar pentru o fracţiune de secundă, Nathan îi simţi vârfurile degetelor atingându-i gâtul.

— Ai grijă de tine, zise ea.

În timp ce trăsura se îndepărta, Nathan le făcu cu mâna pe geam, apoi se instală pe bancheta de piele şi nu se mai uită în urmă. Scâncind, Zak sări lângă el.

— Va fi bine, băiete, spuse Nathan petrecându-şi braţul pe după gâtul lui.

Însă, în inima lui, Nathan ştia că va trece multă vreme până să fie aşa.

*

Din pat, Leon se uită cum Millicent îşi dădea coatele cu crema dintr-un borcănel aflat pe măsuţa de toaletă. Deja se dăduse cu amestecul uleios pe chipul rar expus vitregiilor naturii. Prevederile micului fond fiduciar lăsat de părinţii ei îi îngăduiau să cheltuiască lunar o mică sumă pentru luxul personal. Restul banilor erau puşi deoparte pentru nevoile lui Randolph şi Lily.

— N-ai pierdut deloc timpul, Millie, ai şi dat anunţul în ziar, nu-i aşa? mormăi Leon. Ce te-a făcut să crezi că nu se va întoarce pentru a rămâne?

— De ce s-ar întoarce? Ştie că, aici, nu mai e nimic pentru el.

— Mă bucur că nu i-ai spus asta lui Nathan, înainte de a pleca. A fost drăguţ din partea ta.

Tonul lui Leon fusese plin de sarcasm.

— Ce rost ar fi avut să-i zic?

— În ce ziare ai dat anunţul?

— În *Fort Worth Gazette* şi *Dallas Herald.*

— Şi va apărea luni?

— Da. În fiecare zi vreme de două săptămâni. Nu va fi nevoie să apară mai mult de-atât. Se va vinde imediat.

— Sper că băiatul nu citeşte *Dallas Herald.*

Soţia lui nu răspunse. După o lungă tăcere în care Leon privi rotirea hipnotică a degetelor ei, o întrebă curios:

— La ce te gândeşti, Millicent?

Millicent înşurubă capacul borcănelului şi îşi luă peria.

— Ce te face să crezi că mă gândesc la ceva?

— Camera asta este atât de ticsită cu gândurile tale, încât abia poţi respira.

— Fac ceea ce trebuie, Leon... pentru noi toţi, rosti Millicent subliniind cuvintele cu mişcări energice ale periei. Tata nu a vrut ca ferma să-i rămână lui Nathan. Ştii asta. Nu pot să mă opun dorinţei lui şi să i-o dau, iar ceilalţi nepoţi ai lui nu sunt interesaţi de ea. Când mi-ar suna ceasul, Randolph şi Lily ar vinde ferma înainte ca trupul să mi se răcească, lăsându-l pe Nathan de izbelişte când ar fi

trecut de prima tinereţe, iar pentru el ar fi prea târziu să înceapă a face altceva, cum ar fi această slujbă oferită de Trevor. Preţurile fermelor simt foarte mari acum. Ce se va întâmpla după următoarea tornadă sau secetă, sau inundaţie, fiindcă una dintre ele va fi până la urmă? Ştii că acesta este adevărul, Leon. În plus, tu începi să fii prea bătrân pentru a te ocupa de fermă, mai ales că Nathan nu mai e aici pentru a te ajuta.

— Pe cine încerci să convingi, Millicent?

Maxilarele lui Millicent se încleştară. Întoarse capul pentru a se uita urât la el.

— Avem nevoie de bani *acum,* Leon. Nu pricepi asta? Facultatea va fi scumpă. Randolph va avea nevoie de o nouă garderobă pentru Columbia, iar eu nu mai pot să-i fac rochii lui Lily. Are nevoie de haine făcute de o croitoreasă… îşi puse o mână pe gât, lucru pe care obişnuia să-l facă atunci când rămânea fără cuvinte, apoi se răsuci spre oglindă. După ce se mai perie de câteva ori, spuse cu blândeţe: Este un băiat bun, Leon. N-am zis niciodată că nu este. Când s-a născut, te-am avertizat că, probabil, nu voi ţine niciodată la el. Cum aş fi putut când seamănă atât de mult cu… el?

— Ei bine, calităţile lui deosebite, cum ar fi onestitatea şi bunătatea lui, te-ar fi putut face să ţii la el, mormăi Leon.

Millicent clătină iritată din cap.

— Ştiu, ştiu, cu toate că habar n-am de unde le are având în vedere cine îi este tată…

— …şi cine îi este mamă.

Millicent puse peria pe masă. Leon se aşteptase s-o azvârle în el, însă ea se uită în oglindă, iar el se întrebă pe cine sau ce vedea acolo.

— Da, aşa este, fu ea de acord. Având în vedere cine l-a conceput, cum de a ieşit aşa? Sper doar să nu intre în bârlogul diavolului şi să fie fericit acolo unde se duce… cred că aşa e cel mai bine pentru el. Stinse lampa cu kerosen, iar camera se cufundă în întuneric. Chiar îi doresc asta, Leon. Dumnezeu mi-e martor că îi doresc din suflet!

Salteaua se lăsă în jos sub mica ei greutate. Să nu te aştepţi la nimic în seara asta. N-am chef de aşa ceva.

— Nici eu, rosti Leon.

Samantha

Capitolul 20

Samantha nu avea niciun chef de friptura lui Grizzly. Simţea durerea pierderii. Scrisoarea doctorului Tolman era scrum în şemineu, iar ea nu avea să afle niciodată conţinutul său. Ei bine, totuşi existau mai multe modalităţi de a scoate o cizmă înţepenită pe picior. Pe un ton neutru, rosti:

— Tati, după cum pare că savurezi friptura, se pare că prietenul tău din armată nu e pe moarte.

— Ba chiar din contră, mă bucur să spun, zise Neal tăind o bucăţică dintr-un muşchi de vită cât farfuria. Pofta lui de mâncare sugera că nu avea nicio boală ascunsă. Cody şi soţia lui tocmai şi-au vândut cu mare profit magazinul din Charlotte, Virginia, şi s-au mutat la ţară, pentru a creşte cai. Ăsta a fost visul lui încă de când eram împreună în armată, iar după atâţia ani, a devenit realitate. Mi-a scris ca să-mi dea noua lui adresă.

— Iar doctorul Tolman ce a avut de spus despre cum să scapi vitele de căpuşe?

Neal luă lingura şi îşi mai puse nişte sos peste piure.

— Nimic care să ne fie de folos. Mi-a scris despre o soluţie cu care ar trebui spălate animalele, care cică ar fi mai bună decât a lui Robert Kleberg. Totuşi, eu cred că voi rămâne la preparatul cu cărbune şi gudron al lui Bob. Ce e bun pentru King Ranch este suficient de bun şi pentru Las Tres Lomas.

Explicaţia furnizată cu dezinteres era destul de plauzibilă, fiind greu să nu o crezi, dar de ce distrusese

scrisoarea? Era un lucru mărunt şi se putea să nu însemne nimic, însă alături de şemineu era un coş în care se puneau hârtiile netrebuincioase, pentru a fi folosite la aprinderea focului.

— De ce a scris pe plic că este confidenţial? întrebă Samantha.

— Deoarece n-a vrut ca vreun curios să-şi bage nasul şi să-i fure ideea. Vrea să obţină un patent pentru această invenţie.

— Iar eu sunt o simplă curioasă?

Neal propti brusc cuţitul şi furculiţa cu capetele în masă.

— Sam, scrisoarea omului nu merita să-ţi pierzi timpul citind-o, iar soluţia lui nu mi se pare bună, aşa că asta-i tot. Nu ţi-ar fi convenit preţul cerut de el, iar soluţia în sine mi se pare primejdioasă pentru vite. E ceva pe bază de acid carbolic. Am aruncat scrisoarea în foc.

Samantha se gândi că poate aşa era, dar o urmă de îndoială tot rămase în mintea ei, susţinută şi de neobişnuita iritare a tatălui ei faţă de ea. Totuşi, Neal Gordon nu era un om foarte tolerant dacă i se puneau la îndoială faptele. În orice caz, el îndreptă conversaţia spre vânzarea fermei din comitatul Cooke.

— Buckley spune că locul acela are propriul izvor, o casă măricică, o grădină şi o livadă, rosti el. Am putea transforma acel loc dintr-o simplă tabără pentru cowboy într-o versiune mai mică a fermei Las Tres Lomas, ceva suficient de drăguţ pentru ca tu şi mama ta să o vizitaţi şi să invitaţi oaspeţi acolo. Nu este nevoie ca toată proprietatea să devină o arteră pentru circulaţia animalelor. Am putea cultiva nutreţ, pentru a avea rezerve în caz de secetă şi am putea încerca să cultivăm noi soiuri de plante. Nu vom sărăci dacă o să construim un siloz şi nişte hambare.

De ani întregi, Samantha nu-l mai văzuse pe Neal Gordon atât de entuziasmat. Ochii îi erau strălucitori, iar chipul, îmbujorat. Şi nici nu-i mai auzise şuieratul din piept. Nu văzu niciun motiv evident pentru a-şi face griji în

privinţa sănătăţii lui. În mintea lui, lucrurile erau stabilite. Era încântat de ideea de a deţine o altă fermă pe deplin dezvoltată, cu toate facilităţile de la ferma Las Tres Lomas: o casă principală, o casă pentru lucrători şi o bucătărie pentru toată lumea, cu toalete în interior, curent electric, canalizare şi poate chiar un telefon – lucru pe care Las Tres Lomas încă nu-l avea, deoarece lista doritorilor din zona Fort Worth era foarte lungă. O a doua fermă avea să-l aducă mai aproape de perspectiva de a deveni un titan printre crescătorii de vite texani.

În curând, tatăl ei avea să înceapă a depăna amintiri despre anii când îl preocupase extinderea fermei, când cumpărase toate terenurile învecinate care aparuseră pe piaţă. Ca şi acum, fuseseră vremuri în care fântânile erau pline, iarba era din abundenţă, iar vitele erau sănătoase – „ani verzi”, cum îi numea el. „Cumpără acum, cât lucrurile merg bine” fusese filosofia lui. Dar apoi veniseră „anii maronii, cu o secetă care secase majoritatea surselor de apă şi uscase toată iarba din centrul Texasului, iar criza financiară numită „Panica din 1893” lovise Statele Unite, afectând fermele ipotecate, precum Las Tres Lomas. Cu toate că era mică pe-atunci, Samantha îşi amintea mai bine decât tatăl ei de acea perioadă care o învăţase să fie precaută, aşa că, deşi cifrele din registrul contabil indicau profit, iar ipoteca fusese plătită de mult, ea ezita să cheltuiască până şi cea mai mică sumă. Credea cu fermitate în ridicarea de bariere impenetrabile împotriva dezastrului financiar.

— Albinuţo, îţi spun că fiica ta ţine băierile pungii mai strânse decât corsetul unei debutante, îi zisese el mamei ei.

— Aha, acum e fiica *mea,* da? Ei bine, poate că Samantha n-a uitat profunda îngrijorare de pe chipul tatălui ei şi nici discuţiile tensionate de la masă atunci când se părea că eram pe cale să pierdem ferma fiindcă întârziasem să plătim o rată. Samantha nu face decât să încerce a păstra agoniseala pentru care Neal Gordon a muncit atât de mult, astfel ca îngrijorarea să nu mai apară niciodată pe chipul lui.

Mama ei nu trebuise s-o spună, dar privirea ei plină de reproş şi tonul acuzator arătaseră foarte clar că îl considerase vinovat pe Neal pentru că ajunseseră în pragul dezastrului financiar. Zelul lui de a deveni unul dintre cei mai mari proprietari de pământ din Texas îl făcuse să tot cumpere păşuni pentru cirezile lui din ce în ce mai mari. Gordonii ajunseseră să fie bogaţi în terenuri, dar săraci în bani. Neal îşi învăţase lecţia, dar încă visa să vadă distinctivul logo Las Tres Lomas de la Trinidad – doi T flancaţi de doi L mai mici – răspândit în tot Texasul. Îşi dorea să devină un titan.

— Ce este un titan? îşi întrebase Samantha tatăl, când avea 10 ani, iar el îi dăruise de ziua ei o carte cu poveşti din mitologia greacă.

Basmele despre zei şi zeiţe reprezentaseră lectura lui favorită în copilărie şi, în secret, la maturitate.

— Erau zei care au stăpânit cândva-universul, răspunsese Neal. Poţi citi totul despre ei în această carte. Astăzi, lumea îi numeşte astfel pe oamenii importanţi şi puternici.

— Iar tu vrei să fii titan?

— Dacă mă ajută Dumnezeu, zisese Neal.

Mama ei îşi dăduse ochii peste cap.

După ce îşi împături şervetul şi se ridică de la masă scuzându-se, Samantha se gândi că, dacă ea şi Sloan s-ar căsători, iar fermele lor s-ar uni, tatăl ei şi-ar vedea dorinţa îndeplinită.

Fiindcă, la sugestia ei, Neal îşi încheiase treaba pe ziua aceea, Samantha îl lăsă cu ziarele lui şi un somn de după-masă, fiindcă era cam moleşit după burbon şi mâncarea săţioasă, iar ea îl încalecă pe Pony şi se duse în locul unde fătau vacile şi unde era sigură că avea să-l găsească pe supraveghetorul fermei, Wayne Harris. Probabil că latura ei ştiinţifică nu o lăsa a trece cu vederea o minciună care îi captase interesul. Tatăl ei arăta şi se purta în regulă, dar primise o scrisoare confidenţială de la un doctor. Faptul că nu i-o arătase nu îi era caracteristic, iar arderea ei cu atât mai puţin. Îşi păstra scrisorile personale

luni în şir înainte de a se îndura să le arunce în coşul pentru hârtii.

Pe de o parte, la o fermă nu exista anotimp mai interesant decât primăvara, când se năşteau viţeii, însă, pe de altă parte, nici nu exista vreunul mai solicitant din punct de vedere psihic şi fizic pentru vacile care fătau şi pentru cei care le ajutau. Anumite ţarcuri erau alocate vacilor gestante pentru ca naşterea să poată fi monitorizată şi să li se dea ajutor în caz că apăreau dificultăţi. În sezonul fătatului, Wayne era responsabil cu ţarcurile pentru fătat şi era neîntrecut la salvarea vacilor şi viţeilor în pericol, adesea fiind ajutat de Samantha. Zece minute mai târziu, Samantha îl găsi implicat într-o astfel de luptă.

— Slavă Domnului că ai venit, Mornin' Glory, spuse el. Avem nevoie de ajutorul tău. O junincă este în pericol.

— Va scăpa cu viaţă?

— E greu de zis. Şi viţelul are probleme.

Viţelul şi mama sa, al cărei cap era ţinut de doi bărbaţi şi care avea picioarele legate pentru a o împiedica să sară în timp ce încercau s-o salveze, muriră o oră mai târziu, după ce ea fătă şi avu o hemoragie fatală. Îngreţoşaţi de chinul ei cumplit, Samantha şi Wayne se îndreptară spre rezervorul cu apă pentru a se spăla de mizerie.

— Tare trebuie că mai iubeşti ferma de poţi suporta o astfel de grozăvie, rosti supraveghetorul după ce îşi scoase cămaşa. Nu cred că eu mă voi putea obişnui vreodată cu o asemenea durere.

Samantha se uită la el. Aprecia sensibilitatea lui Wayne, cu toate că el se străduia să pară dur şi avea reputaţia unui om pe care era bine să nu-l provoci prea tare. Nu era un bărbat înalt, dar trupul lui zvelt şi vânjos, plin de muşchi formaţi în ani de muncă la fermă şi de supravegheat cowboy, dădea impresia că era mai înalt. Ca vârstă, Samanthei i se păruse la fel toată viaţa ei, nici tânăr, nici bătrân, ci pur şi simplu trainic şi neschimbat ca un stejar. Îi considera pe el şi pe Grizzly cei mai buni prieteni ai ei.

— Mă bucur că n-am mâncat prea mult din friptura lui Grizzly, spuse ea. A fost totul în regulă cât am lipsit?

— Sâmbătă seară, Rawbone a fost implicat într-o bătaie în cârciuma White Settlement, iar eu a trebuit să-l scot pe cauţiune de la puşcărie. Tatăl tău a dat banii şi îi va reţine din leafa lui. În afară de asta, nu a fost nimic deosebit.

— Tata ţi se pare în regulă? În privinţa sănătăţii?

Wayne ridică o sprânceană.

— Da, din câte am văzut, MG. Ai motive să te îndoieşti de asta?

Samantha îşi scutură braţele de apă.

— La petrecerea de ziua mea, eu şi mama am remarcat un mic şuierat din plămânii lui. Părerea mamei este că, într-o zi, va avea de suportat consecinţele săgeţii comanşe care i-a intrat într-un plămân când era tânăr. În plus – Samantha îşi derulă mânecile cămăşii –, a primit o scrisoare pe care scria „confidenţial” de la un doctor din teritoriul Oklahoma. A aruncat-o în foc înainte ca eu să apuc s-o citesc. Mi se pare suspectă treaba asta. Am crezut că era un răspuns la o întrebare medicală despre el, dar tata a zis că e un răspuns de la un veterinar pe care l-a întrebat despre o soluţie creată de acesta pentru a scăpa vitele de căpuşe. Cică a citit despre ea într-un articol dintr-o revistă.

— Poţi să-l crezi, MG, rosti Wayne încheindu-şi cămaşa. Neal mi-a arătat articolul şi amândoi am căzut de acord că acea soluţie nu ne interesează. Poate că omoară căpuşele, dar nici vaca n-ar supravieţui.

Samantha răsuflă uşurată.

— Atunci, e în regulă.

— Dar articolul nu a fost scris de un doctor.

Samantha se holbă la el.

— Eşti sigur? Nu l-a scris un doctor Tolman din Marietta, teritoriul Oklahoma?

— Fireşte că sunt sigur. Era scris de un fermier din comitatul Denton.

— O, Doamne, Wayne!

Samantha îşi puse mâinile în şolduri, furia întrecându-i îngrijorarea. Fusese minţită, şi chiar cu multă pricepere.

— Ei, nu te supăra pe tatăl tău, te rog Mornin' Glory. Probabil că a avut un motiv întemeiat să nu-ţi arate scrisoarea. Grizzly trebuie că ştie. Neal nu-i poate ascunde nimic lui Grizzly, oricât de tare s-ar strădui.

— Ei bine, cred că îi voi face o vizită lui Grizzly, rosti Samantha. Să nu-i pomeneşti lui tata de această conversaţie.

— Buzele îmi sunt pecetluite ca punga unui avar. O să văd dacă revista aia mai e pe undeva. S-ar putea s-o am în camera mea.

Samantha scoase şaua lui Pony şi lăsă calul liber într-un padoc, apoi porni spre lunga clădire din buşteni care adăpostea bucătăria şi sala de mese, domeniul bucătarului fermei. Deasupra uşii din faţă era gravat cu fierul roşu „Trail Head", cu referire la locul unde sfârşeau vitele. Grizzly avea patru oameni vrednici care îl ajutau să hrănească 30 de cowboy cu trei mese pe zi, şase zile pe săptămână. Duminică era ziua lui de odihnă, iar angajaţii de la fermă trebuiau să se descurce singuri, ceea ce, de obicei, însemna să frigă la proţap o jumătate de vită, în vreme ce aceia dintre ei care erau pricepuţi preparau plăcinte cu fructe pe lângă tăvile cu chifle şi ceaunele cu fasole. În zilele de duminică, Grizzly se ducea la biserica din oraş, se răsfăţa cu un prânz la restaurantul de la Metropolitan Hotel şi îşi petrecea după-amiaza făcând voluntariat la Casa masonică pentru văduve şi orfani, înfiinţată cu un an în urmă, în 1899. Nimeni de la fermă nu-l vedea până duminică seară, când se întorcea în camera lui, unde putea fi văzut citind la lumina lămpii, în fotoliul lui de lângă fereastră.

Samantha îl găsi în micul său birou de lângă cămară, pregătind reţetele lunare. Scund şi masiv, oamenii îl tachinau pentru faptul că era aproape la fel de lat pe cât era de înalt, însă o făceau de la o distanţă suficient de mare pentru ca făcăleţul lui să nu-i poată atinge. Când Samantha apăru în pragul uşii deschise, pe chipul lui apăru o

încruntare pentru a-l alunga pe intrus, dar dispăru instantaneu când el se răsuci pe scaunul de la birou şi văzu cine îl vizita.

— Mornin' Glory! strigă el ridicându-se pentru a o îmbrăţişa. La mulţi ani cu întârziere! Cum a fost petrecerea? Tot ce am reuşit să aflăm de la tatăl tău a fost că erai frumoasă ca un răsărit de soare primăvara.

— Ca să-ţi spun adevărul, Grizzly, anul ăsta a fost aşa şi-aşa.

Zâmbind întristat, Grizzly se aşează la loc.

— Faptul că ai împlinit 20 de ani te-a deprimat?

Perspicacitatea lui o făcu pe Samantha să chicotească.

— De unde ştii?

— Fiindcă, dacă ai împlinit 20 de ani, eşti deja femeie.

„Şi nemăritată", fu sigură Samantha că gândise el. Nu că pe Grizzly l-ar fi preocupat faptul că nu avea un soţ. El detesta schimbările.

Dacă bărbatul cu care se mărita venea să-şi impună părerile şi dădea lucrurile peste cap? Adulmecă aerul şi o măsură din priviri.

— Ai fost deja la ţarcurile unde fată vacile?

— M-am dus să vorbesc cu Wayne şi am dat peste o situaţie gravă. Am pierdut şi vaca, şi viţelul.

Grizzly se strâmbă compătimitor.

— Păcat!

— Iar acum, am venit să vorbesc cu tine.

— Pare a fi de rău. Despre ce-i vorba?

— Despre tata. Ai remarcat ceva sau a spus el ceva care să sugereze că nu se simte bine?

Grizzly îşi strânse buzele cărnoase ca nişte prune coapte. După ce se gândi câteva clipe, rosti:

— Nu, absolut nimic. Ce-a zis Wayne?

— Acelaşi lucru, dar eu sunt îngrijorată, mai ales că m-a minţit în faţă când l-am întrebat despre o scrisoare pe care a primit-o de la un doctor şi pe care scria „confidenţial".

— Ce spunea scrisoarea?

— A aruncat-o în foc înainte ca eu să apuc a o citi.

Grizzly se sprijini de spătarul scaunului.

— Oho, asta nu e bine. De la cine era scrisoarea?

— De la un doctor pe nume Donald Tolman, din Marietta, teritoriul Oklahoma.

Uşurarea apăru pe chipul bărbos al lui Grizzly.

— O, Samantha, scumpo, nu-i nimic în neregulă cu tatăl tău, slavă Domnului! Scrisoarea era de la doctorul care te-a pus în braţele părinţilor tăi.

Capitolul 21

Pe chipul lui Grizzly se ivi o expresie la fel de îngrozită ca a cuiva care a înghiţit accidental un os. Samantha îl privi de parcă chiar o făcuse. Scăparea lui pătrunse încet în mintea ei, ca revenirea în fire după o lovitură năucitoare. Găsindu-şi cu greu cuvintele, Samantha rosti:

— Scrisoarea… era… de la doctorul care m-a adus pe lume?

Îşi amintea că mama ei pomenise de un doctor atunci când, la 10 ani, ea ascultase la uşa bibliotecii.

Grizzly îşi flutură mâinile de parcă ar fi vrut să facă un public agitat să se aşeze la loc pe scaune.

— Şşşt! îi ceru el supărat, privind spre uşa deschisă. Se ridică şi, cu ciudatul mers ca de raţă al oamenilor scunzi şi corpolenţi, se duse s-o închidă pentru a nu fi auziţi de vreunul dintre membrii echipei de la bucătărie care ar fi putut să asculte, deşi cei mai mulţi dintre ei nu vorbeau decât spaniola. Apoi reveni, se trânti pe scaunul de la birou şi îşi cuprinse fruntea cu o palmă.

— Dumnezeule mare, ce-am făcut?! gemu el. Dacă tatăl tău va afla ce ţi-am spus, va şti că ai primit informaţia de la mine. Va crede că l-am trădat, iar eu aş prefera să fiu jupuit de viu decât ca el să creadă aşa ceva.

Samantha simţi ceva trezindu-se în ea ca o pisică ce se întindea după un somn lung în colţul unei camere.

— De unde îl cunoşti pe acest doctor Tolman?

Grizzly îi aruncă o privire nefericită.

— Te rog, Samantha, uită numele ăsta şi ceea ce tocmai ai auzit.

— Ei bine, nu cred că pot face asta, dar îţi pot da cuvântul meu că tot ce-mi vei spune va rămâne în acest birou.

Grizzly păru alarmat.

— Cum adică ce îţi voi spune? Ţi-am zis tot ce am avut de spus.

— Nu, nu mi-ai zis. Spune-mi despre doctorul Tolman. De unde îl cunoşti? L-ai întâlnit în noaptea în care m-a adus aici?

Grizzly rosti cu asprime:

— De unde ştii că era noapte?

— Wayne mi-a spus… cu mult timp în urmă. A zis că nu ştie nimic altceva despre acea noapte.

— Nici eu nu ştiu.

— Te rog, Grizzly! De ce să nu ştiu?

Cu încăpăţânare, Grizzly îşi aţinti privirea în altă parte, îşi încrucişă braţele şi le sprijini pe pântec.

— Dacă tatăl tău va afla, nu-ţi va fi bine deloc.

— Nu va afla. Am la fel de multe motive ca tine să păstrez asta între noi doi. El m-a minţit şi a aruncat scrisoarea în foc. Este evident că te-a pus să juri că vei păstra secretul şi nu vrea ca eu să aflu ceva despre doctorul Tolman, iar eu înţeleg asta. Ştiu cum s-ar simţi dacă ar crede că sunt cât de puţin curioasă în privinţa circumstanţelor naşterii mele.

Grizzly îi aruncă o privire tăioasă ca briciul.

— Ei bine, atunci de ce ai devenit brusc curioasă? Înainte, n-ai fost niciodată.

Samantha se încruntă gânditoare.

— Efectiv nu ştiu. Dar chiar în dimineaţa asta mă gândeam că tata şi mama n-ar mai trebui să-şi facă griji că părinţii mei adevăraţi ar apărea. S-au temut mereu, mai ales tata, că vor veni după mine. Eu, pe de altă parte, cu excepţia unei singure dăţi – aveam 15 ani – când l-am

întrebat pe Wayne ce ştie despre naşterea mea, nu m-am mai gândit niciodată la asta… până… a apărut situaţia asta. Samantha îl privi rugătoare pe bucătar. Nu voi face nimic cu informaţiile pe care mi le dai, Grizzly. De ce aş face ceva? Aş vrea doar să ştiu… ce ştii tu, asta-i tot, iar atunci curiozitatea îmi va fi satisfăcută şi nu voi mai pomeni niciodată despre asta. Te rog, eşti prietenul meu!

Grizzly suspină ca un bucătar care ştie că friptura înăbuşită s-a ars şi nu mai poate fi salvată.

— Doctorul te-a adus în toiul nopţii. Aveai doar câteva zile. Am auzit şareta venind. Nu mă întreba cum. De obicei, dorm ca un urs care hibernează, dar în noaptea aceea eram treaz. Ceea ce a fost un lucru bun. Foarte curând, Neal a bătut la uşa mea şi mi-a cerut cheia de la camera cu gheaţă. Avea nevoie de lapte, dar nu ştia unde era cheia, altminteri n-aş fi ştiut de tine până a doua zi.

Bucătarul făcu o pauză, parcă gândindu-se dacă să continue sau nu.

— Te rog, Grizzly! Continuă!

— Mândru cum nu l-am mai auzit niciodată, tatăl tău a zis: „Avem un bebeluş, Grizzly!” Mi-am dat seama imediat despre ce era vorba şi i-am spus să se întoarcă în casă, că voi aduce eu laptele.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Am dus laptele în casă, iar doctorul, care adusese un biberon, le-a arătat părinţilor tăi cum să-l folosească, cum să încălzească laptele, treburi de genul ăsta. A pus puţină miere în el. O, Dumnezeule, a fost o scenă de văzut – tu nu erai mai mare decât palma unui bărbat, iar ai tăi mai că nu ţopăiau de fericire. Mama ta zicea întruna: „O, mulţumesc, domnule doctor Tolman!” Aşa se face că am recunoscut numele lui.

Samantha era fascinată, imaginându-şi scena.

— Şi… a spus acest doctor ceva despre… altceva?

— Nici măcar o vorbă, Mornin’ Glory, şi ăsta-i adevărul. A venit, te-a dat şi a plecat. Asta-i tot ce ştiu, şi e mai mult decât vrea tatăl tău ca tu să ştii. Acesta este motivul pentru care a distrus scrisoarea. Nu doreşte ca

vreun fir să te conducă spre locul de unde ai venit.

— Nu am intenţia să mă las dusă nicăieri de vreun fir, Grizzly. Sunt satisfăcută şi recunoscătoare să aflu că tata este sănătos, dar totuşi mă întreb… de ce i-a scris doctorul Tolman. Oare ce conţinea scrisoarea?

Grizzly suspină din nou.

— Vezi tu, ăsta-i genul de întrebare care te poate băga în belea. O întrebare duce la alta, apoi la încă una şi, înainte de a-ţi da seama, dâra de firimituri te duce într-o situaţie din care nu mai poţi ieşi.

Samantha se ridică şi apoi cuprinse în braţe umerii largi ai bucătarului.

— Nu-ţi face griji, Grizzly. Nu mă iau după dâra de firimituri. Rădăcinile mele sunt aici. Familia şi oamenii pe care îi iubesc sunt aici.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, rosti Grizzly fără să pară convins. Se ridică şi luă de pe cuier însemnul autorităţii sale. Îşi trecu peste cap şnurul amplului şorţ de bucătărie şi se răsuci pentru ca Samantha să i-l lege la spate. Însă nu uita un lucru, tânără domniţă. Tatăl tău te iubeşte mai mult decât propria viaţă, dar nu există o legătură care să nu se poată rupe. Pe lumea asta există unele lucruri cărora iubirea, indiferent cât de necondiţionată şi trainică e, nu le poate face faţă, iar cel mai grav dintre ele este trădarea. E firesc ca, la 20 de ani, un copil adoptat să fie curios în privinţa originilor sale şi cine îi sunt părinţii adevăraţi, dacă mai trăiesc, însă eu te sfătuiesc să te ţii de cuvânt şi să laşi lucrurile baltă.

Oare desluşise o vagă urmă a unei experienţe prin care trecuse Grizzly, de vorbea cu o asemenea convingere sfătuind-o să fie precaută? Grizzly avea şi un nume de botez, dar Samantha nu-l auzise niciodată. Din câte ştia toată lumea, el nu avea nicio rudă. Nu primea corespondenţă personală şi niciodată nu prezentase pe cineva ca fiind un membru al familiei sale. Abia ieşit din copilărie, fusese angajat ca ajutor de bucătar de către tatăl tatălui ei, iar de atunci locuise la ferma Las Tres Lomas. Se presupunea că toate rudele lui muriseră sau că el rupsese

relaţiile cu ele, sau viceversa. Nu se ştia care era adevărul, dar Grizzly îi considera pe Gordoni şi pe Wayne Harris drept familia lui, iar ferma, casa lui. Samantha nu avusese niciodată vreun motiv să se întrebe cum de el ajunsese în Las Tres Lomas singur pe lume, însă acum era convinsă că fusese orfan sau abandonat.

Când Grizzly se întoarse din nou spre ea, în ochii lui încă exista un licăr de avertizare, iar Samantha îl trase de barbă, glumind cu afecţiune pe seama îngrijorării lui, dar rămase totuşi cu o uşoară nelinişte. Dragostea părinţilor ei adoptivi o făcea să se simtă în siguranţă, ca într-o casă cu fundaţie şi pereţi solizi, dar oare ar fi rezistat la o furtună cu adevărat puternică?

— Nu-ţi face griji, Grizzly. Voi ţine cont de cuvintele tale, spuse ea. Acum, trebuie să mă spăl şi să mă apuc de contabilitate.

Când Samantha coborî la parter, după ce se spălă şi îşi schimbă hainele, tatăl ei era treaz şi stătea la biroul lui din bibliotecă. Ziua devenise călduroasă, iar focul din şemineu se stinsese. Trecând pe lângă el, se aplecă şi luă bucăţica de hârtie crem care scăpase de flăcări. Nu scria nimic pe ea, dar numele doctorului Donald Tolman se imprimase indelebil în memoria ei.

*

Neal Gordon nu era un om răbdător, iar Samantha ştia că avea să-i facă viaţa grea până luni, când Jimmy urma să aducă la fermă ediţia de dimineaţă a ziarului *Fort Worth Gazette.* Echipa de lucrători era acum atât de mare, încât el şi Samantha nu erau chemaţi să ajute la treburile de zi cu zi ale fermei, dar, având în vedere mărimea ei, era nevoie de o supraveghere atentă. Ea şi tatăl ei îşi împărţeau sarcinile şi lucrau cu schimbul, ceea ce presupunea să-şi petreacă o bună parte din zi în şa, însă până luni, după ce îşi făcea treaba, Neal nu părea să aibă răbdare să se ocupe de altceva. Umbla prin casă, intra în bucătărie, o sâcâia pe Samantha, care lucra în atelierul ei.

— Ce-i ăsta? întrebă el luând în mână un obiect maro-închis, care arăta ca o piatră.

Samantha se grăbi să-l salveze de mânuirea lui neatentă.

— Nu ştiu, spuse ea. L-am găsit la Windy Bluff. Iniţial, am crezut că e o rocă, dar este un os fosilizat, care probabil că a aparţinut unei creaturi terestre de acum câteva milioane de ani. Vezi găurelele prin care treceau vasele de sânge?

Neal privi cu atenţie.

— De unde ştii că nu este o rocă?

— Am văzut la microscop. Fiindcă Texasul Central a fost acoperit cândva de apă, în această zonă s-au păstrat fosile. Din acest motiv, oamenii de pe-aici îmi tot aduc să analizez aşchii şi fragmente de vieţuitoare neidentificabile.

— Ei bine, mă bucur că ai un hobby pentru astfel de zile, rosti Neal cu asprime. Aş vrea să am şi eu.

Samantha râse uşurel şi îi mângâie obrazul.

— Nu-mi spui mereu să nu-mi doresc ca ziua de mâine să vină mai curând pentru că oricum va veni prea repede?

Neal ridică din umeri.

— Ei bine, în acest caz nu vine suficient de repede.

În cele din urmă, ziua de luni şi Jimmy sosiră cu ediţia de dimineaţă *a Fort Worth Gazette.* Neal o puse pe Silbia să-l trimită pe un ajutor de la fermă s-o cheme pe Samantha de pe păşunea unde supraveghea reuniunea viţeilor nou-născuţi cu mamele lor, urmărind vacile care îşi respingeau odraslele. Neal găsise secţiunea din ziar care îl interesa şi o întinsese pe birou în aşteptarea ei. Samantha intră grăbită, într-adevăr, era ferma Barrows, anunţul precizând că „un reprezentant al familiei Barrows” se va întâlni cu persoana interesată în Gainesville, într-un loc ales de aceasta, şi o va conduce la terenul de vânzare. Luarea legăturii şi aranjarea întâlnirii puteau fi făcute prin intermediul unei telegrame date la Western Union.

— Aleluia! strigă Neal. Mă duc chiar azi la Fort Worth, ca să trimit o telegramă prin care să le dau de veste că

sunt interesat. Vânzătorul îmi poate răspunde acolo, iar Jimmy ne va aduce mesajul său.

În următoarele trei zile aşteptară. În cele din urmă, Jimmy, cu aerul unui emisar care venea cu o misiune importantă, sosi cu telegrama în mână şi îi spuse Silbiei că trebuia să i-o livreze personal „domnului G”.

Menajera urcă scările până la terasa de pe acoperiş şi făcu să răsune marele clopot atârnat de o coloană înaltă, al cărui sunet putea fi auzit pe o mare porţiune a fermei de 20.000 de acri. Fusese instalat acolo în primul rând pentru a-i chema pe oameni. Silbia trase funia de trei ori, acela fiind semnalul pe care îl stabiliseră pentru a fi anunţaţi că telegrama sosise. Aflaţi la vreo 3 kilometri distanţă, unde încercau să-şi dea seama ce animal ucisese un tăuraş, Neal şi Samantha auziră chemarea funebră a clopotului.

— O, Dumnezeule, a sosit, Sam! rosti Neal.

În salon, Neal smulse telegrama dintre degetele lui Jimmy, iar după ce citi mesajul, scoase un strigăt entuziasmat. Apoi i-o dădu Samanthei, care citi că un reprezentant al fermei Barrows va fi încântat a se întâlni cu Neal Gordon în cafeneaua din gară, la ora două, peste patru zile. Neal pufnise dispreţuitor când citise pretenţiosul cuvânt „reprezentant”. De ce nu se precizase pur şi simplu numele persoanei din familia Barrows cu care aveau să se întâlnească?

— Fă-ţi bagajele, Sam, spuse el. Se pare că mergi la ferma Barrows ca *reprezentantă* a Las Tres Lomas de la Trinidad.

Capitolul 22

Aşadar, rămăsese stabilit, singura întrebare fiind cine avea s-o însoţească pe Samantha ca doamnă de companie – în realitate, ca bodyguard. Samantha spuse că nu avea nevoie de bodyguard, însă părinţii ei insistară. O femeie singură era o ţintă uşoară, dar două ar fi intimidat un

răufăcător, mai ales dacă erau pricepute la mânuirea armelor. Fură pomenite numele lui Billie June şi Millie May, deoarece surorile trăgeau extraordinar cu armele, dar, până la urmă, se decise că Mildred avea s-o însoţească. Înfăţişarea şi atitudinea înfricoşătoare ale menajerei sugerau o femeie cu care nu voiai să te pui. Neal credea că era de ajuns o privire către Mildred, iar oricare ticălos care ar fi avut idei necuviincioase în privinţa fiicei lui s-ar fi gândit de două ori înainte să le pună în practică.

Femeile aveau să ia trenul de ora 8.00 spre Gainesville, urmând să ajungă la prânz, dacă trenul nu avea întârzieri, şi să se vadă cu proprietarul fermei la ora 14.00. Deoarece era de presupus că drumul până la fermă şi vizitarea proprietăţii aveau să dureze câteva ore, se deciseră că era indicat să rămână în Gainesville peste noapte. Dacă se întorceau cu trenul în aceeaşi zi, cele două călătoare ar fi ajuns în Fort Worth târziu în noapte – „când mişună tâlharii”, îi avertizase Estelle dezaprobând cu totul ideea ca ele două să plece. În opinia ei, Neal era cel care trebuia să facă acea călătorie. Putea să doarmă tot drumul şi să se trezească atunci când ajungea acolo. Femeile aveau să stea la un hotel Harvey House şi să mănânce la restaurantul său, acesta aparţinând unui lanţ hotelier care fusese construit de-a lungul căilor ferate şi care era renumit pentru camerele curate, mâncarea bună şi serviciile excelente. Samantha folosi telefonul familiei Singleton, de la Triple S, pentru a rezerva o cameră.

Când puse receptorul în furcă, Samantha simţi o prezenţă în spatele ei, iar când se răsuci, îl văzu pe Sloan Singleton privind-o sprijinit de tocul uşii salonului. Inima îi tresăltă în piept, însă ea se gândi că doar din pricina surprizei, găsind o scuză reacţiei sale. Nu se aşteptase ca el să fie acasă la acea oră a zilei. Millie May şi Billie June se duseseră la cumpărături în oraş. Menajera, o drăguţă mexicancă micuţă, care lucra pentru familia Singleton de pe vremea când Sloan încă nu putea să ajungă la borcanul cu fursecuri, o poftise în casă.

— Sper că nu te superi, rosti Samantha arătând cu

mâna spre telefonul de pe perete. Consuela mi-a dat voie.

— De ce crezi că m-aş supăra sau că trebuie să ceri voie. *Mi casa, su casa* – întotdeauna, spuse Sloan.

„Nu întotdeauna, Sloan”, gândi Samantha. Ce cuvânt absurd era „întotdeauna”. Iar acea casă nu avea să fie niciodată a ei. După ce Sloan se însura, casa avea să fie a lui Anne Rutherford, iar ea nu va mai pune niciodată piciorul acolo. Spre umilinţa ei, simţi că ochii i se umplură cu lacrimi.

— Dumnezeule mare, Sam! Ce este?

Din doi paşi, Sloan traversă încăperea şi o apucă de umeri.

— Nimic, rosti ea devenind rigidă.

Ştia ce avea să simtă el dacă ea i-ar fi mărturisit brusc adevăratele sentimente pe care le avea faţă de el. În primul rând, stânjeneală că prietena lui de-o viaţă, la care se gândea doar ca la o soră, era îndrăgostită de el, iar apoi compătimire că el nu îi putea întoarce „complimentul” – asta ar spune el, sau vreo prostie asemănătoare, fiindcă ar fi exagerat de cumsecade. Nu dorea ca el să se uite la ea cu ochii lui albaştri, iar ea să vadă în ei privirea pe care i-ar adresa-o unui infirm mândru – plin de sânge, dar neîngenuncheat.

— Da, se vede, spuse Sloan lăsând mâinile jos. Ce-i în neregulă?

Ce *era* în neregulă cu ea de plângea?

— Sunt… în una dintre zilele acelea.

— Oh! exclamă el, acea replică simplă fiind plină de înţelegere şi de o urmă de stânjeneală.

Pentru un bărbat care avea surori, „una dintre zilele acelea” nu putea însemna decât un singur lucru.

— Am multe pe cap, zise ea pentru a lămuri neînţelegerea.

— Oh! repetă el pricepând corecţia. În ultima vreme, se pare că ai multe pe cap. Chestii deprimante?

— Da, chestii deprimante.

— Cum ar fi?

Era aceeaşi întrebare pe care i-o pusese când se

întâlniseră la răscruce şi, la fel ca atunci, Samantha se gândi că, înainte, i-ar fi povestit.

I-ar fi spus de uşoara deprimare că împlinise 20 de ani şi că se temea să nu rămână fată bătrână, de scrisoarea care fusese aruncată în foc, de imaginea care o bântuia, a unui mic bebeluş nedorit lăsat în mâinile unor străini de către un doctor care dispăruse înaintea zorilor şi de dorinţa ei interzisă şi trădătoare de a afla de ce fusese respinsă de părinţii adevăraţi. Însă acea despovărare prezenta riscul ca Sloan să-şi dea seama care era adevărata cauză a tristeţii ei.

— Să zicem că mă simt confuză, rosti ea ştergându-şi lacrimile cu degetele.

Sloan băgă mâna în buzunar şi scoase o batistă.

— Poftim! spuse el. E nefolosită. Ştii că, în afară de acum, te-am mai văzut plângând numai o singură dată?

Ea îşi tamponă ochii cu batista şi încercă să zâmbească.

— Ei bine, asta pentru că niciodată nu prea am avut de ce să plâng.

— Atunci, ai avut.

— Da? Când a fost asta?

— Când te-ai dus cu Pony la orfelinat şi ai aflat că fetiţa pe care ai cunoscut-o acolo când aveai 10 ani – parcă Susie o chema – a murit.

Samantha îl studie amuţită. Ochii lui Sloan o priveau atenţi, răbdători, aşteptând.

— Cum… de ţi-ai amintit asta după atâţia ani?

— Unele lucruri sunt greu de uitat. Pleci într-o excursie?

Samantha îi povesti despre misiunea pe care o avea în Gainesville.

— Trebuia să-mi ceri mie să te însoţesc, rosti Sloan.

Ea chicoti.

— Şi ce-ar fi gândit Anne despre asta?

— De ce ar fi trebuit să gândească ceva anume?

Samantha îi dădu înapoi batista. Bărbaţii deştepţi puteau fi foarte proşti.

— S-ar fi putut s-o deranjeze, Sloan. Pe femei le deranjează astfel de lucruri.

— Ar fi o prostie din partea ei s-o deranjeze. Anne ştie ce însemni pentru mine. O strânse de cot. Trebuie să plec, dar vreau să ai grijă în acea călătorie, da?

Ea simţi că lacrimile o podidesc din nou.

— Voi avea grijă, spuse ea.

Afară, după ce încălecă pe Pony, Samantha puse pe seama imaginaţiei faptul că încă simţea căldura mâinii lui Sloan care îi strânsese cotul. Presupuse că el ieşise din casă prin bucătărie, dar, când calul ei ieşi pe poartă, ea aruncă întâmplător o privire peste umăr şi văzu că Sloan o urmărea cu privirea din pragul uşii din faţă.

*

— Ştii la ce să te uiţi şi ce întrebări să pui, rosti Neal în ultima lor oră petrecută împreună, înainte ca ea să plece în misiunea pe care o avea. În curând, unul dintre ajutoarele de la fermă avea să o ducă cu tot cu valiză la Fort Worth, în una dintre distinctivele căruţe ale fermei Las Tres Lomas. Ai grijă să te asiguri că există izvorul, după cum s-a spus în anunţ. Cercetează casa, vezi ca toate clădirile, ţarcurile şi gardurile să fie aşa cum s-a zis că sunt. Nu mai e nevoie să-ţi spun că bătrânul scrântit Liam Barrows, sau oricare dintre fiii lui o conduce acum ferma, ştie pentru ce o vrem, dar tu încearcă să afli de ce o vinde. Ar fi util de ştiut. Dacă preţul e corect, iar totul este aşa cum sperăm, poţi să-i zici că o cumpărăm. Că Neal Gordon va veni cu un cec.

Când veni ora plecării, o ajută pe Samantha să urce în căruţă şi îi spuse:

— Nu uita să-l săruţi pe bebeluş din partea mea şi zi-i mamei tale să nu-şi bată capul ăla drăguţ din pricina siguranţei tale.

— Dacă aş încerca să alung un taur furios cu un prosopel de bucătărie, rezultatul ar fi acelaşi, rosti ea.

Bebeluşul menţionat era cel care urma să fie botezat duminică. Samantha pleca sâmbătă la Fort Worth pentru că

ceremonia avea loc devreme în dimineaţa următoare.

— Ai primit corespondenţă, domnişoară Sam, spuse Mildred la sosirea ei. Este în sertarul cuierului. Două par a fi invitaţii la petrecerile de dinaintea nunţii domnului Baker şi a domnişoarei Warner şi mai este un bilet lăsat de Barnard Laird azi-dimineaţă. Te roagă să-l suni cât de curând posibil. Părea ceva urgent.

Samantha se întrebă ce urgenţă putea necesita să-i telefoneze lui Barnard Laird. Acesta era un fost coleg de clasă care locuia la două străzi distanţă şi care era bun prieten cu Todd Baker, dar nu neapărat şi cu ea. Samantha despături biletul şi citi că Barnard aflase de la Todd că acesta îi dăduse două bilete la prelegerea de sâmbătă seară a paleontologului, iar ea nu avea de gând să le folosească. Ar dori Samantha să-i cedeze unul dintre ele? El era interesat de respectiva temă deoarece, la fel ca Todd, credea că următoarele averi care aveau să se facă în Texas aveau să se bazeze pe descoperirea petrolului. Dacă era dispusă să-i ofere unul dintre bilete, ar deranja-o să i-l trimită acasă? Drept compensaţie, i-ar face mare plăcere s-o invite la un restaurant bun, la o dată convenabilă ei.

Samantha împături mesajul. Firește că avea să-i dea biletul, dar asta însemna ca unul să rămână nefolosit. Când îl va trimite pe Jimmy la Barnard, va pune în plic şi celălalt bilet şi îi va sugera să invite un prieten să meargă cu el. Mildred, te rog, sună acasă la domnul Laird şi lasă vorbă că va primi biletele curând. Eu trebuie să mă duc la etaj, s-o văd pe mama.

— E într-o dispoziţie proastă, domnişoară Sam.

Imaginea unui taur furios reveni în mintea Samanthei.

Estelle şedea la birouaşul ei, unde putea fi găsită în fiecare sâmbătă dimineaţă, scriindu-şi corespondenţa. Când Samantha se aplecă s-o sărute pe obraz, mama ei îi arătă două bilete de tren aflate într-o parte a biroului.

— Le-am cumpărat ieri, spuse ea, şi a fost ca şi cum aş fi cumpărat bilete pentru purgatoriu. Mă îngrozeşte ideea că taică-tu îşi expune fiica jefuitorilor de trenuri şi răpitorilor. Şi mai sunt şi bandele alea de comanşi ticăloşi

care încă bântuie prin zonă. Ar putea s-o captureze din nou pe Mildred.

— Aş vrea să-i văd încercând, râse Samantha. Mamă, Gainesville nu este purgatoriul. Nu voi fi răpită, iar trenul Katy[11] de la Fort Worth la Gainesville nu merită jefuit. Este doar un tren de pasageri.

Estelle îşi lăsă bărbia în jos şi o privi pe deasupra ochelarilor de citit.

— Totul are un început, fata mea. Dacă acel anunţ este o încercare mârşavă de a atrage într-o capcană tinere frumoase ca tine, iar tu vei dispărea? Lucruri din astea s-au mai întâmplat.

Pentru a-şi distrage atenţia de la peroraţia mamei sale, Samantha deschise cele două plicuri primite. Într-adevăr, erau invitaţii la petrecerile de dinaintea nunţii bunilor ei prieteni Todd Baker şi Ginny Warner.

— Mă îndoiesc că proprietarul fermei asta a avut în minte când a dat anunţul, deoarece se aşteaptă să vină un bărbat, rosti ea. Şi există posibilitatea să-l cunoască pe Neal Gordon.

Logica Samanthei nu-şi atinse scopul. Estelle continuă:

— Neal ar trebui să se caute la cap. Cum se poate ca unui bărbat în toată firea să-i fie frică de un compartiment de tren, mai ales unui bărbat ca tatăl tău, care nu se teme de nimic? Până te vei întoarce acasă, voi fi îngrijorată de moarte. La fel şi taică-tu, dar el merită asta. Se uită la invitaţiile pe care Samantha i le dădu şi întrebă: Ce scria în biletul de la Barnard? Eram la etaj când a fost adus.

Samantha îi spuse, apoi se scuză şi se duse să-l trimită pe Jimmy cu biletele la prelegere. După ce băgă biletele într-un plic, împreună cu o notiţă în care îi sugera ce să facă cu al doilea, se gândi: „Ce-ar fi să mă duc eu la prelegere, nu un prieten de-al lui?” Barnard era anost ca o zi de post, dar era o alternativă mai bună de a-şi petrece seara de sâmbătă decât să stea acasă cu mama ei, care

11 Porecla trenurilor aparţinând companiei Missouri-Kansas-Texas Railroad (n.tr.)

avea să-i înşire la nesfârşit toate motivele posibile şi imposibile pentru care nu trebuia să se ducă la Gainesville. Samantha trebui să admită că era interesată de explicaţiile vorbitorului despre formarea petrolului din fosile. Era o teorie pe care o contestase la Simmons. Scrise un alt bilet. Primi răspunsul la telefon. Barnard era încântat că ea se răzgândise în privinţa participării la prelegere. Avea s-o ia cu trăsura familiei sale, la ora 6. De asemenea, dacă îi făcea plăcere, după aceea puteau să ia cina cu Todd şi Ginny, la Worth, unde i-ar face plăcere să-i ofere masa promisă.

Capitolul 23

Prelegerea urma să aibă loc în aula Facultăţii de Politehnică, o instituţie înfiinţată în 1891, de către Biserica Episcopală Metodistă pentru a promova metodismul sudist. Campusul se afla la circa 7 kilometri est de Fort Worth şi se lăuda cu faptul că era departe de Hell’s Half Acre, notorie mecca pentru împătimiţii jocurilor de noroc, prostituate şi infractori şi care reprezenta un ghimpe în coasta consiliului orăşenesc. Drept urmare, acel templu al ştiinţei atrăgea savanţi renumiţi care ţineau prelegeri pe diverse teme, iar mulţi oameni veneau să-i asculte. Când Samantha şi însoţitorul ei sosiră, holul era deja plin, iar Barnard îşi întinse gâtul pentru a-i zări pe Todd şi Ginny.

— Uite-i acolo! rosti el arătând spre un grup din mulţime.

Todd Baker şi Ginny Warner vorbeau cu doi bărbaţi pe care, după ce se apropiară, Samantha îi aprecie ca fiind tată şi fiu datorită trăsăturilor fizice similare şi culorii identice a ochilor, o remarcabilă nuanţă de albastru. Bărbatul mai în vârstă vorbea. Când ea şi Barnard se alăturară grupului, ochii lui se luminară la vederea Samanthei şi se opri din vorbit. Exclamaţiile de plăcere surprinsă ale lui Todd când constată că Samantha venise totuşi, ba chiar însoţită de cel mai bun prieten al lui, făcu uitată brusca întrerupere a vorbelor bărbatului. Urmară

prezentările, Todd spunând:

— Domnule Waverling, daţi-mi voie să vi-i prezint pe bunii mei prieteni Samantha Gordon şi Barnard Laird. Sam, Barnie, aceştia sunt domnul Trevor Waverling şi fiul dumnealui, Nathan. Domnul Waverling este proprietarul companiei de echipamente de foraj la care mă bucur să spun că sunt angajat.

Samantha întinse mâna către fiecare dintre cei doi bărbaţi, puţin surprinsă de interesul pe care i-l stârnise domnului Waverling senior, însă acesta era mult prea gentleman pentru a o privi cu insistenţă. Şi fiul lui părea a face un mare efort pentru nu se uita prea fix la ea. Barnard îl salută pe bărbatul mai în vârstă şi îşi strânseră mâinile.

— Domnule Waverling, am înţeles de la Todd că firma dumneavoastră vrea să treacă la producerea de echipamente de foraj pentru petrol. Probabil că este o provocare incitantă pentru dumneavoastră.

— Într-adevăr, este, rosti Trevor, apoi cu o oarecare ezitare, după cum i se păru Samanthei, reveni la subiectul discutat când ea şi Barnard sosiseră.

Îşi îndepărtă atenţia de la acea conversaţie, pentru a se gândi la o idee care tocmai îi venise în minte. Poate că starea ei emoţională din ultimele săptămâni era responsabilă pentru respectiva idee, dar logica rece i-ar fi confirmat că era posibil ca într-o zi, într-un loc, cineva să se uite la ea şi să spună: „Îmi pari foarte cunoscută, mai ales culoarea părului mi se pare familiară. Eşti rudă cu cutare?” Sau vreun comentariu „îmi aminteşti de…” rostit cu ocazia unei întâlniri întâmplătoare putea să transforme firimiturile în privinţa cărora Grizzly o avertizase în pâini întregi sau cel puţin în felii care s-o ducă cine ştie unde, către cine ştie ce sau cine.

Se auzi sunetul gongului care anunţa începerea prelegerii, iar când grupul dădu să se despartă pentru a-şi căuta locurile precizate pe bilete, Samantha avu un moment pentru a-i spune cu îndrăzneală lui Trevor Waverling:

— Domnule Waverling, n-am putut să nu remarc că,

atunci când eu şi Barnard ne-am alăturat grupului, aţi părut a crede că mă cunoaşteţi de undeva, iar apoi aţi decis că nu. Am dreptate?

— Într-o anumită măsură. Culoarea părului dumitale seamănă surprinzător de mult cu a unei persoane pe care am cunoscut-o.

— Atunci, sper că vă trezeşte amintiri plăcute.

— De neuitat, rosti el, apoi plecă.

Samantha se simţi ciudat de dezumflată. Ce sperase să afle cu întrebarea pusă acelui bărbat şi de ce? „Nu am intenţia să mă las dusă nicăieri de vreun fir, Grizzly”, îi promisese ea bucătarului. Atunci, de ce sperase să găsească un fir?

Barnard o luă de braţ şi îi urmară pe Todd şi Ginny către locurile lor. Cei doi Waverling aveau locurile multe rânduri mai jos, lângă scenă, însă Samantha le vedea bine capetele şi umerii largi, iar din când în când profilul cu pometi înalţi al tatălui şi pe cel mai impasibil al fiului. În curând însă, se cufundă în prelegerea fascinantă a oratorului.

Acesta începu identificându-se cu un ogar în căutarea rocilor care indicau prezenţa zăcămintelor de combustibili fosili. Explică faptul că acestea erau substanţe bogate energetic, pline cu hidrocarburi, care produceau cărbuni, uleiuri combustibile şi gaze naturale. Combustibilii fosili se formau când animalele sau plantele mureau, iar rămăşiţele lor erau conservate în scuturi protectoare formate din sedimente precum nisipul, calcarul sau materiile organice precum cenuşa vulcanică. În timp – mii, milioane de ani –, căldura şi presiunea transformau sedimentele acoperitoare în rocă, sub ele rămânând captive organismele descompuse, care puteau genera petrol sau gaze. Ca paleontolog, era treaba lui să caute şi să studieze specimenele legate de fenomenul producerii petrolului, care erau îngropate în pământ, şi să raporteze descoperirile sale. De ce? Pentru că, în decurs de un deceniu, America avea să devină tot mai dependentă de petrol şi gaze pentru alimentarea mijloacelor de transport, încălzirea locuinţelor,

generarea electricităţii şi furnizarea forţei mecanice necesare fabricilor.

Samantha ascultă oarecum scârbită. Când studiase paleontologia, scopul ei fusese să afle mai multe despre animalele şi plantele care existaseră cândva pe Pământ. Încă îşi amintea fiorul plin de veneraţie stârnit de prima ei analiză a unei roci sedimentare în care rămăşiţele unui animal putreziseră, lăsând în urmă un spaţiu gol. Mineralele se filtraseră în acel spaţiu şi se întăriseră, rezultând o formă identică cu a animalului care se descompusese acolo. La şcoală, procesul fosilizării fusese studiat de dragul ştiinţei, nu al umplerii cu bani a buzunarelor investitorilor care făceau foraje.

Fu bucuroasă când prelegerea se termină, iar ei se instalară în restaurantul de la Worth, cel mai luxos hotel al oraşului, care avea şi cel mai bun restaurant. Sorbind din vin înainte de sosirea fazanului cu ciuperci în sos de vin, Samantha ascultă fără prea mult interes discuţia entuziasmată a celorlalţi.

— Ascultaţi ce vă spun, petrolul va înlocui agricultura ca principală locomotivă a economiei statului, prorocea Todd exact când Samantha se uită întâmplător peste umăr şi îi zări pe Trevor Waverling şi pe fiul său la recepţia hotelului.

Presupuse că rămâneau acolo peste noapte, în loc să ia trenul înapoi spre Dallas la o oră atât de târzie. Nedorind să întrerupă discursul lui Todd, Samantha aşteptă să termine pentru a-l anunţa că şeful lui se afla în hotel. Poate că dorea să-i invite pe el şi pe fiul lui la masa lor. Dar când se uită din nou, cei doi Waverling dispăruseră.

*

În acea zi de luni fu 9 aprilie.

— Data originală a Zilei păcălelilor, anunţă Estelle la micul dejun. O dată potrivită pentru treaba prostească pe care tatăl tău te trimite s-o faci.

Samantha se uită la Mildred şi amândouă îşi dădură

ochii peste cap. Mildred deja era îmbrăcată pentru călătoria cu trenul, care urma să înceapă în mai puţin de două ore. Menajera umplu pentru ultima dată ceştile cu cafea, un şorţ protejându-i bluza şi fusta gri a costumului de călătorie cu mâneci bufante la umeri, pe care îl cumpărase special pentru acea ocazie. Nu mai mersese niciodată cu trenul şi nici nu mai înnoptase la vreun hotel. Chipul de obicei impasibil al lui Mildred vădea o urmă de însufleţire la gândul că urma o aventură amuzantă, în ciuda predicţiilor sumbre ale stăpânei sale, care considera că se va întâmpla o nenorocire.

— Ai inventat asta, mamă, spuse Samantha. Ziua păcălelilor a fost întotdeauna 1 aprilie.

— Era *prima zi* a perioadei păcălelilor, se răţoi Estelle. De ce Dumnezeu crede taică-tu că ne mai trebuie o fermă este un lucru care mă depăşeşte.

— Vrea să devină un titan.

— Ei bine, poate uita de asta. Nu va ajunge niciodată la nivelul lui Robert Kleberg şi Dan Waggoner.

— Trebuie să încerce.

Estelle insistă să le conducă la gară, amplificând agitaţia plecării cu un potop de întrebări la care fu prea târziu să răspundă, fiindcă deja erau pe scările trenului. Avea Samantha pistoletul în geantă? Luase Mildred sandvişurile şi ouăle fierte? Îşi luaseră evantaiele? Aveau sărurile de mirosit la ele? Dar cărţile?

În cele din urmă, se instalară într-un vagon Pullman de clasa întâi al unui tren al companiei Missouri-Kansas-Texas, ale cărei trenuri fuseseră poreclite cu afecţiune Katy, şi porniră la drum. Cu profunda încremenire moştenită de la neamul tatălui ei, Mildred începu să privească pe geam panorama ţinutului rural, dar, după o vreme, tăcerea Samanthei îi atrase atenţia. Fiica stăpânei sale părea indiferentă faţă de interesanta experienţă căreia ei îi făcea plăcere.

— Ce este, domnişoară Sam? Pari cam tristă.

— Doar mă gândeam, Mildred, spuse Samantha.

— Te gândeai sau plănuiai ceva?

Samantha o privi surprinsă.

— Nimic nu-ţi scapă, nu-i aşa, Mildred? Da, bănuiesc că plănuiam ceva. După ce ne terminăm treaba în Gainesville, te* voi lăsa singură un timp.

Ochii negri ai lui Mildred se întunecară şi mai tare de suspiciune.

— Unde te duci?

— Voi face o mică excursie?

— Fără mine. Treaba mea e să-ţi fiu alături, domnişoară Sam.

— Nu vreau să te implic în ce am de gând să fac. Ce nu ştii nu poate fi un motiv de concediere.

Mildred se foi neliniştită pe locul ei.

— Domnişoară Sam, mă sperii, iar ăsta nu-i un lucru uşor de făcut.

— Tot ce-ţi cer este să nu le spui părinţilor mei că am dispărut o vreme.

— Nu le voi zice nimic despre nimic, dar, fie că vrei, fie că nu, n-am de gând să mă dezlipesc de dumneata, aşa că ai putea să-mi spui despre ce-i vorba.

Samantha ezită. La fel ca în cazul lui Grizzly şi Wayne, putea avea încredere că Mildred va păstra un secret. Dintre toţi oamenii, copilul răpit cândva de la comanşi putea înţelege de ce ea trebuia să facă ceea ce avea de gând, fiindcă nu putea rata acea ocazie ce îi venea atât de la îndemână. Se uită la menajeră.

— Jură-mi că răspunsul meu va rămâne între noi două.

În stilul comanş, Mildred îşi apăsă pumnul pe inimă.

— Jur! rosti ea.

— Vreau să traversez râul Red cu feribotul şi să mă duc în teritoriul Oklahoma. În Marietta se află un doctor pe care doresc să-l văd.

Capitolul 24

Trenul ajunse fără întârziere în gară, astfel că femeile avură vreme să se cazeze şi să lase valizele în camerele de la Harvey House, care se afla la doi paşi de gară. Nu prânziră, pentru că mâncaseră în tren sandvişurile şi ouăle fierte. Samantha consultă orarul feribotului, care se afla la recepţie, şi aranjă transportul la debarcader în dimineaţa următoare, la ora 9.00. Aveau să-şi termine treaba la vreme pentru a se întoarce la hotel, a-şi lua bagajele şi a prinde trenul spre casă de la ora 14.00.

Samantha nu ştia ce o entuziasma mai mult: probabilitatea ca, după încheierea vizitei la fermă, La Paloma să aibă cale liberă spre râul Red sau posibilitatea ca omul pe care avea de gând să-l vadă să cunoască şi să-i dezvăluie toate detaliile legate de naşterea ei. „Al doilea lucru”, se gândi ea simţind o uşoară mustrare de conştiinţă. Cele două femei băură cafea la o masă din micuţa cafenea a gării, locul de întâlnire stabilit. Se aşezaseră astfel încât să poată vedea pe geam strada de unde urma să apară reprezentantul fermei Barrows.

— Ai idee cum arată acest Barrows? întrebă Mildred.

— Bănuiesc că-l voi recunoaşte când îl voi vedea, spuse Samantha. Va avea aerul cuiva care caută pe cineva şi probabil că va fi grăbit, pentru că a întârziat.

Cât stătuseră la masă, câteva posibilităţi apăruseră şi trecuseră, respectivele persoane întâlnindu-se cu pasagerii trenului. Samantha răsuci lănţişorul ceasului-broşă pentru a vedea cât era ora. Trecuseră zece minute enervante de la ora stabilită.

Zgomotul unei şarete trase de o iapă care se opri în faţa geamului îi trezi speranţa, dar vizitiul era o femeie. Samantha şi Mildred o priviră când coborî. Era zveltă, foarte dreaptă, iar mişcările îi erau repezite. La gât avea o cravată din stambă, iar pe cap, o pălărie de paie cu boruri largi, trasă până deasupra ochilor şi care aproape că îi ascundea toată faţa. Purta o haină ale cărei mâneci erau băgate în mănuşi de lucru, iar o pereche de cizme solide erau mângâiate de poalele fustei. Porni cu paşi repezi şi hotărâţi pe trotuarul de lemn, iar Samantha se pomeni privind

captivată uşa pe care intra femeia. Se opri şi cercetă încăperea, iar buzele i se strânseră de iritare evidentă când nu-l zări pe pasagerul pe care venise să-l ia. După câteva secunde, se răsuci pe călcâie, ieşi şi se aşeză pe bancă pentru a aştepta, calota înaltă a pălăriei fiind vizibilă pe geam.

Samantha şi Mildred se uitară una la alta şi chicotiră. Aroganţa femeii li se păruse comică.

— Iată o femeie al cărei bărbat fac pariu că a învăţat când este înţelept să se ferească din calea ei, spuse Mildred.

Trecu o oră, iar cafeneaua se goli de clienţii pe care îi avusese între sosirea şi plecarea trenului, în afară de ele rămânând doar o gălăgioasă familie formată din şase persoane şi două femei care stăteau la o altă masă. Până şi femeia cu pălărie dispăruse în şareta ei. Samantha simţi un gol în stomac. Vânzătorul nu avea să vină. Ferma se vânduse deja. Tatăl ei avea să fie devastat. După alte 30 de minute în care vânzătorul tot nu venise, ea şi Mildred se gândiră ce să facă. Fură de acord că, probabil, ferma fusese vândută sau retrasă de la vânzare, iar proprietarul nu avusese buna-cuviinţa de a anunţa.

— Cu toate astea, spuse Samantha, nu pot pleca de-aici doar bănuind ce s-a întâmplat. Tata va dori să ştiu cu certitudine despre ce-i vorba.

Se ridică de la masă şi se duse să stea de vorbă cu şeful gării, care venise să bea o cafea. Ştia el unde se afla Barrows? El răspunse că desigur şi îi zise cum se ajungea acolo. Cu Mildred după ea, Samantha se întoarse la hotel şi aranjă să fie duse la destinaţie de către birjarul cu care se înţelesese să le ducă şi la feribot. Pe drumul peste câmpia mănoasă, Samantha căută din priviri panoul care indica începerea terenului fermei Barrows. Nu mult dincolo de el, pe un câmp cu grâu nou, zări un bărbat îmbrăcat în salopetă şi cu o şapcă pe cap, care certa cu înflăcărare un catâr înhămat la un plug.

— Opreşte, îi ceru ea vizitiului. Aş dori să vorbesc cu omul acela.

Birjarul opri lângă gard, iar Samantha coborî. Bărbatul de pe câmp lăsă catârul şi plugul şi se apropie de ea. Avea un mers relaxat şi un chip deschis şi prietenos, în ciuda furiei cu care certase catârul.

— Vă pot ajuta cu ceva? strigă el înainte de a ajunge lângă gard.

— Bună ziua, strigă şi Samantha. Este aceasta ferma Barrows?

— Da, este.

— Dumneavoastră sunteţi proprietarul?

Apropiindu-se de gard, bărbatul dădu să-şi scoată şapca, dar mâna păru a-i încremeni pe cozoroc. Se opri locului, iar preţ de câteva secunde rămase nemişcat, de parcă ar fi pozat pentru un sculptor.

„Din pricina părului meu, se gândi Samantha. Toţi sunt fascinaţi de părul meu”.

— Nu, răspunse încet bărbatul, privind-o gânditor. Sunt angajat la fermă.

— Aveam stabilită o întâlnire cu proprietarul în oraş, pentru a discuta despre cumpărarea fermei, dar nu a venit. Mai este de vânzare ferma?

Bărbatul ajunse lângă gard.

— Cum vă numiţi, domnişoară?

— Samantha Gordon. Am venit în locul tatălui meu, Neal Gordon. El a stabilit întâlnirea cu proprietarul, printr-un schimb de telegrame, urmând ca întrevederea cu reprezentantul fermei Barrows să aibă loc la cafeneaua din gară. Nu ştiţi nimic despre asta?

— Mă tem că nu. Nu mi se spun prea multe. Bărbatul îşi puse şapca pe cap. Totuşi, mă tem că ferma s-a vândut. S-a dat foarte repede.

Dezamăgită, Samantha rosti:

— M-am gândit la asta când am văzut că nu apare nimeni. Privi brazdele din care grâul nou răsărise drept ca o armată la paradă, înţeleg de ce s-a vândut atât de repede. Ei bine, mulţumesc. Îi voi comunica tatălui meu.

— Aşa să faceţi, zise bărbatul. O zi bună.

— Şi dumneavoastră la fel, rosti Samantha, apoi urcă

în trăsură.

Leon rămase lângă gard până când pe lunga întindere a drumului nu se mai văzu şi nu se mai auzi nimic. Nu cu multă vreme în urmă, Millicent oprise exact în acelaşi loc, în aceeaşi stare de spirit în care fusese când plecase – furioasă ca o ursoaică pe care o dureau dinţii. Conducea şareta rareori, pentru că, trebuind să ţină frâiele cu ambele mâini, era obligată să renunţe la umbreluţa de soare, iar ea presupusese că el avea să fie „reprezentantul fermei Barrows" care să se întâlnească cu Neal Gordon şi să-l aducă acasă, însă Leon nu dorea să fie implicat în vânzarea fermei. Spumegând de furie, acoperită de haine din cap până în picioare pentru a se feri de soare, Millicent fusese cea care se dusese să-l ia pe expeditorul telegramei, care venea să-i cumpere pământul.

— Blestematul ăla n-a apărut, se răstise ea.

— Ei bine, n-a fost să fie, spusese el.

Iar acum, Leon credea cu adevărat asta. Nu fusese să fie ca tatăl tinerei cu care tocmai vorbise să cumpere ferma Barrows. Leon încă simţea fiori străbătându-i trupul. Sfinte Dumnezeule, când dăduse cu ochii de ea, avusese impresia că o privea pe fiica demult pierdută a lui Millicent, apoi reuşise să se controleze. Soarta nu putea fi atât de crudă, atât de haină, încât s-o aducă astfel la ei, neştiutoare a celor întâmplate şi să vrea a cumpăra ferma unde se născuse şi de unde fusese dată, însă, preţ de o clipă nebunească, văzând părul acela…

Fără ca Millicent să ştie, la scurt timp după naşterea gemenilor, Leon luase feribotul şi traversase râul Red pentru a se duce în Marietta, teritoriul Oklahoma, unde locuia Bridget Mahoney şi unde lucra pentru un anume doctor Tolman. Nu aflase nimic de la moaşă când o întrebase ce se întâmplase cu fetiţa.

— Voi doi v-aţi pierdut dreptul de a şti, rostise ea, însă doctorului Tolman i se făcuse milă de el.

— Am dat-o proprietarilor unei ferme aflate în apropiere de Fort Worth. Îi va fi bine la ei, spuse el, asta fiind tot ce putuse Lane să scoată de la el.

După câţiva ani, Leon fusese la Fort Worth şi se pomenise întrebându-se dacă nu cumva vreuna dintre fetiţele de vârsta lui Nathan întâlnite pe stradă nu era fiica lui, pentru că astfel se gândea la ea, că era a lui, după cum pe Nathan avea să-l considere întotdeauna fiul lui. Un copil nu trebuia să fie neapărat carne din carnea unui bărbat pentru ca acesta să-l considere al lui, atât timp cât făcea parte din inima şi sufletul lui. Aceea era legătura care conta.

Leon îşi dădu seama ce se întâmplase la cafeneaua din gară. Ambele femei se aşteptaseră să întâlnească un bărbat. Telegrama lui Neal Gordon nu precizase că avea s-o trimită pe fiica lui, iar Millicent nu dorise ca numele ei să fie menţionat în anunţ – „scris cu litere mari, ca toată lumea să-l vadă”, zisese ea. Nu se ştia ce soi de bărbat ar fi putut să apară dacă se credea că era o văduvă nerăbdătoare să scape de ferma soţului ei.

Şocul avut la vederea fetei îl silise pe Leon să mintă, un păcat de care se făcea vinovat rareori. Leon nu şi-l putea explica decât prin faptul că nu putuse concepe ca ferma să ajungă la o tânără având părul de aceeaşi culoare cu cel pe care l-ar fi putut avea fiica lui şi care, cu toate că faţa şi silueta ei frumoase nu erau la fel ca ale lui Millicent, s-ar fi putut naşte din pântecul ei. Porni înapoi spre catâr şi plug. Dacă se gândea mai bine, nu putea elimina cu totul mâna sorţii din evenimentele acelei după-amiezi. Soarta era stranie. Dacă pe bătrânul Mopey Dick – cum îi spunea Leon catârului său – nu l-ar fi apucat una dintre toanele lui şi n-ar fi refuzat să se clintească, el s-ar fi aflat pe păşunea nordică la momentul trecerii trăsurii.

Capitolul 25

În seara zilei de 9 aprilie, îmbrăcându-se pentru lunara seară de luni în care juca poker, Neal Gordon habar nu avea că urma să înceapă cea mai lungă noapte din viaţa

lui. Plănuise să doarmă ca un bebeluş bine hrănit. Lumea lui nu fusese niciodată mai strălucitoare de-atât. Se născuseră mai mulţi viţei decât anticipase, aproape toţi fiind puternici şi sănătoşi, iar până la încheierea sezonului fătării, numărul lor promitea să crească şi mai mult. Vitele se vindeau cu preţ mare. Preşedintele de la Fort Worth Dressed Meat and Provision Company îi trimisese o comandă pentru 500 de capete, iar armata americană îi ceruse 2000, dar veneau şi alte comenzi mari. Păşunile nu fuseseră niciodată mai mănoase şi mai verzi. Rezervoarele cu apă dădeau pe dinafară, iar debitul râului Trinity era la nivel maxim. Dacă reuşea să pună mâna pe ferma din comitatul Gainesville, putea spune că obţinuse tot ce îşi dorise.

Bomba care îi spulberă euforia căzu aproape de sfârşitul serii, când biblioteca era plină de bună dispoziţie masculină, fum de trabuc şi arome de burbon. La masa de joc, alături de Neal se aflau cei mai buni prieteni ai lui, W.A. Huffman, preşedintele Camerei de Comerţ, Jason Laird, preşedintele Fort Worth Union Stockyards şi proprietarul Texas Land and Cattle Bank, Buckley Paddock, editorul şi directorul *Fort Worth Gazette,* şi Sloan Singleton.

Jason Laird, tatăl lui Barnard, spuse:

— Pari foarte mulţumit de tine, Neal. Probabil că ai o mână bună. Ce s-a întâmplat cu infernala ta faţă de poker?

— Nu te lăsa păcălit de chipul lui, Jason. Probabil că nu are nimic, zise Buckley. Expresia încântată probabil înseamnă că se gândeşte la afacerea cu pământul din comitatul Gainesville, pe care crede că a încheiat-o.

— Explică, te rog, rosti W.A.

Neal spuse:

— Zi-le tu, Sloan! Eu trebuie să mă concentrez asupra mâinii pe care o am.

Sloan explică, iar apoi, Neal, studiindu-şi cărţile, vorbi pe lângă trabucul dintre dinţi:

— Afacerea nu-i încheiată până când Samantha nu se întoarce acasă şi nu spune că este. Cu nişte ani în urmă, am avut o mică dispută cu Liam Barrows, proprietarul

fermei. Sper să nu-şi amintească de asta sau să-şi dorească atât de tare să vândă ferma, încât să uite intenţionat. Adică, ori el, ori fiii lui. Mă îndoiesc că Liam mai trăieşte.

— Nu mai trăieşte, rosti Buckley aruncând câteva jetoane în mijlocul mesei. Şi, din câte ştiu, nici fiii lui. Fiica lui este cea care vinde ferma, o femeie pe nume Millicent Holloway.

Neal, care tocmai voia să pună şi el câteva jetoane, rămase cu mâna încremenită deasupra teancurilor sale. Se sprijini de spătarul scaunului şi îşi scoase încet trabucul din gură.

— Cum ai zis că o cheamă?

Surprins de tonul îngheţat al lui Neal, Buckley repetă:

— Millicent Holloway. Cel puţin, aceasta este persoana care a trimis telegrama şi a plătit anunţul. Am presupus că ea este proprietara fermei.

Sloan şedea lângă Neal.

— Numele a trezit o fantomă, Neal? Arăţi de parcă tocmai ai fi văzut una.

Neal simţi cum plămânii i se pregăteau să şuiere. Înainte de a apuca s-o facă, înghiţi repede o gură de burbon pentru a-i împiedica.

— De fapt, da, pentru o clipă, chiar am văzut, spuse el silindu-se să zâmbească. Nu contează. E o poveste de demult. O fată din trecutul meu avea acelaşi nume. Dar a murit.

— Atunci, îmi dau seama de ce ţi-a îngheţat sângele, rosti Buckley. Bătu cu degetul în masă. Dă-mi o carte!

Neal, fiind dealerul, îi aruncă o carte directorului ziarului, conştient că Sloan încă îl privea îngrijorat cu coada ochiului, dar nu îndrăzni să se uite la el. Băiatul ştia că se pricepea să ocolească adevărul dacă era necesar. Paloarea care îi cuprinsese chipul la auzul numelui Millicent Holloway dispăru. Dumnezeule mare! O trimisese pe Samantha direct la ferma unde se născuse şi în mâinile părinţilor ei adevăraţi. Un val de teamă ameninţă să-i expulzeze conţinutul stomacului. Aveau mama şi fiica să se recunoască instinctiv? Auzise de asemenea situaţii în care

părintele şi copilul recunoscuseră intuitiv legătura dintre ei. În decursul conversaţiei, un lucru avea să ducă la altul, iar apoi... la inevitabila revelaţie? Groaza făcu să-i apară broboane de sudoare pe frunte. Sloan îi atinse braţul.

— Neal? Te simţi bine? Nu arăţi bine deloc.

— Mă simt bine, Sloan. Serios. Cu un mare efort, Neal le adresă un zâmbet cunoscător bărbaţilor mai în vârstă de la masă, oameni care se pricepeau mai bine la relaţiile cu femeile decât tânărul lui protejat. Nu trebuiau să creadă că se simţea rău şi să plece prea curând, lăsându-l să înfrunte singur cea mai mare parte a nopţii. Presupun că amintirea mi-a tulburat stomacul.

— Era frumoasă Millicent a ta? întrebă Jason Laird.

Chipul şi silueta fiicei lui apărură în mintea lui Neal.

— Da, foarte frumoasă, rosti el şi aruncă un jeton pe masă. Plusez cu cinci.

Era miezul nopţii când elita afaceriştilor din Fort Worth plecă în trăsura care o adusese din oraş. Cu toţii locuiau în case impozante, aflate la mică distanţă una de alta. Sloan Singleton fu ultimul care urma să plece. Rămase cu Neal pe verandă, privindu-i pe ceilalţi plecând.

— Neal, spune-mi adevărul, zise el. Te simţi bine? S-a întâmplat şi altceva în afară de amintirea unei foste iubite?

Sloan era unul dintre puţinii oameni capabili să-şi dea seama ce gândea, nu că Neal s-ar fi considerat o persoană complicată. Dar nu era tocmai o carte deschisă. Pentru el, lucrurile erau fie albe, fie negre, neexistând zone de gri şi nici „dacă”, „şi” ori „său”. El şi Sloan nu mai erau mentor şi învăţăcel. Băiatul se maturizase, iar ei deveniseră apropiaţi ca unchi şi nepot, dacă nu ca tată şi fiu, doar că pe picior de egalitate. Silueta lui puternică alături de a sa, lumina lunii revărsându-se pe trupul mai înalt al lui Sloan, şi umerii săi largi îl făcură să simtă că se putea bizui pe el.

— S-ar putea să aibă loc schimbări importante, spuse Neal, iar eu sunt îngrijorat fiindcă nu ştiu cum să le fac faţă. Nu sunt adeptul compromisurilor. Voi şti mai multe mâine, iar asta-i tot ce pot să-ţi zic deocamdată.

Sloan încuviinţă din cap, însă fu limpede că răspunsul

nu-l satisfăcuse. Pentru amândoi existau limite care nu puteau fi trecute decât cu invitaţie.

— Dar Samantha? Este în regulă?

Un muşchi al stomacului lui Neal zvâcni.

— Da, din câte ştiu. Ai vreun motiv să crezi altceva?

Sloan frecă podeaua cu talpa unui picior, de parcă ar fi considerat că nu se cădea să spună.

— Zilele trecute, a venit acasă la mine ca să folosească telefonul şi… a început să plângă. Au fost doar câteva lacrimi, dar m-au îngrijorat, Neal. Samantha nu e genul care să plângă.

— Nu, nu este, rosti Neal alarmat. Nu ţi-a zis din ce motiv?

— Mi-a spus doar că are multe pe cap… lucruri triste, deprimante.

— Cum ar fi?

— N-a precizat, iar eu n-am mai putut scoate altceva de la ea. Nu mai vorbim aşa cum o făceam altă dată. Samantha nu-mi mai face confidenţe.

Neal se răsuci şi privi stelele. „Fireşte că nu, tâmpitule! Este îndrăgostită de tine, iar tu eşti îndrăgostit de o prefăcută”.

— Ei bine, tu eşti un om foarte ocupat, Sloan. Ai o fermă mare de administrat, îndatoriri şi responsabilităţi, şi… alte interese.

— Neal, nu sunt niciodată prea ocupat pentru a fi disponibil dacă Samantha are nevoie de mine. Îmi poate spune oricând orice o frământă. Aminteşte-i asta Samanthei când se va întoarce acasă, bine? Am impresia că a uitat că eu… ţin la ea. Am ţinut la ea întotdeauna şi voi ţine la ea întotdeauna.

— Nu mă îndoiesc de asta. Şi nici ea, zise Neal desluşind regretul din vocea lui Sloan şi dorinţa ca între ei să fie mai multe decât era. Sloan, tu şi Samantha aţi fost mereu la fel de apropiaţi ca doi fraţi. Vorbindu-ţi ca tatăl ei şi… simţind ce simt pentru tine, sperasem că… ei bine, că relaţia dintre voi va deveni mai profundă.

Sloan îşi trase mai jos borul pălăriei, ca un preludiu al

plecării. Calul lui era legat de balustrada verandei. Pursângele fornăi uşurel. Era vremea să ajungă în grajd şi la găleata cu grăunţe.

— Şi eu la fel, dar se pare că sentimentele pe care le avem unul faţă de celălalt nu au luat-o în direcţia asta. Iar acum, dacă mă poţi asigura că nu las un bătrân să moară în fotoliul lui, în noaptea asta, îţi voi spune noapte bună.

— Te asigur, rosti Neal. Noapte bună, fiule!

I-ar fi plăcut să se bucure de compania băiatului ceva mai mult timp, dar deja era destul de târziu, iar a doua zi, Sloan trebuia să ducă o parte din cireada lui pe altă păşune, ceea ce însemna că avea să se trezească înaintea zorilor. Neal se gândi să nu se culce deloc. Mai erau doar şase ore până se lumina de ziuă, iar picioarele lui aveau să coboare pe duşumea cu o oră înainte de asta. Ce rost avea să zacă în pat fără să doarmă, imaginându-şi ce era mai rău – că, în după-amiaza următoare, când Samantha avea să coboare din tren, avea a-l privi cu alţi ochi, pentru că intenţiona s-o aştepte la gară împreună cu Estelle. Avea să fie delicată şi tandră, fiindcă aşa îi era firea, dar va fi şi fermă, şi dreaptă, pentru că aşa o educase el. „Mamă, tată, trebuie să aflaţi că mi-am cunoscut părinţii adevăraţi, la ferma Barrows. A fost întâmplător…”

Iar ce urma să se întâmple după aceea, numai Dumnezeu ştia. Ceea ce ştia Neal era că nu îşi putea împărţi fata cu alţi părinţi, iar lucrurile să rămână la fel între ei. Pur şi simplu, el nu era făcut aşa. Oricui îşi dăruia inima şi sufletul trebuia să-i aparţină în exclusivitate. Nimeni nu putea sluji la doi stăpâni. Loialităţile nu puteau fi divizate. Devenise conştient de asta… de felul cum simţea… pe vremea când avea doar 6 ani. Găsise un câine abandonat la marginea drumului, îl luase la fermă, îl îngrijise până se înzdrăvenise, îl iubise, dar câinele îl îndrăgise pe fiul supraveghetorului şi îşi împărţise devotamentul.

— Ia-l, e al tău, îi spusese el băiatului şi niciodată nici măcar nu mai mângâiase capul câinelui.

De atunci, aşa fusese mereu. Era un mare defect al lui, însă asta era. Estelle îl cunoştea şi îl acceptase.

Asta nu însemna că nu avea să lupte până când inima nu-i ceda pentru a păstra ce era al lui, dar dacă Samantha decidea să-şi împartă afecţiunea? Ar fi fost ucigător pentru el. Nu-şi putea imagina – era de neconceput, imposibil – că el le-ar spune oamenilor care, dintr-un motiv sau altul, renunţaseră la ea: „Luaţi-o! E a voastră”. Şi, o, Dumnezeule, ce avea să însemne asta pentru Estelle?

Rămase pe verandă până când zgomotul făcut de copitele calului lui Sloan se stinseră. Ce o făcuse pe Samantha să plângă în holul de la Triple S? Neal o văzuse plângând doar de câteva ori în toată viaţa ei, dar niciodată după ce trecuse de vârsta copilăriei. Plânsese discret, fără zgomot, păstrându-şi lacrimile doar pentru ea, mândria şi reţinerea ei înverşunată zdrobind inima lui Neal, dar sporindu-i respectul faţă de ea. Estelle, pe de altă parte, plângea cu zgomot, faţa ei arătând ca versantul maroniu al unui munte brăzdat de şiroaiele apei de ploaie.

Neal intră în casă urmărit de o amintire care ameninţa să-l facă a izbucni în lacrimi. Samantha avea 5 ani. Estelle era bolnavă, avea febră, fiind cuprinsă de o gripă infecţioasă. Bătrâna lor menajeră, mama lui Mildred, avea degetele groase şi aspre ea o funie de cânepă, bune pentru frământat aluat şi bătut carnea, dar deloc delicate când venea vorba să pieptene şi să împletească părul unei fetiţe. Neal intrase în cameră când doamna Swift încerca s-o facă şi îi poruncise să înceteze când fiica lui se răsucise spre el prea stoică pentru a scoate un sunet, dar cu marii ei ochi cenuşii plini de lacrimi. Chiar şi în clipa aceea, îşi amintea foarte bine tandreţea care îl cuprinsese, precum şi respectul pentru bravura ei, care îl lăsase fără vlagă. O trimisese pe doamna Swift la bucătărie şi preluase el sarcina de a face ordine în haosul roşcat-auriu al buclelor fetiţei lui. O pusese să stea pe un scăunel între genunchii lui – un spiriduş pe o frunză de nufăr la umbra unui munte.

— N-o să mă tragi de păr, nu-i aşa, tati? întrebase Samantha, iar el îi răspunsese:

— Mai degrabă aş muri decât să-i provoc durere fetiţei mele.

Şi chiar aşa era.

Ochii îl înţepau când începu să deretice dezastrul rămas în bibliotecă după seara de poker, o surpriză plăcută pe care Silbia urma s-o aibă în dimineaţa următoare. Deschise geamurile pentru a lăsa fumul să iasă şi aruncă în coşul de gunoi vârfurile umede ale trabucurilor şi cenuşa din scrumiere. Luă resturile de mâncare de pe masă şi o şterse după ce duse la bucătărie farfuriile şi paharele, pe care le puse la înmuiat într-un lighean cu apă şi săpun, pentru a fi spălate dimineaţă, apoi mătură podeaua şi puse la loc accesoriile jocului de cărţi. Ceasul bătu ora 3.00 când Neal urcă scările pentru a se duce în camera lui, plănuind să se dezbrace şi să se bage în cada cu apă fierbinte. Nu făcu niciuna, nici alta. Ieşi pe balcon, trase un fotoliu lângă balustradă, pe care îşi sprijini picioarele încălţate cu cizme, şi îşi petrecu restul nopţii privind stelele.

Capitolul 26

Vizitiul cu care Samantha se înţelesese să le ducă la debarcader veni la ora stabilită, iar ele ajunseră la feribot la vreme în dimineaţa următoare.

— Vom traversa râul cu *aia?* întrebă Mildred arătând către ambarcaţiunea din lemn neprelucrat care plutea pe apa de culoare ruginie.

Abia dacă era mai răsărită decât o uriaşă plută ancorată cu funii groase şi grele de copacii de pe ambele maluri ale râului Red, probabil pentru ca traversarea să se desfăşoare în siguranţă, iar ambarcaţiunea să nu o ia la vale. Singurul mod de acces pe punte era pe o alee pavată cu scânduri abia vizibile în noroiul roşu. Samantha se uită îngrozită la cizmuliţele ei scurte, făcute pe comandă şi brodate cu flori. „Nu contează”, se gândi ea. Cizmele

puteau fi sacrificate şi orice disconfort provocat de călătoria cu feribotul merita dacă o ducea mai aproape de aflarea adevărului pe care dorea să-l descopere.

După o aşteptare interminabilă, care o făcu pe Samantha să se îngrijoreze că nu se vor întoarce la vreme pentru a prinde trenul de la ora 14.00, pasagerilor li se permise să se îmbarce. Ea şi Mildred găsiră un loc unde să poată sta în picioare, printre mărfuri, bagaje, lăzi cu păsări care cotcodăceau şi doi catâri înhămaţi la o căruţă. „Căpitanul” era un bărbat înalt şi corpolent, care, în loc de cârmă, mânuia o prăjină lungă pentru a menţine cursul ambarcaţiunii sale. Neavând încredere că funiile slăbite le puteau împiedica să cadă peste bord, cele două femei stătură cât de aproape putură de centrul feribotului, printre alţi pasageri la fel de îngrijoraţi.

— Îmi vei spune, până la urmă, de ce ne riscăm vieţile sau să ne rupem mâinile şi picioarele pentru a-l vedea pe acel doctor? strigă Mildred pentru a acoperi şuieratul vântului, după ce se desprinseră de mai.

— Nu, răspunse Samantha.

— Ştie că venim?

— Nu.

— Ştii unde anume în Marietta locuieşte?

— Nu.

Adresa de returnare a scrisorii doctorului Tolman indicase doar numărul unei căsuţe poştale. Mildred îşi umflă obrajii.

— Atunci, cum îl vei găsi?

— Am un plan, spuse Samantha.

Era simplu. Vizitiul lor din Gainesville zisese că, pe celălalt mal, vor găsi alţii ca el aşteptând să-i transporte pe pasageri cale de 8 kilometri, până în Marietta. Scăpată de această grijă, Samantha îl întrebase dacă ştia numele vreunui hotel din oraş. El îi spusese de Wayfarer Inn[12]. De altfel, era singurul. Alături se afla un restaurant. „Splendid”, se gândise Samantha. Avea s-o lase pe Mildred în siguranţă în hol, cu un meniu din care să aleagă, iar ea se va duce la

12 Hanul drumeţului (în limba engleză, în original) (n.tr.)

cabinetul doctorului. Managerul hotelului îi va da adresa. Într-un orăşel precum Marietta, era firesc s-o cunoască.

După ce debarcară pe o alee pavată cu scânduri similară cu cea de pe malul celălalt, Samantha şi Mildred urcară nişte trepte şubrede din lemn care duceau spre o mare poiană ce servea drept loc de aşteptare a feribotului. Acolo, oamenii se plimbau sau şedeau pe bănci, iar birjarii cailor şi trăsurilor aliniate îşi aşteptau muşteriii. Cele două femei se urcară în una dintre ele şi porniră spre Marietta.

Managerul de la Wayfarer Inn spuse că da, însoţitoarea Samanthei putea aştepta în hol, şi da, ştia unde locuia doctorul Tolman.

— Adică unde a locuit, preciză el.

— Poftim? rosti Samantha nevenindu-i a crede.

— Bunul nostru doctor a murit cu câteva săptămâni în urmă.

Simţind că i se face rău din cauza şocului şi a dezamăgirii, Samantha se prăbuşi pe un scaun, alături de Mildred. Menajera o îmboldi cu blândeţe.

— Îmi spui despre ce-i vorba? Poate că îţi pot fi de ajutor.

Ameţită, Samantha rosti:

— Doctorul Tolman este cel care m-a adus la părinţii mei adoptivi. Presupun că tot el m-a adus pe lume. El era… singura mea legătură cu… părinţii adevăraţi.

— Oh! exclamă Mildred.

Chipul îi rămăsese impasibil, dar tonul răspunsului ei conţinuse toată înţelegerea din lume. Samantha se uită la ea.

— Tu… n-ai auzit niciodată ceva despre cum am ajuns să fiu adoptată, Mildred?

— Nu, domnişoară Sam, n-am auzit nimic. Acum, înţeleg de ce m-ai pus să jur că nu le voi spune nimic alor tăi despre acest drum. I-ar ucide să afle ce ai avut de gând, dar să nu crezi că ai greşit faţă de ei. Curiozitatea pe care o simţi e firească. Şi eu am fost foarte curioasă când m-am aflat în captivitate. Chiar dacă mama nu mi-a zis, în sinea mea ştiam că locul meu nu era acolo unde mă născusem.

— Nu-i asta, Mildred. Eu simt că mă aflu acolo unde mi-e locul şi unde mi-a fost sortit să fiu. Nu-mi doresc să fiu în altă parte sau să am altă familie. Nici măcar nu ştiu sigur de ce sunt curioasă în privinţa naşterii mele. Înainte de sosirea scrisorii de la doctorul Tolman, nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ce scrisoare?

Samantha suspină.

— Nu contează. Am ajuns într-o fundătură.

— Poate că nu, spuse menajera.

Samantha o privi surprinsă.

— Ce vrei să zid?

— S-ar putea ca la cabinetul doctorului să fie cineva care a fost acolo şi pe vremea când te-ai născut şi care să ştie ceva. Poate, o asistentă. Sau o moaşă. Dacă tot suntem aici, nu crezi că merită să încerci a afla?

Samantha sări în picioare.

— Mildred, eşti un geniu.

Se duse din nou la recepţie. După 15 minute, încurajată de informaţiile oferite de manager, o lăsă pe Mildred în holul hotelului, cu valizele lor, şi porni pe jos spre cabinetul doctorului Tolman, care se afla destul de aproape. Fiica lui venise din Oklahoma City pentru a pregăti casa în vederea vânzării şi a lua din cabinet obiectele lui personale înainte de sosirea înlocuitorului său. Samantha găsi uşor casa rustică, din lemn, cu acoperiş jos. Se afla alături de o casă asemănătoare, în faţa căreia era o pancartă care anunţa că era de vânzare – locuinţa doctorului Tolman, după cum presupuse Samantha. În faţa cabinetului, pe panoul prins de acoperiş care anunţa destinaţia clădirii era legată o panglică neagră ce flutura în vântul puternic.

Mica sală de aşteptare era goală, cu excepţia unei femei aflate în spatele tejghelei, care, cu hărnicie, mătura duşumeaua cu o mătură mare. Părul îi era prins sub un batic, mânecile rochiei îi erau suflecate, iar un şorţ amplu îi era legat în jurul trupului robust, de vârstă mijlocie. Îşi ridică ochii la intrarea Samanthei şi îi aruncă privirea prietenoasă, dar întrebătoare rezervată străinilor.

Samantha ezită. Presupuse că era fiica doctorului Tolman. Cu ce să înceapă explicarea motivului pentru care venise?

— Bună ziua, doamnă. Eu sunt Samantha Gordon.

— Bravo dumitale! rosti femeia, cu o licărire jucăuşă în ochi. Eu sunt Eleanor Brewster.

— Fiica doctorului Tolman?

— Până nu aflu cine întreabă şi de ce, invoc al cincilea amendament.

Descumpănită puţin, dar gândindu-se că îi plăcea femeia, Samantha spuse:

— Am motive să cred că răposatul dumitale tată m-a adus pe lume. Am fost dată spre adopţie şi ştiu că doctorul Tolman este cel care m-a dus la oamenii deosebiţi care îmi sunt părinţi.

Eleanor Brewster lăsă mătura şi îşi şterse mâinile cu şorţul.

— Serios? Ei bine, e foarte drăguţ din partea dumitale că ai trecut pe-aici ca să-mi zici asta. De la înmormântare, am tot primit vizitatori care mi-au lăudat munca tatii. Deschise uşiţa care dădea spre zona recepţiei. Intră şi ia loc, să stăm puţin de vorbă. Am nişte cafea proaspăt făcută.

O ceaşcă de cafea mai târziu, după ce îi explică motivul vizitei sale, Samantha află că Eleanor Brewster nu o putea ajuta. Ea crescuse în Oklahoma City şi avusese 12 ani când Samantha se născuse, în 1878, tatăl ei venise singur în micul avanpost Marietta din teritoriul indian Oklahoma, pentru a-şi oferi serviciile medicale populaţiei chickasaw. Eleanor Brewster nu-şi amintea ca tatăl ei să fi pomenit de un copil a cărui adopţie o aranjase.

— Totuşi, spuse ea, chiar dacă ar fi pomenit de dumneata, nu cred că mi-aş aminti. Au fost foarte multe poveşti despre cum tata a găsit cămine pentru copiii orfani sau abandonaţi.

Apoi Eleanor adăugă că dosarele pacienţilor încă erau în biroul lui şi că ar putea să se uite amândouă prin ele, să vadă dacă nu găseau ceva.

Samantha se uită la ceasul-broşă. Zise că, dacă se

grăbea, avea timp. Trebuia să ia feribotul spre Gainesville la vreme pentru a prinde trenul de la ora 14.00. Cu un ochi la ceas, amândouă căutară consemnări ale numelor şi ale detaliilor despre fetele născute la finele lunii martie 1880. Descoperiră patru, dar Eleanor le ştia pe toate. Una murise, iar celelalte trei încă locuiau în comitat.

— Însă uite un nume pe care îl recunosc, spuse ea arătând semnătura lui Bridget Mahoney, care apărea în fişele copiilor născuţi la datele în chestiune. Bridget era moaşa tatii. Oriunde mergea tata, mergea şi ea. Îi era indispensabilă. Dacă tata te-a adus pe lume, şi ea a fost de faţă.

Chipul Samanthei se lumină, însă al lui Eleanor se întunecă.

— Din păcate, rosti ea, Bridget s-a mutat în San Francisco, împreună cu soţul ei, în timpul goanei după aur, cam prin 1889.

— Ştii unde i-aş putea scrie? întrebă Samantha.

— Mă tem că nu, dar, dacă îmi laşi o adresă, iar eu reuşesc să aflu, ţi-aş putea spune.

Era vremea să plece. În grabă, din politeţe faţă de eforturile lui Eleanor, dar sigură că era o cauză pierdută, Samantha notă adresa din Fort Worth a mamei sale. Cele două femei se îmbrăţişară şi îşi luară rămas-bun.

— Scumpo, rosti femeia mai în vârstă, dă-mi voie să-ţi ofer un sfat. Dacă eşti fericită acolo unde te afli, să ştii că nu există păşuni mai verzi.

— Sunt de acord, spuse Samantha.

Se simţea ciudat de împăcată şi de uşurată, ca şi cum închisese cartea cu un sfârşit convingător şi satisfăcător. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Se putea întoarce acasă. Povestea aceea nu mai avea nimic în plus.

*

— Neal, pentru numele lui Dumnezeu! O să ţi se rupă tălpile cizmelor dacă nu stai locului. Te tot fâţâi de colo-colo de când am ajuns aici, rosti Estelle de pe o bancă aflată pe

peronul gării. De obicei, eu sunt cea îngrijorată.

Neal nu comentă nimic, ci privi dincolo de luminile gării, în direcţia întunecată din care trebuia să sosească trenul de la Gainesville. Katy urma să apară din clipă în clipă – în sfârşit! Din momentul în care ea avea să apară pe scara trenului şi să se uite la el, Neal urma să ştie dacă îl aştepta raiul sau iadul. Încercase să se hotărască dacă s-o pregătească sau nu pe Estelle pentru cea mai cumplită zi din viaţa ei, dar se decisese să aştepte. Ascultase de o regulă personală care se dovedise bună de foarte multe ori: Niciodată să nu arăţi ce cărţi ai până când celălalt nu le pune pe masă pe ale lui. Uneori, puteai scăpa blufând, însă Neal se îndoia că, de data aceea, avea să fie atât de norocos.

Trenul se năpusti în gară cu sirena urlând şi aburul rostogolindu-se în urma sa, iar Estelle, privind geamurile compartimentelor. I se alătură lui Neal şi celorlalţi care aşteptau deschiderea uşilor. Neal simţi gust amar.

— Uite-le! strigă Estelle zărind părul auriu buclat al Samanthei ivindu-se de sub borul pălăriei de primăvară.

Samantha văzu mâna fluturată de Estelle şi îi răspunse la fel, de dincolo de geam, iar inima lui Neal se strânse. Într-adevăr, pe chipul ei se citea totul. Disperarea, durerea, dezamăgirea erau întipărite clar pe faţa ei. Neal aşteptă până când Estelle o îmbrăţişă şi îi dădu drumul, în privirea pe care Samantha i-o aruncă peste umărul ei desluşindu-se mâhnirea.

— Bună, fata mea, rosti el încet când îi veni rândul, abia putând să vorbească din pricina durerii care îl sugruma.

Samantha spuse cu o voce tristă ca un cântec funebru:

— Îmi pare rău, tati, dar ferma s-a vândut înainte să ajungem acolo.

Neal deschise gura, dar nu scoase niciun sunet.

— Haide, Neal, păstrează-ţi cumpătul, zise Estelle bătându-l pe umăr. Nu e vina Samanthei că altcineva a cumpărat ferma.

— Vânzătorul nici măcar nu a venit la întâlnire, rosti Samantha, însă m-am asigurat că proprietatea s-a vândut. Am vorbit cu un angajat de la ferma Barrows, care mi-a confirmat.

Neal continuă s-o privească mut pe Samantha, încremenit de uimire. În cele din urmă, vorbi:

— Tu… nu te-ai întâlnit cu proprietarul?

— N-a avut bunul-simţ să apară, zise sec Mildred.

— Îmi pare rău, tati, repetă Samantha. Văd cât de dezamăgit eşti.

— Habar n-ai tu! rosti Neal cu glasul răguşit şi o strânse cu putere la piept.

Nathan

Capitolul 27

În biroul lui, Trevor Waverling privi anunţul din ediţia veche de o săptămână a ziarului *Dallas Herald.* Dumnezeule mare, nu era adevărat! Ferma scoasă la vânzare era a familiei Barrows, iar Millicent era vânzătoarea.

— Care este cel mai mare vis al tău? îl întrebase el pe Nathan în timpul uneia dintre vizitele la fabrică al căror scop era să se cunoască mai bine.

Fără a ezita, fiul lui răspunsese:

— Să cumpăr ferma mamei într-o zi.

Trevor îşi ridică privirea din ziar. Afurisită femeie! Ce alte modalităţi îi mai rămăseseră lui Millicent Holloway pentru a-i frânge inima fiului ei?

Îşi roti scaunul spre fereastră, prin care se vedea porţiunea lui personală din râul Trinity scânteind sub soarele de aprilie. Ziarul era din 2 aprilie, a doua zi după Ziua păcălelilor. Dar acel anunţ nu era o glumă. Trevor îşi dorea să fi fost. Să i-l arate băiatului? În fiecare săptămână,

pentru a fi la curent cu ce se petrecea, Trevor citea anunţurile proprietarilor care doreau să-şi concesioneze pământul în vederea explorărilor petroliere. Nota detaliile pe fişe, urmărea ce terenuri dispăreau după câteva săptămâni şi pe cele care rămâneau la rubrica vânzărilor. Acele informaţii îl ajutau să-şi facă o idee asupra locurilor de cel mai mare interes în privinţa petrolului. Anunţurile erau date în special de fermieri din teritoriul Oklahoma care sperau să se îmbogăţească datorită boomului petrolului ce avea loc în acea zonă, însă speculanţii din domeniu îşi îndreptau acum privirea către terenurile din comitatele Montague şi Gainesville. Oare ferma Barrows fusese deja concesionată sau cumpărată pentru a se fora în căutare de petrol şi gaze? Ce ofertă i s-ar părea mai atrăgătoare lui Millicent? Dacă vindea ferma, primea mai mulţi bani imediat, dar putea să concesioneze terenul, în speranţa că va primi şi mai mulţi bani dacă se descoperea petrol. Trevor avea impresia că ea ar prefera vrabia din mână.

S-o ardă focul iadului pe Millicent Holloway pentru ce-i făcuse lui Nathan! Băiatul îi povestise despre planurile ei de a vinde ferma pentru a uşura debutul în viaţă al celuilalt fiu al ei (aşa gândea Trevor, nu aşa se exprimase Nathan) şi a finanţa intrarea fiicei sale în societate după ce aveau să se mute în Gainesville. *Societate? În* Gainesville, Texas? Pentru numele lui Dumnezeu! Nathan nu ştiuse că ea avea să scoată ferma la vânzare în clipa în care el ieşea pe uşă. Ei bine, ce pierduse maică-sa era câştigul lui taică-su.

Trevor se răsuci înapoi către birou şi se gândi cât de deosebit era băiatul care intrase tăcut, împreună cu câinele lui, în vieţile lor. Nathan nu făcea niciun fel de zgomot. Aproape că puteai uita că se afla în preajmă, asta până când nu mai era acolo, iar atunci, vidul ţipa, aşa cum se întâmplase când se întorsese la fermă pentru câteva zile. Fiica lui fusese foarte nefericită. „Hopa Mitică a căzut rău, iar toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui n-au putut să-l repare”, recita ea iar şi iar, alergând deznădăjduită prin casă, cu mâinile lipite de cap. Trevor încercase s-o liniştească. „E-n regulă, scumpo, îi spusese el de cel puţin o

sută de ori. Nathan se va întoarce”.

Însă ea începea să se vaite din nou. „Hopa Mitică a căzut rău, iar toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui n-au putut să-l repare…” Versurile răsunaseră în mintea lui Trevor întreaga perioadă cât lipsise băiatul, iar el îşi simţise inima strânsă de milă faţă de fiica lui. Ea îl considera pe tatăl ei un rege. Îl credea atotputernic. Ce s-ar fi întâmplat cu Rebecca dacă Nathan rămânea la fermă, iar regele nu-l putea repara pe Hopa Mitică?

Trevor simţea că ar fi trebuit să fie gelos că mama lui ţinea tot mai mult la Nathan, însă nu era. Era din cale-afară de bucuros. Lucrurile mergeau mai bine decât ar fi putut spera. Ea îşi căpătase nepotul – un viitor moştenitor –, iar tatăl lui crea o relaţie cu el. Trevor Waverling nu mai avea de ce să se străduiască a-i dovedi mamei lui că era nevinovat în privinţa morţii fratelui său. Mavis Waverling nu avea să mai vândă compania. Dar, în afară de asta, era plăcut ca, seara, să vadă că bătrânul ei chip drăguţ era relaxat şi mulţumit. Înainte de venirea lui Nathan, rareori îi văzuse zâmbetul, iar râsul nu i-l auzise de ani întregi.

„Înainte de venirea lui Nathan”. Aşa se gândea Trevor la viaţa lor de dinainte. Înainte de venirea lui Nathan, după ce pleca de la muncă, lua cina cu diverşi oameni sau se ducea la sala de sport ori la club, însă după venirea lui Nathan începuse să meargă acasă cu băiatul, pentru a-i arăta mamei lui că făcea un efort. Acum, după cină, formau un grup de familie destul de numeros în salon – el şi mama lui, fiul şi fiica lui, câinele şi pisica. Încă o servitoare fusese angajată, ca s-o ajute pe Lenora, care căpătase o gură în plus de hrănit – de fapt, două, dacă era luat în calcul şi ciobănescul german –, aşa că şi Lenora era fericită.

Băiatul se dovedea a fi impresionant de rapid în privinţa învăţării. Trevor îl dăduse în grija lui Jamie Foster, maistrul uzinei, care îi raportase: „Băiatului dumitale nu trebuie să-i spui nimic de două ori”. Venite din partea taciturnului Jamie, acele cuvinte însemnau enorm de mult şi puneau pecetea aprobării lui. Nathan încă nu căpătase un post anume. În acele prime zile era mai important ca el să

se familiarizeze cu ce se făcea în fabrică, cu infrastructura şi cu tranzacţiile comerciale ale companiei. Concasoarele şi forezele, maşinăriile de tăiat metalul şi alte utilaje erau foarte departe de uneltele de la fermă, cunoscute de Nathan, iar băiatul descoperea cum contabilitatea unei companii era mult mai complicată decât socoteala cheltuielilor unei ferme.

Pentru a explica existenţa lui, necunoscută înainte, când îl prezenta pe băiat, Trevor îl bătea pe umăr şi cita din parabola Fiului risipitor. „El este fiul meu pierdut şi regăsit”, spunea el şi o lăsa aşa. Sprâncene se ridicau, iar oamenii se uitau unul la altul, dar prietenii, colegii şi angajaţii lui Trevor îi cunoşteau reputaţia în privinţa femeilor şi îl considerau pe Nathan drept o surpriză de care avusese parte. Şi exact asta era. Toţi îi strângeau mâna şi îl priveau cu bunăvoinţă, cu toate că unii nu se puteau abţine şi îi făceau cu ochiul lui Trevor pe la spatele băiatului, iar alţii îl tratau cu o politeţe exagerată, ca şi cum îi lipsea o mână sau un picior, iar ei trebuiau să facă mari eforturi pentru a arăta că nu băgau de seamă.

La câteva săptămâni după ce se cunoscuseră, Trevor se decisese care era postul potrivit pentru Nathan. Băiatului nu i-ar fi plăcut să lucreze cu normă întreagă într-o fabrică. Şi ar fi fost şi mai nemulţumit să stea la un birou şi să înveţe toate subtilităţile afacerilor făcute de către Waverling Tools. Lui Nathan îi plăceau pământul şi cerul. Avea să-l facă pe Nathan reprezentant al companiei, cu sarcina de a căuta şi negocia concesionarea terenurilor potrivite atunci când avea să vină vremea să foreze ei înşişi. Cei care făceau aşa ceva erau numiţi „concesionări de terenuri”. Nu exista altă denumire formală pentru ei. Profesia era la fel de nouă ca industria petrolieră şi nu necesita o educaţie specială, ci experienţă, însă dobândirea sa necesita timp şi muncă. Era sarcina geologului să găsească locurile unde existau condiţii pentru găsirea petrolului şi a gazelor, însă era treaba concesionarului să negocieze cu proprietarul pământului concesiunea şi drepturile asupra eventualului zăcământ. În afară de asta –

ceea ce presupunea să te înţelegi bine cu oamenii –, concesionarul trebuia să poată înţelege şi întocmi contracte şi să cerceteze documente publice şi private care să dovedească autenticitatea titlurilor de proprietate. Nathan putea învăţa aceste lucruri, iar Trevor nu se îndoia de capacitatea băiatului de a se înţelege cu oamenii. O făcea foarte uşor, fiind în firea lui să se poarte astfel.

Trevor se sprijini gânditor de spătarul scaunului. Să-i spună lui Nathan de anunţ? Era mai bine pentru el să afle adevărul atunci, şi nu mai târziu? Acea veste, plus celelalte păcate ale mamei lui faţă de el aveau să-l rănească şi mai profund, cu toate că n-ar fi arătat sau exprimat asta. Alţi băieţi probabil că şi-ar fi arătat nemulţumirea şi şi-ar fi blestemat mama, dar nu şi Nathan. Bună sau rea, Millicent era femeia care îi dăduse viaţă. Pentru Nathan, respectul ar fi fost mai presus decât furia.

Trevor se decise că era bine să-i spună atunci, nu mai târziu. Îi promisese lui Nathan că avea să pună toate cărţile pe masă în relaţia cu el. „Dacă mă minţi o singură dată sau dacă ascunzi vreo carte în mânecă, am plecat, îi zisese Nathan. Eu şi Zak vom porni spre California”.

La vremea când îl ameninţase astfel, impactul nu fusese mai mare decât al unei mingiuţe de hârtie aruncată în pieptul lui, dar lucrurile se schimbaseră în ultimele 13 zile, iar gândul că băiatul ar putea pleca avea forţa unui croşeu bine plasat în plex. Trevor trase de un şnur, iar un clopoţel sună în biroul secretarei.

— Jeanne, găseşte-l pe Nathan şi trimite-l la mine. Azi-dimineaţă, a plecat înaintea mea, aşa că probabil este în fabrică.

— Da, domnule, acolo este. Era cu Jamie când am dus conosamentul[13] pentru ultimul transport către Anglia.

Trevor ridică sprâncenele. De ce îi dusese Jeanne conosamentul maistrului fabricii când, în mod normal, îl aştepta pe Jamie să vină la biroul ei ca să-l ia? Cu excepţia şefului ei, nu ducea nimănui nimic, după cum afirma ea cu mândrie. Însă Trevor îşi dădu seama ce era cu acea bruscă

13 Document care însoţeşte transportul mărfurilor pe apă (n.tr.)

iniţiativă. Tânără şi singură, secretara lui îl plăcea pe Nathan, dar lucrurile nu aveau să iasă aşa cum îşi dorea. Bunica lui avea alte planuri pentru viitorul romantic al băiatului şefului. După ce Jeanne plecă, Agatha Beardsley, recepţionera lui de multă vreme, care şi ea îi făcea ochi dulci lui Nathan, băgă capul pe uşă.

— Domnule Waverling, doi bărbaţi ar dori să vă vadă.

— Cine?

— Geologul, Todd Baker, şi... Domnişoara Beardsley îşi consultă blocnotesul... un anume Daniel Lane. Zice că este fierar, iar în prezent lucrează la un atelier din Fort Worth. A venit ca urmare a anunţului dumneavoastră.

— Oferă-le amândurora nişte cafea şi spune-le să aştepte!

Nathan apăru cinci minute mai târziu, iar, când intră, Trevor se gândi că niciodată nu văzuse vreun bărbat care să se simtă atât de stânjenit în costum, dar atât de bine în propria piele. Observaţia aceea îi confirmă decizia de a-l trimite pe teren, în loc să-l pună la un birou.

— M-ai chemat? întrebă Nathan.

Trevor nu ştia cum reuşea să evite, dar, după ce îl convinsese pe Nathan să nu-l mai numească domnul Waverling, băiatul nu i se adresase niciodată în vreun alt fel, dar nici nu-l întrebase cum ar dori să-i spună. Se gândi că timpul avea să decidă cum îl va numi fiul lui.

— Trebuie să vezi asta, rosti Trevor împingând spre el pagina cu anunţuri din *Dallas Herald* şi arătându-i-l cu degetul pe cel despre care era vorba. Este aceasta ferma care cred eu?

Nathan citi fără să comenteze. Doar încordarea maxilarelor dădu în vileag reacţia lui interioară.

— Văd că ea nu a pierdut deloc timpul, zise Trevor în cele din urmă. Îmi pare rău, Nathan!

— Şi mie, rosti Nathan. Mai e ceva?

Trevor dori să-i spună ceva care să arate că îl compătimea, însă Nathan se închisese în sine. Reţinerea băiatului ridicase un zid care făcea imposibilă alinarea lui. Orice insistenţă ar fi fost o intruziune. Trevor simţi

împunsătura resentimentelor, apoi îşi dădu seama că era frustrarea unui tată faţă de incapacitatea de a-şi ajuta fiul.

— Da, este, zise el. Du-te la recepţie şi trimite-l pe Todd la mine, te rog!

Trevor se răsuci din nou spre fereastră, cumva dezamăgit, dar şi mulţumit. Era încă un cui în sicriul lui Millicent. Un alt drum închis spre Gainesville, Texas. Ceea ce era foarte bine.

Capitolul 28

— Bun băiat, Zak! Bun băiat! strigă Benjy în timp ce ciobănescul german alerga spre el, având în bot băţul aruncat de irlandez.

Venise prânzul, ora de joacă pentru Zak, iar muncitorii îşi luaseră cutiile metalice cu mâncare şi ieşiseră să ia masa sub copaci şi să se amuze de zburdălnicia câinelui în aerul curat şi în soarele răcoroasei zile de aprilie. Nathan era printre ei. Lenora îi dădea mereu o cutie plină cu mâncare. Dacă îşi mânca sau nu sandvişurile groase depindea de o eventuală invitaţie a lui Trevor la vreun prânz de afaceri. Însă generoasele felii de came şi pâine nu erau irosite nici atunci. Benjy îşi completa conştiincios prânzul pregătit în mica bucătărie din apartamentul său aflat la etajul clădirii în care familia Waverling îşi ţinea trăsurile. Nathan nu văzuse niciodată pe cineva căruia să-i placă atât de mult mâncarea cum îi plăcea lui Benjy. Caloriile îi evitau braţele slabe şi picioarele lungi şi subţiri, îndreptându-se direct spre stomacul amplu, care părea o minge perfect rotundă sub vestonul confortabil. Preţuirea neobişnuită pe care o arăta faţă de mâncare – totuşi, pe Benjy nu-l deranja să o numească lăcomie – apăruse ca urmare a poveştilor despre membrii familiei care muriseră de inaniţie în timpul Marii Foamete din Irlanda.

— Puterea imaginaţiei este foarte mare, băiete, îi spusese el lui Nathan. Mintea mea creează imagini ale

sărmanelor suflete care au pierit, iar eu simt că e de datoria mea să mănânc pentru ele.

Obosiţi de joacă, câinele şi irlandezul se prăbuşiră pe cearşaful întins de Nathan pe iarbă pentru a lua masa. Ocazia de a-şi consuma energia era o plăcere pentru Zak, care avea parte de ea de trei ori pe săptămână, când urca în trăsură împreună cu Nathan şi Trevor, pentru a se duce cu ei la muncă şi a-şi petrece ziua cu stăpânul lui, în fabrică şi la birou. În celelalte zile, ciobănescul german trebuia să stea acasă, închis în micuţa curte din spate atunci când era lăsat să iasă afară. În acele zile, pentru că Trevor avea uneori nevoie de trăsură dincolo de orele normale de lucru, Nathan se ducea călare la fabrică. Când venise să locuiască în casa din oraş, se întrebase ce va face în privinţa transportului. Avea să meargă în fiecare zi cu trăsura, împreună cu tatăl lui, la Waverling Tools? Nathan considerase că asta ar fi reprezentat o îngrădire pentru amândoi. Se părea că şi Trevor Waverling gândise la fel. A doua zi după revenirea lui Nathan în Dallas, tatăl lui îl dusese la o licitaţie de cai.

— Alege-l pe acela care îţi place, iar eu voi face o ofertă, îi spusese el. Vei avea nevoie de un cal cât stai aici.

„Cât stai aici”. Oare asta însemna că era într-o perioadă de probă? Apoi Nathan decisese că, de fapt, şi Trevor Waverling era. Nu la fel stăteau lucrurile cu sora şi bunica lui. Ele treceau toate probele în fiecare zi. Dacă urma să plece, avea să-i fie dor de ele, la fel cum îi era dor de toată familia din Gainesville, dar, deocamdată, nu simţea nevoia să-şi pună rucsacul pe umăr şi să pornească împreună cu Zak spre California. Singura lui nemulţumire era că Zak rămânea închis câteodată, dar câinele părea suficient de fericit să rămână în grija adoratoare a Rebeccăi, în compania dubioasă a lui Seat, iar nimeni, nici măcar Lenora, nu părea să fie deranjat de părul pe care îl lăsa, ceea ce reprezenta o uşurare pentru Nathan. Părul fusese un motiv de văicăreală permanentă al mamei lui. Iar Nathan nu trebuia să-şi facă griji nici pentru faptul că firele lungi din blana câinelui ar putea ajunge pe costumele

tatălui său. Nathan îl învăţase să stea într-un colţ al banchetei, iar Benjy avea grijă să-l şteargă în zilele când Zak mergea împreună cu ei la muncă.

— Ai un dulău manierat, Nathan, spusese tatăl lui comentând aparentul bun-simţ al lui Zak de a nu se scutura în trăsură.

După ce Nathan se familiariză cu programul zilnic al lui Trevor Waverling (de pildă, în fiecare miercuri după-amiază se ducea la sala de sport), îşi dădu seama că tatăl lui nu cumpărase calul pentru a evita apropierea lor din trăsură, ci ca să-i ofere libertate de mişcare, astfel încât să nu depindă de el în privinţa transportului. De fapt, Trevor încerca să-şi planifice întâlnirile şi activităţile în aşa fel încât să poată merge împreună şi să discute afaceri.

Nathan trebui să recunoască faptul că, în cele trei săptămâni de când locuia sub acoperişul tatălui său – de fapt, sub acoperişul *bunicii* lui –, noua lui viaţă nu-i oferise prea multe lucruri care să nu-i facă plăcere, doar că nu era în firea lui să fie prea încrezător. Se bucura mai ales de prietenia lui cu Benjy, al cărui apartament aflat la etajul casei trăsurilor le permitea să-şi petreacă timpul împreună.

— Cum v-aţi cunoscut tu şi tata? îl întrebase pe irlandez într-o zi.

— Ei bine, băiete, asta-i o adevărată poveste.

— Aş vrea s-o aud, spusese Nathan.

Benjy îi zisese că fusese 12 august 1890. El, un imigrant, se urcase fără a avea bilet într-un tren care mergea de la New York în Texas.

Oraşul New York era murdar, aglomerat, poluat şi deloc cumsecade cu irlandezii catolici. El dorea să trăiască într-un loc cu spaţiu întins şi aer curat, unde cineva putea începe o viaţă bună fără ca oamenii să-l privească de sus, iar, din câte auzise, Texasul era un astfel de loc. Nu ştia către ce oraş se îndrepta trenul. Ştia doar că, atunci când va ajunge în Texas, avea să coboare la o oprire care părea că îi putea oferi posibilitatea de a-şi găsi o slujbă. Acel loc se întâmplă să fie la 30 de metri de uşa din faţă a companiei Waverling Tools, numai că el nu avusese vreme

să bage de seamă, fiindcă tocmai fusese aruncat din tren de doi controlori de două ori cât el, care mai şi erau înarmaţi cu bastoane. Încercase să se lupte cu ei, dar fusese copleşit şi se gândise că, dacă bătaia mai dura mult, avea să-şi întâlnească părinţii pe lumea cealaltă. Apoi, brusc, agresorii îl lăsaseră în pace, iar el se pomenise privindu-l, printr-o peliculă de sânge, muci şi lacrimi, pe Trevor Waverling. Bărbatul îi întinsese o mână. „Să te ajut să te ridici?" îl întrebase el şi îl trăsese în picioare.

— Abia mă puteam ţine pe picioare, capul îmi răsuna ca un clopot, iar preţ de câteva secunde, am crezut că murisem şi ajunsesem într-un loc unde oamenii erau proaspăt bărbieriţi şi îmbrăcaţi în costume frumoase, precum cel purtat de domnul Waverling, îi zisese Benjy lui Nathan. Dar nu, el era real, eu trăiam, iar haidamacii zăceau în ţărână. „Ar fi bine să plecăm de-aici până nu-şi vin în fire, mi-a spus el, iar eu m-am uitat în jur, să văd dacă nu exista vreun loc unde puteam dispărea. Atunci, domnul Waverling mi-a zis să-l urmez, iar din clipa aceea, asta fac, îl urmez oriunde vrea să se ducă.

— Ce mai poveste! rostise Nathan. Bănuiesc că haidamacii s-au întâlnit cu pumnii lui de boxer.

— Da. Omul e un luptător incredibil. Ar trebui să-l vezi în ring.

— Încă luptă?

— Nu mai participă la competiţii, dar asta nu înseamnă că pumnii lui nu-s în regulă. Îi datorez viaţa mea, traiul, casa şi… familia, Nathan. Aş face orice pentru tatăl tău, pentru mama lui şi pentru micuţa lui. Să nu ai nicio îndoială în privinţa asta.

Nathan nu avea. Loialitatea lui Benjy faţă de Trevor Waverling era solidă ca o stâncă. Irlandezul îl lămurise în legătură cu un lucru, dar nu era de aşteptat să-i răspundă la întrebarea care îl frământa cel mai mult. Ştia Benjy cum, unde şi de ce murise Jordan Waverling şi credea că tatăl lui fusese implicat în moartea sa?

Nathan muşcă din sandviş şi, amuzându-se ca de obicei, observă că Benjy scoase cu grijă şunca dintre două

felii de pâine, o puse pe folia de aluminiu, apoi înşiră pâinea, salata, brânza şi murăturile lângă ea. Apoi puse în ordine un ou fiert, un măr şi o prăjitură.

— Nu, băiete, astea nu-s pentru tine, îi spuse vizitiul lui Zak, al cărui nas adulmeca tot mai aproape de aranjamentul ceremonial. Nu mă deranja! Împinse câinele şi începu să mănânce mai întâi şunca şi salata, apoi pâinea, după aceea murăturile şi oul fiert, urmate de măr, brânză şi prăjitură, care încheiară masa. Sandvişurile durează mai mult dacă le desfaci şi mănânci umplutura ca mai multe feluri de mâncare, preciză Benjy. Ţin mai mult decât dacă le mănânci ca un tot.

— Bănuiesc că aşa o fi dacă stomacul tău n-are nimic împotrivă să aştepte, rosti Nathan.

Un bărbat înalt, musculos şi atrăgător se apropie cu o cutie pentru mâncare în mână. Nathan îl recunoscu ca fiind fierarul pe care tatăl lui îl angajase recent. De obicei, îşi mânca sandvişul în timp ce trebăluia la masa lui de lucru. Nimeni nu ştia prea multe despre el, în afara faptului că era burlac şi un adevărat vrăjitor al metalelor. Din câte auzise Nathan, bărbatul era rezervat şi nu socializa, spre supărarea secretarei, asta atunci când nu flirta cu el.

— Vă deranjează dacă stau şi eu aici? întrebă nou-venitul.

— Deloc, răspunse Nathan trăgându-se într-o parte pentru a-i face loc la umbra stejarului. Întinse mâna spre el.

— Ne-am întâlnit doar o dată, Daniel. În caz că nu-ţi aminteşti, eu sunt Nathan Holloway.

— Oh, îmi amintesc! Nou-venitul îi strânse mâna. Holloway? Credeam că eşti băiatul şefului.

— Sunt, dar am păstrat numele tatălui meu vitreg.

Daniel Lane încuviinţă din cap.

— Şi eu am avut aşa ceva, însă n-am fost prea dornic să-i păstrez numele. Am scăpat de nume de îndată ce am putut. Mi-am luat numele mamei, nu că m-aş mândri cu el mai mult.

— Îl cunoşti pe Benjy? întrebă Nathan.

Bărbatul era remarcabil de frumos, dar se simţea o

amărăciune puternică în el. Nathan aprecie că avea spre 30 de ani.

— E vizitiul şefului, clarifică Daniel locul lui Benjy în ierarhie. N-am avut plăcerea. Mă bucur să te cunosc.

— Şi eu, zise Benjy. De unde eşti?

— De peste tot, însă cel mai recent am fost în Fort Worth. Am renunţat la slujba de ajutor de fierar pe care o aveam acolo. Atmosfera devenise puţin cam… sufocantă.

Nathan muşcă din măr.

— Dar atmosfera de-aici cum ţi se pare?

— E mai pe gustul meu. Este plăcut să fii apreciat şi plătit aşa cum meriţi, nemaivorbind de respectul arătat.

— Se pare că ai avut un necaz, dacă îmi ierţi observaţia şi amestecul, spuse Benjy.

Zâmbetul stârnit de comentariul lui Benjy înălţă colţurile coborâte de amărăciune ale gurii lui Daniel.

— Aşa s-ar zice. Am nevoie de timp şi de puţin noroc pentru a rezolva asta.

— Şi ce anume ar fi asta, dacă nu te superi că întreb? spuse Nathan.

— Nu mă supăr, eu am deschis subiectul, replică Daniel. Este vorba de o femeie. Sufăr din cauza unei femei care mi-a fost luată pentru că fratele ei nu m-a crezut suficient de bun pentru a fi demn de compania ei. Intenţionez să-i schimb părerea în privinţa asta.

— Ei bine, mult noroc! rosti Nathan punând în cutie staniolul şi cotorul mărului. Să sperăm că te va aştepta până vei reuşi.

— O, sigur mă va aştepta! spuse Daniel.

— Cum de eşti atât de sigur? întrebă Benjy.

— Pentru că nimeni altcineva nu va fi interesat de ea, răspunse Daniel. Ei bine, sună gongul. Ar fi bine să mă întorc la treabă. Lucrez la un proiect cu care sper să-l impresionez pe şef. Mi-a făcut plăcere să stau cu voi, domnilor. Ne mai vedem.

În timp ce Daniel se îndepărta, Benjy murmură:

— Pentru cineva renumit că abia dacă-i zice un cuvânt cuiva, eu cred că omul ăsta vorbeşte prea mult.

Capitolul 29

După două săptămâni, anunţul de vânzare a fermei de lângă Gainesville nu mai apăru în *Dallas Herald.* Spre sfârşitul lunii aprilie, Nathan primise o scrisoare de la Leon, prin care acesta îi spunea că Millicent scosese ferma la vânzare imediat după plecarea lui şi că se vânduse foarte repede. În mai, aveau să se mute în Gainesville, urmând să fie deja instalaţi acolo când Randolph avea să termine liceul, în iunie. Leon ştia că vestea îi va sfâşia inima lui Nathan la fel de tare cum o sfâşiase pe a lui. Habar nu avea cum urma să suporte viaţa la oraş. Noul proprietar urma să intre în posesia fermei la finele lunii iunie, dar nu avea s-o folosească exclusiv pentru a cultiva grâu, lucru pe care Millicent nu-l aflase decât după ce semnase contractul.

Leon scrisese că acolo trebuia să facă o pauză pentru a recunoaşte meritul mamei lui. Mai devreme, Millicent fusese abordată de un proprietar de pământ care dorise să obţină concesiunea asupra unui anumit număr de acri pentru a fora în căutare de petrol, dar, slavă Domnului, proasta de nevastă-sa îl refuzase. Nu dorea ca terenul ei arabil să fie distrus la fel ca unele din teritoriul Oklahoma care fuseseră concesionate companiilor petroliere. Datora asta strămoşilor ei, soţului ei şi lui Nathan. „Da, Nathan, te-a inclus şi pe tine”, scrisese Leon. Apoi a apărut domnul Burton (noul proprietar), care a oferit de două ori preţul cerut dacă includea şi drepturile de proprietate asupra unui eventual zăcământ. Leon insistase ca Millicent să nu cedeze acele drepturi, dar oferta fusese prea tentantă, iar mama lui, prea nerăbdătoare să vândă, mai ales după ce omul o convinsese cu vorbe mieroase că era fermier în primul şi-n primul rând. Abia după ce ea semnase actele de vânzare, aflaseră că el era un reprezentant al Standard Oil Company, aparţinând lui John D. Rockefeller. Leon continuase cu faptul că înţelegerea prevedea ca familia Holloway să

rămână la fermă până la sfârşitul lunii iunie, pentru a putea culege ultima recoltă şi a avea timp să-şi vândă utilajele agricole. Millicent deja cumpărase o casă în Gainesville, o clădire mare cu coloane albe şi etaj pe care o admirase dintotdeauna. Leon nu se îndoia că luase decizia de a vinde ferma atunci când proprietarul acelei case – un avocat important – murise, iar casa fusese scoasă la vânzare. Nathan nu trebuia să-şi facă griji în privinţa sorţii lui Daisy. Vaca urma să aibă un cămin bun la vecinul lor, care acceptase s-o cumpere. Avea să vină Nathan la ceremonia lui Randolph de absolvire a liceului, la finele lunii iunie? Fratele lui era şef de promoţie.

Şezând pe un balansoar de pe veranda din faţă a casei bunicii lui, Nathan împături încet scrisoarea şi închise strâns ochii pentru a-şi reprima durerea. De curând, se dusese cu Trevor să inspecteze un loc unde se fora pentru petrol aflat la o fermă de bumbac situată în apropiere de Nacogdoches, în estul Texasului. Sondorul independent cumpărase instalaţia şi echipamentul de foraj de la Waverling Tools. Nathan şi tatăl lui sosiseră tocmai la vreme pentru a auzi un zgomot similar celui făcut de un marfar şi a vedea cum oamenii fugeau care încotro de lângă sondă. În câteva minute, o explozie oribilă zguduise pământul, iar apoi, cu ochii holbaţi şi cu mâinile acoperindu-şi urechile pentru a nu asurzi, priviseră fascinaţi cum un lichid negru ca smoala ţâşnise din vârful turlei sondei la o înălţime de peste 30 de metri şi se împrăştiase în toate direcţiile. Cu toate că abia reuşise să scape cu viaţă, echipa începuse să danseze, să chiuie şi să se felicite că dăduse de un zăcământ petrolifer. Trevor privise şuvoiul de petrol şi rostise: „Înainte de a mă implica pe deplin în afacere, trebuie să inventez o calotă pentru a împiedica o astfel de explozie. E mare păcat să se irosească atât de mult petrol înainte de a fi asigurată gaura”.

Nathan nu participase la entuziasmul general. Privise cum şirurile de bumbac sănătos erau inundate de sute de barili de petrol şi simţise cum i se face rău de la stomac. În timp ce oamenii dansau sub ploaia de „aur negru”, inima

lui se strânsese imaginându-şi roadele muncii fermierului distruse de drumuri şi animale de povară, şi roţile căruţelor, solul contaminat de scurgerile din rezervoarele de petrol, de cimentul şi noroiul de sondă, echipamentele inutile lăsate să ruginească acolo unde aveau să fie aruncate, aerul poluat de flăcările care ardeau gazul rezidual urât mirositor ieşit pe ţevile din oţel. Chiar în acel moment, Nathan identificase poluarea pe care avea s-o aducă exploatarea petrolului.

Simţi aceeaşi greaţă când îşi imagină hectarele aurii ale fermei Barrows nimicite de un râu negru precum cel care inundase câmpul în ziua aceea şi nu putu suporta să se gândească la contaminarea izvorului, la distrugerea animalelor domestice şi sălbatice şi a pădurii dacă vreo sondă de petrol lua foc. Pentru o sondă erau necesari doi acri. Chiar dacă nu se descoperea petrol, acei doi acri aveau să fie suficient de afectaţi, încât să aibă nevoie de cel puţin o generaţie pentru a se putea cultiva ceva acolo, asta admiţând că aveau să mai devină fertili vreodată.

Şareta bunicii lui apăru pe stradă. Mavis se dusese cu Rebecca la petrecerea dată cu ocazia zilei de naştere a uneia dintre prietenele fetiţei, dacă se putea spune că Rebecca avea prietene. Îi făcură vesele cu mâna lui Nathan, care stătea în locul lui preferat pentru lectură din după-amiezile de sâmbătă, Seat şi Zak fiind întinşi pe verandă alături de el. Trevor era la sala de sport. În luna care trecuse de când Nathan locuia în acea casă, tatăl lui nu-i ceruse niciodată să-l însoţească la antrenamentele de box din după-amiezile de miercuri şi sâmbătă. În trăsurica deschisă, bunica şi sora lui arătau ca nişte flori de grădină în rochiile lor de petrecere, Mavis ca un trandafir ofilit, în ţinuta ei roz, iar Rebecca precum un crin-păianjen, dând din braţele ei lungi şi subţiri şi îmbrăcată în rochiţa galbenă cu alb.

Benjy băgă şareta pe alee, iar „fetele”, după cum le numea Trevor, veniră din spatele casei pentru a i se alătura pe verandă. Desigur, Benjy plecase mai departe pentru a gara trăsurica şi a-şi lua ceaiul de după-amiază în

bucătărie, cu Lenora.

— Ah, Nathan, văd că ai primit o scrisoare de-acasă, spuse Mavis urcând arcuitele scări din cărămizi.

Voalurile diafane ale rochiei roz sugerau delicateţea unei ceşti de porţelan.

— Dă-mi să văd! Dă-mi să văd! strigă Rebecca ţopăind.

— Nu, Rebecca, dragă. Scrisoarea este a lui Nathan, rosti Mavis. Te rog, aşază-te în leagăn.

— Nu! Nu! Vreau să văd scrisoarea! ţipă Rebecca.

— Zak! îi porunci încet Nathan, iar câinele se ridică şi se duse să-şi bage botul în palma Rebeccăi.

Instantaneu, atenţia fetiţei se îndreptă spre câine.

— Zak... gânguri ea mângâind capul ciobănescului.

Ascultătoare, se aşeză în leagăn, iar Zak se aşeză pe labele din spate în faţa ei, cu botul în poala fetiţei.

— Extraordinar! se minună Mavis. N-am văzut niciodată aşa ceva. Tu şi Zak sunteţi un dar de la Dumnezeu pentru noi, Nathan. Nu mă înşel deloc. Sper că în scrisoarea aceea nu e nimic care să te fi supărat.

Bunica lui avea o intuiţie fantastică. Fratele şi sora lui Nathan se tot plânseseră că era dificil de citit. Randolph îl descrisese ca fiind impasibil. „Dacă ai fi indian, numele tău ar fi Faţă de Piatră”, îi spusese el cândva. Cum de îi simţise Mavis Waverling tristeţea şi de unde ştiuse că scrisoarea era de la un membru al familiei? Totuşi, cine altcineva ar fi putut să-i scrie? Nathan nu ştia cât de multe îi zisese Trevor bunicii despre Millicent Holloway. Ar fi fost o prostie din partea lui să-i spună că maică-sa susţinea că el era rezultatul unui viol. Aceea era o carte pe care niciun bărbat n-ar fi. Pus-o pe masă în faţa mamei lui, mai ales dacă era vorba de una dispusă a crede tot ce era mai rău despre fiul ei.

— Mama a vândut ferma unui petrolist, rosti Nathan. Ea şi tatăl meu vitreg se mută în oraş.

— Iar asta te întristează?

— Mă întristează. Din cauza sondei, pământul ar putea să devină infertil ani întregi, chiar dacă nu se găseşte

petrol.

— Ai sperat că, într-o zi, vei putea să cumperi tu ferma?

Nathan zise surprins:

— Fiul dumitale ţi-a spus asta?

— Sunt puţine lucrurile pe care nu mi le-a spus despre tine. Am insistat să aflu tot.

În privirea bunicii lui nu se desluşea niciun semn că ar şti ceva, aşa încât Nathan presupuse că Trevor preferase ca mama lui să nu ştie că Millicent îl acuzase de viol. Până în clipa aceea, îl regalase cu poveşti despre bunicul lui şi despre primele zile ale Dallasului şi îi făcuse cunoştinţă cu latura bună a lui Jordan Waverling din amintirile ei, dar nu-i spusese povestea promisă a i-o dezvălui „într-un alt moment de intimitate". „Misterul morţii lui a rămas nedesluşit până în ziua de azi", îşi amintea că zisese despre fiul ei răposat, dar Nathan se gândi că se răzgândise în privinţa momentului de intimitate deoarece nu dorea ca nepotul ei să-şi facă o părere proastă despre tatăl lui. De când venise să locuiască împreună cu ei, Nathan detectase o încălzire a sentimentelor ei faţă de Trevor. Tot ce-i spusese bunica lui despre latura rea a lui Jordan fusese că suferise de schimbări bruşte ale dispoziţiei. Îi zisese că era posibil ca Rebecca să fi moştenit ceva din comportamentul uneori nestatornic al unchiului ei, însă el nu fusese niciodată violent când avea o criză. Nu, căderile emoţionale ale lui Jordan luau mai degrabă forma depresiei. Acela era motivul pentru care iubea râul atât de mult. Apa îl liniştea.

— Este ironic că locul unde se simţea cel mai bine i-a luat viaţa, zisese ea.

Acea afirmaţie fusese tot ce mai spusese bunica lui despre moartea lui Jordan.

Rebecca se ridică brusc.

— „Trebuie să mă duc din nou pe mări, către marea singuratică şi către cer/ Iar tot ce vreau este o corabie înaltă şi o stea după care s-o călăuzesc", recită ea.

Mavis îl lămuri:

— Este unul dintre poemele ei favorite. John Masefield

a fost poetul preferat al lui Jordan. Rebecca vrea să spună că doreşte să se ducă pe malul râului. Bănuiesc că vrea asta fiindcă îi sunt dragi amintirile despre timpul petrecut împreună cu unchiul ei. Erau foarte apropiaţi. O ducea să înoate şi să pescuiască de pe debarcader şi îşi recitau poezii unul altuia. Dragostea ei pentru poezie s-a născut din pasiunea lui pentru versuri. Te-ar deranja să te duci tu cu ea, Nathan? Nu o lăsăm niciodată să meargă singură acolo.

Nathan simţi un fior straniu. Fusese ca şi cum Rebecca îi citise gândurile despre unchiul ei.

— Eu şi Zak am fi onoraţi, rosti el.

Băgă scrisoarea în buzunar şi o luă de mânuţă pe Rebecca.

— Să nu staţi prea mult, Nathan, spuse Mavis. Să vă întoarceţi la ceai înainte ca Trevor să ajungă acasă. Noi doi nu avem prea des ocazia să stăm de vorbă. Iar tu, Rebecca, ai grijă să nu-ţi murdăreşti rochia.

Coborând treptele, Nathan se minună de neobişnuita intuiţie pe care păreau s-o aibă acele rude ale lui. Oare şi bunica lui îşi dăduse seama că se gândise la Jordan? La întoarcere, urma să aibă parte de un „moment de intimitate” în care ea avea să-i dezvăluie, în cele din urmă, de ce îşi suspecta fiul mai mic că îşi ucisese fratele? Îşi dăduse ea seama că ceea ce fusese o chestiune de curiozitate devenise o profundă îngrijorare a nepotului ei?

După ce Nathan închise poarta curţii în urma lor, Rebecca o luă la fugă spre malul largului râu Trinity, cu buclele negre săltându-i pe umeri şi Zak fugind alături de ea. Pajiştea îngrijită care cobora spre malul apei aparţinea bunicii lui şi era un loc potrivit unde Nathan îi putea arunca mingea lui Zak. Garduri vii înalte aflate de o parte şi de cealaltă o despărţeau de proprietăţile vecinilor. Un mic debarcader se întindea peste suprafaţa apei.

— Ai grijă, Rebecca! strigă Nathan când sora lui vitregă ajunse pe scândurile de lemn, Zak urmând-o îndeaproape. Nu te apropia prea mult de margine!

— Nu mă apropii, strigă ea surprinzându-l pe Nathan.

Era ceva foarte rar ca fetiţa să răspundă normal.

Vorbea în cimilituri şi versuri, închisă în propria lume a poeziilor, a cărţilor de colorat a păpuşilor şi a prietenilor imaginari. Părea a nu dori altă companie în afară de a bunicii ei, a Lenorei şi a lui Benjy, iar mai nou, a lui Nathan şi a lui Zak. Uneori, Nathan văzuse privirea ochilor ei negri limpezindu-se şi concentrându-se asupra lucrurilor din jur. În acele momente, pielea i se făcuse ca de găină. Fusese ca şi cum o păpuşă se trezise brusc la viaţă.

Nathan ajunse lângă Rebecca pe micul debarcader, gata s-o prindă de braţ dacă dădea să cadă, în unul dintre momentele ei de entuziasm în care nu-şi coordona mişcările.

— Acolo, rosti ea arătând cu degetul.

— Acolo? întrebă Nathan.

— Acolo!

Arătă din nou spre o stâncă mare, ce se iţea din apă lângă mal.

— Ce-i acolo, Rebecca? întrebă Nathan încet.

— Acolo s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Unchiul meu s-a înecat.

Nathan simţi fiori pe sub piele. O trase cu blândeţe pe fetiţă de pe marginea debarcaderului şi o apucă de umeri.

— Rebecca, l-ai văzut pe unchiul tău înecându-se? De-aici? Ce făceai pe debarcader? Mai era cineva aici?

Ea se desprinse din mâinile lui, se răsuci şi arătă spre stâncă.

— „Trebuie să mă duc din nou pe mări, către marea singuratică şi către cer/ Iar tot ce vreau este o corabie înaltă şi o stea după care s-o călăuzesc sunt tot ce cer”. Rebecca se întoarse din nou spre Nathan. Asta a spus el, rosti ea.

Nathan se strădui să înţeleagă.

— Cine a spus asta? Unchiul tău?

Ochii copilei străluceau de speranţa că el avea s-o creadă – o speranţă lucidă, clară, inconfundabilă. Nathan simţi iarăşi cum pielea i se făcea ca de găină. Apoi, deodată, strălucirea se stinse. Privirea îi deveni tulbure, iar

momentul adevărului fu irosit. Rebecca se răsuci şi privi către râu.

— „Iar cârma se roteşte, vântul cântă, velatura albă flutură, / O ceaţă gri mângâie obrazul mării, iar zorii cenuşii apar iară”, intonă ea.

Nathan ascultă uimit cadenţa cântată a complicatelor versuri, gândindu-se la înţelesul lor ascuns. Ce voia ea să-i spună? Chiar îl văzuse pe Jordan Waverling înecându-se? Fusese singură sau cu cineva? Avusese 9 ani atunci şi probabil că fusese supravegheată cu şi mai multă atenţie atunci. Întinse mâna spre ea.

— Haide, Rebecca! Hai să ne întoarcem! Bunica ne aşteaptă la ceai, rosti el.

Rebecca refuză să-l ia de mână şi porni ţopăind înaintea lui, Zak alergând alături de ea. Nathan clătină uimit din cap în timp ce Rebecca recita cu voce veselă:

— „Ceaşca ei de porţelan e albă şi fină; De-o mie de ori inima ei bună; S-a bucurat de marginea sa evazată; Iar de pe fund, în culoare rozalie/ Un dragon o salută c-un zâmbet plin de veselie”.

Capitolul 30

Vineri, în data de 22 iunie, Nathan luă trenul spre Gainesville. Primise de la Leon o scrisoare în care acesta plănuise vizita lui. Avea să-l aştepte pe Nathan la gară, de unde urma să-l ducă la noua casă a familiei, în care se instalaseră deja. Sâmbătă dimineaţă aveau să se ducă la ceremonia de absolvire, apoi să ia prânzul şi, dacă el dorea, puteau merge la cina şi la petrecerea din acea seară. Nathan se simţi uşurat că nu trebuia să se întoarcă la vechea casă.

După cum îşi închipuise, Leon îl aştepta nerăbdător pe peronul gării. Îl salută şi îl îmbrăţişă cu ochii în lacrimi.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Nathan! Cu toţii suntem foarte bucuroşi că ai venit.

— Şi eu mă bucur că am venit, rosti Nathan.

Când primise invitaţia la ceremonia de absolvire a lui Randolph, nu se aşteptase să spună acele cuvinte. Cum avea să se simtă când va vedea pentru ce sacrificase mama lui ferma? Pentru o casă mai frumoasă, haine mai bune pentru Lily şi Randolph, eventual una dintre acele trăsuri fără cai pe care *New York Times* le numea „automobile”. Chiar ar fi contat pentru familia lui dacă el venea sau nu? Însă apoi se gândise că Randolph era fiul lui Leon şi că el avea să fie foarte mândru să-l vadă traversând scena în timp ce purta pelerina aurie a şefului de promoţie. Randolph câştigase pe drept această onoare. După aceea, Nathan decisese că avea să conteze pentru el dacă rata acea ocazie de a fi alături de familie. Probabil că era ultima dată când aveau să fie împreună.

— N-aş fi ratat asta pentru nimic în lume, zise Nathan pentru a-l convinge pe Leon că se bucura cu adevărat că venise.

Tatăl lui vitreg părea mai în vârstă, însă Nathan se gândi că ridurile mai adânci din jurul ochilor şi de pe frunte fuseseră pricinuite mai degrabă de durere decât de vârstă. Niciunul din ei nu era îmbrăcat ca atunci când se văzuseră ultima oară. Amândoi purtau costume şi cămăşi în dungi, cu gulere înalte şi rigide întoarse în jos pentru a forma aripi sub care erau prinse cravatele. Nathan se dusese la gară direct de la Waverling Tools, unde purta o asemenea ţinută în fiecare zi, şi nu avusese timp să se schimbe în haine de călătorie mai comode. Leon purta pe cap o pălărie de paie, iar Nathan, un melon.

— Ce înţoliţi suntem! râse Leon.

— Suntem. Mi-am adus una dintre cămăşile vechi şi o pereche de jeanşi în care să mă schimb, spuse Nathan.

— Iar eu o să-mi pun salopeta în clipa în care o să intru în casă. Lui Millicent nu-i place să fiu văzut în oraş îmbrăcat cu ea. Ca şi cum ar băga cineva de seamă, iar dacă ar băga, cui naiba i-ar păsa? Ai mâncat?

— Un sandviş, în tren.

— Millicent a făcut o plăcintă cu mere şi îngheţată,

care te aşteaptă. Leon cuprinse cu un braţ umerii lui Nathan şi i-i strânse. Mi-a fost dor de tine, fiule.

— Şi mie, tată, spuse Nathan.

Adresându-i-se astfel lui Leon, simţi un nod în gât. Avea vreodată să-l numească astfel, cu acelaşi drag, pe Trevor Waverling?

Păstrară o tăcere încărcată cu tristeţea pierderii iremediabile, în timp ce Leon îl conduse spre o trăsură nouă, cu şase locuri, făcută dintr-un lemn de calitate, cu banchete tapiţate cu piele, decoraţiuni de aramă şi acoperiş rabatabil. Un cal frumos era înhămat la ea.

— Am cumpărat calul şi trăsura cu doar două zile în urmă, altminteri te-aş fi avertizat să nu te aştepţi să vin să te iau cu bătrâna Betsy, zise Leon pentru a explica noul echipaj care înlocuise căruţa lor veche şi iapa bătrână. Millicent crede că ar trebui să trăim cu stil dacă tot am devenit orăşeni. Eu i-am spus că n-o să merg niciodată cu blestemăţia asta dacă o dă pe bătrâna noastră Lizzy Belle. Însă căruţa va fi vândută în curând, fiindcă nu mai am de ce să mă tot duc până la fermă şi înapoi. Fireşte, Randolph speră că, până la urmă, maică-sa îi va cumpăra una dintre acele din cale-afară de scumpe trăsuri fără cai care se fac la Detroit.

— Şi crezi că îi va cumpăra? întrebă Nathan, o uşoară nemulţumire tulburându-i plăcerea întoarcerii la familia lui.

Leon scutură frâiele pe spinarea tinerei iepe cu pas elegant.

— A cam luat-o razna după ce s-a văzut cu atâţia bani, dar cred că va trage linia în privinţa cumpărării noii maşinării la modă. Sunt prea primejdioase. Spune-mi cum merge treaba în Dallas. Cum se împacă Zak cu oraşul şi ce-i cu fetiţa aceea, Rebecca? Se înţelege bine cu tine? Dar tu cum te înţelegi cu Trevor? Şi îţi dau suficientă mâncare?

Pe drumul care dură zece minute, Nathan răspunse la întrebările tatălui său vitreg, înflorind puţin răspunsurile pentru a-i alunga toate grijile privitoare la binele său. Îi zise lui Leon că, fără îndoială, mereu avea să-i fie dor de viaţa la ţară, dar îi plăcea să trăiască având baia în casă, apă la

robinet, curent electric şi telefon. Se obişnuia cu priveliştile, sunetele şi mirosurile oraşului, cu avantajul de a locui în apropierea locurilor de unde puteai cumpăra diverse lucruri înainte de a rămâne fără ele.

— Şi tu te vei obişnui, tată, îl asigură Nathan.

— Atât timp cât nu-mi pierd forţele, rosti Leon.

Nathan spuse că şi el se temea de asta, dar găsise o soluţie la acea problemă. Trevor fusese pugilist amator şi participase o vreme la concursuri pentru categoria mijlocie, dar ajunsese prea bătrân pentru aşa ceva. Cu toate astea, încă se antrena cu religiozitate şi, în sfârşit, îl invitase pe Nathan să meargă cu el la sală, unde era posibil să se hotărască a-şi pune mănuşile, chiar dacă doar pentru a învăţa acel sport.

Leon se miră că lui Nathan îi trecuse prin minte să se facă boxer. Totuşi, recunoscu că avea o conformaţie potrivită pentru aşa ceva. Le lipsiseră muşchii lui în timpul strângerii recoltei, care – ca să vezi – se dovedea a fi cea mai bună obţinută vreodată. Încă mai aveau două săptămâni ca s-o adune pe toată, însă se vedea că era deosebit de bogată. Până în clipa aceea, obţinuseră un preţ mai mult decât corect pentru grâul vândut. Leon avusese grijă ca o parte din bani să fie puşi deoparte, fiind leafa meritată de Nathan. Nu duceau lipsă de cumpărători pentru plug, unelte, harnaşamente şi animale, care aşteptau să nu le mai fie de trebuinţă. Millicent avea să-i dea lui Leon partea lui, pe care el avea s-o adauge la economiile lui secrete. Astfel, urma să aibă destui bani în caz că era nevoie să înceapă o nouă viaţă. Auzise că, în Kansas, era pământ la discreţie. Auzind asta, Nathan îl privi surprins.

— Asta înseamnă că o părăseşti pe mama? întrebă el.

— Nu, răspunse Leon, dar e liniştitor să ştiu că aş putea. Voi rămâne cu maică-ta până când moartea ne va despărţi, Nathan. O iubesc, am iubit-o întotdeauna şi o voi iubi mereu. N-aş putea să-ţi zic de ce. M-am săturat să mă străduiesc a pricepe de ce o persoană o iubeşte pe alta în ciuda caracterului ei urât şi de ce un om care o merită nu are parte de dragoste. Nu există potrivire şi raţiune în

iubire, după cum vei afla într-o zi, cu toate că eu sper să nu ai niciodată parte de latura sa neplăcută. Iar dacă asta te alină cu ceva, fiule, să ştii că eu cred că, adânc în sinea ei, maică-ta mă iubeşte. N-ar şti ce să facă dacă aş părăsi-o după plecarea copiilor.

— Mi se pare că, mai degrabă, are nevoie de tine, spuse Nathan.

— Ei bine, da, e şi o doză zdravănă de nevoie în sentimentele pe care le are faţă de mine, iar adesea e suficientă când sentimentele mai profunde lipsesc.

În clipa în care opriră în faţa frumoasei case cu etaj şi lucarne a familiei Holloway, uşa din faţă fu trântită de perete.

— *Nathan!* strigă Lily pe un ton teatral şi, în culmea fericirii, coborî repede treptele pentru a se arunca în braţele lui.

Mai calm, dar zâmbitor, Randolph o urmă, apoi veni şi mama lui, coafată elegant şi îmbrăcată cu o rochie modernă, având corsajul plisat şi fusta până la pământ. locul, rochia de stambă şi şorţul de la fermă erau amintiri ale trecutului.

Nathan fu mişcat de căldura primirii, dar asta nu-i alungă sentimentul de a fi alungat din cuib pe care îl simţi în timp ce era îmbrăţişat şi condus în casa nefamiliară care devenise căminul familiei. Mama lui luă o scamă de pe melonul său înainte de a-l pune pe cuierul pentru pălării din hol, iar Lily îi făcu complimente în privinţa felului cum arăta, exclamând încântată că era tare chipeş în hainele lui de orăşean. Îmbrăţişarea lui Randolph fu puternică şi sinceră, iar băiatul îşi exprimă bucuria sinceră când văzu cadoul de absolvire primit de la Nathan, un stilou Waterman, care reprezenta o vastă îmbunătăţire faţă de penele de scris cu care era el obişnuit.

— M-am gândit că îţi va fi greu să fugăreşti o gâscă la Columbia, glumi Nathan stârnind hohotele de râs ale celorlalţi, care îşi amintiră încercările lui Randolph de a-i prinde pe donatorii de la fermă deloc dornici să-i satisfacă nevoia constantă de pene.

Sentimentul de înstrăinare i se cuibări în capul pieptului în timp ce îşi mânca porţia de plăcintă cu mere şi îngheţată şi încerca a se obişnui cu noile chipuri ale mamei şi ale fraţilor lui la masa din sufragerie, cu hainele, comportamentul şi felul lor de a vorbi. Lipsise mai puţin de două luni, dar toţi se schimbaseră, fiind asimilaţi de noua lume pe care banii o cumpăraseră. Nathan crezuse că, având în vedere cum căpătaseră totul, avea să-i găsească timizi, stângaci, chiar puţin ruşinaţi de statutul dobândit. Dar după prima oră de la reîntâlnirea lor, ajunse la concluzia că se potriveau bine în noua situaţie din viaţa lor, în care presupuneau că erau pe picior de egalitate cu cei bogaţi şi se minunau cum făcuseră faţă vieţii de la fermă. Sora lui devenise şi mai drăguţă, şi ştia asta. Vorbea şi gesticula pe deplin conştientă de frumuseţea ei, spunându-i lui Nathan că avea la degetul mic câţiva curtezani „cu averi considerabile” – „Ştii tu, petrol şi bumbac” – şi că avea să facă ultimul an de liceu la o instituţie particulară din Denton, unde putea fi printre „cei ca noi”.

Recenta bogăţie a familiei Holloway adăugase un alt strat de snobism înfumurării lui Randolph, deja stârnită de intelectul lui superior şi de frumuseţea lui maiestuoasă. Spuse că plănuia ca, după ce termina Facultatea de Drept, să intre în politică. Se gândea să-şi deschidă un cabinet pe teritoriul Oklahoma, care era clar că urma să devină stat, iar el avea să fie acolo când se întâmpla asta. Mărturisindu-şi ţelul celor din jurul mesei, îi zâmbi lui Millicent.

— Ţi-ar plăcea să fii mama guvernatorului statului Oklahoma? întrebă el.

Millicent îi surâse cu afecţiune şi mândrie. Nathan aprecie că ea se schimbase cel mai mult dintre toţi. Fratele şi sora lui doar deveniseră ceea ce speraseră dintotdeauna, însă el îşi dădu seama că mama lui devenise ceea ce fusese dintotdeauna. Şinele ei adevărat fusese ascuns de un coc şi de un şorţ pus peste o rochie de stambă. Nathan o considerase mereu o femeie frumoasă, îngrijită şi feminină, dar un porumbel de prerie, spre deosebire de lebăda elegantă care devenise. Îşi reluase înfăţişarea caracteristică

clasei privilegiate, pe care o avusese ca fată şi la care trebuise să renunţe ca soţie a unui fermier modest, iar în hainele ei stilate, cu remarcabila coafură în stil pompadour, cu perle la urechi şi la gât, arăta a matroana din înalta societate care ar fi trebuit să devină şi care se simţea în largul ei în orice salon din stat.

Când veni vremea să se ducă la culcare, urcară cu toţii scările către camerele lor, Nathan urmând să aibă una a lui.

— O cameră de *oaspeţi!* Îţi poţi imagina, Nathan?! se entuziasmase Lily aplaudând. Nu-i mai punem pe vizitatori să doarmă la mansardă.

— Ce figuri sunt, nu-i aşa? comentă Leon după ce toţi spuseră „noapte bună”, iar el îl conduse pe Nathan la uşa camerei lui.

— Aşa-i, fu Nathan de acord. Le doresc… tot ce se aşteaptă şi speră să capete de pe urma vânzării fermei şi mutării la oraş.

— E tipic pentru tine să zici aşa ceva, rosti Leon.

— Există posibilitatea ca mama să irosească banii?

— E prea deşteaptă pentru asta. După ce va crea impresia că este bogată, ştie cum să facă a părea că, în loc de im dolar, are cinci. De fapt, nu-i bogată, dar aparenţele simt la fel de bune. Nathan… Leon îşi frământă buzele câteva clipe, pentru a-şi pune cuvintele în ordine. Revenind la ce spuneam mai devreme… despre iubire… Indiferent cât de ticălos poate să fie fratele tău uneori şi că sora ta are minte cât o vrăbiuţă, ei ţin la tine, Nathan. Vreau ca tu să ştii asta.

— Ar mai ţine la mine dacă ar şti că le sunt doar frate vitreg?

— Sper să nu afle niciodată asta. Le-ar putea crea iluzia că nu mai au aşa multă nevoie de tine. Indiferent pe ce treaptă a scării sociale ar putea ajunge picioarele lor, întotdeauna se vor uita în sus la tine. Au nevoie de tine chiar şi numai pentru acest motiv, fiindcă nu vor întâlni mulţi oameni de calibrul tău în locurile unde speră să ajungă. Vreau ca ei să ştie mereu că au un frate cu un cap

mai presus decât cei mai buni dintre oameni, un frate pe care pot conta că îşi va păstra imaginea pe care o au despre el. Nu sunt atât de obsedaţi de propriile persoane, încât să nu-şi dea seama de asta.

— Ce nevoie au de mine, tată, când te au pe tine?

O uşoară îmbujorare se zări printre firele bărbii lui Leon.

— O, pentru ei, eu sunt doar un fermier bătrân şi prost.

— Se înşală, rosti Nathan gândindu-se că părerea eronată pe care fratele şi sora lui o aveau despre tatăl lor era una dintre numeroasele judecăţi greşite pe care, de-a lungul vieţii, aveau să le facă în privinţa oamenilor. Înţelegea ce îi cerea Leon.

— Le voi fi alături dacă vor avea nevoie de mine vreodată, îi promise Nathan. Şi apropo de iubire…

Îşi drese glasul. Leon îl strânse umăr.

— Nu e nevoie să spui nimic. Îmi dau seama ce este în inima ta. Du-te la culcare!

— Mâine-dimineaţă va trebui să fim cu toţii în formă pentru a-l privi pe Randolph mergând ţanţoş pe scenă. Somn uşor, fiule!

— Somn uşor, tată, rosti Nathan.

Îl privi pe Leon străbătând coridorul larg, luminat electric, către dormitorul spaţios, pe care îl împărţea cu soţia lui. Nu se schimbase în salopetă din „costumul de maimuţă”, după cum îl numea tatăl lui vitreg. „O, Leon, nu poţi mânca plăcintă în sufragerie îmbrăcat aşa!” protestase mama lui când el îşi exprimase intenţia, aşa că soţul şi fiul ei rămaseră în costumele lor pentru a mânca din farfuriile de porţelan. Inima lui Nathan se strânse de compătimire pentru tatăl lui vitreg. Cum avea să-şi petreacă Leon timpul acum, nemaiavând o fermă de care să se ocupe? Urma să aibă puţină vreme pentru a discuta asta între evenimentele sociale. După petrecerea cu dans din seara următoare, Nathan intenţiona să ia trenul de la miezul nopţii spre Dallas, pentru a fi acasă la primele ore ale dimineţii de duminică. Avea să plece fără a fi primit răspuns la unele

întrebări. În cele din urmă, acceptase ceea ce nu putea fi schimbat şi se va duce acasă cu inima uşoară în privinţa oricărui membru al familiei sale din Gainesville, cu excepţia lui Leon. Nathan se opri cu mâna pe clanţă, îl frapase faptul că, în ultimul minut, se gândise de două ori la Dallas ca fiind „acasă”.

Partea a doua

Capitolul 31

Vineri după-amiază, la patru zile după întoarcerea la Fort Worth de la Gainesville, Mildred Swift răspunse la soneria uşii casei stăpânei sale şi-l descoperi pe verandă pe fermierul care, săptămânal, îşi aducea produsele în cartier. În ziua aceea, avea ceva deosebit. Avea smochine de vânzare.

— Mustesc de suc, spuse el. Sunt aşa de dulci cum nu au mai fost de ani întregi.

Mildred era responsabilă cu bugetul pentru alimente, cămara cu provizii şi borcanul în care ţinea suma alocată lunar pentru mâncare. Se gândi că „răscoapte” era un cuvânt mai bun pentru a descrie smochinele şi ezită să cumpere un coş. Erau scumpe comparativ cu alte produse pe care le putea cumpăra cu aceeaşi bani, plus că se stricau repede, dar Estelle le adora, iar cele pe care nu le mânca puteau fi conservate. Mildred decise să ia totuşi un coş întreg.

În cultura captivităţii ei, comanşii nu aveau niciun personaj divin, aşa că Mildred crescuse fără a avea habar de noţiunile abstracte şi fanteziile legate de invizibil şi niciodată nu fusese atrasă de vreo credinţă religioasă. Totuşi, în acea după-amiază, când fu adusă corespondenţa, le mulţumi tuturor zeilor care era posibil să existe pentru faptul că luase smochinele în acea dimineaţă şi că îi deschisese uşa poştaşului în acea după-amiază. În mână îi fu pusă o scrisoare adresată domnişoarei Samantha

Gordon. Expeditorul era Eleanor Tolman Brewster.

„O, Dumnezeule!” se gândi Mildred recunoscând numele şi ce însemna „Tolman”, ceea ce, cu siguranţă, ar fi făcut şi stăpâna ei. O auzi pe Estelle – care era întotdeauna atentă la sosirea poştaşului – coborând scările pentru a lua corespondenţa. Mildred băgă repede în buzunarul şorţului scrisoarea pentru Samantha. Tot restul zilei şi până sâmbătă după-amiază, se strădui să găsească o modalitate de a-i trimite Samanthei mesajul de la Eleanor Tolman Brewster. Fiica stăpânei sale avea să se întoarcă în Fort Worth abia în weekendul următor.

— Doamnă Gordon, rosti ea după ce îi veni ideea, aş putea să lipsesc câteva ore în această după-amiază, ca să mă duc să-mi vizitez mătuşa? A trecut multă vreme de când n-am mai văzut-o, iar în drum, aş putea să-i duc domnişoarei Samantha câteva dintre smochinele pe care le-am cumpărat ieri, că se strică dacă mai stau mult. Ştiţi cât de mult îi plac.

— Vai, ce drăguţ din partea ta, Mildred, spuse Estelle. Sunt sigură că mătuşii tale îi va face mare plăcere să te vadă. Stai cât vrei, iar dacă treci pe la fermă, ia cizmuliţele pe care Samantha le-a purtat când aţi fost la Gainesville, ca să le dau la curăţat. Zău că nu-mi dau seama în ce a putut călca fiica mea de le-a pătat în halul ăsta. Pare a fi noroi roşu de pe malul râului.

— Străzile erau pline de noroi din pricina ploilor recente, zise Mildred.

Mătuşa, singura rudă în viaţă a mamei lui Mildred, acum decedată, nu avea să se bucure la vederea ei. Pentru mătuşa Lil, ea era în continuare bastarda unui comanş. Mildred nu avea s-o viziteze, dar trebuise să găsească un pretext pentru a duce smochinele, altminteri Estelle l-ar fi trimis pe Jimmy. Întrebarea era ce va face cu scrisoarea pentru a fi sigură că Samantha o primea dacă nu reuşea să i-o dea direct în mână.

Soluţia era să pună scrisoarea cu faţa în jos pe fundul coşului, astfel încât sucul de la smochine să nu poată intra în plic, s-o acopere cu un prosop gros şi să pună fructele

deasupra. La mijlocul după-amiezii, Mildred era în drum spre Las Tres Lomas, simţindu-se ca un curier trimis cu o misiune secretă în spatele liniilor inamice. Silbia deschise uşa casei de la fermă şi, după cum Mildred se aşteptase, îi spuse că Samantha nu era acolo.

— S-a dus să lucreze în atelierul ei, zise ea.

Fructele fură duse în bucătărie, iar cele două menajere flecăriră la o cafea, Mildred devenind tot mai neliniştită că poate făcuse o greşeală să lase scrisoarea de la Eleanor Tolman Brewster sub smochine. Dacă Samantha n-o găsea? După ce luă cizmuliţele, Mildred se ridică să plece şi rosti:

— Spune-i domnişoarei Samantha că mama ei i-a pus un bilet sub şervet. Apoi adăugă făcând cu ochiul: Doar pentru ea, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Silbia chicoti.

— Înţeleg. Ceea ce tatăl ei nu ştie nu poate să-i facă rău.

„În acest caz, este chiar mai adevărat decât crezi”, se gândi Mildred ieşind.

Dar se dovedi că Silbia greşea.

Neal intră în bucătărie la câteva minute după ce Mildred ieşise cu şareta lui Estelle printre stâlpii care marcau intrarea pe domeniul fermei.

— Ce a vrut Mildred? întrebă el neliniştit. Am văzut-o plecând ceva mai devreme. Este totul în regulă la Fort Worth?

— *Si, patrón,* rosti Silbia şi arătă către coşul cu smochine. A venit să-i aducă astea domnişoarei Sam şi să ia cizmuliţele ei, ca să fie date la curăţat.

— Ah, smochine! exclamă Neal, ochii luminându-i-se. Băgă una în gură. Sunt zemoase, dulci şi lipicioase. Exact cum îmi plac.

— Ar fi mai bine să nu le mâncaţi, *patrón.* Sunt pentru domnişoara Sam.

— Nu se va supăra dacă mănânc una.

„Sau două”, se gândi Neal puţin timp după aceea, când trecu prin bucătărie după ce îşi luase o puşcă din

dulapul cu arme. Un animal bănuit a fi linx ucisese unul dintre viţeii lor şi câţiva de la Triple S, iar el, Wayne şi câţiva băieţi de la ambele ferme se adunau pentru a-i da de urmă cât încă era lumină afară. Observă că sucul se scurgea din smochine. Unde naiba era Silbia? Menajera ar fi trebuit să le pună în alt recipient şi să le bage în răcitorul pentru unt înainte de a se face terci. Neal se gândi că, făcând treaba în locul ei, o învăţa prost pe femeie, totuşi puse puşca deoparte pentru a căuta în dulap un vas de dimensiuni potrivite ca să transfere fructele în el. După ce îl găsi, apucă şervetul din coş de capete şi vărsă smochinele în vas, descoperind cu surprindere că sub el se afla un plic. Neal îşi dădu seama că şervetul avusese rolul de a împiedica zeama fructelor să ajungă la el, însă văzu că plicul era sigilat. Aşadar, era o scrisoare. O răsuci şi văzu că îi era adresată Samanthei, apoi se întrebă ce Dumnezeu căuta o scrisoare pentru fiica lui pe fundul unui coş cu smochine răscoapte. Privirea i se îndreptă către adresa de returnare, iar cuvintele „Tolman”, „Marietta” şi „teritoriul Oklahoma” îi săriră în ochi. Inima îi stătu în loc. Ce naiba? Cine era Eleanor Tolman Brewster? După nume, se părea că era fiica doctorului Donald Tolman, dar de ce îi scria Samanthei? Era o urmare a scrisorii trimise de tatăl ei, pentru a se asigura că Samantha primise informaţiile pe care acesta i le dăduse lui Neal? Dracu’ s-o ia pe femeie pentru amestecul ei! Strecură un deget sub clapeta înmuiată a plicului, desfăcând-o cu uşurinţă. Pe unica foaie de hârtie scria:

Dragă domnişoară Gordon,

Plecaseşi deja când, printre hârtiile răposatului meu tată, am dat peste o scrisoare trimisă de moaşa despre care am discutat. Adresa din San Francisco a lui Bridget Mahoney este 505 Canal Street, dar ţine cont de faptul că data scrisorii este 7 septembrie 1889. Este posibil ca, de atunci, să se fi mutat sau, Doamne fereşte, să nu mai fie în viaţă. Sper că această informaţie te va duce cu un pas mai

aproape de găsirea părinţilor dumitale biologici şi că întâlnirea cu ei va fi aşa cum îţi doreşti.

Cu sinceritate,

Eleanor Tolman Brewster

Nevenindu-i a crede, Neal se dădu un pas înapoi după ce citi scrisoarea, întinzând mâna pentru a o îndepărta de el. Glonţul pe care crezuse că îl evitase îl lovise în inimă. Cea mai mare temere a lui devenise realitate. Nu fusese nefondată. El şi Estelle nu erau îndeajuns pentru ea. O dezamăgiseră cumva, dar cum se putea ca...?

Neal văzu pe geam că Silbia ieşise furioasă din bucătăria fermei. Ea şi Grizzly avuseseră o altă dispută domestică. Rapid, înainte de a apuca să gândească, Neal îşi ascultă conştiinţa şi puse scrisoarea acolo unde o găsise, acoperind-o cu şervetul şi răsturnând smochinele la loc în coş, abia apucând să pună vasul la loc în dulap înainte ca Silbia să dea buzna în încăpere.

— *Patrón,* trebuie să vorbiţi cu *señor* Grizzly! A plecat şi... Se opri şi se încruntă. S-a întâmplat *ceva?*

— Nu! mârâi Neal. Şi n-am vreme să ascult ciondănelile tale cu Grizzly. Rezolvaţi-le singuri!

Luă puşca în mână şi trecu grăbit pe lângă Silbia, dornic să ajungă la aer curat şi în spaţiu deschis. Avu impresia că i se va face rău. O bucată de smochină îi veni înapoi în gât, iar el o scuipă în ţărână. Calul său îl aştepta înşeuat, gata de vânătoare. Neal băgă puşca în teaca de la şa şi încălecă, o sumedenie de întrebări străbătându-i ca nişte săgeţi mintea, în vreme ce şocul şi neîncrederea, ca un stăvilar spart, făcură loc durerii intense.

Silbia îl urmase afară, alertată de instinctul ei spaniol.

— *Patrón?* îl întrebă ea neliniştită de ciudata furie care îl apucase, deşi, cu doar câteva minute în urmă, fusese ca de obicei, morocănos, dar tolerabil. Lucra de mulţi ani pentru *el patrón* de la ferma Las Tres Lomas de la Trinidad şi îi cunoştea toanele, dar nu-l văzuse niciodată aşa. Vă întoarceţi la cină? Nu uitaţi că vor veni domnişoarele

Singleton.

— Nu conta pe mine.

— Ce să-i spun domnişoarei Sam?

Neal dădu cu hotărâre pinteni calului.

— Orice vrei, strigă el, în timp ce calul porni în goană.

Menajera se holbă în urma lui. *El patrón* interzicea cu stricteţe abuzarea animalelor de la fermă, dar, dacă pintenii lui ar fi fost ascuţiţi, ar fi rănit calul, plus că niciodată nu folosise acel ton pentru a vorbi despre fiica lui. Uimită şi îngrijorată, Silbia se întoarse în bucătărie şi tocmai băgase o mână în dulap pentru a scoate un vas în care să pună smochinele când Samantha intră.

— Adineauri, l-am văzut pe tata plecând ca vântul, spuse ea. I-am făcut cu mâna, dar el nu mi-a răspuns. Probabil că nu m-a văzut.

Încruntându-se perplexă, Silbia studia bolul.

— L-a apucat ceva pe tatăl dumitale, zise ea. Nu mă întreba ce. Era în regulă când m-am dus să mă cert cu Grizzly. Când eram în grădină, s-a furişat aici şi mi-a luat aproape tot mălaiul pentru turtele pe care voiam să le fac diseară. Când m-am întors, *el patrón* era plin de draci. Poate că din cauza smochinelor. Silbia arătă spre coş. Mildred le-a adus pentru dumneata şi ţi-a luat cizmuliţele ca să fie date la curăţat – cele cu floricele, pe care le-ai purtat la Gainesville. Băgă vasul sub robinet, pentru a-l spăla. Ia câte vrei, iar pe restul le voi pune în răcitorul pentru unt.

Samantha alese o smochină.

— Unde a plecat tata?

— Să vâneze un linx care dă târcoale pe păşunea nordică.

— Sper că se va întoarce la timp ca să se spele pentru cină şi pentru jocul de cărţi cu surorile Singleton.

Desigur, Sloan avea să fie cu Anne Rutherford, în a cărei companie îşi petrecea mereu serile de sâmbătă.

— N-a zis, rosti Silbia evaziv. După ce bolul fu spălat şi şters, ridică şervetul de colţuri pentru a răsturna fructele în el. A, am uitat că, sub smochine, ai o scrisoare de la mama dumitale. Mildred a spus că este doar pentru dumneata,

adăugă ea dându-i scrisoarea Samanthei.

Capitolul 32

Neal se afla în fruntea grupului de bărbaţi şi a celor doi câini, iar Sloan călărea alături de el. Fusese surprins văzându-l pe Sloan apărând cu unul dintre oamenii lui.

— Credeam că te pregăteşti să te distrezi în Fort Worth, cu domnişoara Rutherford, spusese el.

— Nu mă duc la ea în seara asta, replicase Sloan.

Neal nu mai avusese chef să zică şi altceva, iar Sloan păruse să simtă asta. Puţini oameni doreau să aibă de-a face cu Neal Gordon când avea o asemenea expresie pe chip. În mod greşit, credeau că era furie. Îi cunoşteau reputaţia de a fi nemilos cu cei care încercau să ia ceva ce-i aparţinea. Hoţii de vite evitau Las Tres Lomas, dar o creatură afurisită venise pe pământurile lui, urmărindu-i şi ucigându-i animalele, cu toate că avea din belşug ce să vâneze în sălbăticie. Urmele lăsate indicau un linx. Lincşii călcau cu labele din spate în locurile unde fuseseră cele din faţă, dând impresia unui prădător cu două picioare, aşa că stilul de mers al animalului, rănile victimei şi faptul că în sol nu existau urme de gheare făceau ca identitatea lui să fie aproape sigură. Misterul era că, în general, lincşii atacau prăzi mai mici, în habitatul lor: şoareci, iepuri, oposumi, bursuci, sconcşi şi cerbi cu coada albă. Dintr-un salt prelung, se repezeau la gât şi puteau ucide dintr-o muşcătură, iar după aceea îşi târau prada şi o ascundeau pentru a se putea ospăta mai târziu, însă toţi cei patru viţei fuseseră evisceraţi cu sălbăticie şi lăsaţi locului. Un tânăr viţel de 90 de kilograme ar fi reprezentat o provocare chiar şi pentru cel mai rău şi mai îndrăzneţ linx. Oamenii erau de părere că, probabil, vânau un mascul mai mare decât media, care ucidea de plăcere.

Neal îşi dorea să se fi dus singur în căutarea jivinei. Dacă ar fi văzut scrisoarea aceea mai devreme, ar fi anulat

vânătoarea în grup şi s-ar fi dus singur. La fel ca majoritatea oamenilor din neamul lui, îşi putea pune mai bine în ordine gândurile şi sentimentele dacă era singur în şaua unui cal, fără o companie care să-l distragă. Pentru prima dată de la moartea lui Seth Singleton, simţea nevoia să plângă. El şi Estelle încercaseră să fie cei mai buni părinţi din lume, dar fără a-şi răsfăţa fiica, iar ea se maturizase al naibii de frumos, dacă îi era îngăduit să spună el însuşi asta. Vreme de 20 de ani, avusese parte de dragostea, de protecţia şi de sprijinul lor. De ce se străduia să-şi găsească părinţii care nu o doriseră şi care o dăduseră? Ce lipsea devotamentului arătat de el şi de Estelle, căminului pe care i-l oferiseră?

Trădat… Acela era cuvântul cu care ar fi descris ce simţea în clipa aceea, iar tot ce-ar fi putut face ar fi fost să nu-l rostească cu furie. Samantha le ascunsese lui şi lui Estelle dorinţa, curiozitatea, singurătatea ei – sau oricare naiba o fi fost motivul care o îmboldea să-şi găsească fosta familie. De fapt, ce altceva ar fi putut face? Samantha ştia ce ar fi simţit ei dacă ar fi aflat de dorinţa ei de a-şi găsi părinţii biologici – adică exact ce simţea el în momentul acela –, că ar fi fost ca un glonţ în pântec, iar mama ei… O, Dumnezeule, era posibil ca Estelle să nu-şi revină niciodată din durere dacă afla ce altceva făcuse fiica lor cu ocazia călătoriei la Gainesville.

Neal simţi cum craterul amintirilor se deschise şi îl înghiţi cu totul. Îşi aminti îndurerat de noaptea în care Samantha fusese pusă în braţele lui. Văzuse multe lucruri incalificabile în viaţa lui, lucruri care puteau distruge omenia unui om. Se bătuse cu comanşi şi cu bandiţi mexicani şi luptase corp la corp într-un cumplit război civil care îl marcase pe viaţă şi care îl făcuse să devină dur. Dar în noaptea în care îşi ţinuse pentru prima dată fiica în braţe, toţi ghimpii şi toate aşchiile ascuţite din el dispăruseră. Trecură câteva săptămâni până să se poată uita la ea fără să i se taie respiraţia – era atât de micuţă, de dulce şi de perfectă, şi era numai a lui şi a lui Estelle. Oare era posibil ca un bărbat să simtă mai multă iubire pentru o fiică

concepută din sângele lui? Nu era posibil. Dintre toţi oameni surprinşi de dragostea lui imediată şi totală faţă de frumosul bebeluş, nimeni nu era mai surprins decât el. Singura persoană de sex feminin de care se apropiase vreodată fusese soţia lui. Mama lui murise când el era prea mic pentru a şi-o aminti, iar el crescuse într-o casă cu bărbaţi duri, dintre care el fusese cel mai dur.

Primul miracol din viaţa lui fusese atunci când Estelle acceptase să se mărite cu el, dar să înţeleagă o femeie fusese destul de dificil şi existaseră mulţi ani în care ea trudise ore îndelungate alături de el, îmbrăcată în cămăşi bărbăteşti şi pantaloni, aşa încât uitase adesea că era femeie. În mod firesc, sperase că va avea fii. Nu-i trecuse niciodată prin minte să-şi dorească o fiică. Dar fiindcă nu apăruseră nici fii, nici fiice, se împăcase cu lipsa lor şi încercase să se revanşeze faţă de Estelle. Ea muncise destul la fermă. Avea să moştenească Las Tres Lomas de la Trinidad la moartea lui, dar urma să i-o vândă lui Sloan, în amintirea tatălui băiatului, care fusese cel mai bun prieten al lui. Riscându-şi-o pe a lui, Seth îi salvase viaţa în timpul Bătăliei de Şase Zile de la Gaines’s Mill, din Virginia, în 1862. Aşa că, încercând să nu se gândească la faptul că nu avea niciun moştenitor care să beneficieze de pe urma muncii grele şi a sacrificiilor sale, Neal se ocupase de fermă nu numai pentru a-şi îndeplini visul de a deveni un titan, ci şi pentru a i-o lăsa fiului lui Seth, în onoarea prietenului său.

Apoi se produsese cel de-al doilea miracol, căpătase un copil care să-l moştenească şi nu contase că era fată. Niciun fiu n-ar fi fost mai capabil să ia locul tatălui său şi numai o fiică le-ar fi putut oferi lui şi lui Estelle dragostea tandră şi dulce pe care o primiseră de la Samantha.

Călăreţii erau pe cale să ajungă la un loc numit Windy Bluff.

— Uite-l pe Saved! rosti Sloan smulgându-l pe Neal din amintirile de demult. Tânărul bărbat arătă spre boul cu coarne mari care păştea. Câţi ani are?

— Aproape cinci, răspunse Neal.

— Vopseaua de pe vârfurile coarnelor s-a cam şters. În curând, vor trebui vopsite din nou.

— Dacă nu uită Samantha, mormăi Neal.

Cu toate că, uneori, se pierdea în lumea fantastică a titanilor şi a zeilor, era un om prozaic, fără înclinaţii spre semnificaţiile alegorice, însă ştergerea vopselei de pe coamele boului i se păru simbolică.

Sloan îl dojeni surprins.

— Ei, Neal, de ce ar uita Samantha? Am văzut-o adesea venind călare aici, pentru a vedea ce mai face. Al naibii bou pare s-o recunoască.

Neal lăsă reproşul fără răspuns, apoi spuse brusc:

— Îţi dau un sfat, fiule. După ce te însori, fă mulţi copii. În felul ăsta, dacă te trădează vreunul, nu vei pierde tot.

O mână îndreptată brusc într-o direcţie şi un strigăt de atenţionare al unuia dintre oameni puse capăt conversaţiei lor. Lătrând, câinii se năpustiră într-acolo. Un animal prelung, cu coada mare şi aproape de două ori cât un linx mârâi la ei de pe marginea acoperită cu frunze de stejar şi ace pe brad. Creatura o luă la goană, iar oamenii şi câinii o urmăriră într-o zonă bogat împădurită, care, împreună cu taluzul stâncos din spatele ei, forma hotarul fermei Las Tres Lomas. Zece minte mai târziu, animalul dispăru ca o fantomă. Câinii adulmecară locul unde dispăruse. Caii se răsuciră împreună cu călăreţii lor, oamenii cercetând zadarnic stânca în căutarea suplului animal cu blana cafenie.

— O puma, preciză Wayne Harris identitatea temutei sălbăticiuni. Trecuseră ani întregi de când vreun membru al speciei sale nu mai făcuse prăpăd în regiune. Probabil, un exemplar solitar, care a fost alungat de pe teritoriul lui fiindcă n-a respectat regulile.

— Şi e prea arogant ca să-şi îngroape prada fiindcă a văzut că are la dispoziţie câtă pofteşte, rosti Neal cu amărăciune. Noi nu reprezentăm o ameninţare pentru el. Îi face plăcere să ucidă. Se va întoarce la noapte, iar atunci voi pune mâna pe el.

Bărbaţii din grup scoaseră diverse exclamaţii surprinse. Sloan spuse:

— Ce vrei să zici, Neal?

— Că rămân aici. Voi duceţi-vă înapoi. Bucuraţi-vă de seara de sâmbătă, dar eu nu plec până nu ucid bestia asta sau până nu mă conving că a plecat.

Sloan îşi coborî vocea.

— Neal, asta nu-i o idee bună, iar tu ştii asta.

Wayne se apropiase pentru a protesta.

— Şefule, privirea ta nu mai e la fel de ageră ca pe vremuri, mai ales pe întuneric.

— Dar auzul îmi este, spuse Neal, şi am ochelarii la mine. În plus, am ceva de făcut. Singur. Wayne, ia câinii! Nu voi avea nevoie de ei. Nu vă faceţi griji în privinţa mea, băieţi. În clipa asta, mă aflu acolo unde mi-e locul. *Estoy dentro de mi elemento.*

„În elementul lui”, pricepu Sloan.

— Când ai vorbit despre trădare... te refereai la Samantha?

Chipul lui Neal se întunecă.

— Uită că am zis asta. Am vorbit fără să gândesc. Trădarea nu este în firea Samanthei.

Şi chiar nu era. Neal îşi dădea seama de acel adevăr. Niciodată, Samantha nu le-ar fi întors spatele lui şi lui Estelle. Îngrijorarea lui Neal era faţă de sine şi faţă de demonii geloziei şi ai posesivităţii, care nu îngăduiau celor pe care îi iubea să iubească pe altcineva. Trebuia ca totul să fie pentru el sau deloc. Cum ar fi putut suporta să împartă dragostea fiicei lui cu alt tată, cu tatăl ei *adevărat?* Sau s-o audă pe fiica lui numind-o pe Millicent Holloway mamă? Oare soţul femeii, Leon, mai trăia? Avea să-i scrie Samantha acestei... Bridget Mahoney, din San Francisco, iar răspunsul ei avea s-o ducă înapoi la ferma Barrows? Ceea ce îl înfuria era gândul că Samantha *dorea* să-i scrie moaşei.

Din noianul amintirilor se desprinse cea a unui incident cumplit, ca acela legat de câinele pe care îl iubise în copilărie, dar mult mai rău. Un comandant din brigada

Hood avea un frumos armăsar arab negru, dar nu-i îngăduia decât stăpânului său să-l călărească. Numele calului era Hell's Fire[14]. Într-o zi, un alt călăreţ s-a urcat în şaua lui, un băiat simplu, care se îngrijea de ofiţeri, le lustruia cizmele şi le curăţa latrinele. Spre uimirea – şi aplauzele – tuturor, a mers docil la trap prin padoc, condus de băiat, însă, după ce acesta a descălecat, stăpânul şi-a dus revolverul la frumosul cap al calului şi l-a împuşcat mortal.

Neal alungă amintirea dureroasă, care îi lăsă în gură gustul rânced al dezgustului. Animalele care întorceau spatele unui om care le iubea erau una, dar era el capabil să-şi ferece inima faţă de fiica lui din pricina păcatului ei de a iubi pe altcineva?

Wayne mai încercă o dată.

— Neal? rosti el pe un ton îngrijorat. Hai s-o lăsam baltă în seara asta şi să ne ducem acasă! Samantha se va nelinişti dacă nu apari.

— Treaba ei, spuse el sec. Voi rămâne!

Sloan îşi ridică sprâncenele uitându-se la Wayne, care, în replică, ridică şi el una. Niciunul dintre ei nu-l văzuse vreodată pe Neal având o asemenea atitudine faţă de fiica lui.

— Cum doreşti, zise Sloan, dar, dacă nu te întorci până dimineaţă, voi veni după tine.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji, băiete. Mă voi întoarce până la micul dejun.

Capitolul 33

— Sunt veşti proaste? întrebă Silbia după ce Samantha termină de citit scrisoarea de la Eleanor Brewster.

Samantha se gândi la brusca schimbare a dispoziţiei tatălui ei şi îşi aminti că el nu-i răspunsese când îi făcuse cu mâna în timp ce pleca în goană la vânătoare. În clipa

14 Focul iadului (în limba engleză, în original) (n.tr.) 188

aceea, credea că se prefăcuse a nu o vedea.

— Tata nu a văzut asta, nu-i aşa?

Silbia, care cernea făina pentru chiflele ce urmau a fi servite în locul turtelor de mălai, spuse:

— Nu, cum ar fi putut? Era sub smochine.

— Corect, rosti Samantha simţindu-se tulburată. Totuşi, plicul umed se dezlipise, aşa că scrisoarea putea fi scoasă şi pusă la loc fără a se băga de seamă. Coşul a rămas aşa cum era?

— Da, doar că tatăl dumitale a luat una sau două *higos.*

Samantha flutură scrisoarea în faţa ei.

— Aş vrea ca asta să rămână între noi, Silbia.

— *Si, querida.* După cum i-am spus şi lui Mildred, ceea ce tatăl dumitale nu ştie nu-i poate face rău.

Era expresia favorită a menajerei lor când se înţelegeau să-i ascundă ceva lui *el patrón,* însă, de data aceea, Samantha avu neplăcuta impresie că răul deja fusese făcut. Brusca schimbare a dispoziţie tatălui ei sugera că se întâmplase ceva care îl deranjase. Dar cum ar fi putut citi scrisoarea îngropată sub smochine? Poate că proasta lui dispoziţie fusese pricinuită de concentrarea asupra găsirii animalului vinovat de uciderea vitelor, iar vederea îi slăbise în ultimul an. Poate că nu o văzuse venind dinspre atelierul ei. Samantha luă câteva smochine. Le simţi dulci şi suculente în gură, dar gustul lor nu reuşi să alunge presimţirea proastă pe care o avu când deschise uşa batantă, pentru a se duce la etaj, ca să se schimbe în aşteptarea musafirelor ei.

Când Samantha ieşi din bucătărie, menajera privi în urma ei. Silbia habar n-avea ce conţinea scrisoarea, ci doar că în ea erau secrete pe care *el patrón* nu trebuia să le afle, *secretos* despre care domnişoara Sam credea că l-ar supăra. Silbia spusese adevărul când îi zisese micii ei stăpâne că nu se umblase la coş, dar poate că ar fi trebuit să-i pomenească de bolul lipicios, pe care trebuise să-l spele înainte de a pune smochinele în el. Ce mister! Ea niciodată nu punea în dulap vase murdare. Şi mai era şi

ciudăţenia că *el patrón* se răstise când îl întrebase dacă se va întoarce până la cină şi *ce* să-i spună *hijei* lui.

Ridică din umeri. Totuşi... cum ar fi putut *señor* Gordon să citească scrisoarea dacă nu ştia că era acolo? Silbia turnă laptele bătut peste ingredientele uscate şi se enervă din nou amintindu-şi că Grizzly îi furase mălaiul.

*

Sloan îşi trimise omul la Triple S şi se duse la ferma Las Tres Lomas cu ai lui Neal, care erau la fel de neliniştiţi ca şi el că îşi lăsaseră şeful să se confrunte singur cu puma, dar, în cazul lor, era mai bine să-i asculte ordinele decât să nu se supună. Amurgul se apropia. Billie June şi Millie May aveau să vină în curând la masă ca să joace cărţi. Sloan trebuia să stea de vorbă cu Samantha înainte de sosirea lor.

— E la etaj, îi spuse Silbia în holul casei din Las Tres Lomas. Mă duc s-o anunţ că aţi venit.

— Nu te osteni, rosti Sloan. O să urc eu.

Îngrozită, Silbia zise:

— Dar, *señor* Sloan, se îmbracă.

Sloan rânji.

— Nu-ţi face griji. Am mai văzut-o în lenjerie.

Însă nu de pe vremea când erau copii şi se duceau să înoate şi să pescuiască aproape goi în râul Trinity. În ultimul timp, se gândise adesea la perioada lipsită de griji când Samantha fusese singura lui prietenă. Băieţii de vârsta lui locuiau la ferme prea îndepărtate pentru a se împrieteni cu ei. El şi Samantha învăţaseră împreună, iar după lecţii, alergau pe unde aveau chef, sub privirile nu tocmai atente ale taţilor iubitori. Fuseseră o pereche ciudată, un băiat şi o fată cu aproape patru ani mai mică decât el, dar, din clipa în care Samantha învăţase să meargă, el îşi asumase sarcina de a avea grijă de ea, cu toate că, după o vreme, nu mai trebuise să fie supravegheată cu ochi de şoim, aşa că, atunci când fusese în stare să ţină pasul cu el, deveniseră prieteni. O considera sora lui, dar nu genul

mămos, cum erau Millie May şi Billie June. Ea fusese genul de soră-băieţoi, gata să răspundă oricărei provocări. Fusese genul în care un băiat putea avea încredere, căruia îi putea împărtăşi descoperirile sale şi niciodată nu se gândise la ea ca la o fată.

Însă lucrurile se schimbaseră într-o zi. Sloan îşi amintea foarte bine. În preajma vârstei de 21 de ani, ajunsese să muncească 18 ore pe zi, făcând eforturi pentru a-i ţine locul tatălui său. Samantha abia împlinise 17 ani şi nu se mai văzuseră prea mult după ce ea se dusese la liceu şi stătea în oraş în timpul săptămânii. Fusese să se consulte cu Neal în Las Tres Lomas, iar la plecare, când ieşise din bibliotecă, o văzuse pe Samantha în salon, având în spate o fereastră însorită, care făcea părul să-i strălucească şi care îi sublinia conturul trupului feminin. Remarcase puritatea tenului ei şi culoarea ochilor, cenuşii ca norii prin care străluceşte soarele. Fusese ca şi cum văzuse miracolul ieşirii unui fluture din crisalida sa. În clipa aceea, ar fi trebuit să dea ascultare inimii, să se ducă la Samantha şi să-i spună: „A venit timpul să ne punem pirostriile, nu crezi?” Exact aşa cum făcuse când îi zisese că venise vremea s-o înveţe să înoate.

Însă n-o făcuse. Timpul şi energia lui erau consumate de nesfârşitele cerinţe ale fermei. Era o perioadă de secetă, hoţii de vite îi vizau animalele tinere, negocia cu cei de la căile ferate scăderea preţului transportului, preţul vitelor şi profitul erau în scădere şi se mai şi pomenise fără suficientă mână de lucru când cei mai buni şi de încredere dintre oamenii tatălui său se duseseră să lupte în Cuba, cu regimentul Rough Riders, sub comanda lui Theodore Roosevelt. Până să reuşească a se elibera puţin de presiunea muncii şi a responsabilităţii, el devenise un bărbat dur, Samantha, o femeie independentă, iar apropierea dintre ei pălise, cel puţin din partea ei.

Sloan ajunse la etaj. Trecuseră ani în şir de când nu mai fusese acolo, dar cum ar fi putut să uite că dormitorul Samanthei se afla la capătul coridorului? Amintirile îl copleşiră – jocuri de dame sau cărţi în zilele ploioase, un

puzzle cu circul Barnum & Bailey pe care el şi Sam îl făcuseră pe o tavă, când ea fusese imobilizată la pat din cauza unui picior rupt, şi momentele incitante când strecuraseră în cameră un puişor căzut din cuib, sub privirea dezaprobatoare a doamnei Swift. Îl puseseră într-un coşuleţ şi îl îngrijiseră împreună până în ziua în care eliberaseră pasărea şi o priviseră luându-şi zborul. El avusese cam 12 ani atunci. Bătu la uşă.

— Intră!

— Eşti sigură? Sunt Sloan.

Auzi paşi fugind de colo-colo, ca ai unui şoricel repezindu-se spre gaura din zid, apoi uşa se întredeschise foarte puţin, iar o mică porţiune din chipul surprins al Samanthei apăru.

— Sloan! Ce cauţi aici?

— Am venit să vorbesc cu tine. Deschise uşa. Nu-mi pasă că nu te-ai îmbrăcat. Am surori, îţi aminteşti? Nu aveam prea mult timp.

Ea deschise uşa şi se retrase desculţă, îmbrăcată cu un halat şi mirosind a săpun. Părul îi era prins cu agrafe pe creştetul capului.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Tu să-mi spui. Eu şi băieţii tocmai ne-am întors de la hotarul nordic al Las Tres Lomas, unde am zărit o pumă. Neal crede că se va întoarce să ucidă un alt animal în noaptea asta.

— O pumă, repetă Samantha strâmbându-se. Şi ai venit în camera mea ca să-mi zici asta?

— Tatăl tău a rămas acolo, ca s-o omoare singur. Sam, n-am putut să-l convingem să renunţe, nu în starea în care era. Ceva l-a dat peste cap, iar eu am venit să văd dacă nu vrei să-mi spui despre ce-i vorba. Poate că aş putea fi de ajutor.

Samantha dădu a-şi desface cordonul halatului.

— O, Dumnezeule! Mă îmbrac şi mă duc să-mi iau calul. N-ar trebui să vâneze sălbăticiunea aia de unul singur.

— Nu pleci nicăieri! Sloan se apropie pentru a o

împiedica să-şi dezlege cordonul. Dacă te duci acolo în goana calului, vei speria animalul, în caz că mai e în zonă, şi îţi poţi imagina ce părere ar avea Neal Gordon despre asta. În plus, a zis că trebuie să se gândească la ceva şi a precizat că vrea să fie singur.

— Să se gândească la ceva?

— La tine, dacă nu mă înşel. S-a întâmplat ceva între tine şi tatăl tău?

Sloan decise să nu pomenească de criptica remarcă a lui Neal despre trădare. Ar fi rănit-o cumplit pe Samantha. Neal se referise la Samantha, deşi pretinsese că vorbise fără a gândi, dar el voia să afle de la ea despre ce era vorba.

Samantha strânse la loc cordonul halatului şi se lăsă să cadă într-un fotoliu aflat în apropiere.

— O, Dumnezeule! Îşi masă fruntea şi închise ochii, genele părând negre pe fundalul brusc palid al chipului ei.

Sloan se aşeză pe scăunelul pentru picioare al fotoliului, îşi dădu pălăria pe ceafă şi îi cuprinse în palma lui pumnul strâns cu putere.

— Vorbeşte-mi, Samantha! Ce s-a întâmplat între voi? Aş vrea să vă ajut.

— Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva între mine şi tata?

— Felul cum s-a purtat astăzi şi faptul că tu eşti încordată ca un arc.

Cu ochii încă închişi, ea rosti:

— De ce crezi că ambele au vreo legătură cu ceva petrecut între mine şi tata?

Sloan nu avu de ales. Nu o putea face pe Samantha să mărturisească dacă nu-i spunea de sfatul dat cu amărăciune de Neal. Pulsul ei bătea atât de tare, încât i-l simţea la baza palmei.

— M-a sfătuit ca, după ce mă însor, să fac mulţi copii pentru ca, dacă mă trădează unul, să nu… pierd tot.

Ochii ei se deschiseră brusc, dar lumina din ei dispăruse, iar nori negri se adunau.

— Chiar aşa a spus?

— Chiar aşa. N-am crezut că voi auzi vreodată asemenea cuvinte din gura lui Neal. Aşadar, ce s-a întâmplat între el şi lumina vieţii lui?

Samantha se ridică în micul spaţiu dintre fotoliu şi scăunel, apoi se îndreptă spre o fereastră, care încă păstra căldura soarelui la apus. Nu era nicio îndoială. Tatăl ei citise scrisoarea. O panică rece o cuprinse. Îşi putea imagina durerea şi... furia tatălui ei. O furie profundă şi întunecată. Cum de putuse Samantha să le facă asta lui şi lui Estelle, cea mai bună mamă din lume? Dumnezeu s-o ajute, ce putea face acum? Să-i mărturisească totul tatălui ei şi să-i explice cum ajunsese Eleanor Brewster să-i scrie acea scrisoare? Avea el să-i înţeleagă curiozitatea şi să se convingă că vizita ei în Marietta îi satisfăcuse dorinţa şi îi alungase interesul de a afla mai multe? La urma urmelor, el fusese cel care recunoscuse şi îi spusese mamei că anumite întrebări erau normale din partea unui copil adoptat. Avea să înceapă cu începutul, explicându-i că fusese îngrijorată din pricina sănătăţii lui şi că se dusese la Grizzly...

Puse brusc capăt planului. Dumnezeule mare, nu! Indiferent ce se întâmpla, nu-l putea implica pe Grizzly. Gemând, îşi aplecă faţa în palme.

Sloan se ridică imediat de pe scăunel, se apropie de ea şi o răsuci spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Samantha, spune-mi ce s-a întâmplat! Nu se poate să fie chiar atât de rău. Indiferent despre ce-i vorba, o vom rezolva împreună.

Cu chipul încă acoperit, Samantha clătină din cap şi murmură în palme:

— Nimeni nu poate rezolva asta, Sloan. După părerea tatii, am făcut ceva iremediabil şi nu voi putea să dreg niciodată ce am făcut. Asta-i tot ce pot să-ţi zic.

El îşi dădu jos mâinile şi le strânse în palmele lui.

— După părerea lui Neal, n-ai putea face niciodată ceva iremediabil, Samantha.

Cu o voce inexpresivă, ea spuse:

— Ar fi trebuit să ascult sfaturile lui Grizzly şi Wayne şi să nu o iau pe această cale.

— Ce cale?

Samantha îşi retrase mâinile din ale lui Sloan şi se răsuci din nou spre fereastră, lipindu-şi-le de sticla caldă.

— Te rog, spune-le surorilor tale că petrecerea s-a anulat, rosti ea.

— Sam, lasă-mă să cobor în bibliotecă şi să-ţi aduc un pahar cu vin de Xeres, insistă Sloan. Îţi va aduce ceva culoare în obraji, iar apoi, poate că vei vorbi cu mine.

— Nu, trebuie să rămân singură, zise ea. Nu poţi repara asta, Sloan. Nimeni nu poate.

— Cel puţin, lasă-mă să încerc. Care-i rostul fraţilor mai mari?

În mod iraţional, întrebarea stârni nervii Samanthei la fel ca zgârierea unei table cu unghiile. Se întoarse şi îl privi pe Sloan cu toată atenţia, critic, simţind o vibraţie de furie în disperarea ei. În copilărie, Sloan era convins că putea drege imposibilul. Băiatul devenit bărbat, despre care toată lumea, inclusiv ea, crezuse că o va lua de soţie, alesese o altă femeie, mai frumoasă, mai sofisticată, mai dispusă să onoreze şi să se supună, o prefăcută superficială. Şi totuşi, el se aştepta – ba nu, pretindea – a i se face cele mai intime confidenţe legate de familia ei, ca şi cum ar fi avut dreptul să le afle. Dar nu avea alte drepturi în afara celor legate de prietenie, iar prietenia avea nişte hotare. Se apropie de uşa dormitorului şi o deschise.

— Sloan, îţi apreciez oferta de a mă ajuta, dar voi rezolva asta singură. Nu este nevoie să te osteneşti din pricina… neînţelegerii dintre mine şi tata şi sunt sigură că nu-i nevoie să te rog să-ţi păstrezi îngrijorarea pentru tine.

Samantha stătea în faţa uşii larg deschise ca o santinelă, cu chipul dur şi privirea rece. Sloan o privi fix, cu buzele întredeschise de surprindere şi de şocul insultei. Îşi aranjă pălăria pe cap şi spuse:

— Ştii bine că nu este nevoie să-mi ceri să fiu discret, Sam, dar, dacă decid să mă *ostenesc* din pricina *neînţelegerii* dintre tine şi tatăl tău, o voi face. Abia putând să se uite la Samantha din pricina durerii pe care ea i-o provocase, Sloan ieşi în coridor. Izbuti să rostească: Ei bine,

dacă te răzgândeşti, ştii unde să mă găseşti. Să ştii că fraţii au umeri largi.

— Sloan, tu nu eşti fratele meu, strigă ea în urma lui, când el porni spre scări.

Cuvintele ei fură ca un lasou, făcându-l să se oprească. Se răsuci încet.

— Ce-ai spus?

— Tu eşti prietenul meu. Nici mai mult, nici mai puţin. Mă consider norocoasă că-mi eşti prieten, însă doar atât îmi eşti – prieten.

Simţind un junghi rece străpungându-i inima, Sloan o studie. În caz că avusese vreodată îndoieli în privinţa adevăratelor ei sentimente faţă de el, tocmai i le confirmase.

— E bine de ştiut, Sam. Mulţumesc că ai clarificat lucrurile, zise el. Voi avea grijă să nu uit.

Capitolul 34

Luna plină apăru după ce amurgul se transformă într-o noapte palidă, iar zgomotul făcut de caii care îi duceau pe oameni la fermele lor se stinse. În curând, cerul de aprilie avea să se întunece de-a binelea şi să se umple cu stele, fiind suficientă lumină pentru a se putea desluşi silueta pumei care urma să vină în căutarea prăzii. Neal le ceruse oamenilor să-l mâne pe Saved aproape de fermă, pentru a fi în siguranţă. Regreta remarca făcută în faţa lui Sloan că pe Samantha nu o mai interesa acel bou. Ea venea adesea să-i aducă bunătăţi – săculeţe cu nutreţ de cea mai bună calitate, cubuleţe de zahăr, ba chiar şi clătite cu sirop. Excesul de vopsea dăuna coamelor unui animal erbivor deoarece aveau un ţesut interior sensibil, aşa că Samantha vopsea doar vârfurile insensibile şi numai atunci când vopseaua precedentă se ştersese atât de mult, încât era în primejdie să ajungă la abator. Autocompătimirea îl făcuse pe Neal s-o pună într-o lumină proastă faţă de Sloan, iar el

ştia că ar trebui să-i fie ruşine de purtarea lui şi chiar îi era.

Îşi legase calul de gardul din sârmă ghimpată şi se aşezase la pândă în umbra întunecoasă făcută de două gigantice stânci alăturate, care formau un tunel îngust, prin care vântul şuiera permanent. Zgomotul acela putea acoperi orice zgomot omenesc, iar întunericul adânc îi ascundea prezenţa. Pumele vedeau foarte bine noaptea, însă nu puteau vedea într-un întuneric complet, şi, cu toate că auzul le era bun, simţul mirosului le era slab. Animalul urma să iasă dintre copacii din faţa lui şi să-i vadă calul, însă Neal era ascuns, iar puma nu avea de unde să ştie că se va afla în cătarea unei puşti Winchester cu repetiţie, model 1894, care îi permitea să tragă mai multe focuri înainte de a trebui s-o încarce din nou.

O aprigă dorinţă de a anihila ameninţarea la adresa pământului său ardea în el. În orice caz, Neal atribuia respectiva dorinţă acelei cauze, dar oare nu cumva se afla acolo pentru a şi-o îndeplini în locul mai marii dorinţe de a distruge ameninţarea la adresa unităţii familiei sale? Doctorul Tolman murise – „răposatul meu tată”, scrisese Eleanor Brewster –, iar fiica acestuia se părea că nu ştia nimic despre naşterea Samanthei, cu excepţia numelui moaşei care era posibil să-l fi ajutat. Oare avea să încerce Samantha să ia legătura cu ea? Era posibil ca şi moaşa să fi murit, iar acela avea să fie sfârşitul drumului cercetărilor Samanthei. El şi Estelle n-ar mai avea de ce să se teamă de competiţie.

Dar, pentru el, lucrurile aveau să mai fie ca înainte? Aceea era întrebarea. Şi cum naiba făcuse Samantha legătura între doctorul Tolman care îi scrisese lui şi doctorul care le-o adusese? Să fi aflat de la Grizzly? Niciodată! El nu i-ar fi dezvăluit niciodată identitatea doctorului, chiar dacă şi-ar fi amintit numele după atâţia ani.

Doar dacă…

Surprins, Neal îşi aminti ziua în care Samantha îi adusese scrisoarea doctorului. Fusese îngrijorată că era în legătură cu sănătatea lui şi nu păruse deloc convinsă de povestea inventată de el, cum că scrisoarea era de la un

veterinar. Iar apoi, când văzuse că el arsese scrisoarea înainte ca ea să apuce a o citi…

Riscând să fie auzit de pumă, Neal îşi îndreptă trupul şi încercă să refacă în minte paşii pe care era posibil să-i fi făcut Samantha după prânzul din acea zi. Neconvinsă că el îi spusese adevărul în privinţa sănătăţii lui, profund îngrijorată, probabil că se dusese la cei doi bărbaţi care îl cunoşteau cel mai bine, Wayne şi Grizzly. Le împărtăşise îngrijorarea ei, le spusese despre scrisoarea pe care tatăl ei o arsese, despre cuvântul „confidenţial” scris pe plic şi îi întrebase dacă ştiau un doctor numit Tolman. Wayne nu ştia nimic despre noaptea în care Samantha venise la ei, dar Grizzly…

Neal nu-şi putea imagina că Grizzly ar fi suflat măcar un cuvânt care s-o îndepărteze pe Samantha de el şi Estelle, dar, în preajma fiicei lui, pe care o iubea ca pe a sa, bucătarul şi bunul lui prieten devenea maleabil precum chitul. Era posibil ca Samantha să-l fi făcut să-i scape cine era doctorul Tolman. Nu exista altă explicaţie. Apoi îi fu uşor să-şi dea seama cum ajunsese Samantha în Marietta – un simplu drum cu feribotul, legat convenabil de călătoria cu trenul făcută la Gainesville. Oare Mildred ştia de escapada fiicei lui? Traversase fiica lui în secret graniţa, fără ca ea să ştie? Nu, menajera lui Estelle era clar implicată, altminteri de ce ar fi ascuns scrisoarea de la Eleanor Brewster pe fundul coşului cu smochine?

Calul îşi smuci capul, iar Neal deveni atent. Încet, îşi scoase ochelarii din buzunar şi şi-i puse pe nas sperând că lumina lunii şi a stelelor nu avea să se reflecte în ei, dezvăluindu-i poziţia. O siluetă prelungă şi zveltă ieşi pe furiş de la adăpostul copacilor şi al stâncii, în lumina lunii pline. Se opri, ascultă, apoi îşi îndreptă privirea ochilor galbeni spre calul pe care Neal îl legase de gardul din sârmă ghimpată.

Neliniştit, acesta necheză încetişor, având o oarecare încredere în protecţia stăpânului său, aflat în apropiere. Sălbăticiunea porni încet, cu paşi felini, către prada sa, apoi se ghemui, pregătindu-se să atace, ceea ce pentru Neal fu

semnalul că trebuia să-şi ducă Winchesterul la ochi. Trase exact când calul smuci frâul, îl rupse şi o luă la goană, nechezatul său panicat răsunând simultan cu împuşcătura. Lovitura glonţului făcu puma să zboare cam un metru înainte de a cădea cu o bufnitură pe pământ. Când se apropie de prădătorul inert, dar încă respirând, Neal văzu că glonţul îl nimerise în gât. Animalul îl privi cu ochi galbeni plini de ură şi mârâi sfidător pentru ultima oară înainte ca învingătorul său să mai ridice puşca o dată şi să-l împuşte în cap.

Neal îşi scoase pumnalul din teacă şi tăie coada pumei, apoi fluieră, chemându-şi calul. Dovada înfrângerii inamicului avea să fie bătută în cuie pe catarg, pentru ca oamenii şi animalele s-o vadă până când se usca în praf, vânt şi soare, devenind o zdreanţă de nerecunoscut. Leşul felinei urma să le rămână altor prădători. Băgă puşca în toc şi înfăşură strâns coada în jurul capătului însângerat, pentru a o băga într-un cobur, simţind profunda satisfacţie care îl cuprindea întotdeauna când elimina o ameninţare la adresa a ceea ce era sacru pentru el. Secretul îl reprezenta aşteptarea în linişte, răbdarea de a nu face nicio mişcare până când intenţia nu era identificată. Samantha descoperise identitatea doctorului Tolman ca urmare a grijii drăgăstoase faţă de tatăl ei, acest lucru stârnindu-i curiozitatea în privinţa naşterii ei, iar scăparea lui Grizzly fusese nevinovată şi neintenţionată. Tot aşa, Mildred fusese prinsă în capcana curiozităţii Samanthei. Când plecaseră spre Gainesville, probabil că habar n-avusese că fiica stăpânei ei avea de gând să ia feribotul pentru a traversa râul Red.

Aşa că Neal avea să aştepte tăcut, răbdător şi vigilent, ca să vadă ce avea să facă fiica lui cu informaţiile căpătate. Nu intenţiona să-l ia la întrebări pe Grizzly. Omul s-ar fi putut spânzura din pricina a ce făcuse. Şi nici pe Mildred nu avea de gând s-o interogheze. Nu avea încredere că femeia nu i-ar spune nimic Samanthei. În clipa aceea, fiica lui nu ştia că el citise scrisoarea de la Eleanor Brewster şi că îşi dăduse seama de excursia ei în Marietta,

aşa că nu va scormoni lucrurile.

Însă ce se va face cu sentimentul de vină că îi ascundea copilei sale faptul că ştia unde se afla mama ei adevărată, care ar fi putut s-o informeze în privinţa celorlalţi membri ai familiei ei?

*

Samantha auzi un cor de bărbaţi entuziasmaţi ţipând şi fluierând, aşa că îl îndreptă pe Pony în acea direcţie. Sarcina ei din acea dimineaţă era să ducă juncanele şi vacile de la liniile de hrănire în ţarcurile unde se verifica dacă nu aveau să aibă viţei. Îl zări pe tatăl ei, care îşi rotea lasoul în timp ce gonea călare după un viţel ce încerca să scape de marcare. Exact la momentul potrivit, dădu drumul funiei, iar laţul său căzu cu precizie în jurul grumazului viţelului. Samantha văzu cum calul său bine antrenat se opri brusc şi se opinti, trăgând de funie, în vreme ce tatăl ei o legă cu mişcări rapide de cornul şeii. Apoi, cu viteza cu care obţinuse recordul la rodeo, sări din şa, înşfăcă viţelul, îl trânti pe o parte şi îi legă toate cele patru picioare, pregătindu-l pentru marcarea cu fierul încins.

Samantha clătină din cap, simţind o durere usturătoare în gât. La 55 de ani, Neal Gordon încă era în formă şi dovedea asta chiar şi atunci când nu era necesar, însă aşa se purta de două luni, de când citise scrisoarea de la Eleanor Brewster. Dacă n-ar fi fost acea scrisoare, nu s-ar fi aflat acolo în acea dimineaţă. N-ar fi muncit opt ore pe zi, adunând animalele rătăcite pe lângă cursurile de apă, pentru a fi numărate, mutând vitele de pe o păşune pe alta, făcând o muncă istovitoare, de văcar mult mai tânăr, plătit cu un dolar pe zi. În seara aceea, aşa cum făcuse în fiecare seară de când descoperise scrisoarea ascunsă în coşul cu smochine, avea să se târască acasă obosit, cu toţi muşchii îndureraţi, să se bage într-o cadă cu apă fierbinte şi să-i ceară un unguent… Silbiei. Apoi, după ce îşi va fi luat cina de pe o tavă dusă în camera lui, avea să se culce şi să se trezească în zori, pentru a se întâlni cu lucrătorii de la

fermă şi a-şi asuma responsabilităţi dificile, pe care vârsta şi prosperitatea îi permiteau să le lase în seama lui Wayne Harris, cel mai competent supraveghetor al unei ferme de vite.

Samantha îşi dădea seama îndureratăcă tot acest efort inutil era o modalitate de a se ţine departe de ea. Erau în a treia săptămână a lunii iunie şi nimic nu mai fusese la fel între ea şi Neal Gordon după acea după-amiază de 14 aprilie în care se dusese să vâneze puma. Atârnată de catargul pe care, de 4 Iulie, era înălţat steagul, coada ei flutura în vânt ca un avertisment înfricoşător pentru oricine i-ar fi ameninţat domeniul. Samantha nu se putea abţine să nu o considere un avertisment în privinţa părerii pe care o avea tatăl ei în legătură cu excursia făcută de ea peste râul Red.

Nu-şi mai isprăveau ziua cu un păhărel de whisky şi un pahar cu vin de Xeres băute în bibliotecă. Neal spusese că renunţase la băutură. Dimineaţă şi la prânz, mânca la Trail Head, iar la cină renunţa de obicei pentru că „făcea burtă”. Era mereu politicos cu Samantha, era tandru, o săruta pe obraz înainte de a se duce la culcare, dar în afecţiunea lui era o rezervă care îi frângea inima. Îşi dorea din suflet să aline suferinţa tatălui ei şi să îndrepte lucrurile între ei, dar era legată de promisiunea făcută lui Grizzly. În acele două luni, îl surprinsese de mai multe ori pe tatăl ei cufundat în gânduri şi trăia veşnic cu spaima că, până la urmă, avea să-şi dea seama că de la Grizzly aflase. Dacă ar fi putut vorbi despre asta, l-ar fi asigurat că temerile lui că o va pierde în favoarea altei familii erau nefondate. Aruncase scrisoarea de la Eleanor Brewster şi nu o interesa să ia legătura cu Bridget Mahoney sau să facă alte cercetări în privinţa naşterii ei. Neal şi Estelle Gordon erau părinţii ei, iar ea nu-şi dorea alţii. Trebuia să-l facă să înţeleagă asta şi se baza pe faptul că dragostea lui pentru ea avea să-l facă s-o creadă.

Pony nechează încetişor. Samantha îl lovi uşurel cu frâiele pentru a porni la treaba lor, dar, în ciuda căldurii acelei zile de iunie, se cutremură. Pentru prima dată în

viaţa ei, la 20 de ani, se simţea singură. Îşi alungase cel mai drag prieten şi rupsese legătura cu tatăl ei. Nu se putea duce la mama ei, care, din fericire, nu ştia ce se întâmplase, şi nici nu se putea duce la Wayne şi Grizzly, care nu trebuiau să fie implicaţi. Pentru prima dată după atâţia ani în care fusese iubită, adăpostită şi protejată, Samantha se simţi orfană.

Capitolul 35

A doua zi, Samantha deschise uşa cu geam de la Trail Head şi îl auzi pe Wayne spunându-i tatălui ei:

— Eşti sigur că vrei să te duci, Neal? Sigur te doare spatele de cât ai stat în şa în ultimele două luni. Trimite-mă pe mine în locul tău. M-aş putea duce şi întoarce cu trenul şi aş fi înapoi în câteva zile. Ia o pauză şi bucură-te de viaţă.

— Are dreptate, Neal. Hai să mergem amândoi la pescuit, rosti Grizzly. Am auzit că muşcă în draci pe braţul vestic. ’Neaţa, Samantha.

Era dimineaţă devreme, dar lucrătorii de la fermă îşi începuseră ziua, iar sala de mese de la Trail Head era goală, cu excepţia tatălui ei, a lui Wayne şi a lui Grizzly, care şedeau la masa din capăt, cu mâinile în jurul cănilor cu cafea. Tatăl ei şi Wayne erau cu spatele la uşă, aşa că numai Grizzly o văzuse intrând. Neal se răsuci. Samantha îl privea surprinsă.

— Pleci undeva, tati?

Neal se întoarse din nou spre masă.

— Da, scumpo, zise el ducându-şi cana la buze. În La Paloma. Vreau să văd cum se descurcă băieţii şi cum merg lucrurile acolo.

Samantha ocoli masa pentru a ajunge în faţa lui.

— Când pleci?

Neal suflă în cafea.

— Peste câteva minute. Urma să-ţi spun.

— Când? În timp ce ieşeai pe poartă?

— Când veneai la micul dejun, după ce îi dădeam instrucţiunile necesare omului meu de bază, rosti Neal arătând cu capul spre Wayne.

Fusese o vreme când ea primea asemenea instrucţiuni.

— Cât vei lipsi?

— În jur de o săptămână.

Tatălui ei părea a-i fi greu să se uite în ochii ei, iar ceilalţi bărbaţi, stânjeniţi de schimbul de cuvinte, îşi aţintiseră privirile asupra ceştilor cu cafea.

— Mama ştie?

Neal înghiţi ultima gură de cafea, se ridică în picioare şi spuse:

— Am sunat-o ieri, de la Triple S. I-am transmis dragostea ta.

— Tati, sunt sigură că ar fi fost bucuroasă să te vadă înainte să pleci. A trecut ceva vreme de când n-ai mai fost în Fort Worth. De fapt, aproape două săptămâni.

Neal îşi luă pălăria de pe cuier şi şi-o puse pe cap cu hotărâre.

— Ei bine, am avut multe pe cap, zise el. Nu i-ar fi făcut plăcere să audă asta.

Fierbinţeala aprinse obrajii Samanthei. Era prima referire pe care tatăl ei o făcea la necazul lor. Înainte de a citi scrisoarea, îi împărtăşea toate îngrijorările şi preocupările care îi tulburau somnul. „Hai să vorbim despre asta!” îşi dori ea să strige la el, dar îşi aminti de prezenţa lui Grizzly.

— Ei bine, băieţi şi fetiţo, aveţi grijă de ce-i pe-aici cât voi fi plecat, rosti Neal, apoi făcu o scurtă pauză, uitându-se la Samantha de parcă i-ar fi venit un gând brusc, după care se apropie de ea şi o strânse în braţe. O sărută pe tâmplă şi îi spuse: Te iubesc, fata mea!

Acestea fiind zise, porni spre uşa cu geam. Zgomotul trântirii ei răsună alături de zornăitul cratiţelor şi a tigăilor şi de sporovăială în spaniolă care se auzeau din bucătărie, unde echipa lui Grizzly prepara prânzul. Samantha rămase

nemişcată, gâtul strângându-i-se când îl auzi pe marele cal pătat al tatălui ei ducându-l de-acasă. Lacrimi îi înţepară ochii. Wayne îşi înclină scaunul pe picioarele din spate şi îşi încrucişă braţele la piept.

— În regulă, MG, chestia asta a durat destul. E vremea să ne zici despre ce-i vorba. În ultimele luni, am remarcat o schimbare clară la tatăl tău, şi nu în bine. A fost ciufut ca naiba.

Grizzly îi aruncă o privire lungă şi îndurerată. „Este ceea ce cred eu?”

Samantha îi răspunse cu o imperceptibilă clătinare din cap. Din câte putuse ea observa – şi se străduise să bage de seamă –, nu existase nicio schimbare în modul lui Neal Gordon de a se purta cu Grizzly, aşa că, deocamdată, el era în siguranţă. Părând satisfăcut de asigurarea ei mută, Grizzly luă de sub tejgheaua de servit o plăcuţă ponosită pe care scria că bucătăria era închisă. O agăţă la geamul uşii şi trase zăvorul. După ce se întoarse, îi turnă Samanthei o ceaşcă de cafea aburindă şi îi spuse:

— Stai jos şi dezmorţeşte-ţi gâtul cu asta, frumoaso, iar apoi, zi-ne ce se întâmplă.

Samantha cuprinse în palme cana cu cafea fierbinte. Of, ce bine ar fi fost s-o poată face!

— Este o chestiune personală, rosti ea.

Wayne spuse:

— Nu vrem să fim indiscreţi…

— La naiba, sigur că vrem! îl întrerupe Grizzly cu înfocare. Aşa că spune tot, Mornin’ Glory. Ce Dumnezeu se petrece între tine şi tatăl tău?

— Poate că am putea fi de ajutor, rosti Wayne pe un ton liniştitor. Eu şi Grizzly probabil că îl cunoaştem pe tatăl tău mai bine decât tine, fiindcă îl ştim de mai multă vreme şi suntem bărbaţi. Bărbaţii nu-şi pot exprima durerea. Ne cufundăm în nişte puţuri adânci şi întunecate şi stăm acolo până ne dă seama cum să procedăm cu ce ne afectează. Acolo este tatăl tău acum, într-un puţ adânc şi întunecat, şi e singur. Nu vrei să ne zici de ce?

Samantha căută un răspuns care să-i satisfacă şi se agăţă de primul care îi veni în minte, un substitut nu foarte îndepărtat de adevăr, unul sugerat de Sloan, care niciodată nu era prea departe de gândurile ei.

— L-am dezamăgit pe tata, spuse ea, şi îi este greu să mă ierte.

Wayne îşi desfăcu braţele şi lăsă jos picioarele scaunului.

— Ei, cum ai reuşit să-ţi dezamăgeşti tatăl?

Samantha răspunse:

— Vrea să-i fac ochi dulci lui Sloan Singleton, deoarece îl consideră soţul perfect pentru mine şi ginerele perfect pentru el. Fără ca eu şi Sloan să ştim, încă de când eram copii, tata şi Seth au sperat că noi… ne vom căsători, iar proprietăţile noastre se vor uni, dar eu şi Sloan am avut… o dispută care… a pus capăt acelei speranţe.

Wayne schimbă o privire semnificativă cu Grizzly.

— Asta explică de ce nu l-am mai văzut pe Sloan în ultimele două luni.

Grizzly dădu din cap, iar Samantha continuă:

— Acum, tata e îngrijorat că Sloan se va însura cu Anne Rutherford, iar eu voi rămâne fată bătrână şi nu voi face niciun moştenitor pentru fermă.

Buzele cărnoase ale lui Grizzly se strâmbară, iar el se uită în jur ca şi cum ar fi căutat un loc unde să scuipe, părând a-şi regreta decizia de a interzice scuipătoarele în sala de mese.

— Cu Anne Rutherford, *fiica* unui bancher?! pufni el dispreţuitor. Ce mai nevastă de fermier o să fie!

— Ceea ce nu pricepe tata este că nu eu sunt de vină că visul nu i s-a îndeplinit. Sloan nu este atras de mine la modul romantic. Se pare că este îndrăgostit de Anne Rutherford.

Samantha îşi reprimă un suspin de uşurare. Ei îi înghiţeau povestea, iar ea vedea că Grizzly se simţea foarte liniştit şi uşurat să audă că despre asta era vorba. Explicaţia ei putea justifica strania îndepărtare de ea a tatălui ei şi purtarea morocănoasă faţă de oamenii lui, chiar

dacă, la o examinare atentă, nu prea ţinea. Neal Gordon era îngrijorat că ea nu avea să se mărite şi să facă un moştenitor pentru Las Tres Lomas. Cu care alt bărbat din zonă s-ar fi putut gândi să-şi petreacă tot restul vieţii?

Wayne întrebă cu blândeţe:

— Dar cum rămâne cu faptul că tu eşti atrasă de Sloan?

Samantha se înroşi văzând privirea semnificativă a lui Wayne. Dumnezeule mare! Chiar îşi dădea seama toată lumea, în afară de Sloan, ce simţea pentru el?

— Ce contează din moment ce pentru el nu contează? replică ea. Îşi îndepărtă scaunul de masă şi se ridică. Grizzly, poţi lua plăcuţa de pe uşă. Nu mai avem ce discuta. Nu pot repara ce nu a fost să fie. Cu timpul, tata va accepta asta.

— Ei bine, pentru a grăbi lucrurile, rosti Wayne, eu m-aş duce să prind boul ăla al tău şi să-i vopsesc coamele. Când ne-am dus să vânăm puma, Neal a remarcat că vopseaua s-a cam dus.

— Mai avem vopsea roşie?

— Ultima dată când am văzut-o, era în magazia cu unelte, zise Wayne.

— Mă duc la Windy Bluff, spuse Samantha.

Capitolul 36

Neal porni spre nord cu un nod în gât din pricina ultimei priviri pe care i-o aruncase fetiţa lui. O lăsa îndurerată şi uimită, dar nu avea încotro. Totul urma să fie explicat la timpul cuvenit, iar atunci, ea avea să-i înţeleagă comportamentul din ultimele două luni şi, poate, să-l ierte. Nu ştia ce gândea ea despre distanţarea dintre ei, decisă de el, însă Neal avusese nevoie de spaţiu pentru a-şi da seama ce să facă, iar în cele din urmă stabilise ce avea de făcut. Nu fusese uşor. La 54 de ani, se considera om în toată firea, dar totuşi presupunea că, în cazul unui bărbat,

maturizarea era un proces permanent. Ajunsese la un anumit nivel al maturităţii, ştia cine era şi de ce era în stare, dar apăruse ceva care îl smulsese din starea de complacere şi îl silise să urce o altă treaptă a maturizării sau, după cum îi plăcea lui Neal să creadă, să ajungă la o înălţime mai mare, acel ceva fiind neaşteptata situaţie în care un bărbat trebuia să pună binele cuiva drag mai presus de al lui, indiferent de propria durere.

Aşa că, în dimineaţa aceea, plecase cu jalea în suflet în cea mai lungă şi dureroasă călătorie a vieţii lui. Era marţi. Neal socotise că, dacă mergea cu un ritm mediu de 8 kilometri pe oră, ţinând cont de starea drumului, de conformaţia terenului, de râurile adânci prin care trebuia să treacă şi de popasurile de peste noapte, putea parcurge cam 50 de kilometri pe zi, ceea ce însemna că avea să ajungă la Gainesville în mai puţin de trei zile. Plănuia să-şi ia o cameră undeva sau să doarmă sub cerul liber. Ferma Holloway probabil că nu avea să fie greu de găsit şi îşi putea îndeplini misiunea într-o singură zi, iar apoi să-şi petreacă restul timpului în La Paloma, deşi nu cu scopul pe care îl avusese iniţial în minte. În fond, de ce să-şi dorească o altă fermă când Las Tres Lomas era posibil să nu ajungă la generaţiile următoare? Acea îngrijorare era la fel de puternică şi devastatoare precum posibilitatea de a o pierde pe Samantha în favoarea altei familii, care avea propriile visuri pentru ea. Noapte de noapte în acele luni de nesomn de când citise scrisoarea de la doamna Brewster, crease tot felul de scenarii care îl făcuseră a-şi dori să-şi suprime cumva imaginaţia. Şi-o imaginase pe Samantha incapabilă a rezista legăturilor biologice cu familia adevărată. O văzuse cu ochii minţii îmbrăţişându-şi fratele – geamăn! – şi pe alţi fraţi şi surori, dacă existau, şi îşi închipuise că avea să dorească a locui cu ei. Simţise durerea că ea avea să-şi împartă loialitatea şi că, în cele din urmă, avea să vină la el şi, cu lacrimile şiroindu-i, să-i spună cu o voce sugrumată că nu dorea să se ocupe de fermă. Că acceptase planurile lui că, într-o zi, va prelua ferma doar pentru că le datora atât de mult lui şi lui Estelle.

Şi-o imaginase pe soţia lui zdrobită de durere şi pe el devenind tot mai morocănos şi mai ţâfnos odată cu înaintarea în vârstă, uscându-se precum coada pumei atârnată de catarg. Nu îl liniştise nici măcar planul iniţial, de dinainte de apariţia Samanthei, cel conform căruia, după moartea lui, Estelle să-i vândă ferma lui Sloan – era exclus dacă acesta se însura cu fiica bancherului. Cum ar fi putut o fată superficială de la oraş să simtă afecţiunea pe care o merita casa lui, Las Tres Lomas?

„Neal, tu veşnic îţi imaginezi ce e mai rău”, îl acuza Estelle adesea, în vreme ce el se pregătea pentru vreun dezastru care putea să se producă sau nu, însă nu putea alunga imaginea fiicei lor părăsindu-i, plecând la altă familie, măritându-se cu cineva care nu era ca ei. Acea perspectivă era chiar mai cumplită decât aceea de a o pierde în favoarea Seminarului Lasell pentru Tinere Doamne, din Massachusetts. „Neal, ai încredere că Samantha ne iubeşte pe noi şi iubeşte şi ferma”, îi spunea Estelle când îi vorbea despre disperarea lui. „Nu ne-ar părăsi niciodată”.

Însă în acele luni sumbre, tot luptându-se cu firea lui, cu conştiinţa şi cu sentimentele sale, ajunsese la concluzia că nu dragostea

Samanthei pentru Neal şi Estelle Gordon era ceea ce conta. Dragostea lor era ceea ce conta, aşa că luase o hotărâre. Se gândise să i-o împărtăşească lui Estelle, ca s-o pregătească pentru răul ce urma să vină, dar, după cum îi stătea în fire, ajunsese la concluzia că era mai bine să nu-şi etaleze cărţile pe masă. În fond, cărţile puteau fi bune pentru ei, iar Estelle avea să fie cruţată de durerea care îl chinuia pe el în clipa aceea. „Nu vă faceţi griji pentru ziua de mâine” era sfatul lui Dumnezeu, iar el avea să-i dea ascultare.

Era în drum spre ferma familiei Holloway pentru a-i întâlni pe Millicent Holloway, mama Samanthei, şi pe soţul ei, Leon, dacă acesta mai trăia. Avea să le spună că era tatăl adoptiv al fiicei pe care o dăduseră, dar nu le va zice unde se afla Samantha şi nu le va da nici cea mai mică

informaţie despre ea până nu-i răspundeau la întrebarea pe care dorea să le-o pună: Doreau să-şi recapete fiica? Un licăr de nerăbdare din ochii lor sau o expresie de bucurie de pe chipul lor – ori absenţa acestora – avea să-i spună imediat dacă se putea întoarce acasă pentru a-i da Samanthei vestea că cercetările ei se sfârşiseră sau dacă ea nu va afla niciodată de existenţa unei mame ori a unui cuplu care o refuzase din nou. Neal nu dorea ca fiica lui să fie respinsă de două ori.

*

După despărţirea de Grizzly şi Wayne, Samantha plănui să se ducă la Windy Bluff şi să-l mâne pe Saved înapoi la grajduri pentru a-i vopsi din nou coamele, însă un vizitator neaşteptat apăru. Când intră în casa principală pentru a-şi lua pălăria cu boruri largi pe care o purta când se ducea călare în cele mai îndepărtate locuri ale fermei, Silbia o întâmpină.

— Domnişoară Sam, tocmai voiam s-o trimit pe una dintre fete după dumneata. Cineva te aşteaptă în salon.

— Cine?

— Domnişoara Anne Rutherford.

Samantha fu surprinsă când auzi acel nume. Pentru ce Dumnezeu s-o viziteze Anne Rutherford? În ultimele două luni, o văzuse suficient de mult pe fată, cu Sloan alături, la petrecerile de dinaintea nunţii lui Todd Baker şi Ginny Warner, nunta fiind ultima ocazie cu care se întâlniseră, însă nu făcuseră decât să schimbe câteva amabilităţi. Cu toate că aveau cunoştinţe comune în societate, ea şi Anne nu fuseseră prietene niciodată. Samantha considera că nu era de mirare având în vedere că nu aveau interese similare.

— Anne! Ce surpriză! Îşi salută ea musafira, care stătea cu grijă pe marginea unui fotoliu, de parcă s-ar fi temut să n-o înghită. Ce te aduce în Las Tres Lomas?

— Sloan Singleton, răspunse Anne.

Se ridică hotărâtă, dar cu graţie la intrarea

Samanthei, o siluetă zveltă, îmbrăcată într-o vaporoasă rochie primăvăratică, ale cărei flori pastelate îi scoteau în evidenţă tenul ivoriu şi părul foarte negru. Samantha evită s-o întâmpine pe Anne cu o îmbrăţişare prietenoasă.

— Sloan?

— Sunt sigură că motivul vizitei mele va rămâne confidenţial, Samantha, că va rămâne doar între noi. N-am avut la cine altcineva să apelez şi m-am gândit că tu m-ai putea ajuta. Îl cunoşti pe Sloan mai bine decât oricine, cu excepţia surorilor lui, iar ele nu mă plac. Ştiu că ele nu doresc ca Sloan să se însoare cu mine.

Samantha rămase fără cuvinte. Declaraţia directă a lui Anne şi faptul că i-o făcuse ei, deşi fata îşi gândea cu grijă fiecare cuvânt şi cui i-l adresa, o şocaseră din cale-afară. Samantha se aşează şi, cu un gest, o invită pe Anne să facă acelaşi lucru.

— De ce nu?

Anne ridică din umeri de parcă răspunsul era evident.

— Oh, motivele tipice. Sunt nişte fete bătrâne geloase, care nu vor să împartă cu altă femeie casa în care au fost stăpâne ani întregi, însă nu cred că Sloan le va asculta. Altceva pare să… fi apărut între noi în ultimele câteva luni. Sloan s-a schimbat, iar eu nu ştiu de ce. M-am gândit că, poate, mi-ai putea spune tu. Ştiu că îţi face confidenţe. Nu nega asta. Nu mă deranjează. Zău că nu mă deranjează. Ţi-a zis ceva despre… noi?

Preţ de câteva clipe, Samantha fu prea năucită de tupeul lui Anne pentru a-i răspunde.

— Nu, nimic, dar el nu-mi mărturiseşte asemenea lucruri personale, rosti ea. Când eram copii, îmi spunea orice, dar acum nu.

Îndoiala întunecă irisurile ochilor lui Anne, care aveau culoarea safirelor negre.

— Schimbarea s-a produs pe la mijlocul lunii aprilie, mai precis în data de 14 aprilie, zise ea. Atunci a început să se poarte altfel. Sloan urma să-mi telefoneze în seara aceea, dar n-a făcut-o. Iar a doua zi, nu l-am văzut, cu toate că, de obicei, ne petreceam duminicile împreună. N-am

primit nicio veste de la el toată săptămâna şi, îngrijorată, am trimis un bilet la Triple S. Probabil că una dintre surorile lui l-a interceptat, fiindcă el nu mi-a răspuns. Când a apărut în cele din urmă, a pretextat că fusese să vâneze o pumă, iar după aceea avusese treabă la fermă, dar mi-am dat seama că era altceva. Îţi aminteşti ceva ce s-a întâmplat în ziua de 14 aprilie care să aibă legătură cu Sloan?

Samantha probabil că nu avea să uite niciodată acea dată, o zi crucială în viaţa ei. Fusese ziua în care tatăl ei aflase de trădarea ei, iar ea îi spusese lui Sloan că nu avea nevoie de el în rolul de frate, dar cum ar fi putut acele lucruri personale să aibă vreo legătură cu sentimentele lui Sloan faţă de Anne?

— Pot confirma că Sloan a fost la vânătoare în acea sâmbătă, rosti ea, şi ar trebui să-l crezi că a avut treabă la fermă. Nu ştiu ca Sloan să fi minţit vreodată, iar lunile de primăvară sunt cele mai solicitante la o fermă. În afară de asta, mă tem că nu te pot ajuta cu altceva, Anne. Eşti sigură că nu-ţi imaginezi că Sloan s-a schimbat faţă de tine?

— O, *Samantha!* Anne se ridică dintr-o mişcare bruscă, iar rochia vaporoasă se învolbură în jurul ei. Făcu câţiva paşi cu mâinile împreunate, iar când vorbi, parcă se adresă unui public nevăzut. Tu… n-ai avut… ei bine, tu n-ai experienţă în privinţa bărbaţilor, aşa că n-ai de unde să cunoşti semnele care îi spun unei femei că sentimentele iubitului ei faţă de ea s-au răcit…

— Iubitului ei… repetă Samantha simţind un puternic junghi dureros, iar chipul înroşindu-i-se din pricina resentimentelor stârnite de presupunerea condescendentă a lui Anne în legătură cu naivitatea ei sexuală.

Anne se răsuci într-o învolburare de batist şi dantelă.

— Da, este *iubitul meu!* strigă ea. În orice caz, atât de iubit cât îmi poate fi fără… să fim căsătoriţi. Intimitatea fizică nu este obligatorie pentru ca un bărbat să-ţi fie iubit.

— Oh! exclamă Samantha pe un ton care sugera că pricepuse foarte bine.

Se ridică. Fata îşi imagina aiurea. Anne Rutherford era

superbă. Deşi era insipidă, cum ar fi putut un bărbat să-i reziste? La evenimentele organizate în cinstea nunţii lui Todd şi Ginny, Samantha nu remarcase ca Sloan să nu-i fi acordat atenţie celei care avea să-i devină în curând logodnică. Probabil că, având în vedere că urma să fie mire în curând, toată acea agitaţie legată de nuntă îl făcuse să simtă o oarecare nervozitate legată de permanenţa căsătoriei. Însă ea nu avea de gând să o liniştească pe Anne Rutherford menţionându-i acea posibilitate.

Musafira păru a nu sesiza indiciul Samanthei că vizita se sfârşise. Anne se duse şi mai departe în cavernosul spaţiu al salonului, iar privirea i se îndreptă spre tavanul cu bârne groase, pereţii lambrisaţi şi scările late din stejar, care duceau la galeria ce se întindea de-a lungul circumferinţei etajului. Resentimentele Samanthei se accentuară. Anne se gândea la casa de la Triple S, al cărei interior fusese construit după acelaşi principiu. O privi pe fată oarecum şocată. Anne Rutherford era un model clasic de corectitudine socială. Cu toate astea, stătea în mijlocul casei Samanthei şi îi privea cu ochi critici alcătuirea şi mobilierul, ignorând faptul că inspectarea ei neruşinată putea fi un afront faţă de gazdă.

— M-aş putea obişnui cu un astfel de loc, spuse Anne.

— S-ar putea să necesite un efort, vorbi Samantha printre dinţii încleştaţi.

Reşedinţa Rutherford din Fort Worth era un edificiu alb, somptuos, construit ca omagiu pentru banii şi proeminenţa socială a familiei.

— Nu şi dacă Sloan este inclus în pachetul cu care trebuie să mă acomodez. Anne se răsuci, văzu expresia încordată a Samanthei şi îi zâmbi vag. Scuză-mă! Nu sunt în apele mele astăzi.

— Văd asta.

O batistă se materializă din faldurile bogate ale mânecilor lui Anne, iar ea îşi şterse lacrimile adunate în ochii ca nişte nestemate.

— Din pricină că sunt din cale-afară de îngrijorată din pricina acestei situaţii. Credeam că, până în acest moment,

Sloan mă va fi cerut deja şi îmi va fi pus un inel pe deget. Toată lumea se aşteaptă să ne căsătorim. Cum aş putea să mai dau ochii cu lumea dacă... nu o vom face? Cum ne va afecta o asemenea insultă pe mine şi familia mea?

Furia Samanthei se înteţi şi mai tare. Ah, aşadar ruşinea şi batjocura societăţii reprezentau îngrijorarea adevărată a lui Anne.

— Îl iubeşti pe Sloan? întrebă ea.

Ochii ca safirele se încruntară la auzul întrebării.

— Fireşte că da! De ce mi-aş petrece atât de mult timp cu un bărbat pe care nu-l iubesc?

— Mă tem că nu-ţi pot răspunde la asta, deoarece am foarte puţină experienţă în privinţa bărbaţilor, rosti Samantha. Ţi-aş oferi o cafea şi o gustare, dar conduc singură ferma, fiindcă tata s-a dus la tabăra noastră de vite din comitatul Cooke.

De data aceea, Anne pricepu aluzia, îşi băgă batista în mânecă şi îşi luă umbreluţa.

— Trebuie să mă întorc înainte să se facă foarte cald, iar eu niciodată nu mănânc între mese. Păru a-şi aminti brusc de maniere. Sper că nu te-am deranjat de la – ochii ei ca safirul cercetară ţinuta de lucru a Samanthei – ce făceai.

— M-a bucurat întreruperea, spuse Samantha zâmbind. În dimineaţa asta, castrăm viţeii.

Chipul lui Anne se albi.

— Nu e nevoie să mă conduci, zise ea.

Capitolul 37

Târziu în după-amiaza aceea, legat lejer cu o funie de gât şi cu vârfurile coarnelor vopsite într-un roşu strălucitor, Samantha îl duse pe Saved la locul de păscut preferat de la Windy Bluff. Boul aproape cât Pony de mare o urmă docil ca un mieluşel. Plimbarea îi oferi timpul şi singurătatea necesare pentru a se gândi. Ce-l apucase pe Sloan? Nu se putea flata singură gândindu-se că motivul îngrijorării lui

Anne avea vreo legătură cu cearta dintre ea şi Sloan. Se certaseră de multe ori în trecut, dar niciodată nu fusese adusă în discuţie relaţia frăţească dintre ei. Oare sentimentele lui Sloan faţă de Anne chiar se schimbaseră?

— După ce fratele meu va împătrâni câţiva ani, va vedea cât de artificială este Anne, prezisese Millie May. Tot ce sper e ca ea să nu pună mâna pe el înainte de a veni acea zi.

Oare venise acea zi? Peste câteva săptămâni, Sloan avea să împlinească 24 de ani. Erau destui ani pentru ca predicţia surorii lui să se îndeplinească?

Samantha se gândi la cearta lor, despre care îşi dădea seama că luase o turnură mult mai sumbră decât o simplă ciondăneală.

„Tu nu eşti fratele meu, Sloan”. Nu avea să uite niciodată tresărirea lui de surprindere la auzul acelor cuvinte, după care altceva apăruse în ochii lui, un alt soi de surprindere. Însă ea adăugase ca o idioată: „Tu eşti prietenul meu. Nici mai mult, nici mai puţin”.

Tot mai credea că, în ciuda „experienţei” lui Anne în privinţa bărbaţilor, era posibil ca fata să-şi imagineze răceala dintre ea şi Sloan. Grijile fermierilor nu se sfârşeau nicicând, însă unele apăreau ca nişte roiuri de albine, acoperind soarele. Era posibil ca Sloan să fi trecut printr-o asemenea perioadă în ultimele luni. Triple S nu era la fel de solidă financiar ca Las Tres Lomas. Sloan investise masiv în animale pentru prăsilă pentru a creşte producţia viitoare a cirezilor sale. O mană ciudată afectase culturile de plante furajere. La venirea iernii, trebuia să cumpere nutreţ pentru animalele sale, în afară de surplusul familiei Gordon, pe care i-l putea oferi. Tot spre deosebire de Las Tres Lomas, Triple S avea o datorie la Rutherford City Bank. Samantha presupunea că, după ce Sloan şi Anne se căsătoreau, datoria avea să fie uitată.

Iar Sloan încă era tulburat de ruptura dintre ea şi tatăl ei. În acea zi de aprilie, plecase profund supărat, iar îngrijorarea nu i se diminuase. „Sam, mi-am spus că n-o să mă mai intereseze ceea ce tu ai zis că nu-i treaba mea, dar

nu mă pot abţine, îi şoptise el la nunta lui Todd şi Ginny, prima şi singura dată când vorbiseră după acea după-amiază fatidică. Zilele trecute, m-am întâlnit cu Neal în oraş şi am văzut că arată cumplit. Îmi fac griji din pricina lui. Indiferent ce se petrece între voi, trebuie rezolvat. Este clar că n-aţi lămurit lucrurile”.

Samantha se gândise că nu era clar pentru toată lumea, dar, în fond, lumea nu era interesată de asta. Nici măcar mama ei nu remarcase că se petrecea ceva ciudat între soţul şi fiica ei. „Exagerezi”, îi zisese ea privind în jur pentru a vedea dacă nu îi auzea cineva. „Nu cred”, replicase el.

Înainte ca ea să apuce a spune ceva, Anne apăruse lângă el şi îl luase de braţ, iar Samantha se scuzase şi se dusese la masa pe care se afla punciul, incapabilă să suporte privirea adoratoare cu care Anne se uita la Sloan, şi zâmbetul cu care el răspundea la al ei.

În vastitatea liniştii din jurul ei, întreruptă ocazional de mugetul vitelor şi de ţipetele şoimilor din înaltul cerului, Samantha dădu frâu liber imaginaţiei. Avea să se dojenească pentru asta mai târziu, dar în clipa aceea, cu adierea vântului mângâindu-i plăcut chipul, cu şaua caldă sub ea şi cu o tristeţe profundă încleştându-i gâtul, îşi imagină cum ar fi fost dacă Sloan ar fi iubit-o nu ca un prieten sau ca un frate ori ca pe fiica-surogat a tatălui său, ci ca pe o femeie. De mult timp deja, ea se gândea la el în moduri care nu i-ar fi trecut niciodată prin minte pe vremea zbenguielilor din copilărie. Oare când amintirile jocurilor inocente dintre un băieţel şi o fetiţă cedaseră locul fanteziilor sexuale pe care le avea o femeie în legătură cu un bărbat? În toate privinţele, erau foarte potriviţi unul pentru celălalt. Până şi diferenţele dintre ei erau complementare. Cândva, o auzise pe o prietenă a mamei sale plângându-se că îşi dorea să nu se fi măritat cu un bărbat pe care îl cunoştea din fragedă pruncie. Nu mai aveau nimic de aflat unul despre celălalt. „Împreună, suntem la fel de plictisitori ca o pereche de ghete vechi”, spusese ea. Samantha se gândise că acel cuplu era

plictisitor oricum, însă nu la fel stăteau lucrurile cu ea şi Sloan. Fiecare era pentru celălalt un teritoriu familiar, însă mai existau culmi şi văi care puteau fi descoperite, terenuri necunoscute care îi stârneau furnicături pe piele când se imagina explorându-le.

Dincolo de marea câmpie, cele două stânci gemene de la Windy Bluff[15] se înălţau în întâmpinarea lor. Samantha nu înţelesese niciodată de ce li se zicea „taluz” când, de fapt, erau două stânci adevărate, însă aşa fuseseră numite în marele document prin care stră-străbunicului ei i se acordase dreptul de proprietate asupra fermei. Recunoscându-şi casă, Saved dădu din capul său cu coame mari. Samantha suspină şi îngădui visului cu ochii deschişi să se stingă.

— În regulă, amice, am ajuns, rosti ea.

Descălecă şi scoase funia de pe gâtul boului, apoi îl luă pe Pony de frâu pentru a-l duce la izvorul din apropiere, ca să se adape.

Fusese o furtună puternică în noaptea precedentă, care modificase configuraţia patului nisipos pe care creştea iarbă rară, ce se găsea numai în acel loc de la fermă. Era nisip marin, dovada existenţei unei mari mase de apă care acoperise Las Tres Lomas cu milioane de ani în urmă. Când se retrăsese, lăsase acea fâşie de nisip pe care nu creşteau decât câteva firicele de iarbă, la fel de rare precum firele de păr de pe un cap chel. Piciorul ei lovi ceva, iar Samantha îşi coborî privirea aşteptându-se să zărească o crustă calcaroasă de mici dimensiuni. Se uită mai îndeaproape, apoi se aplecă pentru a cerceta cu mai multă atenţie. Se înfioră. Îngenunche şi îndepărtă cu grijă nisipul. Fără îndoială, exista o impresiune. Evident expusă de vântul din noaptea anterioară, părea a fi forma pietrificată a capului unui animal preistoric aşa cum văzuse în fotografiile articolelor din ziare şi ca în desenele din cărţile ei de paleontologie. Tot mai entuziasmată şi ţinându-şi respiraţia, Samantha continuă să îndepărteze cu delicateţe nisipul. Restul craniului părea profund încastrat, captiv în locul său

15 Taluzul vântos (în limba engleză, în original) (n.tr.)

de îngropăciune, iar ea nu îndrăzni să sape mai departe de teamă să nu perturbe patul în care se afla. Dacă inspecţia preliminară era corectă, avea în faţa ochilor fruntea, botul turtit şi maxilarul intacte ale unui dinozaur.

Tremurând şocată de acea descoperire, Samantha se ridică şi se apropie încet de Pony, privind cu un ochi solul, în căutarea celorlalte rămăşiţe. Todd Baker trebuia să vadă ce găsise. Trebuia să ia legătura cu el şi să-i ceară să vină imediat acolo, pentru a evalua descoperirea ei. Dacă bănuiala ei era corectă, Todd, având o pregătire geologică, ştia ce să facă şi pe cine să contacteze pentru cercetări aprofundate. Windy Bluff putea fi locul unui uriaş depozit cu schelete de dinozauri, precum cel descoperit în zona Garden Park din Colorado şi la Câmp Bluff, Wyoming, la finele anilor 1870.

Entuziasmată de comoara găsită, Samantha deschise poarta care despărţea Las Tres Lomas de Triple S şi îi dădu pinteni lui Pony, care porni în goană spre casa în stil spaniol a familiei Singleton. Dorea să se folosească de telefonul de-acolo pentru a lua legătura cu Todd, care se afla în Dallas, la Waverling Tools. Gândurile neplăcute legate de tatăl ei, Sloan şi Anne Rutherford îi fuseseră alungate din minte de eventualitatea colosalei descoperiri a unei specii dispărute. Când fusese la şcoală, studierea dinozaurilor era un capitol relativ nou în domeniul paleontologiei. Primul schelet complet care dovedea existenţa lor şi dădea o idee despre cum arătaseră fusese dezgropat la Haddonfield, New Jersey, în 1859, şi stârnise o căutare febrilă a altor dovezi ale existenţei lor, vânătoare pe care ziarele o numiseră „epoca de aur” a studierii dinozaurilor.

Conform cunoştinţelor pe care le avea, botul şi mandibula păreau să aparţină unui sauropod, subordin care cuprindea cele mai mari animale terestre care trăiseră vreodată. Acestea aveau corpuri uriaşe, gâturi şi cozi extraordinar de lungi şi capete mici, de mai puţin de 60 de centimetri. Un fapt interesant pe care Samantha şi-l amintea era că erbivorele sauropode umblau în turme, ceea ce sugera că scheletul de la Windy Bluff putea fi unul din

câteva sute pe care era posibil să le scoată la iveală săpăturile paleontologice. Probabil că turmele veniseră să se adape din apa care acoperise cândva Las Tres Lomas de la Trinidad.

Mirosul de fum de la ţarcurile unde animalele erau înfierate, vocile bărbăteşti răguşite şi mugetele vitelor se desluşiră de la distanţă. Samantha răsuflă uşurată. La Triple S se marcau animalele, ceea ce se făcea mereu sub supravegherea lui Sloan. „Încă încearcă să dovedească faptul că merită să conducă ferma”, era de părere Millie May, dar Samantha ştia că Sloan era un fermier care prefera să muncească şi care considera că era responsabilitatea lui să se ocupe de fiecare activitate legată de Triple S. „Ăsta-i rostul supraveghetorilor de încredere”, argumentase ea cu ocazia uneia dintre disputele lor legate de conducerea fermei, subiect asupra căruia nu reuşeau să cadă de acord.

Acoperişul cu ţigle roşii al casei principale, aflată într-o mică adâncitură din câmpie şi înconjurată de grădini, acareturi şi ţarcuri ale vitelor, apăru în zare. Clădirea vopsită în alb strălucea în lumina soarelui din acea după-amiază târzie, iar când se apropie, Samantha zări un bărbat şi o femeie ieşind din laterala casei unde se afla bucătăria. Cei doi se îndreptară spre un cal priponit într-un loc unde nu putea fi văzut de la geamuri, iar când ajunseră lângă el, bărbatul cuprinse în palme chipul femeii şi o sărută îndelung şi cu pasiune. Samantha îl încetini pe Pony. Se aflase în prezenţa acelui bărbat doar de câteva ori, dar îi recunoscu pe Daniel Lane şi pe femeia din braţele lui. Era Billie June Singleton.

Probabil că se auzise zgomotul apropierii unui călăreţ. Suficient de înalt pentru a vedea peste gardul din piatră văruit, bărbatul întoarse capul şi o văzu pe Samantha călare pe Pony apărând pe culmea micii ridicături de pământ din faţa casei. Ea îl salută dând din cap şi îl îmboldi pe Pony spre uşa principală, sigură că faţa bărbatului îşi pierduse culoarea de sub bronzul accentuat.

Înainte ca Samantha să ajungă pe verandă, Millie May

deschise uşa cu o smucitură.

— Te-am auzit venind călare, spuse ea. Slavă Domnului că eşti tu!

— Te aşteptai să fie cineva pe care nu doreai să-l vezi? întrebă Samantha pe un ton sec, ştiind destul de precis la cine se gândise ea.

Millie May o îmbrăţişă nervoasă.

— Nu voiam să apară chiar acum. Sam, mă bucur să te văd, deşi sunt cam surprinsă. Ce te aduce la noi?

— Telefonul, dacă îmi permiţi să-l folosesc. Trebuie să sun pe cineva din Dallas. E important.

— N-ar conta nici dacă n-ar fi, rosti Millie May. Fireşte că-l poţi folosi. Sue Ann este la centrală astăzi. Îţi va face legătura rapid deoarece apelezi de-aici. Millie May zâmbi, lăsând să se vadă dintele spart cu care se alesese când se nimerise în calea pumnului unui bărbat, la un protest pentru libertatea femeilor.

— Sue Ann s-a îndrăgostit de Sloan.

„Care femeie nu s-a îndrăgostit?” se gândi Samantha.

Într-un timp relativ scurt, operatoarea găsi numărul de telefon de la Waverling Tools şi, uşurată, Samantha îl auzi pe Todd spunând:

— Todd Baker la telefon.

Unul dintre lucrurile cu care se mândrea era faptul că biroul lui avea propriul telefon, în vreme ce unii dintre colegii lui trebuiau să-l folosească pe cel de la recepţie. Conştientă că puteau fi auziţi şi de alţii, linia telefonică fiind comună, Samantha rezistă dorinţei de a-i mărturisi motivul real pentru care îl sunase, în schimb zicându-i geologului că trebuia să-l vadă cât de curând posibil deoarece era vorba de o chestiune care necesita cunoştinţele lui de specialitate. Dacă i-ar fi spus că descoperise craniul parţial al unui dinozaur, era foarte posibil ca vestea să se împrăştie, iar căutătorii de aventură să apară în Las Tres Lomas pentru a vedea fenomenul, ceea ce ar fi dus la distrugerea sitului. Todd desluşi anxietatea din vocea ei şi, fără a mai prelungi conversaţia, îi zise că nu va putea veni până sâmbătă, când ar fi urmat să ia trenul de 7.40

dimineaţa spre Fort Worth. Avea Samantha să-l aştepte la gară şi... mai făcea Grizzly clătitele lui cu cârnaţi pentru micul dejun de sâmbătă dimineaţă?

În timp ce Samantha punea receptorul în furcă, Billie June apăru grăbită prin uşa batantă a bucătăriei şi intră în holul unde se afla telefonul, faţa fiindu-i la fel de roşie precum cameea din coral.

— L-ai văzut, nu-i aşa? o întrebă ea pe Samantha.

— Pe cine?

— Ştii pe cine.

Millie May apăruse în pragul uşii salonului.

— A riscat venind aici, surioară.

— Ştiu, dar a trebuit să vină, rosti Billie June. Se va duce la Beaumont şi va sta o vreme acolo, fiindcă are o treabă pentru Waverling Tools, şi a vrut să mă vadă înainte să plece. Nu-i vei spune lui Sloan despre noi, nu-i aşa, Samantha?

— Fireşte că nu, zise Samantha. Oricum, eu şi fratele vostru nu prea mai vorbim.

— Eu aş vrea să vorbiţi, spuse Millie May pe un ton plin de tristeţe. Atunci, poate am afla şi noi ce Dumnezeu s-a petrecut între el şi domnişoara Sfânta Sfintelor. Poţi rămâne la o cafea?

Simţind un fior de încântare, Samantha îşi scoase pălăria şi mănuşile de călărie. Aşadar, Anne nu-şi imagina ce nu era.

— Desigur că pot, rosti ea.

Capitolul 38

— Pe toţi dracii! înjură Daniel Lane în timp ce se îndepărta călare de casa principală de la Triple S, mergând în direcţie opusă faţă de cea în care ştia că i-ar fi întâlnit pe lucrătorii lui Sloan Singleton care marcau vitele. Samantha Gordon îl văzuse îmbrăţişând-o pe Billie June. Probabil că nu avea să-i spună nimic fratelui ei, dar cu cât ştiau mai puţini

oameni că relaţia lor continua, cu atât mai bine. Cel puţin, deocamdată. Înainte de apariţia Samanthei Gordon, doar Millie May ştiuse că el şi Billie June încă se întâlneau. Millie May nu aproba asta, dar avea să-şi ţină gura din dragoste pentru sora ei, care era capabilă să facă o nebunie dacă ar fi fost împiedicată să se vadă cu el. Billie June nu era genul cu care să te pui când îi sărea muştarul.

Acela era unul dintre lucrurile care îi plăceau la ea, care făcea să-i fie mai uşor a se întâlni cu ea de două ori pe lună, sâmbătă, la un depou dintre Fort Worth şi Dallas. Acolo se afla o micuţă cafenea care avea o curte şi bănci în spate, unde puteau să-şi bea cafeaua, să se ţină de mână şi să se sărute din când în când. Era cel mai bun aranjament pe care reuşiseră să-l facă până când aveau să găsească un loc de întâlnire mai bun. Erau mult mai multe lucruri pe care Billie June dorea să le facă dacă găseau un loc intim, însă el intenţiona să aştepte până considera că momentul era potrivit.

Aceea era prima dată când riscase să vină la fermă. Ei trei scorniseră o poveste pentru cazul în care ar fi fost prinşi. Millie May avea să jure că Daniel Lane venise într-un scop pur profesional. Nu cunoştea pe nimeni altcineva care ar fi putut să repare pintenii favoriţi ai tatălui ei, pe care promisese că îi va dona muzeului înălţat în Fort Worth pentru a-i onora pe fermierii locali care contribuiseră la dezvoltarea industriei creşterii vitelor. De fapt, chiar Millie May era responsabilă cu achiziţionarea exponatelor.

Pintenii încă se aflau pe masa de pe veranda din spate, neatinşi, iar Daniel pleca de-acolo cu bine. Se gândise să-i ia şi să-i repare de dragul ironiei, pregătindu-i pentru ziua când avea să poarte pintenii bătrânului ca o palmă dată lui Sloan, dar apoi se gândise că, la naiba, nu pe ai bătrânului dorea să-i poarte, ci pe ai fiului. Şi avea s-o facă. Încă nu ştia cum, dar se ocupa de asta, iar deocamdată totul mergea conform planului.

Adevărul era că, probabil, ar fi continuat să se vadă cu Billie June de dragul ei, dacă fratele ei mai mic ar fi stat deoparte şi ar fi permis relaţiei lor să-şi urmeze cursul

inevitabil. Daniel nu urmărise să pună mâna pe banii surorii lui sau pe o parte din fermă, după cum presupusese domnul Mare şi Tare. Pe toţi dracii, nu! Billie June era banală ca un sac cu fasole şi cu când ani mai mare decât el. Cu timpul, noutatea relaţiei lor ar fi trecut, iar el probabil că s-ar fi despărţit de ea. În ziua în care Sloan Singleton venise călare şi înarmat la acel picnic şi îl făcuse să arate ca un coate-goale, Daniel nu urmărise să se aleagă cu nimic de la sora lui, ci voise doar o evadare socială din anosta lui viaţă de zi cu zi.

Începuse prin a-i părea rău de Billie June. Într-o zi, apăruse la atelierul lui Chandler îngrijorată şi cu răsuflarea tăiată, o femeie ca o vrăbiuţă agitată şi ciripitoare. Calul ei favorit îşi pierduse o potcoavă, iar ea se temea că îşi fisurase copita sau mai rău.

— O, domnule Chandler, te rog, ajută-l pe Bo, strigase ea. Şi-a pierdut...

În clipa aceea, privirea lui Billie June dăduse de el, care era fără cămaşă, cu muşchii pieptului strălucind de sudoare, cu bicepşii încordaţi fiindcă lucra la nicovală, iar ea se oprise în mijlocul propoziţiei. Domnul Chandler văzuse că ochii i se bulbucaseră.

— Daniel, ce-ar fi să vezi despre ce vorbeşte domnişoara Singleton? rostise el făcându-i cu ochiul.

Daniel nu era potcovar de meserie. În general, nu punea potcoave cailor. Era fierar şi făcea miracole cu metalele, dar se uitase la copita armăsarului, scosese o pietricică şi îl potcovise. A doua zi, Billie June se întorsese.

— Cred că mi-am pierdut mănuşa aici, spusese ea. Ai găsit-o cumva?

— Nu, domnişoară, n-am găsit-o, zisese Daniel şi îl strigase pe şeful lui. Domnule Chandler, aţi văzut cumva mănuşa domnişoarei Singleton?

Şeful lui clătinase din cap, în ochi apărându-i un licăr de amuzament.

— Nu, n-am văzut-o.

— Oh! rostise Billie June ducându-şi gânditoare mâna la obraz. Poate că am rătăcit-o în altă parte.

Daniel o întrebase de Bo. Billie June venise cu o şaretă trasă de alt cal.

— Ei bine... încă pare să-şi ferească acel picior, răspunsese ea şi îl privise cu ochi mari, plini de speranţă. Crezi că...? Detest să te deranjez... dar crezi că... ai putea veni la fermă ca să mai arunci o privire la copita lui?

— Duminică după-amiază e bine? Atunci, sunt liber.

Chipul ei banal se luminase ca prima strălucire a flăcării unei lumânări abia aprinse.

— Ar fi perfect, spusese ea.

Daniel aflase ulterior că Sloan Singleton îşi petrecea după-amiezile şi serile de duminică în oraş, întâlnindu-se cu o fată preocupată de binefaceri pe nume Anne Rutherford. În acea primă după-amiază de duminică, o găsise pe Billie June îmbrăcată foarte elegant şi mirosind ca o grădină cu trandafiri. Pe veranda cu geamuri din spate, îl aşteptau o carafă cu limonadă şi fursecuri proaspăt făcute. După ce se uitase la copita lui Bo, care era perfect în regulă, se aşezaseră la masa de pe verandă şi stătuseră de vorbă. După ce scurta ei timiditate fusese alungată de însufleţirea naturală, Daniel descoperise surprins că era cea mai captivantă persoană pe care o întâlnise vreodată. Uitase complet să mai fie atent la nasul ei deviat într-o parte, la fruntea prea înaltă pentru chipul ei mic şi la maxilarele oarecum asimetrice. Fusese fermecat de felul cum îşi mişca mâinile frumoase, de parcă ar fi dirijat un cor şi se îndrăgostise de râsul ei, ca nişte clopoţei, dar cel mai mult îi apreciase inteligenţa. Amândoi citeau – el, când reuşea să facă rost de cărţi – şi discutaseră despre romanele favorite, de multe dintre cele preferate de ea el neauzind până atunci.

— O, dar trebuie să le citeşti! declarase ea. Aş fi încântată să ţi le împrumut.

Îl trimisese acasă cu coburii plini cu cărţi, iar el o întrebase:

— Cum ţi le voi da înapoi?

— Hai să ne revedem aici, la aceeaşi oră, peste două săptămâni, sugerase ea. Atunci, le vom putea discuta.

Astfel începuse prietenia lor – cel puţin Daniel aşa o numea. Ştiuse foarte bine că Billie June îşi dorea mai mult, dar nu avusese de gând să-i facă pe plac. El era un singuratic. Billie June era singuratică. Asta era tot. Aveau multe lucruri despre care puteau vorbi. Ea era interesată de modul cum el crea obiecte din fier şi oţel – „opere de artă!" declarase ea –, iar lui îi făcea plăcere să-i audă părerile despre orice subiect, de la problemele sociale până la bârfele din oraş. Abia aştepta după-amiezile de duminică petrecute împreună, care îl stimulau, îl făceau să uite de forjă şi îi ofereau un motiv să se spele şi să se aranjeze. Şi trebuia să recunoască faptul că era măgulitor să se afle în compania unei lady, într-o casă frumoasă, în loc să fie în patul unei femei uşoare dintr-o cameră de la etajul unui saloon.

Astfel îşi dorise să fie relaţia lor, până la acel picnic de 4 Iulie când simţise că măruntaiele aveau să-i explodeze ca o cutie cu artificii. În ochii stăpânului de la Triple S, Daniel Lane o fi fost doar un asudat ajutor de fierar, dar niciun bărbat nu-l mai tratase ca pe un gunoi.

Avea să-l facă pe Sloan Singleton să plătească pentru faptul că îl umilise în public. Avea să se răzbune.

Cu ideile ei radicale despre drepturile animalelor şi femeilor, Billie June era obişnuită să se dea în spectacol, iar asta nu avea s-o discrediteze în ochii oraşului, după cum un ţânţar n-ar fi reuşit să doboare un stejar. Ea era o Singleton, o membră a înaltei societăţi locale, iar Daniel Lane era un nimeni. Tot ce avea era modesta reputaţie pe care şi-o făcuse prin faptul că putea crea orice din metal şi mândria lui, iar Sloan Singleton i-o călcase în picioare. Daniel nu avea să stea ca un câine bătut la fierăria lui Chandler. Citise anunţul prin care Waverling Tools, din Dallas, căuta un om priceput la a lucra cu fierul şi solicitase postul. Şeful lui îi dăduse o scrisoare de recomandare laudativă, iar după câteva zile, fusese angajat. Plecase în Dallas după ce îi promisese lui Billie June că nu avea să dispară cu totul din peisaj. La Waverling Tools, îşi găsise raiul pe pământ.

Compania era preocupată de dezvoltare, iar Daniel Lane avea de gând să evolueze odată cu ea, dar nu ca simplu fierar. Când Trevor Waverling aflase ce putea face dintr-o bucată de fier, cu ajutorul unui ciocan şi al unei dălţi, îl transferase la Departamentul de proiectare a uneltelor de foraj. După câteva săptămâni, realizase o mandrină îmbunătăţită pentru prăjinile de foraj. În prezent, lucra la crearea unei coloane de tubaj dintr-un oţel mai rezistent, pentru a împiedica surparea găurii în timpul forării, unul dintre cele mai urâte coşmaruri ale sondorilor. Şeful lui înregistrase patentele pe numele lui Daniel Lane, compania plătind pentru asta, iar singura stipulare fiind că Waverling Tools avea să primească 90 de procente din sumele obţinute prin vânzarea invenţiilor în următorii cinci ani, înţelegerea urmând să fie renegociată după aceea. Daniel se gândise că era corect atâta vreme cât dreptul de proprietate asupra patentelor îi aparţinea.

Deşi compania începuse să producă instalaţii şi instrumente de foraj, încă nu se preocupa de obţinerea drepturilor asupra zăcămintelor şi forarea efectivă pentru explorarea şi exploatarea petrolului, însă se îndrepta în acea direcţie. Trevor Waverling nu se grăbea, dar nici nu pierdea timpul. Învăţa şi se pregătea, iar lui Daniel îi plăcea respectiva abordare, deoarece reflecta propriul stil de a face lucrurile. De la prima descoperire a petrolului în acele locuri, în 1897, la Corsicana, adică la vreo 90 de kilometri distanţă, şeful lui văzuse mulţi investitori dând buzna în jocul de-a petrolul şi alegându-se cu foraje inutile şi buzunare goale. Pentru explorarea zăcămintelor de petrol, angajase un geolog priceput, Todd Baker, şi îl pregătea pe fiul lui, Nathan Holloway, pentru postul de concesionar. Cei doi formau o echipă competentă, după cum descoperise Daniel când i se ceruse să meargă cu ei în East Texas pentru a investiga o „perturbare a terenului” despre care un fermier credea că era un indiciu sigur al prezenţei petrolului. Se dovedise că fermierul visa. Todd Baker analizase fisura şi constatase că nu era decât o crăpătură a pământului cauzată de secetă, şi nu o dovadă a existenţei

unui zăcământ de petrol sub o zonă de fractură. Având în vedere nebunia care îi cuprinsese pe speculanţii de petrol şi gaze, unii geologi s-ar fi repezit cu capul înainte şi ar fi văzut mai târziu dacă era posibil să fie ceva acolo, iar unii concesionări ar fi trântit un contract sub nasul fermierului de îndată ce ar fi zărit fisura, însă nu aşa procedaseră Todd şi Nathan. Cei doi nu aveau de gând să rişte timpul şi banii şefului lor cu cai verzi pe pereţi, aşa cum făceau mulţi alţii.

Într-adevăr, Daniel lucra la o companie în care se putea încrede că avea un viitor. La Waverling Tools, intenţiona să aibă succes, să devină cineva, deoarece plănuia să înveţe totul despre industria petrolieră şi să treacă de la planşeta de proiectare în zona operaţională a companiei. Lucrurile decurgeau conform dorinţelor sale. Dovadă era şi misiunea în care şeful lui îl trimitea luni, în micul oraş Beaumont, aflat în sud-estul Texasului. Acolo, urma a se întâlni cu un bărbat pe nume Anthony Lucas, care umbla prin Texas şi prin tot Estul, încercând să-i convingă pe investitori şi pe prospectori că sub domul de sare pe care localnicii îl numeau Spindletop Hill se afla petrol. Convingerea omului atrăsese atenţia lui Trevor Waverling, care îi ceruse lui Daniel să se ocupe de asta. Aşa că trebuia să se ducă în Beaumont pentru a evalua dacă afirmaţiile lui erau reale sau dacă doar încerca să vândă o himeră. Avea să cerceteze trecutul lui Lucas, să stea de vorbă cu investitorii abordaţi de el, dacă era posibil, şi să verifice el însuşi domul pentru a vedea dacă existau dovezi care să susţină convingerea fermă a bărbatului că sub sare se găsea ceva.

Daniel îndrăznise să-l întrebe pe şeful lui de ce era interesat de acest lucru, explicându-i că respectiva informaţie l-ar ajuta să-şi dea seama pe ce anume să-şi concentreze investigaţiile.

— Dacă se confirmă existenţa petrolului, mă gândesc să ofer echipamentele de foraj produse de Waverling Tools în schimbul unei cote din profitul exploatării, replicase el. În acest caz, va trebui să te duci periodic acolo, pentru a te ocupa de întreţinerea instalaţiilor şi a rezolva eventualele

defecţiuni ale echipamentelor, dar, pe lângă asta, o să vreau să fii atent la ce se întâmplă acolo şi să-mi raportezi tot ce vezi şi auzi. Înţelegi ce-ţi cer?

— Da, domnule, înţeleg, spusese Daniel.

Urma să fie depanator şi spion. Îi plăcea asta. Astfel, poziţia şi importanţa lui în cadrul companiei aveau să se îmbunătăţească.

— Stai o săptămână, iar la şedinţa de luni vom asculta ce vei avea de zis, rostise Trevor Waverling. Mă voi baza pe raportul tău pentru a stabili dacă merită să mă duc la Beaumont pentru a face o înţelegere cu Lucas.

— Aveţi cuvântul meu că voi cerceta toate detaliile, îl asigurase Daniel. Nu vă voi dezamăgi.

— Sunt sigur că nu, spusese şeful lui.

Pentru a te răzbuna pe un om, trebuia să-l baţi la propriul joc. Jocul lui Sloan Singleton era reprezentat de avere şi putere. Cumva, cândva, Daniel Lane avea să-l dea jos de pe acele culmi. Şi la fel ca în cazul afacerilor cu petrol, intenţiona să înveţe din asocierea cu aceia care îl puteau ajuta să-şi satisfacă ambiţia, avea să înveţe despre afacerea lui Sloan Singleton de la Billie June, sora lui.

Capitolul 39

Dimineaţă devreme în ziua de sâmbătă, Todd Baker luă trenul Texas Pacific şi, după o călătorie de două ore de la Fort Worth la Dallas, se întâlni cu Samantha, care îl aştepta în gară. Din clipa în care o zări pe geamul compartimentului, îşi dădu seama că era ceva serios. Se plimba de colo-colo de parcă mişcarea ei permanentă putea face trenul să ajungă mai repede. Mireasa lui Ginny, care ţinea la Samantha şi îi era dor de ea, îl rugase s-o ia cu el şi să-şi petreacă ziua împreună, însă Todd o refuzase cu blândeţe. (Oricum, lui Ginny nu-i plăceau clătitele cu cârnaţi.)

— Sam mi-a spus că are nevoie de cunoştinţele mele,

scumpo. Părea foarte insistentă. Bănuiesc că a găsit ceva la ferma Las Tres Lomas – o formaţiune stâncoasă sau vreo relicvă marină. Ai rămâne singură ore în şir în caverna aia de casă, asta dacă n-ai vrea să vii călare împreună cu noi... îi zâmbise şi o sărutase în treacăt. Ceea ce bănuiesc că n-ai vrea.

Ginny îi zisese că avea perfectă dreptate în privinţa asta. Sperase că, după o scurtă consultare în privinţa unei roci sau a unei fosile, ar fi putut să ia prânzul împreună şi să bârfească despre ultimele întâmplări din oraş.

Todd era îmbrăcat pentru eventualitatea petrecerii unui lung timp în şa, fiindcă se gândise că era posibil să trebuiască a se duce în cine ştie ce colţ îndepărtat al fermei, iar de la geamul trenului, văzu că şi Samantha purta haine de călărie. Ce Dumnezeu găsise? El era un geolog care se ocupa cu prospecţiuni. L-ar fi chemat Samantha cu insistenţă pe el – care îi era bun prieten, dar nu confident – dacă n-ar fi descoperit ceva care să-l intereseze din punct de vedere profesional? Nu se putea să fie o scurgere de petrol sau o fractură prin care să iasă gaze, deşi, la fel ca Trevor Waverling, şi el credea că sub câmpiile centrale din Texas se găseau bogate depozite de petrol şi gaze naturale, după cum dovedeau urmele de petrol găsite pe sol şi numărul mare de izvoare sulfuroase. Dacă Samantha găsise ceva de genul ăsta la ferma Las Tres Lomas, ar fi păstrat tăcerea. Era categoric împotriva săpării de foraje petroliere pe terenurile arabile şi păşuni.

Înainte de a se ridica de la locul lui, avu un răgaz de câteva minute în care o putu studia pe prietena lui prin geamul compartimentului. Ce avea să se întâmple cu Samantha Gordon acum, după ce se decisese să urmeze drumul ales de tatăl ei? Era sortită să-şi petreacă viaţa în Las Tres Lomas, îndeplinindu-şi greşita obligaţie de a face ce era de aşteptat de la fiica unui crescător de vite? Ce pierdere tragică! Samantha avea mintea cea mai ştiinţifică pe care o întâlnise până în clipa aceea. O minte ştiinţifică presupunea o permanentă deschidere către idei, concepte şi teorii noi, care puneau la îndoială lucrurile deja ştiute. La

Şcoala Preparatoare Simmons, Samantha fusese renumită pentru acea încăpăţânare. Faptul că nu înghiţea pe nemestecate o concluzie preferată nu era motivat de îndărătnicie, ci de dorinţa sinceră de a afla adevărul. Todd ştia că, spre deosebire de unii oameni de ştiinţă, Samantha putea să treacă peste idei preconcepute şi credinţe înrădăcinate şi să accepte explicaţii noi atunci când erau susţinute de dovezi. Todd nu avea să uite niciodată ziua când un experiment de laborator o făcuse să pună la îndoială teoria acceptată că petrolul se forma din rămăşiţele fosilizate ale animalelor şi ale plantelor îngropate în străvechi straturi de roci. Microscopul şi vasul gradat îi relevaseră faptul că, deşi petrolul conţine elemente chimice care se găsesc în materia organică, vâscosul lichid nu s-a format din resturile unor organisme vii. Din acest motiv, formulase ipoteza că era posibil ca petrolul să se fi format dintr-o altă sursă, încă nedescoperită. Profesorul lor o luase în râs. În acest caz, putea Samantha explica de ce zăcămintele de petrol se găseau adesea deasupra sau în apropierea rămăşiţelor vieţii preistorice?

Apoi Todd se întrebă cum Dumnezeu, sechestrată la fermă, ar putea găsi Samantha un bărbat la fel de inteligent şi deosebit ca ea, pe cineva care s-o iubească şi s-o preţuiască aşa cum el o iubea şi o preţuia pe Ginny a lui. Singurul bărbat cunoscut de el care îi era egal Samanthei – cu toate că Todd avea unele îndoieli în privinţa lui – era Sloan Singleton, însă el îi făcea curte superficialei de Anne Rutherford. Ce vedea Singleton la ea, cu excepţia frumuseţii, depăşea puterea de înţelegere a minţii pragmatice a lui Todd. Poate că o preferase pe Anne lui Sam tocmai pentru că era nătângă şi o putea controla. Dacă aşa stăteau lucrurile, Samantha nu era deloc potrivită pentru Sloan Singleton. Todd suspină. După cum ar fi spus romantica lui Ginny, era oare încântătoarea şi inteligenta lor Samantha „născută pentru a înflori nevăzută şi a-şi irosi dulceaţa în pustiu”, precum floarea din poemul lui Thomas Gray?

— *Un sauropod!* exclamă Todd puţin mai târziu, după ce Samantha îi spuse motivul pentru care îl chemase. Îşi exprimase surprinderea atât de zgomotos, încât atrase privirile celor aflaţi pe peron. Eşti sigură?

— Nu, tocmai de aceea am vrut să vii, dar sunt aproape sigură. Ţi-am adus un cal înşeuat. Aş fi venit cu o trăsură, dar ar fi trebuit să o lăsăm la grajd şi să luăm caii de-acolo. Aşa, putem ieşi de pe drum şi să ne ducem direct la Windy Bluff.

Lui Todd îi căzu faţa.

— Poftim? Înainte să mâncăm clătite cu cârnaţi?

— Mai târziu, după ce vei vedea ce am descoperit. Săptămâna asta, aproape că am luat-o razna aşteptându-te.

Cam o oră mai târziu, Todd stătea pe vine lângă craniul parţial, îndepărtă nisipul adunat şi examină cu grijă impresiunea botului şi a maxilarului.

— Da, mi se par a fi trăsăturile unui dinozaur. Chiar ar putea fi o chestie deosebită, Sam! Majorităţii scheletelor acestor animale care s-au găsit până acum le lipseşte capul. Craniile dinozaurilor erau atât de mici şi de fragile, încât, atunci când mureau, capetele erau primele care se dezintegrau.

— Aşadar, cu cine să iau legătura în privinţa asta? întrebă Samantha. Cu cei de la Muzeul de Istorie Naturală, din New York?

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, iar eu îl voi contacta pe prietenul meu de la Muzeul de Istorie Naturală Peabody, de la Yale. Au un paleontolog specializat în vertebrate. Todd se ridică şi îşi scutură mâinile de nisip. Văd că ţi-ai adus Kodakul. Fă poze din toate unghiurile şi trimite-le la muzeu împreună cu o scrisoare în care descrii ce ai găsit. Între timp, zona asta trebuie îngrădită… Se opri şi se holbă. Ce Dumnezeu e *ăla?*

Pentru a face o poză cu un aparat Kodak era necesar ca fotograful să-l ţină la nivelul taliei, să-l îndrepte spre obiectul de care era interesat şi să răsucească un buton. Străduindu-se să fotografieze fosila dintr-un unghi potrivit,

în ciuda poziţiei dificile, Samantha întrebă:

— Ce anume?

— Animalul ăla, răspunse Todd arătând spre el.

Samantha privi în direcţia indicată de degetul lui, apoi zâmbi.

— A, ăla e Saved, viţelul pe care l-am hrănit cu biberonul după ce mama lui a murit.

Boul cu vârfurile coamelor roşii ca focul se apropiase şi îi privea curios de la mică distanţă. Iapa lui Todd necheză uşurel şi îşi flutură speriată coada. Samantha o alesese datorită blândeţii ei fiindcă, orăşean fiind, prietenul ei geolog nu era obişnuit să călărească.

— De ce are coarnele vopsite?

— Pentru a-l deosebi de alţi boi şi a nu fi vândut sau ucis. Este o poveste personală.

— Pare primejdios.

— N-ar face rău nici măcar unei muşte.

— Ei bine, în acest caz... Todd se întoarse entuziasmat spre Samantha. Ai vrea să-mi faci o poză cu mine călare pe el, pentru Ginny? Sunt sigur că ar impresiona-o.

Samantha râse.

— Dacă n-o va impresiona, măcar o va amuza, rosti ea. Fireşte că îţi fac o poză. Măcar atât pot face drept mulţumire că te-ai ostenit să vii până aici. Stai locului până îl pregătesc pe Saved.

Todd păstră distanţa în timp ce Samantha mângâie urechile boului şi îi vorbi încetişor. Apoi îi făcu geologului semn să se apropie.

— Ai grijă să nu-l sperii, spuse ea. Asta-i o experienţă nouă pentru el. Trece-ţi foarte încet piciorul peste spinarea lui. Aşa! Acum, nu mişca şi rânjeşte ca un cowboy beat până îţi fac poza.

În vreme ce Samantha poziţiona aparatul de fotografiat, boul scoase brusc un muget de protest, care sperie calul lui Todd. Iapa necheză şi smuci frâul legat lejer de un stâlp al porţii. Cureaua de piele se desprinse, iar calul înşeuat o rupse la fugă peste păşune, în direcţia hambarului

şi a grajdului. Aparent inspirat de idee, Saved reacţionă similar, însă o luă la goană în direcţie opusă. Samantha privi cu gura căscată cum boul se îndepărta în viteză, cu Todd săltând pe spinarea lui şi ţinându-se cu disperare de coamele animalului. În pantaloni negri, picioarele lui lungi şi subţiri parcă erau ale unei sperietori de ciori.

— *Samantha!* urlă el.

Pony întoarse capul şi o privi întrebător, parcă vrând să afle ce dorea să facă. Dacă ar fi pornit călare după Todd, boul s-ar fi putut simţi îndemnat să alerge în continuare sau, mai rău, să-l azvârle pe Todd de pe spinarea lui. În orice caz, prietenul ei nu avea să mai reziste mult. Decise să fugă pe jos după ei, sperând că Todd avea să dea drumul coamelor lui Saved şi să se lase să alunece de pe el.

Geologul exact asta făcu, însă abia după ce îşi pierdu speranţa că animalul avea să încetinească în curând. Aterizâ, se rostogoli, se opri cu faţa în jos şi cu nasul înfipt în ţărână, iar apoi auzi animalul oprindu-se şi începând să pască. „Slavă Domnului!” se gândi Todd mulţumit că nu fusese călcat în copite sau luat în coame ca pedeapsă pentru insulta la adresa demnităţii boului. Trecură câteva minute până se simţi capabil să se mişte. Se afla la capătul cel mai îndepărtat al fermei, un loc unde abia de călcase vreodată picior de om. Venindu-şi în fire, Todd deveni brusc atent, îşi înălţă capul puţin, studie solul, adulmecă, apoi îşi băgă din nou nasul în ţărână. Instantaneu, identifică mirosul. „Dumnezeule!” Se ridică încet, călăritul boului şi căzătura fiind complet uitate. O văzu pe Samantha apropiindu-se grăbită. Încă era la o distanţă măricică, fapt care îi oferi lui Todd răgazul de a-şi scoate batista şi de a lua o mână de pământ. Împachetă repede în batistă dovada potenţialei comori neştiute şi o băgă în buzunar.

— Eşti teafăr? întrebă Samantha.

— Sunt foarte în regulă, răspunse Todd.

Se uită la formaţiunile stâncoase care se înălţau din pământ şi pe care oamenii le numeau Windy Bluff, iar fericirea i se intensifică. Din faţă, acele formaţiuni arătau ca doi bolovani uriaşi şi abrupţi, însă din locul unde se afla el

se vedea că reprezentau o „cută” geologică, un strat sedimentar în formă de val, care vorbea propriul limbaj. Când Samantha ajunse lângă el, o întrebă cu o nonşalanţă care contrazicea durerea nasului pe care îl simţea zvâcnind şi entuziasmul clocotitor din sinea lui.

— Ai reuşit să-mi faci o poză înainte ca Saved să mă ducă la plimbare?

— Am reuşit, răspunse ea şi începu să râdă.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Nasul tău. E plin de ţărână.

Capitolul 40

Samantha rosti uimită:

— Nu rămâi să mănânci clătitele cu cârnaţi făcute de Grizzly? Asta-i una dintre mâncărurile care îţi plac cel mai mult. Le-a făcut special pentru tine, că în meniul celei de-a treia sâmbete a lunii avem gulaş de vită cu ouă.

— Ăăă, nu, Sam, i-am promis lui Ginny că mă întorc cât de repede pot. Îşi masă spinarea. Te superi dacă te rog să mă duci la gară cu o trăsură?

În gară, se îmbrăţişară frăţeşte, iar Todd speră ca Samantha să nu-i fi simţit încordarea trupului şi nici să nu aştepte până când el se urca în trenul spre Dallas. Ea îşi spusese că avea să-şi petreacă restul zilei şi noaptea la mama ei şi că va împacheta aparatul de fotografiat ca să-l trimită la Eastman Kodak Company, din Rochester, New York, pentru ca filmul să fie developat. Adăugă apoi că, de îndată ce le va primi, îi va trimite copii ale pozelor, pentru ca el să i le poată expedia prietenului de la Yale.

Todd gândi rapid. Decizia Samanthei de a rămâne la Fort Worth peste noapte îi convenea de minune, dar îi propuse o altă idee. Cu o voce îngrijorată, rosti:

— Vei avea grijă ca aparatul să ajungă la poştă direct din mâinile tale, da?

Samantha păru mirată.

— Nu, Todd. Jimmy sau Mildred îl vor duce la poştă. Deoarece tata este plecat, va trebui să mă întorc la fermă mâine-dimineaţă devreme.

Todd se prefăcu a fi îngrijorat în privinţa siguranţei aparatului de fotografiat.

— Mă laşi să duc eu Kodakul la poştă? sugeră el. L-aş putea expedia luni dimineaţă, mai devreme decât ar putea s-o facă Jimmy sau Mildred. Ar fi mai rapid aşa.

Cu îngăduinţă amuzată, Samantha îi dădu aparatul de fotografiat.

— Dacă asta de linişteşte, domnule Agitat, te rog, expediază-l tu. Îţi mulţumesc! adăugă ea.

Todd îl luă din mâinile ei cu o mare grijă prefăcută şi îl strânse la piept de parcă era o comoară nepreţuită, după care îi zise că nu era nevoie să aştepte până pleca el.

— Mai bine, îţi petreci timpul cu mama ta, spuse el, şi se simţi uşurat când Samantha, după ce îl sărută pe obraz şi îi zise că era un prieten grozav, îi ascultă sugestia.

Pentru Todd, următoarele ore fură cele mai pline de nelinişte din viaţa lui, fără a le pune la socoteală pe cele când, la 8 ani, îşi pierduse părinţii în New York, iar lor le luase o jumătate de zi ca să-l găsească. Tremurase de spaimă până când, în cele din urmă, se reîntâlnise cu familia lui, însă de data aceea tremura de un entuziasm abia stăpânit. Putea paria pe diploma lui de geolog că în pământul de la marginea nordică a fermei Las Tres Lomas se afla petrol – poate, chiar un mare zăcământ. Testele de laborator aveau să dezvăluie dacă solul din batista lui şi alte mostre pe care avea să le preleveze cât timp Samantha se afla la mama ei îi confirmau bănuiala. Windy Bluff părea a fi un anticlinal, numele geologic pentru o structură de suprafaţă în formă de dom, care putea indica prezenţa unui depozit de petrol sau gaze. Lui Todd nu-i venea să creadă ce noroc avea că putea să se întoarcă nevăzut în acel loc. Samantha şi tatăl ei fiind plecaţi de la

fermă, probabil că nimeni de la fermă, cu excepţia acelui bou tâmpit, nu avea treabă la Windy Bluff, aşa că putea să exploreze în linişte, fără teama că va fi descoperit.

În acele ore interminabile, Todd trebui să aştepte ca managerul grajdului de unde dorea să închirieze un cal să se întoarcă de la masă, apoi să străbată traficul intens de la miezul zilei, din Fort Worth, pentru a ajunge la drumul care ducea spre Las Tres Lomas. Când în sfârşit ajunse acolo, memoria îl trădă, iar el nu-şi aminti scurtătura spre fermă, aşa că trebui să se întoarcă şi să refacă drumul, ceea ce îl făcu să piardă timp preţios până îşi aminti de stâlpul gardului în care fusese cioplită o mică inimă şi o luă în direcţia corectă. Cu un strigăt victorios, îşi îmboldi apaticul cal să alerge cu toată viteza de care era în stare. Trebuia să-şi isprăvească misiunea la vreme pentru a prinde trenul de ora 17.00 spre Dallas, altminteri avea să ajungă prea târziu în acea seară ca să-l deranjeze acasă pe Trevor Waverling.

Pe Todd îl mustra conştiinţa din pricina a ceea ce era pe cale să facă, dar, oricât de mult ţinea la Samantha, trebuia să se gândească la situaţia lui în primul rând. Samantha ar fi fost împotriva săpării de foraje petroliere într-un sit paleontologic. Todd nu avea nicio îndoială că fotografiile din Kodakul ei aveau să dovedească faptul că relicva găsită reprezenta fruntea, botul şi maxilarul unui dinozaur, însă el era un geolog specializat în prospecţiuni. Reputaţia profesională şi bunăstarea soţiei şi a viitorilor copii depindeau de găsirea petrolului pentru şeful lui. Deocamdată, nu găsise nimic. Deocamdată, Trevor Waverling îl preţuia pentru faptul că îl împiedicase să facă afaceri păguboase, însă compania Waverling Tools era pregătită şi nerăbdătoare să intre în domeniul explorării petrolului. Banii pentru săparea unui foraj se aflau în bancă. Şeful lui aştepta ca geologul să-şi dea acordul pentru a-l trimite pe Nathan Holloway, concesionarul său, să încheie un contract de concesiune cu proprietarul terenului ales de el. De data aceea, se părea că geologul găsise locul perfect.

*

La Triple S, după-amiezile târzii de sâmbătă erau momente de relaxare. Exceptând activităţile zilnice obligatorii la o fermă, celelalte treburi fuseseră făcute, iar restul zilei era liber pentru lucrători. Cei mai mulţi îşi spălară murdăria şi sudoarea într-o baie amenajată în aer liber, cu oglinzi, ligheane pentru bărbierit şi câteva duşuri, îşi lustruiră ghetele şi îşi puseră cea mai bună cămaşă şi cei mai buni jeanşi pentru a-şi petrece seara în oraş. În casa principală, Millie May şi Billie June se pregătiră pentru o seară în oraş sau una acasă, în funcţie de starea lor de spirit. Adesea, în oraş sau la vreo fermă învecinată era o petrecere la care erau invitate, dar, dacă nu aveau chef să meargă, surorile aranjau să se distreze pe cont propriu. Distracţia putea varia de la întâlniri cu susţinătorii cauzelor de care erau pasionate la serate muzicale şi jocuri de cărţi private. De aproape un an, fratele lor se întorcea acasă după-amiaza târziu, se îmbăia, se îmbrăca în haine de oraş şi pleca să-şi petreacă seara în compania lui Anne Rutherford.

În seara aceea, surorile aveau să primească un grup cu care să joace bridge. Billie June pregăti creioanele, blocnotesurile şi pachetele de cărţi pe trei mese din salon, ascultă ceasul bătând ora 17.00 şi aşteptă să audă paşii lui Sloan răsunând în hol. Înainte ca el să urce la etaj, dorea să-i spună de intenţia ei de a se duce cu trenul la Beaumont, pentru a-şi vizita o fostă colegă de şcoală, săptămâna următoare. El controla fondul ei fiduciar, iar ea avea nevoie de bani pentru biletul de tren. O bună bucată de vreme, îşi ciuli urechile în zadar, apoi se duse să se consulte cu sora ei, care se afla în bucătărie.

Millie May o ajuta pe bucătăreasă la pregătirea tăvilor cu sandvişuri şi alte delicatese pentru musafirii care veneau la bridge.

— Millie May, l-ai văzut cumva pe Sloan?

Fratele lor avea obiceiul ca, la sfârşitul zilei, să treacă

pe la bucătărie pentru a lua o mică gustare pe care s-o ducă în camera lui. Încă din copilăria lui, Consuelo, priceputa lor bucătăreasă, o mexicană scundă, care îşi făcea treaba în tăcere, lăsa mereu ceva pentru *joven maestro* – tânărul stăpân –, pe un colţ al mesei din bucătărie, pentru ca „stomacul lui să fie *contento* – mulţumit – până la cină”. Drept răspuns, Millie May arătă spre bucata de brânză şi felia de pâine care îl aşteptau sub un ştergar.

Billie June privi îngrijorată spre masă.

— Unde ar putea fi? Sâmbătă, este mereu acasă la ora asta şi sunt sigură că Anne îl aşteaptă.

— Astăzi, trebuiau să termine marcarea vitelor. Probabil că a apărut ceva neprevăzut, spuse sora ei.

*

Acel ceva neprevăzut care apăruse îl făcu pe supraveghetorul de la Triple S să-şi privească şeful de parcă nu era sigur că auzise bine. În clipa când surorile lui vorbeau despre el, Sloan urcă pe calul folosit la fermă şi îi spuse adjunctului său că se ducea să verifice gardul fermei. Dacă avea nevoie de reparaţii, urma să le facă luni dimineaţă.

— Te duci să verifici gardul, şefule? Aşa de târziu sâmbătă după-amiază? Credeam că te duci acasă.

— Încă nu. Mă duc să verific gardul.

— Care secţiune?

— Partea dintre noi şi ferma Gordonilor. Te rog, trimite pe cineva acasă, să le zică surorilor mele că voi întârzia.

În timp ce se îndepărta, Sloan se gândi că Millie May şi Billie June aveau să analizeze pe toate părţile respectiva informaţie. Se aşteptau ca el să vină acasă şi să se schimbe pentru a o duce pe Anne la o petrecere, însă el refuzase invitaţia pretextând că avea treabă, ceea ce, în seara aceea, nu era departe de adevăr. Se simţea neobişnuit de obosit pentru o zi de sâmbătă, cu program scurt, murdar,

transpirat şi duhnind a fum. I-ar fi prins bine vreo două porţii de burbon, o baie şi o cină fierbinte, dar trebuia să se gândească la ceva, iar pentru el, la fel ca pentru majoritatea fermierilor, cel mai bun loc ca să facă asta era în şa.

Adevărul era că, sub pretextul verificării sârmelor slăbite şi a stâlpilor care se clătinau, era posibil s-o vadă pe Samantha peste gard.

De câteva ori, avusese surpriza plăcută de a o vedea la Windy Bluff când ea venise călare, să-i aducă boului ei ceva bun de mâncare. O strigase şi se întâlniseră lângă poarta din sârmă ghimpată. În ultimii ani, poarta rămăsese închisă, nu ca pe vremea copilăriei lor, când fusese un loc de trecere veşnic deschis între fermele lor.

Călări într-acolo simţind în piept durerea stârnită de amintirea zilei cruciale când Neal ucisese puma. Sloan considera acea zi din aprilie drept o linie de demarcaţie fermă între trecutul şi prezentul relaţiei lui cu Samantha, şi poate că acelaşi lucru era valabil şi pentru Neal şi Samantha. Sloan se gândise de nenumărate ori la şocantele remarci făcute de tată şi fiică în acea zi cumplită. Din comentariul lui Neal – „dacă te trădează vreunul, nu vei pierde tot” – şi al Samanthei – „nu voi putea să dreg niciodată ce am făcut” –, trăsese concluzia că ruptura dintre ei fusese pricinuită de o fisură apărută în loialitatea lui Sam. Lipsa de loialitate se afla în fruntea greşelilor pe care Neal nu le putea ierta. „Loialitatea este una dintre calităţile omeneşti cărora trebuie să le răspunzi cu aceeaşi măsură, îi spusese cândva mentorul lui. Poţi respecta, onora, admira şi chiar iubi fără a ţi se răspunde la fel, dar loialitatea trebuie răsplătită cu loialitate”.

Oare când nu răsplătise Samantha loialitatea tatălui ei? Cum l-ar fi putut trăda? Renunţase la o carieră promiţătoare din loialitate faţă de Neal Gordon.

Durerea din inimile lui Neal şi Sam fusese palpabilă în acea zi de aprilie, fiind parcă emanată ca un miros, iar el se simţise la fel de incapabil să-i ajute ca un om fără braţe care stă pe ţărm şi priveşte cum familia i se îneacă. „Tu nu

eşti fratele meu, Sloan… îmi eşti prieten… nici mai mult, nici mai puţin”. Durerea provocată de acele cuvinte tranşante încă îl chinuia, dar îl silise să facă o autoevaluare care îl împiedicase să comită cea mai mare greşeală a vieţii lui. Îndepărtarea din ultimul an a surorilor lui îl măcinase. Fără ele, îi era şi mai tare dor de tatăl lui şi îi lipsea tăria şi susţinerea familiei. Când surorile lui îl respinseseră, găsise alinare în braţele lui Anne Rutherford, o fată care nu-i punea la îndoială vorbele şi faptele, care nu-l stimula şi nu-l contrazicea, ci îl aprecia, îl încuraja şi îl liniştea.

„E supusă, îi ziseseră surorile lui. Îţi place pentru că poţi face ce vrei cu ea, Sloan”. El le privise surprins. Supusă? Doar pentru că nu avea opinii diferite faţă de orice spunea şi făcea el? El ar fi zis că asta se chema susţinere şi era ceea ce dorea un bărbat de la o femeie.

Dar ajunsese să înţeleagă că surorile lui aveau dreptate şi că el fusese un prost de căzuse în capcana abilităţii lui Anne de a-i gâdila orgoliul masculin. Astfel, fusese orbit şi nu văzuse cum era ea cu adevărat. Încetul cu încetul, precum vopseaua îndepărtată de pe un tablou falsificat, descoperise că Anne era pizmaşă, meschină şi, în secret, geloasă pe Samantha. Tatăl lui îi băgase în minte că motivele defineau un bărbat. „Motivul din spatele faptei determină cum şi ce este un om”, îi spusese el. Motivarea din spatele susţinerii zeloase a cauzelor nobile nu era dorinţa lui Anne de a promova bibliotecile, educaţia publică, oferirea de mâncare nevoiaşilor şi de a face diverse fapte pentru binele oamenilor – lucruri care deveneau articole în ziare –, ci dorinţa de a ieşi în evidenţă. Nimeni nu se aştepta ca frumoasa şi privilegiata fiică a unuia dintre cei mai bogaţi bărbaţi din oraş să fie atât de devotată celor mai puţin norocoşi, să fie atât de preocupată de cei obidiţi. Sloan îşi dădea în sfârşit seama că „altruismul” lui Anne era de fapt o bijuterie concepută pentru a-i spori frumuseţea în ochii publicului.

Surorile lui încercaseră să-i spună asta.

Dar lăsând toate astea la o parte, chiar dacă Anne ar fi fost sinceră ca o călugăriţă, Sloan tot nu s-ar fi putut

însura cu ea, ţinând cont de sentimentele pe care le avea faţă de Samantha, şi trebuia să-i zică acest lucru lui Anne.

Apropiindu-se de Windy Bluff, Sloan privi peste gard, cercetând păşunea în căutarea unei perechi de coame cu vârfurile roşii, dar, în schimb, văzu un cal înşeuat legat de un stâlp al gardului. Preţ de o secundă, inima îi crescu în piept, însă constată că apaticul cal nu era Pony. Călăreţul probabil că auzise apropierea lui. Sloan mai merse cam un minut înainte ca un bărbat să apară de după înalţii bolovani greşit numiţi „taluz”.

— Todd Baker! rosti Sloan surprins. Ce naiba cauţi aici? Şi ce e chestia aia din mâna ta?

Capitolul 41

Devreme în dimineaţa următoare, în timp ce se îndrepta spre Fort Worth, Sloan auzi răsunând în depărtare clopotul micuţei biserici catolice din zonă. Parcă îi spunea *vaya con Dios* – „mergi cu Dumnezeu” –, iar el îi dori că aşa să fie. În seara precedentă, luase decizia ca, a doua zi, să se despartă de Anne. Momentul avea să fie nepotrivit.

Probabil că avea să-i găsească pe toţi la micul dejun, dar tipicul program duminical al familiei Rutherford nu avea altă fereastră în care ar fi putut să stea de vorbă cu ea. După slujba de la biserică, Anne şi familia ei aveau să ia prânzul la Worth (Sloan refuzase invitaţia de a-i însoţi), iar apoi ea se întâlnea cu un grup de doamne pentru a discuta planurile legate de un viitor bal caritabil. În serile de duminică, familia Rutherford se aduna la cină în casa matroanei clanului, mama lui Noble Rutherford, tatăl lui Anne şi preşedintele băncii de la care Sloan se împrumutase şi la care era preşedinte al consiliului de administraţie. În ultimele câteva duminici, Sloan refuzase şi acele invitaţii. Ar fi putut aştepta un moment mai potrivit, dar dorea ca relaţia lui cu Anne Rutherford să fie încheiată înainte de următorul răsărit al soarelui. După aceea, avea

să poată respira mai bine, cu toate că inima nu avea să-i fie mai uşoară.

În acea dimineaţă, după întâlnirea cu Todd Baker din după-amiaza precedentă, inima îi era mai grea decât oricând. Todd nu fusese niciodată unul dintre preferaţii lui. Atitudinea lui de superioritate era neplăcută, iar Sloan îl tolera pe geolog doar de dragul Samanthei. Ştiuse că jigodia aia nu era bună de nimic şi înainte să fi apărut de după stâncile de la Windy Bluff. Când îl descoperise cu fosila Samanthei în mână, mărul lui Adam al geologului săltase precum indicatorul aparatului de măsurare a forţei de la bâlci. Îl privise cu gura căscată pe Sloan, aflat în continuare pe calul lui, şi începu să-i povestească precipitat ce căuta acolo. Îi spuse despre rugămintea lui Sam de a se uita la ceea ce ea bănuia a fi capul fosilizat al unui dinozaur, despre călăritul lui Saved şi despre cum boul îl aruncase în ţărână, unde nasul lui simţise miros de petrol. Recunoscuse că, după ce Sam îl lăsase la gară, revenise pentru a colecta şi alte mostre de sol în vederea analizelor. Dacă testele de laborator indicau prezenţa petrolului, părerea lui era că Windy Bluff putea deveni un câmp petrolifer productiv. Nu-i zisese Samanthei de bănuiala lui deoarece ştia ce părere ar fi avut despre forarea în apropierea a ceea ce ea credea a fi un posibil loc de îngropăciune al unor animale preistorice. Sloan înţelegea asta, nu-i aşa? Sloan îi ignorase întrebarea.

— Şi apoi, ce?

Todd îi spusese că apoi urma să-i dea raportul şefului său de la Waverling Tools, care urma să-l abordeze pe Neal Gordon pentru a discuta despre dreptul de forare în locul unde îi mirosise a petrol.

— Iar acel cap fosilizat pe care îl ţii în mână reprezintă o dovadă că aici există petrol? întrebase Sloan.

Todd privise fosila ca şi cum n-ar fi ştiut că se afla în mâna lui. Înghiţise anevoie, fiind evident că nu ştia ce explicaţie să dea.

— Ai venit aici ca să-l scoţi din pământ, nu-i aşa? rostise Sloan. Acesta este motivul real pentru care te-ai

întors pe furiş – să furi descoperirea lui Sam, astfel încât ea să nu mai aibă nicio dovadă pe care s-o prezinte drept argument împotriva forării.

— Nu... nu! Eu... m-am gândit că, dacă tot eram aici, să-l iau ca să... ca să-l păstrez în siguranţă.

— Îhî! făcuse Sloan. Îi fusese clar că Todd minţea. Descălecase, se apropiase de gard şi întinsese mâna. Dă-mi-l!

Todd făcuse un pas îndărăt, strângând craniul la piept.

— Poftim?

— Ai auzit foarte bine ce-am zis. Dă-mi-l!

Todd îi dădu încet craniul.

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Să i-l dau Samanthei, ca să-l păstreze în siguranţă.

Chipul lui Todd se schimonosi a protest, dar cumva coloana vertebrală îi deveni rigidă.

— Sloan, te-aş ruga să reconsideri asta. Aici este petrol, iar asta ar putea însemna că zăcământul se întinde dincolo de linia gardului, până sub Triple S, însă nu vom şti cât de mare e până nu forăm. Gândeşte-te... nu va mai trebui să-ţi faci griji din pricina banilor atunci când este secetă, când vitele se îmbolnăvesc, când scade preţul cărnii sau când creşte preţul transportului pe calea ferată. Nu va mai trebui să-ţi faci griji că îţi vei pierde ferma fiindcă nu poţi plăti ipoteca. Descoperirea petrolului te-ar face suficient de bogat ca să nu-ţi mai faci niciodată griji pentru viitorul fermei. Sloan revenise lângă calul lui, iar Todd îl mai rugase o dată: Tot ce-ţi cer este să te gândeşti de două ori înainte de a-i da acel craniu Samanthei. Fără el, nu există nicio dovadă care să susţină descoperirea ei.

— Există cuvântul Samanthei.

— Dar nicio probă *fizică* pe care s-o prezinte comunităţii ştiinţifice, în lipsa ei, nicio echipă de paleontologi nu va călca vreodată în Las Tres Lomas. În fond, nu contează, rostise Todd îndreptându-şi sfidător umerii. Dacă mostrele mele dovedesc că am dreptate, îi voi prezenta raportul meu şefului, iar el îi va face o vizită lui

Neal Gordon. Cred că amândoi ştim care va fi părerea lui în această chestiune.

— Ştii că trădezi încrederea Samanthei, nu-i aşa? spusese Sloan.

Îşi scosese cămaşa pentru a face din ea un sac pentru craniu, pe care să-l lege de cornul şeii. Scurta îmbăţoşare a lui Todd se topi precum untul într-o tigaie încinsă.

— Da, ştiu. Şi regret sincer, recunoscuse el.

Sloan îl lăsase pe Todd lângă gard, având pe chip o expresie atât de abătută cum nu mai văzuse niciodată la un om, însă şi Sloan se simţea la fel de posomorât. Dacă probele de sol luate de Todd îi confirmau bănuielile, Sloan îşi dădea seama că un alt conflict serios avea să lărgească ruptura dintre Neal şi Samantha. Neal va dori să se foreze. Samantha se va opune. Neal nu va vedea rostul de a pierde o avere care era posibil să existe în pământul lui doar pentru a conserva un eventual loc de îngropăciune al unor animale dispărute. Indiferent despre ce fusese vorba prima dată, avea să apară o altă situaţie în care era vorba de loialitate. Dacă se va ajunge la asta, avea Samantha să susţină conservarea unui sit paleontologic, în locul siguranţei financiare a fermei Las Tres Lomas?

În timp ce călărise spre fermă gol până la brâu, Sloan fusese conştient că oferea o privelişte ciudată. Billie June intrase în bucătărie exact după ce îşi încheiase ultimul nasture al cămăşii, iar el ascunsese fosila grăbit la subraţ şi nu se oprise să asculte ce dorise ea să discute cu el.

— Vorbim mai târziu, îi spusese el.

Până nu discuta cu Samantha, nu avea niciun rost să implice pe altcineva în trădarea lui Todd. Dusese craniul în camera lui, intenţionând ca a doua zi, după ce se vedea cu Anne, să treacă pe la Estelle pentru a-i zice Samanthei ce se întâmplase. Deoarece craniul părea fragil, avea să-l lase în şifonierul lui şi poate că aveau să se întoarcă împreună pentru ca ea să-l ia.

Cam la 30 de metri în faţă, zări o siluetă familiară săltând pe spinarea unui catâr, iar Sloan recunoscu trupul solid al lui Grizzly călare pe Delilah, catârca lui cu urechi

lungi. Sloan îşi aminti lamentarea Samanthei: „Ar fi trebuit să ascult sfaturile lui Grizzly şi Wayne şi să nu o iau pe această cale…” Delilah se deplasa cu viteza de curgere a melasei reci. Sloan se întrebă dacă să încetinească pentru a sta de vorbă cu bucătarul, riscând să ajungă prea târziu la familia Rutherford şi să nu o mai găsească pe Samantha la Estelle, aceasta plecând spre Las Tres Lomas înainte de sosirea lui. Totuşi, deşi de îndoia de asta, poate că reuşea să-l facă pe Grizzly să-i spună ceva despre ruptura dintre Sam şi tatăl ei. Grizzly nu era genul care să dea din casă.

— ’neaţa, Grizzly, rosti Sloan când ajunse lângă el.

— ’Neaţa, Sloan.

— Te duci la biserică?

— Da. Tu te duci s-o vezi pe domnişoara Rutherford?

— Aşa s-ar zice.

Sloan desluşise un vag „hm” din partea bucătarului.

— E totul în regulă la ferma Las Tres Lomas? întrebă el.

— Ei bine, asta-i o întrebare pe care n-ar trebui s-o pui dacă ai veni mai des.

— Ah, Grizzly! rosti Sloan cu tristeţe. De la o vreme, trebuie să fiu invitat ca să vin.

Grizzly îl privi cu o sprânceană ridicată.

— Cine să te invite?

— Samantha.

— De când?

— De când m-a cam dat afară din casă, cu vreo două luni în urmă, atunci când ea şi Neal au avut o neînţelegere. Cel puţin eu asta consider că a fost între ei.

Grizzly îl privi surprins.

— Ştii de asta?

Sloan ridică din umeri.

— Ei bine, nu ştiu detalii, dar, din ziua în care Neal a împuşcat puma, lucrurile n-au mai părut în regulă. Se uită la bucătar şi îşi ridică o sprânceană. Cunoşti ceva care ar putea arunca o oarecare lumină asupra acestei situaţii?

Grizzly întoarse capul pentru a scuipa în iarbă.

— Nu este treaba mea să vorbesc. Va trebui s-o

întrebi pe Morning Glory.

— Evită să discute cu mine. Nu-mi mai face confidenţe. Ăsta-i motivul pentru care n-am mai trecut pe la fermă. Cu două luni în urmă, Sam mi-a spus clar să nu mă mai amestec în treburile ei. Fapt este că nu mă mai simt bine-venit la ferma Las Tres Lomas.

Grizzly rosti cu o explozie de furie:

— Ei bine, şi a cui e vina?

— A mea nu este! zise Sloan surprins.

— Eu sunt al naibii de sigur că este! replică Grizzly.

Sloan îşi opri brusc calul.

— De ce crezi asta?

— *Prr,* Delilah, scumpo! rosti Grizzly şi se răsuci în şa pentru a-l privi în faţă pe Sloan. Chiar nu-ţi dai seama că Samantha îşi protejează mândria alungându-te, după cum spui că a făcut?

Năucit, Sloan rosti:

— Cum adică îşi protejează mândria? Pentru ce dracu'?

Grizzly îşi ridică privirea spre cer şi suspină profund.

— Dumnezeule mare, de ce mă faci să port o asemenea conversaţie, Sloan Singleton? Bănuiesc că va trebui să-mi tai limba ca să nu mai vorbesc atât de mult.

Sloan îşi îmboldi calul să-i taie calea lui Delilah.

— Grizzly, dacă nu-mi spui despre ce vorbeşti, o să-ţi tai limba eu însumi.

— Samantha te iubeşte, tâmpitule, dar crezi că îţi va arăta asta în condiţiile în care tu te-ai încurcat cu domnişoara Rutherford? Nici vorbă s-o facă! Nu Morning Glory. Domnişoara Rutherford e la fel de potrivită pentru tine ca pietricelele pe un tort, zise Grizzly. Poftim! Te-am lămurit! Acum, dă-te la o parte din calea mea, că nu vreau să întârzii la biserică!

Sloan îşi dădu calul la o parte.

— De unde ştii că Sam mă iubeşte?

— Întreab-o! rosti Grizzly lovind-o pe Delilah cu genunchii pentru a o face să meargă mai repede.

— O voi întreba! strigă Sloan şi dădu pinteni calului,

ca s-o ia la galop.

Capitolul 42

Când ajunse în zona rezidenţială a bogătaşilor din Fort Worth, se pomeni sfâşiat între dorinţa de a se duce mai întâi la casa lui Estelle, aflată la cinci străzi distanţă de a familiei Rutherford, şi dorinţa de a încheia mai repede relaţia cu Anne, însă înţelepciunea îi ţinu în frâu nerăbdarea. Trebuia să îndepărteze obstacolul reprezentat de Anne, pentru a-i lăsa calea liberă Samanthei. Speranţa că Grizzly nu-şi imaginase sentimentele pe care i le nutrea Samantha făcea ca inima să-i bată cu frenezie, însă, în anumite privinţe, credinciosul bucătar al Gordonilor o cunoştea mai bine decât oricine altcineva din viaţa ei.

În curtea impunătoarei reşedinţe a familiei Rutherford, Sloan găsi doi rândaşi care înhămau doi armăsari albi la trăsura care aveau să-i ducă pe Anne şi părinţii ei la Biserica Prezbiteriană Broadway. Noble Rutherford finanţase construcţia măreţei clădiri din cărămidă şi făcea parte din consiliul de conducere. Rândaşii erau obişnuiţi să-l vadă pe Sloan pe-acolo, aşa că îl salutară din cap în timp ce el urcă treptele largi pentru a apăsa butonul modernei sonerii care luase locul tradiţionalului ciocănel.

O servitoare răspunse la sonorul şi iritantul bâzâit pe care Sloan îl auzi răsunând în casă.

— Domnul Singleton! rosti ea surprinsă. Nu vă aşteptam, domnule.

— Îmi cer scuze că am venit neanunţat, spuse Sloan. O anunţi, te rog, că sunt aici?

Anne Rutherford ieşi grăbită din sufragerie, halatul din mătase şi părul nestrâns fâlfâind în urma ei. Era evident că, de la locul ei la masă, aflat cu faţa la geamurile care dădeau spre curte, îl zărise venind călare.

— Nu e nevoie, Bella, zise ea întâmpinându-l cu

mâinile întinse, încântarea că îl vedea licărind în ochii ei. Sunt aici, Sloan, rosti ea de parcă el putea în sfârşit pune capăt căutării ei.

Sloan admise că frumuseţea ei putea face ca inima unui bărbat să stea în loc, însă el nu simţea nici urmă de regret în legătură cu ce trebuia să facă. Îi simţi mâinile calde şi moi când le cuprinseră pe ale lui.

— Iartă-mă că nu am telefonat înainte, spuse el.

Purtând un halat din mătase scurt şi având colţul unui şervet prins sub guler, tatăl ei veni în hol. Dominat de o pereche de sprâncene negre şi zburlite, chipul lui îmbătrânit avea o expresie considerabil mai puţin primitoare decât a lui Anne când îl salută pe Sloan şi îi strânse mâna. Noble Rutherford avea cunoştinţă de durerea pe care preşedintele consiliului său de administraţie i-o provocase fiicei lui în ultima vreme.

— Nu contează, rosti Anne senină, luându-l de braţ. Eşti aici, iar asta-i tot ce contează. Şi ai venit la momentul potrivit pentru micul dejun. Taţi, îi spui tu Bellei să mai pună un tacâm la masă?

Sloan puse o palmă pe mâna ei care se afla pe braţul lui.

— Îmi pare rău, Anne, dar nu voi rămâne, zise el cu blândeţe. Am putea merge undeva, să stăm de vorbă?

Anne îşi retrase încet mâna.

— Desigur, rosti ea, un zâmbet încordat dezvăluindu-i dinţii mici şi albi.

În timp ce o urmă pe fiica bancherului în salon, Sloan ignoră ridicarea suspicioasă a sprâncenelor ameninţătoare ale lui Noble Rutherford. Peste un sfert de oră, totul era încheiat. Sloan îi explicase motivul pentru care venise şi văzuse cum şocul alungase lumina de pe chipul lui Anne. Totuşi, primise vestea încheierii relaţiei lor mai bine decât se aşteptase şi se temuse el. Nici măcar nu întrebase cine intervenise sau care era motivul pentru care sentimentele lui se schimbaseră. Din felul în care îşi îndreptase umerii şi îşi ridicase bărbia, Sloan înţelesese că asta ar fi fost sub demnitatea ei şi fusese recunoscător pentru mândria lui

Anne. Ba chiar simţise, încă înainte de a isprăvi prezentarea motivului vizitei sale, că ea deja începuse să se gândească la modul cel mai bun de a transforma acea umilitoare înşelare a aşteptărilor ei într-un avantaj social.

Însă când părăsi salonul, simţi arsura amărăciunii ei încingându-i spinarea ca o lavă topită.

Plecând din casa în care niciodată nu avea să mai fie bine-venit, Sloan se gândi că îşi făcuse un duşman din Noble Rutherford, a cărui ostilitate nu avea să se stingă tot restul vieţii sale. Noble nu era un om iertător. Sloan trebuia să aibă grijă să nu întârzie plata nici unei rate a împrumutului şi, desigur, va fi necesar să demisioneze din consiliul director al Rutherford City Bank. Sloan pleca de-acolo fără alte regrete decât că singurătatea şi orbirea îl aduseseră în acea situaţie nefericită, însă acea vrajă înşelătoare se rupsese şi era de domeniul trecutului. Trebuia să se preocupe de viitorul lui şi trebuia să se grăbească.

În timp ce urcă treptele şi se folosi cu sârg de capul de leu din bronz de pe uşa din faţă, inima îi bătea ca un pendul care o luase razna. Estelle se ducea la Prima Biserică Metodistă, de la intersecţia străzilor Fourth şi Jones, şi nu era exclus să o fi convins pe Samantha să o însoţească, deoarece nu pierdea nicio ocazie de a se lăuda cu ea. Pe de altă parte, era posibil ca Estelle să fi preferat să rămână acasă în acea duminică, pentru a se bucura de compania fiicei sale fără a trebui s-o împartă cu toată congregaţia. Sloan se aştepta ca Mildred să răspundă bubuiturilor lui şi să-l întrebe dacă avea cumva impresia că stăpânii casei erau surzi, dar Samantha fu cea care deschise uşa.

— Sloan! exclamă ea, ochii cenuşii rotunjindu-i-se de surprindere. Ce cauţi aici?

Era îmbrăcată cu un halat, părul împletit în cozi groase căzându-i de pe umeri peste arcuirile sânilor, iar Sloan încremeni din pricina unui gând atât de zguduitor, încât ochii i se împăienjeniră. Dacă Grizzly se înşela? Dacă Samantha nu-l iubea?

Samantha scoase o slabă exclamaţie de îngrijorare şi, în mod reflex, îşi ridică mâna şi o puse pe chipul lui, aşa cum făcuse când tatăl lui murise.

— Sloan, ce s-a întâmplat? A păţit ceva vreuna dintre surorile tale?

El îi cuprinse mâna de pe obrazul lui.

— Nu, rosti el, apoi izbucni: Samantha, vreau să-ţi pun o întrebare. Una importantă.

Ea se retrase în hol, în ochi apărându-i un amestec de uşurare şi curiozitate, iar el o urmă încă ţinând-o de mână.

— Ce întrebare?

Mildred venise în hol pentru a deschide uşa de la intrare, iar Estelle deschisese uşa salonului ei, curioasă să afle cine venise. Brusc, Sloan îşi simţi gura uscată. Înainte ca vreuna dintre femei să apuce a vorbi, Samantha repetă:

— Ce întrebare, Sloan?

— Samantha, tu mă iubeşti?

Estelle îşi duse o mână la obraz.

— O, Dumnezeule!

Mildred încremeni locului şi murmură ceva în comanşă. Uitându-se peste umăr, Samantha spuse:

— Mamă, Mildred, vă rog să ne lăsaţi singuri.

Estelle se retrase în salon, iar Mildred se îndreptă spre bucătărie. Samantha întoarse capul spre Sloan.

— Care era întrebarea?

— Credeam că m-am exprimat clar. Mă iubeşti?

Samantha îşi smulse mâna din a lui şi făcu un pas îndărăt de parcă apele revărsate ale unui râu ameninţau să-i ude picioarele.

— Mi s-a părut mie că asta ai zis. Ce fel de glumă este?

Sloan se apropie de ea.

— Este o întrebare simplă, cu un răspuns simplu. Da sau nu. Mă iubeşti?

Aproape că văzu cum mintea ei prelucra acea întrebare. Ea nu-l minţise niciodată. Samantha se încruntă şi clătină din cap, dar din pricina evidentului efort de a-şi da seama despre ce era vorba. El ar fi putut simplifica lucrurile

pentru ea, însă şi Sloan avea mândria lui.

— De ce mă întrebi? Ce te-a apucat?

Puteau juca acel joc toată ziua, dar el nici nu avea timp şi nici nu-l lăsa inima. Ceaţa de pe ochi dispărându-i, Sloan mai făcu un pas şi o cuprinse în braţe. Ea se mulă pe trupul lui ca o mănuşă făcută pe comandă, el o sărută îndelung şi apăsat, iar după câteva clipe în care, surprinsă, încercă să se opună, îl sărută şi ea, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui.

— Dumnezeule, chiar mă iubeşti! rosti el după ce ea se desprinse din îmbrăţişarea lui.

Cu chipul stacojiu şi în timp ce lacrimi de groază începură să-i şiroiască pe obraji, Samantha se răsti:

— Cum îndrăzneşti, Sloan Singleton?! Ce încerci să dovedeşti?

— *Chiar aşa!* zise Estelle indignată, atrasă în uşa salonului, în vreme ce Mildred îşi iţise capul cu ochii ieşiţi din orbite, pe după uşa bucătăriei, aflată în capătul holului.

— Că Grizzly a avut dreptate, slavă Domnului, fiindcă sunt al naibii de sigur că nu mi-aş fi dat seama de asta din felul cum te-ai purtat cu mine, spuse Sloan.

— Despre ce vorbeşti?

— Te iubesc, Sam! N-am încetat niciodată să te iubesc, după cum n-am încetat să respir. Pentru mine, e unul şi acelaşi lucru.

Estelle icni, iar Mildred fluieră încetişor, în timp ce Samantha se uita la Sloan mută de uimire.

— Nu sunt logodit cu Anne şi niciodată n-am intenţionat să mă logodesc cu ea, rosti el. Pur şi simplu, mi-a fost alături când tu nu erai, iar eu mă simţeam singur, asta a fost tot. Tocmai am fost la ea pentru a-i spune că relaţia noastră s-a sfârşit, indiferent ce fel de relaţie crede ea că am avut. Nu puteam continua să mă văd cu ea simţind ceea ce simt pentru tine.

Tăcerea se aşternu în hol, asemănătoare cu a unei mulţimi care îşi ţinea respiraţia în vreme ce urmărea evoluţia unui trapezist. Sloan îşi agăţă degetele mari de curea, îşi mută greutatea pe un picior, iar pe celălalt şi-l

puse puţin în faţă, atitudine pe care o adopta când aştepta răbdător explicaţiile unui cowboy care greşise.

— Dacă Grizzly s-a înşelat în privinţa sentimentelor tale faţă de mine, nu trebuie decât să spui „nu te iubesc, Sloan”, iar eu voi pleca şi nu vom mai vorbi despre asta niciodată. Crezi că poţi face asta?

— Nici într-un milion de ani! rosti ea.

— Atunci, vino şi sărută-mă pentru a-mi dovedi, zise Sloan desprinzându-şi degetele mari de la curea, iar Samantha se repezi în braţele lui.

Capitolul 43

În acea dimineaţă de duminică, Todd Baker sună la uşa casei lui Mavis Waverling. Cu o seară în urmă, din pricina întârzierii, luase ultimul tren din Fort Worth spre Dallas şi sosise prea târziu pentru a se întâlni cu şeful lui. Stabilise o întâlnire cu el pentru dimineaţa aceea. Trevor Waverling îi deschise uşa şi îi făcu semn să plece servitoarei noi, care venise să răspundă la sonerie.

— Hai să mergem în biroul meu, unde nu vom fi deranjaţi, spuse Trevor. Mama şi fiica mea vor sosi de la biserică din clipă în clipă şi va fi mare zarvă.

— Nathan s-a întors din Oklahoma, de la ceremonia de absolvire a fratelui său? întrebă Todd.

— S-a întors aseară târziu, iar în dimineaţa asta le-a însoţit pe fete la biserică. Ni se va alătura când se va întoarce. Ce-i atât de important de n-a putut aştepta până luni?

— Cred că am găsit un câmp petrolifer, rosti Todd.

Riscând să-l supere pe şeful său din pricina orei târzii la care îl deranja, Todd îl sunase acasă cu o seară în urmă, de la biroul său de la Waverling Tools. Nu i-ar fi transmis niciodată un asemenea mesaj la telefon, unde puteau asculta şi alte urechi, aşa că îi zisese pe scurt că avea veşti de mare importanţă, care nu puteau aştepta. Îl putea primi

domnul Waverling în dimineaţa următoare?

Fiindcă apartamentul lor nu avea telefon, nu avusese cum să ia legătura cu Ginny pentru a-i spune că va întârzia. Fusese îngrijorată de moarte până să ajungă Todd acasă, însă el nu rezistase tentaţiei de a analiza în laborator mostrele de sol şi roci colectate de la Windy Bluff. Banalul test de amestecare a puţin pământ cu apă dovedise prezenţa hidrogenului şi a carbonului, elementele principale ale petrolului şi ale gazelor naturale. Petrolul se ridică la suprafaţa apei, dar se dizolvă în sulfură de carbon, ceea ce era o altă dovadă a unei infiltraţii de petrol, care încă nu ajunsese la suprafaţa pământului, dar care exista în partea nordică a fermei Las Tres Lomas de la Trinidad. Todd nu avea pe ce paria, dar, dacă ar fi avut, ar fi pariat totul pe certitudinea că sub solul nisipos se afla un zăcământ de petrol.

Împrumutase un ciocănel şi o daltă de la managerul grajdului cu cai de închiriat şi tocmai desprinsese craniul din locul unde era încastrat când auzise un cal apropiindu-se de gard şi oprindu-se în locul unde îl legase pe al lui. Simţise cum i se zburleşte părul de la ceafă. Şi i se zburlise şi mai tare când îl identificase pe călăreţ în persoana lui Sloan Singleton. „Ce dracu’ cauţi aici?” îl întrebase fermierul, iar Todd aproape că îşi udase pantalonii. Ce putea să spună? Nu ştia deloc să mintă, iar în faţa cuiva atât de intimidant precum Sloan Singleton i-ar fi fost imposibil să inventeze o explicaţie plauzibilă, plus că nu avusese vreme să ascundă craniul. Aşa că îi zisese totul.

Din acest motiv, era la mâna lui Sloan Singleton. Avea să-l trădeze Samanthei? Chiar conta asta pe termen lung? Oricum, se va certa cu Samantha când ea avea să afle că el convinsese un proprietar de pământ să concesioneze acea zonă în vederea săpării unui foraj de explorare, cu toate că şi el considera că era posibil ca acolo să fie un cimitir de dinozauri. Todd preţuia prietenia deosebită pe care o avea cu Samantha. Ea accepta faptul că era cusurgiu (însă doar pentru că îi plăcea ca lucrurile să fie bine făcute), nu o deranja că se considera superior (pentru că era!) şi era cea

mai bună prietenă a soţiei lui, însă toate acele consideraţii păleau în comparaţie cu amploarea mizei. Plănuia să-şi facă şeful fericit, să-i îmbogăţească pe Gordoni şi să-şi creeze un renume în domeniul petrolier.

*

Intrară în salonul din spate, iar Samantha închise uşa după ce le aruncă o privire entuziasmatei sale mame şi lui Mildred, avertizându-le că era bine să nu le prindă că se uitau pe gaura cheii. Ea şi Sloan se sărutară îndelung şi cu pasiune, apoi se aşezară pe canapea strângându-se în braţe de parcă erau epuizaţii, dar fericiţii supravieţuitori ai unui naufragiu.

— Sam, de când ţi-ai dat seama de sentimentele pe care le ai pentru mine? întrebă Sloan mângâindu-i părul, care mereu îl făcuse să se gândească la frunzele timpurii ale arţarilor, poleite cu auriu.

Amintiri ale buclelor Samanthei i se perindară prin minte precum licăritul soarelui în apele unui râu. Samantha la 3 ani, când se rătăcise la un bâlci, iar inima lui de puşti la aproape 7 ani încremenise în timp ce o căuta, până când îi zărise părul strălucind în mulţime. Samantha la 10 ani, aruncată de pe cal şi leşinată, iarba aspră a preriei agăţată în părul ei zgâriindu-i obrazul când o luase în braţe şi o implorase să nu moară. Samantha la 16 ani, cu părul strălucind ca aurul sub toca neagră purtată la ceremonia de absolvire a liceului şi strângerea de inimă pe care o simţise el când ea traversase scena de la Şcoala Preparatoare Simmons pentru a-şi primi diploma pe care el o considera un paşaport pentru viitorul ei departe de fermele lor, de Fort Worth şi de el…

— De când am învăţat să merg, răspunse ea. Până să apară Anne, am presupus mereu că vom fi împreună şi dincolo de copilărie, că ne vom căsători şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, exact aşa cum se aşteptau familiile noastre.

— Îmi doresc ca tata să fi trăit pentru a-i da această

veste. Ar fi fost încântat.

— Al meu va fi extaziat, rosti Samantha. Acum, poate că îl va lăsa inima să mă ierte.

Sloan îi ridică bărbia pentru a se uita în ochii ei.

— Nu crezi că este vremea să-mi spui ce se petrece între tine şi Neal? Ce ai făcut de crede că l-ai trădat?

Samantha suspină a profund regret.

— Am încercat să-mi găsesc părinţii biologici, iar tata a aflat.

Stomacul lui Sloan se strânse, în timp ce Samantha îi povesti. Dumnezeu s-o ajute! Până la urmă, chiar fusese o lipsă de loialitate. Posesiv faţă de tot ce purta numele lui, lipsit de toleranţă faţă de orice îi ameninţa casă, pământul şi familia, considera căutările Samanthei drept o trădare, indiferent cât de mult o iubea. Sinistra imagine a cozii pumei care atârna de catargul de la ferma Las Tres Lomas îi apăru în minte. Sloan nu uitase niciodată cum Samantha venise la el, cu ani în urmă şi îi povestise conversaţia dintre Neal şi Estelle pe care o auzise după ce se întorsese de la orfelinat. „Nu i-aş părăsi nicicând pe mama şi tata! De ce crede tata că aş face-o?”

Samantha avusese 10 ani atunci şi vorbise ca un copil. Acum, avea 20 şi se purtase ca o persoană adultă. Neal putea considera încercarea ei de a-şi găsi rădăcinile drept o palmă trasă pe obrazul lui, o respingere a devotamentului părintesc pe care el şi Estelle îl manifestau faţă de ea. Chiar dacă ea nu se folosea de informaţiile aflate cu ocazia călătoriei la râul Red, pentru Neal curiozitatea Samanthei era de neiertat. Iar acum, un alt conflict, la fel de serios, era pe cale să se işte între tată şi fiică.

— Am aruncat scrisoarea de la doamna Brewster, rosti Samantha. Nu mi-au mai trebuit informaţiile ei. Nici nu ştiu de ce am încercat să-i găsesc.

— Eu ştiu, spuse Sloan. Trebuia să-i aline măcar în mică măsură durerea provocată de aşa-zisa greşeală. Este ceva primordial să-ţi doreşti a şti unde te-ai născut, cine ţi-a dat viaţă şi, în cazul tău, de ce ai fost dată spre adopţie.

Este o necesitate pe care nu o puteai ignora fără a face măcar o încercare de a afla răspunsurile, nu poţi scăpa de o asemenea dorinţă după cum nu poţi scăpa de umbra ta.

Samantha se desprinse din braţele lui şi îl privi întrebătoare.

— Cum se poate ca tu să înţelegi toate astea, deşi ai ştiut întotdeauna care îţi sunt originile?

— Tocmai din acest motiv, răspunse Sloan. Am crescut ştiind că sunt un Singleton. Faptul că am ştiut acest lucru m-a ajutat să înţeleg cine sunt, cu bune şi cu rele. Mi-a oferit o hartă a vieţii mele, m-a ajutat să-mi stabilesc ţelurile, a reprezentat o ancoră şi o busolă. După ce tata a murit, nu ştiu cum aş fi supravieţuit fără toate astea. Aşa încât înţeleg că te simţi oarecum… nedefinită. Sloan mângâie coada de păr de pe umărul ei. Îmi doresc să-mi fi spus de la început despre ce e vorba. M-aş fi dus la Neal şi i-aş fi zis că ţi-ai căutat părinţii biologici nu pentru că doreai o nouă familie, ci pur şi simplu voiai să ştii mai multe despre tine însăţi. I-aş fi spus să-şi amintească faptul că tu eşti un om de ştiinţă. Că este normal pentru tine să fii curioasă, să doreşti a afla originea lucrurilor.

Samantha clătină cu admiraţie din cap.

— Uitasem asta despre tine, Sloan Singleton.

— Ce anume?

— Cât de bine îmi înţelegeai sentimentele şi că puteai să zici exact ce trebuia pentru a mă face să mă simt mai bine. Îţi aminteşti acele lungi după-amiezi petrecute sub uriaşul frasin bătrân de la Triple S, de pe malul râului, unde obişnuiam să ne spunem totul?

— Îmi amintesc, rosti Sloan.

Frasinul se aflase într-un câmp plin cu păpădii. Caii lor adorau să mănânce florile lor galbene, cu miros înţepător. Moartea tatălui său pusese capăt după-amiezilor petrecute la umbra copacului „Zilele păpădiilor”, aşa se gândea la ele în momentele de melancolie, când îşi amintea de vremurile lipsite de griji, care nu aveau să se mai întoarcă vreodată. Un fulger lovise frasinul la scurt timp după moartea tatălui său, iar Sloan pusese să fie tăiat, însă nu-l şterse din

amintirile sale. Din ce în ce mai entuziasmată, Samantha începuse să-i povestească despre craniul animalului pe care îl găsise la Windy Bluff, iar Sloan, în vreme ce o asculta mâhnit, se pomeni gândindu-se la rămăşiţele carbonizate ale copacului. Reprezentau o aducere aminte că până şi cele mai puternice şi invincibile relaţii se puteau destrăma dacă interveneau anumite forţe.

— Cred că am găsit o dovadă care ar putea indica existenţa unui cimitir al dinozaurilor, spunea Samantha. În orice caz, craniul reprezintă un punct de pornire al teoriei mele. Todd s-a oferit să trimită fotografiile la Muzeul de Istorie Naturală din New York şi să ia legătura cu un prieten care este paleontolog la Muzeul de Istorie Naturală din Yale, pentru a fi analizate.

— Care fotografii?

— Cele pe care le-am făcut cu Kodakul meu. Am pozat craniul şi i-am dat aparatul lui Todd, pentru ca, în dimineaţa asta, să-l trimită la fabrica din Rochester, New York. Va dura cam o lună până le voi primi. Între timp, vreau să păstrez asta pentru mine. Interesul meu pentru paleontologie o nemulţumeşte pe mama şi... Vocea Samanthei se stinse. Vreau să lămuresc lucrurile cu tata înainte de a-i zice despre descoperirea mea. Nu cred că va obiecta în privinţa săpăturilor deoarece zona de la Windy Bluff nu este un loc bun pentru păşunat.

Sloan se ridică de pe canapea. Zărise o carafă cu apă pe căruciorul pentru ceai şi îşi simţise brusc gâtul uscat. Până să sosească fotografiile, Neal avea să semneze contractul de închiriere cu Waverling Tools şi era posibil ca forarea să înceapă deja la Windy Bluff. Sloan era sigur că Todd se baza pe asta. Aşadar, era momentul potrivit pentru a-l demasca pe geolog şi a-i spune Samanthei cum salvase craniul din mâinile lui. Însă argumentele reci ale lui Todd îi răsunau în minte: „Dacă mostrele dovedesc că am dreptate, îi voi prezenta raportul meu şefului, iar el îi va face o vizită lui Neal Gordon. Cred că amândoi ştim care va fi părerea lui în această chestiune”. Şi: „Tot ce-ţi cer este să te gândeşti de două ori înainte de a-i da acel craniu

Samanthei. Fără el, nu există nicio dovadă care să susţină descoperirea ei”.

Sloan bău îndelung dintr-un pahar cu apă. Se punea din nou problema loialităţii, după cum ar fi interpretat Neal lucrurile. Acel craniu putea reprezenta o altă testare a devotamentului Samanthei – de data aceea, faţă de Las Tres Lomas. Nu exista nimic prea sacru care să-l împiedice pe Neal să facă ceea ce era vital pentru pământul strămoşilor săi. Tolerase, dar nu înţelesese niciodată interesul Samanthei – şi al oamenilor de ştiinţă – pentru viaţa preistorică. Avea să reacţioneze cu vehemenţă la argumentele ei la fel de pătimaşe că locul de îngropăciune al unor animale din vechime era mai preţios decât un câmp petrolifer, chiar dacă forarea însemna asigurarea existenţei fermei. Acea dispută putea sfârşi cu o ruptură în familia lor. Sloan nu suporta să se gândească la durerea lui Estelle, plus că nu trebuia să uite că, în acel conflict, avea să fie silit a ţine partea cuiva şi că pe Neal avea să-l susţină. Petrolul era o resursă naturală a pământului la fel de necesară pentru bunăstarea oamenilor precum pământul care dădea de mâncare oamenilor şi animalelor. Era de acord cu mentorul său că merita afectarea unei porţiuni de pământ pentru a obţine siguranţa întregii ferme. Aşa că, dacă era să aibă un cuvânt de spus, avea să susţină forarea, însă cum avea să influenţeze asta relaţia lui cu Samantha? După cum zisese Todd, fără craniu ea nu avea niciun argument. Fără craniu, era posibil ca ea să renunţe la luptă, mai ales că aveau să se căsătorească. Căsnicia şi, peste un timp, maternitatea aveau să-i umple viaţa. Cum ar fi fost posibil să nu fie aşa? El şi Neal aveau să devină parteneri la fermele lor unite, în vreme ce Samantha urma să se ocupe de cămin.

Sloan privi pe fereastra salonului, dar fără să vadă ziua senină de-afară. Ce naiba să facă? La al cui interes să se gândească mai întâi, ce era mai important? După cum zisese tatăl lui, motivaţiile unui om îl defineau, dar dacă cineva nu era sigur că o decizie era corectă sau nu?

Era greu de presupus, dar nu era exclus ca Neal să

respecte dorinţa Samanthei de a aştepta până la sosirea fotografiilor, care aveau să reprezinte o dovadă într-un sens sau altul. În acel caz, ea nu mai avea nevoie de craniu.

— Sloan? rosti Samantha încet, cu îngrijorare în voce. La ce te gândeşti?

Sloan se hotărî. Nu era necesar să ia o decizie în clipa aceea. Avea timp s-o facă. Se răsuci spre Samantha în lumina strălucitoare a soarelui dimineţii de iunie şi zâmbi.

— Mă întrebam cât de curând am putea stabili data nunţii noastre, spuse el.

Capitolul 44

Târziu în după-amiaza aceea, se despărţiră la intersecţia drumurilor care duceau spre fermele lor, după ce Samantha îl invitase pe Sloan să meargă împreună la Windy Bluff, pentru a îngrădi comoara descoperită. La rugămintea Samanthei şi fără ca Estelle să ştie, Mildred îi făcuse rost de funie, ţăruşi şi o pătură pentru a acoperi şi izola locul unde se afla craniul. Spre dezamăgirea ei, Sloan refuzase, părând stânjenit.

— Trebuie să mă întorc la fermă, Sam, spuse el aplecându-se pentru a o săruta înainte de a se da jos de pe capră şi a se duce să-şi dezlege calul.

Se întorseseră cu căruţa ei, calul lui Sloan fiind legat la spatele ei. Samantha presupuse că înţelegea, dar era duminică, o zi de odihnă. Altă dată, din curiozitate prietenească, l-ar fi întrebat de ce se grăbea să se întoarcă la Triple S, însă acum… Străbătută de un mic fior, se gândi că nu se cădea să-i ceară asemenea explicaţii până nu se căsătoreau.

— Dacă o să auzi ţipete, să ştii că vor fi ale lui Millie May şi Billie June, care îşi vor manifesta bucuria, rosti Sloan. În cele din urmă, fratele lor a făcut ceva pe placul lor.

— Abia aştept ca tata să se întoarcă acasă şi să-i spun, zise Samantha. Ar trebui să vină de la ferma La

Paloma săptămâna viitoare.

Sloan puse piciorul pe scara şeii.

— Trimite pe cineva să mă anunţe că a sosit, iar eu voi veni pentru a te cere oficial în căsătorie. În curând, nu va mai trebui să ne despărţim. Tu vei veni la mine sau eu voi veni la tine. Din partea mea, cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Samantha suspină şi spuse:

— Aş dori să fie posibil chiar acum.

Deciseseră să-şi anunţe logodna la petrecerea dată cu ocazia zilei de naştere a lui Sloan, care urma să aibă loc peste două săptămâni, şi să se căsătorească în prima săptămână din august.

— Şi eu la fel, rosti Sloan şi se aplecă din şa pentru a o săruta din nou. Sam, adăugă el după ce îşi îndreptă trupul, ştii că nu aş lua niciodată o decizie şi nu aş face nimic care să nu fie în interesul tău, nu-i aşa?

— Fireşte că ştiu, zise ea surprinsă. De ce întrebi?

— Pentru a mă asigura că înţelegi că niciodată n-aş face ceva intenţionat pentru a te răni.

— Ştiu asta, spuse Samantha.

— Te iubesc, Samantha Gordon!

— Ştiu şi asta, Sloan Singleton.

În timp ce căruţa porni mai departe, Samantha se gândi la cuvintele rostite de Sloan la despărţire, la cât de miraculoase erau. Cu doar o zi în urmă, le auzise în imaginaţia ei. Iar în ziua aceea, fuseseră grăite în realitate. Mama ei fusese atât de fericită, încât o luase pe Mildred de mâini şi începuse să danseze cu ea prin salon. Wayne şi Silbia, şi mai ales Grizzly – ursul ăla băgăcios – aveau să fie încântaţi, însă, în clipa aceea, nu era nimeni la fermă cu care să poată dansa. Wayne era în oraş, la iubita lui, Silbia era liberă în zilele de duminică, iar Grizzly făcea mâncare la Casa masonică pentru văduve şi orfani. Samantha râse. Se gândi că îi putea spune lui Saved vestea cea bună.

Puţin mai târziu, zări vârfurile roşii ale coarnelor boului în zona unde căzuse Todd, însă, înainte de a opri căruţa, mai văzu ceva. Adâncitura din nisip unde ar fi

trebuit să se afle presupusul ei sauropod fosilizat era goală.

*

Ţelul misiunii sale îl conduse pe Neal precum lumina unui far deoarece, în ultimele zile, părăsise terenul plat şi pantele domoale ale ţinutului său natal şi ajunsese pe păşunile cu sol argilos din Blackland Prairies. În drumul său, întâlnise râuri repezi şi iarbă deasă şi verde. Trecuse pe lângă pământul nisipos numit Eastern Cross Timbers, o regiune cu diverse soiuri de stejari, frasini albi, sicomori, plopi, ulmi şi sălcii, care se întindea din Oklahoma până în partea centrală a comitatului Denton. Câteodată, pe porţiuni scurte, drumul era paralel cu calea ferată Missouri-Kansas-Texas, cea străbătută de trenul care le dusese pe Samantha şi Mildred de la Fort Worth la Gainesville. Unii pasageri îi făcură cu mâna, iar el le răspunse la fel. Noaptea, dormea pe malul câte unui râu, îşi gătea fasole şi şuncă la un foc de tabără, calul fiindu-i priponit în apropiere. Întins pe o pătură, cu pistolul Browning M1900 şi puşca Winchester alături, se uita la stelele care îi făceau cu ochiul atotştiutoare şi misterioase, preferând luminile celeste celor ale oraşelor. Găsea o oarecare pace în vastitatea lor infinită, în susurul domol al apei de lângă el, în sunetele naturii noaptea.

În a treia zi, ajunse în Gainesville la începutul după-amiezii şi îl întrebă pe un poştaş întâlnit în cale dacă nu ştia unde se afla ferma Barrows. Bărbatul îi spuse că sigur că ştia şi îi zise încotro s-o ia. Neal se gândi să se oprească şi să pună câteva întrebări discrete la magazinul general de la marginea oraşului, pe care probabil că familia îl frecventa având în vedere că era cel mai aproape. Ştia din experienţă că oamenii nu puteau rezista tentaţiei de a bârfi despre vecinii lor, iar uneori le era mai uşor să-şi împărtăşească opiniile unui străin. De la nişte oameni care probabil că îi cunoşteau de o viaţă, Neal ar fi aflat repede ce soi era familia Holloway şi ar fi primit răspuns la întrebarea dacă Leon Holloway mai trăia.

Însă preferă să tragă singur concluziile în privinţa acelor oameni, aşa că trecu pe lângă magazinul general şi urmă instrucţiunile poştaşului până întâlni nişte treierători pe un câmp de grâu şi îşi îndreptă calul bălţat către gard. Printre pleava purtată de vânt, un bărbat care părea a fi şeful lor îl zări, îşi ridică şapca şi scoase o batistă de dimensiunea unui ştergar, cu care îşi şterse fruntea înainte de a porni spre el. Neal socoti că, fără îndoială, era agricultor. Nu doar şapca şi salopeta îl deosebeau de un crescător de vite, ci şi încovoierea trupului, şi felul cum păşea indicau faptul că era un om care lucra cu sapa şi cu plugul, nu cu un cal şi o funie.

— Scuză-mă! strigă Neal pentru a se face auzit peste zgomotul maşinii de treierat. Nu vreau să deranjez, dar caut ferma Barrows.

— Ai găsit-o, străine, spuse bărbatul ridicând şi el vocea din acelaşi motiv. Dar, dacă doreai s-o cumperi, ai făcut drumul degeaba. S-a vândut în aprilie.

— Aşa de repede? rosti Neal, dezamăgirea din vocea lui sugerând că exact dorinţa de a cumpăra ferma îl făcuse să vină.

Bărbatul se apropie de gard şi încuviinţă din cap.

— Mă tem că da.

— Iar foştii proprietari… presupun că au plecat, nu-i aşa?

— S-au mutat la 1 iunie.

— Ai putea să-mi spui unde?

— Ei bine, aş vrea să ştiu cine întreabă.

— Neal Gordon. Am o fermă de vite la vreo 10 kilometri de Fort Worth. Neal îşi scoase pălăria pentru a-şi şterge şi el fruntea, fiindcă ziua devenise foarte călduroasă. Dumneata eşti noul proprietar?

Bărbatul veni lângă gard şi îl studie cu privirea cuiva care gândea că era posibil să se mai fi întâlnit.

— Eu sunt vânzătorul. Adică soţia mea este. Eu adun ultima noastră recoltă. Mă numesc Leon Holloway.

Neal speră că reuşise să-şi controleze expresia astfel încât să nu i se vadă şocul. „Doamne, îndură-te!” Se uita în

ochii tatălui Samanthei! Îşi puse pălăria pe cap.

— Serios? rosti el negăsind alte cuvinte, neştiind ce să facă sau să zică în continuare. Mă bucur să te cunosc.

Leon îl salută dând din cap şi îl privi pieziş pe Neal.

— Cred că am cunoscut-o pe fiica dumitale. A venit din partea tatălui ei ca urmare a anunţului de vânzare a fermei pe care soţia mea l-a dat într-un ziar din Fort Worth. Ea şi soţia mea trebuiau să se întâlnească, dar cumva nu s-au găsit. Mi-a zis că o cheamă Samantha. După ce ea şi Millicent nu s-au întâlnit, a venit aici, împreună cu servitoarea ei. Eu lucram pe câmp.

Neal îşi trecu repede limba peste buzele pe care le simţea uscate ca pâinea prăjită veche de o zi. Preţ de o secundă, creierul parcă îi fu lipsit de oxigen. Samantha fusese cât pe ce a se întâlni cu mama ei.

— Da, era fiica mea. Aţi… făcut cunoştinţă?

— N-aş putea spune că am făcut. Cred că m-a luat drept un lucrător la fermă. Ce te-a făcut să întrebi din nou de acest loc, domnule Gordon?

Neal improviză rapid.

— Nu mi-am făcut mari speranţe, dar m-am gândit că, poate, înţelegerea a picat, iar ferma este din nou de vânzare. Am o tabără de vite la sud de aici, în La Paloma, şi doream să cumpăr acest pământ ca să am acces la râu. Fiindcă tot veneam încoace, m-am gândit că nu strica să mă interesez dacă nu cumva mai era disponibil, iar editorul ziarului mi-a dat numele soţiei dumitale.

— Nu strica, desigur, rosti Leon. Îşi scoase şapca şi îşi scărpină capul. Ei bine, dacă vii de atât de departe – de la Fort Worth, nu-i aşa? –, eşti bine-venit să intri în casă şi să te odihneşti puţin. Leon arătă spre un grup de acoperişuri care se zăreau în zare, dincolo de câmpul galben. Apa din puţ e rece, iar piersicile sunt coapte. Noii proprietari încă nu s-au mutat, iar pe verandă sunt nişte scaune pe care soţia mea nu le-a luat fiindcă a socotit că nu se potriveau în noua noastră casă. Ţine drumul pe lângă gard şi vei ajunge direct acolo. Vin şi eu imediat.

Neal dori să refuze. Se pricepea să-i judece pe oameni

şi, în ciuda puţinelor cuvinte schimbate, îşi dăduse seama că Leon Holloway era un om cumsecade. Cum ar fi putut un chip onest şi deschis şi o atitudine prietenoasă şi sinceră să ascundă o inimă dispusă a renunţa la fiica nou-născută fără a fi silită să o facă? Chiar voia Neal „să se odihnească puţin” şi să stea la taclale cu bărbatul care era posibil să-i răpească bucuria vieţii?

Însă acela era motivul pentru care venise. Simţind că răul era pe cale să se producă, Neal spuse:

— Este foarte amabil din partea dumitale. Apa rece şi piersicile par grozave.

Capitolul 45

„Dumnezeule mare!” se gândi Leon în timp ce se îndrepta spre casă. Chiar era posibil ca fata care se oprise lângă gard în aprilie *să fie* fiica lui Millicent şi sora geamănă a lui Nathan, iar crescătorul de vite, tatăl ei sau, mai degrabă, bărbatul care o adoptase? Spusese că ferma lui se afla la 10 kilometri de Fort Worth, ceea ce se potrivea cu puţinul pe care Leon îl aflase de la doctorul Tolman şi pe care nu-l uitase niciodată. Acel fapt şi culoarea părului fetei nu puteau fi simple coincidenţe. De ce venise cu adevărat omul acela? Dacă motivul era cel bănuit de Leon, cum aflase Neal Gordon informaţia care îl adusese acolo? De la Bridget Mahoney? De la doctorul Tolman? Şi de ce apăruse după 20 de ani?

Leon îi pusese pe treierători să-şi continue treaba şi se urcase în şareta lui pentru a străbate câmpul ca să ajungă la vechea lui casă. Calul şi trăsurica stârneau nori de praf şi pleavă care îl împiedicau să vadă bine, însă avu impresia că desluşeşte calota Stetsonului pe deasupra gardului viu, îndreptându-se spre casă. Pălăria ajunse acolo înaintea lui. Când şareta se opri, crescătorul de vite descălecase deja şi îşi adăpa calul dintr-o troacă.

Leon se duse la puţ şi scoase o găleată de apă. Umplu

o cană de cositor şi i-o dădu lui Neal.

— Avem o pompă, dar nu şi apă trasă în casă, îi explică Leon. După ce am vândut ferma, soţia mea a cumpărat o casă în Gainesville, iar acum, că avem canalizare, e mai fericită decât un porc în noroi.

— Apa care curge la robinet nu se compară cu asta, rosti Neal şi bău îndelung din apa rece şi pură.

— Ce zici de o piersică?

— Mi-ar face plăcere.

— Ia loc pe verandă, iar eu voi aduce două piersici Elberta.

Leon se îndreptă spre gardul livezii, aflat la câţiva metri distanţă, şi desprinse două piersici mari şi dolofane de pe crengile încovoiate de fructe. Le aduse pe verandă şi zise:

— Ştiai că piersicile fac parte din familia trandafirilor?

— Nu, nu ştiam, răspunse Neal.

— Da. Sunt verişoare cu caisele, prunele şi migdalele.

— Serios?

— Cine s-ar fi gândit că sunt înrudite?

— E greu de imaginat, fu Neal de acord. Îl studie pe fermier în timp ce acesta îşi luă un scaun din răchită. Oare exista vreun înţeles ascuns în spatele acelei mici lecţii de horticultura? Privi spre livadă. Păcat că toate piersicile alea se vor irosi. Va intra noul proprietar în posesia fermei înainte ca fructele să putrezească?

Leon îi întinse briceagul lui Neal şi îl privi întrebător, însă acesta clătină din cap şi îl scoase pe al lui.

— Puţin probabil. Familia mea culegea toate piersicile din acei copaci. Soţia mea obişnuia să facă cea mai bună plăcintă cu piersici pe care ai mâncat-o vreodată. Făceam şi îngheţată din ele, umpleam cămara cu compot, iar ce rămânea dădeam vecinilor. Fiecare dintre piersicile noastre Elberta ajungea în locul potrivit. Leon tăie o felie de piersică şi o băgă în gură. E bine ca orice şi oricine să ajungă în locul potrivit.

Neal desluşi un murmur interior dintr-o sursă neidentificabilă. Nu prea reuşea să urmărească firul filosofic

a ceea ce îi zicea fermierul şi nu era sigur unde voia acesta să ajungă. Era aproape ca şi cum ghicise cine era el şi motivul real al vizitei lui. Neal scoase lama briceagului.

— Ai pomenit de familia dumitale. Cât de mare este?

— Suntem patru. Eu, soţia mea şi doi copii, un băiat şi o fată.

— Ce vârste au? La copii mă refer preciză Neal cu un mic zâmbet. Soţia mea m-ar omorî dacă aş spune cuiva vârsta ei.

Leon râse.

— Şi a mea la fel, crede-mă! Ei bine, să vedem, fiul meu, Randolph, are 17 ani, iar fiica mea, Lily, are 16 şi merge pe 20 de ani, după părerea ei. Încerc s-o ţin în frâu. Oricum, va împlini vârsta aceea în curând, prea curând pentru mine.

Neal chicoti în semn că înţelegea.

— N-ai mai avut alţi copii?

— Nu. Cei doi sunt singurii cu care bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat pe mine şi pe soţia mea şi suntem foarte mulţumiţi de ei. Nu mă jenez să spun că fiica mea e tare frumoasă. Ea şi mama ei speră că va pune mâna pe un bărbat bogat şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, iar fiul meu se va duce la Universitatea Columbia, peste câteva luni. Asta-i în New York City. Zice că va deveni un avocat renumit, şi cred că va reuşi. Leon supse o felie de piersică. Abia a absolvit liceul. Este şef de promoţie. Ceremonia de acordare a diplomelor va avea loc poimâine, sâmbătă. Abia aşteaptă să poarte mantia aurie. Şi mama lui e încântată de asta. Pune mare preţ pe aparenţele de superioritate.

Licărul din ochii lui îi dădea de înţeles lui Neal că asta era, femeile erau femei.

— Felicitări pentru el! rosti Neal.

Uitând de piersică, trase adânc aer în piept. După înfăţişarea, atitudinea şi cuvintele sincere, n-ar fi bănuit niciodată că acel om era un mincinos, mai ales în privinţa a ceva atât de important precum copiii lui. Dacă nu cumva doctorul Tolman nu minţise în scrisoarea lui – şi de ce ar fi făcut-o? –, Leon Holloway avusese gemeni la care el şi soţia

lui renunţaseră dintr-un motiv sau altul, înainte de naşterea celorlalţi copii. Oare ce se întâmplase cu băiatul? Ajunsese şi el la nişte părinţi buni şi iubitori, precum sora lui? Oare acel om se gândea vreodată la ei? Neal aproape că simţi nevoia să-i tragă un pumn în faţa încântată. Felul cum se mândrea cu copiii pe care îi păstrase era aproape neruşinat, cu fiul şi fiica pe care el şi soţia lui îi iubiseră, crescuseră şi le oferiseră toate cele necesare acolo, la fermă, ei având parte de plăcinta cu piersici a mamei lor. Neal nu simţea nici urmă de durere sau regret din partea lui Leon faţă de pierderea primilor săi născuţi, iar din cât de superficială părea soţia lui, nici ea nu suferise.

— Păcat că nu ai avut decât doi copii, îndrăzni Neal. Locul ăsta pare grozav pentru a creşte copii.

— Doi ne-am dorit şi am reuşit să facem, spuse Leon. Dacă am fi avut şi alţii, cred că soţia mea s-ar fi putut să-i înece. Rânji pentru a indica faptul că glumea, dar licărul din ochi îi dispăruse. Dar dumneata? Câţi copii ai?

— Doar o fiică, răspunse Neal. Nouă... nu ne-a fost dăruit decât unul, iar ea este cu adevărat o binecuvântare, tot ce ne-am fi putut dori de la un copil.

— V-a fost dăruit... repetă Leon. Frumos mod de a spune. Şi câţi ani are?

— A împlinit 20 de ani la sfârşitul lunii martie. Neal închise briceagul şi se ridică. Nu tăiase nicio felie din piersică. Cred că o voi lua cu mine, rosti el săltând fructul în palmă. Îmi va face plăcere s-o mănânc pe drumul înapoi spre Fort Worth.

— Cum se cheamă ferma dumitale?

— Las Tres Lomas de la Trinidad. Ceea ce înseamnă „Cele Trei Dealuri ale Sfintei Treimi”. Este vorba de râul Trinity, care are trei afluenţi pe pământul nostru.

Leon se ridică şi el.

— Pare un loc frumos. Ei bine, călătorie plăcută! zise el. Ţi-aş strânge mâna, dar ale mele sunt năclăite de la piersică. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar îmi pare rău că ţi-a pierdut vremea venind aici degeaba.

— O, nu mi-am pierdut vremea, spuse Neal. Am aflat

ce am vrut să ştiu.

Leon încuviinţă din cap.

— Mă bucur să aud asta.

Neal îi mulţumi pentru apă şi piersică, apoi porni la drum sub privirea atentă a fermierului, care îl urmărea de pe verandă. „Nu, la naiba!” se gândi Neal. Nu-şi pierduse timpul şi nu pleca de-acolo cu mâna goală. Aflase tot ce îl interesa, chiar dacă lucrurile nu decurseseră aşa cum plănuise. Analizase lucrurile şi decisese să nu-i ofere acelui om posibilitatea de a întreba dacă îşi dorea sau nu să îşi revadă fiica. Cuvintele lui fuseseră suficient de clare. În familia lui nu era loc pentru Samantha. Leon şi Millicent Holloway nu doriseră ca ea şi fratele ei să se nască şi nu doreau ca aceştia să revină în viaţa lor. Copiii înstrăinaţi i-ar fi făcut de ruşine. Chiar era de mirare că nu fuseseră înecaţi imediat după ce se născuseră. Simţea cum clocotea în el obişnuitul dezgust că oameni precum soţii Holloway puteau procrea mai mulţi copii decât îşi doreau, în vreme ce el şi Estelle, care îşi doreau cu disperare, nu puteau avea nici măcar unul.

La bifurcaţia drumului, când nu mai putu fi văzut dinspre casă, Neal aruncă piersica pe câmp. S-o ciugulească şoarecii. Toate chestiile alea horticole despre veri şi relaţii neobişnuite, şi locuri potrivite nu însemnaseră nimic. Nu existase niciun dublu înţeles. Auzi bufnitura făcută de piersică când ateriză într-o tufă şi încetă a reflecta la remarcile fermierului. Acum, că se gândea la asta, lui Neal i se păru ciudat că Leon Holloway nu-l întrebase ce anume venise să afle şi aflase.

*

Leon se apropie de puţ şi se spălă pe mâini de sucul piersicii. Nu avea nici urmă de îndoială că Samantha Gordon era fiica lui Millicent şi că tocmai îl cunoscuse pe bărbatul care o adoptase. Neal Gordon părea a fi un om bun, dur şi aspru precum *mesquite*[16] –, însă o iubea pe

16 Plantă leguminoasă din America de Sud cu o aromă distinctă,

Samantha Gordon din toată inima. Îţi dădeai seama de asta după expresia care apărea pe chipul lui când vorbea despre ea. Era doar o presupunere, însă Leon ar fi pariat că Samantha ajunsese la o vârstă la care era curioasă în privinţa părinţilor biologici – asta, dacă i se spusese că fusese adoptată. Totuşi, Leon credea că da. Tânăra femeie pe care o întâlnise lângă gard, în aprilie, habar n-avusese cine era el, dar Neal Gordon ştia. Pentru ce alt motiv ar fi apărut din senin, dacă nu pentru a-şi da singur seama ce fel de oameni o dăduseră pe Samantha spre adopţie? Şi de ce ar fi făcut asta, dacă nu pentru a netezi calea fetei, care dorea să-şi cunoască părinţii adevăraţi? „Am aflat ce am vrut să ştiu”, zisese el şi chiar aşa fusese. Leon Holloway, presupusul tată al Samanthei Gordon, fusese studiat şi apreciat ca nefiind corespunzător, exact aşa cum intenţionase Leon. Şi îl ajutase pe crescătorul de vite să-şi facă o idee şi despre Mildred. Leon era în stare să recunoască un bărbat care putea iubi un copil care nu era al lui, un tată care avea a-şi feri copilul de ceva care i-ar face rău. Neal Gordon avea să se întoarcă la ferma lui cunoscând lucrul pe care venise să-l afle şi pe care avea să-l păstreze pentru el. Samantha nu va afla de investigaţia lui. Desigur, Leon nu făcea decât să presupună şi era posibil ca, în curând, să o revadă lângă gard, dar nu avea s-o aştepte. Şi desigur, tot restul putea fi doar o bănuială, iar nimic din ce se întâmplase în după-amiaza aceea să nu fi fost ce păruse, însă el spera să nu fie aşa. Dacă lucrurile erau aşa cum le percepuse el, era satisfăcut că fiica lui ajunsese pe mâini bune, mult mai bune decât cele care ar fi crescut-o altminteri. Îşi putea trăi viaţa împăcat, ştiind că ea se afla acolo unde îi era locul. Şi credea că şi Neal putea face acelaşi lucru.

*

În Gainesville, Neal îşi lăsă bălţatul la grajdul cu cai de închiriat, pentru a fi hrănit şi ţesălat şi a se odihni peste

similară cu a scorţişoarei (n.tr.)

noapte, apoi porni pe jos spre hotelul Harvey House, unde avea de gând să ia o cameră, să se spele de praful şi de sudoarea drumului şi să-şi pună haine curate. După aceea mai avea de făcut un singur lucru înainte de a se întoarce la ferma Las Tres Lomas cu conştiinţa împăcată. Managerul hotelului îl ajută cu acel lucru, iar mai târziu, îmbăiat, bărbierit şi îmbrăcat în haine curate, Neal se aşează pe o bancă aflată într-un părculeţ umbrit de copaci aflat vizavi de noua casă a lui Leon Holloway. „A cumpărat una dintre cele mai frumoase case din oraş”, îi spusese managerul hotelului şi chiar că era o reşedinţă impresionantă. Casa era impecabilă, avea un etaj, pereţii acoperiţi cu scânduri orizontale albe şi un şir de ferestre ale dormitoarelor care dădeau spre părculeţ şi sub care se întindea o peluză largă, mărginită de un gărduleţ alb.

Neal îşi luase un ziar de citit, însă privirea îi rămase aţintită asupra geamurilor cu menouri şi a uşii duble, în speranţa că avea să-i zărească pe locatari. Era pregătit să aştepte chiar şi mai multe ore.

În cele din urmă, răbdarea îi fu răsplătită. Un cal plin de viaţă şi o trăsurică de al cărei acoperiş atârnau franjuri apărură din spatele casei, hăţurile fiind ţinute de un tânăr – fiul de 17 ani? Băiatul ieşi cu trăsura pe poarta gărduleţului alb, iar curând două femei îmbrăcate în vaporoase rochii de vară ieşiră pe uşa dublă şi străbătură râzând aleea din cărămizi roşietice. Fără îndoială mamă şi fiică, femeile erau extraordinar de drăguţe, iar vocile le erau vesele şi lipsite de griji. Neal constată imediat asemănarea dintre fiica lui şi mamă. Părul Samanthei avea aceeaşi culoare cu al lui Millicent Holloway. Îmbrăcat elegant, într-un costum negru, fiul era înalt şi zvelt şi stătea pe scaunul trăsuricii cu o demnitate atât de pompoasă, încât Neal aproape că izbucni în râs. Nimeni nu l-ar fi luat drept fiul muncitor al unui fermier, după cum nici pe fetişcana prostuţă şi înzorzonată n-ar fi considerat-o fiica sa. Şi femeia era elegantă din vârful pălăriei cu pene pusă peste părul coafat stil Gibson Girl până la vârfurile ascuţite ale pantofilor albi, nepotrivindu-se deloc cu imaginea unei soţii de fermier.

Neal se întrebă dacă soţiei şi copiilor nu le era ruşine cu soţul şi tatăl îmbrăcat într-o salopetă pătată şi cu o şapcă decolorată pe cap. De ce naiba acel fiu fandosit nu-şi ajuta tatăl la treierat? În fond, răspunsul nu conta. Văzuse destul. Chiar şi de la distanţă, fără a face cunoştinţă cu ei, Neal îşi dădu seama că erau superficiali, nedemni a fi rude cu fiica lui. Îi era mai bine fără ei.

Neal îşi masă pântecul. Nu-i mai fusese foame de zile întregi – de fapt, de câteva luni –, însă acum stomacul urla că voia mâncare. Ceea ce era un semn bun. Avea să se ospăteze cu o cină copioasă, să doarmă un somn odihnitor peste noapte, iar a doua zi să se ducă în La Paloma, să rămână acolo peste noapte, după care să pornească spre casă. Abia aştepta.

Capitolul 46

Era ultima săptămână a lunii iunie, iar Samantha se afla în bibliotecă, unde se ocupa de extrasele de cont ale fermei, când Silbia apăru entuziasmată în pragul uşii deschise.

— Domnişoară Sam, cred că vine *el patrón.* Întindeam rufele afară şi am văzut un bărbat cu silueta tatălui dumitale pe un cal care gonea într-un nor de praf în direcţia asta, dinspre nord.

Samantha lăsă jos tocul şi se ridică repede de pe scaunul biroului.

— Să sperăm că el este, rosti ea şi dădu fuga spre scara din spate, care ducea spre terasa de pe acoperiş, de unde se vedea cale de 5 kilometri în toate direcţiile.

Se aşteptase ca tatăl ei să sosească din zi în zi, aşa că era îmbrăcată pentru întoarcerea lui cu o bluză din mătase albă, cu mâneci bufante şi cu o fustă strâmtă, lungă până la glezne. Nu dorise să-l întâmpine îmbrăcată în haine de lucru şi mirosind a grajd. După ce el avea să se îmbăieze şi să se odihnească, îi va da vestea care îl va trimite în al

nouălea cer, sperând că asta va limpezi întrucâtva atmosfera încărcată pricinuită de neînţelegerea lor. Dacă nu, avea de gând să-i mărturisească lui Grizzly motivul real al ciudatului comportament din ultimele luni al tatălui ei şi îi va cere permisiunea să discute deschis cu el. Asta ar fi însemnat să-i ceară foarte mult bucătarului. Acesta ar fi trebuit să se bazeze pe corectitudinea, compasiunea şi afecţiunea lui Neal Gordon faţă de el că îi va înţelege scăparea. După ce se gândise îndelung, Samantha ajunsese la concluzia că acela era singurul lucru pe care îl putea face. Situaţia dintre ea şi tatăl ei nu mai putea continua astfel.

De pe acoperiş, văzu că, într-adevăr, tatăl ei se apropia în goană pe calul lui bălţat, stârnind un nor de praf la un kilometru distanţă. De la plecarea lui, nu plouase, iar arşiţa verii copleşea iarba de primăvară. Îşi flutură mâna spre tatăl ei, iar spre uşurarea şi bucuria ei, el îşi scoase pălăria, o flutură spre ea, apoi îşi îmboldi şi mai tare calul. Samantha coborî în fugă scările, ieşi din casă şi se duse la marginea curţii, unde se adunaseră câţiva lucrători de la fermă, care îl zăriseră şi doreau să-i ureze bun venit acasă. Samantha aşteptă prima reacţie a tatălui ei când avea s-o vadă. În funcţie de asta, avea să ştie dacă timpul scurtase sau lungise distanţa dintre ei.

— Tati! strigă ea şi alergă spre el când zări un zâmbet larg apărând pe chipul lui.

Neal coborî din şa înainte ca ea să ajungă lângă el şi o întâmpină cu braţele deschise.

— Fetiţa mea! rosti el strângând-o cu putere la piept. Mi-a fost tare dor de tine!

În clipa aceea, Samantha ştiu că totul era în regulă între ei. Cumva, într-un fel, tatăl ei ajunsese să înţeleagă cât fusese pe drum.

Îşi vindecase durerea şi rana din suflet, îi iertase trădarea şi ieşise din tenebrele sale adânci şi întunecate. Toată fiinţa lui exprima clar faptul că nu mai era nimic de spus în privinţa acelei chestiuni şi că n-ar aprecia o discuţie pe acea temă. Aşa că şi Samantha avea să lase totul baltă.

Ce rost avea să aţâţe un foc pe care Neal Gordon preferase să-l stingă? Mai ales că şi ea, cu ajutorul lui Sloan, ajunsese să înţeleagă şi să accepte nişte lucruri. Dorinţa ei temporară de a-şi cunoaşte originea era normală pentru un copil adoptat. Dar curiozitatea nu era însoţită de dor, aşa că nu avea niciun motiv să se simtă vinovată că îşi trăda părinţii adoptivi, care o iubeau şi care o crescuseră.

Schimbarea de atitudine păru să plutească în aer în timp ce, braţ la braţ, se îndreptară spre casă.

— Tati, ţi-am pregătit un ospăţ pe cinste, de bun venit acasă! Cu un viţel îngrăşat special. Şi lui Sloan i-a fost dor de tine. Am trimis-o pe una dintre servitoare să-i invite pe el şi pe surorile lui la masă. Vrea să te roage ceva.

*

— Eşti sigur? întrebase Trevor Waverling duminică dimineaţă, când Todd se dusese acasă la şeful lui pentru a-i spune despre descoperirea făcută.

Pe toţi dracii, nu, Todd nu putea fi *absolut* sigur. Niciun geolog nu putea fi. Industria petrolieră abia se năştea. În afară de câteva analize chimice care se puteau face, trebuiau create echipamente de laborator şi de teren pentru testarea surselor de producere a energiei. Biblia profesiei lui, *Prima carte de geologie*[17], fusese publicată abia în 1897, iar conţinutul se limita la tipuri de sol, apă şi aer, vulcani şi forme de relief terestre şi marine. Exista prea puţin material publicat despre ramura geologiei care se ocupa cu formarea, explorarea şi exploatarea petrolului şi ale gazelor. Rapoartele sondorilor, prospectorilor şi simplilor excentrici care, dintr-un motiv sau altul, credeau în anumite semne ce indicau prezenţa petrolului sub picioarele lor erau repere de urmat de către un geolog.

Aşa că nu, în acea duminică Todd îi zisese domnului Waverling că nu putea fi sigur, însă era suficient de sigur pentru a risca 30.000 de dolari ai şefului său ca să

17 *The Earth and Its Story; A First Book ofGeology,* de Angelo Heilprin (n.tr.)

dovedească faptul că nu se înşela.

— În regulă, rostise Trevor şi se uitase la fiul său, Nathan, care ascultase în tăcere raportul lui Todd. Eşti gata să închei prima ta afacere legată de concesionarea unui teren?

Nathan încuviinţase din cap, iar apoi începuseră să discute despre oferta care merita făcută pentru a obţine dreptul de a fora.

Todd fusese în culmea fericirii, însă îi avertizase că trebuiau să aştepte întoarcerea lui Neal Gordon de la tabăra de vite din comitatul Cooke. Era bine să nu discute cu fiica lui, care avea să-i refuze înainte ca Nathan să apuce a rosti oferta. Ei doriseră să ştie de ce, iar Todd le explicase că Samantha Gordon găsise porţiunea frontală a craniului unui animal fosilizat şi credea că este de o mare importanţă paleontologică, dar, în opinia lui, nu era. Nu le spuse despre pozele făcute de ea cu Kodakul, pe care el promisese că îl va expedia prin poştă. Aparatul de fotografiat se afla într-un sertar al biroului lui Todd de la sediul firmei. Dacă Samantha nu avea să primească aparatul şi pozele de la Eastman Kodak Company, din Rochester, New York... ei bine, lucrurile se pierdeau adesea la poştă.

Era deja miercuri, 27 iunie, o veşnicie de la acea sâmbătă. Todd privi biletul pe care Agatha Beardsley îl scrisese şi i-l lăsase pe birou. „Cât ai lipsit, soţia te-a sunat pentru a-ţi zice că Samantha a rugat-o să vină vineri la Fort Worth pentru a o ajuta să plănuiască nunta, fiindcă tatăl ei – al Samanthei – s-a întors la fermă. A spus să te gândeşti la asta şi să-i dai un răspuns la cină”.

Cu un strigăt entuziasmat, Todd lovi aerul cu pumnul. Se întrebase cum să facă să afle când se întorcea Neal Gordon de la tabăra de vite. Nu-i venea a crede ce noroc avea. Soţia lui şi Samantha aveau să fie în Fort Worth, adică nu pe capul lui, când el şi Nathan aveau să-l abordeze pe Neal Gordon în legătură cu concesionarea terenului în vederea forării – asta, dacă fermierul accepta să se vadă cu ei. Probabil că Samantha îi spusese deja lui Neal despre descoperirea şi dispariţia craniului de dinozaur. Todd

credea că bătrânul Gordon şi soţia lui se simţeau oarecum vinovaţi că fiica lor luase decizia de a renunţa la şansa de a-şi continua studiile la Seminarul Lasell pentru Tinere Doamne. Oare sentimentul de vină avea să-l facă a-şi pleca urechea la argumentele ei împotriva forării?

Fusese deja aranjat ca, de îndată ce Neal se întorcea acasă, omul de legătură din Fort Worth al lui Trevor să-i ducă fermierului un mesaj, prin care i se explica de ce reprezentanţii companiei Waverling Tools doreau să discute cu el şi să stabilească o întâlnire. Todd avea să-i sugereze lui Trevor ca omul lor să-l contacteze pe Neal chiar în ziua aceea şi să stabilească o întâlnire pentru vineri. Dacă fermierul nu era interesat, cu cât aflau mai repede, cu atât mai bine. Todd nu credea că ar mai suporta să aştepte prea multe zile.

Fiindcă aşteptarea îl măcinase rău în ultima vreme. În fiecare zi, se aştepta ca Samantha să apară furioasă şi să-l acuze de furt şi de trădare. Iar atunci, sub nicio formă n-ar mai fi putut pune vreodată piciorul în Las Tres Lomas. Neal Gordon l-ar fi ucis, dacă şeful lui n-o făcea primul. Când, în sfârşit, Todd primise veşti de la ea, fusese prin intermediul lui Ginny.

— Astăzi, am primit o telegramă de la Samantha, îi spusese luni soţia lui, când el se întorsese acasă de la serviciu. Nu pot să cred, Todd!

Expresia ei şocată îi zisese totul, iar fiecare muşchi al trupului i se încordase în aşteptarea loviturii.

— Ce nu poţi să crezi? întrebase el prefăcându-se cuprins de un acces de tuse pentru a-şi ascunde groaza.

— Samantha şi Sloan se căsătoresc. S-au logodit duminica trecută.

Lui Todd îi căzuse falca. Se simţise ameţit de uşurare. Dumnezeule! Ce se întâmplase cu Anne Rutherford? Oare Sloan se gândise mai bine la cuvintele lui şi renunţase la fiica unui bancher pentru moştenitoarea unei eventuale averi din petrol? Iar ca bonus suplimentar, avusese Sloan în vedere faptul că o căsătorie cu Samantha avea să-l facă până la urmă stăpânul celei mai mari ferme din Texas,

după ce Triple S şi Las Tres Lomas se uneau?

Todd n-ar fi crezut niciodată că Sloan Singleton era un astfel de om, dar n-ai cum să cunoşti cu adevărat un membru al genului masculin până nu-i fluturi un morcov pe la nas. Dacă s-ar fi înfuriat şi s-ar fi simţit trădată, Todd ar fi trebuit să primească deja veşti de la Samantha, însă, fiindcă acest lucru nu se întâmplase, putea presupune că Sloan nu-i spusese nimic despre tentativa lui de a fura craniul – se gândi cu amărăciune că acelea erau cuvintele potrivite – şi nu mai trebuia să-şi facă griji că fosila avea să ajungă în mâinile ei. Şi era posibil ca fermierul să se dovedească a fi un abat pentru Waverling Tools.

Todd se gândi că fuseseră nişte zile foarte tensionate, dar aşteptarea se sfârşise. Zâmbi şi porni prin coridor spre biroul şefului său.

Capitolul 47

Daniel Lane cuprinse în palmă sânul lui Billie June şi îi luă sfârcul în gură. Billie June gemu de plăcere şi îşi mişcă şoldurile pentru a simţi mai bine expresia supremă a pasiunii iubitului ei. De când

Billie June sosise în Beaumont pentru o săptămână, ca să se vadă chipurile cu prietena ei de la şcoală, el venise în camera ei de hotel în fiecare noapte şi făcuseră dragoste. Fosta ei colegă habar n-avea că Billie June era în oraş.

Când ajunsese în Beaumont, un mic orăşel de pe ţărmul Golfului Mexic, Billie June nu avusese nici cea mai vagă idee despre cum să ia legătura cu Daniel, dar asemenea impedimente nu puteau sta în calea unei conducătoare a luptei pentru drepturile femeilor şi ale animalelor.

— Care este cel mai bun hotel din Beaumont? îl întrebase ea pe şeful gării.

— Singurul pe care-l avem e Seaway, răspunsese el.

— Bănuiam eu, spusese Billie June. Se întorsese spre

o femeie care îi fusese tovarăşă de drum şi al cărei soţ venise s-o ia cu şareta. V-aş putea ruga să mă duceţi la hotelul Seaway? îi întrebase ea.

La hotel, când se semnase în registru, se uitase la celelalte nume.

— Oh, văd că un prieten de familie, Daniel Lane, este cazat aici, îi zisese ea gânditoare recepţionerului. Mă întreb ce caută în oraş.

— Nu ştiu, dar, când a sosit, m-a întrebat cum poate să ajungă la Spindletop. Câţiva nebuni cred că sub domul de sare de-acolo se află petrol. A devenit un soi de atracţie turistică.

— Cred că aş vrea s-o văd şi eu. Cum pot ajunge acolo?

Recepţionerul îi spusese că putea să-l roage pe Wally, singurul birjar din oraş, s-o ducă la Big Hill, un alt nume pentru Spindletop, unul dintre cele drăguţe pe care le avea locul respectiv. Şi o avertizase să aibă grijă să nu o ia pe drumul cel lung şi să-i ceară mai mulţi bani decât făcea. Îmbrăcată cu o rochie de vară nouă, al cărei corsaj accentuat şi a cărei talie îngustă îi puneau în valoare pieptul amplu, urcase într-o şaretă hodorogită, mânată de un individ cu o faţă de pungaş şi la care era înhămat un cal chinuit. Se gândise că, mai târziu, trebuia să discute cu Wally despre îngrijirea sărmanului animal.

— La Big Hill, cunoscut şi ca Spindletop, te rog, îi zisese ea birjarului. Şi nici prin cap să nu-ţi treacă să-mi ceri mai mulţi bani decât face cursa. Dacă încerci, crede-mă că vei pierde mai mult decât o sumă umflată. Ne-am înţeles?

— Da, doamnă, răspunsese Wally.

Billie June, care auzise de dispariţiile unor femei care se duseseră singure în oraşe ciudate, adăugase:

— Ca să fiu sigură că ne-am înţeles, află că patronul hotelului, recepţionerul şi servitoarea mea – nu venise însoţită de o servitoare – ştiu unde am plecat şi cine mă duce acolo. Dacă mi se întâmplă ceva, tu vei fi spânzurat. Ne-am înţeles?

— Da, doamnă, rostise Wally.

După un drum de aproape 7 kilometri, ajunseseră într-un loc mlăştinos şi sterp despre care Wally declară că era Big Hill, cunoscut şi ca Spindletop. Lui Billie June nu i se păruse că arăta ca un deal, ci ca un dâmb de vreo 5 metri înălţime, acoperit cu iarbă firavă şi încoronat cu un petec de nisip alb. Billie June văzuse că la baza lui se aflau câţiva bărbaţi cu cizme până la genunchi, unul dintre ei fiind Daniel Lane. Billie June coborî din şaretă.

— Rămâi aici şi aşteaptă-mă! îi poruncise ea birjarului.

— Vă duceţi acolo, doamnă? Printre toţi bărbaţii ăia? Nu aveţi cum să ajungeţi acolo decât dacă treceţi peste buştenii pe care ei i-au pus drept cale de acces.

— Mă voi descurca, spusese Billie June. Aşteaptă-mă aici!

Conversaţia bărbaţilor încetase când aceştia o zăriră pe Billie

June, care se apropia ţinându-şi cu o mână pălăria cu boruri largi, cu cealaltă ridicându-şi fusta pentru a străbate instabilul podeţ din buşteni făcut ca să se poată ajunge mai uşor la acel loc de mare interes. Cu gura căscată, Daniel Lane îşi croise drum printre oameni pentru a o întâmpina la capătul podeţului.

— Dumnezeule mare, Billie June, ce cauţi aici?

— Am venit să te văd, Daniel. De fapt, ar trebui să mă întâlnesc cu o colegă de şcoală care locuieşte în oraş. Asta i-am zis lui Sloan, dar, de fapt, am venit ca să fim împreună… singuri, rostise Billie June, sensul cuvintelor fiind susţinut de privirea directă şi de bărbia ridicată. Stau la hotelul Seaway din Beaumont, la fel ca tine. Coincidenţele mă uimesc mereu. Am camera 213, care se află la capătul coridorului. Este foarte liniştită. Poate, vei trece pe-acolo diseară.

Îi salutase din cap pe bărbaţii care priveau, îi zâmbise lui Daniel, care rămăsese fără cuvinte, se răsucise şi pornise spre şareta din care privea Wally.

— La hotel, Wally, te rog! îi ceruse Billie June după ce se instalase pe banchetă.

— Da, doamnă, rostise Wally.

*

Daniel veni în camera ei de la hotelul Seaway la ora 20.00 în acea seară. Billie June purta un halat şi nimic pe dedesubt, iar părul castaniu-deschis i se revărsa pe umeri.

— Ai luat cina? îl întrebă ea.

— Nu vreau cina, spuse Daniel. Te vreau pe tine.

Era ultima noapte pe care o petreceau împreună, în dimineaţa următoare Billie June având să ia trenul spre Fort Worth.

— Fratele meu se însoară, rosti ea zăcând cuprinsă de o epuizare euforică alături de Daniel.

— Cu fiica bancherului?

— Nu. Cu Samantha Gordon.

Daniel se ridică într-un cot şi o privi surprins.

— Cu Samantha Gordon? Parcă era logodit cu Anne Rutherford.

Billie June începu să se joace cu părul de pe pieptul lui.

— Ei bine, nu erau logodiţi de fapt, dar toată lumea se aştepta ca ei să se căsătorească.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt sigură, dar eu şi Millie May suntem fericite că s-a întâmplat. O iubim pe Samantha şi nu o putem suferi pe Anne. Billie June râse. S-a întâmplat a doua zi după ce Sloan a venit acasă cu ceva care arăta precum craniul uscat al unui animal, pe care bănuiesc că voia să i-l dea Samanthei. Poate că asta a convins-o. Ea a fost fascinată mereu de fosile.

— Ce fel de animal?

— L-am văzut doar în treacăt, aşa că n-aş putea spune. Sloan l-a pus sub braţ şi l-a dus în camera lui fără a zice o vorbă.

Interesat de-a binelea şi veşnic atent la tot ce avea legătură cu domnul Mare şi Tare, Daniel se sprijini de perne şi îşi luă o ţigară. Unele dintre lucrurile cu care îşi permitea să se răsfeţe din salariul de la Waverling Tools erau ţigările

gata rulate, în general considerate ceva efeminat de către fumători. Părerea tuturor era că trabucurile şi pipele erau cele care se potriveau unui bărbat. Însă lui Daniel nu-i plăceau nici trabucurile, nici pipele şi ar fi înfruntat pe oricine ar fi îndrăznit că spună că nu era bărbat fiindcă prefera ţigările. Cei care îndrăzniseră s-o facă atunci când şi le rula singur regretaseră amarnic. Îi plăcea să savureze o ţigară mai ales după ce făcea sex.

— De ce a fost atât de secretos? întrebă el.

— Nu ştiu. Poate că a vrut să-i facă o surpriză Samanthei şi s-a temut să nu-i zic din greşeală. Nu mă pricep să păstrez secrete. Zâmbi. Decât dacă este vorba de noi doi. În sfârşit, a doua zi, duminică, a încheiat relaţia cu Anne şi a cerut-o în căsătorie pe Samantha.

— Serios? rosti Daniel rumegând informaţia.

Ştia că Samantha era interesată de paleontologie şi zâmbi gândindu-se că, poate, Sloan o ceruse cu o fosilă, în loc de un inel de logodnă. Puse pe noptieră ţigara neaprinsă, păstrând-o pentru mai târziu. Billie June îşi coborâse mâna spre vintrele lui.

*

— Fireşte că nu mă deranjează să-ţi petreci câteva zile la Fort Worth, împreună cu Samantha şi mama ei, îi spuse Todd lui Ginny vineri dimineaţă, pe peronul gării. Stai cât timp e nevoie pentru a o ajuta pe Samantha să-şi plănuiască nunta.

— Sunt foarte încântată că m-a rugat să-i fiu doamnă de onoare, zise Ginny. Am crezut că Millie May sau Billie June vor avea parte de privilegiul ăsta, dar îmi dau seama că a fost diplomată cerându-mi asta. Cum ar fi putut Sam s-o aleagă pe una dintre surori în detrimentul celeilalte?

Flecăreala lui Ginny abia răzbătea printre gândurile tensionate ale lui Todd. Se întrebă cât de încântată ar fi soţia lui că fusese aleasă doamnă de onoare dacă Samantha descoperea că el pusese la cale distrugerea presupusului loc de îngropăciune al sauropodelor. Supărată

şi uimită, Samantha îi scrisese o scrisoare, pe care o primise miercuri, în care îi spunea că fosila dispăruse, ceea ce îi confirmase că Sloan nu-l dăduse de gol şi nici nu-i arătase craniul confiscat. Îi scria că habar n-avea cum de dispăruse. Nu era genul de lucru de care un animal de pradă sau câinii de la fermă să fie interesaţi, plus că ar fi găsit urmele lor.

El îi scrisese că, poate, Saved era vinovatul. Poate că scosese fosila cu coarnele şi o împinsese pe păşune, distrugând-o cu copitele.

Euforia de miercuri a lui Todd fusese diluată de anxietatea provocată de strădania găsirii unei soluţii ca Samantha să nu afle niciodată de implicarea lui în acea chestiune, dar nu găsise nicio cale de scăpare. Samantha era o fată foarte deşteaptă. Cunoştea dorinţa lui arzătoare de a dovedi că era un geolog excepţional. Când avea să afle că el era responsabil de interesul companiei petroliere faţă de terenul de la Windy Bluff şi văzând că aparatul de fotografiat şi pozele nu mai veneau de la New York, urma să rezolve într-un minut misterul dispariţiei craniului. Singura explicaţie logică era că bunul ei prieten şi fost coleg de clasă se întorsese la fermă pentru a distruge dovada că acolo era posibil să se fi produs un important fenomen paleontologic. Desigur, Todd va nega orice vină şi va susţine că luase probele de sol deoarece, în calitate de geolog şi de angajat al Waverling Tools, considerase că era de datoria lui să-i raporteze şefului său bănuielile că în Las Tres Lomas exista un zăcământ de petrol. Dar nici el nu era prost. Luase măsuri pentru a-şi susţine inocenţa.

În dimineaţa aceea, Ginny se ducea cu trenul la Fort Worth fără a şti că soţul ei şi Nathan aveau să facă acelaşi lucru o oră mai târziu, însă ei aveau să se întoarcă în aceeaşi zi, iar ea plănuia să rămână peste weekend. Din câte se părea, Neal nu o informase pe Samantha că aştepta vizitatori, altminteri ea i-ar fi spus lui Ginny. Todd avea bănuiala că fermierul, cunoscând părerea fiicei lui despre forarea pe păşuni, preferase să păstreze pentru sine informaţia despre vizită şi scopul ei, aşa că implicarea lui

Todd avea să mai rămână secretă o vreme.

Faptul că luase – furase – acea dovadă paleontologică era cel mai mare păcat pe care Todd îl comisese vreodată şi ar fi pariat că acelaşi lucru era valabil şi pentru Sloan Singleton. Totuşi, trădarea fermierului era mai gravă. Todd trăda o prietenă. Sloan o trăda pe fata cu care urma să se însoare. În mod cert, Samantha îi povestise lui Sloan despre descoperirea ei şi misterioasa dispariţie a acesteia. Ce părere ar avea despre cererea în căsătorie a lui Sloan dacă ar afla de întâlnirea întâmplătoare a logodnicului ei cu Trevor, la Windy Bluff, şi despre discuţia lor din după-amiaza de dinainte de a o cere de soţie? Dacă tipul era atât de deştept cum îl considera Todd, avea să arunce craniul acela. În orice caz, Todd se crispă când se gândi că el şi Sloan Singleton ajunseseră complici într-o conspiraţie, ceea ce era exact ca şi cum ai fi pus o mangustă şi un şarpe în aceeaşi cuşcă. Tot ce putea face Todd pentru a se proteja era să păstreze distanţa faţă de logodnicul Samanthei.

Capitolul 48

Vineri după-amiază, Neal se sprijini de spătarul scaunului de la uriaşul birou din bibliotecă şi îşi împreună mâinile pe pântecul uşor bombat, savurând al treilea cel mai mare motiv de fericire din câte cunoscuse. Primul fusese faptul că Estelle acceptase să se mărite cu el, iar al doilea primirea Samanthei în braţele lui, în acea noapte de demult. În afară de acele amintiri, niciuna nu se putea compara cu a sosirii acasă în după-amiaza de miercuri. Bucuria de a-şi revedea fiica şi de a fi din nou în relaţii bune cu ea fusese suficient de mare în sine. Dar, văzându-i pe Grizzly şi Silbia şuşotind amical în bucătărie, ar fi trebuit să suspecteze că mai era ceva. În general, cei doi se înţelegeau precum câinele şi pisica. Iar masa fusese aranjată foarte festiv, cu flori, cu tacâmurile şi vesela cele mai bune şi pentru mai multe persoane decât ar fi fost de

aşteptat.

— Probabil, Silbia crede că i-am invitat pe toţi lucrătorii de la fermă, îi zisese Samanthei după ce văzuse masa, dar asemenea lucruri erau treaba ei, iar el nu avea de ce să-şi bată capul cu ele.

Aşa că făcuse o baie bună, aţipise puţin şi se trezise revigorat, simţind mirosul de bun venit al viţelului fript pentru cină. Se simţea uşor de parcă ar fi slăbit vreo 5 kilograme şi fluieră în timp ce se îmbrăcă, întrebându-se ce voia Sloan să-i ceară. Abia aştepta să-şi petreacă seara cu el şi cu surorile lui, care erau mereu o companie plăcută, şi desigur, să se bucure de prezenţa fiicei lui. Dacă şi Estelle ar fi fost acolo, totul ar fi fost perfect.

Dornic să-şi bea burbonul şi auzind voci la parter, coborâse în bibliotecă, unde, spre surprinderea lui, îi găsise doar pe Samantha şi pe Sloan, băiatul fiind la fel de frumos precum titanii aurii din cărţile de mitologie ale lui Neal. Dădu mâna cu Sloan şi spuse:

— Am aflat că vrei să-mi ceri ceva.

Parcă dăduse un semnal. Cu un zâmbet mare cât soarele, Estelle intră în cameră, urmată de Millie May, Billie June, Silbia, Grizzly şi Wayne. Cu toţii aşteptaseră lângă uşă. Sloan se duse direct la Samantha, o cuprinse de talie şi se răsuci spre el.

— Domnule Gordon, rosti el, îmi acorzi permisiunea de a mă căsători cu fiica dumitale?

Ei bine, nici că se putea mai bine pentru un tată. Neal se gândise la Seth Singleton când, deşi simţea că se sufocă, rostise un „da!” hotărât, după care toţi se distraseră grozav, mâncând, bând şi veselindu-se până la primele ore ale dimineţii. Evident, Estelle rămăsese peste noapte acolo şi făcuseră dragoste pentru prima dată de nu mai ţinea minte când, exprimându-şi iubirea pe care i-o purta prin una dintre cele mai grozave partide pe care le avuseseră vreodată.

— Dumnezeule! exclamase ea. Încă te pricepi, moşule!

Da, domnule, încă se pricepea, avea tot ce era

important, iar fiica lui avea să se mărite curând cu bărbatul perfect pentru ea. Urma să aibă nepoţi, grijile că nu exista un moştenitor aveau să dispară, iar el va vedea devenind realitate visul lui şi al lui Seth – unirea fermelor Las Tres Lomas şi Triple S. Miercuri seară, discutase în particular cu Sloan despre asta, iar cel care urma să-i fie ginere în curând era de acord să conducă împreună fermele ca şi când ar fi fost una singură. Neal avea să se retragă treptat şi să-l lase pe Sloan să se ocupe singur de tot. Oricum, asta intenţionase înainte de apariţia Samanthei. Mai avea de trăit nişte ani şi voia să călătorească împreună cu Estelle. Îşi va înfrânge fobia şi va merge cu trenul. Dorise întotdeauna să vadă New York-ul. Neal nu vedea decât o singură problemă care i-ar fi putut întuneca fericirea deplină. Sam avea să se opună forării în Las Tres Lomas.

Samantha şi mama ei, care stătuseră şi noaptea de joi acolo, plecaseră devreme în dimineaţa aceea, împreună cu Millie May şi Billie June, pentru a-şi petrece weekendul la Estelle, unde avea să vină şi Ginny Baker, ca să discute planurile de nuntă. Neal îşi lăsase fiica şi soţia să plece fără a le spune că urma să se vadă cu un concesionar şi cu Todd Baker, dorind ca, mai întâi, să afle despre ce anume era vorba. Oare unde dorea compania să foreze? Singurele informaţii le primise de la un mesager care reprezenta Waverling Tools, din Dallas. Se părea că Todd vizitase ferma în absenţa lui Neal şi credea cu tărie că Las Tres Lomas se afla pe un mare zăcământ de petrol. Existau multe argumente care să înmoaie dezaprobarea Samanthei, iar el spera ca şi viitorul ginere să i se alăture în munca de convingere. Sloan avea să-şi dea seama de utilitatea forării. Minţile crescătorilor de vite din Texas erau veşnic preocupate de întrebarea dacă aveau să-şi poată păstra fermele în caz că apărea vreo perioadă de secetă prelungită. De la 1 aprilie, o singură ploicică se abătuse prin acele locuri. Având în bancă bani proveniţi din petrol, Las Tres Lomas şi Triple S îşi puteau păstra toţi angajaţii, puteau cumpăra hrană pentru vite dacă recoltele de lucernă se uscau pe câmp şi îşi permiteau să angajeze unul

dintre acei botanişti care modificau plantele, pentru a lucra împreună cu Samantha la crearea unora care să reziste mai bine la secetă. Având în vedere pasiunea ei pentru studiile la microscop, cu siguranţă îi va surâde ideea.

Şi mai era un motiv pentru care Neal dorea să se foreze. O ducea bine, dar voia să fie bogat. Banii erau importanţi. Erau ca o sabie în mâinile măreţilor titani care stăpâniseră universul, în cărţile lui de mitologie. Avea o poziţie respectabilă în politica locală, dar îşi dorea ca vorbele lui să ajungă mai departe, să-şi folosească influenţa ca să facă tot ce era mai bine pentru Texas, statul lui natal, pentru a cărui independenţă familia lui luptase şi pe care el îl apărase de agresiunea Nordului. Prea mulţi oameni de proastă calitate de prin alte locuri – trepăduşi politici – intrau în conducerea statului şi ocupau poziţii înalte gândindu-se exclusiv la propriile interese.

Silbia bătu în uşa bibliotecii, anunţând sosirea vizitatorilor lui. Îşi iţi capul de după uşă.

— Au venit, rosti ea. Unde vreţi să-i poftesc?

Inima lui Neal începu să bată cu repeziciune.

— Invită-i aici, spuse el, şi trase adânc aer în piept.

Privirea lui căzu pe şirul de cărţi bine păstrate care spuneau poveştile măreţilor titani, primii zei şi zeiţe din mitologia greacă. Şi trebui să recunoască măcar faţă de sine că îi *plăcea* ideea, *imaginea* lui ca puternic conducător al Texasului, asemenea zeilor din colecţia sa. Încă de pe vremea copilăriei sale, îşi dorise să devină aidoma unuia dintre ei cândva. În a cui mână ar fi fost mai eficientă sabia puterii? Iar banii din petrol – mulţi bani – aveau să-i facă visul să devină realitate.

— Bine aţi venit, domnilor, zise el ridicându-se pentru a da mâna cu ei.

Cei doi erau foarte diferiţi. Todd Baker era înalt, dar slab ca o sperietoare de ciori şi agitat ca o trestie în bătaia vântului. Celălalt era la fel de înalt, dar avea trupul musculos şi un aer de forţă calmă şi răbdătoare. Neal i se adresă lui Todd mai întâi.

— Todd, mă bucur să te revăd. Parcă ieri, abia dacă

erai mai înalt decât carâmbul cizmelor tatălui tău, iar acum, eşti ditamai geologul. Lui Nathan, îi spuse: Dumneata trebuie să fii concesionarul despre care mi s-a zis că va veni.

Neal remarcă faptul că extraordinarii ochi ai tânărului bărbat nu erau nici albaştri, nici verzi, ci o combinaţie intensă a celor două culori.

— El este fiul lui Trevor Waverling, îl prezentă Todd sperând că acea informaţie va avea greutate în cadrul negocierilor şi că Nathan nu va da cu bâta în baltă spunând care era numele lui de familie adevărat şi creând confuzie.

— Nathan e suficient, domnule Gordon, rosti Nathan strângându-i mâna. Aveţi un loc frumos aici.

Neal aruncă o privire apreciativă prin bibliotecă.

— Mulţumesc! Bătrâna coşmelie ar avea nevoie de ceva îmbunătăţiri, dar este suficient de confortabilă.

— Mă refeream la pământul pe care îl aveţi, domnule. Este una dintre cele mai frumoase ferme din câte am văzut.

Neal remarcă foiala stânjenită a lui Todd.

— Ah! exclamă el. Vorbeşti din experienţa de concesionar sau ai crescut la o fermă de vite?

— Nici una dintre astea, răspunse Nathan. Sunt nou în meseria asta şi am crescut la o fermă unde se cultiva grâu.

Aşadar, este posibil ca băiatul să aibă unele îndoieli în privinţa forării într-un pământ bun pentru agricultură sau păşunat”, se gândi Neal ghicind existenţa unui mic conflict între concesionar şi geolog. Cu atât mai rău că Samantha avea să găsească un spirit înrudit în acel tânăr, însă Neal constată că şi el îl plăcea. Băiatul emana o francheţe care îi plăcea. Rămânea de văzut dacă avea dreptate în privinţa lui, dar deocamdată Neal era înclinat să aibă încredere că îi va prezenta corect toate datele şi că îi va face o ofertă corectă.

Se aşezară pe scaunele de la masa mare folosită de Neal pentru jocurile sale de poker. Todd întinse o hartă a zonei de la Windy Bluff făcută cu ocazia unei alte îndrăzneţe vizite clandestine a locului care îl interesa, de data aceea izbutind să nu fie descoperit. Folosindu-se de o

busolă gradată, de un metru cu banda din oţel şi de alte instrumente topografice şi luând ca repere stâncile de la Windy Bluff şi poarta gardului, Todd realizase o hartă detaliată a suprafeţei unde credea că era cel mai probabil să se găsească petrol.

— Aşadar, asta-i zona unde doriţi să foraţi! exclamă Neal cuprins de uşurare. Slavă Domnului! Oricum, bucata aia de teren nu e bună de nimic, abia având suficientă iarbă pentru a hrăni boul la care ţine fiică-mea. Cum Dumnezeu s-a întâmplat de ai ajuns la Windy Bluff ca să faci această descoperire, Todd? Mesagerul vostru nu mi-a spus.

Todd schimbă o privire cu Nathan. Din întrebarea lui Neal reieşea clar că Samantha nu-i zisese nimic despre fosila găsită de ea. Todd îşi dori să poată minţi, să spună că Samantha îl invitase să-i vadă boul de care se ataşase. Totuşi, cu ocazia întâlnirii avute cu Nathan şi tatăl lui în duminica ulterioară descoperirii, Todd le zisese de inconvenientul care l-ar fi putut împiedica pe Neal Gordon să accepte forarea în zona dorită. Todd le amintise celor doi că o cunoscuseră pe Samantha la prelegerea pe teme paleontologice care avusese loc la Fort Worth, în martie. Amândoi îşi amintiră de părul ei blond-roşcat.

— Ei bine, domnule… începu Todd să-i explice, dar lăsă deoparte partea cu furtul.

Când isprăvi, buna dispoziţie a lui Neal se diminuase. Rămase tăcut câteva minute, analizând cele aflate în timp ce îşi mângâia gânditor bărbia.

— Nu… nu v-a zis Samantha despre descoperirea ei, domnule? întrebă Todd.

Neal se aşeză mai bine pe scaun, simţind povara dezamăgirii. Ar fi trebuit să se aştepte ca lucrurile să nu fie simple.

— M-am întors acasă cu doar două zile în urmă şi au fost alte lucruri importante de discutat. După cum ştii, Todd, fiica mea se mărită. Mama ei a venit acasă şi am avut oaspeţi cu care am celebrat vestea. Simt sigur că Samantha mi-ar fi spus până la urmă.

— Aşadar, până nu discutaţi cu fiica dumneavoastră, nu e cazul să cercetez terenul? întrebă Nathan încet.

Neal începu să bată darabana în masă.

— Deci fiica mea crede că la Windy Bluff se află un loc de îngropăciune a dinozaurilor? Tu ce părere ai, Todd? Că ai văzut craniul.

— Era doar un fragment dintr-un craniu şi nu pot fi sigur.

— Era?

Todd simţi un fior de nelinişte.

— Da, domnule, *era.* Nu se mai află acolo. Samantha mi-a scris că… a dispărut.

Todd percepu privirea curioasă aţintită de Nathan asupra lui, dar putea susţine că pur şi simplu uitase să le comunice asta deoarece primise scrisoarea Samanthei la multe zile după raportul de duminică.

— Hm! făcu Neal. Aşadar nu există nicio dovadă a faptului că, la Windy Bluff, este posibil să se afle un loc de îngropăciune?

— De fapt, s-ar putea să existe, rosti Todd pe un ton ezitant, din nou conştient că Nathan se uita la el cu ochii îngustaţi.

La întâlnirea de duminică, Todd nu pomenise nimic de fotografiile pe care Samantha le făcuse cu Kodakul ei, care era ascuns într-un sertar al biroului său. Era de aşteptat ca acea informaţie care lipsise din raportul de duminică să iasă la iveală în cele din urmă şi cel mai bine era să o dezvăluie cu acea ocazie.

În vreme ce Nathan îl privea cu atenţie, Todd le povesti despre ce era vorba. Când isprăvi, Neal întrebă:

— Unde este aparatul acum?

— În drum spre Rochester, New York, pentru ca fotografiile să fie developate, spuse Todd cu o expresie impasibilă pe chip.

— Deci ele ne vor zice cum stau lucrurile?

— Aşa este, domnule, dar, repet, nu cred că avem de ce să ne facem griji. În opinia mea profesionistă, nu vor face decât să arate că fosila a aparţinut unei specii care a

dispărut mult mai recent.

Neal întoarse capul spre Nathan.

— De câţi acri crezi că e nevoie, fiule?

— Doi, domnule.

— Numai doi. Atunci, nu cred că ar trebui să existe vreun conflict de interese. Puteţi fora puţin mai departe de locul unde a fost găsit acest…

— Neal îşi răsuci arătătorul în aer – … artefact, nu-i aşa?

Nathan şi Todd se uitară unul la altul, apoi Nathan rosti:

— Nu, domnule. O instalaţie de foraj trebuie pusă acolo unde descoperirile geologice indică petrol. Dacă săpăm cinci metri mai departe, este posibil să nu găsim nimic.

— Înţeleg… spuse gânditor Neal. Mare păcat! Se uită la Todd. Dar dacă tu ai dreptate, iar Samantha se înşală în privinţa identităţii acelui os, nu văd niciun motiv pentru care să nu vă concesionez acel teren. Am dovada că familia mea deţine toate drepturile de proprietate asupra pământului, plus o copie a testamentului tatălui meu, dar, din câte ştiu, înainte de a negocia drepturile asupra mineralelor şi ale terenului, trebuie să confirmaţi autenticitatea lor la tribunal. Aşa este, Nathan?

— Aşa este, domnule Gordon.

Todd îşi îndreptă nerăbdător trupul.

— Asta înseamnă că ne-am înţeles?

— Înseamnă că Nathan îşi poate începe cercetările în privinţa actelor, Todd. Iar acum, hai să mergem să vedem exact care e locul despre care vorbim.

Capitolul 49

Luni dimineaţă, în primul weekend al lunii iulie, Trevor Waverling privi în jurul mesei de conferinţe, la care se aflau Nathan, Daniel Lane, geologul companiei, maistrul uzinei şi

contabilul. Îşi petrecuse weekendul cu o prietenă şi se întorsese acasă, pentru a face baie şi a-şi schimba hainele, după ce fiul lui plecase deja la serviciu, aşa că nu-l putuse întreba cum decursese întâlnirea cu proprietarul de la ferma Las Tres Lomas.

— Începe tu, Todd. Cum au mers lucrurile cu Neal Gordon?

Todd se foi pe scaun.

— Nu sunt sigur, dar am speranţe. Nu ne-a refuzat şi i-a spus lui Nathan că poate începe verificarea actelor de proprietate. N-ar trebui să fie nicio problemă cu ele. Domnul Gordon zice că pământul în chestiune aparţine familiei lui din 1820. Nu au existat alţi proprietari, aşa că nu ne aşteptăm la vreo problemă în privinţa drepturilor de proprietate asupra mineralelor.

— Ce anume îl reţine? Credeam că se va repezi să accepte preţul corect pe care i-l oferim.

— Fiica lui, răspunse Nathan. Este împotriva forării într-un teren arabil sau de păşunat. Când ne-am întâlnit cu domnul Gordon, ea nu fusese informată despre motivul vizitei noastre. Nu a fost la fermă în weekend, iar până nu se întoarce, astăzi, el nu ne poate da un răspuns.

— Domnul Gordon spune că terenul unde vrem să forăm nu e bun pentru păşunat, aşa încât nu credem că ea va obiecta, rosti Todd.

Nathan se uită sceptic la Todd.

— Chiar nu crezi? Pe lângă faptul că în apropiere de acel loc există un izvor, fiica domnului Gordon crede că Windy Bluff este locul de îngropăciune al unei turme de dinozauri.

Daniel Lane interveni brusc interesat:

— De ce crede asta?

Todd flutură o mână pentru a minimaliza importanţa subiectului.

— Oh, Samantha a găsit un fragment de craniu fosilizat care i s-a părut a fi al unui dinozaur, iar acum, crede că e posibil ca mai mulţi să fi trăit şi murit acolo, cu milioane de ani în urmă.

— Are o logică, zise Nathan. Solul din acea zonă conţine nisip marin, ceea ce sugerează că o masă enormă de apă a acoperit cândva acel loc, ceea ce reprezenta o atracţie naturală pentru dinozauri.

— De unde ştii atât de multe despre dinozauri? întrebă Todd uşor iritat.

— Citesc mult.

Trevor se uită de la geolog la fiul său. Oare exista o oarecare fricţiune între cei doi? Spera că nu. Apreciase surprinzătorul noroc că ei doi formau o echipă compatibilă. Fiecare avea propriile opinii, neinfluenţate de ale celuilalt. Până în acel moment, fuseseră în total acord în privinţa analizelor din rapoartele pe care i le prezentaseră, confirmând încrederea pe care o avea în judecata lor.

— Todd, tu ai examinat relicva, rosti Trevor. Ce părere ai? Aparţine unui dinozaur?

Todd ridică din umeri şi repetă răspunsul pe care i-l dăduse lui Neal Gordon:

— După părerea mea, nu, dar nu vom şti niciodată cu certitudine. A dispărut înainte de a apuca să fie examinat de experţi *in situ.*

— Cum adică a dispărut? întrebă Daniel Lane.

— Când s-a dus din nou acolo, Sam n-a mai găsit fosila. În acea zonă este un bou la care ea ţine. Eu cred că animalul a scos fosila cu coarnele şi a sfărâmat-o. În orice caz, a dispărut.

Daniel ridică o sprânceană.

— Serios? se miră el.

— Aşadar, nu există nicio dovadă şi niciun martor, cu excepţia ta, Todd, care să susţină dorinţa ei de a nu se fora, zise Trevor.

Înainte ca geologul să apuce a replica, Nathan rosti:

— Domnişoara Gordon a fotografiat fosila, aşa că pozele ar trebui să spună ceva. I-a încredinţat Kodakul lui Todd, pentru ca el să-l trimită prin poştă la developat. Nu-i aşa, Todd?

Îmbujorându-se şi incapabil a se abţine să nu-i arunce o privire rapidă lui Nathan, fiindcă remarcase folosirea

cuvântului „încredinţat”, Todd zise:

— Da, dar n-am crezut că merită să vă pomenesc de aparatul de fotografiat, domnule Waverling. Părerea mea profesională este că pozele vor infirma presupunerile Samanthei.

— Şi când ai expediat aparatul? întrebă Nathan.

Ignorându-l pe Nathan şi fără a se uita la cineva anume, Todd rosti sec:

— În 18 iunie.

Trevor desluşi din nou o scânteie de fricţiune între cei doi. Oare Todd omisese intenţionat să pomenească de aparatul de fotografiat sau pur şi simplu credea că pozele aveau să se dovedească neimportante? Avea să discute mai târziu cu geologul despre acest lucru.

— Pari a cunoaşte familia, Todd. Au Gordonii şi alţi copii? întrebă el.

— Nu, domnule. Samantha este singurul lor copil. Soţii Gordon au adoptat-o când avea doar câteva zile.

— Aşadar, nu există fraţi sau surori care să se opună forării în acel loc. Aşa stând lucrurile, încotro credeţi, băieţi, că va înclina Neal Gordon – spre Waverling Tools sau către fiica lui?

— După părerea mea, s-a decis deja să semneze contractul de concesiune, spuse Todd.

— Eşti de acord cu asta, Nathan?

— Mă tem că da.

— De ce zid că te temi?

Gândindu-se cum să răspundă la întrebare, între sprâncenele lui Nathan apăru un rid de încruntare care îi aminti lui Trevor de tatăl lui.

— Pentru că, dacă acolo există un loc de îngropăciune a dinozaurilor, lucrările de foraj îl vor distruge, nemaivorbind de faptul că, cel puţin timp de o generaţie, va fi contaminat izvorul care asigură necesarul de apă în acea zonă a fermei. O asemenea sursă de apă e mană cerească pentru un om care trăieşte din ce-i oferă pământul.

— Dacă vom găsi petrol, Gordon nu va mai trebui să trăiască din ce-i oferă pământul acum, spuse Todd.

— *Dacă* vom găsi petrol, replică Nathan.

Trevor îşi studie fiul. La urma urmelor, era fiul lui potrivit să fie concesionar pentru o companie petrolieră? Care dintre strămoşii fiului său era responsabil pentru respectul lui faţă de pământ şi apă? Desigur, bunicul din partea mamei. Tatăl lui Millicent fusese un ticălos, dar preţuise nespus de mult „binecuvântările naturii”, cum îi plăcuse să zică. Nathan nu fusese una dintre binecuvântările naturii apreciate de el.

— Da, asta este întotdeauna marea întrebare, rosti Trevor. Cum ne va anunţa Neal Gordon dacă facem afacerea?

— Ferma lui nu are telefon, răspunse Todd. Îl va folosi pe al vecinului său pentru a ne suna aici, la sediul companiei.

— Este vorba de ferma lui Sloan Singleton? întrebă Daniel.

Capetele de la masă se întoarseră curioase spre el.

— Da, despre ferma lui, spuse Todd. Îl cunoşti?

— Mda, îl cunosc, răspunse Daniel.

— Sloan şi fiica lui Gordon se vor căsători, îi informă Todd. Sper că el va fi de partea noastră şi o va convinge pe Samantha că ar fi înţelept să se foreze. Ferma lui şi a lui Gordon sunt gard în gard, aşa că ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda, ca să zic aşa.

Trevor remarcă zâmbetul discret al depanatorului său.

— Ai ceva de adăugat pe această temă, Daniel?

— Nu, domnule, rosti Daniel îndreptându-şi trupul pe scaun. Absolut nimic.

Privirea întrebătoare a lui Trevor rămase aţintită asupra lui câteva secunde, apoi coborî spre agenda lui. La încheierea întâlnirii, spuse:

— Nathan, aş vrea să discutăm în biroul meu, te rog!

Ceilalţi îi luară rapoartele şi se uitară pe furiş la Nathan, întrebându-se dacă nu cumva fiul şefului nu dăduse de necaz. Cu Trevor Waverling, nu se ştia niciodată. Cuvintele rostite de şeful lor în sala de conferinţe puteau ascunde o invitaţie la prânz sau nişte reproşuri explozive pe

care urma să le facă în biroul lui. Niciodată, nu lăuda şi nu certa pe nimeni în faţa celorlalţi angajaţi. Era posibil ca lui Nathan să i se ţină o predică despre loialitate. Toată lumea era pregătită să foreze în pământul lui Gordon, mai puţin băiatul de la ferma din Gainesville, Texas. Todd se duse în biroul lui pentru a aştepta telefonul de la Neal Gordon, sperând că şeful lui avea să-i tragă fiului său perdaful pe care îl merita. El şi Nathan începuseră să aibă păreri diferite. Cum puteai să fii concesionar dacă nu erai dispus să sacrifici ce se afla pe pământ pentru a ajunge la ce era sub el?

*

„Ticălosul naibii!” se gândi Daniel despre Sloan Singleton în timp ce se îndrepta spre Atelierul de proiectare. Când Billie June îi spusese că fratele ei dusese pe furiş craniul unui animal în camera lui de la Triple S – Daniel îşi imagina ceva din os alb, fragil precum porţelanul şi cu muchii ascuţite –, se întrebase care fusese motivul. Acum, ştia. Sloan îl luase pentru a scăpa de dovada care ar fi putut să împiedice forarea în Las Tres Lomas, după care o părăsise pe Anne Rutherford şi o ceruse de soţie pe domnişoara Gordon. După cum spusese Todd: ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda. Dar Samantha Gordon merita un bărbat mai bun. Daniel îi putea număra pe degetele de la o mână pe oamenii care fuseseră buni cu el, iar Samantha Gordon era unul dintre ei. Pe vremea când îl slugărise pe Chandler, îl apucase o tuse urâtă şi o durere de gât chinuitoare, dar nu-şi permisese să stea acasă şi să piardă bani. În săptămâna aceea, ea trecuse pe la fierărie pentru a lua o zăbală reparată de el, plătise şi plecase, dar se întorsese o jumătate de oră mai târziu, cu o cutie cu pastile pentru gât, pe care o cumpărase de la spiţer. „Sper că te vor ajuta să te simţi mai bine, domnule Lane”, îi zisese ea. Foarte puţini oameni îi spuseseră vreodată „domnule”, nemaivorbind să-i cumpere ceva şi să-i ofere de pomană. De asemenea, din câte îi zisese Billie June, îi luase apărarea

în faţa lui Sloan şi nu-i spusese că el continua să se vadă cu sora lui. Oare ce-ar gândi micuţa lady despre cererea în căsătorie dacă ar afla că el luase fosila? Ei bine, *acea* informaţie susţinută de Billie June putea fi un mod de a se răzbuna pe domnul Mare şi Tare.

Dar nu, avea să aştepte momentul potrivit pentru a se răzbuna pe Sloan Singleton. Era posibil ca Daniel să fi câştigat doi aliaţi în tabăra lui, deşi ei nu ştiau asta. Ce-ar crede Anne Rutherford despre motivul pentru care Sloan Singleton o lăsase baltă. Şi, mai important, ce-ar avea de spus *tatăl* ei, Noble Rutherford, despre fostul preşedinte al consiliului băncii lui? Bancherul nu era genul de om care să lase nerăzbunată o insultă la adresa fiicei lui. Acesta era un aspect de care Daniel Lane avea să ţină cont.

Capitolul 50

— Ia loc fiule, s-ar putea să dureze, rosti Trevor închizând uşa biroului în urma lui.

— Te frământă ceva? întrebă Nathan.

— Da. Vrei nişte cafea?

Fără a aştepta răspunsul lui, Trevor umplu două ceşti dintr-un ceainic pe care Jeanne tocmai îl adusese şi îi dădu una lui Nathan. După ce se aşezară amândoi, Trevor spuse:

— Am văzut că ai unele reţineri în privinţa forării în acel loc de la ferma Gordon.

— Ar fi păcat, dacă domnişoara Gordon are dreptate că acolo se află un cimitir al dinozaurilor.

Trevor puse zahăr în cana aburindă.

— Ştii că nu este treaba noastră să ţinem cont de asemenea consideraţii.

— Ştiu. Doar afirmam ceea ce este evident.

— Îţi aminteşti de domnişoara Gordon?

— Îmi amintesc părul ei.

— O fată atât de drăguţă şi singurul copil… Este posibil să aibă o influenţă considerabilă asupra tatălui ei. Va fi sarcina ta s-o convingi să accepte. Crezi că eşti capabil s-o faci?

Nathan sorbi din cafea şi se gândi cum să răspundă la întrebare.

— Nu ştiu ce să zic, spuse el. Cred că se va pune în balanţă cât de mult doreşte domnul Gordon să-i facă pe plac fiicei lui şi cât de mult îşi iubeşte ferma. Creşterea vitelor seamănă cu agricultura în sensul că proprietarul pământului îşi face permanent griji în privinţa supravieţuirii din punct de vedere financiar. Poţi fi bogat într-un an şi sărac în următorul.

— Dar nu vei îngădui părerilor personale să stea în calea negocierilor, nu-i aşa? Asta vreau să aflu de la tine, Nathan.

— Ai cuvântul meu că voi face tot ce pot pentru Waverling Tools, dar mă întreb dacă n-ai fi dispus să mă laşi să încerc a ajunge la un compromis mai întâi.

— La ce anume te gândeşti?

Harta zonei de la Windy Bluff era pe biroul lui Trevor. Nathan dădu la o parte hârtiile şi ceainicul, apoi o întinse.

— Dacă Neal Gordon ne îngăduie să forăm, aş vrea să verific locul propus de Todd, spuse el arătând spre stâncile desenate. În funcţie de limitele proprietăţii, am putea pune instalaţia aici – arătă spre un loc aflat dincolo de locul unde Todd căzuse de pe bou –, suficient de departe spre est pentru a nu afecta zona unde a fost găsit craniul.

Trevor se aplecă şi privi locul arătat.

— Dar izvorul?

— Izvorul s-ar putea să fie compromis.

— Păcat! Trevor se aşeză din nou pe scaunul lui. În regulă, dacă primim acceptul domnului Gordon, ai permisiunea mea să cauţi un alt loc de forare pe proprietatea lui. Oricum, va trebui să faci o vizită la tribunalul din Fort Worth, aşa că poţi împuşca doi iepuri dintr-o lovitură. Dar nu-l lua pe Todd cu tine. Este posibil să-ţi creeze dificultăţi. Du-te singur în această misiune, vino cu o recomandare, iar apoi vom discuta cu Todd.

— E în regulă aşa, rosti Nathan. Asta-i tot?

— Nu, nu este. Vreau să discutăm o chestiune de familie.

— Ce chestiune de familie?

Priceput la a-i judeca pe oameni, mai ales pe cineva atât de franc precum fiul lui, Trevor simţi că vorbele lui atinseseră o coardă sensibilă a băiatului. Familia însemna mult pentru el. Îi era dor de familia din Oklahoma, care nu era întru totul a lui, de casă, de fermă, de oameni, de oraşul în care crescuse. Din când în când, Trevor îi simţea dorul de casă. Dincolo de acele momente, băiatul ajunsese să ţină profund la noua lui familie din Dallas, la sora şi bunica lui. În privinţa tatălui său, Trevor nu era foarte sigur. Nathan ajunsese să se simtă mai bine în preajma lui, ba chiar îl respecta, în ciuda dubiilor pe care le avea în legătură cu moartea lui Jordan, însă acea parte a inimii sale în care se afla dragostea filială faţă de tată îi aparţinea bărbatului care îl crescuse. Cei 20 de ani erau pierduţi pentru tatăl care nu-i fusese alături.

Simţind un junghi de gelozie, Trevor deschise un sertar al biroului şi scoase un plic îngălbenit de timp. De cealaltă parte a biroului, în stilul lui obişnuit, Nathan aştepta răbdător să i se spună despre ce era vorba. Trevor îi zise:

— Nathan, vreau să citeşti asta, dar, înainte de a o face, trebuie să-mi promiţi că nu vei dezvălui nimănui conţinutul scrisorii. La fel ca mine, vreau ca şi tu să duci cu tine în mormânt ce vei afla.

Nathan îşi îndreptă puţin trupul.

— Aceasta este chestiunea de familie despre care vorbeai?

— Da. Am cuvântul tău de onoare?

— Pot s-o citesc înainte de a promite?

— Nu.

— De ce vrei s-o citesc?

— Pentru că doresc să ştii adevărul. Meriţi să ştii adevărul. Ai vrut ca toate cărţile să fie puse pe masă, îţi aminteşti? Dar eu decid cine le vede.

Nathan se întrebă dacă era cumva în situaţia unui preot sau a unui avocat pe cale să audă o mărturisire a vinovăţiei, dar pe care profesia îi împiedica s-o dezvăluie.

Nu era o povară pe care să dorească a o purta, dar ajunsese să aibă suficientă încredere în tatăl lui pentru a presupune că nu l-ar pune într-o asemenea poziţie.

— Promit! rosti el.

Trevor împinse încet plicul pe birou. Nathan îl deschise şi scoase unica foaie a scrisorii al cărei scris ascuţit îl recunoscu instantaneu. Îl văzuse pe numeroase documente ale companiei. Începu să citească.

Dragă frate,

Mă rog să reuşeşti a convinge familia să mă ierte pentru decizia de a-mi pune capăt vieţii. Nu mai pot trăi cu demonii, umbrele şi vocile care mă bântuie în fiecare clipă, fie că sunt treaz, fie că dorm. Nu mai pot să mă prefac că totul este în regulă cu mine, fiindcă demonii sunt tot mai ameninţători, umbrele, tot mai întunecate, iar vocile, tot mai puternice. Mi-e groază de zorii zilei şi de căderea nopţii. Trebuie să-mi găsesc pacea. Astăzi, mă voi duce la râu, locul unde mereu am fost cel mai liniştit şi mai fericit, şi îl voi lăsa să mă ia în adâncurile sale. La fel precum poetul, mă simt ademenit de apă, aşa că „trebuie să mă duc din nou pe mări, către marea singuratică şi către cer, iar o corabie înaltă şi o stea după care s-o călăuzesc sunt tot ce cer”. Corabia şi steaua mea mă vor duce acasă.

Te rog, explică-i logodnicei mele că nu m-ar fi putut salva de la ceea ce sunt pe cale să fac. Ştiu că mama va avea inima frântă, iar Rebecca s-ar putea să se afunde în acel loc întunecat pe care probabil că l-a moştenit de la mine şi să rămână acolo pentru totdeauna.

Tu, fratele meu, vei simţi o durere care s-ar putea să nu treacă niciodată cu totul, dar ai Waverling Tools care să te aline. Ştiu că vei conduce compania cu devotament şi eficienţă, mult mai bine decât aş fi putut s-o fac eu chiar şi dacă aş fi fost pe deplin sănătos. Vă ofer ţie şi familiei toată dragostea mea şi tot devotamentul.

Jordan Bartholomew Waverling, iulie, 1887

Năucit şi simţind în ochi arsura lacrimilor, Nathan îşi ridică privirea de la scrisoare spre tatăl lui.

— Nu i-ai arătat scrisoarea mamei tale? Ai lăsat-o intenţionat să te suspecteze că ai fost implicat în moartea fratelui tău? De ce?

— Pentru că adevărul ar fi distrus-o. Indiferent cât de tare a protestat Jordan că nu putea fi ajutat, mama ar fi crezut că l-ar fi putut salva de la sinucidere. La fel şi logodnica lui. De fapt, ea nici nu s-a căsătorit cu altcineva.

Şocat, Nathan rosti:

— Dar, ascunzând adevărul, ai sacrificat sentimentele ei faţă de tine. Vrei s-o laşi să se ducă în mormânt gândind ce e mai rău despre tine?

Confuz, Nathan puse scrisoarea pe birou de parcă atingerea ei ar fi putut afecta dovada nevinovăţiei tatălui său. Trevor sorbi din cafea.

— Exact asta am de gând să fac. Nu l-ar înţelege şi nu l-ar ierta niciodată pe Jordan că a părăsit-o, că a părăsit-o pe Rebecca. Fiica mea l-a idolatrizat. Sinuciderea lui Jordan ar fi pătat amintirea lui. Fotografia lui nu s-ar mai afla pe poliţa căminului. Durerea ar fi fost prea mare. Să-i las neîntinată amintirea fiului ei este mai important decât salvarea fărâmei de căldură şi afecţiune pe care le are pentru mine.

— Dar *tu* o iubeşti destul pentru a ascunde asta de ea, de mama care te bănuieşte de… crimă?

Nathan îşi privi nedumerit tatăl.

— Da, o iubesc. Am înşelat aşteptările bunicii tale de nenumărate ori, dar nu-i ascund scrisoarea asta dintr-un sentiment de vină. Pur şi simplu, vreau să-şi trăiască viaţa având alinarea amintirilor. Jordan era soarele de pe cerul ei. Eu am fost… partea întunecată a lunii. Măcar atât pot face pentru ea.

Nathan clătină din cap. Familiile! Erau precum seminţele. Proveneau din acelaşi pachet, dar întotdeauna erau una sau două care creşteau altfel decât celelalte.

— De ce crede că ai fost implicat în moartea fratelui tău? întrebă el.

Trevor luă scrisoarea şi o puse cu grijă în plic, apoi puse plicul în sertarul biroului şi îl încuie.

— În ziua în care Jordan s-a înecat a fost o furtună puternică. În dimineaţa aceea, ne-am certat rău din pricina unei chestiuni legate de companie. I-am spus că mai degrabă l-aş omorî decât să-l las să distrugă Waverling Tools. Mama ne-a auzit. În după-amiaza aceea, m-am întors târziu de la sală, însă numai Lenora era acasă. Mi-am amintit că mama se dusese la un ceai şi am presupus că Jordan era cu logodnica lui, însă unde era Rebecca? M-am dus s-o caut afară. Bănuiam unde putea fi. Deşi nu avea voie, probabil că se dusese din nou la debarcader, unde o prinsese ploaia. Când m-am apropiat de râu, Rebecca a venit în fugă spre mine, strigând: „Salvează-l, tati, salvează-l!” Mi-am dat seama imediat ce se întâmplase. De fapt, am crezut că mi-am dat seama. Jordan căzuse în râu, care deja era învolburat. Fie alunecase, ceea ce ar fi fost neobişnuit pentru un om care ştia să navigheze, fie Rebecca făcuse ceva care îl determinase să-şi piardă echilibrul. Ea nu are sentimentul primejdiei, ceea ce reprezintă o îngrijorare permanentă pentru noi, şi era posibil să se fi apropiat prea mult de margine. În orice caz, Jordan nu se vedea nicăieri. Nici măcar nu eram sigur că fusese acolo. Am încercat s-o chestionez pe Rebecca, însă ea recita în neştire versurile alea afurisite din poezia favorită a unchiului ei.

Trevor închise ochii şi îşi masă posomorât fruntea, de parcă degetele sale puternice şi manichiurate puteau alina durerea acelei zile.

— Când mama s-a întors de la ceai, m-a găsit ud leoarcă. O uscasem şi o băgasem în pat pe Rebecca, dar eu încă eram ud. Trupul lui Jordan a fost găsit târziu în dimineaţa următoare, iar coronerul a concluzionat că s-a înecat accidental, în după-amiaza anterioară. N-o să uit niciodată felul cum mama a întors capul spre mine şi m-a privit după ce ni s-a comunicat. Eu găsisem deja scrisoarea fratelui meu în biroul de la firmă şi ştiam adevărul, dar ei nu i-a trecut deloc prin minte că el s-ar fi putut sinucide. În

schimb, s-a gândit că eu aş fi putut pricinui cumva moartea lui Jordan.

Nathan simţi că i se face rău. Aceeaşi stare de rău pe care o simţise când aflase adevărul despre sentimentele mamei lui faţă de el. „O, Millicent ţine la noi. Doar că ţine mai mult la Randolph şi la Lily”. Trevor rosti încet:

— Tu ştii că bunica ta este o femeie minunată, Nathan. Dacă tu poţi s-o iubeşti pe mama *ta,* care a vândut ferma – locul naşterii tale – şi practic te-a dat afară de dragul viitorului celorlalţi copii ai ei, atunci înţelegi cum de o iubesc eu pe a mea. Ceea ce vreau să aud de la tine din nou este că absolut niciodată nu-i vei spune ce ai aflat acum. Pentru mine, nu contează ce crede ea. Contează ce ştii tu.

— Îţi promit, zise Nathan. Acum, te rog să mă scuzi…

Asta fu tot ce izbuti să spună înainte de a ieşi din încăpere, temându-se că nu-şi va mai putea reţine lacrimile.

Capitolul 51

Luni, după ce fiica lui se întorsese la fermă pe la mijlocul dimineţii, aşezat la biroul lui din bibliotecă, Neal ascultă răbdător fericita dare de seamă a Samanthei în privinţa weekendului petrecut la Fort Worth, în timpul căruia mama ei, doamna şi domnişoarele de onoare o ajutaseră să stabilească toate detaliile viitoarei nunţi. Data aleasă era 4 august, la o lună după ce anunţul logodnei Samanthei cu Sloan avea să fie făcut cu ocazia petrecerii de Ziua Independenţei, când avea să se celebreze şi aniversarea de 24 de ani a lui Sloan şi care era peste două zile. Neal s-ar fi lăsat cuprins de bucuria fiicei lui şi a sa dacă n-ar fi trebuit să-i spună ceva care sigur avea să-i strice buna dispoziţie şi să ameninţe noua armonie a relaţiei lor. Nu prea spera că posibilitatea ca situl ei cu fosile să devină loc de forare avea să-i creeze o aversiune

mai mică doar fiindcă era cuprinsă de euforie.

Samantha curmă entuziasmata relatare a evenimentelor din weekend.

— Tati, pari distras de ceva.

— Sunt, dar asta nu înseamnă că eu şi mama ta nu suntem cei mai fericiţi părinţi de pe lume datorită apropiatei tale nunţi.

— Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă ai avea chef să tragi un pumn în tortul meu de nuntă.

Era o descriere corectă. Neal mormăi apreciativ.

— Într-un fel ai dreptate, spuse el. Trebuie să-ţi zic ceva, aşa că ia loc şi hai să discutăm despre asta. Cât ai fost la Fort Worth, am avut doi vizitatori. Unul dintre ei a fost un tânăr pe nume Nathan Waverling, care mi-a spus că v-aţi cunoscut astă primăvară, la un soi de prelegere ştiinţifică. Este concesionar la Waverling Tools, lucrează pentru tatăl lui.

— Îmi amintesc de el, rosti Samantha aşezându-se precaută pe unul dintre scaunele din faţa biroului. Un băiat înalt, musculos, cu ochii de un albastru neobişnuit. Era cu tatăl lui. Todd Baker ne-a făcut cunoştinţă. Ce-a căutat aici?

— A venit cu Todd pentru a obţine concesiunea unei porţiuni din terenul nostru.

— Cu ce scop?

— Ca să facă un foraj de petrol.

O expresie revoltată apăru pe chipul Samanthei. Primise vestea exact aşa cum se aşteptase Neal.

— De ce ar crede Nathan Waverling că există petrol în Las Tres Lomas?

— Todd Baker i-a spus.

— Todd? Cum Dumnezeu ar putea el…?

Samantha se opri, iar Neal îşi dădu seama că se gândea la călăritul şi căzătura de pe bou, care îl făcuse să ajungă cu nasul în ţărână.

— Mi-a zis că i-ai cerut să vină aici pentru a examina capul unei creaturi moarte şi că a ajuns la concluzia că există mari şanse să existe petrol sub nisipul marin de la Windy Bluff.

După cum se aşteptase Neal, Samantha se răsti:

— Capul creaturii moarte este ceea ce eu şi el credem că e craniul parţial al unui sauropod, un soi de dinozaur care ar putea indica existenţa unui fund de mare pe care s-au acumulat oseminte ale unor astfel de animale. Ţi-a spus Todd şi asta?

— Da, şi mi-a mai zis şi că a dispărut.

— Nu contează. Craniul în sine nu este necesar pentru a dovedi că a fost acolo. L-am fotografiat. Todd a luat Kodakul pentru a-l expedia la New York. Pozele trebuie să sosească din zi în zi. Doar nu a sugerat să se foreze în locul în care crede că se află o comoară paleontologică, nu-i aşa?

— Ba da.

Samantha scoase un ţipăt şocat.

— Nu! Nu se poate să fi făcut asta!

Neal ridică o mână.

— Hei, nu te înfuria pe Todd Baker pentru că îşi face meseria. Nu uita că el e geolog în primul rând, nu paleontolog. Trebuie să-şi câştige existenţa şi este angajat pentru a găsi zăcăminte de petrol. Era obligat să-i raporteze şefului său că bănuieşte – ba nu, că este convins – că există petrol sub pământul de la Windy Bluff.

Samantha rosti încet, groaza apărând în privirea ei:

— Tată… nu-i poţi lăsa să foreze acolo. Ar distruge ceea ce ar putea fi descoperirea secolului din punct de vedere educativ. Ştiu că tu crezi că fosilele nu au nicio valoare. Pentru tine, sunt doar oase vechi, cu nimic mai importante decât oasele vitelor lăsate să se albească la soare, dar pentru comunitatea ştiinţifică, pentru studierea lumii noastre, sunt de nepreţuit. Fosilele dinozaurilor ne pot da informaţii despre vârsta Pământului, evoluţia sa, schimbările geologice şi climatice, formarea continentelor… îl privi disperată. Ţi-aş putea spune la nesfârşit câte pot afla savanţii din studierea lor. Îşi puse braţele pe birou şi îl privi cu fermitate în ochi. Tată, nu-i poţi lăsa să foreze la Windy Bluff!

Neal întoarse capul pentru a se feri de privirea sfredelitoare a minunaţilor ochi cenuşii ai fiicei lui. Se

strădui să-şi reprime sentimentul care îl copleşise când descoperise scrisoarea de la Eleanor Brewster. Loialitatea fiicei lui trebuia să fie în primul rând faţă de Las Tres Lomas. Todd îl avertizase că Samantha se va opune astfel, iar în nopţile nedormite de la vizita băieţilor, încercase să înţeleagă pasiunea ei pentru oase vechi şi rămăşiţe din trecutul îndepărtat. De ce ar trebui să-i pese cuiva de vârsta Pământului? Era cât era. Apoi pricepuse că pasiunea ei pentru relicve preistorice nu era diferită cu mult de puternica lui dorinţă de păstra ferma Las Tres Lomas de la Trinidad, întemeiată de strămoşii lui, şi nu doar pentru viitor, ci şi de dragul trecutului. Cu toate astea, deşi recunoştea similaritatea, pământul strămoşilor lui era mai important.

— Ştii ce ar însemna pentru fermă venitul obţinut din petrol, nu-i aşa? rosti Neal.

— *Dacă* se găseşte petrol, spuse Samantha. Altminteri, vom avea doar o groapă adâncă în pământ.

— Acelaşi lucru e valabil şi în privinţa săpăturilor paleontologice, replică Neal.

— Adevărat, dar eu sunt convinsă că săpăturile mele nu vor fi în zadar.

— Şi Todd e la fel de convins de săpăturile lui.

Samantha se sprijini de spătar şi îşi încrucişă braţele. „Impas”, se gândi Neal. Totuşi, fiica lui ştia cine va câştiga. Tatăl ei avea să aibă ultimul cuvânt. La urma urmelor, era pământul lui, însă el n-ar mai fi putut suporta încă o criză de familie precum cea prin care tocmai trecuse. Sloan avea să susţină argumentele lui, cu diplomaţie, desigur, însă Neal nu avea de gând să creeze probleme în căsnicia lor încă înainte de a începe. Se aplecă în faţă şi îşi împreună mâinile pe birou.

— Sam, uite care-i cel mai bun lucru pe care îl pot face, rosti el. Este de presupus că, dacă Todd e sigur că există petrol la Windy Bluff, atunci chestia aia neagră se află şi în alte părţi din Las Tres Lomas, la o distanţă suficient de mare pentru a nu-ţi distruge situl cu fosile, nu-i aşa? Voi amâna concesionarea terenului până primeşti

fotografiile. Dacă ele îţi susţin afirmaţiile, nu vom săpa acolo, dar, dacă nu, vom săpa. Nu se vor mai face săpături acolo pentru a-ţi confirma teoria, s-a înţeles? Pozele pe care le-ai făcut sunt singura ta şansă. Mai corect de atât, nu pot fi.

— O, tati, îţi mulţumesc! exclamă uşurată Samantha şi ocoli repede biroul pentru a-l îmbrăţişa. E foarte corect! spuse ea.

— În regulă, zise Neal mulţumit. Mă duc la Triple S, ca să telefonez la Waverling Tools pentru a-l anunţa pe Todd ce decizie am luat.

*

Todd răspunse la telefon cu stomacul gol. Era prima dimineaţă din scurta lui căsnicie când soţia lui nu-i pregătise nimic de mâncare pentru prânz (suferea din pricina problemelor femeieşti), iar el nu îndrăznise să plece de la birou pentru a-şi ostoi foamea de teamă ca Neal Gordon să nu sune în lipsa lui. Stomacul îi chiorăia când se repezi spre telefonul de pe biroul lui – o favoare specială fiindcă, în afară de Trevor Waverling şi secretara lui, altcineva nu mai avea aşa ceva – şi duse receptorul la ureche.

— Da? rosti el, apoi îl auzi pe Neal Gordon spunând codul pe care îl conveniseră pentru a evita urechile nedorite. Poftim?! exclamă el în replică la: „Regret, pasărea nu vrea să zboare”. De ce nu?

O tăcere apăsătoare se instală pe fir, în timp ce se părea că fermierul încerca să formuleze o explicaţie fără a divulga natura conversaţiei. Pentru că locul nu-i convine surorii.

„Dumnezeule!” se gândi Todd nevenindu-i a crede. Aşadar, Samantha câştigase. În ciuda tuturor aşteptărilor, durul fermier îşi plecase urechea la vorbele fiicei lui. Dacă şi-ar fi pariat casa pe faptul că Neal avea să accepte concesionarea terenului, el şi Ginny ar fi ajuns să trăiască pe stradă.

— E definitiv? strigă Todd. Asta înseamnă că trebuie să căutăm în altă parte?

— Nu neapărat. Aşteptăm rezultatele de pe urma pachetului pe care l-ai trimis la New York. Dacă arată că locul nu este potrivit pentru soră, categoric acolo vom planta. Dacă e favorabil pentru ea, probabil că sunt şi alte locuri pe proprietate pentru a planta copacii voştri.

Simţindu-şi inima galopând, Todd se gândi că, dacă asculta cineva care ştia cu ce se ocupa Waverling Tools, şi-ar fi dat seama despre ce vorbea bătrânul prost. Cât de mare era ferma lui Gordon? Avea 10.000 de acri sau mai mult? Indiferent de numărul lor, era uriaşă, iar şeful lui nu avea să fie de acord cu uriaşa sarcină de a lua şi testa probe de sol de pe o suprafaţă atât de vastă, având în vedere că efortul se putea dovedi inutil. Era normal să dorească a găsi un loc cu posibilităţi mai mari.

Iar „pachetul” era încuiat în sertarul de jos al biroului său.

— V-ar deranja dacă, pentru orice eventualitate, ne-am ocupa în continuare de documentele legate de locul surorii? întrebă Todd.

— Faceţi ce vreţi cu timpul vostru, rosti tărăgănat fermierul.

— Am trimis pachetul luni, în data de 18 iunie, minţi Todd. Acum, suntem în 2 iulie, deci au trecut două săptămâni. Ar trebui să primiţi rezultatele până la finele acestei săptămâni, iar atunci, vom şti.

— Te ţin la curent, spuse Neal şi închise.

Todd rămase locului pentru a se gândi şi a-şi calma inima, care bătea nebuneşte. Ezitase să distrugă Kodakul, dar acum trebuia să scape de el. Un sertar încuiat ispitea să fie descuiat cu o agrafă. Pauza de masă trecuse, şi toată lumea revenise la birouri şi la posturile de lucru din uzină. Probabil că nu mai era nimeni pe terenul dintre clădire şi râu. Trebuia să găsească ceva în care să ascundă aparatul şi să coboare pe malul râului Trinity, chipurile pentru a-şi fuma pipa şi a lua o pauză. Era bine să fi avut cutia cu mâncare.

În cele din urmă, se decise să scoată pământul dintr-un mare ghiveci în care se afla un *spathiphyllum,* crinul-păcii, pe care i-l dăduse soţia lui când fusese angajat la Waverling Tools, planta fiind potrivită pentru biroul lui cu lumină puţină. Todd puse aparatul de fotografiat pe fundul ghiveciului şi pământul cu planta deasupra.

— Mă duc la râu să-mi ud planta, îi zise el lui Jeanne când trecu pe lângă uşa ei deschisă, în drum spre partea din spate a clădirii, crinul-păcii legănându-i-se în braţe.

Jeanne îl privi surprinsă. De obicei, Todd îşi uda planta cu apă din carafa lavoarului aflat în biroul lui.

Ghiveciul era din fier şi greu, iar Todd gâfâia când ajunse la capătul debarcaderului, unde nu putea fi văzut de la ferestrele birourilor şi fabricii. După ce aruncă repede o privire în jur, aruncă aparatul în apă, puse planta în ghiveci şi porni înapoi spre clădire, pe terenul uşor în urcare. Nimeni nu-l văzu când intră.

Dacă ar mai fi stat puţin, ar fi simţit fum de ţigară. Daniel Lane stătea ascuns în vegetaţia de la umbra răcoroasă a unui chiparos, unde se retrăgea adesea pentru a fuma o ţigară, deoarece fumatul era interzis în uzină. Văzuse că Todd Baker aruncase pe furiş ceva în apă, iar când fu sigur că geologul nu-l mai putea vedea, se apropie repede pentru a încerca să-şi dea seama ce era.

Constată imediat că era un aparat de fotografiat, iar cureaua acestuia se agăţase de o insuliţă formată din crengi aduse de râu, pe care curentul slab al apei o îndepărta de mai. Daniel intră repede în apa mică, luă vâsla unei bărci legate acolo şi trase crengile spre el până reuşi să scoată aparatul din mormântul acvatic. Îşi scoase batista, îl şterse de apă şi îl examină. Era un Kodak de tipul celui căruia i se făcea reclamă că „tu apeşi butonul, noi facem restul” şi nu părea să fi intrat apă în el. Se întrebă dacă filmul putea fi salvat. În mod cert, intenţiona să afle.

Capitolul 52

Când ajunse transpirat în biroul lui, Todd luă ziarul pe care pusese surplusul de pământ, îl băgă la loc în ghiveci, puse planta, o udă cu apă din carafă şi se spălă pe mâini în lavoar. Nu era totul pierdut, ci doar amânat. Se gândi să mai aştepte două săptămâni, în care „rezultatele” nu aveau să vină, iar apoi să-i forţeze mâna puţin. Avea să-i spună fermierului că Waverling Tools nu putea irosi timp şi efort pentru a preleva şi analiza mostre de sol de pe o suprafaţă atât de întinsă cum era proprietatea lui. Găsiseră un alt loc, nu la fel de promiţător, dar compania era pregătită să foreze şi nu-şi permitea să se limiteze la o singură instalaţie. Aşadar, cum rămânea, domnule Gordon?

Deocamdată, Todd trebuia să-i raporteze şefului său despre telefonul primit de la fermier. Ce să-i zică? Nu era total neadevărat că firma era interesată de un alt loc de forare. Când Trevor Waverling avea să afle motivul întârzierii, nu va dori să rişte ca fotografiile să dovedească faptul că Samantha avea dreptate, ceea ce l-ar fi făcut pe tatăl ei să-i accepte rugămintea. Şeful lui nu va dori să aştepte şi să rişte să piardă ocazia de a lua un alt teren care îi atrăsese atenţia, aflat pe coasta Golfului Mexic. Odată ce investitorii aveau să adulmece acea zonă, aveau să înşface terenurile cu viteza cu care reuşeau să facă rost de bani. Numai încrederea în convingerea geologului său că era petrol în Las Tres Lomas îl împiedicase pe Trevor să-i trimită pe el şi pe Nathan să investigheze posibilităţile existente în vestul Texasului. Todd trebuia să se asigure că Trevor Waverling nu-şi pierdea interesul faţă de comoara petroliferă aflată sub acea stâncă de pe terenul pe care geologul deja îl numise Câmpul petrolifer Windy Bluff.

Lui Todd îi stătu inima în loc când intră în biroul şefului său şi îl văzu pe Nathan şezând pe un scaun. Mai devreme, îl văzuse trecând grăbit prin faţa uşii biroului său şi părând supărat. Todd se gândise vesel că tatăl lui îi trăsese o săpuneală pe cinste, dar iată-l că se afla acolo, cu ochii puţin înroşiţi, dar fără să pară că ar avea coada între picioare. Şi şeful lui avea un aer aparte. Todd îşi dădea

seama de asta din atitudinea lui. În particular, când era cu Ginny, îl numea pe Trevor Waverling „pumă”, poreclă inspirată de trupul musculos şi supleţea graţioasă care îl făceau pe Todd să creadă că, dacă era provocat, ar fi fost în stare să sară la jugulară precum marea felină. În clipa aceea, puma stătea tolănită pe scaunul său, având atitudinea relaxată a cuiva aflat în compania cuiva care îi era familiar şi intim.

Todd procesă imediat observaţiile făcute şi ajunse la concluzia că anunţau anumite dificultăţi pentru el. Nathan Holloway nu mai era un simplu angajat la Waverling Tools. Era fiul patronului companiei, între şeful lui şi băiatul de la ţară se crease o legătură.

Lumina din ochii de un albastru deosebit ai lui Nathan păli când îl văzu, ochi care îl studiaseră într-un mod neliniştitor în timp ce stăteau faţă în faţă în compartimentul trenului care îi adusese în Dallas vineri după-amiază. Muşchii stomacului lui Todd se încordaseră, iar el se întrebase dacă ţărănoiul avea să-l toarne tatălui său că ascunsese detaliul existenţei aparatului de fotografiat al Samanthei. Se părea că n-o făcuse, altminteri şeful lui ar fi abordat subiectul cu ocazia şedinţei din sala de conferinţe.

— M-a sunat Neal Gordon, spuse Todd.

— Şi ce a avut de zis? întrebă Trevor.

— De data aceasta, spune-ne *totul,* spuse Nathan cu o voce tărăgănată.

— Un om nu-şi poate aminti totul mereu, zise Todd pufnind defensiv.

— Ar trebui dacă treaba lui este să-şi amintească.

Trevor se încruntă.

— Despre ce vorbiţi?

— Nimic important, tată, rosti Nathan. De data asta cel puţin.

„Tată?” se gândi Todd la cuvântul folosit de Nathan, precum şi la ameninţarea voalată. Fu bucuros să se aşeze. Picioarele încă îi tremurau din pricina efortului făcut pentru a căra până la râu acel ghiveci greu, dar mai ales din pricina nervilor încordaţi. Se simţea de parcă era prins într-

un contracurent din care nu avea puterea să scape. Nathan ştia cât de mult însemna pentru el forarea la Windy Bluff, iar acum, în condiţiile în care ajunsese să fie în relaţii foarte bune cu tatăl lui, fiul şefului ştia că geologul companiei era dispus să ascundă anumite informaţii pentru a-şi atinge scopul. Păstrarea iniţială a tăcerii în privinţa faptului că Samantha fotografiase fosila şi îi „încredinţase" lui aparatul pentru a-l expedia prin poştă fusese o greşeală. Când avea să constate că proprietara nu-l mai primea înapoi, numai un miracol l-ar fi putut împiedica pe Trevor Waverling să nu creadă ce era mai rău despre el. Pentru Trevor Waverling, bănuiala era la fel de rea precum certitudinea, aşa că avea să-l concedieze înainte ca el să apuce să spună ceva în apărarea sa. Prin lege, în contractele de concesiune încheiate între proprietarul pământului şi concesionar era obligatoriu să fie specificate toate caracteristicile terenului în cauză. Dacă ascundea ceva, cum ar fi fost o descoperire paleontologică, compania Waverling Tools putea fi dată în judecată pentru că îi ascunsese proprietarului informaţii care l-ar fi putut determina să împiedice forarea. Todd se gândi că ce făcuse deja era bun făcut. Aparatul de fotografiat al Samanthei era pe fundul râului Trinity, sau avea să fie în curând, şi nimeni nu putea dovedi că nu-l expediase prin poştă.

— Ei? rosti Trevor. Ce a avut de spus Neal Gordon?

— Deocamdată, nu putem face nimic. Neal Gordon aşteaptă ca fotografiile fiicei lui să vină de la New York. Acestea vor arăta dacă zona de la Windy Bluff va deveni teren petrolifer sau sit paleontologic.

— Şi cât va dura până sosesc?

— În cel mai rău caz, două săptămâni.

— Todd, în legătură cu acele fotografii, zise Trevor. De ce n-ai pomenit de la început de faptul că domnişoara Gordon a pozat craniul pentru a avea o dovadă suplimentară a descoperirii ei?

Todd speră că proeminentul său măr al lui Adam nu-i trădase nervozitatea.

— Ei bine, domnule, după cum am spus şi la şedinţă,

în opinia mea profesională, nu au nicio valoare. Craniul nu este capul parţial al unui dinozaur, indiferent cât de mult vrea Samantha să creadă asta. N-am crezut că este important să menţionez fotografiile deoarece nu vor dovedi nimic şi… aveam impresia că eraţi de părere că era esenţial să începem cât mai repede lucrările de foraj.

— Atunci, impresia ta a fost greşită, Todd. Pentru mine, timpul nu e niciodată atât de esenţial, încât să facem ceva fără investigaţii amănunţite, iar acele poze erau importante de menţionat, fiindcă fie vor susţine opinia ta profesională, fie o vor infirma, zise Trevor, privirea lui verde ca marea devenind rece. Aşa stând lucrurile, am putea să ne îndreptăm atenţia spre alt teren, în caz că aflăm că acesta nu este disponibil. Din câte am înţeles, domnişoara Gordon a studiat fosilele, iar opinia ei ar putea fi la fel de credibilă ca a ta. Se pare că voi, băieţi, aţi subestimat afecţiunea pe care domnul Gordon i-o poartă fiicei sale.

— Nu cred, tată, rosti Nathan. Fără îndoială, domnul Gordon îşi iubeşte fiica, dar iubeşte şi ferma. Eu cred că este genul de om care vrea să fie şi sătul, şi cu slănina-n pod. Este doar o impresie, dar eu cred că va găsi o cale de a le avea pe amândouă.

„Mai ales dacă reuşim să lăsăm intact situl paleontologic”, adăugă privirea cu care se uită la Trevor. Trevor i se adresă lui Todd:

— Mai spune-mi o dată, când crezi că vor sosi acele fotografii?

— În cel mult două săptămâni, eventual mai curând, dar merită aşteptarea, domnule Waverling, aproape că vă pot promite asta, zise Todd cu înflăcărare, recunoscător că Nathan îi luase apărarea. Pasiunea îi încinse gâtul. Vă rog, nu retrageţi oferta făcută domnului Gordon. Dacă pozele nu vor susţine afirmaţiile Samanthei, şi n-o vor face, ne va concesiona terenul, iar dumneavoastră nu veţi regreta nicio clipă.

Trevor îl privi gânditor pe Todd, cu gura pungă.

— În regulă, Todd, nu vreau să contrazic convingerile unui om care este absolut sigur că are dreptate, zise el. Voi

amâna investirea în alt teren, dar două săptămâni reprezintă limita pe care o accept. Dacă până atunci nu ne lămurim cum stau lucrurile din acele fotografii, vom căuta în altă parte.

— Vă mulţumesc, domnule, rosti Todd ridicându-se şi simţindu-şi muşchii picioarelor precum gelatina.

Trevor dădu din cap în semn că putea pleca, iar în timp ce ieşi, Todd îl auzi spunând:

— În regulă, fiule, ai chef să mănânci acum? Întrebarea sugera că Nathan revenise în biroul tatălui său ca urmare a invitaţiei acestuia de a-l însoţi la prânz. Todd se gândi că ar trebui să-şi simtă sentimentele rănite din pricina faptului că şeful lui îl întrebase asta pe ţărănoi înainte ca el să iasă pe uşă, excluzându-l cu nepăsare, dar asta nu-l afectase. Oricât de tare îl rodea foamea, stomacul i se întorcea pe dos chiar şi numai la gândul mâncării. Oricum, şeful nu-l invitase niciodată să ia prânzul împreună, iar el trebuia să se întoarcă în biroul său şi să se roage pentru un miracol.

*

Ziua de 4 iulie sosi fierbinte şi sufocantă. Evantaiele fluturau în faţa chipurilor transpirate, iar zâmbetele apărură când Sloan o trase pe Samantha alături de el, ridică un pahar cu şampanie spre oaspeţii veniţi la celebrarea Zilei Independenţei şi a aniversării lui de 24 de ani şi anunţă că Samantha Gordon acceptase să-i fie soţie.

— În cinstea ta, Sam! adăugă el, iar oamenii începură să râdă. Sărutul lor stârni aplauze şi câteva remarci glumeţe din partea bărbaţilor deja bine dispuşi de punciul servit. Neal şi Estelle priveau cu fericirea strălucitoare a părinţilor al căror vis de-o viaţă pentru fiica lor se împlinise. Întrebările legate de in a cui casă va locui cuplul, cine se va ocupa de întinsa hacienda de la Triple S şi ce rol va avea Samantha în ajutarea lui Neal să conducă Las Tres Lomas de la Trinidad fuseseră discutate, iar câteva informaţii surprinzătoare ieşiseră la iveală.

Billie June dezvălui faptul că dorea să-şi ia o cameră la un cămin de femei din Dallas, pentru a studia muzica la Academia Sarah B. Morrison, iar Millie May le spuse că, la toamnă, avea să se înscrie la cursurile de la Muzeul de Arte Frumoase din Houston, pentru a învăţa să picteze în ulei. Ambele erau mai mult decât încântate să-i cedeze Samanthei rolul de stăpână a casei, pe care îl împărţiseră până atunci. Neal fu de acord cu Estelle că era firesc ca o soţie să locuiască în casa soţului ei, dar declară că avea să rătăcească în jurul casei ca „o morsă ieşită din apă” – nu că Neal ar fi văzut vreodată o morsă, după cum îi aminti soţia lui.

În timpul unui mic dejun prenupţial pe care Estelle îl oferise în casa ei din oraş în cinstea celor două familii, Samantha descoperise că se răzgândise în privinţa unei chestiuni care se aşteptase să o irite. Neal anunţase că ar vrea s-o ducă pe Estelle la Galveston şi să se cazeze la Tremont House, cel mai bun hotel din Texas, unde stătuseră personalităţi precum Sam Houston, Ulysses S. Grant, Clara Barton şi Buffalo Bill. Cu o scânteie de speranţă în ochi, Estelle întrebase:

— Mergem cu trenul?

— Nu, cu trăsura, răspunsese Neal, apoi se uitase la Sloan şi îi spusese: Sloan, sper că îl vei ajuta pe Wayne să conducă ferma cât voi fi plecat.

Se întâmpla cum prevăzuse Samantha. Avea să fie dată la o parte de la conducerea fermei Las Tres Lomas. Era moştenitoarea fermei, dar, fiindcă se mărita cu un bărbat atât de capabil ca Sloan, tatăl ei se aştepta ca ea să se dea la o parte şi să-l lase pe soţul ei să ia hăţurile. Numai că ea, de dragul fermei Las Tres Lomas, îşi sacrificase visul de a deveni paleontolog. Decizia de a-i preda hăţurile soţului său ar fi trebuit să fie a ei, dar Samantha constată că nu-i mai păsa. Nu dorea să stârnească un alt conflict între ea şi tatăl ei, iar el fusese mai mult decât corect respectându-i argumentele împotriva forării. Avea să continue a citi şi nu o va deranja să înlocuiască hainele de lucru şi cizmele cu ţinuta de salon,

să se bucure de viaţa de femeie măritată, iar peste vreun an, după cum spera ea, de viaţa de mamă. Până atunci, în timp ce Sloan va conduce ambele ferme împreună cu tatăl ei, Samantha se va putea dedica săpăturilor la situl paleontologic care cu certitudine se afla la Windy Bluff.

Capitolul 53

— În regulă, e gata toată lumea? întrebă Trevor Waverling băgându-şi capul în trăsura Concord şi sprijinindu-şi mâinile pe cadrul uşii.

Fiica lui şi Zak stăteau pe o banchetă. Pe cealaltă se aflau un coş de picnic, un bidon cu apă, un set de instrumente geologice, o valiză cu cărţi şi o geantă de voiaj din pânză în dungi bej şi roşii, creată de francezul Louis Vuitton. O păpuşă din porţelan neglazurat, tot franţuzească, trona deasupra celorlalte lucruri, ochii albaştri şi pielea cu aspect realist făcând-o să pară ireal de vie în umbra din interiorul tapiţat cu catifea al trăsurii.

— Suntem gata, tati! ţipă Rebecca şi cuprinse cu un braţ gâtul ciobănescului german. Nu-i aşa, Zak?

— Rebecca, nu-l ţine atât de strâns! îi ceru Trevor cu fermitate. Şi aşa, lui Zak îi este foarte cald. Nu vezi cum îi atârnă limba? Te-ar putea muşca. Se întoarse spre Nathan. Se aflau în faţa casei din Turtle Creek, Mavis şi Lenora privind de pe verandă, iar Benjy fiind deja urcat pe capră. Fiule, eşti sigur că vrei s-o iei pe Rebecca împreună cu tine? întrebă el coborându-şi vocea. Ştii cât de dificilă poate fi.

— Această călătorie la Fort Worth îi va face bine, rosti Nathan. Are nevoie de o schimbare de peisaj, de ceva de care să-şi amintească şi la care să se gândească în lumea în care trăieşte, iar Zak mă va ajuta să am grijă de ea.

— Călătoria asta n-ar trebui să dureze mai mult de şapte ore. După ce ajungeţi la Fort Worth, foloseşte telefonul lor pentru a ne suna acasă. Mama îşi va face griji până va primi veşti de la tine.

— Totul va fi în regulă. A fost aranjat totul cu domnul Gordon?

— Da. Vă aşteaptă şi poate că, până ajungeţi la fermă, fiica lui va fi primit aparatul de fotografiat. Sper că Todd are dreptate în privinţa pozelor. Altminteri, călătoria asta şi cercetările vor fi în zadar.

— Astăzi, suntem în data de nouă, ceea ce înseamnă că au trecut douăzeci şi trei de zile de când Todd a expediat aparatul, spuse Nathan. Până la finele săptămânii, vom afla cum stau lucrurile. Nathan întinse mâna. Deja o îmbrăţişase de rămas-bun pe bunica lui. Ne vedem diseară, tată.

Trevor ezită, apoi, ignorând mâna fiului său, îl cuprinse într-o îmbrăţişare aspră.

— Ai grijă, băiete! Ne vei lipsi, zise el şi îl bătu pe Nathan pe umăr. Se îndepărtă repede şi strigă la vizitiu: Benjy! Ai grijă să mergi prudent, ai auzit?

Benjy îşi coborî privirea spre Trevor. Uniforma lui de iarnă fusese înlocuită cu una de vară, mai puţin formală, aşa că arăta mai puţin pitoresc cu un veston din bumbac şi cu o şapcă pe cap.

— Am auzit, domnule Waverling! Voi avea grijă să vi-i aduc pe *paístí* – copii – teferi acasă.

Lângă Zak fusese păstrat loc pentru Nathan, în caz că trebuia s-o liniştească pe Rebecca, dar deocamdată avea să înceapă călătoria alături de Benjy. Urcă pe capră lângă vizitiu, iar după ce acesta plesni din hăţuri, îi făcu pentru ultima oară cu mâna bunicii sale şi porniră la drum.

Trevor se duse pe verandă, lângă mama lui.

— Am văzut îmbrăţişarea aia, rosti Mavis. Ai ajuns să-l iubeşti, nu-i aşa?

Trevor încuviinţă din cap, cu privirea aţintită asupra trăsurii care se îndepărta.

— Slavă Domnului pentru asta! spuse Mavis. E bine să iubeşti şi pe altcineva decât pe tine.

— Da, mamă, este, zise Trevor.

*

În dimineaţa următoare, Samantha se pomeni incapabilă să se desprindă de fereastra bibliotecii care dădea spre drumul de la intrarea în fermă. Tatăl ei o informase că tânărul concesionar care îl însoţise pe geolog cu ocazia cercetărilor preliminare de la Windy Bluff avea să vină să mai arunce o privire.

— Pentru ce? voise Samantha să ştie cu un licăr de suspiciune în ochi. Înţelegerea noastră a fost că, indiferent de există posibilitatea ca la Windy Bluff să fie petrol, dacă fotografiile mele îmi susţin bănuiala, nu se va fora în zona aceea.

Neal ridicase mâinile într-un gest conciliant.

— Scumpo, ăsta-i rostul vizitei tânărului, iar asta nu a fost ideea mea, ci a lui Nathan Waverling. Vine ca să stabilească dacă – în caz că fotografiile tale dovedesc că ai dreptate – există şansa să poată fora în zona aia fără a afecta locul unde ai găsit craniul. Nu-i nimic rău în asta, nu-i aşa?

Nu, nu era nimic rău, recunoscuse ea pentru a-i face pe plac, însă ar fi putut adăuga că omul îşi pierdea timpul. Dacă aceea era o zonă fosiliferă, se întindea pe toată porţiunea nordică a fermei, ceea ce însemna că nu exista niciun loc unde să se foreze. Totodată, îi era clar că, de când făcuseră acea înţelegere, entuziasmul tatălui ei faţă de perspectiva ca în subsolul din Las Tres Lomas să se afle petrol se dezvoltase ca o sămânţă plantată într-un mediu propice. Îl găsise citind „Pagina petrolistului”, o rubrică recent introdusă în Fort Worth Gazette, deşi înainte nu fusese interesat decât de informaţiile legate de vite. Începuse să-şi facă abonamente la publicaţii de afaceri în care apăreau articole despre petrol, pe care le discuta cu Sloan când acesta venea la cină. Îi spunea Samanthei lucruri pe care le aflase din ele, precum: „Se zvoneşte că Henry Ford proiectează o maşină cu benzină pe care toată lumea din America şi-o va putea permite, îţi dai seama cât va creşte cererea de petrol dacă se întâmplă una ca asta?” Şi: „Ştiai că Franţa este cea mai mare producătoare de

maşini din lume, dar se preconizează că, până în 1905, Statele Unite o vor depăşi. Îţi poţi imagina?”

Tatăl ei căpătase virusul petrolului. Până şi Grizzly şi Wayne păreau resemnaţi că avea să se foreze în Las Tres Lomas de la Trinidad. Era doar o chestiune de timp. Scârbită, Samantha îşi imagină vite zăcând moarte lângă izvorul contaminat, lichidul negru udând iarba verde şi deasă, drumurile de acces care aveau să distrugă păşunile, zgomotul instalaţiilor de foraj, al cailor şi al căruţelor care le serveau, zgomot care avea să pună pe fugă animalele lor.

Samantha încercase să nu lase groaza să-i întunece pregătirile de nuntă, dar îi ştirbea fericirea. Încântarea împăcării cu tatăl ei, care fusese deplină în seara petrecerii, se diminuase întrucâtva. Încrederea că nimic nu avea să mai intervină vreodată între ei slăbise. Neal Gordon avea să se ţină de cuvânt, era sigură de asta, dar va putea el să nu aibă resentimente faţă de ea dacă singura pungă de petrol din Las Tres Lomas se găsea sub oasele dinozaurilor ei?

— Ce te nemulţumeşte, Sam? o întrebase Sloan. Ştiu că se petrece ceva în căpşorul tău drăguţ.

Se aflau lângă unul dintre ţarcurile de la Triple S şi se uitau la taurul cel nou, cumpărat din Anglia, care tocmai sosise teafăr de la Liverpool, ceea ce era o dovadă a robusteţii sale, pe care Sloan dorea să o transmită cirezii sale. Sloan stătea în spatele ei, cu mâinile pe gard, iar ea era între braţele lui. Din când în când, Samantha simţea bărbia lui Sloan mângâindu-i creştetul. Indiferent cât de mulţi cowboy erau lângă un gard, când apărea ea, el îi oferea fără nicio jenă acel spaţiu intim. În astfel de momente, abia dacă reuşea să suporte dorul de el şi ştia că şi el simţea la fel. Îi ciugulea urechea şi îi şoptea:

— Curând, iubito! Curând!

Îi explicase ce o nemulţumea, iar Sloan o întrebase încet:

— Ei bine, pentru a evita un alt conflict cu tatăl tău, n-ai vrea… să renunţi la înţelegerea făcută?

Ea se răsucise îngrozită.

— Adică să permit distrugerea unui sit paleontologic

care ar putea ascunde o comoară preistorică pentru un foraj de *petrol?* Nu! Înţelegerea e înţelegere. Tata se aşteaptă ca eu să respect înţelegerea, iar eu mă aştept la acelaşi lucru din partea lui. Când a făcut-o, ştia ce risca.

— Iar tu ştii care este riscul dacă el pierde.

Semnificaţia cuvintelor lui Sloan fusese clară. Samantha se întrebase ce ar simţi Neal Gordon dacă ferma Las Tres Lomas era lovită de un dezastru inevitabil, de care banii din petrol ar fi putut s-o salveze. Da, Samantha se gândise la o astfel de criză şi din acea eventualitate izvora îngrijorarea ei. Încuviinţase încet din cap.

— Sam, ar fi bine să nu uiţi asta dacă nu se găseşte o altă pungă de petrol, zisese Sloan, iar apoi o cuprinsese în braţe. Dar hai să nu ne facem griji din pricina lucrurilor care s-ar putea să nu se întâmple. Optimismul lui Neal probabil că are un fundament solid. Fac pariu că există petrol sub toată ferma.

Samantha n-ar fi crezut niciodată că ar putea fi de acord cu o asemenea afirmaţie, însă şi ea spera acelaşi lucru.

Un alt lucru care o tulbura era dispariţia craniului. Oare ce se întâmplase cu el? Cum era posibil să fi dispărut fără nici q urmă? Cum ar fi putut un animal să creadă că acel os străvechi era de mâncat? Câinii lor erau bine hrăniţi, iar prădătorii ar fi fost mai interesaţi de carnea vie. Samantha săpase cu grijă în locul unde se aflase fosila, dar nu mai găsise alte oase. Oare ce mişcare a pământului făcuse ca acel craniu să apară la suprafaţă din locul său de îngropăciune vechi de secole? Ardea de nerăbdare să aducă o echipă de paleontologi la fermă.

Samantha auzi huruitul unei trăsuri şi zgomot de copite care se apropiau. O privire aruncată pe fereastra bibliotecii îi confirmă că vizitatorul lor sosise. Lăsă jos mâna cu care intenţionase să tragă de şnurul clopoţelului pentru a o chema pe Silbia şi a-i cere să trimită pe cineva să-i dea de veste tatălui ei, care se afla la Trail Head. Menajera nu avea cum să audă din bucătărie sosirea trăsurii. Ceea ce era bine. Samantha dorea un răgaz pentru a-l studia pe

Nathan Waverling în linişte, fără prezenţa perturbatoare – şi intimidantă – a tatălui ei. Înţelesese că acea vizită era ideea concesionarului, care respecta dorinţa fiicei fermierului de a conserva situl paleontologic. Acest lucru promitea o întâlnire tolerabilă. Se întrebă dacă părul ei avea să-i atragă din nou atenţia.

Samantha ieşise pe verandă înainte ca trăsura să oprească lângă un loc de priponit caii. Îl recunoscu pe Nathan Waverling ca urmare a scurtei lor întâlniri din martie. Şedea alături de vizitiu, un omuleţ cu înfăţişare ciudată şi care strunea cei doi cai puternici cu uşurinţa unui expert. O fetiţă brunetă îşi scosese capul pe geamul trăsurii.

— Bună! strigă ea. Cine eşti? Şi tu eşti nimeni?

Din trăsură se auzi lătratul unui câine.

— Bună ziua, rosti Nathan sărind de pe capră fără a părea să bage în seamă părul Samanthei, pe care, din pricina căldurii verii, prefera să-l prindă într-un coc pe creştet. Eu sunt Nathan Holloway. Ne-am cunoscut.

Perplexă, Samantha strânse mâna întinsă.

— Îmi amintesc, spuse ea, dar Holloway? Credeam că eşti fiul lui Trevor Waverling.

— Sunt. Nathan zâmbi văzându-i confuzia. E complicat. I-am adus cu mine pe sora şi câinele meu. Sper că nu te superi.

— Nu, fireşte că nu, zise Samantha. Îi zâmbi fetiţei. Bună, i se adresă apoi.

— Ea este Rebecca, spuse Nathan deschizând uşa trăsurii, el e câinele meu, Zak, iar tipul care rânjeşte ca prostul este Benjy, prietenul meu şi vizitiul familiei.

— Mă bucur să vă cunosc rosti Samantha dând politicoasă din cap, gestul incluzându-i pe toţi. Nu vreţi să intraţi? Cred că bucătăreasa noastră a făcut nişte limonadă proaspătă.

— Mulţumim, dar tocmai am luat micul dejun la hotel.

— Eşti sigur, Nathan? spuse Benjy.

— Sunt sigur, Benjy.

Rebecca se apropiase de Samantha. Cu ochii

strălucind de încântare, întinse mâna şi mângâie o şuviţă desprinsă din cocul Samanthei.

— „O, blondă Helen, frumoasă ce-mi place! Din părul tău, ghirlandă-mi voi face”[18], cită ea.

Samantha îl privi uimită pe Nathan. Câinele, un ciobănesc german, se apropiase tăcut şi se aşezase pe labele din spate lângă fetiţă.

— Rebecca, scumpo, nu atinge părul doamnei. Tu şi Zak veniţi lângă mine, îi ceru Nathan cu voce joasă.

— Nu mă deranjează, rosti Samantha, înţelegând repede situaţia – mica lui soră era fermecătoare, dar suferea de o deficienţă mintală. Samantha îi zâmbi şi îi zise: Şi mie îmi place părul tău, mai ales cu panglica aia frumoasă.

— „Îţi voi spune cum soarele a răsărit – câte o panglică înălţată pe rând. Turlele s-au pomenit în ametist, iar veştile au fugit precum veveriţele”[19], începu Rebecca, însă Nathan se apropie şi o luă de mână.

— Scuză-mă, Rebecca, rosti el cu voce blândă, dar fermă. Eu şi această doamnă drăguţă avem de discutat. Du-te şi stai puţin cu Zak pe verandă, ca să te fereşti de bătaia soarelui. Vrei să faci asta pentru mine?

— Da, Nathan, răspunse ea. Haide, Zak! Vino şi tu, Benjy!

— Sigur că da, micuţo, zise Benjy şi sări sprinten de pe capra trăsurii pe picioarele sale scurte, pentru a o lua de mânuţă pe Rebecca.

— Sunt impresionată ce frate bun şi răbdător eşti! rosti Samantha, riscând ca el să considere că era prea familiară, deşi abia se cunoscuseră.

La priva vedere, era greu să nu-l placi.

— Sora mea nu creează probleme. Va veni cu noi în cercetarea terenului. Îmi poţi arăta unde este? Nu prea îmi amintesc cum să ajung acolo. Pe de altă parte, domnul Gordon nu e aici? Presupun că şi el ar vrea să vină. Şi

---

18 Din *Helen of Kirkconnel,* baladă scoţiană publicată de Walter Scott în volumul 2 al *The Minstrelsy of the Scottish Border* (n.tr.)

19 Din poemul *I’ll Tell You How The Sun Rose,* de Emily Dickinson

bănuiesc că şi dumneata.

— Bănuieşti corect, dar tata… nu se simte prea bine. Te voi conduce eu la Windy Bluff. Calul meu este înşeuat deja.

— Atunci, ia-o înainte, spuse Nathan. Noi te vom urma.

Capitolul 54

O oră mai târziu, cercetarea lui Nathan se încheiase. Hărţile şi uneltele lui Todd, plus cunoştinţele Samanthei despre uriaşele câmpuri cu schelete de dinozauri descoperite în Colorado şi Wyoming la sfârşitul anilor 1870 îl ajutaseră să facă o evaluare geologică.

— S-a estimat că acea carieră din Colorado are patruzeci de acri, îi spuse Samantha lui Nathan.

Nathan nu a comentat ceea ce părea clar pentru amândoi – dacă teoria Samanthei se dovedea corectă, un cimitir de fosile îngropate la mare adâncime, având jumătate din acea suprafaţă, se întindea pe locul propus de Todd pentru forare.

— Dacă există petrol în această zonă a fermei, se poate presupune că se află şi în altă parte? întrebă Samantha.

— Nu neapărat, răspunse Nathan şi îi povestise că văzuse petrol ţâşnind dintr-un foraj săpat la jumătate faţă de altul care nu produsese decât nisip. Să nimereşti locul exact unde se găseşte petrol este aproape imposibil, rosti el. Chiar şi atunci când există indicii ale unui depozit de petrol, se poate să nu dai de el. Forajele sunt săpate pe bază de credinţă, de instinct şi de ce-ţi zice nasul. Nu este nimic ştiinţific.

Samanthei i se strânse inima.

— Îmi pare nespus de rău să aud asta, dar compania va căuta şi alte zone cu potenţial la fermă, nu-i aşa?

— N-aş putea spune asta, domnişoară Gordon. Tata

va hotărî. Şi inima lui Nathan se strânsese. Privise zona înconjurătoare, vastă în sine, dar reprezentând doar o mică parte a fermei Las Tres Lomas de la Trinidad. Dacă Waverling Tools nu fora în acel loc, avea să caute alt teren. Aveţi o fermă foarte mare. Todd nu va putea adulmeca fiecare metru pătrat.

— Înţeleg, rosti Samantha gândindu-se că nasul lui Todd Baker provocase tot acel necaz.

Dacă Todd nu l-ar fi încălecat pe Saved în acea zi... Nu prea îl putea numi un trădător al cauzei. Cauza lui era geologia. După cum sublimase tatăl ei, slujba lui Todd era să găsească petrol pentru angajatorul lui. Dar era un trădător al principiilor ştiinţelor pământului, de care ar fi trebuit să ţină cont prin natura meseriei lui şi care presupuneau respect şi veneraţie faţă de relicvele trecutului. În ziua aceea, ar fi trebuit să-i spună că, în opinia lui, în apropierea locului unde ea găsise craniul se afla petrol, nu să-i comunice asta tatălui ei fără ca ea să ştie nimic. Şi mai neplăcut era că, la sugestia lin, îi dăduse aparatul de fotografiat lui Todd pentru a-l expedia la New York. Era o grijă care începuse s-o chinuie de curând, de când aflase amploarea trădării lui.

Benjy apăru lângă Nathan.

— Nathan, băiete, nu crezi că e vremea picnicului? A trecut ceva timp de la micul dejun. Sunt sigur că Rebeccăi îi este foame.

— A, deci stomacul ei chiorăie? rosti Nathan zâmbind. Se întoarse spre Samantha. Nu vrei să rămâi şi să mănânci ceva cu noi, domnişoară Gordon. Avem din belşug.

— *Te rog!* auzi ei din trăsură, după care uşa acesteia se deschise împinsă cu hotărâre, iar Rebecca sări afară.

Nathan şi Samantha se uitară unul la altul surprinşi că ea ascultase ce vorbiseră ei. În timpul cercetării, Rebecca se mulţumise să stea în trăsură şi să-i citească păpuşii din una dintre numeroasele cărţi luate la drum pentru a o ţine ocupată. Fetiţa alergă spre Samantha şi îşi petrecu braţele pe după talia ei.

— Te rog, stai! o imploră ea.

Samantha se gândi o clipă. Văzând că era plecată, tatăl ei avea să-şi dea seama că vizitatorul lor sosise şi că ea îl însoţise la Windy Bluff fără să-l aştepte pe el. Într-un nor de iarbă şi ţărână răscolite, el avea să apară în galop din clipă în clipă, fumegând că ea nu-l anunţase, lipsindu-l astfel de informaţiile pe care Samantha le căpătase, însă ea era bucuroasă că nu venise cu ei. Neal Gordon n-ar fi vrut să audă ce avusese de zis Nathan Holloway. Dumnezeu să-i ajute dacă nasul lui Todd nu găsea un alt loc potrivit pentru a fora! Până atunci, braţele acelei fetiţe o strângeau, feţişoara ei delicată ca o floare era ridicată spre ea, iar privirea ei rugătoare era irezistibilă.

— Mi-ar face mare plăcere, rosti Samantha.

Se aşezară la umbra unui mare plop aflat lângă izvor, Nathan şi Samantha sprijinindu-se de trunchiul său. El ceruse la hotel să i se pregătească un coş de picnic, meniul fiind propus de Benjy, şi îl priviră pe vizitiu întinzând o pătură şi punând pe ea un coş cu pui fript, turte de mălai, ceapă, bame murate, un vas cu fasole pirito şi un răcitor pentru unt în care se afla o budincă de banane. Cu excepţia lui Saved, vitele nu veneau atât de departe spre nord, astfel că erau cruţaţi de vederea şi mirosul balegilor, care le-ar fi afectat pofta de mâncare. În plus, nici boul nu era la vedere.

— De când eşti concesionar? întrebă Samantha.

— De prea puţină vreme pentru a simţi că sunt concesionar, răspunse Nathan şi, fără a intra în detalii personale, îi povesti că se dusese să lucreze pentru tatăl lui după ce împlinise 20 de ani, că locuia împreună cu el, cu bunica şi cu sora lui în Dallas şi că, în sfârşit, începea să nu mai tânjească după ferma de grâu din Gainesville, la care crescuse.

Samantha zâmbi.

— Am fost în Gainesville nu cu prea mult timp în urmă. Este o frumoasă zonă agricolă. Aşadar, începi să te obişnuieşti cu viaţa de la oraş?

— Încerc, rosti Nathan.

Samanthei îi plăcea vocea lui. Se gândi că era un om foarte plăcut, liniştit ca un râu domol. În vreme ce ei vorbeau, Rebecca şi Zak se bălăceau la izvor, fetiţa ridicându-şi fustele şi ţipând când câinele se scutura şi o împroşca din cap până-n picioare cu apă. Adierea răcoroasă care venea dinspre apă ostoia căldura şi doar câte un muget sau un ciripit îndepărtat tulbura liniştea amiezii.

Samantha simţi tensiunea dispărându-i din umeri, chiar dacă numai pentru scurtă vreme. Se pomeni amintindu-şi de frumosul tată al băiatului şi încercă să refacă în minte conversaţia pe care o purtaseră la prelegerea de paleontologie din martie…

„— …N-am putut să nu remarc că, atunci când eu şi Barnard ne-am alăturat grupului, aţi părut a crede că mă cunoaşteţi de undeva, iar apoi aţi decis că nu. Am dreptate?

— Într-o anumită măsură. Culoarea părului dumitale seamănă surprinzător de mult cu a unei persoane pe care am cunoscut-o.

— Atunci, sper că vă trezeşte amintiri plăcute.

— De neuitat”.

Samantha se uită la Nathan. Oare o cunoştea pe femeia cu care tatăl lui apreciase că semăna surprinzător de mult, pe femeia pe care nu o uitase? Nu mai conta. Nu mai era curioasă să ştie despre cine era vorba, nu mai dorea să se întâlnească întâmplător cu un străin care să spună: „Îmi pari foarte cunoscută, mai ales în privinţa culorii părului. Eşti rudă cu cutare?” Gândurile îi fură întrerupte de Benjy, care îi chemă pe pătură.

— Nathan, ar fi bine să-l faci pe Zak să se scuture înainte de a veni lângă noi. Haide, Rebecca, dă-mi voie să-ţi pregătesc o farfurie!

Se aşezară pe pătură, simţind căldura pământului de sub ei. Samantha comentă că puiul părea delicios. La o fermă de vite, nu aveau prea des ocazia să mănânce păsări. Iar ei nu-i plăcuseră niciodată picnicurile. Furnicile şi ţânţarii erau enervanţi, iar să ţină farfuria în echilibru în mână reprezenta o provocare, însă, cumva, plăcerea de a fi

cu micul grup făcea uitate acele inconveniente.

— *Benjy!* rosti Rebecca pe un ton autoritar. Budinca, te rog!

— Rebecca, nu vrei să mănânci pui mai întâi? îi sugeră Nathan.

— Mai întâi, budincă, apoi pui, zise Rebecca pe un ton categoric, după care ceru ţipând: *Benjy, lingura mea!*

— Ei, fetiţo, dă-i voie unchiului Benjy să-ţi spună câte ceva despre Unguri, rosti vizitiul. Luă un polonic şi puse o porţie de budincă pe farfuria Rebeccăi, apoi luă o lingură. Cu o lingură, bagi prea mult în gură, vezi? Benjy îi demonstră, după care luă o furculiţă. Cu o furculiţă, mâncarea durează mai mult, dacă bagi doar vârful în ea. Uite aşa!

Rebecca privi sceptică şi luă furculiţa pe care el i-o dădu. Toţi se uitară la ea în timp ce băgă cu grijă vârful în budincă şi cită:

— „«Budincă şi plăcintă, zise Jane. O, vai!» / «Ce-ai prefera?» întrebă tatăl ei/ «Pe amândouă», ţipă Jane lacomă.”[20]

Samantha îl privi pe Nathan, iar el răspunse la întrebarea din ochii ei.

— Sora mea vorbeşte în citate din poezii. Este modul ei de a comunica.

— Este un mod fermecător, rosti Samantha. Are o minte deosebită de ţine minte atâtea versuri.

— E genială, spuse Benjy savurând o bucăţică din copanul de pui. Doar că mintea ei gândeşte altfel decât a celorlalţi.

Auziră un călăreţ apropiindu-se în galop dinspre casă. Samantha suspină.

— E tata, Neal Gordon, rosti ea scuturându-şi firimiturile din poală şi pregătindu-se să facă faţă furiei lui.

Neal văzu grupul aflat la picnic şi îşi opri bălţatul la o oarecare distanţă pentru ca praful şi ţărâna stârnite de copitele lui să nu ajungă pe mâncare. Descălecă grăbit şi se apropie cu mâna întinsă spre Nathan.

---

20 Din poezia *Greedy Jane,* autor necunoscut (n.tr.)

— Bună ziua, spuse el. Îmi pare rău că nu am fost acasă pentru a te întâmpina, dar – îi aruncă o privire enervată Samanthei – nimeni nu a venit să mă anunţe că ai sosit.

Samantha rosti pe un ton jucăuş:

— Tati, am vrut să petrec un timp cu Nathan, înainte ca tu să preiei controlul. M-am gândit că aşa e mai bine şi am avut dreptate.

— Luaţi loc alături de noi, domnule Gordon, îl invită Nathan.

— Of, Nathan! protestă Benjy încet.

Nathan îl ignoră.

— Avem destulă mâncare, îi spuse el lui Neal.

Însă pe Neal Gordon nu-l interesa mâncarea.

— Ceea ce mi-aş dori ar fi să aflu opinia dumitale, domnule Waverling. S-ar putea ca acest… presupus cimitir de oase vechi – schiţă cu braţul un gest care cuprinse zona din jurul stâncilor Windy Bluff – să fie cruţat dacă forăm acolo? întrebă el arătând în direcţia izvorului.

— Nu, domnule, nu se poate, răspunse Nathan. Şi, domnule Gordon, numele meu de familie este Holloway, nu Waverling. Holloway e numele tatălui meu vitreg. El m-a crescut. Abia recent, m-am dus să locuiesc la tatăl biologic şi să lucrez pentru el.

Braţul lui Neal căzu. Se uită fix la Nathan, de parcă acesta tocmai ar fi îndreptat o armă spre el. Nathan rosti:

— Dar, după cum m-am prezentat când ne-am cunoscut, Nathan e suficient.

Văzând că Neal continua să-l privească încremenit, Samantha îl luă de braţ.

— Tati? Ce s-a întâmplat?

— Eu… nu ştiu, zise Neal. Îşi trecu o mână peste faţă. Preţ de câteva secunde, parcă… parcă mi-am pierdut şirul gândurilor. Bănuiesc că am fost dat peste cap de… de vestea dezamăgitoare.

Şocul făcându-l incapabil să audă vreun sunet, se gândi că era imposibil. Asemenea lucruri nu se întâmplau. Tânărul pe care îl invitase pe pământul lui era fratele

geamăn al Samanthei, iar... asta însemna că... Trevor Waverling era tatăl ei.

Capitolul 55

— Holloway, ai spus? rosti Neal.

Nu exista nicio îndoială în privinţa identităţii băiatului. Zisese că crescuse la o fermă de grâu. Tatăl lui vitreg era Leon Holloway din scrisoarea de la doctorul Tolman, bărbatul cu care stătuse pe verandă şi care îi spusese că soţia lui nu fusese binecuvântată decât cu doi copii, un fiu şi o fiică. Zisese adevărul. Neal remarcă vag prezenţa unui bărbat cu picioare scurte, a unei fetiţe şi a unui ciobănesc german, care se uitau la el de pe pătură de parcă se întrebau dacă avea să se prăvălească peste mâncarea lor. Samantha încă îl ţinea de braţ, cu sprâncenele împreunate de îngrijorare.

— Taţi? rosti ea. Poate că ar fi mai bine să stai jos.

— Urcaţi în trăsură, domnule, sugeră Nathan grăbindu-se să deschidă uşa. Vă vom aduce nişte apă.

— Nu, nu, mă simt bine, protestă Neal venindu-şi în fire. Doar că am simţit că mi s-a tăiat răsuflarea preţ de câteva secunde. Nu ştiu ce m-a apucat. Se sili să vorbească normal şi cuprinse cu un braţ umerii Samanthei, sperând că nu avea să-l simtă că tremura. Ei bine, atunci asta este, îi spuse el lui Nathan. Nu se va fora în zona asta a fermei. O strânse pe Samantha de umeri. Asta îţi sună bine, nu-i aşa, scumpo?

Părând surprinsă de brusca lui jovialitate, Samantha zise:

— Mă mir că ţie îţi sună atât de bine.

— Domnule, vreau să mă lămuresc ca să ştiu ce să scriu în raport, spuse Nathan. Aşadar, dacă fotografiile domnişoarei Gordon nu dovedesc că acesta ar fi un sit preistoric, Waverling Tools are permisiunea să foreze?

— Ei bine... nu ştiu, rosti Neal. Mi-am schimbat

părerea în privinţa forării în apropierea acestui loc. Fiica mea este convinsă că acesta este un teren sacru, aşa că nu contează ce spun pozele. Ar putea minţi, aşa că, până nu vin nişte experţi care să facă săpături, mă tem că nu pot semna contractul de concesionare. Din câte zice fiica mea, asta ar putea dura ani întregi.

Samantha se desprinse din strânsoarea lui Neal şi îl privi incredulă.

— Tati! Vorbeşti serios?

— Vorbesc serios, replică Neal. Întinse mâna spre Nathan. Tinere, îmi pare rău pentru osteneala dumitale şi sper că îi vei transmite tatălui dumitale scuzele mele că am irosit timpul companiei sale, dar tocmai mi-am dat seama ce s-ar putea pierde dacă firma voastră va fora aici.

Nathan strânse cu fermitate mâna lui Neal.

— Tata şi Todd vor fi dezamăgiţi, dar eu înţeleg punctul dumneavoastră de vedere că un foraj de petrol nu ar compensa ce s-ar putea afla în pământul de-aici. Îşi coborî privirea spre Benjy care urmărise conversaţia continuând să mănânce. Rebecca desprindea cu eleganţă fâşiuţe de carne de pe copanul ei şi îl hrănea pe Zak părând să nu bage în seamă discuţia purtată deasupra capului ei. Benjy, cred că ar fi cazul să strângem, rosti Nathan. Treaba noastră aici s-a isprăvit, iar bunica nu se va desprinde de la fereastră până nu vom ajunge acasă.

— Of, Nathan, nu putem termina mâncarea mai întâi? se plânse Benjy.

— Sunteţi bine-veniţi să staţi cât doriţi, spuse Samantha, dar eu ar fi bine să-l duc pe tata acasă. Îl înghionti pe Neal în coaste. Se pare că soarele i-a afectat creierul.

— Nu! strigă Rebecca brusc, sărind în picioare şi speriindu-l pe tovarăşul ei de pătură şi două mierle care planau dorind să înşface nişte firimituri. Se repezi spre Samantha şi o cuprinse cu putere în braţe. Nu poţi pleca! Nu, nu! „Vino şi stai cu mine şi fii iubirea mea/ Şi vom dovedi toate plăcerile/ Iar dealurile şi văile, vâlcelele şi

câmpul/ şi toţi munţii abrupţi vor ceda.”[21]

Nathan se apropie pentru a desprinde braţele Rebeccăi, dar Samantha cuprinse cu blândeţe în palme chipul fetiţei.

— Trebuie să plec, Rebecca, zise ea, dar poţi să mă vizitezi şi să-mi reciţi poezii oricând doreşti. Ţi-ar plăcea?

Înduplecată, Rebecca încuviinţă din cap şi îi dădu drumul.

— Nathan mă poate aduce.

Neal rosti cu o oarecare insistenţă:

— Trebuie să ne întoarcem acasă, Samantha. Mă tem că nu mă simt chiar atât de bine. Poate că, într-adevăr, soarele mi-a făcut rău.

Samantha îi aruncă lui Nathan o privire prin care îşi cerea scuze, în timp ce Neal se îndrepta spre calul lui.

— Schimbarea asta bruscă de atitudine nu-i este caracteristică tatălui meu, Nathan. Chiar azi-dimineaţă, spera că nu vei găsi niciun motiv să nu se foreze în zona asta şi sunt sigură că s-a rugat ca fotografiile să infirme o descoperire paleontologică. Ceva s-a întâmplat cu el.

Nathan zâmbi.

— Poate că este vorba despre dragostea unui tată pentru fiica lui. Şi, după cum a spus, a ajuns să-şi dea seama ce s-ar putea pierde dacă ai dreptate în privinţa descoperirii tale. Îţi mai pot pune o întrebare înainte de a pleca? Mângâie părul Rebeccăi. Fetiţa fugise la Nathan pentru a găsi alinare şi îşi petrecuse braţele pe după şoldurile lui. Când ai constatat dispariţia craniului? La câte zile după ce Todd a venit aici pentru a vedea despre ce era vorba?

Surprinsă, Samantha rosti:

— Chiar a doua zi. A dispărut între amiaza zilei de sâmbătă, după ce l-am lăsat pe Todd la gară pentru a prinde trenul de ora două spre Dallas, şi după-amiaza de duminică, atunci când am trecut pe-aici. De ce întrebi?

— Eram curios, zise Nathan.

---

21 Din *The Passionate Shepherd to His Love,* de Christopher Marlowe (n.tr.)

— *Samantha!* strigă Neal impacientat, deja aflat în şa şi ţinând în mână hăţurile lui Pony. *Haide!*

Samantha întinse mâna.

— La revedere, Nathan, dar sper că ne vom revedea. Am vorbit serios când i-am spus Rebeccăi că poate să vină oricând.

— Ştiu că ai vorbit serios, rosti Nathan strângându-i mâna. Dacă săpăturile care se vor face vor dovedi ce bănuieşti, mi-ar face plăcere să vin ca să văd ce s-a descoperit.

— Îţi voi trimite o invitaţie personală şi o poţi aduce şi pe Rebecca.

Nathan zâmbi.

— Atunci, la revedere şi pe curând.

*

— Tati, trebuie să-mi zici adevărul! îi ceru Samantha după ce se întoarseră acasă. Te simţi rău?

Neal se gândi că da, da, se simţea rău. Îi era rău până în măduva oaselor.

— Nu, nu, rosti el. Doar că m-a apucat o mică ameţeală. Poate că ai avut dreptate în privinţa soarelui. Arde foarte tare. Tânjea să fie singur. Durerea îl înghiţea cu totul. Se simţea ca şi cum cerul căzuse pe el. Evitase două gloanţe. Iar acum, asta… Fetiţa aia… spuse el vag. Cine este?

— Numele ei e Rebecca. Este sora lui Nathan.

— Oh, aşadar mai are o soră.

— Tati, nu ştiu nimic de *altă* soră. Samantha îl privi cu o îngrijorare tot mai mare. Nu cred că ar trebui să te las singur ca să mă duc să probez rochia… începu ea, dar Neal o întrerupse:

— *Ba da, du-te!* se răsti el. Mama ta abia aşteaptă să te vadă la ultima probă a rochiei de mireasă. Silbia poate avea grijă de mine, iar după ce îşi termină treaba Sloan va veni să bem un burbon.

Încă părând îngrijorată, Samantha zise:

— În regulă, dar, cât voi fi în oraş, îţi voi face o programare la doctorul Madigan, iar tu te vei duce chiar dacă eu şi Sloan va trebui să te legăm şi să te târâm până la cabinetul lui, ai înţeles?

Neal nu comentă.

— Am înţeles, rosti el gol ca un sac cu grăunţe după ospătarea calului.

Îi îngădui Samanthei să aibă grijă ca el să se aşeze confortabil în fotoliul lui din bibliotecă, dar se ridică în clipa în care uşa se închise în urma ei. Nu putea sta locului. Începu să se plimbe de la un perete la altul pentru a-şi limpezi capul care vâjâia, pentru a scăpa de insectele care se târau pe sub pielea lui. Era un om care nu excludea cu totul posibilitatea intervenţiei divine. Să fi fost apariţia tânărului concesionar drăguţ lucrarea Domnului, care încerca să corecteze o greşeală a sorţii şi să determine conştiinţa lui Neal să vadă cum stăteau lucrurile şi să le îndrepte? Auzise de Trevor Waverling de la Todd Baker, care îi lăsase lui Neal impresia unui om care era un soi de combinaţie între Attila Hunul şi Iisus Hristos. Şeful lui era o personalitate proeminentă în Dallas, era bogat, educat, influent, un membru al înaltei societăţi cu vechime şi tatăl unui fiu reuşit şi al unei fetiţe drăguţe, chiar dacă mintea ei nu era în regulă. După ce străbătu de câteva ori încăperea, obosit, stupefiat şi înfricoşat, Neal se cufundă în fotoliul adânc. Trevor Waverling avea tot ce ar fi putut s-o ademenească pe fiica lui departe de el.

Neal îşi scotoci memoria pentru a-şi aminti exact conversaţia avută cu Leon Holloway cu o lună în urmă. Nu trebui să se străduiască prea mult pentru că nu o putuse uita. Fermierul îşi dăduse seama cine era Neal Gordon şi de ce venise. Nu era nicio îndoială în privinţa asta. Leon Holloway ştiuse că bărbatul care venise sub pretextul de a vedea dacă ferma lui mai era de vânzare era tatăl adoptiv al copilului pe care el şi soţia lui îl dăduseră, o fetiţă care nu era a lui Leon, ci a lui Trevor Waverling. „E bine ca orice şi oricine să ajungă în locul potrivit”, spusese fermierul. Afirmaţia lui păruse ciudată şi irelevantă la momentul

respectiv, însă acum era limpede precum cristalul. Cunoscându-l pe Neal, Leon Holloway concluzionase că Samantha ajunsese în locul potrivit.

Neal îşi aprinse un trabuc pentru a se calma şi a se lămuri cine ce ştia. Nu era niciun secret că Trevor Waverling era tatăl lui Nathan, însă ştia producătorul de unelte că mai avea o fiică, sora geamănă a lui Nathan? Părea aproape sigur că nu ştia, altminteri de ce nu i s-ar fi prezentat? În orice caz, era clar că Nathan nu ştia de existenţa Samanthei. Soţii Holloway îi ascunseseră şi lui Nathan, şi lui Trevor naşterea ei. Dacă era ca Neal să completeze restul tabloului, ar fi presupus că Millicent îi purta deja în pântec pe gemenii lui Waverling atunci când Leon se însurase cu ea. Altminteri, de ce o femeie frumoasă şi înstărită s-ar fi măritat cu un ţăran banal şi sărac precum Leon Holloway? Era posibil ca Trevor să fi ştiut sau să nu fi ştiut de sarcina ei, dar cert era că nu-i rămăsese alături pentru a face ce trebuia. Oare îi povestise Leon soţiei lui despre vizita făcută de Neal la fermă şi că fata care venise să se vadă cu ea în aprilie era fiica ei înstrăinată? Dacă Neal se pricepea cât de cât să-i judece pe oameni, era de crezut că nu. În orice caz, soţii Holloway nu încercaseră să ia legătura cu Neal.

Aşadar, vechile griji şi temeri reveniseră, la fel şi întrebările adresate conştiinţei lui. Ce trebuia să facă cu lucrul pe care tocmai îl aflase? Să nu spună nimic? Să nu facă nimic? Să păstreze secretul pe care doar el şi Leon Holloway îl cunoşteau şi să-şi continue viaţa aşa cum era? Cine să afle vreodată care ar fi fost diferenţa? Soţii Holloway aveau familia lor. Trevor Waverling o avea pe a lui. Gordonii n-ar mai avea o familie exclusiv a lor dacă se afla adevărul. Din nou apăru spectrul întrebării cum ar fi dacă apăreau membri străini care se integrau în familie, prea puţin diferiţi de nişte vite rătăcite pe pământul unui fermier, care ar fi alterat puritatea rasei animalelor sale împerechindu-se cu ele. Trebuia s-o cruţe pe Estelle de groaza de a trebui să-şi împartă cu altă mamă fiica pe care întotdeauna o numise a ei. Era încântat să-şi vadă soţia în

starea de spirit pe care o avea în prezent, aflată în al nouălea cer că fiica ei se va mărita în curând cu bărbatul pe care ei l-ar fi ales pentru ea, că în curând va deveni bunică… Cum ar fi putut să-i distrugă această fericire? „Mă întreb dacă primul copil va fi băiat sau fată, gângurise ea într-o zi. O, Neal, bătrânul meu vânător de pume, nu-i aşa că suntem cei mai norocoşi părinţi din lume?”

Cât despre el, nu mai avea de ce să-şi facă griji că inima lui s-ar răci faţă de Samantha dacă ea îşi alegea familia naturală, în locul lui şi al lui Estelle. Pur şi simplu, ar fi încetat să bată.

Un junghi de vinovăţie îl sili să se ridice din fotoliu. Dar avea dreptul s-o despartă pe Samantha de fratele ei geamăn? Ei doi se înţeleseseră foarte bine. Văzuse asta de la prima privire. Băiatul era demn să-i fie rudă. I-ar fi un frate minunat, ar umple acel gol din sufletul ei. Însă odată cu el ar fi apărut în peisaj bogatul Trevor Waverling şi fetiţa, iar Nathan pomenise ceva de o bunică. Până şi Millicent şi acel fiu şi acea fiică pe care ea îi adora puteau să apară. Se tăiau prea multe felii din plăcintă, iar bucătarul nu mai rămânea cu nimic.

Neal se apropie de şemineu şi privi vatra goală, în care încă se mai afla ceva din cenuşa iernii. Se hotărâse. Vorbise serios când îi spusese acele lucruri lui Nathan Holloway. Indiferent ce dezvăluiau fotografiile Samanthei, Waverling Tools nu avea să aducă niciodată vreo instalaţie de foraj la Windy Bluff sau în oricare alt loc din Las Tres Lomas. Mai existau şi alte companii petroliere. Nu exista niciun motiv ca fiica lui şi concesionarul să se mai întâlnească vreodată. Neal avea să păstreze pentru el informaţia pe care tocmai o aflase. Timpul era ca un râu. În cele din urmă, scotea resturile la mal departe de locul lor de origine şi nu lăsa nicio urmă a existenţei lor. Doar dacă…

Neal îşi dori să nu fi făcut acea comparaţie. Îşi aminti resturile rămase când afluenţii de pe domeniul fermei secaseră. Printre altele, se găsise un pistol care dusese la condamnarea unui ucigaş.

Capitolul 56

Todd se uită neîncrezător la Trevor Waverling.

— Cum adică Neal Gordon s-a decis că nu vrea să se foreze la Windy Bluff? *Niciodată?*

Era joi dimineaţă, 12 iulie, a doua zi după ce Nathan se întorsese de la Fort Worth la Dallas.

— Aşa a spus, răspunse Nathan în locul tatălui său. Fiica lui crede că acolo se află locul de îngropăciune al unor dinozauri, iar ăsta este un argument suficient pentru el.

— Dar săpăturile ar putea dura *ani întregi!* ţipă Todd.

— Aşa am înţeles.

Todd îşi apăsă pumnul pe frunte.

— Dumnezeule! Omul renunţă la o avere!

— Todd, stai jos înainte să te lovească damblaua, îi ceru Trevor. Ţi s-au umflat venele gâtului. Asta nu-i sfârşitul lumii. Vom găsi alte locuri în care să forăm.

Stupefiat, Todd se trânti pe un scaun aflat în faţa biroului lui Trevor Waverling. Nathan stătea pe celălalt.

— Nu pot să cred! Pur şi simplu, nu pot să cred! zise el. Nathan, lămureşte-mă ce s-a întâmplat. Neal Gordon ardea de nerăbdare să aducem o instalaţie de foraj în locul ăla, indiferent ce descoperise fiica lui.

— Cu siguranţă, aşa părea, fu Nathan de acord.

Ridurile de la cozile ochilor lui Todd se adânciră. O idee îi apăruse brusc în minte.

— Nathan, nu cumva tu l-ai convins pe domnul Gordon să renunţe – tu, cu ideile tale despre sfinţenia pământului verde dat de Dumnezeu?

Trevor se sprijini de spătarul scaunului de la birou şi îşi împreună mâinile pe vesta de mătase – o mişcare subtilă, pe care Todd o percepu drept un avertisment că se apropiase prea mult de coada puiului său.

— Nu, Todd, nu eu l-am convins să renunţe, rosti

Nathan fără a se simţi ofensat. Respectul faţă de sentimentele fiicei lui l-a convins. Iar tu pari convins că fotografiile nu vor confirma teoria ei. De ce?

— Ţi-am spus. Am văzut craniul. Todd suspină supărat. Speram că tu poţi înţelege sentimentele *mele,* Nathan. Ar trebui să-ţi dai seama cât de dezamăgit sunt. Se întoarse rugător spre şeful lui. Domnule Waverling, la Windy Bluff există petrol, milioane de barili, pur şi simplu ştiu asta, aşa că mi se pare de neconceput că va rămâne sub pământ din cauza unor fosile care nu înseamnă absolut nimic pentru nimeni, cu excepţia câtorva paleontologi ramoliţi.

— Şi a Samanthei Gordon, adăugă Nathan încet.

Ochii lui Todd îl fulgerară.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ea se va *mărita!* Cu Sloan Singleton, bărbatul care frânge inimile femeilor. Măritată cu el, va fi stăpâna a doua ferme de dimensiunile a două ţări mici, ceea ce ar trebui să fie îndeajuns pentru oricare femeie. Samantha a avut ocazia să se specializeze în paleontologie, dar a renunţat la şansa de a studia la Seminarul Lasell din Massachusetts.

— Ştii asta pentru că aţi fost colegi de şcoală? întrebă Trevor.

Cu buzele strânse de amărăciune, Todd încuviinţă din cap.

— Directorul şcolii m-a chemat în biroul lor şi mi-a arătat scrisoarea de acceptare, în speranţa că o voi putea convinge să nu refuze. Numai unul din zece candidaţi a fost acceptat. Samantha a fost o elevă strălucită şi ar fi putut să fie un om de ştiinţă strălucit. Am fost şocat când am aflat că alesese să stea acasă şi să-l ajute pe băşinosul de taică-său să conducă ferma. Este singura lui moştenitoare.

— Crezi că alegerea ei a fost o risipă, declară Trevor.

— Sunt al naibii de sigur că da şi i-am spus asta. Iar acum, după ce a renunţat la o carieră ştiinţifică, mi-o distruge pe a mea!

Trevor se aplecă spre birou şi luă o foaie de hârtie, semn că se săturase de acea discuţie.

— Todd, cariera ta doar stagnează temporar, asta-i tot. Ştiu că eşti dezamăgit, dar studiază acest raport al lui Daniel şi vezi dacă proprietatea de pe coasta Golfului Mexic merită o privire mai atentă.

Todd luă fără niciun chef raportul.

— Pe toţi dracii! rosti el. Îmi vine s-o strâng de gât pe Samantha.

— Haide, linişteşte-te! zise Trevor. Dacă acele fotografii vor dovedi clar că domnişoara Gordon se înşală, latura practică a tatălui ei s-ar putea să intervină, iar el să ne contacteze înainte să facem o mişcare majoră. Am înţeles că aparatul ar trebui să sosească până mâine.

— Tata s-ar putea să aibă dreptate în privinţa domnului Gordon, spuse Nathan. Cu el, nu se ştie dincotro bate vântul.

Nathan îi povestise tatălui său cum fermierul venise în goana calului la Windy Bluff, spumegând că nu fusese anunţat de sosirea lui şi duduise ca o locomotivă cu abur că se va fora acolo indiferent dacă se va profana presupusul „cimitir de oase vechi”. Apoi, în decurs de câteva minute, atitudinea i se schimbase la 180 de grade şi se declarase total împotriva forării în ceea ce numise „teren sacru”.

Todd întrebă:

— Şi dacă… aparatul nu soseşte?

Nathan se uită pieziş la Todd.

— De ce n-ar sosi?

Todd ridică din umeri.

— Nu ştiu. Lucrurile se pierd la poştă.

— Nu mai fi atât de pesimist, Todd, rosti Trevor, tonul lui indicând încheierea şedinţei. În regulă, băieţi, plecaţi de-aici, că am treabă. Nathan, nu uita că mergem la sală când plecăm de-aici.

— Abia aştept, spuse fiul lui.

*

Nathan se duse alături, în biroul lui Jeanne, care păstra registrele contabile ale firmei. Când intră, secretara

îşi ridică privirea şi îi zâmbi cu sfială prefăcută.

— Ai venit să mă ceri de nevastă?

Nathan rânji. O plăcea pe Jeanne. Era cu trei ani mai mare decât el şi îi dăduse fără nicio jenă de înţeles lui Nathan că, dacă era interesat, şi ea era. Nathan ştia că era doar tachinare şi un flirt glumeţ. Dacă o lua în serios, distracţia s-ar fi încheiat, iar ei preferau să se distreze.

— Când îmi voi permite să cumpăr un inel, rosti el şi se aşeză în faţa biroului ei. Vreau să te rog ceva.

— Roagă-mă, frumosule.

— Dar vreau să rămână între noi.

Jeanne îşi duse o mână la inimă.

— Absolut!

— Aş vrea să văd foaia de decont a lui Todd Baker pentru ziua de sâmbătă, 16 iunie.

Sprâncenele lui Jeanne se ridicară.

— Pot întreba de ce?

— Nu merită să afli.

— Ei bine, în acest caz…

Jeanne se răsuci spre un dulap de lemn cu sertare în care dosarele puteau fi puse pe lateralã. Recent achiziţionat, îl luase în posesie cu mare mândrie şi apreciere faţă de un şef care recunoştea importanţa lucrurilor utile pentru a economisi timp. Până la crearea sistemului de îndosariere vertical, în 1898, care permitea accesul facil la orice informaţie, documentele erau ţinute în plicuri puse la întâmplare în sertare. Jeanne deschise un sertar, frunzări dosarele din manila, o altă invenţie recentă, iar după câteva secunde scoase unul cu numele lui Todd Baker pe cotor.

— Poftim! spuse ea dându-i-l lui Nathan. Dar aş prefera să nu iasă din acest birou.

— Dorinţa ta e poruncă, zise Nathan.

Puse dosarul pe o masă unde lumina era mai bună, pentru a-i studia conţinutul. Waverling Tools nu ezita să plătească orice cheltuială legată de afacerile companiei, chiar dacă era făcută în afara orelor de program, pentru o plăcere sau un obiectiv personal. Nathan şi Jeanne glumeau

că nimic nu era prea nesemnificativ pentru ca Todd să nu-l deconteze.

— Ar deconta şi o gumă de mestecat dacă ar băga-o în gură la serviciu, îi spusese Jeanne cândva, râzând.

Pe foaia de decont pentru data de 16 iunie, ziua în care Todd luase trenul ca să studieze fosila Samanthei, Nathan găsi informaţia la care se aşteptase. De ea erau ataşate biletele de tren deoarece adusese veşti şi dovezi care confirmau aproape cu certitudine că exista petrol în Las Tres Lomas. Samantha zisese că îl lăsase pe Todd în gara din Fort Worth la vreme pentru a prinde trenul de la ora 14.00 spre Dallas, însă pe biletul de întoarcere era trecută ora 20.00. Era aşa cum bănuise Nathan – geologul companiei avusese timp suficient pentru a se întoarce la Windy Bluff ca să dezgroape şi să facă dispărută fosila care susţinea teoria Samanthei. De asemenea, Nathan remarcă lipsa dovezii unei cheltuieli. Nu exista nicio chitanţă pentru expedierea aparatului, pe care Todd susţinea că îl trimisese în 18 iunie.

*

În restaurantul din Fort Worth, Samantha luă un meniu de la chelneriţă şi termină povestea despre vizita lui Nathan cu întrebarea pe care acesta i-o pusese înainte de a se despărţi. În acea dimineaţă de joi, două zile mai târziu, Sloan se întâlnise cu ea în oraş pentru a se vedea cu fotograful care urma să le facă poza de logodnă ce avea să apară în ziarele locale.

— De ce să mă fi întrebat Nathan când a dispărut craniul dacă nu bănuieşte că Todd are o legătură cu asta? rosti ea. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convinsă că Todd este responsabil pentru dispariţia lui. La gară, nu ştia cum să mă trimită mai repede la mama. Cred că s-a întors cumva la Windy Bluff şi a furat craniul ca să nu mai existe nicio dovadă care să împiedice forarea.

— Dar vei avea fotografiile drept dovadă, îi aminti Sloan.

— Exact, Sloan! spuse Samantha cu o voce disperată. Dacă Todd mi-a distrus şi aparatul?

Un muşchi al maxilarului lui Sloan zvâcni, o reacţie pe care o avea încă din copilărie când se simţea tulburat sau vinovat. Privirea lui rămase aţintită asupra meniului. Îl credea pe Todd în stare să fi distrus aparatul. Fusese un prost de nu-şi dăduse seama de asta când Samantha îi zisese că el se oferise să-l expedieze din Dallas. Totuşi, socoteala tipului fusese zădărnicită de brusca decizie a lui Neal de a nu permite forarea la Windy Bluff indiferent ce dovedeau fotografiile Samanthei. Sloan ar fi trebuit să se simtă uşurat că şi craniul, şi pozele deveniseră irelevante, însă nu era aşa. Samantha avea nevoie de o dovadă fizică pentru a aduce o echipă de paleontologi la Windy Bluff.

Era momentul să-i spună că acel craniu se afla la el şi să-i mărturisească modul cum ajunsese în posesia lui. Samantha avea să-l creadă când îi va explica faptul că îl recuperase de la Todd, dar nu-i zisese nimic deoarece crezuse că ar fi putut lărgi ruptura dintre ea şi Neal. Dar oare nu avea să se întrebe de ce nu i-l dăduse mai devreme, pentru a o cruţa de îngrijorarea inutilă, mai ales după ce se împăcase cu tatăl ei? Era posibil ca Sloan să fi păstrat fosila pentru ca Waverling Tools să poată fora chiar lângă gardul de la Triple S? Nu avea să se întrebe dacă el nu ştiuse că fotografiile nu vor apărea? Oare nu făcuse o înţelegere cu Todd în ziua tete-â-tete-ului lor de peste gard, iar conştiinţa vinovată îl făcea să i-l returneze acum? Samantha cunoştea situaţia financiară dificilă a fermei Triple S şi ştia ce ar fi însemnat un foraj de petrol pentru ea. Şi mai era şi bruscheţea cu care încheiase relaţia cu Anne şi o ceruse pe ea în căsătorie, imediat după discuţia cu Todd.

Avea Samantha să-l creadă capabil de o asemenea meschinărie?

— Văd că eşti cufundat în gânduri, Sloan, rosti Samantha. Nu se poate ca meniul să fie atât de interesant. Ai auzit măcar un cuvânt din tot ce am spus?

— Te-am ascultat, zise Sloan.

O privi peste masă. Samantha nu fusese nicicând mai frumoasă. Fotograful fusese fascinat de ea şi se agitase mai mult decât era normal din punct de vedere profesional pentru a creau un fundal văratic care să-i scoată în evidenţă rochia galbenă cu corsaj din dantelă, ce îi reliefa formele feminine. Sloan era îmbrăcat într-un costum nou, de comandă, dar ar fi putut la fel de bine să fie şi o pânză neagră, fiindcă fotograful nu-l băgase deloc în seamă.

„Într-o zi, vom putea face fotografii color”, spusese omul, evident deplângând faptul că filmul lui nu putea reda superba culoare a părului Samanthei.

Sloan puse meniul pe masă.

— De fapt, mi-e o foame teribilă, dar nu de mâncare, ci de tine, zise el. Ne aflăm într-un hotel, iar tu eşti nespus de frumoasă. Aş vrea să te pot duce la etaj chiar în clipa asta.

Samantha se îmbujoră.

— Ce gând delicios! Păstrează-l douăzeci şi patru de zile.

— De ce douăzeci şi patru de zile?

Surprinderea apăru pe chipul Samanthei.

— Oh, Sloan… doar nu-mi propui…?

— Ne vom căsători, Sam. De ce să aşteptăm?

— Dar unde? La niciuna dintre fermele noastre nu putem fi singuri, iar în casa mamei este exclus.

— În sâmbăta de peste două săptămâni, în data de douăzeci şi unu, la Dallas va avea loc o licitaţie de cai. Nu are nevoie Las Tres Lomas de cai? Reclamele licitaţiei spun că va fi o varietate largă din care să alegi.

— Hm, făcu Samantha jucându-se sfioasă cu panglica decolteului. Se va vinde ceva care te-ar putea interesa? Sunt doi Quarter Horse cărora aş vrea să le arunc o privire.

— Şi dacă tata decide să vină şi el?

— Şi să lase ferma nesupravegheată în condiţiile în care jumătate din personalul său lipseşte? Din câte îl cunosc eu, nu va face asta.

Presiunea din pieptul Samanthei se intensifică.

— Dacă vom fi singuri în Dallas, cum să nu bănuiască

familiile noastre că… vom fi tentaţi să facem ce vom face?

— Foarte simplu. Nu le spunem. De ce ar trebui surorile mele să fie informate că vei merge la acea licitaţie? Iar părinţilor tăi, categoric nu trebuie să le zicem despre planurile mele de a merge. Însă cred că pentru niciuna dintre familii nu ar conta dacă ar afla că suntem împreună – pentru surorile mele, în niciun caz. Atât timp cât ne căsătorim, nu le interesează absolut deloc ce facem. Probabil că se întreabă cum de am stat departe unul de altul atât de multă vreme, iar în ceea ce-i priveşte pe părinţii tăi… mă îndoiesc că ar comenta prea mult în legătură cu ceva de care ei înşişi s-au făcut vinovaţi înainte de a se căsători, deşi nu cred că „vinovaţi” este cuvântul potrivit. Ne-am putea întâlni vineri la gară, să luăm trenul de ora 14.00 spre Dallas, iar apoi, să ne ducem la Strathmore. Voi rezerva două camere, pe a ta pe numele Samantha Gordon. Vom fi doar doi fermieri din Fort Worth care vin la o licitaţie de cai. Ce-ar putea fi mai inocent?

— Camerele vor fi la acelaşi etaj, desigur.

— Alăturate.

Ochii Samanthei sclipiră.

— Of, Sloan… nu ştiu ce să spun.

— „Da” ar fi varianta bună.

— Da, şopti ea.

— Eşti sigură, Samantha?

— Sloan Singleton, tânjesc după ţine de când ai apărut prima dată în pantaloni lungi. Fireşte că sunt sigură! rosti Samantha.

Sloan întinse o mână peste masă, iar ea îşi puse palma în ea.

— Atunci, va trebui să mă asigur că nu vei fi dezamăgită, spuse el.

Sloan decise că avea să aştepte un moment mai potrivit pentru a-i da craniul. Şi poate că nici nu era nevoie să iasă vreodată la lumină. Recenta descoperire a unor fosile în Utah atrăsese atenţia celor de la Muzeul de Istorie Naturală Carnegie datorită simplului cuvânt al celui care le găsise. Era posibil ca şi Samantha să aibă acelaşi noroc. O

iubea din toată inima pe fata aflată în faţa lui, care îi fusese cea mai bună prietenă în copilărie şi care avea să-i devină amantă şi soţie, aşa că nu dorea să rişte ca ea să se îndoiască de asta.

Capitolul 57

Daniel Lane ieşi din atelierul fotografic Morris Keaton Brownie, aflat în centrul Dallasului, având pe faţă un rânjet de superioritate care îi dezvăluia un premolar ascuţit. Nu ştiuse dacă proprietarul, recomandat ca fiind un expert în salvarea filmelor avariate, dar care vindea şi lucra cu aparate de fotografiat mai simple şi mai ieftine, avea să poată salva filmul din Kodakul Samanthei Gordon. Daniel se gândise că va trebui să expedieze filmul companiei din New York şi să aştepte rezultatele o lună, însă expertul îşi confirmase reputaţia.

— Nu e ceva foarte interesant, spusese omul când îi dăduse fotografiile de 9 x 13 centimetri. Sunt doar imagini din diferite unghiuri ale craniului unui animal şi a unui tip sfrijit călare pe un bou mare.

— Ei bine, cât de interesante sunt depinde de cine se uită la ele, rosti Daniel cu o voce tărăgănată. Vă mulţumesc foarte mult! Aţi salvat o viaţă!

Ieşind din atelier, Daniel se gândi că afirmaţia nu fusese întru totul adevărată. În cazul lui Todd, acele fotografii îi puteau distruge viaţa sau cel puţin cariera. Todd ar fi trebuit să expedieze Kodakul Samanthei Gordon la New York. În schimb, el îl aruncase în râul Trinity, motivul fiind evident. Fotografiile puteau susţine teoria fetei că în locul unde Todd ardea de nerăbdare să se foreze exista un loc de îngropăciune al animalelor preistorice. Motivul lui şi al lui Sloan Singleton de a păstra tăcerea erau identice,

ceea ce însemna că era posibil să fie în cârdăşie. Daniel se întrebase mereu cum de ajunsese Sloan în posesia craniului. Nu era genul care să se apuce să sape în căutare de fosile nici măcar pentru a-i face pe plac Samanthei. Probabil că Todd i-l dăduse. Geologul aflase despre descoperirea Samanthei în ziua în care fusese fotografiat călare pe bou, la Windy Bluff. Domnul nu-şi dădea seama când conspiraseră el şi Sloan, însă o ceruse pe Samantha de soţie a doua zi după ce Billie June îl văzuse cu fosila în bucătărie, imediat după ce fuseseră făcute pozele.

„Interesant, foarte interesant!”

Tatăl Samanthei Gordon se răzgândise în privinţa forării, decizie care făcea inutil furtul craniului şi zădărnicea prima încercare a lui Todd de a da de petrol. Din ce se bârfea la firmă, se părea că nu conta ce spuneau fotografiile, fermierul neacceptând să se foreze din pricina convingerii fiicei lui că în pământul acela se aflau fosile, iar pozele păreau a o susţine. Daniel nu era paleontolog, dar, conform fotografiilor făcute din diverse unghiuri, cu siguranţă părea a fi craniul parţial al unui dinozaur.

Trebuia să afle dacă Sloan Singleton încă mai avea craniul, lucru care era posibil să se întâmple a doua zi, sâmbătă. Dimineaţă, Billie June urma să vină cu primul tren de la Fort Worth, pentru a fi în Dallas până la vremea micului dejun. Când îl informase despre planul ei de a se muta în Dallas sub pretextul de a studia muzică la Academia Sarah B. Morrison, se panicase iniţial. Daniel făcea o treabă excelentă la serviciu. Avea un apartament confortabil, o garderobă tot mai bogată, un cal de nădejde, o şaretă pe care o cumpărase la mâna a doua şi pe care o tapiţase şi o reparase, astfel încât arăta ca nouă. Reuşise să pună deoparte o sumă considerabilă, datorită creşterii salariului şi celor zece procente din vânzări primite de pe urma invenţiei lui. Intenţionat nu se grăbea, trăia modest, se străduia să se facă remarcat la Waverling Tools, studia investiţiile şi afla cum mergeau lucrurile în Dallas, nedorind să-şi întindă aripile prea curând. După ce avea să se simtă mai ferm pe poziţie, va alege un stil de viaţă mai bun, care

să includă şi femeile.

Doar că acum, în curgerea lentă şi cu grijă direcţionată a vieţii lui, avea să apară Billie June. Mutarea lui Billie June în Dallas, unde avea să se aştepte să-l vadă în fiecare zi, nu făcea deloc parte din planul lui.

Însă Daniel trebuia să admită că, după ce se întorcea de la rendez-vous-urile lor din fiecare sâmbătă, la jumătatea distanţei dintre ei, într-un hotel unde aveau o rezervare permanentă, îi era dor de ea. Zile întregi după aceea, Daniel se străduia să şi-o alunge din minte. Vedea ceva în vitrina unui magazin şi se gândea că lui Billie June i-ar plăcea acel lucru. Îşi amintea isteţimea ei, simţul umorului, desăvârşirea cu care făcea dragoste şi îşi dădea seama că, fără să vrea, privirea i se îndreptase spre calendar pentru a vedea câte zile mai erau până când avea s-o întâlnească din nou. Îi plăcea atât de mult compania ei, încât uneori uita motivul pentru care începuse s-o caute. Dorinţa răzbunării slăbise. La urma urmelor, Sloan Singleton era fratele lui Billie June, iar în ciuda disputelor dintre ei, ea îl iubea. Făceau parte din aceeaşi familie.

Însă înţelegerea secretă dintre Sloan Singleton şi Todd îi stimulase dorinţa de a-l distruge pe domnul Mare şi Tare. Îi părea rău că trebuia să se folosească de Billie June pentru a o face. Ţinea la ea şi îi era groază că avea să vină inevitabila zi când el pur şi simplu nu va mai apărea la locul lor de întâlnire şi nu-i va răspunde la scrisori şi la apelurile telefonice. După ce va avea tot ce-i trebuia, urma s-o părăsească şi să-şi pună planul în aplicare. Lucru] la care nu se aşteptase era că Billie June avea să apară la uşa lui.

*

Samantha auzi zornăitul capacului de aramă al cutiei poştale şi deschise uşa înainte ca poştaşul în uniformă albastră-cenuşie să apuce a băga corespondenţa zilnică. Cele două stele negre de pe mânecă mărturiseau faptul că de zece ani livra corespondenţă pentru Departamentul poştal al Statelor Unite. În tot acest timp, deservise

locuitorii de pe strada pe care se afla casa mamei sale, aşa că devenise un prieten al familiei. Era vineri, zi în care poştaşul îşi schimba traseul şi venea dimineaţa, nu după-amiază, o favoare făcută Samanthei.

— N-aveţi niciun pachet pentru mine, domnule Mason? întrebă ea.

Poştaşul îi dădu corespondenţa zilnică şi clătină din cap.

— Aşteptaţi un pachet, domnişoară Gordon?

— De mai multe zile, răspunse Samantha.

Era 12 iulie. Dacă Todd expediase Kodakul cu peste o lună în urmă, după cum spusese, trebuia să-l fi primit înapoi deja.

Bărbatul o privi cu regret pe sub cozorocul pălăriei uniformei, asemănătoare cu cea purtată de militarii din regimentul de cavalerie Rough Riders al lui Teddy Roosevelt.

— Îmi pare rău că sunteţi dezamăgită. Poate că va veni până luni.

— Mă îndoiesc, domnule Mason, dar vă mulţumesc.

Samantha închise uşa simţindu-se cuprinsă de ameţeală din pricina cumplitului gând care îi trecu prin minte. Fotografiile ei nu aveau să vadă niciodată lumina zilei. Nicio echipă de la Muzeul American de Istorie Naturală, din New York, sau de la Catedra de paleontologie a vreunei universităţi nu avea să vină în Las Tres Lomas şi să irosească bani şi resurse cu săpături care puteau dura ani în şir. Îşi putea lua gândul de la Muzeul de Istorie Naturală Peabody, de la Yale, deoarece Todd nu mai pomenise de prietenul lui care lucra acolo. Costurile unor săpături particulare ar fi fost prohibitive, chiar dacă ar fi găsit o echipă de experţi pe care s-o angajeze. La fel de important era şi faptul că, în lipsa acelor fotografii, nimic nu justifica sacrificiul pe care tatăl ei îl făcuse pentru ea interzicând forarea la Windy Bluff.

Mildred veni în hol pentru a lua corespondenţa şi a i-o duce lui Estelle la etaj.

— Nu te-am mai văzut niciodată cu faţa atât de lungă,

rosti ea. Ce s-a întâmplat?

— Un bun prieten m-a trădat.

— Puţine cuţite taie mai adânc. Se poate face ceva?

— Da, spuse Samantha.

Nu era bine să se grăbească a trage concluzii şi a-l acuza pe nedrept pe Todd, nu putea să nu-şi exprime suspiciunea că aparatul ei de fotografiat nu plecase din Dallas. Trebuia să-l confrunte pe Todd faţă în faţă. Indiferent ce spunea gura lui, ochii aveau să mărturisească adevărul. Când încerca să mintă, ochii lui aveau un mod aparte de a privi într-o parte, iar urechile i se trăgeau spre spate, după cum remarcase Ginny în decursul căsniciei lor. „Astfel ştiu când nu este complet sincer cu mine, iar ca soţie ăsta e un lucru bine de ştiut, chicotise ea, însă Todd nu m-ar minţi niciodată în privinţa a ceva important”.

Ei bine, Samantha avea să vadă dacă aşa era. Nu avea rost să sune la Rochester, New York, şi să se aleagă cu o factură telefonică uriaşă pentru a vorbi cu un funcţionar care o va pune să aştepte la nesfârşit, până găsea şi verifica documentele firmei, între timp riscând să fie deconectată din centrală. Convorbirile sale la distanţă nu erau tocmai strălucite. Nu, avea să primească răspunsul mai simplu, mai rapid şi mai precis, de la Todd Baker.

— Mildred, îi spui, te rog, lui Jimmy să înhame caii la trăsură. Vreau să mă ducă la gară. Doresc să iau trenul de ora 11.00 spre Dallas, nu pe cel de mai târziu, şi... am nevoie să-mi faci un serviciu.

— Nu trebuie decât să-mi ceri, domnişoară Sam.

Samantha voia să-i comunice lui Sloan că nu aveau să se întâlnească în gară la ora 14.00, aşa cum plănuiseră. Nu putea să telefoneze la fermă şi să-i lase mesajul lui Millie May sau Billie June pentru că ele nu ştiau că şi Samantha mergea la licitaţie şi că urma a se întâlni cu fratele lor la gară. Aşa că trebuia ca Mildred să se ducă la gară şi să-i dea un bilet din partea ei, înainte de a se urca în tren. Aveau să se vadă la hotel. Dacă pleca mai târziu spre Dallas, Samantha risca să nu ajungă la Waverling Tools înainte ca birourile să se închidă. Prefera să se confrunte cu

Todd la firmă, nu să apară sâmbătă la el acasă, iar Ginny să fie prezentă. Doamna ei de onoare deja ştia că relaţia dintre soţul ei şi cea mai bună prietenă nu mai era deloc bună. „Nu poţi înţelege dezamăgirea lui Todd când a aflat că tatăl tău s-a răzgândit în privinţa forării, nu-i aşa, Samantha? spusese ea cu o oarecare răceală. Lui Todd practic i s-a *promis* posibilitatea de a-şi dovedi valoarea de expert în privinţa existenţei petrolului la ferma voastră, iar apoi i s-a tras covorul de sub picioare…”

După ce Samantha îi zise ce dorea, Mildred rosti surprinsă:

— Şi domnul Sloan ia trenul de ora 14.00 spre Dallas?

— Da, spuse Samantha privind-o în ochi, dar mama nu trebuie să afle.

— Şi nici nu va afla, nu de la mine. Sper că ţi-ai pus în bagaj acea drăguţă cămaşă de noapte pe care ai primit-o de ziua ta.

Samantha duse corespondenţa în camera mamei sale, unde aceasta scria adresele pe plicurile ultimelor invitaţii la nuntă, şi îi zise că se hotărâse să plece la Dallas cu un tren mai matinal, ca să se întâlnească în particular cu Todd, înainte de încheierea programului de la firmă. Sâmbătă, urma să fie la licitaţie, aşa că nu avea timp să se vadă cu el.

— Trebuie să lămurim o neînţelegere înainte de nuntă, rosti ea.

— Este o idee foarte bună, fu de acord mama ei, care nu prea băgase de seamă înstrăinarea dintre fiica ei şi geolog.

Samantha şi Neal nu o ţineau la curent cu ce se întâmpla în fermă, însă ea nu obiecta, deoarece treburile zilnice din Las Tres Lomas nu o interesau, ci doar supravieţuirea sa. Samantha mai puse câteva lucruri în una dintre gentile ei de voiaj şi o duse la parter. Frumoasa şi nepurtata cămaşă de noapte era împăturită printre ele, iar ea se gândi că ar trebui să fie entuziasmată de noaptea care urma, nu supărată din pricina apropiatei confruntări cu Todd. Abia aşteptase să fie cu Sloan în tren, numai ei doi.

La cele două ferme, era greu să găsească un moment şi un loc pentru a fi singuri. Nesfârşita distragere reprezentată de muncă şi responsabilităţi, precum şi prezenţa surorilor lui Sloan, a tatălui ei, a servitorilor şi a lucrătorilor de la fermă făceau ca intimitatea să fie imposibilă. Însă trebuia să lămurească problema aparatului de fotografiat înainte de a se putea relaxa pe deplin în braţele lui Sloan, în seara aceea. Până atunci, avea să ştie adevărul despre soarta sa, iar asta urma să determine decizia dacă va face pentru tatăl ei un sacrificiu similar cu cel pe care el îl făcuse pentru ea. Dacă afla că toate dovezile descoperirii ei erau pierdute, avea să-şi retragă obiecţiile în privinţa forării la Windy Bluff.

Capitolul 58

Samantha se duse la recepţionera de la Waverling Tools şi se prezentă. Pe plăcuţa de aramă aflată pe biroul ei scria „Agatha Beardsley”.

— Am venit să-l văd pe Todd Baker, spuse ea, dar aş prefera să nu-l anunţaţi. Suntem prieteni vechi şi vreau să-i fac o surpriză.

De vârstă mijlocie, impecabil şi profesional îmbrăcată într-o rochie bleumarin cu guler alb, domnişoara Beardsley lucrase pentru tatăl lui Trevor Waverling cu mult înainte ca în spatele biroului recepţiei să se instaleze o centrală telefonică. Îl iubise în secret pe Edwin şi nu îşi revenise pe deplin după moartea lui Jordan Waverling.

Cunoştea numele Gordon şi ştia că era asociat cu o dezamăgire din cariera promiţătorului geolog al companiei. Ezită înainte de a răspunde la solicitarea Samanthei, dar se gândi că, poate, domnişoara Gordon venise cu o ramură de măslin. Aşa că făcu un compromis.

— Mă tem că domnul Waverling nu ar fi de acord cu asta, dar ce-ar fi să vă conduc în biroul domnului Baker, în loc să-l sun şi să-l chem aici? sugeră ea.

— Ar fi minunat, rosti Samantha.

Samantha o urmă pe înalta şi dreapta domnişoară Beardsley în coridor, parfumul gardeniilor de pe biroul ei plutind în spatele lor. Se întrebă unde Dumnezeu putuseră găsi gardenii la mijlocul lunii iulie. Buchetul alb ca neaua, care se revărsa dintr-o vază verde de pe biroul din mahon, adăuga o altă notă de eleganţă recepţiei curate, îngrijite şi frumos mobilate. Deja impresionată de exteriorul clădirii, Samantha nu s-ar fi aşteptat la un asemenea rafinament în birourile unui complex industrial. Trecu pe lângă un birou mare şi somptuos şi nu se miră când, dincolo de uşa deschisă, îl văzu stând în picioare pe bărbatul care, în martie, îi fusese prezentat drept Trevor Waverling, tatăl lui Nathan. Apariţia ei îi distrase atenţia de la documentul pe care îl avea în mână, iar privirile li se întâlniră în treacăt, Samantha amintindu-şi albastrul deosebit al ochilor lui atât de asemănători cu ai fiului său. Dădu din cap în semn de salut şi se întrebă dacă el o recunoscuse, apoi o urmă mai departe pe recepţioneră, spre biroul lui Todd Baker.

Trevor se apropie gânditor de uşă şi o privi pe Samantha îndepărtându-se. Purta un costum de călătorie uşor şi o pălărioară care lăsa la vedere cea mai mare parte a părului ei. O văzu oprindu-se în spatele domnişoarei Beardsley când aceasta bătu la uşa biroului lui Todd, iar atenţia îi fu atrasă de formele curios de familiare ale nasului şi ale bărbiei tinerei femei. O recunoscuse. De fapt, din seara în care făcuseră cunoştinţă, la prelegerea de paleontologie, Samantha Gordon rămăsese ca o umbră în mintea lui. Nu-şi dădea seama de ce. Era prea tânără pentru a-l atrage sexual. Prefera femeile mature, iar fata aceea nu părea a fi mai în vârstă decât Nathan. Părul şi tenul îi aminteau de Millicent Barrows de dinainte de a deveni Millicent Holloway, însă atitudinea ei, trupul graţios şi felul cum îşi ţinea capul îi aminteau de cineva al cărui chip şi al cărui nume nu reuşea să le identifice.

Trecu ceva timp până când Todd răspunse la bătaia în uşă, iar Trevor se gândi că putea fi un ticălos tare arogant, apoi se auzi o exclamaţie de surprindere: „Sam! Ce cauţi

aici?” Trevor se întreba acelaşi lucru. Crezuse că relaţia ei cu geologul se isprăvise. Tocmai fusese pe cale să iasă din birou pentru a-l lua pe Nathan şi a pleca mai devreme, dar îşi amintise de un raport pe care dorea să-l ia acasă. Dacă n-ar fi fost acea întârziere, n-ar fi văzut-o pe fată. Mama lui dădea un dineu în acea seară, cu unicul scop de a-l prezenta pe nepotul ei unei tinere pe care o considera potrivită să devină doamna Nathan Holloway. Trevor era de acord cu ea. Răzgândindu-se în privinţa plecării, Trevor reveni la birou şi se aşeză gândindu-se la Millicent.

Cu ea, avusese parte de cel mai grozav sex din viaţa lui. O avertizase de nenumărate ori în privinţa primejdiei de a rămâne însărcinată, însă ea spusese că nu-i păsa. „Vreau copiii tăi, Trevor, îi zisese ea, şi vreau ca toţi să semene cu tine”.

El se gândise că acea dorinţă era ciudată având în vedere cât de mult era îndrăgostită Millicent de propria frumuseţe. Încercase să-şi stăvilească pofta trupească faţă de ea deoarece nu avea nicio intenţie să se însoare cu o femeie atât de superficială, dar se dovedi a fi prea dificil până când apăruse motivul pentru care să plece. Nu o învinovăţea că-l ura. Ea crezuse că îl iubea, iar acum Trevor era convins că aşa fusese. Numai că iubirea putea da naştere unui sentiment de ură la fel de puternic precum dezgustul pe care Millicent îl simţea faţă de el.

Dacă, înainte de a pleca, ar fi aflat că era însărcinată, vieţile lor ar fi luat un alt curs. S-ar fi însurat cu ea şi ar fi lăsat ca mariajul lor să ajungă la sfârşitul inevitabil. După ce Trevor aflase de existenţa lui Nathan, îl supraveghease pe Leon, tatăl lui vitreg, ca nu cumva să-l abuzeze, nu pe mama lui. Nu-i trecuse nicio clipă prin minte că Millicent era cea care îl renega emoţional pe băiat. Fiul ei era copilul lui Trevor Waverling, iubirea vieţii ei. De prost ce fusese, Trevor nu-şi dăduse seama că, în inima unei narcisiste precum Millicent, iubirea se putea transforma în ură, iar dacă n-ar fi fost afecţiunea tatălui vitreg, Nathan ar fi fost lăsat de izbelişte. Nathan îi spusese că Samantha Gordon era o tânără cumsecade şi inteligentă, care fusese deosebit

de tandră şi bună cu Rebecca. Aşadar, nicio asemănare cu Millicent în această privinţă. Nathan o plăcuse.

O bătaie în cadrul uşii deschise a lui Trevor îi întrerupse reveria, întoarse capul dinspre fereastra care dădea spre Trinity şi îl văzu pe fiul său în prag.

— Eşti gata de plecare? întrebă Nathan. Dumnezeu să ne ajute dacă întârziem la petrecerea bunicii!

— Samantha Gordon este în biroul lui Todd, rosti Trevor. Cred că voi mai sta puţin, ca să aflu de ce a venit.

*

— Dumnezeule mare, Samantha! strigă Todd. Ce plăcere neaşteptată! Intră!

Samantha se uită peste umăr la recepţioneră şi îi făcu semn cu capul. Sprâncenele femeii se arcuiră când se văzu concediată, însă o acceptă cu o atitudine profesională şi se îndepărtă pe coridor. Samantha îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Todd.

— Aparatul meu de fotografiat nu a sosit.

— Oh, ăăă... ei bine, sunt sigur că va veni în curând.

— Eu nu sunt sigură. Samantha îşi dădu instantaneu seama de adevăr, după privirea piezişă a lui Todd şi după felul cum urechile i se retraseră spre spate. Făcu un pas spre el. Todd, nu cred că trebuie să-ţi spun cât de importante sunt acele fotografii pentru ştiinţă. Unde este aparatul?

Todd se retrase din faţa ochilor sfredelitori ai Samanthei.

— De... de ce crezi că aş şti unde este?

— Pentru că nu l-ai expediat. Unde e Kodakul meu?

— Samantha, nu ştiu despre ce vorbeşti. Zău că nu ştiu!

— Ochii tăi şi... felul cum ţi s-au mişcat urechile zic că minţi.

— Pof-poftim? Todd îşi ridică privirea şi se uită peste umărul ei, iar gura i se căscă şi mai tare. 0, Dumnezeule!

Samantha se răsuci pentru a vedea ce îi captase

atenţia. Trevor Waverling intrase în încăpere.

— Ce se petrece aici? întrebă el. V-aş putea ajuta cu ceva?

— Poate, rosti Samantha.

Todd rămăsese fără cuvinte. Cu un gest elegant, Trevor o invită pe Samantha să ia loc pe un scaun din faţa biroului lui Todd, în vreme ce acesta, lipsit de vlagă, se lăsă să cadă pe al lui. Înainte ca Samantha să termine de explicat ce suspiciuni avea, iar Todd să le nege, Trevor înţelese că geologul minţea. Nathan deja îşi exprimase dubiile în privinţa sorţii aparatului, iar din câte se părea, avusese un motiv justificat. Todd fusese atât de disperat să se foreze la ferma Gordon, încât eliminase concurenţa făcută de fosila pe care probabil că o crezuse autentică. Nu era exclus ca tot el să fie responsabil şi pentru dispariţia craniului.

Trevor nu se putea hotărî cum să gestioneze situaţia. Primul impuls fusese să-l concedieze pe geolog fiindcă expusese compania la riscul unui proces, dar în baza cărei dovezi s-o facă? Era cuvântul lui împotriva suspiciunilor fetei, iar de planul lui Todd se alesese praful. Neal Gordon pusese capăt speranţelor lui de a-şi face un nume pe baza găsirii petrolului în Las Tres Lomas, aşa că Todd căpătase ce merita. Şi chiar voia Trevor să renunţe la un geolog foarte muncitor, priceput şi abia căsătorit sau era mai bine să îngăduie ca acea situaţie să-i servească drept lecţie la început de carieră, mai ales dacă şeful lui avea să-i dea clar de înţeles că îi va urmări orice mişcare? Aparatul de fotografiat era pierdut, iar craniul se părea că dispăruse. Asta era.

— Hai să mergem la cea mai bună sursă şi să telefonăm la compania Eastman Kodak pentru a afla când a fost aparatul expediat din New York, zise el în cele din urmă.

— Sau dacă l-au primit, spuse Samantha, comentariul vizându-l pe Todd.

— Todd, de pe ce adresă l-ai expediat? întrebă Trevor.

Mărul lui Adam săltă în gâtul lui Todd. Trevor observă

că faţa lui căpătase culoarea unei ridichi albe.

— Am folosit adresa companiei.

— O voi ruga pe domnişoara Beardsley să sune imediat. Domnişoară Gordon, nu vrei să aştepţi în biroul meu? E mai confortabil acolo şi o voi ruga pe secretara mea să aducă nişte gustări şi ceva de băut. Todd, nu pleci până nu lămurim asta! Ai înţeles?

— Da, domnule, rosti Todd făcându-se şi mai mic pe scaunul lui.

Fără un alt cuvânt, Samantha se ridică şi îl urmă pe Trevor afară din biroul geologului, zărind în treacăt o fotografie de nuntă în care doamna ei de onoare zâmbea alături de soţul ei.

Trevor o pofti să se aşeze în unul dintre somptuoasele fotolii din biroul său, Nathan ţinându-i companie, apoi se duse să-i dea instrucţiuni recepţionerei şi să-i ceară lui Jeanne să aducă fursecuri şi ceai cu gheaţă. Se întoarse şi observă fără să întrerupă conversaţia dintre fiul lui şi frumoasa fiică a unuia dintre cei mai importanţi crescători de vite din Fort Worth. Trevor îi remarcă mâinile, forma degetelor şi încheieturile delicate, în timp ce ea îi povestea lui Nathan că se afla în Dallas pentru a se duce la o licitaţie de cai şi că avea să stea la Strathmore. Politicoasă, întrebă de Rebecca şi Zak, iar Nathan o întrebă cum mergeau pregătirile pentru nuntă.

— Dacă bănuiala mea în privinţa lui Todd se confirmă, voi rămâne fără doamnă de onoare. Samantha suspină. Care este soţia lui Todd.

— Păcat că nu ai surori care să-i ia locul, domnişoară Gordon, comentă Trevor politicos. Am înţeles că eşti singurul copil al părinţilor dumitale.

— Aşa este, domnule Waverling. În orice caz, n-am nicio soră de care să ştiu. Am fost adoptată când aveam patru zile.

— Serios? Nu întreb niciodată o doamnă câţi ani are, dar îmi este îngăduit să presupun. Aş zice că ai douăzeci de ani, vârsta fiului meu.

Samantha încuviinţă din cap.

— Presupunerea dumneavoastră este corectă. Am împlinit douăzeci de ani în martie.

— Şi eu la fel, spuse Nathan. În 23 martie. Îl privi crispat pe Trevor. Nu voi uita niciodată această zi.

— Asta e data la care m-am născut şi eu! exclamă Samantha. Îi zâmbi lui Nathan. Ce coincidenţă!

— Da, o mare coincidenţă, rosti Trevor gânditor, privirea cu care se uita la fată intensificându-se. Îşi simţea inima bubuindu-i în urechi. Tocmai îşi dăduse seama. Trăsăturile familiare pe care le remarcase îi aminteau de mama lui. Iartă-mi curiozitatea, domnişoară Gordon, spuse Trevor curmând o întrebare pe care ea tocmai i-o punea lui Nathan, dar ştii cumva unde te-ai născut?

Era o întrebare surprinzător de personală care stârni o firească reacţie uimită.

— Ăăă… nu, se bâlbâi Samantha. Nu este un subiect pe care părinţii mei adoptivi să-l fi discutat vreodată cu mine. Făcu o pauză, apoi continuă: Din puţinul pe care îl ştiu, cred că m-am născut în Nord, în apropiere de râul Red.

— Şi… de unde ştii asta, dacă îmi este îngăduit să întreb.

Interesul lui sau buna ei creştere părură a o convinge pe Samantha să răspundă.

— Am motive să cred că doctorul care m-a adus pe lume avea cabinetul în Marietta, teritoriul Oklahoma, aproape de graniţă.

Trevor încuviinţă din cap.

— Cunosc oraşul. Ştii cumva numele doctorului?

— Da… răspunse Samantha vizibil uimită şi deconcertată de întrebările lui. Doctorul Donald Tolman.

Fură întrerupţi de domnişoara Beardsley, care zise că Eastman Kodak Company of Rochester, New York, nu avea înregistrat niciun aparat de fotografiat trimis de pe adresa Waverling Tools, din Dallas, Texas.

— Trimite-l pe Todd la mine, îi ceru Trevor.

Todd sosi nervos şi palid şi îi aruncă Samanthei o privire care îi promitea că n-o va ierta niciodată pentru acele acuzaţii.

— Todd, mă tem că am veşti proaste pentru tine, rosti Trevor şi făcu un semn cu capul spre recepţioneră. Spune-i, domnişoară Beardsley.

Todd ascultă devenind tot mai palid până când furia îi coloră obrajii.

— Ei bine, nu e vina mea că pachetul n-a ajuns la ei. Eu am expediat aparatul ăla blestemat şi pot dovedi asta! se răsti el.

Afirmaţia lui fu primită cu o tăcere plină de neîncredere. Agitat, Todd băgă mâna în buzunarul de la piept al costumului său şi scoase o recipisă galbenă. Având pe chip o expresie de jignire profundă, i-o dădu lui Trevor. Şeful lui o citi şi îl privi mirat pe Todd.

— De ce naiba nu ne-ai arătat asta mai devreme?

— Tocmai am găsit-o, domnule Waverling. N-am crezut că era necesar s-o păstrez, aşa că am uitat unde am pus-o. M-am... m-am gândit că, dacă zic că am recipisa pentru expedierea pachetului, iar apoi n-o găsesc, aş pica şi mai prost în ochii dumneavoastră.

Nathan interveni:

— Todd, de ce n-ai trecut costul expedierii pe foaia de decont?

Todd se uită la el şi clipi.

— Mi-ai verificat foile de decont?

Nathan îl bătu pe geolog pe umăr.

— Hai să nu deviem! Todd, îţi datorăm scuze. Această recipisă rezolvă misterul şi sper că lămureşte orice neînţelegere dintre tine şi domnişoara Gordon.

Samantha stătea dreaptă în fotoliu.

— Mi-ar plăcea să fie aşa, spuse ea, dar chipul rigid şi privirea pătrunzătoare sugerau contrariul.

Cu o amabilitate care denota faptul că se simţea rănit, Todd acceptă scuzele cu o înclinare a capului.

— Atunci, dacă îmi permiteţi, mă voi întoarce la treaba mea, rosti el.

*

În drum spre biroul său, Todd îşi reprimă dorinţa de a ţopăi de încântare. Schema lui funcţionase, iar el avusese satisfacţia de a vedea stânjeneala de pe chipurile lor, acela fiind motivul pentru care nu arătase recipisa până nu erau siguri de vinovăţia lui. Se gândise că va trebui să dea socoteală pentru absenţa aparatului şi se pregătise pentru asta. Luni, 18 iunie, la oficiul poştal, îi dăduse funcţionarului pachetul în care chipurile se afla Kodakul, pentru a fi expediat la sediul companiei producătoare. Plătise 80 de cenţi şi plecase. După câteva minute, se întorsese la ghişeul funcţionarului.

— Îmi cer scuze, spusese el, dar m-am răzgândit. Îmi daţi înapoi pachetul. M-am decis să nu-l mai expediez.

Apoi băgase în buzunar cei 80 de cenţi, alături de recipisa care îl dezvinovăţea în cazul inevitabilei acuzaţii. Aceea avea să fie dovada supremă, dar, spre deosebire de unii angajaţi pe care îi putea numi, el nu era genul care să ceară companiei rambursarea unor bani pe care nu-i cheltuise.

*

În biroul lui Trevor, Samantha spuse:

— Domnule Waverling, aş putea s-o rog pe recepţionera dumneavoastră să-mi cheme o birjă care să mă ducă la hotel?

— Dragă domnişoară Gordon, după toate neplăcerile de care ai avut parte, n-aş putea îngădui să te duci cu o birjă. Mie şi lui Nathan ne va face mare plăcere să te ducem la hotel.

Capitolul 59

— La ce te gândeşti, tată? întrebă Nathan legănându-se odată cu trăsura, în timp ce se îndepărtau de hotelul Strathmore.

— La nimic sau poate la totul, răspunse Trevor.

— Tare îţi mai plac răspunsurile criptice, nu-i aşa?

— Încerc să mă dezbar de acest obicei, mai ales cu tine. Te încântă întâlnirea cu domnişoara Charlotte Weatherspoon, din seara asta.

— Nu neapărat. E drăguţă?

— Tu va trebui să apreciezi asta, dar pot afirma că este o tânără respectabilă.

„Aha!” se gândi Nathan. Se lămurise. Genul Jane Eyre, drăguţă şi plăcută, dar foarte banală.

— Asta înseamnă că e bogată?

— Ca Dumnezeu, dar nu da înapoi din pricina asta. Prin „respectabilă”, am vrut să zic că e o tânără de caracter, altminteri bunica ta nu ar fi îngăduit-o la masa ei. Fiul ei se poate însura cu doamne a căror virtute este îndoielnică, dar acest lucru nu e acceptabil pentru nepotul ei.

Nathan simţi o oarecare nemulţumire. Bunica lui era bine intenţionată, dar exagera dacă îşi imagina că era de datoria ei să-i găsească o parteneră. Trebuia s-o lămurească limpide că, în privinţa vieţii sociale, el îşi alegea compania, iar în legătură cu viitoarea soţie, el decidea care fată era potrivită pentru el. Avea să accepte iniţiativa din seara aceea a bunicii lui, însă urma să fie ultima ocazie în care să accepte a fi pus într-o asemenea situaţie.

Pe masa din sufragerie fuseseră aranjate cele mai frumoase farfurii din dulapul cu porţelanuri. Cristalul paharelor scânteia, iar damascul strălucea chiar şi fără contribuţia nenumăratelor lumânări de pe braţele sfeşnicelor, care aveau să fie aprinse mai târziu. Vaze străvechi ce reflectau lumina, umplute cu trandafiri, creau curcubeie în cameră şi umpleau casa cu parfum. Privind splendoarea aranjamentului, Nathan i se adresă bunicii lui:

— Îl aştepţi pe regele Angliei?

— Nu, dragă băiete, pe fata care sper să devină regina inimii tale.

Nathan era ferm hotărât să nu se lase împins într-o relaţie pe care nu o iniţiase el, dar asta dură doar până la

apariţia lui Charlotte Weatherspoon, care veni însoţită de părinţii ei. Era înaltă şi mlădioasă, cu păr negru şi cu superbi ochi căprui, iar iniţial păru total neinteresată de el. Avea pe chip expresia resemnată a unei victime răpite, silită să servească o cârmuire inamică. Nathan avea aceeaşi expresie, dar fiindcă avea limba legată de admiraţie, nu pentru că îi era indiferentă. Total surprins că nu avea de-a face cu o Jane Eyre, aşa cum se aşteptase, Nathan luă mâna întinsă de ea şi izbuti să rostească fără să se bâlbâie:

— Ce mai faceţi, domnişoară Weatherspoon? Mă bucur să vă cunosc.

— Ce mai faceţi? se miră ea, în ochii întunecaţi deja citindu-se plictiseala. Când abia ne-am cunoscut?

Iraţional de îndurerat, Nathan replică:

— Cred că vorbele mele s-au născut din anticiparea revederii, dar îmi dau seama că au fost premature.

O sprânceană fină se ridică. Din câte îşi dădu seama Nathan, nu era obişnuită ca piatra pe care o arunca să-i fie azvârlită înapoi.

— Mă îndoiesc că această seară vă va face să vă menţineţi părerea, zise ea.

Nathan se aplecă puţin pentru a-i spune că nu avea de gând s-o contrazică.

— Ai milă, Charlotte, rosti dezaprobatoare mama ei, încruntându-se la ea, însă Mavis se mulţumi să zâmbească privindu-şi paharul cuvin.

*

Trevor detesta călătoriile lungi, indiferent dacă pe cal, în trăsură sau cu trenul. Însă la fel ca în cazul drumului făcut cu trăsura în martie, pentru a-şi lua fiul, şi acea călătorie avea să merite timpul şi disconfortul său. Devreme în dimineaţa următoare, sâmbătă, luă un bilet la clasa întâi pentru trenul spre Gainesville. Valiza lui fusese pregătită cu o seară înainte, iar el se trezise înaintea zorilor şi ieşise fără zgomot din casă, lăsându-i mamei sale un bilet

în care îi spunea că pleca într-o călătorie de afaceri şi că se va întoarce peste câteva zile. Benjy izbutise să înhame caii fără să trezească pe cineva din casă, iar trăsura şi vizitiul îl aşteptară la poartă când fu gata de plecare.

În gară, avu parte de o surpriză. Îl trimisese pe Benjy acasă şi stătea pe peron, cu valiza la picioare, gata să urce în tren, când îl zări pe Daniel Lane, aflat ceva mai departe, evident aşteptând ca un pasager să coboare din tren. Nu dorea să înceapă o conversaţie cu angajatul său la o oră atât de matinală, însă curiozitatea îi fusese stârnită. Se retrase în spatele unui felinar de unde putea vedea fără a fi văzut şi privi cum o femeie micuţă bine îmbrăcată coborî din tren şi se aruncă în braţele lui Daniel. Se îndreptară spre locul de unde se puteau lua cai sau birje, Daniel legănând valiza ei de parcă era pe cale să înceapă a dansa, iar râsetele lor ajungând până la urechile lui Trevor.

„Interesant”, se gândi el, apoi toate speculaţiile legate de Daniel şi prietena lui dispărură din mintea lui Trevor după ce se instală în compartimentul de clasa întâi şi se concentră asupra a ceea ce era posibil să descopere în Marietta, teritoriul Oklahoma.

*

Sloan fu primul care deschise ochii. Îndepărtă cu blândeţe braţul cu care Samantha îl cuprinsese, apoi se ridică fără zgomot din pat, atent să n-o deranjeze. Samantha nu se clinti. Îşi puse un halat şi rezistă tentaţiei de a-i da la o parte părul pentru a-i privi chipul în timp ce dormea. Părea foarte nebănuitoare şi inocentă. Dacă n-ar fi fost vina care îi chinuia conştiinţa, s-ar fi băgat înapoi în pat şi ar fi sărutat-o pentru a o trezi. Aşa, ieşi în micul balcon pentru a trage în piept aerul curat de dinainte ca soarele să răsară şi să-l încingă. Avea nevoie de timp şi singurătate pentru a se gândi la ce ar trebui să facă în continuare. Oare era prea târziu pentru a-i spune

Samanthei că acel craniu se afla în şifonierul lui? Trecuse de punctul din care nu mai exista cale de

întoarcere?

Cu o zi în urmă, era deja la hotel când Samantha sosise. El se cazase cu câteva minute înainte şi avea cheia camerei în mână când o frumoasă trăsură Concord oprise sub marchiza hotelului, iar Samantha coborâse ajutată de doi gentlemeni care se urcaseră înapoi în ea după ce portarul venise să se ocupe de viitoarea lui mireasă. Ea îi întâlnise privirea în vreme ce el îl urmase pe portar spre camera lui, care era lângă a ei.

Până nu isprăviseră cu motivul pentru care luaseră camerele, nu-i explicase de ce luase un tren mai matinal. Apoi îi relatase evenimentele orelor de dinaintea întâlnirii cu el.

— Indiferent de recipisa aia, nu cred că a expediat aparatul, spusese ea. Nici Nathan nu crede.

— Dar Trevor Waverling?

— Este greu de zis. Dincolo de politeţea şi de farmecul lui, e un om dificil de citit.

— Da, am văzut ce diavol frumos este. Şi am văzut şi că te privea cu mai multă atenţie decât ar fi trebuit s-o facă un bărbat de vârsta lui.

Ea îşi ridicase o sprânceană.

— Eşti gelos? Aşa să rămâi. Îmi place.

Când Samantha îi povestise de trădarea lui Todd, îi oferise lui Sloan o altă ocazie – ultima – de a o linişti că nu era totul pierdut. Avea o surpriză pentru ea în şifonierul lui. Însă apoi ea spusese:

— Aşadar, după ce m-am gândit mult şi cu durere în suflet, am decis să-l las pe tata să-şi încerce şansele la Windy Bluff.

Sloan nu fusese sigur că a înţeles.

— Ce înseamnă asta, Sam?

— Înseamnă că am văzut chipul tatii când i-a zis lui Nathan Holloway că nu se va fora în situl meu paleontologic. Aproape că am putut vedea cum i se frânge inima fiindcă renunţa la o posibilă avere pentru a-şi face fiica fericită, la fel cum şi a mea s-a frânt când m-am gândit la întrebarea ta, Sloan – cum mă voi simţi când ne va lovi

un dezastru, iar rezervele noastre se vor epuiza? Am decis că pot trăi fără ca lumea să ştie de comoara ştiinţifică ce este posibil să zacă sub solul nisipos de la Windy Bluff, dar n-aş putea trăi cu vina mea şi cu resentimentele tatii dacă Las Tres Lomas – sau Triple S – ar ajunge să fie în vreo primejdie financiară pe care banii din petrol ar fi putut s-o prevină. Îi zâmbise cu tristeţe. La urma urmelor, pământul este al tatii, nu al meu. În solul acela e sângele strămoşilor lui, nu ai mei.

Nu am dreptul să-mi impun voinţa în privinţa a ceva ce i-a fost încredinţat spre păstrare. Este suficient să ştiu că el ar fi sacrificat totul pentru mine.

Sloan ascultase micul ei discurs ştiind cât de mult o costase să ia acea hotărâre. El nu cunoştea decât afacerile cu vitele şi munca grea de la fermă. Calul lui trecuse peste nenumărate oase care se uscau la soare şi se dezintegrau, însă el nu se gândise niciodată la originea lor. Dar Samantha… Ochii ei nu se desprindeau deloc de sol, veşnic căutând ceva care să fie diferit de obişnuitele oseminte întâlnite în prerie. Trebuise să se asigure că înţelesese.

— Ce anume spui, Sam? întrebase el.

— Spun că am avut şansa mea, iar acum, îl voi lăsa pe tata s-o aibă pe a lui. Nu mă voi opune ca Waverling Tools să aducă o instalaţie de foraj la Windy Bluff. Oricum, nu este un loc bun pentru păşunat, iar domnul Waverling şi fiul lui îmi cunosc aversiunea faţă de distrugerile pricinuite de forare şi vor fi atenţi. Vor avea grijă ca restul fermei să nu fie afectat cu nimic. Domnul Waverling va lua legătura cu tata luni dimineaţă. Îi voi zice să fie la Triple S la ora zece, pentru a vorbi cu el la telefon.

Soarele se înălţa pe cer, aruncându-şi razele puternice şi nimicitoare asupra oraşului. Până la mijlocul dimineţii, temperatura avea să crească până la 40 de grade sufocante. Sloan îşi umplu plămânii cu o altă gură de aer curat. Ce rost mai avea să-i spună Samanthei de craniu? Ea luase o hotărâre şi aşa era cel mai bine. La urma urmelor era posibil ca Neal să-l refuze pe Trevor Waverling şi să stăruie în decizia lui de a interzice forarea la Windy Bluff. În

acest caz, Samantha nu avea de ce să afle vreodată de craniu. El putea să îndure o conştiinţă vinovată, dar nu şi îndoielile pe care le-ar fi putut avea femeia iubită în privinţa lui.

Uşa balconului se deschise, iar Samantha, frecându-şi ochii pentru a-şi alunga somnul, apăru într-un halat legat lejer, cămaşa de noapte primită de ziua ei fiind de mult abandonată. Sloan fu năpădit de un copleşitor val de dorinţă.

— Bună dimineaţa, rosti el. Ce mai face fetiţa mea sau mai degrabă – rânji el – ce mai face femeia mea?

Samantha râse.

— Pe naiba, femeia ta! Ce mai face bărbatul meu?

— Vino aici şi îţi voi arăta.

*

— Ăsta-i perfect! spuse Billie June aruncând o ultimă privire prin apartament, al treilea din lista publicată la rubrica de închirieri din *Dallas Daily Times Herald,* pe care ea şi Daniel o studiaseră, îl voi lua.

Daniel îşi flutură pălăria prin dreptul feţei. Din cauza geamurilor închise, înăuntru era sufocant. Billie June îşi scosese jacheta taiorului. Sub braţe şi între umeri erau mici pete umede, însă bluza ei din batist cu guler plisat arăta de parcă tocmai fusese scoasă din dulap. Lui Daniel îi plăcea asta la ea. În public, Billie June părea mereu proaspătă, îngrijită şi rece, spre deosebire de femeiuşcă pătimaşă care era în pat.

În timp ce ea deschidea uşile şifonierului şi sertarele, adulmecându-le şi examinându-le interioarele, Daniel o studia pe Billie June. Îi fusese groază de acea zi în care trebuia s-o ducă să vadă proprietăţile de închiriat, mai ales deoarece se temea că îşi va trăda nemulţumirea de a o avea permanent atât de aproape. Ea nu dorise să locuiască într-un cămin de femei cu reguli şi interdicţii deranjante, ci într-un apartament în care să poată veni şi pleca după bunul plac şi în care să facă ce voia. Desigur, îi zisese

fratelui ei că se ducea la Dallas pentru a-şi căuta tocmai o asemenea locuinţă, pe care să o poată plăti din alocaţia ei. Dar Billie June spunea că prefera să stea într-un azil pentru oamenii străzii decât într-un coteţ cu găini care cotcodăceau întruna.

— Când va primi factura, nu-şi va da seama că nu locuieşti într-un cămin? întrebase Daniel.

— Nu vrea să fie deranjat în fiecare lună cu scrierea cecurilor pentru retragerea banilor din fondul meu fiduciar, răspunsese Billie June. Îmi va deschide un cont la banca lui şi îmi voi plăti singură facturile.

— Chiar vrei să studiezi muzică la Academia Sarah B. Morrison?

— Fireşte că da. În privinţa *asta,* nu l-aş înşela.

Daniel o urmări cu privirea în vreme ce ea se mişca prin încăpere. Totul era perfect la silueta ei zveltă, de la sânii mici şi obraznici la funduleţul rotund şi la picioarele frumoase. Ziua era prea fierbinte pentru sex, însă el se pomeni că dorea s-o bage în pat, deşi plănuise să scape de ea cât mai repede posibil. Îi spusese deja că nu putea să stea în apartamentul lui. Nu avea electricitate pentru că un idiot oprise generatorul. O ţeavă se fisurase şi nu avea apă. Din cauza umidităţii, lemnul de la geamurile din dormitor se umflase, iar acestea nu mai puteau fi deschise, aşa că în casă era insuportabil de cald.

— E în regulă, zisese ea. Voi sta la Strathmore, dar va trebui să te strecor cumva înăuntru. Singletonii sunt cunoscuţi acolo. Este hotelul unde stau toţi membrii familiei când vin în Dallas.

Aşa că, în loc să vrea ca ea să plece, era bucuros că avea să stea până duminică după-amiază, când urma să ia trenul de ora 16.00 spre Fort Worth. Auzise că Strathmore avea un restaurant grozav, unde intenţiona să-i ofere o cină deosebită, iar mai târziu voia s-o ducă la un local unde puteau să danseze. Cândva în timpul serii, avea să aducă în discuţie subiectul craniului, cu toate că trebuia să fie atent cum o va face. Billie June nu mai pomenise nimic de fosilă. Oare ştia cât de important era pentru Samantha şi că

dispăruse? Ştia că Samantha era îngrijorată din pricina aparatului de fotografiat şi a ceea ce însemna el? Nu apăruse acel subiect într-o discuţie între fete? Îşi proteja Billie June fratele, deoarece, deşteaptă cum era, odată ce aflase de grijile Samanthei, făcuse legătura cu rapida cerere în căsătorie şi ajunsese la unica explicaţie a motivului pentru care craniul se aflase la Sloan în ziua aceea? Totuşi, cumva, în ciuda loialităţii faţă de familie, Daniel n-o vedea pe Billie June susţinându-l pe Sloan în comiterea a ceea ce erau o hoţie şi o fraudă în toată regula. Opinia ei în privinţa binelui şi a răului era la fel de fermă ca micul ei spate drept, iar domnul Mare şi Tare ar fi avut mari probleme dacă sora lui afla vreodată ce era cu acel craniu.

Nu, Daniel ar fi putut paria că Samantha nu avusese încredere să-i mărturisească lui Billie June îngrijorările ei din simplul motiv că Billie June era combinată cu Daniel Lane, care era angajat la Waverling Tools, practic duşmanul ei, iar ea nu dorea ca necazurile sale să ajungă subiect de discuţie în pat, iar mai târziu, în sala de şedinţe.

Capitolul 60

Trevor ajunse în Gainesville la scurtă vreme după prânz, luă o cameră la Harvey House şi, fără a pierde vremea să mănânce, închine un cal, îi dădu pinteni, iar două ore mai târziu ajunse la râul Red, graniţa dintre Texas şi Oklahoma. Din fericire, sâmbătă nu era foarte multă lume la feribot, aşa că traversă repede. Porni spre Marietta estimând că avea să parcurgă scurta distanţă într-o jumătate de oră, astfel că avea să ajungă în oraş pe la mijlocul după-amiezii. Legă calul în faţa unui mic hotel numit Wayfarer Inn şi întrebă unde se afla cabinetul doctorului Donald Tolman.

Bărbatul de la recepţie păru surprins.

— Sunteţi a doua persoană care întreabă de doctor în ultimele luni şi trebuie să vă spun ce i-am spus şi ei. Nu mai

trăieşte. A murit la 1 aprilie.

— O femeie a întrebat de el? vru să ştie Trevor.

— O tânără lady drăguţă. În fine, acum avem un alt doctor, dacă doriţi să-l vedeţi. A preluat cabinetul doctorului Tolman.

Inima lui Trevor zvâcni.

— Îţi aminteşti cum o chema pe tânăra lady?

Managerul clătină din cap.

— Nu a spus cum o cheamă.

— Nu e trecut numele în registru?

— Nu şi-a luat o cameră aici. A lăsat-o pe cameristă în hol şi s-a dus acasă la doctorul Tolman, apoi s-a întors, a luat-o şi s-au dus la feribot.

— Cum arăta? Tânăra lady drăguţă, nu camerista.

Întrebarea lui Trevor fu întâmpinată de o privire calculată.

— Nu-mi amintesc.

Trevor scoase o bancnotă mare din portofel.

— Îţi va împrospăta memoria?

Managerul dădu să înşface bancnota, dar Trevor o retrase.

— Drăguţă, cu păr roşcat şi vorbire aleasă, rosti bărbatul.

— Ai aflat de unde era?

— Nu.

Trevor îi dădu bancnota.

— Cum ajung la fostul cabinet al doctorului Tolman?

Zece minute mai târziu, Trevor intră într-o clădire rustică, din lemn, unde erau oferite îngrijiri medicale oamenilor din micul oraş şi din zonele învecinate. Se prezentă femeii corpolente şi cu chip vesel de la recepţie.

— S-ar putea să fi venit cu o misiune imposibilă, spuse el în stilul său cel mai fermecător, însă doresc să aflu informaţii despre o fetiţă care s-a născut în jurul datei de 23 martie 1880 şi care i-a fost încredinţată doctorului Tolman, ca s-o dea spre adopţie. S-ar putea să-mi fie rudă. Am înţeles că el a decedat, dar nu există o înregistrare a naşterii ei şi a circumstanţelor?

Femeia ascultase fascinată. Trevor înţelegea. Nu în fiecare zi cineva atât de elegant ca el intra pe uşa din scânduri a cabinetului.

— Ei bine, rosti ea după ce se reculese, sunteţi a doua persoană care întreabă de o fetiţă născută în jurul acelei date.

Din nou, Trevor îşi simţi inima bătând mai repede.

— O tânără drăguţă, cu păr roşcat, dar vă amintiţi numele ei şi data la care a venit?

— Eu n-am văzut-o. În ziua aceea, eram la Ardmore, să-mi vizitez nepotul, însă pare a fi tânăra pe care fiica doctorului Tolman mi-a descris-o. Am fost moaşa doctorului Tolman până la moartea lui. Eleanor venise în oraş pentru a încheia afacerile tatălui ei. Asta s-a întâmplat în aprilie. Nu cred că a pomenit numele tinerei.

— Aş aprecia dacă mi-aţi spune tot ce vă amintiţi, zise Trevor. Presupun că fiica doctorului Tolman nu locuieşte aici, nu-i aşa?

Moaşa clătină din cap.

— În Oklahoma City, iar Eleanor mi-a spus că tânăra încerca să obţină informaţii despre părinţii ei biologici şi să afle dacă avea fraţi. Credea că se născuse aici sau dincolo de râu, în Texas. Nu eu eram moaşa doctorului Tolman la vremea de care a întrebat ea. Ea şi Eleanor au căutat prin dosarele lui, dar n-au găsit nicio consemnare a naşterii unei fetiţe în perioada care o interesa pe ea. Privirea moaşei deveni pătrunzătoare, expresia de pe chipul ei zicând că se întreba dacă nu cumva nu dăduse prea multe informaţii. Spuneaţi că sunteţi rudă cu ea?

— S-ar putea să fiu tatăl ei.

Moaşa îşi duse o mână la gât.

— O, Dumnezeule!

— A… a zis Eleanor cum arăta tânăra?

Tulburată, femeia răspunse:

— Doar că era foarte drăguţă, manierată şi că avea cea mai frumoasă nuanţă de păr. Nici roşu, nici auriu, ci o combinaţie. Se potriveşte descrierea?

— Cu siguranţă, rosti Trevor. Numele Samantha

Gordon vă spune ceva?

— Mă tem că nu, zise femeia, părând mâhnită.

— I-a spus lui Eleanor de unde este, unde locuieşte?

— Am întrebat-o şi eu acelaşi lucru, iar ea mi-a zis că presupune că în Fort Worth, Texas. Fata i-a dat o adresă din acel oraş, în caz că Eleanor afla ceva. Mă îndoiesc că a aflat.

Trevor trase repede aer în piept.

— Vă mai amintiţi ceva din ce a spus Eleanor?

— Ei bine, da. Moaşa păru pe cale să plângă. Eleanor a zis că tânăra – tare aş fi vrut să-i ştiu numele, ca să vi-l confirm – a părut foarte dezamăgită că ea n-a putut s-o ajute. Lui Eleanor i-a părut rău pentru ea. Deşi era foarte drăguţă şi bine îmbrăcată, lui Eleanor i-a amintit de un copil abandonat. Îmi pare rău că nu pot să vă ajut mai mult, domnule, dar sper să vă găsiţi unul pe altul.

Trevor îşi scoase din nou portofelul şi luă din el câteva bancnote, pe care le puse într-o conservă goală pe care scria „Pentru orfanii chickasaw”, aflată pe biroul ei.

Soarele încă nu începuse să apună când Trevor se întoarse la grajdul din Gainesville pentru a înapoia calul închiriat. Era obosit şi îi era cald şi foame. La Harvey House, înainte de a urca în camera lui ca să facă o baie, ceru adresa familiei Leon Holloway.

— A, nou-veniţii, rosti recepţionerul. Au cumpărat casa familiei Billing. Domnul Holloway e un om drăguţ.

— Dar doamna Holloway? întrebă el.

Recepţionerul se gândi cum să răspundă.

— E frumuşică, dar puţin cam… înţepată. Îmi cer scuze dacă vă este rudă şi v-am jignit.

— Nu-mi este şi nu m-ai jignit.

După o baie şi o masă copioasă în restaurantul hotelului, Trevor scrise un bilet şi îl întrebă pe un funcţionar dacă avea cine să îl ducă destinatarului. Avea să fie plătit când se întorcea cu răspunsul. Oferta fu primită cu bucurie de un elev pe nume Jeeper, care era angajat ca, în zilele de sâmbătă, să spele toaletele şi duşumelele. Lăsă mopul şi găleata şi traversă în fugă piaţa oraşului pentru a ajunge pe

o stradă de lângă parc. Acolo, apăsă butonul modernei sonerii a casei aparţinând familiei Leon Holloway. Bărbatul căruia trebuia să-i livreze biletul – „Lui şi nimănui altcuiva” – deschise uşa, având un şervet prins sub guler. Se ridicase de la masă. Citi biletul, îşi scoase şervetul şi îşi luă şapca pusă pe un cuier din hol.

— Leon? strigă o femeie din sufragerie. Cine este?

— Nimeni, răspunse el făcându-i cu ochiul mesagerului pentru a-şi cere scuze.

Ieşi, închise uşa fără zgomot în urma lui şi îl urmă pe băiat la hotel.

Trevor, care şedea pe o bancă din faţa hotelului şi aştepta sosirea lui Jeeper, fu surprins să-l vadă pe Leon Holloway împreună cu el. În bilet, îl rugase să se întâlnească în dimineaţa următoare în holul hotelului. Puse 25 de centi în palma băiatului şi întinse cealaltă mână spre Leon.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse el.

— Este în legătură cu Nathan? întrebă repede Leon. E teafăr?

— E teafăr. Nu ştie că sunt aici.

— Atunci, de ce aţi venit?

— Nu vreţi să mergem la bar, domnule Holloway? îl invită Trevor. Amândoi avem nevoie de un fortifiant pentru ca dumneavoastră să-mi răspundeţi la ce vreau să vă întreb.

*

În timpul zilei, comandaseră mâncare în cameră, dar, la căderea serii, Samantha şi Sloan se îmbrăcară pentru a lua cina în restaurantul hotelului. Aveau să coboare separat, mai întâi Sloan, pentru a ocupa o masă. Samantha urma să vină puţin mai târziu, iar când avea să fie condusă la o masă, Sloan Singleton, un vechi prieten de familie, urma s-o vadă, să se ridice de la masă plăcut surprins şi s-o invite să cineze cu el.

Sloan ceru o masă lângă fereastră, de unde se vedea

marchiza largă. Nu se aştepta să vadă niciun cunoscut, dar, de la sosire, se interesase în privinţa celor care stăteau la hotel. Cei interesaţi de licitaţia de cai se cazaseră mai aproape de locul unde se desfăşura.

Se uită pe geam şi se gândi că avea vedenii când îl zări pe portar ajutând-o pe sora lui să coboare dintr-o şaretă. Preţ de câteva clipe, Sloan fu atât de şocat, încât nu îşi dădu seama identitatea celui care condusese şareta şi care venise să-i ofere braţul, lăsând calul şi vehiculul în grija unui rândaş de la hotel. Când privirea i se limpezi, Sloan se ridică brusc, făcând paharul cu apă să se răstoarne, şi îşi azvârli şervetul pe masă. Un chelner se apropie în grabă.

— S-a întâmplat ceva, domnule Singleton?

— Da, fir-ar să fie! mârâi Sloan şi porni cu paşi mari spre intrarea în restaurant.

Sloan se postă înalt şi ameninţător în faţa uşii rotative, iar sora lui şi Daniel Lane dădură cu ochii de el când intrară.

— O, Doamne! gemu Billie June.

*

Leon sorbi din scotch-ul cu apă. În general, bea bere, dar rar şi niciodată după cină, însă Trevor Waverling avea dreptate. Situaţia necesita un fortifiant. Leon rămase tăcut, ascultând inexpresiv, nevădind nicio reacţie fizică în vreme ce Trevor Waverling expuse motivele pentru care bănuia că Samantha Gordon era fiica lui.

Iar Millicent, mama ei. Trevor spuse că, în primul rând, Millicent era Millicent, ceea ce explica multe. Născuse gemeni, un băiat şi o fată. Păstrase fiul şi o dăduse pe fiică. Îl urâse pe bărbatul cu care îi concepuse, dar trebuise să păstreze un copil pentru că se ştiuse că fusese însărcinată.

Leon îşi simţea părul de la ceafă zburlindu-i-se. Cu fiecare propoziţie, Trevor Waverling nimerea ţinta drept în centru. Dacă Leon ar fi vrut, ar fi putut să-i spună că, într-adevăr, Millicent născuse gemeni, un băiat şi o fată. Şi el

era convins că Samantha Gordon era fiica ei, convingere de care Millicent habar n-avea, iar Leon dorea ca lucrurile să rămână aşa. Producătorul de unelte n-avea decât să-şi bată capul cu teoriile lui, că el nu intenţiona să-i zică da sau ba. Samantha Gordon avea un tată şi o mamă care o iubeau, un cămin bun. Ştiind sau neştiind, când plecase lăsând-o pe Millicent însărcinată, Trevor Waverling îşi aşternuse patul. Dacă gemenii erau rezultatul unui viol sau al unui act consimţit n-avea nicio legătură cu faptul că Leon îi promisese lui Millicent că nu va dezvălui niciodată că ea născuse un copil pe care îl dăduse. Mai mult decât atât, Leon ştia cum era ca băiatul pe care îl iubea ca pe al lui să-i fie luat chiar de acel om. Iar Trevor Waverling avea de gând să-i provoace aceeaşi durere lui Neal Gordon, care n-ar fi putut să iubească o fiică zămislită de el mai mult decât o iubea pe fata aceea dulce care venise să întrebe de fermă. Nu era dator să-i spună lui Trevor Waverling adevărul. Era mai bine să lase în pace câinii care dormeau. Dacă să ia cu el în mormânt adevărul îi provoca vreo suferinţă lui Leon, aceea era că avea să-l lipsească pe Nathan de sora cu care împărţise acelaşi pântec.

— Îmi dau seama că vă cer mult, domnule Holloway, rosti Trevor văzând că Leon nu zicea nimic, dar, ca tată, sigur înţelegeţi de ce trebuie să ştiu. Sunt fiul meu şi Samantha Gordon gemeni? Este ea fiica mea?

Leon simţise imediat că acela era un om capabil să-şi dea repede seama de adevăr prin observare pătrunzătoare. Era necesar să fie atent să nu dezvăluie nimic nici măcar printr-un tremur al unei pleoape. Mai târziu, Leon nu avea să ştie cum o făcuse, dar susţinu privirea lui Trevor Waverling, care era tăioasă ca briciul.

— Domnule Waverling, ăsta-i primul pahar pe care îl beţi? întrebă el.

Preţ de o clipă, Trevor păru nedumerit de întrebare, apoi se aplecă în faţă, umerii puternici întinzând materialul redingotei sale scumpe.

— Domnule Holloway, vă asigur că nu sunt beat şi nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Aşa este, spuse Leon.

Se gândi că ar trebui să se ridice şi să plece, însă omul acela ar fi putut să se ducă la Millicent, iar ura ei s-ar fi manifestat din plin. I-ar fi trântit adevărul doar pentru a-i face în ciudă. Cumva, trebuia să împiedice acest lucru. Leon îşi scoase pipa, apoi punga cu tutun. Cu meticulozitate, umplu pipa, presă tutunul cu arătătorul, puse pipa între dinţi şi aprinse cu chibritul amestecul tare, făcut de un bătrân şef comanş, care trăia din vânzarea amestecului de tutun. Leon trase din pipă, iar când tutunul începu să strălucească, spre satisfacţia lui, rosti pe un ton neutru:

— Când Millicent a născut, eu nu eram acasă. Eram în Oklahoma City. Când m-am întors, l-am găsit pe Nathan.

— Adus pe lume de doctorul Tolman.

Leon muşcă cu putere din coada pipei pentru a-şi ascunde surprinderea că omul ştia de doctorul Tolman.

— Nu, spuse el. O moaşă a ajutat-o la naştere.

— Cum o chema?

— Nu mi-aş putea aminti nici dacă i-aş fi ştiut numele. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Credeţi că ea l-a luat pe celălalt geamăn?

Leon îşi scoase pipa din gură.

— Care celălalt geamăn? Dacă Millicent ar fi fost însărcinată cu gemeni, ar fi fost o surpriză pentru ea şi un şoc al naibii de mare. Tot ce pot să vă zic este că ea nu mi-a spus niciodată că era însărcinată cu gemeni sau că a născut gemeni. Cred că aş fi avut ceva de zis în privinţa asta.

Trevor se uită la el cu atenţie. În spatele fumului, privirea lui Leon rămase neclintită.

— Ei bine, dacă moaşa era acolo când aţi sosit, n-aţi fi văzut dacă ar fi plecat cu un copil?

— N-aş putea spune. Când am ajuns acasă, era deja în şareta ei, gata de plecare. Millicent îl alăpta pe Nathan.

Trevor Waverling se sprijini de spătar şi trase de reverele hainei – străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea, din câte aprecie Leon.

— Am motive să cred că moaşa lucra pentru un doctor din Marietta, un anume Donald Tolman.

— Nu ştiam asta, rosti Leon.

— Dar *ce* ştiţi? întrebă Trevor cu o urmă de iritare în glas. Care doctor s-a ocupat de Millicent când i-a născut pe ceilalţi copii?

Se aplecă peste masă, paharul de scotch cu apă vărsându-se puţin, iar lichidul adunându-se în jurul său. Leon îşi aprinse din nou pipa şi suflă fumul peste masă.

— Doctorul Bledsoe. A venit în Gainesville în vara în care s-a născut fiul meu.

— Moaşa lucra pe cont propriu sau pentru un doctor?

— N-aş putea spune.

Trevor suspină exasperat şi sorbi repede din băutura lui.

— Constat că nu v-a interesat prea mult ce recomandări avea femeia care l-a adus pe Nathan pe lume, nu-i aşa? Totuşi, mi se pare greu de crezut.

— Credeţi ce vreţi.

Trevor se ridică şi întinse mâna.

— Ei bine, vă mulţumesc că aţi acceptat să vă întâlniţi cu mine, domnule Holloway. Sper că nu v-aţi sculat de la masă pentru asta.

— Ba da, zise Leon ridicându-se, dar mă săturasem. Scutură scrumul din pipă, o băgă în buzunarul cămăşii, cu căuşul afară, şi strânse mâna lui Trevor.

— Mă bucur dacă v-am fost de folos. Drum bun spre casă! Îşi puse şapca şi se întoarse pentru a pleca, dar se răsuci şi întrebă brusc: Nu aveţi o fiică, domnule Waverling?

Fu ca şi cum un chibrit se aprinsese în spatele încruntăturii dezamăgite a lui Trevor Waverling, dar de surprindere, nu de bucurie.

— Ba da.

— Numele ei este Rebecca, nu-i aşa? Nathan ne-a zis. Ţine foarte mult la ea, la sora lui vitregă. Spune că-i drăguţă ca o piersicuţă.

Implicaţia era clară: „Ai o fiică. Mulţumeşte-te cu această binecuvântare”. Leon plecă fluturându-şi mâna

peste umăr, în semn de rămas-bun.

— Salutaţi-l pe Nathan din partea noastră şi spuneţi-i să ne scrie în continuare, rosti el.

*

În primele secunde, Sloan, Billie June şi Daniel Lane se priviră încremeniţi. Billie June fu prima care îşi reveni.

— Sloan, nu este ceea ce crezi, spuse ea cu mâinile ridicate. Daniel a fost amabil şi m-a dus să caut un loc potrivit unde să stau cât voi frecventa şcoala de muzică.

— Ce caută în Dallas? vru Sloan să ştie.

— Lucrez aici, zise Daniel.

Sloan îl ignoră.

— Ce căutaţi împreună în acest hotel?

Daniel răspunse:

— Vrea să-şi ia o cameră aici. Sau ai prefera să înnopteze la mine?

Sloan făcu un pas spre Daniel, care nu se clinti. În clipa aceea, Billie June arătă spre scări.

— Vai, uite-o pe Samantha! *Ea* ce caută aici?

— Un fel de râde ciob de oală spartă, rosti Daniel din colţul gurii, privindu-l în ochi pe Sloan.

Sloan întoarse capul spre sora lui.

— Amândoi am venit în oraş pentru licitaţia de cai.

— Îhî! Iar eu m-am născut ieri, spuse Daniel.

Zărindu-i de pe scări, Samantha se grăbi spre locul unde erau adunaţi, zâmbetul tremurându-i ca o lampă care primea curent cu intermitenţe.

— Bună seara, tuturor, zise ea. Billie June, ce surpriză plăcută! Mă bucur tare mult să te văd. Şi pe dumneata, domnule Lane. Îţi place noua slujbă?

— Îmi place mult, domnişoară Gordon. Mulţumesc de întrebare. Mi se potriveşte ca o mănuşă.

— Mă bucur să aud asta. Billie June, de ce ai venit în oraş?

— Ca să găsesc o locuinţă pentru semestrul în care voi frecventa cursurile de muzică de la Academia Sarah B.

Morrison. Daniel m-a dus să văd nişte apartamente oferite spre închiriere. Îi aruncă o privire sfidătoare lui Sloan. S-ar putea ca Dallasul să-mi placă atât de mult, încât să mă mut definitiv aici, după ce tu şi Sloan vă veţi căsători.

— Vom discuta despre asta în particular, Billie June, spuse Sloan printre dinţii încleştaţi.

Samantha interveni repede:

— Noi tocmai mergem la cină. Ce-ar fi să ne însoţiţi, dacă nu consideraţi conversaţia prea plictisitoare. Eu şi Sloan vrem să ne comparăm impresiile în privinţa licitaţiei.

În timp ce se priveau în ochi, amândoi cu maxilarele încordate, Sloan îi zise lui Daniel:

— Lane, invitaţia este valabilă exclusiv pentru Billie June.

Uitându-se în continuare în ochii lui, fără nici cea mai mică tresărire, Daniel spuse:

— Domnule Singleton, am putea să ne retragem puţin, ca să schimbăm două vorbe în particular?

— Nu ai ce să-mi zici.

— O, ba da! Crede-mă!

— Te rog, Sloan! îl imploră Billie June.

Încruntându-se nemulţumit, Sloan îl urmă pe Daniel într-un spaţiu înconjurat de palmieri.

— Ce este?

— Ştiu de craniu.

— Poftim?

— De fosila pe care ai furat-o de unde o descoperise logodnica ta, pentru a elimina dovada că afirmaţiile ei erau adevărate. *Acel* craniu, domnule Mare şi Tare. Billie June te-a văzut ducându-l în camera ta, însă habar n-are care este semnificaţia lui, cel puţin asta cred, iar tu ar fi cazul să speri că nu va afla niciodată.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Lane?

— O, cred că ştii foarte bine!

— Lămureşte-mă!

— Ştiu că tu ai luat craniul.

— Nu ştii nimic.

— O, ba da, ştiu foarte bine. Iar dacă îi spun, va şti şi

domnişoara Gordon. Nu-i va lua mult să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Tu şi Todd Baker aţi complotat să distrugeţi dovada care l-ar fi împiedicat pe tatăl ei să accepte forarea într-un loc unde Todd este convins că se află petrol. Tu ai luat craniul. Todd a distrus Kodakul. Daniel pocni din degete. Şi uite aşa, toate obstacolele din calea forării au dispărut. Apoi ai părăsit-o pe domnişoara Rutherford pentru a o cere în căsătorie pe domnişoara Gordon. Nu te condamn că ai vrut să-i pui o verighetă pe deget înainte să se găsească petrol. După aceea, ar fi fost *prea* evident. Văzând că Sloan păstra o tăcere încremenită, Daniel rosti cu ochii măriţi: Ce-i? Nu negi?

Maxilarele lui Sloan se încleştară şi mai tare.

— Ce vrei, Lane?

— Încă nu sunt sigur, dar deocamdată vreau să nu uiţi că îţi pot distruge relaţia cu domnişoara Gordon, cu tatăl ei şi cu surorile tale. Nu contează că bătrânul Gordon s-a răzgândit în privinţa forării din respect faţă de dorinţele fiicei lui. Asta face ca acel craniu şi fotografiile să nu mai fie importante, dar nu şi în ceea ce te priveşte. Asta vreau de la tine – să nu uiţi. Şi mai vreau să nu te mai amesteci în treburile surorii tale. Este o femeie în toată firea şi are tot dreptul să se vadă cu oricine dracului vrea ea, fără ca fratele ei mai mic să intervină.

— Banii ei se află într-un fond fiduciar pe care eu îl controlez, şi am puterea de a-l desfiinţa oricând doresc, zise Sloan. Ferma este integral pe numele meu, iar surorile mele nu au absolut niciun drept asupra ei. Aşadar, domnule, dacă planul tău era să te însori cu Billie June pentru a pune mâna pe o parte din Triple S, îţi sugerez să-ţi cauţi bunăstarea în altă parte.

Ochii lui Daniel se îngustară până deveniră două linii tăioase.

— Văd că părerea ta despre mine nu s-a schimbat. Foarte bine. Asta îmi permite să-mi urmăresc scopul mai uşor şi fără regrete.

— Ce scop? Despre ce vorbeşti?

— Despre ceea ce este acum misiunea vieţii mele.

Daniel zâmbi relaxat. Acum, hai să ne întoarcem la doamne!

Partea a treia

Titanii

Capitolul 61

La fermele Las Tres Lomas şi Triple S, orice alte discuţii erau încheiate rapid pentru a se reveni la subiectul evenimentului din 4 august, nunta Samanthei şi a lui Sloan, toată lumea grăbindu-se să pună la punct ultimele detalii. Cu toate că nu fusese implicat în haos, Neal se retrase discret din preajma activităţii frenetice, pentru a pune la punct un plan de a aduce o instalaţie de foraj în Las Tres Lomas fără a implica Waverling Tools, din moment ce Samantha, cu tristeţe, dar şi cu graţie, îşi retrăsese obiecţiile în privinţa forării. Credea că găsise o soluţie de a păstra „integritatea” fermei, după cum s-ar fi exprimat fiica lui, în timp ce încerca a se ajunge la averea care era posibil să se afle sub păşunile sale. Nou găsită linişte sufletească îi îngăduia să savureze dispariţia îngrijorării care îl frământase mult timp. Fiica lui urma să se mărite cu un bărbat cu acelaşi statut social, a cărui familie era ca o prelungire a familiei sale. Nu exista niciun fel de competiţie. Ea avea să-i facă moştenitori. În cele din urmă, o putea informa pe Estelle în privinţa celor petrecute în ultimele luni – selectiv, desigur. Până atunci, răbdarea ei era la limită şi starea de spirit, foarte încordată din pricina strădaniilor de a pregăti o nuntă „memorabilă”, care să lase o impresie de durată în înalta societate din Fort Worth.

După cum o dovediră evenimentele, dorinţa lui Estelle

avea să se îndeplinească, iar extravaganta ceremonie îi făcu pe locuitorii din Fort Worth să uite a vorbi despre căldura cumplită a verii, preţul vitelor şi încinsă campanie prezidenţială în care trei partide aveau candidaţi, sperând să-l dea jos pe republicanul William McKinley. Anticipata vreme toridă a lunii august dictase ca oficierea ceremoniei să aibă loc la mijlocul dimineţii, astfel încât oaspeţii înghesuiţi în stranele Primei Biserici Metodiste din Fort Worth să poată respira normal, iar crinii albi să rămână drepţi pe tulpinile lor lungi. După aceea avea să se ofere o masă de prânz cu salată de homari şi şampanie în sala de bal de la hotelul Worth. Pentru a diminua efectele căldurii, Estelle recrutase numeroşi şcolari care să stea lângă pereţi şi să fluture mari evantaie din pene albe.

— Va fi o curtoazie fără precedent, originală şi elegantă, declară ea stând ca pe ace de teamă că pachetul cu evantaie din pene, comandate de la un magazin de specialitate din Florida, nu avea să sosească la timp.

Îi pusese pe băieţei să exerseze pentru ca evantaiele să fluture la unison şi îndurase lungi discuţii pline de tact cu mamele lor, ca să se asigure că aveau să fie îmbrăcaţi şi aranjaţi la fel.

Pentru Samantha şi Mildred, totul părea a fi culmea nebuniei. „De ce să i se dea fiecărui oaspete un evantai decorat cu verde şi alb, culorile nunţii?” sugeră menajera, iar Samantha fu de acord. „Pentru că toate acele fluturări din strane vor distrage atenţia de la ceremonie, gâsculiţelor, replicase Estelle iritată, folosind apelativul delicat pentru proaste. În plus, la înghesuiala care va fi, cineva ar putea fi lovit în ochi”.

Aşadar, oaspeţii sosiră – femeile cu mari pălării acoperite cu flori, iar bărbaţii în costume şi cămăşi cu gulere apretate – şi găsiră un regiment de băieţei de 10 ani aliniaţi lângă pereţi, în cămăşi albe, pantaloni negri şi pantofi bine lustruiţi, cu evantaiele din pene aşteptând semnalul pentru a intra în acţiune.

Când începură să fâlfâie, fulgii albi slăbiţi în timpul exerciţiilor se desprinseră şi căzură ca nişte fulgi de zăpadă

pe oaspeţi, stârnind câteva strănuturi şi multe chicoteli, sunete care, împreună cu fulgii, ajunseră până la Estelle, aflată în primul rând. În timpul ceremoniei, micile braţe obosiră şi încetiniră, pierzând ritmul, iar până la urmă, unul câte unul, toate se opriră ca nişte păsări obosite, lângă tinerii lor mânuitori. Din gentuţele doamnelor apărură evantaiele pe care mama miresei dorise să le evite. Estelle se simţi cumplit de ruşinată. La altar, Samantha şi Sloan îşi rostiră jurămintele fără a cunoaşte motivul stânjenelii ei, neavând ochi şi urechi decât unul pentru altul.

La primirea oaspeţilor în sala de bal, Estelle văzu că îndeplinirea speranţei ca nunta fiicei sale să fie memorabilă în Fort Worth avea să fie asigurată şi de apariţia lui Anne Rutherford. Fu ultima care sosi, iar toţi oaspeţii, deja cu paharele de şampanie în mâini, întoarseră capul când ea intră. Se stârni un murmur de surprindere şi de admiraţie, iar membrii micii orchestre ratară una sau două note. Invitată ca decor, cea care îi stârnise cândva interesul lui Sloan Singleton fusese de aşteptat să refuze din acelaşi motiv. Şi părinţii lui Anne fuseseră invitaţi, însă refuzaseră exprimându-şi regretele. Superbă într-o rochie albastră ca safirul, care îi intensifica nuanţa ochilor remarcabili, Anne se apropie graţioasă de mireasă şi mire, cu mâna întinsă, zâmbind fascinant.

— Sloan, nu pot să-ţi spun cât de bucuroasă sunt că am ocazia să te felicit pentru căsătoria cu Samantha, iar ţie, Samantha, îţi doresc *toate* bucuriile unei căsnicii. Inima mea este încântată că am ocazia să-ţi zic asta.

— Crede-mă, şi inimile noastre sunt încântate că ai ocazia s-o spui, rosti Millie May, zâmbetul ei scânteind ca vârful unui ac de pălărie.

— Mulţumesc că împărţi cu noi bucuria acestei zile, spuse Samantha apăsând cu pantoful ei de satin pantoful negru cu bot decupat al cumnatei mai vârstnice, însă sceptrul miresei fusese furat.

Tot restul petrecerii, cu excepţia toastului de nuntă al mirelui închinat miresei sale, ochii musafirilor fură aţintiţi în special asupra lui Anne. Era ca şi cum evenimentul fusese

organizat exclusiv în onoarea ei. Bărbaţii se înghesuiau în jurul ei, făceau risipă de complimente, se întreceau pentru a li se acorda privilegiul de a-i aduce un pahar cu şampanie, pentru a o convinge să ia loc la masa lor şi pentru onoarea de a o conduce acasă după petrecere.

Estelle era furioasă.

Cât dură totul, picioarele lui Neal abia dacă atinseră pământul. Estelle îi luă în nume de rău veselia, mai ales după ce Samantha şi Sloan plecară în lima de miere, la Galveston, pentru a se răcori în apele Golfului Mexic. Estelle era epuizată, dezamăgită, încă suferind din pricina sincopelor care afectaseră nunta perfectă a fiicei sale, în plus avea şi sentimentul matern de pustietate inerent atunci când unicul copil se căsătoreşte şi părăseşte cuibul. Simţindu-se singură, se mută înapoi în Las Tres Lomas, pentru a aştepta întoarcerea mirilor, apreciind adierea răcoroasă care venea dinspre râu şi afluenţii săi, precum şi temperatura mai plăcută care se păstra între pereţii groşi ai casei de la fermă.

*

— Trevor, ce ai? întrebă Mavis. În ultima vreme, nu ai fost tu însuţi. Simt probleme la firmă?

— Nu, nu, mamă, protestă Trevor cu fermitate, pentru a o linişti. Afacerile merg mai bine decât niciodată. De fapt, caut un loc nou, pentru a extinde fabrica. Am mai angajat oameni şi va sosi un mare transport de oţel, dar nu am nici birouri, nici spaţiu pentru depozitare.

— Atunci, ce este, fiule? Şi nu-mi spune că nimic. Întotdeauna, ştiu când se întâmplă ceva cu tine, rosti Mavis.

„Serios?” se gândi Trevor. Era duminică după-amiază, a doua zi după nunta Samanthei Gordon cu Sloan Singleton. Nathan îi luase pe Rebecca şi pe Zak la o plimbare pe malul râului.

— Îţi faci griji din cauza Rebeccăi? întrebă Mavis fluturându-şi evantaiul prin dreptul chipului umed. Ea şi

Trevor şedeau la umbra unui arţar din curte, pentru a simţi adierea care venea dinspre Trinity, între ei aflându-se o masă pe care erau două pahare şi o carafă cu limonadă. Şi eu îmi fac, recunoscu ea. Ştiu că Nathan şi Zak vor avea grijă de ea, dar este foarte dificil să te asiguri că ea e în siguranţă. Rebecca are o mare obsesie faţă de râu, ceea ce nu este foarte ciudat fiindcă a moştenit-o de la unchiul ei. Bălmăjeala aia pe care o tot repetă… „Trebuie să mă duc din nou pe mări…” Era poezia favorită a lui Jordan.

Trevor clătină cuburile de gheaţă în paharul cu limonadă.

— Da, ştiu şi trebuie să o scot din mintea fiicei mele, zise el gândindu-se la Samantha Gordon.

— Totuşi, niciodată n-am văzut-o pe Rebecca mai fericită şi ar trebui să fim bucuroşi pentru asta. Nathan şi câinele ăla al lui i-au schimbat cu totul viaţa.

— Aşa este, rosti Trevor absent.

— Atunci, ce-i în neregulă, Trevor? Vocea mamei lui se ridică insistentă. Pari trist, deşi ar trebui să fii fericit.

Trevor îşi umplu din nou paharul cu limonadă.

— Nu interpreta greşit ce vezi pe chipul meu, mamă. Nu mai suport căldura la fel de uşor ca altă dată, iar noaptea trecută am ajuns târziu acasă. N-am dormit prea mult.

— Prostii! spuse Mavis. Eşti obişnuit cu o căldură de două ori mai mare, iar când te duci la curvele tale, nu dormi nopţi în şir. Aşadar, ce s-a întâmplat? Nu cred că are vreo legătură cu Rebecca. Sunt mama ta. Trebuie să-mi zici!

Trevor sorbi din limonadă.

— Iubesc pe cineva care nu va fi niciodată a mea, rosti el.

— Of, Trevor, nu din nou! Bănuiesc că e măritată.

— Da, este.

— Atunci, trebuie s-o uiţi, fiule. Nu ţi-ai învăţat lecţia deja?

— Ba da, am învăţat-o. Acesta e motivul pentru care o voi lăsa în pace.

*

„O, Doamne!” gemu Nathan în sinea lui când o văzu pe Charlotte Weatherspoon coborând dintr-o trăsură în faţa unei case pe lângă care el, Rebecca şi Zak trebuiau să treacă în drum spre casă. Uitase că ea locuia pe acea stradă sau mai degrabă preferase să nu-şi amintească. O luase spre casa bunicii pe drumul cel mai lung, sperând ca fierbinţeala zilei să usuce măcar parţial fusta şi pantalonaşii Rebeccăi. Sora lui vitregă intrase prea departe în râu până să apuce el s-o prindă. Nathan era foarte sigur că bunica lui n-ar fi aprobat faptul că îi permisese să-şi scoată pantofiorii şi şosetele pentru a-şi băga picioarele în apă, cu toate că şi Nathan îşi scosese pantofii şi îşi suflecase pantalonii pentru a o însoţi. Măsura de precauţie nu prea contase pentru că, până s-o scoată pe mai pe Rebecca, pantalonii i se udaseră. Şi Zak era ud.

Charlotte se opri brusc când îi zări, ochii mărindu-i-se, iar sprâncenele expresive ridicându-i-se sub borul lat al pălăriei.

— Nathan, tu eşti? strigă ea de sub umbreluţa de soare.

— Nimeni altul, spuse Nathan surprins că îşi amintea numele lui.

O considera frumoasă de pica, dar autoritară şi snoabă ca naiba.

Ca pe un ghimpe înfipt prea adânc în carne pentru a-l scoate, nu reuşise să şi-o îndepărteze din minte şi nu înţelegea de ce. Nu era deloc genul de fată care să-l atragă, chiar dacă ea l-ar fi plăcut, ceea ce nu era cazul, după cum ea îi dăduse clar de înţeles. În ochii ei, el era fiul nelegitim al lui Trevor Waverling, indiferent cât de distins era numele familiei. Bunica lui se înşelase când se gândise că era posibil să se înfiripeze ceva între ei. Nathan intenţionă s-o salute şi să treacă pe lângă ea fără a face conversaţie. Îşi duse mâna la pălărie şi dădu să se ferească de umbreluţa ei, dar Charlotte rosti:

— Rebecca! Tu eşti, scumpo? Nu te-am mai văzut de

o veşnicie! Dumnezeule, ce mult ai crescut! Îţi aminteşti de mine? Eu sunt Charlotte.

Rebecca o privi cu ochi inexpresivi, evident neamintindu-şi cine era, dar întinse politicoasă mâna.

— Charlotte… Precum Charlotte Brontë?

— Exact la fel, zise Charlotte râzând. El este câinele tău?

— Al fratelui meu, spuse Rebecca. Îl cheamă Zak. Pe fratele meu îl cheamă Nathan.

— Ne-am cunoscut, rosti Nathan. Hai să mergem, Rebecca! Bună ziua, domnişoară Weatherspoon.

Ca şi cum ea ar fi fost o santinelă, iar umbreluţa, o armă pentru a împiedica trecerea nepoftiţilor, Charlotte coborî vârful său spre vesta lui Nathan.

— Un moment! Privirea i se îndreptă spre pantalonii uzi ai lui Nathan, apoi spre poalele rochiei Rebeccăi. Nu vă puteţi duce acasă şi să vă întâlniţi cu Mavis arătând aşa. Cred că ar fi bine să intraţi şi să vă uscaţi. Îi zâmbi fetiţei şi îi întinse mâna pentru a o conduce înăuntru. Şi cred că vom putea dibăci nişte limonadă.

„Dibăci?” se gândi Nathan. Chiar aşa zisese? Era unul dintre cuvintele populare preferate de Leon. O urmă, pomenindu-se incapabil să nu-i dea ascultare.

Capitolul 62

Neal îi adunase pe Estelle, Samantha şi Sloan în biblioteca din Las Tres Lomas, pentru mult aşteptata discuţie. Amânase să-i cheme până când anumite obiective nu erau atinse, iar obstacolele, îndepărtate din cale, dar venise momentul să le dea acele informaţii. Nu urma să fie o consfătuire. Neal avea ultimul cuvânt şi era singurul cu drept de vot, însă îşi dădea seama că erau necesare tact şi sensibilitate pentru a nu stârni animozităţi, calităţi pe care el nu le avea. Pe Estelle nu o interesau activităţile de la fermă, dar se zburlea când se simţea exclusă, iar Neal

trebuia să ţină cont de aversiunea Samanthei faţă de ceea ce era pe cale să se întâmple în Las Tres Lomas, aşa că trebuia să aibă grijă cum punea problema. Stomacul i se strânse când se gândi că va trebui să le schimbe opiniile ferme, însă avea să rămână ferm pe poziţie. Pentru Dumnezeu, în fond era ferma lui! Un revigorant front de aer rece apăruse în timpul nopţii, răcorind prima zi de septembrie după arşiţa din timpul verii. Mildred îi prezisese lui Estelle: „Vom avea o toamnă timpurie şi rece. Anul ăsta, nu va fi o vară indiană”.

Era târziu sâmbătă după-amiază. Treburile fuseseră isprăvite, iar ferma se odihnea. În casa mare, lumea se trezea din somnul de după prânzul greu de la Trail Head, unde cei trei membri ai familiei Gordon şi Sloan şezuseră la masa din centru, spre încântarea lui Grizzly şi surprinderea lucrătorilor de la fermă. Trecuse multă vreme de când Estelle nu mai pusese piciorul la Trail Head, iar de la întoarcerea din luna de miere, Samantha se mutase în hacienda de la Triple S şi mânca împreună cu Sloan. Billie June se mutase în Dallas, pentru a studia muzica, iar Millie May, la Houston, pentru a urma cursuri de artă.

— Despre ce Dumnezeu e vorba, Neal? întrebă Estelle. De câteva săptămâni deja, te tot agiţi că ne vei spune ceva.

Neal îşi drese glasul. Îi pusese pe toţi să se aşeze în faţa şemineului, iar el se postă în faţa lor, cu spatele la tăciunii stinşi ai focului care alungase răcoarea zorilor.

— Dragi membri ai familiei, începu el pe un ton formal, de parcă ar fi cerut să se facă linişte în sală la adunarea anuală a Asociaţiei crescătorilor de vite. V-am chemat astăzi aici pentru a vă informa în privinţa câtorva lucruri care vor afecta Las Tres Lomas. Albinuţo, rosti el întorcându-se spre soţia lui, în ultimul timp la fermă s-au întâmplat nişte lucruri pe care nu le-am discutat cu tine.

Estelle ridică o sprânceană.

— Şi ce-i nou în asta?

— Tu ai preferat să fie aşa, albinuţo, îi aminti sec Neal, apoi continuă: în iunie, în vreme ce eu eram la tabăra

La Paloma, Todd Baker a vizitat ferma şi a găsit indicii că la Windy Bluff există petrol.

— Serios? rosti Estelle devenind interesată. Ce grozav!

— Mă bucur că tu crezi asta, spuse Neal aruncându-i o scurtă privire cercetătoare Samanthei.

Conta pe sprijinul lui Estelle. Ea va dori ca terenul să fie concesionat. Banii aveau să-i alunge permanentele griji financiare, iar gândul existenţei unei sonde de petrol la ferma Las Tres Lomas urma s-o încânte. Aşadar, am negociat concesionarea acelei zone unei companii petroliere, zise el. Şi vreau să se înceapă forarea acolo.

— Să se *înceapă* forarea? repetă Samantha.

Neal ezită şi schimbă o privire cu Sloan, pe care Samantha o interceptă.

— Ce se petrece? întrebă ea.

— Explică-i tu, Sloan, zise Neal.

Aşezat pe canapea alături de soţia lui, Sloan puse conciliant o mână pe a ei.

— Sam, eu şi tatăl tău am discutat cum să profităm de petrolul care s-ar putea găsi în Las Tres Lomas fără a afecta activitatea obişnuită a fermei. Neal a propus un plan prin care să se protejeze afacerea principală de la ferma Las Tres Lomas, dar să se permită accesul la cealaltă avuţie a sa.

Entuziasmul îl făcu pe Neal să intervină:

— Sloan a fost de acord cu propunerea mea de a îndepărta gardul dintre fermele noastre şi de a le face una, spuse el. După ce începe forarea, ne vom putea duce vitele pe păşunile libere de la Triple S şi ne vom continua treburile ca de obicei. Era pregătit pentru nemulţumirea Samanthei că nu vorbiseră şi cu ea, aşa că zâmbi. Ştiind cât de mult îţi va plăcea ideea dispariţiei gardului, am păstrat această informaţie până astăzi ca să-ţi facem o surpriză, scumpo.

Chipul Samanthei se crispă din pricina suspiciunii şi îşi retrase mâna de sub a lui Sloan.

— Explică-mi ce înţelegi prin „să se înceapă forarea”. Şi de ce trebuie să ducem vitele dincolo de hotarul fermei

din moment ce doar Saved paşte la Windy Bluff?

Neal trase adânc aer în piept.

— Mi s-a spus că şi alte locuri par promiţătoare, ceea ce ar fi suficient pentru a se aduce şi alte instalaţii de foraj dacă la Windy Bluff se găseşte petrol.

Samantha păru uimită.

— Serios? Am înţeles de la Nathan că firma Waverling Tools este interesată doar de acea zonă. A venit Todd aici şi a luat şi alte mostre de sol cât eu şi Sloan am fost în luna de miere?

Momentul de care îi fusese groază sosise. Neal se oţeli pentru a face faţă dezaprobării Samanthei, însă îşi pregătise apărarea.

— Deşi îl bănuieşti de o ticăloşie? rosti el. Nici vorbă să mai calce pe-aici! În opinia mea, băiatul este o reflexie a omului pentru care lucrează, iar asta mă face să nu am suficientă încredere în Trevor Waverling pentru a-i permite să foreze aici.

Neal îşi desprinse privirea din ochii stupefiaţi ai Samanthei şi îşi alese un trabuc subţire din cutia de pe poliţa şemineului. În anumite situaţii, o ţigară de foi îi prindea mai bine unui bărbat decât un Jim Beam, plus că era prea devreme pentru burbonul lui de seară.

— Ce ticăloşie? vru să ştie Estelle. Ce a făcut Todd?

Sloan interveni:

— Sam bănuieşte că Todd i-a distrus Kodakul cu care fotografiase craniul dinozaurului.

— Ce dinozaur? Estelle se uită confuză de la soţul la fiica ei. Ce altceva s-a mai întâmplat aici?

În vreme ce Samantha tăcu, Sloan răspunse, povestindu-i lui Estelle în ordine cronologică întâmplările care făcuseră ca integritatea lui Todd să fie pusă la îndoială şi care dăduseră naştere unui conflict de interese legat de acel loc.

Privirea supărată a lui Estelle se îndreptă spre Samantha.

— Şi tu nu te-ai gândit să-i zici mamei tale că ai găsit un dinozaur?

Samantha răspunse sec:

— N-am găsit un dinozaur, mamă, ci doar un craniu parţial despre care cred că a aparţinut unui dinozaur, şi nu ţi-am pomenit de asta pentru că ţie nu-ţi place să auzi nimic care are legătură cu paleontologia.

Obrajii plaţi ai lui Estelle se întunecară din pricina sentimentului de vinovăţie.

— Aşadar, fiindcă dovada descoperirii tale a dispărut în mod misterios, i-ai dat binecuvântarea pentru a concesiona acel teren în replică la sacrificiul pe care tatăl tău era dispus să-l facă pentru tine? Ei bine, cred că este foarte nobil din partea ta, dragă, dar e şi ceea ce trebuia să faci. La urma urmelor să dai perspectiva petrolului pe nişte oase vechi...

Samantha îi ignoră opinia clătinând obosită din cap şi îşi îndreptă privirea spre tatăl ei.

— Nu concesionezi pământul companiei Waverling Tools?

Neal găsise un chibrit şi îşi aprinse ţigara de foi.

— Nu, vreau să-l concesionez companiei Corsicana Oil Development. Tipii ăia au avut succes cu multe foraje şi au mai multă experienţă în domeniul petrolului decât cei de la Waverling Tools. Acesta este motivul pentru care m-am decis să-i aleg pe ei.

Furia, supărarea, dezamăgirea şi un amar sentiment că fusese trădată o copleşiră pe Samantha, făcând-o să clocotească. Văzuse în ziare poze ale culturilor de bumbac din comitatul Navarro care fuseseră distruse de compania de foraj aleasă de tatăl ei.

— Tată, nu eşti cinstit, spuse ea incapabilă să-şi stăpânească tremurul vocii. Nathan Holloway a fost cel care s-a ocupat de acte, iar tu ai promis că vei concesiona terenul companiei Waverling Tools. Păcatele lui Todd îi aparţin exclusiv lui. Domnul Waverling este un om cumsecade şi onest şi la fel e şi fiul lui. Ei ne vor respecta pământul, iar Billie June mi-a zis că Daniel lucrează la un dispozitiv care va împiedica împroşcarea petrolului din turla sondei. Este primul şi unicul dispozitiv de acest fel, iar

Corsicana nu are aşa ceva.

Neal îşi scoase ţigara din gură, încordându-se din pricina familiarităţii cu care Samantha îl lăuda pe Trevor Waverling. Toţi cei din încăpere se uitau la el. Clar stupefiată de discuţie, Estelle îl privea cu ochii mijiţi, aşa cum făcea când îşi dădea seama că el punea ceva la cale. Şi Sloan se uita ciudat la el. Şi el presupusese că firma la care lucra Todd va face forajul.

— De unde îl ştii pe Trevor Waverling? întrebă el.

— L-am cunoscut la prelegerea de paleontologie din primăvară şi mi-am petrecut o vreme cu el când m-am dus la Waverling Tools ca să-l confrunt pe Todd. Am constatat că este amabil şi prevenitor, iar instinctul îmi spune că este un om de onoare. Samantha făcu o pauză. Şi indiferent de părerea personală pe care o am faţă de Todd, fapt e că s-ar fi putut duce să lucreze pentru oricare dintre companiile petroliere din Est, dar a ales Waverling Tools. Îmi zicea că are încredere în această companie.

— Asta nu spune decât că Todd Baker a dorit o slujbă aproape de casă, replică Neal.

El avea impresia că primise o lovitură neaşteptată sub centură. Când îi povestise de suspiciunile ei în privinţa lui Todd, fiica lui nu-i pomenise de faptul că se întâlnise cu Trevor Waverling.

— De ce obiectezi, Neal? întrebă Estelle uitându-se precaută la soţul ei. Apoi se întoarse spre Samantha. Dragă, mai zi-mi o dată de ce este necesar ca Waverling Tools să facă forajul.

— Fiindcă am încredere că vor avea grijă să nu distrugă păşunea.

— Hm! făcu Estelle, apoi îl privi din nou pe soţul ei. Încă n-ai semnat contractul de concesionare, nu-i aşa, Neal?

— Nu… încă nu, dar intenţionez s-o fac, rosti Neal trăgând cu nesaţ din ţigară. Cred că oamenii de la Corsicana sunt potriviţi pentru această treabă şi le-am dat cuvântul că vor putea fora…

Estelle îşi flutură mâna în semn că acele argumente

nu erau importante.

— Ei bine, va trebui să anulezi înţelegerea cu ei şi să semnezi contractul cu cei de la Waverling Tools. Mi se pare că nu ai absolut niciun motiv să n-o faci.

Neal avu impresia că fusese aruncat de pe taurul pe care fusese convins că îl putea călări. Arătă cu ţigara spre soţia lui.

— Uite ce este, Estelle, numai eu am dreptul să decid, iar eu am decis. Înţelegerea pe care am făcut-o e definitivă. Mi-am dat cuvântul celor de la Corsicana Oii Development, şi cu asta, basta!

— Ba nu, interveni Sloan, contrazicerea rostită cu voce joasă răsunând ca un tunet în cameră.

— Neal, fie Waverling Tools va executa forajul, fie gardul dintre fermele noastre va rămâne în picioare, şi cu *asta,* basta! Luă din nou mâna soţiei lui. Ca să te revanşezi pentru faptul că a sacrificat situl paleontologic, cel puţin poţi să alegi compania dorită de Samantha.

Neal îşi simţi chipul devenind la fel de cenuşiu precum scrumul căzut pe pieptul cămăşii.

— Dar… Sloan… Estelle, voi nu înţelegeţi…

— Ce e de înţeles? spuse Estelle. Sincer, Neal, uneori nu te înţeleg. Îţi poţi îndeplini visul. Singura diferenţă este compania care îl va face să devină realitate.

— Estelle, tu nu ştii… începu Neal, dar panica îl sugrumă.

*

Luni dimineaţă, Trevor Waverling fu uimit să audă de la domnişoara Beardsley că doamna Sloan Singleton îl căuta la telefon. Putea domnul Waverling să preia apelul?

— Categoric, da, îi spuse Trevor recepţionerei.

Samantha îi zise că suna în legătură cu ferma Las Tres Lomas. Tatăl ei îşi schimbase părerea în privinţa forării pe terenul de la Windy Bluff şi dorea să reia discuţiile. Ar putea domnul Waverling să-i trimită pe Todd Baker şi pe Nathan Holloway să se întâlnească cu ea, tatăl şi soţul ei?

Trevor răspunse că doamna Singleton nu trebuia decât să-i spună când şi unde şi o informă că dorea să vină şi el. Voia să vadă terenul care stârnise o asemenea agitaţie.

Interlocutoarea îi zise că, desigur, i-ar face plăcere să vină. A doua zi era cumva prea devreme şi nu l-ar deranja să se întâlnească la fermă? La gară, avea să-i aştepte un vizitiu, care ulterior avea să-i ducă înapoi. Dacă nu, se puteau întâlni în Fort Worth, mai târziu în cursul săptămânii, într-un loc ales de el.

Trevor îi spuse că la fermă era în regulă şi că a doua zi era perfect. La ce oră?

Cu un zâmbet în voce, Samantha îl informă că Las Tres Lomas avea cel mai bun bucătar din Texas. Oare l-ar putea convinge să sosească la prânz?

Trevor zise că el şi băieţii abia aşteptau să vină.

Închise telefonul şi se aşează la birou surprins şi încântat. Nu se aşteptase s-o mai vadă sau s-o mai audă pe fiica lui din nou. Crezuse că va trebui să se mulţumească cu cele câteva amintiri şi cu suvenirul reprezentat de un mic fulg alb pe care îl descoperise agăţat de haina lui. Dar se părea că soarta intervenise în favoarea lui. Niciodată nu fusese un favorit al sorţii, însă avea de gând să fie deschis la orice îi pregătea, indiferent unde ducea calea pregătită de ea. Trevor privi calendarul de birou aflat într-un suport din metal negru, care afişa ziua şi luna în cercuri galbene. Data arătată era 3 – 9, 3 septembrie. Se întrebă dacă a doua zi, când va răsuci butonul pentru a afişa 4 – 9, îşi va aminti data ca un semn al binelui sau ăl răului care urma să vină.

Capitolul 63

Neal privi în lungul mesei mari de la Trail Head şi se întrebă cum naiba se întâmplase de cel mai cumplit coşmar al lui devenise realitate, iar el stătea la propria masă ca un

oaspete oarecare. Lumea era un loc infinit. La naiba, Texasul era mare cât o *ţară!* Cum de era posibil ca, la cât de mare era universul, copilul pe care îl adoptase şi crescuse să stea cu tatăl şi fratele ei geamăn la aceeaşi masă fără ca vreunul dintre ei să aibă habar cine erau ceilalţi? Nu-şi putea alunga senzaţia năucitoare că o forţă divină îi adunase pe toţi la un loc, în acea zi.

— Poftim, oameni buni! rosti Grizzly punând pe masă un uriaş bol cu tocană aburindă. Sper să vă placă.

— Ne place întotdeauna, spuse Samantha sperând ca gustoasa mâncare fierbinte să destindă atmosfera.

Fiecare dintre cei de la masă avea probleme cu altcineva. Între combatanţi fusese declarat un armistiţiu tacit, însă tot persista răceala dintre Sloan şi Daniel, între ea şi Todd şi între Neal Gordon şi Trevor Waverling. Dintr-un motiv inexplicabil – asta, dacă tatăl ei nu ştia să piardă lui nu-i plăcea deloc de patronul de la Waverling Tools. Până şi Nathan Holloway, care se înţelegea bine cu toată lumea, îl trata pe Todd cu reţinere. Samantha se ridică de la locul ei.

— Vă servesc eu, rosti ea.

În timp ce Samantha puse tocana în farfurii, se auziră câteva murmure care indicau foamea. La vestea că aveau să primească vizitatori la prânz, Grizzly ceruse ca masa principală să fie mutată într-o parte a sălii, departe de zgomotul şi agitaţia obişnuite. El, personal, o acoperise cu o faţă de masă şi aranjase farfuriile, tacâmurile, şervetele, solniţele, piperniţele, paharele şi carafele de ceai cu gheaţă.

— Dacă aveţi nevoie, vă mai aduc unt pentru turtele de mălai, zise bucătarul rămânând în preajmă, cu un sorţ curat legat în jurul taliei.

Nu în fiecare zi i se cerea să hrănească la Trail Head oameni de afaceri. Slavă Domnului pentru asta, dar totuşi se simţea flatat. Reuniunile importante aveau loc mereu în casa principală.

— Deocamdată, avem destul, spuse Samantha. Mulţumesc, Grizzly!

— Chemaţi-mă când vreţi plăcintă, rosti Grizzly. Astăzi, este cu pecan.

Acel anunţ lumină toate chipurile, cu excepţia feţei lui Neal, care şedea într-o tăcere posomorâtă, la un capăt al mesei. Când toţi îşi luară furculiţele, Trevor spuse:

— L-am rugat pe Daniel, depanatorul meu, să ni se alăture astăzi pentru că el va supraveghea locul unde Todd crede că este cel mai bine să forăm. Va avea grijă ca echipa de sondori să facă tot posibilul pentru a afecta cât mai puţin situl paleontologic, doamnă Singleton.

Samantha îi zâmbi.

— Aş fi încântată dacă mi-aţi zice Samantha, domnule Waverling. „Doamna Singleton” mi se pare foarte lung.

— Mi-ar face plăcere, rosti Trevor zâmbindu-i în replică. Iar tu poţi să-mi spui Trevor.

Neal mormăi nepoliticos:

— Trimite-ţi, vă rog, untul în acest capăt al mesei. Mi se răceşte turta de mălai.

La încheierea vizitei, misiunea musafirilor fusese îndeplinită spre satisfacţia tuturor celor interesaţi. Trevor îi oferise lui Neal o înţelegere financiară mai bună decât avusese cu Corsicana Oii Development, însă aceea era exclusiv treaba lui. Dacă se găsea petrol, procentajul său din venituri, numit redevenţă, ar fi făcut să pară că plata generoasă pentru concesionarea terenului era nesemnificativă. Contractul conţinea clauze care limitau daunele materiale asupra proprietăţii, animalelor şi apei şi promiteau o interferenţă minimă în exploatarea fermei. Pentru a linişti groaza Samanthei legată de o revărsare de petrol care să se întindă pe acri întregi în jurul forajului, Daniel confirmă că lucra la un dispozitiv de prevenire a împroşcării, care era posibil să fie gata până la momentul începerii forării. Explică faptul că era prevăzut cu o serie de supape de control şi manometre care să controleze erupţia petrolului prin turla sondei. Cu alte cuvinte, să prevină o inundaţie cu petrol. Samantha observă că Sloan, fără să vrea, părea impresionat. Cum să nu-şi dea seama că, dacă dispozitivul funcţiona aşa cum se preconiza, Waverling

Tools şi Daniel aveau să facă o grămadă de bani?

După-amiază târziu, după ce isprăviră de discutat despre afaceri, politeţea de gazdă ar fi trebuit să-l facă pe Neal să-i invite pe bărbaţi să mai stea pentru „a-şi uda mustăţile”, înainte ca Jimmy să-i ducă la gară, însă el îi conduse imediat la uşă şi le ură oaspeţilor călătorie plăcută spre Dallas. Samantha se simţi ruşinată din pricina lipsei de ospitalitate a tatălui ei, dar ea nu mai era stăpâna casei în absenţa mamei sale. Casa ei era acum la Triple S. Lăsându-l pe Sloan cu tatăl ei, îi conduse pe bărbaţi la trăsură şi dădu mâna cu fiecare dintre ei. Când o strânse pe a lui Nathan, îi spuse:

— Mă voi gândi la tine şi la Charlotte. Îţi doresc noroc!

— Voi avea nevoie, rosti Nathan. Şi îţi mulţumesc pentru sfat. Intenţionez să-l urmez.

Mai devreme, când Samantha şi Nathan examinaseră din nou zona unde găsise craniul, ea îi zisese:

— Nathan, iartă-mă că îndrăznesc, deşi abia ne-am cunoscut, dar mi se pare că eşti foarte tăcut astăzi.

— Ei bine, sunt o persoană tăcută.

— Dar am remarcat că eşti neobişnuit de tăcut astăzi.

Se simţea atrasă de Nathan de parcă fuseseră prieteni toată viaţa lor.

— E chiar atât de evident?

— Poate, doar pentru mine.

— Ei bine… dacă tot ai remarcat, află că mă gândesc la o fată pe care am cunoscut-o recent şi care nu mi-a dat niciun motiv să mă gândesc la ea.

— Oh! rostise Samantha. Şi de ce nu merită să te gândeşti la ea?

— Fiindcă e cu nasul pe sus, e încăpăţânată şi se gândeşte prea mult la ea.

— Dar este frumoasă, iar tu eşti atras de ea, spusese Samantha zâmbind.

El se îmbujorase.

— Şi asta e evident?

Ea chicotise.

— Cum v-aţi cunoscut?

El îi povestise neplăcutele circumstanţe ale serii când făcuse cunoştinţă cu Charlotte şi ce impresie îi lăsase, apoi despre întâlnirea întâmplătoare de pe trotuarul din faţa casei sale, când îi invitase înăuntru pe el, pe Rebecca şi pe Zak. Charlotte îi dăduse Rebeccăi să citească nişte cărţi de poezii şi îl lăsase pe Zak să se usuce pe covorul din salon, iar pe Nathan îl pusese la treabă. Îi zisese că se putea face util până i se uscau pantalonii şi îl pusese să-şi ţină mâinile ca un pistol. Apoi înfăşurase nişte lână de împletit în formă de 8, în jurul degetelor mari şi arătătoarelor lui, făcând un ghem îngrijit.

— Am făcut mai multe astfel de gheme, spusese Nathan, iar când am plecat, avea la picioare un coş plin.

— Gheme care se deapănă din mijloc, le identificase Samantha.

— Aşa se cheamă? Mama n-a croşetat niciodată.

— Probabil că, în timpul ăsta, aţi vorbit despre ceva. Cum a decurs conversaţia?

— În cea mai mare parte, am vorbit despre mine. Am aflat foarte puţine despre ea, ceea ce este ciudat. Mă aşteptasem să nu vorbească decât despre ea, însă a vrut să afle despre slujba mea, despre cum l-am salvat pe Zak, ce părere am despre Dallas... Nathan clătinase din cap. M-a făcut să vorbesc despre cultivarea grâului, despre tot soiul de lucruri.

— Îhî... făcuse Samantha.

— Ce înseamnă asta?

— Nu este posibil să te fi înşelat în privinţa impresiei pe care ţi-ai făcut-o despre ea? Poate că, la fel ca tine, şi lui Charlotte i-a displăcut efortul părinţilor ei şi al bunicii tale de a vă combina. Poate că aparenţele de snobism şi superioritate nu sunt de fapt decât o formă de independenţă.

— Oh, clar este independentă! declarase Nathan. E suficient s-o vezi cum merge şi s-o auzi cum vorbeşte ca să-ţi dai seama de asta.

— Nu îi eşti tocmai indiferent dacă te-a invitat să-ţi usuci pantalonii, zisese Samantha zâmbind. Vei avea ocazia

s-o vezi din nou?

— M-a invitat la o petrecere care se va da acasă la ea, rostise Nathan pe un ton nesigur. Crezi că ar trebui să mă duc?

Samantha îi trase un pumn amical în umăr.

— Desigur! De ce nu? Petrecerea îţi va oferi ocazia s-o cunoşti mai bine.

— Şi dacă vrea doar să mă facă de râs?

— Îmi imaginez că poţi face faţă foarte bine unei asemenea situaţii, spusese Samantha. Gândeşte-te că acea seară îţi oferă ocazia de a te lămuri în privinţa ei.

După câteva clipe de gândire, Nathan zisese:

— Pentru Dumnezeu, ai dreptate! De ce nu?

Amândoi îşi dădură seama că Trevor Waverling venise lângă ei şi că era acolo de ceva vreme.

— E timpul să plecăm, fiule, rostise el încet când se uitaseră la el. Treaba noastră pe ziua de astăzi este isprăvită.

*

Din dormitorul de la etaj, Neal Gordon privi cum trăsura mânată de Jimmy trecu printre cei doi stâlpi care marcau intrarea în fermă. Se îndepărtă îndurerat de fereastră. Ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer. În schimb, simţise doar o mică parte din bucuria, uşurarea şi entuziasmul pe care abia reuşise să şi le stăpânească atunci când oamenii de la Corsicana cercetaseră terenul. Neal nu văzuse niciodată pe cineva care să fie atât de fericit cum fusese Todd Baker când ajunseseră în locul unde căzuse de pe boul Samanthei. Neal nu s-ar fi mirat să-l vadă pe geolog începând să ţopăie ca o broască pe picioarele sale subţiri. În cele din urmă, Todd îşi dăduse capul pe spate, îşi desfăcuse larg braţele şi strigase: „E aici! E aici! E aici! Pe Dumnezeu din cer, e aici!”

Asta ar fi trebuit să fie suficient ca inima oricărui fermier să crească de bucurie, mai ales când conversaţia se îndreptase spre insaţiabila nevoie de petrol care avea să

cuprindă America.

— După ce Modelul T al bătrânul Henry Ford îşi va dovedi calităţile, prezisese Daniel Lane, nu va exista nici măcar o familie care să nu vrea să renunţe la căruţă în favoarea maşinii.

Cei de la Waverling Tools nu avuseseră timp să cerceteze şi celelalte locuri de la fermă unde geologul de la Corsicana estimase că era posibil să se afle petrol, însă Todd îi făcuse cu ochiul şi îi spusese:

— Nu vă faceţi griji, domnule Gordon, vom avea suficiente ocazii să cercetăm şi alte locuri de la fermă. Nu m-aş mira ca Las Tres Lomas să se afle pe unul dintre cele mai mari câmpuri petrolifere din ţară.

La parter, Neal se scuzase faţă de Sloan şi Samantha şi îi zisese ginerelui său să se servească cu burbon, fiindcă el va bea când va coborî. Înainte de a urca, Sloan îl trăsese deoparte şi îi zisese:

— Neal, sper că nu-mi porţi pică şi înţelegi că nu puteam să-ţi ţin partea în defavoarea soţiei mele, în legătură cu Waverling Tools.

— Fireşte că înţeleg, spusese Neal. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea fiului lui Seth Singleton sau a bărbatului care s-a însurat cu fiica mea. Voi coborî curând.

Urcarea scărilor îl făcuse să se simtă ca şi cum ar fi ridicat ceva prea greu pentru vârsta şi starea lui de sănătate. I-ar fi plăcut să bea o porţie de burbon, voia să fie singur pentru a putea să se gândească. Cei de la Waverling Tools aveau să se întoarcă luni, ca să delimiteze locul forajului şi să instaleze platforma. Apoi avea să se amenajeze un drum pentru aducerea echipamentului, după care urma să fie înălţată turla sondei. Aveau să treacă mai multe săptămâni până va începe forarea efectiv.

— Dumneavoastră în ce măsură veţi fi implicat în această operaţiune, domnule Waverling? îl întrebase Neal.

— Foarte puţin. Şeful de echipă va răspunde de sondă, dar Daniel Lane, Todd şi Nathan vor fi aici până când totul va fi pus pe roate. Eu voi face doar vizite periodice.

— Serios? rostise uşurat Neal. Să ne anunţaţi când să

vă aşteptăm, pentru ca Grizzly să poată face tocana aia care v-a plăcut.

Fusese sincer şi nu tocmai politicos când spusese că în Las Tres Lomas nu existau locuri de cazare pentru echipa de sondori şi cei care supravegheau lucrările şi că nu-i putea cere bucătarului să gătească în plus pentru a le da de mâncare, iar în sala de mese, şi aşa aglomerată, nu aveau unde să stea. Oamenii trebuiau să-şi aducă propriile corturi, mâncare şi apă. Îşi exprimase speranţa că Trevor Waverling înţelegea că asta îi includea şi pe Nathan, Todd şi Daniel Lane. Cu un zâmbet înţelegător, Trevor îi replicase că pentru nimic în lume n-ar fi vrut să facă viaţa grea personalului de la fermă şi că nici nu se aşteptase ca el să rezolve cazarea oamenilor săi. Acestora avea să li se comunice că trebuiau să mănânce şi să doarmă în organizarea de şantier.

Neal se spălă pe faţă cu apă rece. După ce se aflase în compania lui Trevor Waverling şi a lui Nathan, vinovăţia şi teama îi distrugeau din nou pacea sufletească. Putea ridica obiecţii întemeiate în privinţa mamei naturale a Samanthei şi a superficialilor fraţi vitregi din Gainesville, însă Neal nu găsea absolut nimic de reproşat tatălui ei biologic şi fratelui geamăn, ceea ce însemna că nu avea niciun motiv care să justifice păstrarea secretului în privinţa identităţii lor. Bărbaţii Waverling păreau deosebiţi, iar Trevor, irezistibil pentru afecţiunea unei fiice. Era fermecător, distins, sofisticat, inteligent şi într-o stare fizică mai bună decât a oricărui bărbat de vârsta lui pe care îl cunoştea, ceea ce l-ar fi făcut un bunic deosebit. Neal simţi din nou mâna destinului în spatele evenimentelor din acea zi. Oare umorul bizar al sorţii avea s-o facă pe Samantha să descopere identităţile lui Trevor Waverling şi Nathan Holloway şi să dea în vileag ticăloşia lui Neal de a i le fi ascuns? Avea să considere trădarea lui Todd ca un muşuroi de cârtiţă faţă de muntele uriaş al trădării lui. Desigur, era posibil să-şi facă sânge rău degeaba. Majoritatea grijilor se dovedeau nejustificate. Totuşi, pentru a fi sigur, trebuia să împiedice orice interacţiune între Samantha şi bărbaţii

Waverling. Şi avea să facă nişte săpături în trecutul lui Trevor. Era posibil să nu fie atât de imaculat cum părea, iar eventualele descoperiri îi puteau uşura conştiinţa lui Neal. Îşi trecu peria prin păr şi îşi ridică mai bine pantalonii. Când coborî la parter, unde îl aşteptau Samantha şi Sloan, afişă un zâmbet pe chip şi îşi frecă mâinile de parcă ar fi fost cel mai fericit om de pe faţa pământului.

Capitolul 64

În seara aceea, Nathan îi scrise o scrisoare lui Leon. Îşi făcuse obiceiul să-i trimită două pe lună. Întotdeauna, o includea şi pe mama lui în formula de salut, însă tatălui său îi adresa gândurile şi îi împărtăşea detaliile vieţii lui. De data aceea, reuşi cu greu să se decidă cu ce să înceapă, atât de multe lucruri se întâmplaseră. Îi scrise despre evenimentele petrecute de la ultima scrisoare, pe care i-o trimisese la mijlocul lunii august. Data de pe noua scrisoare era 4 septembrie 1900.

Am cunoscut o tânără neobişnuită şi foarte atrăgătoare, pe nume Charlotte Weatherspoon. Provine dintr-o importantă familie din Dallas, care este în relaţii foarte bune cu familia Waverling. Ne-am întâlnit la petrecerea dată de bunica mea pentru a ne face cunoştinţă. Am fost foarte atras de ea la prima vedere, dar la a doua m-am răzgândit. Mi s-a părut snoabă, încă mi se pare, dar s-ar putea să am motive să-mi schimb părerea.

Nathan îi descrise circumstanţele celei de-a doua întâlniri cu Charlotte Weatherspoon, îi spuse că nu o deranjase faptul că Zak se culcase pe un covor Wilton şi nici că Rebecca dăduse imediat fuga la biblioteca ei şi scosese câteva volume fără să-i ceară permisiunea. Cu el fusese mai puţin amabilă, ci autoritară chiar. Îi scrise despre sarcina pe care i-o dăduse până i se uscaseră

pantalonii şi că fusese consternată de ignoranţa lui în privinţa tehnicilor de prevenire a încurcării firelor. „Mamă, m-a întrebat dacă tu croşetezi, iar eu i-am spus că nu, aşa că acea experienţă era nouă pentru mine. Astfel, cele două ore au fost foarte plăcute”.

Nathan scrise apoi, că la sfatul altei cunoştinţe noi, acceptase invitaţia la petrecerea care se dădea în casa lui Charlotte duminica următoare, în 9 septembrie, şi că bunica lui insistase să-şi facă un costum nou pentru acea ocazie – „un smoching!” Nathan descrise costumul de seară cu revere din satin şi fără coadă – „slavă Domnului!” –, zâmbind pentru sine când parcă o auzi pe maică-sa rostind enervată: „Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-şi imaginează Nathan, că nu ştim ce e ăla un smoching?”

Nathan mai povesti şi alte lucruri despre care credea că i-ar putea interesa pe Leon şi, eventual, pe mama lui, amestecând veştile despre lecţiile de box cu evenimentele sociale la care participase. Păstră pentru final faptul că, în curând, Waverling Tools avea să înceapă forarea primului său puţ petrolier, la o fermă de lângă Fort Worth, în comitatul Tarrant, numită Las Tres Lomas de la Trinidad, ceea ce însemna „Cele Trei Dealuri ale Sfintei Treimi”. Timp de câteva luni, avea să fie foarte ocupat şi va lipsi din Dallas pentru că făcea parte din echipa care supraveghea lucrările.

Am avut ocazia s-o întâlnesc pe fiica fermierului, cunoştinţa de care am pomenit mai devreme. Numele ei este Samantha Gordon – de fapt, acum e doamna Sloan Singleton. Am cunoscut-o în martie, la o prelegere de paleontologie, şi am reîntâlnit-o în iulie, când eu şi geologul companiei am făcut o vizită la fermă, pentru a cerceta locul unde Todd Baker crede că se află petrol. În legătură cu acea cercetare a locului există o poveste interesantă, însă poate aştepta până la următoarea mea vizită. În orice caz, Samantha pare genul de om căruia îi poţi spune orice. I-am zis despre sentimentele mele contradictorii în privinţa lui Charlotte Weatherspoon – că, pe de o parte, o consider

fascinantă, iar pe de alta... ei bine, respingătoare şi ea mi-a explicat că, probabil, Charlotte se poartă aşa fiindcă nu-i convine că i-am fost băgat pe gât ca bărbat potrivit pentru a se însura cu ea. Ce ziceţi de asta?! Eu, Nathan Holloway, să fiu considerat potrivit pentru o debutantă în înalta societate!

Nathan reciti scrisoarea simţindu-se sigur că nu uitase nimic de care să-şi amintească mai târziu şi să regrete că nu scrisese. Leon abia aştepta scrisorile lui. Tatăl lui vitreg avea să-i răspundă imediat, comentând fiecare lucru scris de el, deoarece în viaţa lui erau foarte puţine de care să merite a pomeni. În ultima lui scrisoare, Leon îi spusese că Randolph plecase la Columbia, iar Lily se pregătea să intre la academia de fete din Denton. Leon juca dame în fiecare după-amiază de miercuri, pe pajiştea din faţa tribunalului, cu câţiva amici noi – omul de serviciu de la tribunal, un lucrător pensionat de la căile ferate, care venea din Marietta şi lua feribotul peste râul Red ca să li se alăture, şi un veteran al Războiului hispano-american care îşi pierduse un picior în Cuba. Îi numea „băieţii de la tribuna” şi erau singurii prieteni pe care şi-i făcuse în oraş. El şi Millicent se duceau la o biserică nouă şi modernă, dar Leon nu putea să-l sufere pe preot. La fosta lor fermă începuse să se foreze. Avea să-l anunţe pe Nathan dacă dădeau de petrol, însă el nu avea să vadă cu ochii lui. Millicent constatase că aveau nevoie deşi mai mulţi bani pentru a-şi menţine stilul de viaţă, iar Leon se oferise să lucreze pentru oricare dintre fermierii din zonă, fiindcă toţi ar fi fost bucuroşi să angajeze, dar Millicent nu voia să accepte. Îi spusese că gentlemenii de condiţie bună nu făceau muncă fizică. Ei bine, după cum Nathan ştia, el nu era gentleman, dar avea s-o lase pe Millicent să-şi păstreze acea iluzie. Nathan trebuia să fie convins că, oricând ar fi simţit nevoia să le facă o vizită, avea să fie mai mult decât bine-venit.

Nathan scrise adresa pe plic şi băgă scrisoarea înăuntru. Avea s-o expedieze a doua zi.

*

În camera lui, Trevor Waverling se dezbrăcă încet, gânditor şi trist. Îşi luase un scotch cu sifon pentru a-şi îmbunătăţi starea de spirit, însă alcoolul încă nu-şi făcuse efectul. Misiunea lui era încheiată. Îşi studiase fiica în mediul ei natural şi constatase că îi era bine. Era iubită, protejată, familia avea grijă de ea. Nu-i putea oferi nimic ce nu avea deja. Dacă îşi impunea prezenţa în viaţa ei, urma să aibă de-a face cu Neal Gordon. Ochii fermierilor fuseseră aţintiţi asupra lui pe toată durata vizitei, ca şi cum suspectase că asta ar fi făcut dacă ar fi avut ocazia. Ei bine, omul n-avea decât să-l creadă un destrăbălat. Nu se temea de Neal Gordon, dar se temea de adevărul care risca să iasă la iveală dacă îşi forţa norocul.

Măcar dacă ar putea face ceva în privinţa acelei... cumplite dureri a tatălui care îşi pierduse copilul. Trevor deja avea o fiică, după cum îi amintise Leon Holloway. Şi avea şi un fiu, un băiat minunat, care, deşi nu ştia, părea a fi pe cale să cadă în mrejele lui Charlotte Weatherspoon, o fată splendidă. Ei doi aveau să aibă copii, iar el urma să devină bunic, bucurie pe care abia o aştepta. Înainte de apariţia lui Nathan, familia nu contase prea mult pentru el. De fapt, încercase să se distanţeze de nevoia de a avea o familie. Familia provoca durere. Îi trebuiseră ani întregi pentru a trece peste moartea bruscă a tatălui său şi sinuciderea fratelui. Mama lui nu-l plăcea, căsniciile i se terminaseră dezastruos, cu divorţuri, iar de pe urma uneia dintre ele, se alesese cu un copil retardat, cea mai mare durere a lui.

Aşadar, de ce era atât de grozav să ai o familie?

Apoi, în viaţa lui apăruse Nathan, datorită căruia aflase cum te simţeai ca tată. Casa mamei lui devenise un cămin, nu mai era un simplu loc unde să-şi atârne pălăria. Mama şi fiica lui nu-i mai erau simple colocatare. Deveniseră familia lui.

Iar un membru vital al familiei lipsea.

Trevor trase un fotoliu lângă fereastră şi se aşeză să

privească noaptea înstelată. Stătea adesea acolo la ore târzii, pentru a se gândi la câte o afacere pe care urma s-o încheie. Avea obiceiul să separe elementele componente ale întregului şi să le analizeze individual. Nu lua nicio decizie bazată pe imaginea de ansamblu. Dacă toate elementele sau cel puţin o mare parte din ele erau în regulă, accepta afacerea. În mod asemănător proceda şi cu părerile despre oamenii pe care îi cunoştea, analizându-i înainte de a trage o concluzie despre ei.

Aşa făcuse şi cu Samantha.

Avusese ocazia să o studieze doar de patru ori: la prelegerea despre paleontologie de la Fort Worth, în biroul lui de la Waverling Tools, la nunta ei (stătuse în colţul de la perete al ultimului rând) şi în mediul ei, la ferma Las Tres Lomas. În urma acelor scurte întâlniri – scurte priviri furişate în viaţa ei –, ajunsese la concluzia că era fericită şi împlinită, ducând o viaţă aproape ideală. Trăia într-o casă impresionantă şi confortabilă, înconjurată de oameni care o iubeau – părinţi grijulii, un soţ care o adora şi un personal al fermei care ar fi ucis pentru ea. De ce să declare cine era şi să dea peste cap viaţa Samanthei Gordon, şi să le provoace durere acelor oameni iubitori, dar de o posesivitate geloasă, care îi oferiseră un cămin bun? Cum avea să-l influenţeze acea informaţie pe Nathan, cum avea să-i influenţeze afecţiunea pe care o avea faţă de mama lui, în ciuda indiferenţei sale, dar, mai important, cum avea să influenţeze dragostea pe care i-o purta lui Leon, când avea să afle că o dăduseră pe sora lui geamănă de îndată ce se născuseră?

Dacă n-ar fi aflat de la moaşă că Samantha făcuse o vizită la cabinetul doctorului Tolman, pentru a pune întrebări despre naşterea ei – ceea ce însemna că îşi căutase familia biologică –, el n-ar mai fi şezut acolo în seara aceea, simţindu-şi fiecare răsuflare ca împunsătura unui vătrai încins. Ar fi plecat de la cabinetul răposatului doctor fără a avea o dovadă certă, dar ar fi fost aproape sigur că Samantha Gordon era fiica lui şi sora geamănă a lui Nathan, iar acela ar fi fost sfârşitul poveştii. Ar fi lăsat

lucrurile aşa cum erau, ceea ce făcuse şi când aflase de existenţa lui Nathan, supraveghind-o de la distanţă şi simţind pierderea durerii unui copil, dar s-ar fi simţit mulţumit ştiind că totul era bine în viaţa ei. Însă descoperise că nu totul era bine în viaţa ei. Samantha îşi căutase familia biologică – pe Millicent, Dumnezeu s-o aibă în pază pe copilă, pe Nathan… pe el. Inima lui nu putea uita descrierea pe care fiica doctorului Tolman o făcuse moaşei: „Eleanor a zis că tânăra a părut foarte dezamăgită că ea n-a putut s-o ajute. Lui Eleanor i-a părut rău pentru ea. Deşi era foarte drăguţă şi bine îmbrăcată, lui Eleanor i-a amintit de un copil abandonat”.

Aşa că stătea acolo şi şi-o imagina pe Samantha în cabinetul medicului, cu inima frântă din pricina dezamăgirii, tatăl ei neputând să se ducă la ea şi să-i spună: „Iată-mă, fiica mea iubită!” La fel ca în ziua aceea, când se apropiase de Nathan în timp ce acesta vorbea cu Samantha şi nu putuse să-i zică: „Fiule, stai de vorbă cu sora ta. Samantha, el este fratele tău geamăn”.

Simţind arsura lacrimilor, Trevor înghiţi o gură zdravănă de scotch. Dar asta era, iar el trebuia să lase lucrurile în pace. Samantha era fericită cu viaţa ei. Dorinţa care o trimisese la Marietta avea să se diminueze şi să dispară în decursul anilor. Nathan va avea propria familie şi nu va şti, iar astfel nu-i va lipsi legătura cu fata care avea părul ca al mamei sale. Iar în ceea ce-l privea pe el, nu putea decât să spere că, după ce compania îşi va termina treaba la ferma Las Tres Lomas de la Trinidad, avea să afle uneori câte ceva despre fiica lui de la Daniel. Trevor aflase că femeia pe care o văzuse repezindu-se în braţele proiectantului său în gară era sora lui Sloan Singleton.

Sorbi din nou din băutură. Iar ca tată al Samanthei, putea avea o oarecare satisfacţie ştiind că fermecătoarea, inteligenta şi buna lui fiică nu va afla niciodată că Millicent Holloway era mama ei.

*

— *Nu* îţi vei petrece nopţile într-un cort şi *nu* vei mânca fasole din conservă şi carne uscată când ai casă şi masă la Triple S! îi declară Billie June lui Daniel, în seara aceea.

— Ba mă tem că da, scumpo, rosti Daniel. Fratele tău nu mă va primi sub acoperişul lui.

— Nu va avea niciun cuvânt de spus în privinţa asta. Testamentul tatălui meu stipulează că pot locui toată viaţa în casa de la Triple S.

Daniel o privi curios.

— Ce vrei să zici, Billie June? Te întorci să trăieşti la Triple S?

Billie June se răsuci în faţa oglinzii. Îşi cumpărase o rochie nouă şi o proba pentru ca Daniel să i-o admire.

— M-am gândit să mă întorc acasă pe durata forării şi să te iau cu mine. Ca oaspete al meu, Sloan nu te poate da afară, după cum nici pe mine nu mă poate da afară.

Daniel îşi trecu mâna peste bărbia pe care începuse să-i crească barba.

— Oh, Billie June, nu ştiu… Fratele tău ar avea tot dreptul să obiecteze în privinţa faptului că ne culcăm împreună în casa familiei.

Billie June descheie nasturii corsajului mulat al rochiei.

— Nu m-ai ascultat. N-am spus să ne culcăm împreună. Am zis să-ţi ofer una dintre camerele de oaspeţi. Îi zâmbi şăgalnic. Fireşte că, după ce toţi adorm, te poţi strecura în camera mea.

— De parcă fratele tău n-o să-şi dea seama de asta, rosti Daniel.

Billie June ieşi din rochie.

— N-are decât, zise ea. Oricum, nu va da buzna peste noi. Şi-ar da seama cât de jenant ar fi pentru toată lumea. Plus că Samantha nu i-ar da voie.

— Şi cum rămâne cu lecţiile de muzică?

— Le pot relua oricând. Iar în afară de asta, mi-e dor de Sloan, de Samantha şi de fermă. În această perioadă a anului, Triple S arată cel mai bine şi este perioada fătatului de toamnă. Ador să-i hrănesc cu biberonul pe viţeii orfani.

De asemenea, continuă Billie June mişcând din sprâncene, dacă aş rămâne singură aici, mi-ar fi dor de tine.

Daniel se uită lung la ea. Ar fi trebuit să-l irite faptul că ei nu-i plăcea să fie despărţiţi. Când ea venise să locuiască în Dallas, el jurase că îi va spune clar că avea altele de făcut cu timpul lui şi că existau alţi oameni în viaţa lui, iar ea trebuia să îşi găsească alte preocupări, nu să se aştepte ca el să fie mereu cu ea, însă până la urmă nu o făcuse. Clădirea în care se afla apartamentul lui Billie June avea un telefon în hol, iar el o suna de la birou, în jurul orei 17.00. Ceilalţi chiriaşi aflaseră că, dacă telefonul suna la ora aceea, probabil că era pentru Billie June, aşa că o lăsau pe ea să răspundă. El nu dorise să facă un obicei din asta, aşa că, la început, în câteva după-amiezi ale săptămânii, nu o sunase intenţionat. Se dusese la bar, la curse, se tratase cu câte o cină deosebită sau se dusese la un spectacol de cabaret, mereu cu ochii după fete, dar se pomenise că avea o senzaţie de gol, în loc să simtă plăcere. Îşi dăduse seama că Billie June îi lipsea. Şi avea să-i lipsească şi în săptămânile pe care urma să le petreacă doar în compania bărbaţilor, mâncând dintr-o farfurie de cositor, lângă un foc de tabără şi dormind într-un cort friguros, în timp ce asculta urletele coioţilor. Pe de altă parte, nu avea să-i facă plăcere situaţia stânjenitoare de a locui în aceeaşi casă cu Sloan Singleton, care avea să-şi vadă sora dându-i cu tifla. Şi trebuia să se gândească şi la disconfortul pe care acea situaţie i l-ar fi putut pricinui Samanthei.

Billie June rămăsese în corset şi ciorapi, iar el se gândi că niciodată nu fusese mai atrăgătoare. Dacă se gândea mai bine, ideea ei nu era foarte rea. Să-i stârnească ostilitatea lui Sloan Singleton locuind în casa lui măreaţă, şezând la masa lui şi tolănindu-se în fotoliile lui frumoase avea să fie o experienţă plăcută, pe care nu l-ar fi deranjat s-o trăiască. Daniel nu călcase niciodată mai departe de veranda cu geamuri din spatele casei de la Triple S.

— În regulă, scumpo, spuse el. Dacă vei putea suporta încruntările şi mârâielile fratelui tău, eu n-am nimic

împotrivă. Iar acum, dă-mi voie să te ajut cu acele şnururi.

Capitolul 65

Trei zile mai târziu, în 7 septembrie, Leon Holloway luă scrisoarea lui Nathan de la oficiul poştal din Gainesville. Îşi băgă un deget sub clapeta plicului, îl deschise şi fu încântat să vadă că înăuntru erau două foi – *două!* –, pe care începu să le citească înainte de a ieşi din clădire. Era o scrisoare şi de la Randolph, expediată din New York, însă avea să aştepte până ajungea acasă, pentru a i-o da lui Millicent, care avea s-o citească cu voce tare, pentru amândoi. Casa lui se afla în apropiere, iar lui îi făcea plăcere plimbarea zilnică până la poştă şi înapoi, mai ales în zilele însorite şi cu aer înviorător, cum era aceea.

Până să ajungă în parc, Leon terminase scrisoarea şi fu nevoit să se aşeze pe banca pe care şedea adesea, când nu mai suporta să stea între pereţii casei. Îşi lăsă capul pe spate şi privi îngrozit coroana arţarului din frunze ce începuseră să-şi schimbe culoarea, care îi oferise umbră în timpul verii, două lucruri din scrisoare dansând în faţa privirii lui goale: „Samantha Gordon” şi „Las Tres Lomas de la Trinidad”. „Dumnezeule, ai milă!” Nathan îşi întâlnise sora geamănă! Şocul îi înmuiase genunchii, dar, după ce inima îşi recăpătă ritmul normal, iar picioarele îi redeveniră ferme, Leon se întrebă de ce se simţise atât de uimit. Existaseră momente când îşi făcuse griji că mâna care crease universul avea să-i aducă pe gemeni laolaltă, cândva, cumva. Dallasul şi Fort Worth-ul nu erau foarte departe unul de altul. Mai văzuse întâmplându-se şi alte lucruri la fel de ciudate şi neaşteptate. Auzise cum, în război, un soldat care căuta un suvenir în buzunarele yankeului împuşcat de el găsise fotografia propriilor părinţi. Yankeul îl ucisese pe fratele soldatului.

În altă ocazie, o membră a cercului de cusut al lui Millicent care vizita o vecină bolnavă a remarcat pe dosul

piciorului femeii un semn din naştere identic cu al surorii ei mai mici, care fusese adoptată. Stând de vorbă, cele două au descoperit că erau surori. Timp de 20 de ani, locuiseră la două străzi distanţă în Gainesville.

Aşadar, de ce să se îndoiască Leon că un vânt divin îi adusese pe gemeni împreună? Deja existaseră avertismente că puii aveau să se întoarcă în coteţ, atunci când Neal Gordon şi Trevor Waverling apăruseră pe neaşteptate la uşa lui. Leon îşi făcuse griji că, dacă Nathan şi Samantha se întâlneau vreodată, era posibil ca între ei să se aprindă o scânteie romantică, iar sângele îi îngheţa când *se* gândea ce putea ieşi din asta. Dar nu, Samantha era măritată, slavă Domnului, iar Nathan era îndrăgostit de Charlotte Weatherspoon, cineva care părea a fi exact aşa cum îi plăcea lui Millicent.

Deci ce putea face acum, admiţând că era necesar să facă ceva? Trebuia să se gândească. El era singurul care ţinea capacul cutiei în care se afla poza întreagă a puzzle-ului din care fiecare jucător avea o piesă. Neal Gordon aflase cine erau părinţii Samanthei şi credea că Leon era tatăl ei, secret pe care crescătorul de vite se părea că îl păstrase pentru el. Trevor Waverling ajunsese cumva să bănuiască faptul că Samantha era fiica lui şi sora geamănă a fiului său, însă nu le spusese nimic lui Nathan şi Samanthei, altminteri băiatul sigur i-ar fi scris despre asta. Nathan nu cunoştea detaliile naşterii sale, ci doar faptul că fusese zămislit de alt bărbat decât cel despre care crezuse că îi era tată. Desigur, Millicent ştia că născuse o fată, sora geamănă a băiatului ei, însă habar n-avea cine era şi nici unde era. Samantha nu ştia că tatăl şi fratele ei geamăn se aflau chiar sub nasul ei – cel puţin, nu încă.

Ce încurcătură!

Leon avea să-şi asculte propriul sfat şi să îngăduie puterii divine să-şi facă treaba fără nicio intervenţie din partea lui. Băgă scrisoarea în plic, iar plicul, în buzunarul salopetei, parcă auzind-o pe Millicent ciripind când el avea să vină cu corespondenţa: „Văd că ai citit scrisoarea de la Nathan, aşa că hai să o deschidem pe a lui Randolph”.

Mereu era aşa. Nathan era veşnic ultimul pentru mama lui. „Ah, Millicent, fato, gândi Leon, Domnul să te ajute dacă va trebui vreodată să dai socoteală pentru ce le-ai făcut primilor tăi născuţi, dar poate că puterea care i-a vegheat pe Nathan şi Samantha e răspunzătoare şi pentru asta”. Cu certitudine, gemenilor le era mai bine abandonaţi şi alături de oamenii care îi luaseră. Totuşi, Leon şi-ar fi dorit să poată face parte din vieţile lor.

*

Întinzându-se cât era de lung, Sloan puse cu grijă craniul învelit în pânză groasă de sac în spatele cutiei cu globuri de lemn pictate, pe care le puneau în bradul de Crăciun. Era vineri după-amiază devreme, în sezonul de balotare a fânului. Probabil că supraveghetorul fermei se întreba unde Dumnezeu era el. Şeful lui trebuia să inspecteze şi să decidă din care zone trebuia strâns fânul. O mană distrusese cel puţin jumătate din recolta de cereale furajere, aşa încât era esenţial ca restul să fie adunat şi făcut baloturi înainte de a se usca prea tare sau ca vremea să se strice şi să distrugă ce se cosise. Ploaia era aşteptată pe coastă şi era posibil să înainteze în interiorul continentului, dar Sloan trebuise să rămână acasă după prânz, până când Samantha plecase la ferma Las Tres Lomas, iar Millie May se dusese să-şi călărească iapa. Sora lui mai mare venise de la Houston, ca să-şi petreacă weekendul acasă, însă avea să-şi prelungească şederea fiindcă Billie June se muta înapoi – „pentru perioada cât serviciile lui Daniel vor fi necesare la sondă”, după cum îi informase la telefon. Samantha vorbise cu ea.

Vestea că, duminică, Billie June avea să-l aducă pe Daniel Lane acasă, pentru a sta în cea mai bună cameră de oaspeţi, fusese la fel de greu de înghiţit ca nişte scaieţi. Avusese parte de acel şoc la prânz, iar femeile se miraseră că Sloan nu se ridicase de la masă ca un armăsar furios, pentru a declara că interzicea categoric acest lucru, însă el nu era în poziţia de a protesta împotriva imprudenţei

bărbatului de a refuza propunerea lui Billie June. Ameninţarea lui Daniel Lane – „vreau să nu uiţi că îţi pot distruge relaţia cu domnişoara Gordon, cu tatăl ei şi cu surorile tale” – încă îi bâzâia în minte ca un roi de ţânţari. Sloan încă nu-şi dăduse seama cum să răspundă la acea ameninţare şi să întoarcă lucrurile în favoarea lui.

— Iar înainte de a-l acuza pe Daniel că a fost ideea lui, îi spusese Samantha la prânz, parcă citindu-i gândurile, află că a fost a lui Billie June.

— Conform testamentului tatii, mă tem că nu o poţi refuza, Sloan, îi amintise Millie May.

— Testamentul tatii nu stipulează că fiica lui poate folosi o cameră de oaspeţi pentru partide de sex cu ajutorul fierarului! se răstise el.

Samantha intervenise cu voce joasă:

— Un prinţ ar fi mai potrivit?

Era prima lor dispută conjugală. Sloan se simţise ruşinat. Nu era snob. Îi respecta pe toţi oamenii care munceau din greu pentru a-şi câştiga existenţa. Şi nimeni nu s-ar fi putut înălţa mai sus în evaluarea lui, Daniel Lane fiind recunoscut în Fort Worth ca sârguincios şi conştiincios. De asemenea, fapt era că Daniel nu mai muncea cu ciocanul şi nicovala. Iar din câte aflase de la Billie June, devenise indispensabil la Waverling Tools. Dar ceea ce Samantha şi surorile lui nu ştiau era că Daniel Lane urmărea să se răzbune pe el, iar Billie June era unealta cu care avea s-o facă.

„— Asta îmi permite să-mi urmăresc scopul mult mai uşor şi fără regrete.

— Ce scop? Despre ce vorbeşti?

— Despre ceea ce este acum misiunea vieţii mele”.

Amintirea cripticelor cuvinte încă îi dădea ceva fiori, dar Sloan se străduia să le uite. Avea prea multe de făcut pentru a-şi pierde timpul cu „misiunea vieţii” lui Daniel Lane. Aruncase şervetul pe masă şi îşi împinsese scaunul în spate.

— Îmi răstălmăceşti cuvintele, Samantha. Snobismul n-are nicio legătură cu asta. Daniel Lane nu este bun

pentru sora mea.

— Nu crezi că Billie June s-a lămurit deja dacă este sau nu bun pentru ea? întrebase Millie May.

— Este atât de îndrăgostită, încât nu-şi dă seama că se va alege cu inima frântă, spusese Sloan. N-am putut împiedica asta în Dallas, dar o pot face în propria casă.

— Este inima ei, Sloan, zisese Samantha, din nou încet, cu tonul neclintit al raţiunii.

În concluzie, Daniel Lane avea să stea în casa principală de la Triple S, ceea ce îl silise pe Sloan să găsească altă ascunzătoare pentru craniu. Cu femeile în preajmă, lui Sloan i-ar fi fost greu să explice de ce scotocea în dulapul de la etaj când se presupunea că rămăsese acasă pentru a scrie cecurile de plată a facturilor lunare. Absenţa lor din casă fusese prima ocazie pe care o avusese pentru a se furişa în camera de oaspeţi în care ascunsese fosila. După ce se căsătorise, o mutase din dormitorul principal, pe care îl preluase după moartea tatălui său. A doua zi, servitoarele aveau să facă curat în camera de oaspeţi pe care urma s-o ocupe Daniel, aerisind şifonierul şi sertarele, iar Sloan nu avusese timp să se gândească la un loc mai bun în care craniul să fie în siguranţă, să rămână uscat şi să fie improbabil de găsit. În casa de la Triple S nu fusese niciodată nevoie de încuietori, nici măcar în birou. Nicio altă clădire de la fermă nu era potrivită. Deşi casa era foarte mare, presat, Sloan nu se putu gândi la o ascunzătoare mai bună decât dulapul cu decoraţiuni pentru Crăciun, care nu era deschis decât de sărbători. Se afla vizavi de camera de oaspeţi, dar, în ciuda acelui neajuns, Sloan consideră că, deocamdată, aceea era cea mai bună ascunzătoare. Din cauza unui uscior deformat, uşa era dificil de deschis, iar când reuşeai, scrâşnea precum lespedea dintr-o criptă străveche. Dacă Daniel se apuca să caute craniul – presupunând că l-ar fi crezut pe proprietarul de la Triple S atât de prost, încât să-l păstreze –, Sloan putea fi sigur că zgomotul avea să-i alerteze pe toţi cei de la etaj, însă totuşi trebuia să aibă grijă să nu doarmă prea profund şi să nu-l lase pe Daniel singur în casă.

Ar fi fost tare bine să poată scăpa de obiectul ăla blestemat, dar conştiinţa îi făcea cu degetul. Fosila îi aparţinea lui Sam. Putea fi o comoară paleontologică. Dacă o distrugea, nu mai rămânea nimic, fiindcă era posibil să nu se mai găsească alta.

Soţia şi sora lui îl rugaseră să se poarte frumos cu Daniel. Samantha deja era nemulţumită de refuzul tatălui ei de a-i primi în casa lor pe Nathan Holloway şi Todd Baker, indiferent că ultimul ajunsese un paria, în perioada cât aveau să carteze locul de amplasare a sondei. Cei doi aveau să stea în cort şi să gătească la un foc de tabără. Trebuiau să sosească luni, cu trenul, iar Neal acceptase măcar să trimită o căruţă pentru a-i lua de la gară.

— Nu înţeleg cum de tata poate fi atât de nerezonabil şi lipsit de ospitalitate, se plânsese Samantha. Având în vedere că nu mai locuiesc acolo, ar fi fost de aşteptat să se bucure de compania lor şi să fie la curent cu toată activitatea preliminară pe care o fac la Windy Bluff.

Nici Sloan nu înţelegea atitudinea lui Neal. În casa lui Neal Gordon puteau sta mulţi oaspeţi, iar Daniel ar fi putut să fie unul dintre ei. Samantha zisese:

— Dacă atmosfera devine prea tensionată, putem să ne ducem în Las Tres Lomas pentru o săptămână. Cred că tatii i-ar plăcea.

„Şi să-l las pe Daniel Lane de capul lui în casă?” gândise Sloan. „Niciodată!”

— N-am de gând să-l las pe omul pe care-l bănuiesc că nu are intenţii onorabile faţă de sora mea să mă alunge din propria casă, rostise el punând capăt discuţiei.

După ce îşi propti umărul în uşa dulapului şi o împinse cu forţă pentru a o închide, Sloan îşi dădu seama de avantajul de a-l avea pe iubitul surorii lui sub acoperişul său. Prezenţa lui Daniel Lane avea să-i ofere ocazia de a-l evalua pe omul care pretindea că el reprezenta misiunea vieţii lui.

*

— Ar fi bine ca nimeni să nu aprindă un chibrit, spuse Jeanne aşezându-se cu un blocnotes şi un creion în mână la locul ei de la masa de conferinţe de la Waverling Tools. Entuziasmul de-aici este inflamabil.

— Da, aşa s-ar putea zice, rosti Todd cu un zâmbet larg. Eu l-aş descrie ca electrizant. Plesni masa cu palma. Pentru Dumnezeu, intrăm în afaceri cu petrol, oameni buni! După ziua în care m-am însurat, asta este cea mai fericită din viaţa mea. Îi făcu cu ochiul lui Nathan. Aşa-i, amice?

— De unde să ştiu eu? spuse Nathan zădărnicind din nou încercarea lui Todd de a da impresia că erau la fel de apropiaţi ca doi oameni pe o bicicletă în tandem.

— Sper doar să nu ne bucurăm degeaba, rosti Jamie Foster clătinând din cap. Un angajat extrem de competent şi de loial de pe vremea când compania abia era înfiinţată, maistrul fabricii era un om taciturn, căruia nu-i plăcea schimbarea. Să sapi în căutare de petrol este mult mai riscant decât să sapi în căutare de sare sau apă.

— Ne putem baza întotdeauna pe tine că vei găsi nod în papură, nu? spuse în glumă asistentul lui, bătându-l pe umăr. Le zâmbi celor de la masă. Ce ne-am face fără îndoielile tale, Toma Necredinciosul?

— V-aţi azvârli cu capul înainte fără a vă uita unde, asta aţi face, fiule, zise Jamie.

— Mie îmi place mai mult „inflamabil”, rosti Jeanne, insistenţa asupra cuvântului ales de ea iritându-l pe geologul companiei.

— Eu aş numi-o „gazoasă”, spuse Daniel înghiontindu-l ironic în coaste pe contabil, care şedea lângă el. Norman, ai mâncat fasole la cina de aseară?

Contabilul se uită la Daniel de parcă ar fi fost un gândac descoperit pe fundul cănii sale de ceai. Slab ca un ţâr, cu pielea având aspectul hârtiei din care erau făcute paginile registrelor în care nota cu meticulozitate cheltuielile şi încasările companiei şi cu o atitudine la fel de rigidă precum impecabilele sale cămăşi bine apretate, convinsul burlac era adesea subiectul secret al glumelor de la birou.

— Eu nu mănânc *niciodată* fasole, domnule Lane. Indiferent ce gaze există aici, cu siguranţă au fost emanate din gura dumitale. Şi dă-mi voie să-ţi amintesc că aici se află o doamnă.

— Aşa este, rosti Jeanne prefăcându-se ofensată. Norman, îţi mulţumesc că i-ai amintit asta celui de lângă tine, care, în mod cert, *nu* este un gentleman.

Daniel rânji şi îi trimise o bezea.

În capul mesei, Trevor bătu cu stiloul în paharul de apă pentru a le capta atenţia. Studiase calcule estimative ale forajului şi abia dacă auzise zeflemelele angajaţilor săi. Era obişnuit cu ceea ce cuiva din afară i s-ar fi părut certuri între şefii departamentelor. Nu era nimic nou pentru el că Todd Baker devenise persona non grata pentru Nathan şi că o enerva pe Jeanne. Pedanteria contabilului în privinţa rapoartelor financiare provoca ironii, umorul grosolan al lui Daniel Lane era jignitor, iar negativismul incorigibil al loialului maistru până şi lui Trevor i se părea insuportabil uneori. Însă în ciuda diferendelor dintre ei, toţi lucrau excepţional de bine împreună, ba chiar ţineau unii la alţii şi erau nerăbdători să ducă firma într-o direcţie nouă, indiferent de riscul reprezentat faţă de planul instituit de Trevor cu un an în urmă, conform căruia angajaţii primeau o cotă din profit. Trevor aflase devreme în cariera lui de afacerist că solvabilitatea unei companii garanta productivitatea şi loialitatea angajaţilor săi, aşa că nu ascunsese robusta sănătate financiară a firmei Waverling Tools. Iar acum era pe cale să renunţe la o parte din osânză.

— N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Iar după aceea, să nu te aştepţi să mai facem vreodată, mormăise pesimistul său maistru la şedinţa convocată de Trevor pentru a-şi informa echipa în privinţa apelor riscante spre care se îndrepta compania, în vreme ce toţi ceilalţi încuviinţaseră din cap.

Trevor le explicase că, deoarece Waverling Tools producea aproape toate instrumentele de foraj, foarte mult aveau să coste mâna de lucru, conductele, construcţia

drumului, închirierea tancurilor pentru depozitare, precum şi transportul cu căruţele şi pe calea ferată de la sondă până la rafinăria din Corsicana, nemaivorbind de cheltuielile auxiliare cu hrănirea şi adăpostirea celor vreo 12 oameni care aveau să lucreze la sondă.

Şi nu exista nicio garanţie că se va găsi petrol.

Dar, având încredere în analizele lui Todd, toţi se arătaseră nerăbdători să înceapă prima călătorie în acele ape adânci şi îşi exprimaseră speranţa ca, în decembrie, să găsească un bonus suplimentar în ciorapii de Crăciun de la companie. Trevor spera că nimeni de la masă nu văzuse nodul pe care îl înghiţise când văzuse tabelele cu cheltuieli întocmite de contabilul său. Preţul transportului feroviar crescuse. Texas & Pacific Railway cerea mai mulţi bani pentru cisternele de petrol, deoarece erau puţine vagoane. Firma de cărăuşie pe care Trevor o angajase ca să transporte petrolul la destinaţie insistase asupra introducerii în contract a unei clauze care stipula plata de compensaţii pentru animalele rănite. Producătorul tancurilor pentru depozitare mărise preţurile. Acele creşteri ale costurilor reprezentau o problemă dacă nu se găsea petrol la Windy Bluff, însă împărtăşea marile aşteptări ale angajaţilor săi faţă de viitorul companiei. N-ar fi putut spune în ce măsură entuziasmul lui avea legătură cu faptul că fiica lui locuia pe pământul unde urma să se foreze – ceea ce avea să-i ofere şansa de a o revedea –, însă în vocea lui se desluşi o notă de optimism când se adresă grupului atent acum.

— Domnilor şi doamnă, spuse el dând din cap spre Jeanne, ştiu că vineri după-amiază nu este un moment potrivit pentru o şedinţă, dar cred că astăzi, 7 septembrie 1900, este ultima zi a companiei Waverling Tools aşa cum o ştiam, iar de luni va fi o nouă companie, pe care urmează s-o cunoaştem. După cum zicea Todd, vom intra în afaceri cu petrol nu doar ca producători de unelte şi echipamente, ci şi ca executori de foraje. Cred că suntem în ajunul unei experienţe fără precedent de care va avea parte Texasul, una care va schimba acest stat şi poate că şi vieţile

noastre. După ce vă veţi prezenta rapoartele, o voi ruga pe domnişoara Beardsley să scoată şampania, ca să toastăm pentru noile noastre începuturi. Avem multe motive pentru care să înălţăm paharele.

Conform promisiunii, după ce discuţiile de afaceri se încheiară, domnişoara Beardsley apăru cu o tavă cu pahare de şampanie. Trevor îl ridică pe al lui fără să ştie că nu avea să mai bea niciodată şampanie fără a-şi aminti că profeţia pe care o făcuse se împlinise curând.

Capitolul 66

Sâmbătă dimineaţă, în 8 septembrie, Nathan se trezi cu o stare de nelinişte a cărei sursă nu reuşi s-o identifice. Pe vremea când trăia la fermă, putea pune o asemenea tulburare pe seama simţului special al celor care lucrau pământul. Ceva avea să se întâmple. Se simţea în aer. Grindină, vânt, inundaţie? Lăcuste? Accidentarea unui om sau a unui animal? În astfel de momente, îşi agăţa degetele mari de bretelele salopetei şi se ducea afară pentru a mirosi aerul şi a asculta vântul, scrutând cerul şi cercetând pământul. Uneori, presentimentele lui se dovedeau a fi înşelătoare. Nu îi spuneau întotdeauna adevărul, dar el nu le ignora niciodată ca fiind nefondate. Dacă o catastrofă nu se materializa, asta nu însemna că nu fusese pe cale să se întâmple. Pur şi simplu, îşi schimbau cursul precum un nevăzut şarpe cu clopoţei care se strecoară în tufiş înainte ca piciorul nebănuitor să-i simtă colţii.

„Fiule, este un soi de al şaselea simţ născut din neîncrederea fermierului în Mama Natură, mai ales când bătrânica este excepţional de cumsecade, îi explicase Leon cândva. Recolta de grâu care se unduieşte astăzi în adierea vântului mâine ar putea fi culcată la pământ de mâna ei”.

Nathan se gândi că nu exista niciun câmp cu grâu în acea casă din oraş, pe ale cărei geamuri deschise intrau zgomotele traficului de sâmbătă. Pentru a scăpa de acea

senzaţie neplăcută, se gândi la Charlotte – avea s-o vadă la petrecerea din seara următoare – şi la partida de box pe care urma s-o aibă cu tatăl lui, mai târziu în acea dimineaţă. Nathan chicoti. Nu o cunoştea bine pe Charlotte, dar, dacă ea i-ar fi cunoscut gândurile, el îşi imagina că şi-ar fi pus mâinile frumoase pe şoldurile înguste şi ar fi rostit cu groază ironică: „Nathan Holloway! Vrei să spui că te-ai gândit de-a valma la mine şi la o veche pereche de mănuşi de box urât mirositoare?” Şi îşi închipui că o ia în braţe şi îi zice: „Doar pentru că şi tu, şi ele sunteţi capabile de lovituri la fel de dure”.

Zak îi linse faţa. Era vremea să se scoale. Nathan lăsă câinele să iasă printr-o uşă din coridor care dădea spre o scară exterioară şi auzi ţipetele puternice ale păsărilor. Ieşi, îşi ridică privirea şi văzu un stol mare de pescăruşi care se îndreptau spre nord. În maiou, cu bretelele pantalonilor atârnând pe şolduri şi cu faţa plină de spumă de bărbierit, Benjy ieşise în micul balcon al apartamentului său de deasupra grajdului, pare-se atras de zgomot. Îl văzu pe Nathan şi strigă:

— Probabil că vin de pe coastă. Mă întreb ce se întâmplă acolo.

— Cred că o furtună tropicală se îndreaptă într-acolo, răspunse

Nathan. Firele de telegraf şi telefon au căzut în Florida şi Louisiana, săptămâna trecută.

Nathan se întoarse în cameră gândindu-se că instinctul de fermier nu-l înşelase. Luna septembrie era perioada uraganelor în golf, iar uneori ploaia şi vântul ajungeau departe în Texas, până la Panhandle şi chiar în teritoriul Oklahoma. Îşi aminti că Sloan Singleton începuse strângerea fânului în acea săptămână. Nathan speră că îl băgase deja în hambare, în caz că ploaia era pe drum. Dacă întârziase şi nu isprăvise secerişul, luni avea să sară peste gardul din Las Tres Lomas şi să le dea o mână de ajutor oamenilor lui.

Se grăbi să se spele şi să se îmbrace. Îşi pregătise echipamentul cu o seară în urmă – mănuşile uşor căptuşite

pe care cei în vârstă le numeau „amortizoare”, ghetele cu carâmb înalt şi cu şireturi, şortul de box şi casca de piele, care abia fusese introdusă în acel sport. Tatăl lui insista asupra siguranţei în ring, cu toate că bunica lui îşi exprimase îndoiala că putea exista vreo protecţie „când doi bărbaţi se străduiau să se doboare unul pe celălalt”.

— Mamă, nu ăsta-i rostul a ceea ce facem, încercase Trevor s-o lămurească. Nu îl antrenez pe Nathan pentru competiţii. Doar îl învăţ pe Nathan să boxeze.

— Care-i diferenţa?

— Obiectivul.

Bunica lui nu aproba partidele de box din dimineţile de sâmbătă. Reprezentau un alt măr al discordiei între ea şi fiul ei. Tragedia relaţiei lor continua să-l întristeze pe Nathan. Zilele bunicii lui erau numărate. Nu dorea ca ea să moară fără a şti ce sacrificiu făcuse fiul ei pentru a păstra imaginea fiului ei preferat. Şi nu voia nici ca tatăl lui să trăiască fără a cunoaşte dragostea exprimată de mama lui. Nathan înţelegea acea durere. Trevor Waverling era un om bun şi un fiu devotat. Poate, puţin cam rezervat în privinţa manifestării afecţiunii faţă de fiica lui, însă pentru că nu avea temperamentul necesar ca să se înţeleagă cu ea. Cum de nu-şi dădea seama bunica lui că acea deficienţă reprezenta o mare povară pentru el? Cea mai profundă durere dintre toate era să iubeşti din tot sufletul şi să nu fi capabil a-ţi exprima dragostea.

Uneori, Nathan abia dacă putea păstra tăcerea în privinţa a ceea ce ştia. Tragedia faptului că bunica lui ar putea intra în mormânt cu suspiciunea că tatăl lui îl ucisese pe celălalt fiu al ei îi ardea măruntaiele ca un cărbune aprins.

„Trevor, am acceptat nebunească ta implicare în acest sport barbar, dar chiar trebuie să-mi contaminezi nepotul cu apetitul tău de a răni şi de a fi rănit?” rostise ea furioasă când aflase că fiul ei îl invitase pe Nathan la sala de box. Tatăl lui argumentase că scopul boxului nu era să-i faci rău adversarului. Scopul lui era să înveţi cum să-ţi mişti capul şi picioarele, să înveţi tehnici evazive, precum

eschiva, pendularea, retragerea sau scăderea de nivel, pararea loviturilor, dar şi cum să răspunzi unui atac. Boxul te învăţa să improvizezi, să gândeşti sub presiune şi să-ţi controlezi emoţiile.

Bunica lui îi spusese să termine cu acel jargon, că ea n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea el. Nu voia decât să ştie ce rost avea ca nepotul ei să înveţe să improvizeze, să gândească sub presiune şi să-şi controlezi emoţiile.

Tatăl lui îi zise că unui bărbat îi prindea întotdeauna bine să poată înfrunta un atacator hotărât, puternic şi rapid.

Nathan o calmase oarecum explicându-i că antrenamentele de box nu prezentau niciun risc de rănire atâta vreme cât partenerii erau prietenoşi şi nu existau tensiuni emoţionale între ei. Lui îi plăceau schimburile de lovituri sau mai degrabă să înveţe cum să le evite, iar beneficiile fizice ale timpul petrecut în ring se vedeau pe el. Nathan se considerase mereu destul de greoi şi lipsit de graţie. Antrenamentele îi îmbunătăţiseră echilibrul şi coordonarea, îi întăriseră şi tonifiaseră musculatura, îi îngustaseră talia şi îi sporiseră energia. Nathan nu-i spuse bunicii lui că opinia observatorilor de pe marginea ringului era aceeaşi ca a tatălui său, şi anume că era făcut pentru acel sport. Avea o mare forţă în partea superioară a corpului şi picioare puternice, ceea ce era foarte necesar în box. Loviturile puternice şi mişcările explozive proveneau din gambe, coapse, genunchi şi şolduri, iar ale lui erau foarte solide.

Strădania lui de a prezenta un tablou mai luminos al antrenamentelor de sâmbătă atrase doar un „hm” deloc convins din partea lui Mavis, însă pusese capăt reproşurilor cu un ultim comentariu: „Nathan, tu eşti imaginea vie a bunicului tău în toate privinţele şi, slavă Domnului, tatăl *lui* n-a considerat necesar să-l pună «să-şi mişte picioarele în ring» pentru a-l face să devină mai bun”.

După ce se îmbrăcă şi îşi făcu patul, Nathan îşi luă geanta de sport. Poate că el şi tatăl lui reuşeau să-şi ia

micul dejun şi să plece înainte ca bunica să apară şi să-şi ia rămas-bun de la ei cu obişnuita încruntare dezaprobatoare. Lenora avea să-l primească pe Zak în casă şi să-i dea de mâncare. Câinele îmbătrânea şi era foarte mulţumit să-şi petreacă dimineţile ghemuit alături de Seat, în timp ce Rebecca le citea poezii.

Pe lângă plăcerea pe care i-o provoca sportul, Nathan abia aştepta să-şi petreacă dimineţile de sâmbătă alături de tatăl lui. Luară trăsura pentru că, în timp ce ei se antrenau, lui Benjy îi plăcea să savureze micul dejun în cafeneaua irlandeză de lângă sala de box. Chelneriţa era drăguţă cu el şi îi dădea o clătită de cartofi în plus, iar când bolul cu sos de mere se golea, i-l umplea din nou fără a-l trece pe nota de plată. „Sunt cele mai bune clătite de cartofi din această parte a districtului Cork”, spunea el cu accentul irlandez accentuat de anticiparea plăcerii gustului. Timpul pe care îl petreceau singuri în trăsură devenise special pentru Nathan, deoarece îi oferea şansa de a afla mai multe despre Trevor Waverling. Cu ocazia unui astfel de drum, lui Nathan îi trecu prin minte că, poate, şi tatălui său îi plăceau drumurile lor de sâmbătă pentru că putea afla mai multe despre fiul lui.

După ce trăsura porni, Trevor întrebă brusc:

— Nathan, eşti fericit cu noi?

Surprins de întrebare, Nathan nu putu răspunde imediat. Tatăl lui nu era în apele sale. La micul dejun, păruse gânditor şi cu mintea în altă parte. Cum să răspundă Nathan la întrebare? Fericirea era ceva la care nu se gândise niciodată prea mult. La mulţumire, da. Ştia cum era să fii mulţumit.

— Aş zice că da, rosti Nathan.

— Îţi lipsesc fratele şi sora ta vitregi?

— Nu ştiu dacă îmi lipsesc, spuse Nathan uimit de întrebare. Mă gândesc la ei adesea, mă întreb cum se descurcă fără mine. Eu aveam mereu grijă de ei.

— Crezi că tu le lipseşti lor?

— Nu mă îndoiesc de asta. Adică, o să le lipsesc până o să apară altcineva de umărul căruia să se sprijine.

Nathan zâmbi pentru a arăta că nu le reproşa nestatornicia.

— Trebuie să fii un om special pentru a-i fi mereu frate cuiva. Pentru cei mai mulţi oameni apar alte iubiri şi responsabilităţi care iau locul ocupat în copilărie de fraţi. Soţii, copii, slujbe, diverse interese, ca să nu mai vorbesc de distanţa fizică, toate astea îi pot înstrăina pe fraţi şi surori. Dar tu eşti un om deosebit şi am impresia că vei rămâne mereu frate, ceea ce mă bucură.

— Oh, voi fi mereu alături de Rebecca, tată! Să nu-ţi faci nicio grijă în privinţa asta.

— Nu-mi fac. Doar că mi-aş dori…

Tatăl lui nu termină propoziţia, ci întoarse capul şi privi pe geam. Nathan se întrebă ce se petrecea în acea dimineaţă. De când se întorseseră din Las Tres Lomas, tatăl lui era cam deprimat.

— Ce ţi-ai dori, tată?

Tatăl lui clătină din cap.

— Nimic, fiule. Doar simpla dorinţă a unui tată ca lucrurile să fi fost altfel, asta-i tot.

Nathan se gândi că se referea la Rebecca şi îl compătimi. Era normal să se întrebe ce avea să se întâmple cu Rebecca după ce bunica şi tatăl ei nu mai erau. Cine va avea grijă de ea? Era drept să i-o bage pe gât lui Nathan, să-şi împovăreze fiul, pe care îl cunoscuse cu doar şase luni în urmă, şi pe eventuala lui soţie cu o soră vitregă retardată? Nathan se aplecă şi îl bătu pe tatăl lui pe genunchi.

— Tată, îţi faci griji degeaba în privinţa bunăstării viitoare a Rebeccăi. Îţi dau cuvântul meu că, orice s-ar întâmpla, voi avea grijă de Rebecca toată viaţa ei!

Trevor îl privi fix, iar Nathan fu şocat să întrezărească licăr de lacrimi în ochii tatălui său, repede ascunse clipind.

— Îţi mulţumesc pentru această asigurare, Nathan, spuse el. Am ajuns să cred că nici nu m-aş putea aştepta la altceva din partea fiului meu.

*

Ploaia începu să cadă duminică dimineaţă, în vreme ce familia Waverling şedea în stranele sale de la biserică. Un vânt puternic smuci limba clopotului din turlă exact când corul termină de cântat „Măreţul Iisus Hristos”, distrugând fericita concluzie a străvechiului imn şi rezultatul repetiţiilor de o săptămână. Clopotul îşi continuă dangătul haotic în timp ce fură distribuite tăvile cu ofrande, iar murmure disperate începură să se audă dinspre cei care veniseră pe jos la slujbă şi cei în ale căror trăsuri se infiltra apa. Cetăţenii Dallasului nu fuseseră avertizaţi în privinţa furtunii. Trăsura Concord a familiei Waverling era impermeabilă, dar Mavis, Trevor şi Nathan se uitară îngrijoraţi la Rebecca şi sperară că o să oprească cineva acel clopot care bătea înnebunit înainte de a-i distrage atenţia de la noua carte cu poezii pe care Charlotte i-o trimisese împreună cu un bilet adresat lui Nathan, care îi încântase inima: „Abia aştept să te văd diseară”. Rebecca nu tolera furtunile. Ploaia domoală nu o deranja, dar bubuiturile din cer îi creau o mare agitaţie. Adoratul ei unchi murise într-o zi cu vânt sălbatic şi ploaie torenţială.

Îngrijorările şoptite deveniră şi mai puternice când un diacon intră discret pe o uşă laterală, se îndreptă spre altar şi şopti ceva la urechea reverendului, care fusese pe cale să urce în amvon. Acesta dădu posomorât din cap, părând să înţeleagă ce i se spunea, apoi începu să vorbească.

— Dragi prieteni, rosti el. Tocmai am primit vestea că un uriaş uragan a lovit ieri Galvestonul, pricinuind pagube enorme şi pierderi de vieţi. Firele de telegraf şi de telefon au fost rupte, iar trenurile nu mai circulă în acea zonă. Furtuna a sosit aici. Vă propun să încheiem imediat, cu o binecuvântare, şi să ne ducem să ne asigurăm casele şi animalele. În timp ce ne vom ruga, să nu uităm de distrusul oraş Galveston şi de cetăţenii săi.

Binecuvântarea fu scurtă. După ce ochii se deschiseră, toată lumea se ridică grăbită, pentru a pleca, mai puţin Rebecca. Familia se uită la ea. Cartea de poezii stătea deschisă în poala ei, iar ea îşi acoperise urechile

pentru a le feri de dangătul clopotului şi de zgomotul făcut de vânt şi de ploaie.

— „Stăpân al vânturilor! recită ea legănându-se înainte şi înapoi, îţi simt noaptea, / îţi recunosc răsuflarea în cerul care arde! Şi aştept, înfiorat până în măduva oaselor, / Venirea uraganului! *”[22]

— Dumnezeule mare! murmură Trevor.

— Nu cred că a ascultat ce a spus preotul, rosti Mavis, punându-i repede Rebeccăi pelerina pe umeri.

— Ba da, zise Nathan. Hai s-o ducem acasă, la Zak!

Capitolul 67

Pentru cei din trăsura Concord, drumul spre casa de la Turtle Creek fu tensionat. Toţi se udaseră până să ajungă la trăsură, dar mai ales Nathan şi Trevor, care trebuiseră să-l ajute pe Benjy să liniştească bidiviii, iar Rebecca nu putu fi făcută să tacă. Apa picura de pe cozorocul şepcii ei marinăreşti în timp ce se legăna în faţă şi în spate, recitând la nesfârşit primele versuri ale poeziei lui John Masefield, până când Nathan simţi că nu mai poate rezista dorinţei de a-şi acoperi urechile cu mâinile. La un moment dat, Trevor nu mai suportă şi se răsti la Rebecca să înceteze infernala psalmodiere. Mavis se încruntă la el şi vru să ştie de ce credea el că ar fi necesar s-o împiedice pe copilă a cita din poezia care îi fusese dragă unchiului ei.

— Astfel de zile îi amintesc de el, spuse ea.

— Şi mie îmi amintesc de el, mamă. Asta e motivul pentru care aceste versuri sunt insuportabile, rosti Trevor făcând-o pe mama lui să tacă.

După ce ajunseră acasă, bărbaţii se duseră în camerele lor pentru a-şi da jos costumele de comandă şi pantofii făcuţi manual, în vreme ce Mavis şi Lenora încercară s-o dezbrace pe Rebecca de hainele ude, după care o înveliră cu o pătură. Cu ochi sălbatici, fetiţa opuse

22 Din poezia *Uraganul,* de William Cullen Bryant (n.tr.)

rezistenţă, continuând psalmodierea până când tatăl ei apăru în bucătărie împreună cu Nathan, pentru a-şi pune hainele la uscat în antreul de lângă bucătărie.

— *Rebecca! Încetează în clipa asta!* îi ceru Trevor. Înnebuneşti pe toată lumea cu trăncăneala aia.

Îmbrăcată în cămăşuţa de corp şi în pantalonaşi, Rebecca se opri în mijlocul unui vers şi clipi privindu-şi tatăl, de parcă ar fi trebuit să-şi aducă aminte cine era. Deodată, se repezi spre el ţipând:

— Tati, tati, salvează-l!

Apoi îşi petrecu braţele pe după talia lui. Toţi ştiau la cine se referea. Nathan îşi coborî privirea, iar Lenora şi Mavis se uitară neajutorate una la alta. Până şi Zak, care stătuse pe labele din spate, se lăsă pe podea scheunând îndurerat. După câteva clipe de surprindere, Trevor cuprinse protector umerii delicaţi ai fiicei lui.

— Aş vrea să fi putut, pisicuţo, spuse el cu blândeţe.

Mavis se răsuci brusc pentru a scutura cu putere hăinuţa Rebeccăi deasupra chiuvetei, iar Nathan nu-şi dădu seama dacă gestul brutal fusese o exprimare a dispreţului sau pur şi simplu pentru a scoate apa din ea. Lenora se aplecă spre urechea Rebeccăi.

— Sărmana fetiţă! susură ea. Hai să bei o cană cu ciocolată fierbinte, pe care Lenora a făcut-o pentru îngeraşul ei.

Însă Rebecca nu se lăsă desprinsă de talia tatălui ei. Îşi lipise capul de pântecul lui şi începuse să plângă în hohote, udându-i cămaşa abia îmbrăcată.

— Haide, linişteşte-te, totul e-n regulă! rosti Trevor desprinzându-se din strânsoarea ca de menghină a Rebeccăi şi ridicând-o în braţe. Hai să mergem în camera ta şi să-ţi vedem păpuşile!

— O să vin acolo de îndată ce-mi schimb hainele, strigă Mavis, în timp ce Trevor ieşea cu fiica lui din bucătărie, cu Zak pe urmele lor.

Nathan îi atinse braţul.

— Poate că au nevoie să fie singuri o vreme, doar ei doi, zise el puţin iritat că bunica lui dorea să strice acele

momente de intimitate ale Rebeccăi cu tatăl ei, deşi se plângea adesea că el nu-şi făcea timp pentru ea. Rebecca a părut a dori să fie cu tatăl ei acum.

Mavis se răsuci spre el, surprinderea citindu-i-se în privire. Nathan se aşteptă să fie pus cu fermitate la punct. Nu era treaba lui să sugereze când şi dacă bunica lui se putea ocupa de nepoata ei. Însă Mavis îi zâmbi cu blândeţe şi îi mângâie obrazul.

— Dragul meu băiat, rosti ea, eşti foarte înţelept pentru anii tăi. Probabil, faptul că ai crescut la ţară te-a făcut mai deştept decât ar fi normal la vârsta pe care o ai. Da, ar trebui să rămână singuri. Trevor o iubeşte pe Rebecca… în felul lui. Uneori, uit asta. Lenora, mă duc să mă schimb, iar apoi, eu şi Nathan am bea o ciocolată în salon.

Până să se întoarcă ea, Nathan aprinsese focul în şemineu. Ploaia făcuse ca temperatura să scadă, iar bunica lui îşi strânse mai bine şalul în jurul trupului şi suspină în vreme ce se aşeză în fotoliul ei.

— Căldura asta este tare plăcută pentru oasele mele bătrâne, spuse ea. Îţi mulţumesc, Nathan. De fapt, îţi mulţumesc pentru tot. Ai adus foarte multă căldură în vieţile noastre, în moduri în care eşti prea modest ca să îţi dai seama.

Nathan se aşeză în faţa ei simţind că nu era potrivit să comenteze. Se părea că acea vreme urâtă stârnise amintiri triste.

— Ce s-a întâmplat are legătură cu Jordan, zise Mavis. Au trecut trei ani, dar Rebecca nu a reuşit să treacă peste moartea unchiului ei. El a fost cel mai bun prieten al ei. Îmi pare rău s-o spun, dar ei doi semănau foarte mult, iar Rebeccăi îi este tare dor de el. O astfel de ploaie – arătă spre apa care şiroia pe ferestrele salonului – îi aminteşte de ziua în care el a murit.

Buzele i se strânseră din pricina amintirii. Focul se reflectă în ochii ei verzi-albăstrui, a căror culoare pălise odată cu trecerea timpului, dar Nathan văzu că anii nu făcuseră să pălească şi durerea din ei. Se întristă din

pricina lucrurilor pe care ea nu le ştia şi care ar fi putut să-i domolească amărăciunea dacă tatăl lui i-ar fi mărturisit adevărul. Reacţia ei s-ar fi putut să-l surprindă. În loc să întineze amintirile pe care bunica lui le avea despre fiul ei mort, adevărul ar fi putut să-i reaprindă flacăra iubirii pentru cel care trăia. Însă Nathan îşi dăduse cuvântul şi avea să şi-l ţină.

Lenora aduse ciocolată fierbinte, iar Nathan luă recunoscător o cană, bucuros că lichidul cald avea să-i relaxeze laringele încordat. Mavis îl ţintui cu o privire sfredelitoare.

— Nathan, văd că îţi clocotesc gândurile. Bunicul tău avea acest obicei de a nu spune nimic când avea prea multe de spus. Aşa că zi ce te frământă. Ce ai în guşă?

Nathan puse cana pe farfurioară. Nu aveai cum să scapi de acele raze puternice şi intuitive odată ce se aprindeau. Existau mai multe şanse să deviezi o cometă de la traiectoria sa. Îşi drese glasul şi se uită la foc pentru a-i evita privirea pătrunzătoare. De fapt, Leon îl învăţase că era înţelept să nu spună absolut nimic când avea prea multe de spus.

— Bunico, prefer să păstrez pentru mine ceea ce nu e dreptul meu să zic, rosti Nathan.

— Prostii! Mavis bătu cu bastonul în podea. Asta este căminul tău. Faci parte din familie. În casa asta, nu se pune problema „să nu ai dreptul”, aşa cum te-ai referit tu la asta. Când sentimentele sunt adevărate, nu trebuie să existe secrete. Nu vrei să fii ca tatăl tău.

Nathan îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu văd de ce nu. Nu găsesc nimic la el care să-mi displacă.

O surprindere apropiată de şoc apăru pe chipul ei translucid şi fin ca porţelanul.

— Aha, înţeleg că te-a câştigat de partea lui. Asta-i bine. Tu şi Trevor aţi reuşit să creaţi o legătură fiu-tată. Am sperat să se întâmple asta. Când voi muri, Trevor nu va rămâne fără o familie.

Ceea ce implica faptul că, pentru fiul ei, nu forma o

familie cu Rebecca, nu conform definiţiei lui, iar Nathan trebui să accepte că bunica lui avea dreptate. Nathan nu se îndoia că tatăl lui îşi iubea fiica, dar Rebecca nu putea îndeplini acel rol pentru un om ca Trevor Waverling, care aprecia sănătatea, forma fizică şi deplinătatea facultăţilor mintale.

— M-am referit la faptul că tatăl tău îşi ţine sentimentele ferecate, îi explică Mavis. Aşa a fost întotdeauna, chiar şi când era doar un băieţel. Îmi doresc să nu fi fost aşa. L-aş fi putut cunoaşte mai bine. Jordan era cu totul altfel, spunea tot ce simţea.

— Nu, nu spunea, o contrazise Nathan pe negândite. Faţa i se înroşi. Adică…

Îşi muşcă buza. Râsul uşurel al lui Mavis îi desconsideră stânjeneala.

— Ştiu ce vrei să zici, dragă. Fiul meu mai mare n-ar fi putut să-mi spună *totul.* În fond, Jordan era bărbat.

Îl auziră pe Trevor coborând scările şi zicându-i Lenorei că Rebecca ar bea o cană cu ciocolată.

— S-a întins împreună cu Zak, le spuse el mamei sale şi lui Nathan. I-am dat o mică doză de laudanum, iar în curând va adormi. Până se va trezi, poate că furtuna va trece, iar ea va uita de scena din bucătărie. Nathan, vino cu mine în birou! Aş vrea să discutăm câteva chestiuni de afaceri înainte de prânz.

Uşurat de întrerupere, Nathan se ridică, dar simţi dezamăgirea nefericită a bunicii lui că era lăsată singură în salon, doar sunetele furtunii şi focului urmând să-i ţină companie într-o zi asemănătoare celei în care murise fiul ei.

Telefonul sună toată ziua, apelanţii împărtăşind informaţii primite de la prieteni sau rude despre dezastrul din Galveston. Nu aveau să se cunoască distrugerile exacte până când liniile de comunicaţie nu aveau să fie reparate. Trevor era sigur că Beaumont, aflat la 65 de kilometri mai sus pe coastă faţă de Galveston, fusese lovit de uragan şi mulţumi sorţii că transportul de containere din oţel care ar fi trebuit să fie în drum spre Spindletop, pe calea ferată, fusese amânat, fiindcă nu existaseră suficiente vagoane de

marfă. Domul de sare era practic în poala Golfului Mexic. De fiecare dată când suna telefonul, Nathan se aştepta s-o audă pe Charlotte zicând că petrecerea era anulată. Toţi cei din casă o verificau cu rândul pe Rebecca. Zak stătea vigilent pe podea, lângă patul ei, iar după prânz, Mavis aţipi puţin alături de ea. Ploaia continuă să se reverse, iar Nathan se simţi uşurat că Rebecca dormea. După ce mâncară, reuşi să ia legătura cu Charlotte, a cărei familie fusese şi ea udată până la piele în timp ce se grăbise să ajungă la trăsură după slujba de duminică. Lucrul de care Nathan se temuse şi la care se aşteptase se confirmă. Petrecerea trebuia anulată, dar Charlotte sugeră să se întâlnească şi să joace cărţi când vremea avea să se îmbunătăţească. Înveselit de propunerea ei, el şi Trevor îşi petrecură restul zilei în birou, discutând afaceri. În cursul după-amiezii, intensitatea vântului scăzu treptat până când conteni de-a binelea, iar ploaia torenţială se transformă într-o ploaie măruntă. Subiectele variară de la planurile noii fabrici pe care Trevor voia s-o construiască până la discuţia cu vârstnicul fântânar pe care îl angajase să-i sape primul foraj de petrol. Numele bărbatului era Jarvis Putnam, iar Nathan, Todd şi Daniel fuseseră invitaţi să participe la întâlnirea preliminară de la Waverling Tools. Todd îl întrebase dacă, după părerea lui, în Texas exista mult petrol.

— Pe toţi dracii, da! răspunsese teribilul veteran. În Texas sunt oceane de petrol, la fel şi apă. Stă de mii şi mii de ani în adâncuri, aşteptând să fie extras. De fapt, toată istoria Pământului este acolo jos, captivă în straturi mai vechi decât primul om născut pe pământ. Prima chestie e să găseşti experţi şi să creezi unelte pentru a o dezgropa. A doua este să nu distrugi un lucru pentru a ajunge la altul.

Trevor şi Nathan schimbaseră priviri care exprimau acelaşi lucru. Samanthei avea să-i placă de acel om. Trevor îl angajase pe loc.

Când soarele începu să apună, se pregătiră să se ducă în salon, pentru ca Trevor să-şi bea scotch-ul cu sifon din fiecare seară, dar chiar în clipa aceea auziră o bătaie

înnebunită de labe şi scheunături la uşa închisă a biroului. Nathan se grăbi s-o deschidă şi se pomeni cu o pereche de labe ude pe piept.

— Ce este, Zak? întrebă el răvăşind blana de pe gâtul ud al ciobănescului german, dar răspunsul veni ca o săgeată în inimă.

Câinele se dădu jos de pe el şi porni lătrând spre scări.

— Ar fi bine să mergem după el, îi spuse Nathan lui Trevor. Cred că Rebecca a păţit ceva.

Împingând panicat scaunul de la birou, Trevor se ridică imediat şi urcară în fugă scările, pe urmele câinelui. La etaj, cei doi s-ar fi îndreptat spre uşa deschisă a camerei Rebeccăi, dar Zak, lătrând, alergă prin coridor în direcţie opusă. Mavis ieşise somnoroasă din dormitor.

— Ce se petrece? ţipă ea. De ce latră Zak? Unde-i Rebecca?

Trevor se opri atât cât să strige:

— Nu este cu tine?

— Nu. Era lângă mine în pat, dormind dusă.

Trevor, cu ochii îngustaţi din pricina lucrului de neimaginat care îi trecuse prin minte, se uită la Nathan.

— S-a dus la râu.

Porniră în fugă spre Zak, care îi aşteptase scheunând lângă uşa care dădea spre scările exterioare, care era larg deschisă. Apa de pe jos le zise oroarea celor întâmplate. Rebecca ieşise în ploaie, cu Zak după ea, iar la un moment dat i se întâmplase ceva care îl făcuse pe câine să se întoarcă în goană pentru a da alarma. Văzându-i pe cei doi, ciobănescul german începu să coboare repede scările şi se repezi spre debarcader. Nathan şi Trevor fugiră pe urmele lui, Trevor strigând panicat numele Rebeccăi. Nathan începu s-o strige şi el, dar în inima care îi bătea cu putere ştia că era inutil. Rebecca se dusese să-şi găsească unchiul. În după-amiaza înecată de ploaie care se transforma încet în amurg, aproape că auzi ultimele cuvinte rostite de ea: „Trebuie să mă duc din nou pe mări, către marea singuratică şi către cer/ Iar o corabie înaltă şi o stea după

care s-o călăuzesc sunt tot ce cer”.

Benjy auzise zarva şi veni în fugă, ajungând lângă ei exact când picioarele lor păşiră pe debarcaderul inundat. Nathan se temu că Zak va sări în curentul învolburat, de unde n-ar mai fi putut să fie salvat, însă câinele se răsuci înnebunit de vreo două ori la marginea debarcaderului, apoi trecu în goană pe lângă ei, luând-o pe malul râului.

— Cred că ar trebui să-l urmăm pe Zak, ţipă Nathan la Trevor, care încuviinţă din cap, chipul fiindu-i la fel de întunecat precum amurgul care se lăsa.

Zak fu cel care o găsi. Curentul nu o purtase în aval, pentru a fi înghiţită de gura râului Trinity. Zăcea cu faţa în jos, prinsă între doi bolovani mari de la malul apei, părul lung şi negru şi cămaşa de noapte fluturând în jurul ei. Câinele o împinse cu labele şi scânci până când Nathan îl trase la o parte pentru ca Trevor să poată intra în apă şi să-şi ridice fiica în braţe. Benjy dădu să-l ajute, dar el spuse:

— Am luat-o. Mi-am luat fetiţa.

Subţire şi fragilă, cu şalul strâns în jurul trupului, Mavis îi aştepta în capul pantei care cobora spre debarcader. Aflată în acel loc mai înalt, cu părul şi veşmântul alb ude leoarcă, arăta ca o străveche fantomă apărută din râu. Printre stropii de ploaie, pe chipul ei nu se zări nicio emoţie când bărbaţii ajunseră în tăcere lângă ea, Trevor purtându-şi povara din care şiroia apa. Nici măcar ochii nu-i clipiră din pricina greutăţii stropilor adunaţi pe genele ei.

— Mamă, hai în casă înainte să răceşti de moarte! rosti Trevor cu blândeţe.

Mavis îl urmă supusă, fără o vorbă. Intrară în casă pe uşa de la scările din spate, Lenora aşteptându-i neliniştită în coridor, iar Mavis vorbi pentru prima dată:

— Ştiam că râul o va lua într-o zi. Pune-o pe pat, Trevor, iar eu voi aduce pături.

Medicul lor de familie era în drum spre Galveston, împreună cu asistenta lui, pentru a-şi oferi ajutorul celor de-acolo, după cum află Nathan după ce i se ceru să telefoneze la cabinetul lui. Cel mai bine era să contacteze

poliţia, care avea să-l anunţe pe coroner.

În diverse stadii de şoc şi durere, aşteptară cu toţii în salon sosirea poliţiei. Cu ochii uscaţi, Mavis stătea în fotoliul ei, arătând precum cineva care jelea pierderea de demult a unei persoane iubite, cu lacrimile secătuite, chipul palid şi buzele strânse cu fermitate, Seat fiind făcut covrig în poala ei. Lenora plângea fără zgomot într-un colţ, iar în altul Benjy îşi trecea printre degete rozariul catolic, buzele mişcându-i-se în timp ce rostea în gând rugăciunea pentru morţi. Trevor medita deprimat în fotoliul tras lângă fereastră, profilul lui părând a fi la fel de rigid ca al unui bust roman. Nathan şedea îndurerat în fotoliul aflat în faţa bunicii lui, Zak aflându-se la picioarele lui, întins cu capul pe labe, fiindcă uşa Rebeccăi fusese. Închisă ca el să nu intre acolo.

— De ce? întrebă Mavis fără a se adresa cuiva anume. De ce? Ştiu că fetiţa era fascinată de râu, dar fusese avertizată de nenumărate ori să nu se ducă acolo fără a fi însoţită de cineva. De ce Dumnezeu s-a dus tocmai astăzi acolo?

Nathan se uită la tatăl lui. Numai el şi Trevor cunoşteau răspunsul. Rebecca fusese martoră la înecul unchiului ei. În ziua aceea, din cauza furtunii, mintea ei se blocase asupra amintirii acelei zile din trecut, iar ea coborâse la debarcader pentru a-l salva. Micuţa lui soră vitregă încercase să le spună, dar nimeni n-o ascultase. Îşi aminti promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său: „Voi avea grijă de Rebecca toată viaţa ei”. Nathan îşi îndreptă privirea spre bunica lui şi, spre totala lui surprindere, înainte de a apuca să-şi ferece buzele, incapabil să se mai abţină a vorbi, se auzi răspunzând:

— Rebecca şi-a văzut unchiul înecându-se şi a coborât la râu ca să-l salveze.

Capitolul 68

Billie June şi Daniel luară primul tren de după-amiază spre Fort Worth şi izbutiră să ajungă la Triple S exact când ploaia şi vântul asediară Dallasul. În drumul lui pentru a verifica biletele, controlorul le spuse pasagerilor despre zvonul că Galveston fusese lovit de o furtună cumplită, venită din Golful Mexic şi că, probabil, câmpiile centrale vor avea şi ele de suferit de pe urma sa.

— Sper că Sloan a băgat fânul înăuntru, rosti Billie June. Dacă n-a făcut-o, nutreţul pentru la iarnă va fi îngrozitor de puţin, iar dacă va fi o inundaţie, va fi foarte îngrijorat în privinţa vitelor. La fel şi Neal Gordon. Animalele au instinctul de a se feri din calea apelor revărsate, dar nu sunt foarte multe terenuri înalte la cele două ferme, plus că există primejdia ca, dacă fulgeră, vitele înghesuite să se sperie şi să o ia la goană aiurea.

— Ce se întâmplă dacă nu reuşesc să ajungă pe un teren aflat la înălţime sau dacă nu au destul loc acolo? întrebă Daniel.

Billie June se posomorî pentru câteva clipe.

— Vor pierde o parte din vite şi o parte însemnat din venit. Creşterea vitelor este o modalitate foarte dificilă de a-ţi câştiga traiul pentru că succesul depinde în mare măsură de vreme. Dacă această furtună va fi puternică şi va dura mult, Triple S s-ar putea să aibă probleme.

Daniel o privi surprins pe Billie June. Presupusese că o fermă atât de mare şi de prosperă ca Triple S putea face faţă oricărei furtuni.

— Să aibă probleme Triple S? Cum aşa?

Billie June păru a regreta că divulgase acea informaţie. Daniel o încuraja să-i povestească despre familia ei, sperând să afle despre Sloan ceva care să-i fie util, însă, în ultimele luni, Billie June păstrase tăcerea în privinţa fratelui ei, spunând doar lucrurile care îl avantajau. Daniel aproape bănuia că ea avea şi alt motiv în afară de confortul lui de insistase ca el să stea la Triple S în perioada îndeplinirii sarcinii de la Windy Bluff. Poate, spera că, după ce fratele ei şi Daniel ajungeau să se cunoască, aveau să-şi

bage săbiile în teacă. Nicio şansă! Sloan Singleton era tipul de om pe care Daniel îl dispreţuia cel mai tare, cel care se credea mai bun decât oricine datorită norocului pe care îl avusese la naştere. Daniel se născuse practic într-un şanţ, dar ieşise din el aproape din clipa în care scăpase de scutece. Până acum, nu prea avusese cu ce să se laude, iar într-un fel îşi datora ascensiunea în viaţa lui Sloan Singleton. Dacă domnul Mare şi Tare nu l-ar fi umilit în acea zi, Daniel poate că n-ar fi ajuns unde era, dar asta nu însemna că avea vreun motiv să ierte şi să uite. Tipul era în continuare un snob condescendent şi interesat doar de sine. Dacă nu din altă pricină, avea să se răzbune pe Sloan pentru durerea pe care avea s-o simtă Samantha când va afla motivul real pentru care se însurase cu ea.

Îngrijorarea lui Billie June era ca o rană deschisă, iar Daniel suspecta că nu va mai putea s-o ţină prea mult doar pentru ea. Se întrebă cum de ea nu-şi dăduse seama de motivul pentru care continua să se vadă cu ea. El nu-i vorbise niciodată de iubire. Trăsese linie în privinţa acelei înşelătorii. Că o dorea, că o admira, că se simţea cu ea mai bine decât cu oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată – da, astea erau exprimări ale afecţiunii pe care le putea rosti cu sinceritate, dar că o iubea nu i-ar fi putut spune.

— De ce ar avea Triple S probleme dacă furtuna ar fi puternică? insistă el.

Billie June trase nervoasă de mâneca jachetei.

— Să zicem doar că, în clipa asta, fiecare vită este necesară pentru a plăti facturile, rosti ea, iar după câteva clipe, parcă silită de anxietate adăugă: Mai ales din cauza împrumutului făcut de Sloan la Rutherford City Bank.

Daniel reuşi cu greu să se abţină să nu caşte gura. „Sloan Singleton are datorii la Rutherford City Bank?” După ce o părăsise pe fiica lui, Noble Rutherford nu va ezita să ceară executarea împrumutului dacă Sloan nu reuşea să-şi achite obligaţiile faţă de bancă.

— Cu siguranţă, datoria fratelui tău nu este atât de importantă, încât să reprezinte o grijă prea mare, spuse

Daniel. Fratele nu se poate să fi fost atât de d… Se controlă înainte de a zice „dobitoc” şi, în schimb spuse: „… disperat, încât să garanteze împrumutul cu ferma, nu-i aşa?

Chipul lui Billie June se posomorî din nou.

— Mă tem că a făcut-o. N-am reuşit să depăşim cu bine perioada de secetă, aşa cum au făcut-o Gordonii, iar Sloan a avut nevoie de bani pentru a cumpăra vite de prăsilă mai potrivite pentru clima şi păşunile noastre, ca să fie pregătit pentru seceta următoare. S-a aşteptat ca numărul de vite să se dubleze în doi ani şi chiar aşa pare să se întâmple. Sloan n-ar fi garantat cu ferma dacă ar fi crezut că exista vreun risc.

Daniel se gândi că sigur nu existase niciun risc când semnase contractul de împrumut. Avea de gând să se însoare cu Anne Rutherford, iar tatăl ei n-ar fi îngăduit ca ea să sufere stigmatul executării silite, aşa că ferma nu avea cum să fie în primejdie. Când fiica lui devenea soţia lui Sloan, Noble Rutherford foarte probabil că i-ar fi şters datoria, eventual ca dar de nuntă. Însă Sloan riscase şi mizase pe Samantha, ca moştenitoare a unei potenţiale averi din petrol şi soţie mult mai potrivită pentru un crescător de vite, gândindu-se că Neal Gordon, din exact acelaşi motiv ca Noble Rutherford, nu va îngădui ca Triple S să-i fie luată. Ce ticălos intrigant! Sloan Singleton se dovedea a nu fi cu nimic mai bun decât oricare alt bărbat şi mult mai prost decât majoritatea. Nu avusese nici măcar perspicacitatea de a anticipa că o altă catastrofă decât seceta îl putea distruge înainte ca puţul lui Gordon să producă bani – *dacă* găseau petrol iar acum bancherul îl avea la mână. Nici că s-ar fi putut întâmpla cuiva care să merite mai mult aşa ceva. Daniel auzise cuvintele „noi” şi „a noastră” în explicaţiile lui Billie June. Ea încă era foarte legată de fermă.

— Aşadar, bănuiesc că acum se va baza pe banii din fondul tău fiduciar şi din cel al surorii tale pentru a ieşi la liman, sugeră el.

Billie June îi aruncă o privire care ar fi putut prăji şuncă. Daniel îşi dădu seama că întrecuse măsura. Fără

îndoială. Sângele era mai gros decât apa. Şedeau alături pe bancheta din vagonul Pullman, ţinându-se de mână, iar Billie June şi-o smulse din a lui.

— Află că Sloan n-ar lua *niciodată* nici măcar un cent din fondurile noastre, din niciun motiv, declară ea. Când am aflat că are nevoie de bani, amândouă ne-am oferit să-l împrumutăm, dar ne-a refuzat cu fermitate. N-ar risca niciodată banii pe care tata ni i-a lăsat pentru a ne asigura existenţa în caz că nu ne măritǎm.

Oricare altă femeie probabil că i-ar fi aruncat o privire semnificativă la finalul unui asemenea discurs, însă Billie June îşi îndreptă fulgerele din ochi către geamul compartimentului. Daniel simţi o bruscă şi neaşteptată strângere de inimă ca urmare a negării ei categorice şi încercă s-o ia din nou de mână.

— Îmi cer scuze dacă a părut că l-am denigrat pe fratele tău, rosti el.

— Tu nu-l cunoşti, spuse Billie June.

„Ba da, îl cunosc” o contrazise Daniel în minte. De ce ar împrumuta Sloan bani de la surorile lui dacă planul lui fusese să se însoare cu fiica unui bancher sau a unui crescător de vite îmbogăţit de pe urma petrolului? Domnul Mare şi Tare nu pusese la socoteală faptul că un uragan îi putea strica strategia. Avea să fie interesant de văzut cum o scotea la capăt – *dacă* reuşea. Zâmbi pentru sine şi se sprijini de spătarul îmbrăcat în piele al banchetei. Îi lipseau mâna moale a lui Billie June şi umărul ei mic care se dezlipise de al lui, însă încă îl încălzea posibilitatea ca acea furtună să îndeplinească misiunea vieţii lui fără ca el să trebuiască a face vreun efort.

*

Millie May, cu Samantha stând neliniştită alături de ea, deschise uşa pentru a-i întâmpina pe sora ei şi pe Daniel înainte de a fi udaţi până la piele în goana lor dinspre trăsura care îi adusese de la gară. Sloan ieşise în ploaie pentru a ajuta la descărcarea bagajelor, mormăind

că, în afară de frigider, sora lui probabil că adusese totul din apartamentul ei din Dallas. Pe lângă geanta mare în care se aflau sculele lui Daniel, holul de la intrarea în casă fu curând umplut cu câteva genţi, valize, cutii cu pălării şi un cufăr, din toate apa şiroind pe podea. Cei doi bărbaţi nu-şi dădură mâna. Sloan nu se uită la Daniel nici cât la o eventuală aţă de pe balustrada scării.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Billie June, sunt mult mai multe lucruri decât cele cu care ai plecat de-acasă! se plânse fratele ei. Unde le vei pune pe toate?

— Avem dulapul de la etaj în care ţinem decoraţiunile de Crăciun, spuse Billie June. Putem pune o parte din lucruri acolo.

— *Nu!* protestă Sloan, refuzul lui exploziv surprinzându-l la fel de mult ca pe soţia şi surorile lui, şi ca – la naiba! – pe Daniel Lane. Una dintre pleoapele fierarului coborî gânditoare, în vreme ce femeile îl priviră mirate. Vreau să zic… că nu-i o idee bună, Billie June. Dulapul ăla e deja plin cu tot felul de chestii, plus nişte decoraţiuni fragile ale mamei noastre.

— Da, aşa este, confirmă sora lui. Vom face loc în debaraua din spatele scărilor, iar valizele le putem pune sub pat.

După ce rezolvară problema bagajelor, Billie June le dădu vestea despre uraganul din Galveston, care se îndrepta spre interiorul continentului, cu o forţă mai mică.

— Asta va însemna o amânare a începerii lucrărilor legate de foraj, îi spuse Sloan lui Daniel, sperând că omul avea să priceapă aluzia şi să se întoarcă în Dallas. Nu-i putea îngădui să se plimbe de capul lui prin casă, în timp ce el şi oamenii lui aveau să încerce a limita daunele provocate de furtună.

— Va trebui să aştept să văd cum va fi vremea luni. Bănuiesc că şeful meu va îmi telefona azi sau mâine pentru a-mi comunica noile ordine. S-ar putea ca domnul Waverling să mă trimită pe coastă pentru a vedea pagubele pricinuite la un foraj. Până atunci, nu te-aş putea ajuta la fermă? se oferi Daniel.

Billie June îl bătu pe Daniel pe braţ, supărarea fiind uitată, şi rosti cu mândrie:

— Daniel nu poate sta locului decât când citeşte. Veşnic, trebuie să facă ceva util. Sigur îi poţi găsi ceva de făcut, Sloan.

Surprins de propunere, Sloan se grăbi să profite. Stomacul i se strânsese când auzise de uragan. Ploaia începuse înainte de a fi făcut ultimele baloturi, ceea ce reprezenta o neaşteptată şi posibil gravă pierdere financiară. Dacă furtuna avea să fie atât de puternică şi de durată cum suspecta Sloan, tot nutreţul fermierilor din nordul câmpiilor centrale urma să se împuţineze. Nu aveau să existe mari cantităţi de vânzare, iar preţurile aveau să fie uriaşe, însă urma să-şi facă griji în privinţa traversării acelui impas când va ajunge la el. Mai presante erau temerile ca vitele, în special cele de prăsilă, să nu capete cărbune emfizematos, o boală fatală, care apărea din pricina contaminării solului cu o toxină, ca urmare a inundaţiilor. Şi mai erau şi alte boli infecţioase, precum pododermatita şi pneumonia, provocate de expunerea îndelungată la apa de pe păşuni şi la umezeala din aer. Cumva, trebuia să-şi ducă vitele pe un teren mai înalt. De asemenea, vântul se înteţise, fiind cel mai puternic din ultimii ani, ceea ce însemna că, în următoarele câteva zile, gardul trebuia verificat, în caz că se rupsese pe undeva, iar după ce vremea se îmbunătăţea, păşunile trebuiau cercetate cu atenţie pentru a îndepărta obiectele metalice, precum cuie şi bucăţi de sârmă ghimpată, care puteau fi ingerate, ducând la vătămarea tractului intestinal. Resturile vegetale, mai ales otrăvitoarele frunze şi crengi de cireş negru, imposibil de stârpit, trebuiau luate de pe păşuni, iar animalele moarte trebuiau băgate într-o groapă de var şi arse. Era multă treabă de făcut, nemaivorbind de îngrijirea miilor de vite supravieţuitoare, chiar dacă doar o mică parte ar fi scăpat.

— Ştii ceva despre mânarea vitelor pe vreme proastă? întrebă Sloan.

În ciuda feluritelor sale slujbe ocazionale, Daniel nu

lucrase niciodată la o fermă de vite, pe niciun fel de vreme.

— Ştiu să călăresc un cal şi să folosesc o funie la fel de bine ca oricare bărbat, spuse el.

Sloan se gândi că nu conta dacă fierarul ştia diferenţa atâta vreme cât se afla departe de casa lui.

— Urmează-mă, rosti el.

Până să plece călare, un întuneric prematur se lăsase, iar ploaia şi vântul se intensificaseră. Prin perdelele de apă şi rafalele de vânt, se străduiră să vadă de unde veneau zgomotele care anunţau că un animal avea probleme – viţei care plângeau după mamele lor, vaci care îşi chemau odraslele, tauri care mugeau. Toate acele sunete, precum şi fornăieli, şi mârâieli se auzeau peste furia furtunii, însă văzul era inutil. Cu pelerine de ploaie şi protecţiile pantalonilor peste cizme, Sloan şi lucrătorii de la fermă, cu Daniel printre ei, mergeau călare unul lângă altul pentru a-şi spori şansele de a găsi vitele răzleţite sau în primejdie, însă peretele ploii era mai puternic decât cel al oamenilor şi făcea să le fie imposibil să-şi dea seama unde se aflau animalele. Ştiind la ce să se aştepte, Sloan şi echipa lui se îndreptară către strungi – numele dat de văcari defileurilor adânci, înguste şi cu versanţi abrupţi –, ca să caute după auz şi experienţă vitele care, în panica lor, căzuseră în ele. Spre disperarea lor, constatară că instinctele nu-i înşelaseră, o vacă mugind pe marginea ravenei din pricină că viţelul ei căzuse în apa până la genunchi şi plângea acolo. Procedura de salvare presupunea ca oamenii de la fermă să coboare în apă, să treacă un lasou pe sub picioarele din faţă ale animalului neajutorat, iar apoi, să-l împingă din spate, în vreme ce alţi cowboy să-l tragă cu caii de-acolo.

Daniel fu primul care se oferi să coboare, însă vântul îi smucea funia în toate direcţiile. Forţa sa încerca să i-o smulgă din mână, iar pământul fiind foarte alunecos, calul nu reuşea să aibă suficientă stabilitate pentru a trage viţelul. Oricât de mult se strădui, efortul lui Daniel de a salva viţelul se dovedi inutil.

— Nu-l putem lăsa pe micuţ aici, strigă Daniel la

Sloan, aflat pe buza strungii, când acesta dădu drumul funiei pentru a-şi salva calul.

— Mă tem că n-avem încotro, strigă Sloan la Daniel, surprins de expresia îndurerată de pe chipul lui spălat de ploaie. Nu se poate face nimic şi sunt alţii de care trebuie să ne ocupăm. Îmi pare rău, Lane!

Înfrânţi, bărbaţii îşi încheiară ziua de lucru. Sloan şi Daniel se întoarseră acasă, iar văcarii se duseră în sala de mese a fermei pentru a se dezbrăca, a se înveli cu pături şi a-şi usca hainele în faţa uriaşului şemineu. Conform ordinelor şefului lor, dacă ploaia nu se potolea, aveau să-şi petreacă restul zilei acolo şi să doarmă noaptea pe duşumeaua tare, în loc să se ude iarăşi până la piele fugind spre baraca lor. Lui Sloan nu-i trebuia ca, pe lângă toate celelalte, oamenii să i se îmbolnăvească de gripă.

Samantha se agită pe lângă el, îi scoase cizmele ude şi pline de noroi, îl ajută să se schimbe cu haine uscate şi îi turnă cafea fierbinte, dar omise cuvintele compătimitoare cu care poate că alte soţii şi-ar fi alinat soţii. Ea era o femeie care cunoştea foarte bine ce însemna viaţa la fermă. Samantha ştia ce durere puteau pricinui distrugerile provocate de o asemenea furtună şi că nu existau cuvinte care să o poată alina. Ambele ferme mai avuseseră parte de inundaţii, însă vara, când pământul şi iarba se uscau repede. Acum era o toamnă timpurie şi rece, iar păşunile deja îşi pierduseră căldura înmagazinată. Predicţia lui Mildred era corectă. În anul acela nu avea să fie o vară indiană. Pământul urma să rămână ud vreme îndelungată, un teren fertil pentru boli oribile infecţioase, care puteau distruge o cireadă în 12 până la 48 de ore.

În camera lor, Samantha şi Sloan se ţinură în braţe fără să vorbească, încercând să se consoleze reciproc pentru pierderea financiară şi distrugerea proprietăţii care îi aşteptau. Când cerul avea să se limpezească, aveau să inspecteze păşunile pline cu resturi, strungile şi canalele de scurgere umplute cu cadavrele umflate ale vitelor înecate. Nu vor putea decât să estimeze câte pieriseră. Aveau să găsească pământul plin de crengi şi diverse resturi

vegetale, acoperişuri smulse, garduri dărâmate sau cu gunoaie din prerie agăţate în sârma lor ghimpată, câmpul cu lucernă distrus, ţarcurile şi grajdurile stricate de animalele panicate ce încercaseră să se elibereze cu riscul de a-şi rupe picioarele şi de a-şi pierde vieţile – totul urmând să necesite ore lungi de muncă grea şi bani pentru a fi reparat sau înlocuit.

— S-ar putea să fim ruinaţi, rosti Sloan.

— Nu spune asta. Eu am nişte bani ai mei, iar tata ne va ajuta.

Sloan nu-i zisese Samanthei cât de mare era datoria lui şi cât de ruşinat era din pricina asta. Urma să i se confeseze, dar nu acum, atâta vreme cât exista o fărâmă de speranţă că putea scăpa din acea complicaţie financiară.

— *Nu!* rosti el cu asprime. Acei bani sunt ai tăi şi nu-l voi lăsa pe tatăl tău să-mi rezolve problemele. Voi dormi aşa cum mi-am aşternut. Şi el va avea destule cheltuieli.

— Poţi lua un împrumut de la banca noastră, dacă va fi nevoie. Tata va garanta pentru tine.

— Categoric, nu!

Sloan se gândi că, până în ultima clipă amară a vieţii lui, nu-i va dezvălui lui Neal Gordon cum de dăduse de acel necaz, lucru pe care avea să trebuiască a-l face dacă era ca socrul lui să-l ajute.

— Ai putea încerca la altă bancă.

— Noble Rutherford îşi va folosi influenţa ca să fiu refuzat.

Samantha scoase un sunet care fu ceva între chicotit şi un pufnet dispreţuitor.

— Şi cum se va potrivi asta cu reputaţia de altruistă a fiicei lui? Dacă vom reuşi să rezistăm până când puţul va începe să producă, niciuna dintre ferme nu va mai trebui să ducă grija banilor. Jumătate din venituri îmi va aparţine, ştii?

Fusese un aspect asupra căruia Neal insistase atunci când semnase contractul cu Waverling Tools. Banii de pe concesionarea terenului intrau în contul fermei Las Tres Lomas, însă, dacă se găsea petrol, venitul urma să fie

împărţit între el şi fiica lui.

— Până la urmă, oricum totul va ajunge în aceeaşi oală, spusese el făcându-le cu ochiul fiicei şi ginerelui său.

Sloan rosti:

— Până să producă puţul – *dacă* va produce – va trece multă vreme, iubito.

Samantha îşi trecu degetele prin părul lui jilav şi zise:

— Aş vrea ca un sărut să poată face toate relele astea să dispară.

— Încearcă totuşi, zise Sloan.

O tensiune apăsătoare, amplificată de atacul vântului şi al ploii asupra geamurilor încăperii, elimină toate eforturile de a face conversaţie la masa de seară. Pentru a destinde atmosfera, Millie May sugeră o partidă de bridge, însă numai patru persoane puteau juca.

— Oh, pe mine nu contaţi! rosti Daniel. N-am fost niciodată cine ştie ce jucător de cărţi.

— Nu, ia locul meu, Lane, spuse Sloan. Insist!

Nu-l putea lăsa pe amantul soră-sii să se plimbe prin casă în timp ce el era ţintuit la masa de joc.

— Regret că insişti, dar va trebui să refuz, cu mulţumirile de rigoare, zise Daniel şi se întoarse spre Samantha. Ai cumva ceva de reparat prin casă, de care aş putea să mă ocup? Nu l-am putut ajuta pe soţul dumitale astăzi, dar, dacă sunt ceva reparaţii de făcut înainte de a trebui să mă duc la lucru, aş fi bucuros să le fac. Mă pricep să mânuiesc uneltele.

Înainte ca Samantha să apuce a răspunde, Billie June rosti cu mândrie:

— Ar trebui să vezi ce a făcut Daniel în apartamentul meu, Sam. Nu mai am nicio balama care să scârţâie, niciun mâner care să joace şi nicio uşă de dulap care să nu se închidă uşor, aşa cum sunt aici.

Ignorând faptul că Sloan se uita urât la Daniel, Samantha spuse:

— Vai, dar asta-i foarte frumos din partea ta, Daniel! De fapt, sunt câteva lucruri aici care ar trebui reparate, nu-i aşa, fetelor?

— Credeam că m-ai întrebat pe *mine* dacă am nevoie de ajutorul tău, Lane, şi am. Dacă ploaia se potoleşte, mâine putem repara gardurile. N-ai vrea să ne ajuţi pe mine şi pe băieţi?

La naiba! Nu-l putea lăsa pe omul acela să umble prin casă cu un ciocan şi un fierăstrău în timp ce el era plecat să se ocupe de fermă.

— Ba da, aş fi bucuros s-o fac, zise Daniel zâmbind senin. De îndată de isprăvesc lista soţiei tale.

Capitolul 69

— Lenora, te rog, ieşi din cameră şi închide uşa bine, îi ceru Trevor aproape fără ca maxilarele să i se mişte. Benjy, du-te acasă la Todd Baker şi spune-i că el şi Nathan nu vor lua mâine trenul spre Fort Worth. Pregătirea forării la ferma Las Tres Lomas a fost amânată.

— Să-i zic şi de ce, şefule?

Răguşită de durere, vocea vizitiului abia putu fi desluşită.

— Da.

Mavis se uita fix la Nathan, şocul smulgând-o din transa de dinainte.

— Ce ai spus, Nathan?

Trevor se ridicase în picioare, iar pumnii îi erau încleştaţi pe lângă trup.

— Destul, Nathan! Părăseşte şi tu încăperea. Du-te şi sună la Triple S şi zi-i lui Daniel ce s-a întâmplat. Să rămână acolo până îl sun.

Nathan înghiţi un nod şi îşi simţi inima cum îi bubuia. Îi scăpase. Nu mai putea băga pasărea înapoi în colivie. Remarcă pumnii puternici ai tatălui său, care îl puteau adormi până a doua zi – dacă ar fi fost capabil să-l lovească.

— Nu până nu-i spun bunicii adevărul pe care are nevoie să-l audă, tată. Eu şi Zak vom pleca de-aici mâine-

dimineaţă, dar nu plec până când mama ta nu va afla adevărul despre fiii ei – despre amândoi. E singurul mod în care tu şi ea veţi putea face faţă morţii Rebeccăi.

Privirea uimită a lui Mavis se îndreptă de la nepotul la fiul ei.

— Trevor, despre ce adevăr vorbeşte? Ce nu mi-ai zis? De data asta, ce mi-ai mai ascuns? Şi de ce vorbeşte Nathan de plecare?

Pometii lui Trevor erau încinşi de furie.

— Pentru că şi-a încălcat cuvântul.

— Şi-a încălcat cuvântul? Mavis se ridică nesigură din fotoliu, cu bastonul tremurându-i în mână, iar Scat căzu. Porni clătinându-se spre Nathan, privirea ei suspicioasă cercetându-i chipul. Ce adevăr, Nathan? Spune-l bunicii tale!

— Nathan, te avertizez... îl ameninţă Trevor, dar Mavis ridică bastonul spre el, cerându-i să tacă.

— Bunico, nu tata a pricinuit moartea fratelui său, rosti Nathan. Fiul tău Jordan s-a înecat intenţionat. Dovada este o scrisoare pe care i-a scris-o tatii. Am citit-o. Rebecca a fost martoră la sinuciderea unchiului ei. Trebuie să fi fost. Asta explică versurile pe care le repeta mereu, versuri pe care unchiul ei le rostea adesea şi pe care le-a scris şi în scrisoare. L-a văzut coborând la debarcader – „trebuie să mă duc din nou pe mări” –, dar nu şi-a dat seama că intenţiona să-şi ia viaţa. Nu şi-ar fi dat seama nici dacă ar fi înţeles ce însemna asta. Până să îşi dea seama că se îneca, a fost prea târziu ca să-l salveze. Furtuna de astăzi i-a amintit totul, a făcut-o să rămână captivă în acea scenă şi probabil că a fugit la râu cu intenţia ca, de această dată... Vocea lui Nathan se frânse sufocată de durere... de această dată, să-l salveze.

Firavele vinişoare roşii din ochii lui Mavis deveniră proeminente pe fundalul alb. Rigidă, îşi îndreptă atenţia spre Trevor, care stătea încremenit precum subiectul unui portret în faţa ferestrei în care ploaia bătea cu indiferenţă jucăuşă faţă de drama care se desfăşura înăuntru.

— Este adevărat, Trevor?

Un muşchi pulsa de-a lungul maxilarului acestuia.

— Da, mamă, e adevărat.

Mavis se apropie privindu-şi fiul de parcă ar fi vrut să desluşească forma unei umbre în întuneric.

— De ce? De ce nu mi-ai spus?

— De ce nu ţi-am spus? O, mamă, chiar trebuie să întrebi? Hohotul de râs al lui Trevor parcă fusese smuls din cele mai amare adâncuri ale sufletului său. Cum să nu-ţi fi ascuns asta? Fiul pe care l-ai iubit, pe care l-ai idolatrizat, îndeplinirea tuturor visurilor tale materne, se sinucisese. Îţi refuzase viitorul pe care contaseşi – Jordan conducând compania în modul în care tu credeai că tata ar fi dorit, însurându-se cu o fată care ţi-ar fi plăcut, dăruindu-ţi nepoţii sănătoşi şi la minte, şi la trup după care inima ta tânjea. Trevor făcu o pauză şi închise ochii pentru scurt timp, de parcă ar fi fost secătuit de cuvinte. Şi cel mai important, continuă el cu mai puţină patimă, când se uită din nou la ea, te-a lăsat cu durerea de a şti că toată dragostea ta de mamă nu a fost suficientă pentru a-l salva. Aşa că spune-mi cum ai fi putut să trăieşti ştiind asta?

Liniştea, întreruptă doar de trosnetul vesel al focului, se aşternu în cameră. Nathan văzu încercarea bunicii lui de a vorbi. Buzele ei delicate alcătuiră cuvinte care nu se auziră. Saliva i se adună la colţurile gurii. În cele din urmă, rosti cu glas răguşit:

— Trevor, v-am iubit pe amândoi, numai că în mod diferit, iar tu m-ai lăsat să cred… Dumnezeule mare, de ce ai făcut aşa ceva?

— Tocmai ţi-am spus, mamă. Şi ca de obicei, nu m-ai auzit. Dar ştii de ce. Eu am fost întotdeauna o dezamăgire pentru tine. Tot ce puteam face era să-ţi las neîntinată amintirea lui Jordan.

— Aşadar… mi-ai ascuns adevărul pentru că…

— Ghiceşte. Nu putea exista decât un motiv.

— Vreau să-l aud de la tine.

— Foarte bine. Pentru că te iubesc.

— Nu pentru că asta ar fi dorit tatăl tău?

— Tata nu ţi-ar fi îngăduit să suspectezi nici măcar o

clipă că eram responsabil pentru moartea fratelui meu.

Mavis se clătină de parcă ar fi fost lovită, iar Nathan se repezi s-o prindă în caz că s-ar fi prăbuşit, dar, tremurând de efort, ea îşi regăsi echilibrul cu ajutorul bastonului. Când vorbi, vocea ei răsună precum foşnetul grâului uscat în bătaia vântului.

— Şi ai crezut că să trăiesc cu această suspiciune mi-ar fi mai uşor decât să îndur faptul că fratele tău s-a sinucis? Nici că te-ai fi putut înşela mai tare, fiule! Dumnezeule mare, nu! Lacrimi îi umplură ochii. Cât de puţin ne cunoaştem unul pe altul!

Rigiditatea lui Trevor se înmuiase şi se văzu cum înghiţi un nod.

— Crezi că este prea târziu ca să ne cunoaştem?

— Nu e niciodată prea târziu pentru o mamă, indiferent cât de bătrână este, şi nici pentru a simţi nevoia de a fi iertată, indiferent cât de mult timp a trecut până când şi-a dat seama că a greşit.

Cu braţele întinse, Trevor se apropie, iar Nathan rosti:

— Haide, Zak!

*

— Unde crezi că pleci? întrebă Trevor din pragul uşii camerei lui Nathan.

Poliţia venise şi plecase după ce luase declaraţiile tuturor. Noaptea se lăsase. Mavis se odihnea. Aranjamentele pentru înmormântare puteau fi lăsate pentru a doua zi.

— Mâine-dimineaţă la prima oră, plec spre California, spuse Nathan împăturindu-şi cămăşile. Cred că partea cea mai rea a furtunii a trecut. Spera că tatăl lui nu va îngreuna despărţirea. Inimile lor erau oricum suficient de grele. Mi-am dorit mereu să văd acel loc, adăugă el.

— Şi cu Charlotte cum rămâne?

Nathan îl privi surprins.

— Ce-i cu ea? Abia o cunosc.

Trevor îi dădu un plic cam jilav.

— Ţi-a trimis asta prin majordomul familiei Weatherspoon. Sărmanul om aproape că s-a înecat venind până aici, dar ar fi fost o soartă mai bună pentru el dacă n-ar fi venit.

Nathan chicoti cu amărăciune şi deschise plicul pe care era scris cu eleganţă numele lui. „Domnului Nathan Holloway”.

Dragă Nathan,

Am aflat de moartea surorii tale şi mi-aş dori tare mult să-ţi fiu alături în aceste momente tragice, pentru a te alina în măsura în care mi-ai permite având în vedere că prietenia noastră durează de puţin timp.

În mod egoist, simt că şi tu m-ai putea alina. O cunoşteam doar puţin pe Rebecca, dar simt că n-aş putea s-o uit, după cum n-aş putea să nu-mi amintesc parfumul trandafirilor. Aş putea aştepta telefonul tău?

Cu sinceritate,

Prietena ta devotată, Charlotte

Când termină de citit, Nathan văzu că sprâncenele lui Trevor erau ridicate.

— Ei bine?

— Ei bine, repetă Nathan simţind lacrimile de recunoştinţă adunându-i-se în ochi.

Băgă biletul în buzunarul cămăşii.

— Nathan, nu pleci nicăieri. Pune-ţi lucrurile la loc!

Nathan se uită întrebător la Trevor.

— Nu sunt concediat?

— Ca fiu al meu sau din postul de concesionar? Ei bine, un tată nu prea poate face ca fiul lui să nu mai fie carne din carnea lui şi sânge din sângele lui, iar din postul de concesionar, nu mi-ai dat niciun motiv să te concediez.

Nathan continuă să-şi facă bagajul. Avea să lase acolo costumele şi pantofii eleganţi. N-avea rost să-şi îngreuneze geanta prea mult.

— Dar ca fiu, ţi-am dat. Ţi-am promis ceva şi nu m-am ţinut de cuvânt.

— Ai făcut aşa cum ai crezut că este bine, iar după cum au decurs lucrurile, se pare că tu ai avut dreptate, iar eu m-am înşelat. Un om nu poate respecta o promisiune dacă ar fi greşit s-o facă.

— Vorbeşti ca Leon.

— Este un om bun de ascultat. Va trebui s-o fac mai mult. Trevor ocoli patul, se apropie de Nathan, care continua să-şi bage lucrurile în geantă, şi puse mâna pe braţul lui. Ochii lui erau la fel de roşii că ai lui Nathan. Nu pleca, Nathan! îl rugă el. N-aş putea să-mi pierd fiul după ce mi-am pierdut două…

Vocea i se frânse. Trevor îşi retrase mâna şi scoase o batistă din buzunarul hainei. Nathan întrebă:

— Două ce?

Trevor îşi suflă nasul.

— M-am exprimat greşit. Uită ce-am zis. Am vorbit gândindu-mă la pierderea unei copile la care am ţinut ca şi cum ar fi fost a mea. A murit cu mult timp în urmă, înainte de naşterea Rebeccăi. Era fiica unei prietene.

— Îmi pare rău, spuse Nathan.

Preţ de o clipă, avusese o impresie de déjà vu. „Uită ce-am zis”. Acelaşi lucru i-l spusese şi Leon, în hambar, în ziua în care lumea lui se prăbuşise, când tatăl lui vitreg declarase că nu vrea să mai aibă un alt secret faţă de el. Când Nathan îl întrebase ce secret, Leon rostise: „Ah, uită că am zis asta. Nu e legat de tine, aşa că nu mă bate la cap”.

Nu mai reveniseră asupra acelui subiect, dar Nathan îşi amintea cum ochii i se îndreptaseră în altă parte, iar chipul i se întunecase, indicii sigure că îi ascunsese ceva. Nathan simţise acelaşi lucru şi acum.

— Nathan, nu ai niciun motiv să pleci, spuse Trevor. Niciun tată n-ar putea fi mai mândru de fiul lui decât am fost eu astăzi de tine. Habar n-ai cât bine ne-ai făcut mie şi bunicii tale.

Nathan se gândi că, de fapt, avea habar, însă era o

reconciliere de care el probabil că nu va avea parte niciodată.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai îngădui să rămân, rosti el făcând un efort ca vocea să nu-i tremure. Ar fi fost foarte greu pentru mine şi Zak să părăsim o altă casă.

— Dacă ai pleca, pentru noi ar fi şi mai greu. Trevor cuprinse cu un braţ umerii lui Nathan, pentru a-l conduce afară din cameră. Las-o pe Lenora să pună lucrurile la loc, iar noi hai să încercăm s-o convingem pe bunica ta să mănânce măcar puţin la cină. De asemenea, adăugă el, ţi-aş fi recunoscător dacă ai telefona la Triple S pentru a-i transmite lui Neal Gordon că începerea lucrărilor de foraj va fi amânată.

*

Samantha răspunse la telefon când Nathan sună pentru a vorbi cu Daniel. În mod ciudat, fără niciun motiv anume, de la începutul după-amiezii, ea se gândise de mai multe ori la concesionar, gânduri care apăruseră pe neaşteptate, ca un fluture, în timp ce o ajutase pe Billie June să-şi despacheteze lucrurile, când tăiase pâinea pentru cină, când numărase punctele la jocul de cărţi.

— Sper că nu vă înecaţi cu toţii în Dallas, rosti ea. Noi suntem pe cale să o facem aici. Pauza care urmă o făcu pe Samantha să simtă că spusese ceva nepotrivit. Nathan? Este totul în regulă?

— Nu, nu este, zise el după o altă scurtă pauză. Rebecca… s-a înecat în această după-amiază.

Urmă un minut de tăcere, în care se auziră doar zgomotele statice şi poate răsuflările celor care ascultau la telefoanele instalate pe aceeaşi linie.

— Samantha? rosti Nathan. Mai eşti pe fir? Îmi dau seama că este un şoc.

— Sunt… aici, Nathan, zise Samantha. „Îţi voi spune cum soarele a răsărit – câte o panglică înălţată pe rând…” Cum? întrebă ea.

— A… plecat fără ca noi să ştim şi… s-a înecat în râul Trinity, care curge prin spatele casei bunicii. Am sunat pentru a-i transmite tatălui tău că lucrările de forare vor fi amânate o vreme. Nu se poate face nimic până când pământul nu se usucă suficient pentru a instala conducta, a pune corturile şi a aduce instalaţia de foraj. Ploaia asta este consecinţa unui uragan care a lovit Galvestonul ieri, iar Daniel trebuie să rămână la voi până primeşte veşti de la noi, ceea ce probabil că nu se va întâmpla decât după înmormântare, care va avea loc în cursul săptămânii care urmează.

Samantha ascultă ca printr-o ceaţă a neîncrederii şocate cuvintele recitate mecanic, de parcă Nathan le citea dintr-o listă.

— Nathan, rosti ea, vă pot ajuta cu ceva pe tine şi pe familia ta?

— Doar… să n-o uiţi.

— De-acum înainte, îmi voi aminti de ea de fiecare dată când voi citi o poezie.

— Îţi mulţumesc. I-ar plăcea asta.

Samantha puse fără zgomot receptorul în furcă şi şezu o vreme la masa de sub telefonul aflat pe perete. Abia dacă îl cunoştea pe Nathan Holloway, iar pe sora lui o întâlnise doar o dată, dar se simţea atât de zdruncinată de parcă i-ar fi cunoscut de-o viaţă. Stătu acolo atât de mult, încât Sloan veni s-o caute şi o găsi privind în gol, cu lacrimile şiroindu-i pe chip.

— Sam, iubito, ce s-a întâmplat? Cine a fost la telefon?

— Nathan Holloway. Surioara lui s-a înecat astăzi.

Capitolul 70

Samantha termină de scris biletul de condoleanţe pentru Nathan Holloway şi familia lui, apoi îşi scoase agenda cu adrese dintr-un sertar al biroului. Nu avea

adresa lui de acasă, însă o notase pe cea de la Waverling Tools. Biletul scris de ea însemna foarte puţin în astfel de momente, dar măcar îi satisfăcea nevoia de a face ceva pentru a-şi exprima compătimirea. Ar fi vrut să participe la înmormântarea Rebeccăi, dar spre deosebire de Galveston, unde cerul se limpezise duminică dimineaţă, deoarece forţele uraganului ajunseseră în Nord, la ei ploaia continua cu intermitenţe. Drumurile încă erau pline de noroi şi nesigure, iar Samantha nu ştia când şi unde avea să fie îngropată Rebecca. Nu ştia nici măcar când vremea avea să se îmbunătăţească suficient pentru a putea expedia scrisoarea.

Deprimarea o apăsa ca o pătură sufocantă, la fel de cenuşie ca acea a patra zi de ploaie mocănească, fără nicio veste bună la orizont, care să-i mai diminueze durerea. Fiindcă liniile telefonice supravieţuiseră în mod miraculos furtunii, mama ei îi citise articolele din *Fort Worth Democrat* despre groaznicul număr de morţi, pagubele materiale şi purtarea condamnabilă a jefuitorilor din Galveston. Rude şi prieteni ai prietenilor pieriseră, casele fuseseră distruse, iar hotelul în care Samantha şi Sloan îşi petrecuseră luna de miere fusese luat de ape. Anne Rutherford iniţiase o campanie de ajutare a victimelor dezastrului, în care se implicase şi Estelle, iar voluntarii trimiseseră în oraşul devastat un vagon plin cu mâncare, haine, pături şi medicamente.

Pierderile de la Triple S erau atât de grave cum se aşteptaseră, iar lucrătorii de la fermă munceau din greu pentru a salva şi repara ce se mai putea. Las Tres Lomas avusese parte de pierderi şi mai mari. Triple S era pe un teren mai înalt, iar când se produceau inundaţii, apa se aduna în vale până era absorbită în pământ. Sloan îmbătrânise cu cinci ani în decurs de o săptămână. Pursângele său englez îşi rupsese un picior şi trebuia să fie eutanasiat, iar Saved dispăruse.

O singură luminiţă firavă apăruse în acel întuneric. Animozitatea lui Sloan faţă de Daniel se diminuase întrucâtva, cel puţin temporar, datorită ajutorului oferit de

el în grelele şi nesfârşitele ore ale curăţeniei şi ale reparaţiilor. Îşi folosise din plin cunoştinţele de tâmplar şi de fierar, iar în câteva zile reparase câţiva scripeţi necesari pentru a ridica baloturile de fân în podurile hambarelor, cioplise stâlpi pentru garduri şi reconstruise două acoperişuri înclinate pentru jgheaburile din care se hrăneau vitele. Rezolvase mai multe lucruri de pe lista Samanthei şi reparase balamalele uşii cuptorului, pusese un colier la o ţeavă din bucătărie care curgea, iar apoi făcuse un raft pentru cămară.

— N-are nici urmă de lene în el, trebuie să recunosc asta, spusese Sloan.

Iar la sfârşitul zilei, Daniel nu era o companie neplăcută, cu toate că Sloan nu dorea să meargă atât de departe, încât să admită asta. În câteva seri, şezuseră toţi cinci în faţa şemineului din salonul mare, femeile cârpind lucruri sau croşetând, iar bărbaţii stând tolăniţi în fotolii, cu picioarele întinse, prea obosiţi de munca zilei pentru a se concentra asupra unui joc de cărţi. Dintre toţi, Daniel era cel mai citit şi mai informat în privinţa afacerilor, însă nu făcea caz de cunoştinţele lui, aşa cum mulţi bărbaţi cu mai puţină educaţie şi mai puţin rafinaţi ar fi făcut în compania cuiva care era de presupus că le avea pe amândouă. De la Daniel, aflară că doi fraţi din Carolina de Nord concepuseră un planor care putea transporta un om şi plănuiau să-l testeze în curând pentru a-şi dovedi teoria că omul putea zbura controlând un aparat care sfida gravitaţia.

— Sunt convins că vor reuşi, zisese Daniel. Poate că nu se va întâmpla chiar acum, dar sunt convins că, la un moment dat, vom vedea maşinării zburătoare conduse de oameni.

Samantha îşi ţinuse respiraţia de teamă că Sloan avea să-l ridiculizeze din pricina acelei idei, însă el se aplecase interesat spre Daniel.

— Şi când va avea loc acest test?

— Cândva în octombrie, într-o localitate din Carolina de Nord numită Kitty Hawk. Fraţii Wright, Orville şi Wilbur, studiază de ani întregi ideea unui aparat de zbor.

— Va trebui să urmărim ce vor face, rostise Sloan. Un aparat de zbor controlat de om ar fi interesant. Cum de le-a venit fraţilor ideea de a face aşa ceva?

Daniel începu să povestească istoria încercărilor celor doi fraţi de a ridica un aparat în aer, cum observaseră zborul şorecarilor, iar apoi concepuseră zmeie care să simuleze mişcările aripilor păsărilor – planarea, înălţarea, virarea, fâlfâitul – în funcţie de curenţii care le permiteau să rămână în aer. Astfel, reuşiseră să creeze un sistem care să permită controlul aripilor aparatului. Samantha nu putuse urmări explicaţiile aeronautice ale lui Daniel, fiind distrasă de grijile în privinţa sorţii fermei, însă, încântate că bărbaţii lor se înţelegeau, ea şi Billie June îşi făcuseră cu ochiul pe deasupra lucrurilor pe care le coseau.

Samantha ajunse la pagina unde notase adresa companiei Trevor Waverling. Era ultima trecută în agendă. Deasupra se vedeau vag numele lui Bridget Mahoney şi adresa ei din San Francisco, pe care guma ei nu reuşise să le şteargă complet. Uitase că notase adresa, apoi, după ce aruncase scrisoarea de la Eleanor Brewster, încercase s-o şteargă. Ziua de 14 aprilie i se părea foarte îndepărtată având în vedere câte se întâmplaseră de-atunci. Auzi paşii obosiţi ai lui Sloan urcând scările, apoi suspinul epuizat pe care îl scoase când intră în dormitor, după care se apropie şi o sărută pe gât.

— E plăcut să ating ceva curat şi proaspăt, rosti el.

Nu-i permisese să participe la curăţarea câmpului.

— E treabă de bărbaţi, spusese el, iar Samantha nu-l contrazisese.

Treaba ei şi a surorilor lui Sloan fusese hrănirea zilnică şi permanentă a viţeilor orfani. Consuelei şi personalului casei li se îngăduise să rămână cu familiile lor până înceta ploaia, iar treburile casei fuseseră preluate de femei. Samantha întinse mâna şi trase în jos capul lui, pentru a-şi lipi obrazul de al lui. Mirosea a noroi şi a ploaie.

— Cui îi scrii? întrebă el.

Samantha îi spuse, iar el zise:

— E foarte trist, dar, de data asta, eu am o veste

bună.

— În sfârşit! Ce anume?

Sloan îşi descheie cămaşa.

— Astăzi, am vorbit cu Wayne. Băieţii lui Neal l-au găsit pe Saved. Ghici unde!

— Habar n-am, rosti Samantha uşurată, fiindcă îşi imaginase ce era mai rău.

— Probabil că, la primul tunet, flăcăul probabil că a întors coada fermei şi şi-a găsit un culcuş confortabil în unul dintre hambarele cu fân. L-au găsit teafăr şi uscat. A avut la dispoziţie hrană pe săturate.

Samantha râse.

— E genul lui să facă aşa ceva, năzdrăvan mare şi răsfăţat. L-ai întrebat pe Wayne ce face tata?

— Îşi face griji, ca toată lumea. Pagubele lor sunt mult mai mari decât au crezut iniţial, iubito. Neal a ajuns să conteze cu adevărat pe faptul că acel foraj va produce petrol.

Tonul vocii lui Sloan îi spuse Samanthei să se pregătească pentru veşti şi mai proaste decât ale lor la întâlnirea de a doua zi cu tatăl ei – prima dată când putea să-i viziteze de la începutul furtunii. Drumul dintre ferme fusese prea ud şi noroios pentru a fi sigur, iar ea avusese treabă la Triple S. Cel puţin, banii din bancă puteau să acopere pierderile fermei, însă aveau să rămână fără economii, iar Las Tres Lomas urma să ajungă din nou la hotarul nesigur dintre prosperitate şi sărăcie, situaţie pe care tatăl ei o detesta.

După ce îşi scoase hainele murdare, Sloan o trase uşurel de coada lungă ce cobora pe spinarea ei.

— Mă duc să mă bag în cadă. Dacă ai chef, nu m-ar deranja să mă speli pe spate.

Samantha zise ceva despre un porc zburător şi scrise pe plicul destinat lui Nathan Holloway adresa de la Waverling Tools. Poate că, a doua zi, unul dintre băieţi o va putea duce la poşta din Fort Worth. Puse la loc capacul călimării şi băgă în sertar tocul şi hârtia. Era vremea să-şi ajute cumnatele să pregătească cina. Samantha dădu să

închidă agenda, dar urmele numelui lui Bridget Mahoney îi atrase atenţia. Samantha se gândi la Rebecca şi la cât de neaşteptată fusese moartea ei. Nu era exclus să fi existat lucruri pe care familia dorise să i le spună sau să le facă pentru ea, dar amânase gândindu-se că, fiind atât de mică, aveau vreme de vorbe şi de fapte şi a doua zi. Oare regretau ocaziile pe care le rataseră? Samantha simţi cum i se strânge gâtul. Moaşa era ultima legătură pe care o va avea vreodată cu adevărul despre naşterea ei. Oare mai trăia femeia aceea? Era în vârstă acum. Oare mai locuia în San Francisco la adresa primită de ea sau se mutase? Sau viaţa lui Bridget Mahoney se sfârşise? Oare avea Samantha să regrete într-o zi că lăsase să-i scape ocazia de a lua legătura cu moaşa atunci când ar fi putut s-o facă?

Îmboldită de sentimentul că trebuia să se grăbească, scoase din nou tocul şi hârtia. Acum, îi putea scrie femeii fără a se teme că scrisoarea de răspuns ar putea fi interceptată de tatăl sau de mama ei. Scrisoarea de la Bridget Mahoney avea să fie pusă în cutia poştală a familiei Singleton, nu in a Gordonilor sau să fie livrată acasă la mama ei. Nu era nevoie ca părinţii ei să afle vreodată de corespondenţa ei cu femeia care ajutase la naşterea sa. De fapt, ce şanse erau ca scrisoarea ei să-i parvină acelei femei? Sau ca ea să-i răspundă? Rapid, înainte de a se răzgândi, Samantha scoase capacul călimării şi băgă vârful peniţei în lichidul negru. „Dragă doamnă Mahoney”, începu ea.

Tocmai terminase de scris şi de împăturit scrisoarea când auzi lovituri de ciocan în coridor. Sloan ieşi din baie cu apa picurând de pe el şi legându-şi un prosop în jurul taliei.

— Ce naiba e cu zgomotul ăsta?

Samantha termină de lins marginea clapetei plicului, apoi rosti nepăsătoare:

— O, e doar Daniel, care înlocuieşte usciorul de la dulapul cu decoraţiuni pentru Crăciun. Acum, poate că vom reuşi să-l deschidem fără să folosim un levier.

— Poftim?

Înainte ca Samantha să-i observe furia, Sloan

deschise cu o smucitură uşa dormitorului şi se repezi desculţ în coridor, strigând:

— Lane, ce dracu' crezi că faci?

Samantha auzi răspunsul calm al lui Daniel:

— Ce ţi se pare că fac?

Samantha ieşi repede pentru a detensiona situaţia înainte de a scăpa de sub control. Ce Dumnezeu îl apucase pe Sloan? Străbătu rapid coridorul şi văzu că şi Billie June ieşise din camera ei, având pe chip o expresie uimită. Millie May se apucase deja să pregătească cina, însă Samantha fu sigură că, şi din bucătărie, îl auzise pe fratele ei ţipând a scandal. Când Samantha ajunse lângă ei, cei doi bărbaţi arătau de parcă erau gata să se ia la bătaie.

— Cine ţi-a dat voie să repari uşa aia? vru Sloan să ştie.

Cu ciocanul în mână, Daniel se îndepărtă de dulap.

— Soţia ta. Este pe lista de reparaţii primită de la ea.

Cu faţa crispată şi furioasă, Billie June îşi puse mâinile în şolduri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sloan! rosti ea. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Daniel, nu să te iei de el. Uşa aia trebuia reparată de ani întregi, treabă pentru care *tu* n-ai avut niciodată timp! Şi ce cauţi aici doar cu un prosop pe tine?

Millie May apăruse la baza scărilor.

— Ce se petrece acolo? strigă ea.

Samantha se uită urât la Sloan.

— Da, Sloan, ce se petrece?

Sloan arătă brusc ca un om doborât de un pumn care fusese trezit de nişte apă rece ce îi fusese aruncată pe faţă. Clătină buimac din cap.

— Îmi… îmi pare rău, spuse el. Am… reacţionat exagerat.

— Mai mult decât exagerat, se răsti Billie June.

— Din cauză că… Billie June, ştii că avem acolo îngerul pe care mama mi l-a făcut pentru Crăciun, plus… alte lucruri fragile. M-am temut să s-ar putea sparge din pricina ciocănitului. Îmi… îmi cer scuze, Daniel! Sloan

întinse mâna spre el. Îţi… mulţumesc că ai reparat uşa. A fost… foarte amabil din partea ta.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, rosti Daniel strângând mâna lui Sloan. Doar am reparat usciorul. Nu cred că ciocănitul a afectat lucrurile mamei tale.

— Dar ai terminat, nu?

— Da, am terminat.

— Atunci, asta este. Pentru confirmare, Sloan deschise şi închise demonstrativ uşa. Mergea uşor în ambele sensuri, fără a se bloca sau a scârţâi. Foarte bine! Ai făcut o treabă excelentă! Acum, hai să coborâm şi să bem ceva înainte de cină, vrei?

— N-am nimic împotrivă, dar… ăăă, aşa?

Daniel se uită semnificativ la prosop. Sloan îşi coborî privirea.

— Corect. Atunci, rămâne pe mai târziu.

Cu demnitate stânjenită, porni lipăind prin coridor, lăsând urme ude în urma sa şi fără a-i adresa un cuvânt sau o privire lui Millie May, care ajunsese în capul scărilor. Aceasta se uită mirată după el.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă ea pe cei trei aflaţi lângă dulap.

Billie June îi explică, iar Samantha spuse:

— Ce-i cu acel înger? Nu-mi amintesc să-l fi văzut în bradul vostru de Crăciun?

— Pentru că nu l-am mai scos de ani în şir din dulap. Este făcut din papier mâché şi probabil că aproape s-a dezintegrat deja. Mama l-a făcut pentru Sloan, băieţelul ei, în ultimul ei an de viaţă, când el avea 4 ani. E foarte special pentru el.

— Aş putea să-l văd înainte de a se dezintegra complet?

— Desigur, rosti Millie May. Oricum, va trebui să fac curat în acest dulap şi să vedem ce putem păstra şi ce este de aruncat în caz că… Vocea i se stinse, iar tăcerea se aşternu, semnificaţia acelui „în caz că” fiind apăsătoare. Millie May spuse: Vom sorta lucrurile mâine-dimineaţă, după ce hrănim viţeii. Cine ştie ce mai e acolo? Se uită la

Daniel. A fost foarte amabil din partea ta să repari usciorul, Daniel, îţi mulţumesc tare mult!

— Cu plăcere, zise Daniel aruncând o privire gânditoare către dulap înainte de a-şi strânge sculele.

Capitolul 71

În salonul mare, unde se adunară cu toţii după o cină aproape complet tăcută, atmosfera posomorâtă pricinuită de griji, tristeţe şi stânjeneala scenei petrecute în faţa dulapului cu decoraţiuni de Crăciun fu luminată de o neaşteptată rază de soare care se strecură în cameră înainte să fie stinsă rapid de căderea nopţii. Billie June îşi sprijini capul de spătarul înalt al fotoliului şi închise ochii. Cearcăne maronii se vedeau sub ei. Era evident că se simţea mai afectată decât ceilalţi de ameninţarea că ferma avea să fie executată silit.

— O, slavă Domnului! Sper că raza aia de soare înseamnă că ploaia s-a sfârşit în cele din urmă, rosti ea suspinând uşurată.

— N-aş fi crezut că voi spune vreodată aşa ceva despre ploaie, dar şi eu sper acelaşi lucru, zise Samantha.

După ce vorbi la telefon cu Trevor Waverling, Daniel intră în salon.

— Ai ratat promisiunea unui mâine însorit, Daniel, rosti Billie June.

— De asta m-a sunat şeful meu. Prognoza meteo anunţă sfârşitul ploii, iar mâine trebuie să mă duc la locul unde vom fora şi să-l anunţ în ce stare este terenul. Dacă voi considera că pământul se va usca suficient până luni, echipa poate începe montarea platformei pentru instalaţia de foraj. Îşi împreună mâinile şi le strânse ca un boxer victorios în faţa unei mulţimi care ovaţiona. Cu cât vom pune mai repede în funcţiune instalaţia, cu atât mai bine.

Semnificaţia cuvintelor lui era clară. Cu cât puţul începea să producă mai repede, cu atât mai repede era

posibil ca grijile lor financiare să dispară, însă încercarea lui de a le inspira puţină încredere dădu greş. Nici cea mai vagă speranţă nu apăru pe chipurile celor din salon. Tolănit în adâncul lui fotoliu personal, doborât de o tristeţe copleşitoare, Sloan fu surprins că lui Daniel îi păsa dacă Triple S supravieţuia sau nu, însă recunoscu că Daniel îl surprinsese în multe privinţe. De pildă, în legătură cu acel fotoliu. Sloan se aşteptase ca, din pură insolenţă, parvenitul să pună stăpânire pe el, precum şi să se servească fără permisiune din trabucurile lui scumpe – de fapt, doar să încerce –, însă el nu făcuse niciunul dintre aceste lucruri. De asemenea, Sloan anticipase că, pentru a se lăuda cu intimitatea dintre el şi Billie June, Daniel avea să se poarte cu sora lui ca un cowboy excitat care îşi permitea prea multe libertăţi cu o prostituată dintr-un saloon, dar se înşelase şi în această privinţă. În prezenţa celor din casă, Daniel nu arăta faţă de Billie June decât un respect politicos. Iar Sloan trebuia să admită că nu ştia ce s-ar fi făcut Triple S în ultimele zile fără ajutorul şi priceperea lui Daniel.

Însă era posibil ca totul să nu fie decât un vicleşug. Putea fi un plan pentru a-l distruge pe domnul Mare şi Tare făcându-l să uite de ameninţarea că avea să-l distrugă. Sloan îşi masă obosit fruntea. Era posibil ca furtuna să fi reuşit asta pentru Daniel. Noble Rutherford avea să-şi ceară toţi banii, o sumă imposibil de returnat în clipa aceea. Sloan nu se putea aştepta la păsuire, la milă. Făcuse o înţelegere cu bancherul că îi va înapoia împrumutul, plus dobânda în rate plătibile trimestrial. Dacă venitul fermei era neîndestulător într-o lună, în următoarea avea să se compenseze, iar media la sfârşitul a trei luni era suficientă, însă în acel trimestru, pierzând atât de multe vite şi având cheltuieli neaşteptate pentru cele rămase, nu urma să aibă suficienţi bani decât dacă renunţa la jumătate din forţa de muncă, ceea ce era o pastilă foarte amară de înghiţit. Unii dintre oameni lucraseră pentru tatăl lui, iar acea măsură doar ar fi amânat inevitabilul. El neavând răgaz să-şi revină financiar, tatăl lui Anne avea să-i ceară toţi banii înapoi,

ceea ce ar fi însemnat că Triple S urma să ajungă în posesia băncii.

Sloan îşi blestemă graba de a cumpăra deodată atât de multe animale de prăsilă din import. Fusese o gravă greşeală de judecată.

Transportul costase enorm, însă momentul şi preţul vitelor păruseră potrivite. Acum, din cauza prostiei de a o folosi drept garanţie pentru împrumut, era pe punctul de a pierde ferma care fusese a familiei lui vreme de 70 de ani. Tatăl lui avea să se răsucească în mormânt. Următoarea rată trebuia plătită la 1 octombrie, dar ar fi fost un miracol dacă reuşea să strângă acei bani până atunci. A doua zi, trebuia să-i spună tot adevărul Samanthei, iar apoi, surorilor lui. Durerea şi ruşinea îi copleşeau sufletul. El şi Samantha aveau să trebuiască a locui la ferma Las Tres Lomas. Avea să lucreze pentru Neal Gordon, indiferent de condiţiile puse de acesta în privinţa parteneriatului lor. Oricât de mult ţineau unul la altul, o corabie nu putea avea doi căpitani, mai ales dacă unul o scufundase pe a lui.

Totuşi, problema imediată era să scape de fosila aia afurisită înainte ca femeile să se apuce să facă ordine în dulap. Dacă nu o lua de-acolo, era posibil s-o piardă şi pe Samantha. Aproape că îşi înghiţise furculiţa când pomeniseră de intenţia lor, la cină. De ce naiba făcuse atâta caz de uşa aia? Oboseala, anxietatea şi lipsa somnului îl făcuseră să-şi piardă controlul. Dacă vicleanul de Daniel bănuise că în spatele acelei uşi era ascuns ceva ce Sloan nu dorea ca el să descopere, acum putea fi sigur. Sloan spera că îi crezuse povestea despre înger, dar, pentru a fi sigur, în noaptea aceea, după ce toată lumea adormea, avea să ia craniul de-acolo. Însă existau câteva dificultăţi. Trebuia să se dea cumva jos din pat fără a o trezi pe Samantha, să ia craniul din dulap fără a-l alerta pe Daniel, a cărui cameră era vizavi, să coboare la parter fără ca scările să scârţâie, iar apoi unde naiba să ascundă craniul după ce îl lua de-acolo?

*

Daniel Lane zăcea treaz în pat. Îşi dorea să fie alături de Billie June pentru simplul fapt că voia să vegheze asupra ei. Îi era dor de ea. Îşi făcea griji din pricina ei. Posibilitatea de a pierde ferma o afecta mai mult decât pe ceilalţi. Mânca foarte puţin şi devenise foarte tăcută şi gânditoare. În seara aceea, remarcase că pe obraz începea să i se formeze un rid, dar, în loc să simtă repulsie, îşi dori să i-l poată mângâia cu un deget. Ea avea 35 de ani, era cu 5 ani mai în vârstă decât el, însă uneori el se gândea că, dacă ar fi fost mai tânără, ar fi fost prea tânără pentru el. Era inteligentă, sensibilă şi sigură de sine, însă în anumite privinţe – unele inocente, care lui îi erau străini – era ca un copil. Încă credea în minuni, simţea bucuria, avea credinţă, încredere, putea iubi. El scăpase cu mult timp în urmă de acele primejdii care puteau împiedica supravieţuirea, astupându-le în adâncul inimii aşa cum se cimentează gura unui puţ pentru siguranţă. Dar Billie June, mai curajoasă decât el, acceptase slăbiciunile inimii, deşi înţelegea pe deplin cât de primejdioase erau, le îngăduise când se îndrăgostise de el.

Daniel îşi aranjă pernele la spate şi se sprijini de tăblia patului, aşteptând să audă bătăile ceasului de la parter. Cât de curând, Sloan Singleton avea să deschidă uşa dulapului din coridor. Craniul se afla acolo, dovada care ar fi susţinut argumentele soţiei lui împotriva forării. Daniel era sigur de asta. Era aproape inimaginabil de crezut că Sloan Singleton ar fi păstrat acel craniu – ce rost ar fi avut? –, dar, indiferent de motiv, era un lucru bun că scăpa de el. Dacă Samantha ar da de el a doua zi… Dumnezeule mare, era un soi de trădare care ar fi putut pune capăt căsniciei lor!

Daniel nu dorea asta pentru niciunul din ei. Vedea clar că Sloan o iubea sincer pe soţia lui, că era nebun după ea. Daniel ajunsese să-l cunoască mai bine pe fermier şi – chiar neluând în considerare sentimentele lui faţă de Samantha – ajunsese la concluzia că nu părea genul lipsit de moralitate care să distrugă dovada existenţei unui cimitir al dinozaurilor pentru a se asigura că avea să se foreze la

ferma Las Tres Lomas. Acum, Daniel era dispus să creadă că Sloan avusese un motiv mai bun pentru care luase craniul decât cel de care îl acuzase, dar oare Samantha l-ar crede pe cel mai evident şi mai lipsit de scrupule? Depindea de încrederea pe care o aveau unul în altul, însă Daniel avea o experienţă temeinică în privinţa fragilităţii încrederii şi nu dorea să fie implicat în distrugerea unei căsnicii reuşite. Domnul Mare şi Tare putea sta liniştit. Daniel Lane nu avea nicio intenţie să-l divulge soţiei.

Daniel mai ajunsese la o concluzie şocantă. Nu dorea ferma lui Sloan Singleton. Dumnezeule, chiar n-o voia! Cu patru zile în urmă, sosise la Triple S încă obsedat de faptul că smulgerea fermei din mâinile domnului Mare şi Tare era misiunea vieţii lui, indiferent cât de imposibil era acel vis. Nimic nu era imposibil dacă aveai destulă ură şi voinţă pentru a-l face să devină realitate. Se desfăta imaginându-şi că îi luase ferma lui Sloan, că purta pintenii, că îi călărea marele armăsar pe miile de acri care îi aparţinuseră cândva. În întunericul din cameră, Daniel simţi cum se înroşeşte din pricina infantilismului ideii.

Daniel nu mai dădea doi bani pe acea răzbunare. Ce pierdere de timp şi energie! Şi pentru ce? Creşterea vitelor trebuia să-ţi fie în sânge pentru a fi rentabilă, sau a nu fi, iar acea săptămână de muncă grea şi chin nesfârşit îi dovedise că, în mod al naibii de cert, în al lui nu era. Sloan Singleton n-avea decât să-şi păstreze ferma Triple S, cu binecuvântarea lui şi fără nicio ameninţare din partea sa, cu toate că era posibil să nu-i mai aparţină mult timp, iar tragedia acelui fapt o sfâşia pe Billie June, acela fiind principalul motiv – trebuia să recunoască – pentru care obsesia lui îşi pierduse elanul.

Un foşnet slab, care se auzi din coridor, îl făcu pe Daniel să se ridice în şezut. Dacă nu l-ar fi aşteptat, nu l-ar fi auzit. Îşi aţinti privirea asupra micului spaţiu gol de la baza uşii şi văzu că o umbră trecu prin lumina aruncată de un sfeşnic de pe peretele coridorului. Daniel îşi coborî picioarele din pat, se apropie tiptil de uşă şi îşi lipi urechea de ea. Era o linişte deplină, însă Daniel aproape că simţi

prezenţa umană aflată dincolo de lemn. Sloan se oprise la uşă pentru a asculta ce se întâmpla în camera lui Daniel. Daniel îşi ţinu răsuflarea. După câteva secunde, umbra se îndepărtă. Daniel rezistă dorinţei de a-şi confirma bănuiala, fiindcă, dacă Sloan era cel care umbla în dulap, chiar şi cel mai mic zgomot l-ar fi făcut să tresară. Ar fi putut să scape din mână ceva – probabil, craniul – care să cadă pe duşumea şi să se spargă, iar atunci s-ar fi dezlănţuit iadul. Se gândi că Sloan ascunsese fosila într-un loc din dulap unde să nu fie la îndemâna fetelor. După estimările lui Daniel, Sloan avea să plece în mai puţin de un minut. După alte trei, Daniel întredeschise uşa foarte puţin şi zări lumina sfeşnicului reflectându-se în părul blond al lui Sloan, care cobora grăbit scările, având în mână o bocceluţă.

„Bravo, băiete!” se gândi Daniel. Scăpase măcar de una dintre grijile care îi chinuiau mintea.

Vineri, cerul se înseninã, iar soarele apăru şi îşi revărsă lumina pe păşunile ude ale fermelor Las Tres Lomas şi Triple S, devenind tot mai fierbinte pe măsură ce ziua trecea. Părea ca şi cum ar fi fost vară din nou. Niciun nor nu se zărea la orizont, promiţând o zvântare rapidă a pământului datorită temperaturilor ridicate, aşa cum nu mai fuseseră niciodată în centrul Texasului în acea perioadă a anului. În ciuda muncii grele care îi aştepta, proprietarii şi lucrătorii de la ambele ferme chiuiră de bucurie şi uşurare. Se aşteptaseră să urmeze zile reci şi umede după plecarea ploii către vecinii din Nord, ceea ce ar fi însemnat ca pământul să se usuce într-o perioadă mult mai îndelungată.

Daniel se întoarse mai puţin entuziasmat de la locul de forare.

— Se pare că abia săptămâna viitoare terenul acela se va usca suficient pentru a ne putea apuca de lucru, îi spuse şefului său şi se simţi abătut când acesta îi ceru să se întoarcă în Dallas, iar luni, să fie la planşeta lui de proiectare.

Apoi fu şi mai dezamăgit când Billie June îi zise că nu avea să se întoarcă împreună cu el. Nu avu niciun argument pentru a-i contesta decizia.

— Locul meu e aici, îi spuse ea lui Daniel. Trebuie să-mi ajut fratele şi sora să pregătească golirea casei.

În după-amiaza aceea, cu Samantha, Billie June şi Daniel lângă ea, Millie May scoase cu grijă din dulapul cu decoraţiuni un obiect învelit în hârtie, care, după ce aceasta fu îndepărtată, se dovedi a fi un mic înger din papier mâché. O tăcere respectuoasă însoţi dezvăluirea deosebitului personaj din Vestul Sălbatic. O pălărie de cowboy de dimensiuni liliputane era pusă într-o rână pe mica aură, o minusculă bandană îi era legată la gât, iar un lasou miniatural atârna de o aripă.

— Avea şi cizmuliţe, dar s-au dezintegrat cu mult timp în urmă, le explică Billie June cu vocea strangulată din pricina tristeţii că nu aveau să mai sărbătorească alte Crăciunuri în casa aceea.

În dimineaţa aceea, Sloan îşi chemase soţia şi surorile în birou. Intraseră acolo cu ochii goi, dar uscaţi. Ieşiseră plângând, iar Daniel simţi o greutate stranie în piept.

Capitolul 72

Joi, 20 septembrie, Nathan apăru la uşa groasă şi cu balamale din fier a casei principale de la ferma Las Tres Lomas însoţit de Zak şi de Todd Baker. Merseseră cu trenul până la Fort Worth, iar acolo închiriaseră un cal şi o căruţă în care descărcaseră dintr-un vagon echipamentul necesar pentru cartarea terenului de la Windy Bluff unde avea să fie amplasată instalaţia de foraj. Un mesaj telefonic fusese primit la Triple S, pentru ca Neal să fie anunţat despre sosirea lor, iar Samantha se decisese să-i întâmpine.

Todd fu evident surprins, deoarece se aşteptase ca Neal Gordon să le deschidă uşa. Pe un ton oficial, pentru a-şi ascunde stânjeneala din pricina răcelii care apăruse între ei, anunţă:

— Am venit să ne apucăm de treabă, Sam. Ne vom

duce să ne facem tabăra la Windy Bluff.

— Sper că nu înainte de a bea o cafea şi a mânca unul dintre cornurile cu scorţişoară ale Silbiei, spuse ea adresându-i invitaţia lui Nathan.

— Ei bine, nu ştiu dacă avem timp, zise Todd. Deja avem o întârziere de unsprezece zile.

— Ah, Todd, e normal să apară întârzieri când se întâmplă nişte lucruri mărunte precum un deces în familia patronului tău şi un uragan, rosti cu acreală Samantha. În aceste condiţii, cu siguranţă că o întârziere de o jumătate de oră pentru o cafea şi nişte cornuri nu are mare importanţă.

Nathan îşi drese diplomatic glasul şi îşi scoase pălăria.

— Sună foarte tentant, Samantha. A fost o dimineaţă lungă. Acceptăm cu plăcere, nu-i aşa, Todd?

— Presupun, zise Todd.

— Atunci, intraţi în casă, îi invită Samantha. Şi tu, Zak!

Bărbaţii şi scuturară noroiul uscat de pe cizme şi o urmară în salon.

— Îţi mulţumesc pentru biletul plin de compasiune, îi spuse Nathan Samanthei. A însemnat mult pentru bunica şi mai ales pentru tata. L-a citit de mai multe ori.

— Ar fi o prostie să întreb cum se simt? rosti Samantha conducându-i spre fotolii şi canapea.

— Deloc. Se simt mai bine decât ar fi fost de aşteptat, zise Nathan. Tragedia i-a apropiat şi găsesc alinare unul la celălalt.

— Dar tu? Tu cum te simţi, Nathan? întrebă Samantha cu blândeţe.

— Mie şi lui Zak ne este dor de ea. Îşi coborî privirea spre câine. Asta-i motivul pentru care l-am luat cu mine. Este… pierdut fără ea, iar eu n-am putut să plec şi să-l las acolo.

— Fireşte că nu, rosti Samantha mângâind capul câinelui. Luaţi loc, iar eu mă duc s-o anunţ pe Silbia că aţi sosit.

Băuseră câte o cană cu cafea, iar Todd se ospătase

serios din cornurile cu scorţişoară până să sosească Neal, chemat de Silbia, care îl adusese din hambar, după ce îi servise pe oaspeţi.

— Trebuia să vii după mine în clipa în care au apărut, nicio secundă mai târziu, îi reproşase Neal menajerei.

— Scuze, *patrón!* Nu mi s-a părut nimic rău în a-i servi pe oaspeţi mai întâi.

„Ei bine, mie mi se pare”, se gândi Neal iritat, enervarea lui apărând din momentul în care Samantha insistase să-i întâmpine ea pe cei doi. Sperase că va putea să împiedice conversaţiile inutile dintre Nathan şi fiica lui.

Neal se opri la uşa salonului, când îi văzu pe Samantha şi pe Nathan vorbind încet, cu un câine la picioarele lor. Todd şedea ţeapăn ceva mai departe, exclus, atitudinea lui strigând: „Hai să terminăm cu asta!” Din nou, ca nişte şoareci ce reveneau să se ospăteze dintr-un animal mort de mult, vina începu să frământe conştiinţa lui Neal. Samantha îi spusese de pierderea recent suferită de Nathan, iar Neal văzuse cât de profund o afectase moartea fetiţei. Venise călare la ferma Las Tres Lomas în dimineaţa de după ce aflase – ce bucuros fusese s-o vadă! – şi începuse să plângă aproape imediat după ce începuse să-i povestească tragedia.

— Scumpa mea, zisese el, abia ai cunoscut-o pe copilă. De ce te afectează atât de mult?

— Nu ştiu… Nu-mi dau seama de ce, dar îmi pare atât de rău pentru Nathan şi familia lui de parcă pierderea lor ar fi şi a mea.

Neal se gândise că era normal să simtă asta. Fetiţa aceea era sora ei vitregă, iar Nathan, fratele ei geamăn. Sam şi Nathan se formaseră în acelaşi pântec. Din nou, văzându-i împreună, se întrebă ce mână îi făcuse să se întâlnească acolo, în acea zi. Dacă n-ar fi fost scrisoarea doctorului Tolman sau dacă Samantha n-ar fi ridicat corespondenţa în acea zi, Neal Gordon habar n-ar fi avut că tânărul care şedea în casa lui şi bea cafea cu fiica lui era fratele ei şi că bărbatul care avea să facă forajul de la ferma lui era tatăl ei. N-ar fi suferit zilnic de teama

chinuitoare că Samantha avea să afle şi să-l dispreţuiască pentru că ştiuse şi nu-i spusese. Ce binecuvântare divină ar fi fost ignoranţa! îşi anunţă prezenţa.

Todd sări în picioare, zâmbetul lui zicând: „Un aliat!” Neal strânse mâinile celor doi bărbaţi, cu căldură pe a lui Nathan, cu răceală pe a lui Todd.

— Ei bine, băieţi, sunteţi gata să vă duceţi la Windy Bluff?

— Da, domnule! Abia aşteptăm!

Samantha îi zâmbi lui Nathan şi arătă spre coşul cu cornuri.

— O voi ruga pe Silbia să le împacheteze şi le voi lua cu mine.

Uimit, Neal întrebă:

— Undele vei lua?

Samantha răspunse:

— Merg şi eu. Vreau să văd unde va fi pusă platforma.

— De ce?

— Deoarece doresc să mă asigur că va fi respectată promisiunea de a se fora cât mai departe de locul unde am descoperit craniul dinozaurului, îi explică Samantha. Ai vreo obiecţie?

Neal rosti pe un ton inocent:

— Nici una. Absolut niciuna.

„La naiba!” se gândi el.

*

Daniel era posomorât. Se supărase pe şeful lui. În loc să-l trimită la Triple S, cu Nathan şi Todd, îi ceruse ca, în acea dimineaţă, să însoţească la Beaumont un transport cu instrumente de foraj pentru a înlocui echipamentul pierdut la Spindletop în timpul uraganului. „Pe toţi dracii!” Era despărţit de Billie June de patru zile deja, fiindcă o lăsase acolo duminică, atunci când se întorsese la Dallas. Se minuna de el însuşi. În trecut, s-ar fi bucurat de absenţa ei din oraş. Ar fi fost liber să se bucure de plăceri mai lascive, însă acum nu mai avea chef de ele. Îi era dor de Billie June

şi de serile petrecute în faţa şemineului din salonul familiei Singleton. Casa ei îi oferise unica ocazie din viaţa lui de până atunci de a afla cum era să ai o familie şi un cămin, în plus, Billie June păruse a nu se simţi bine, iar el era îngrijorat din pricina ei. Îi telefonase în fiecare zi şi o încurajase să se ducă la un doctor, însă ea îl asigurase că nu era nimic în neregulă cu sănătatea ei, doar că era deprimată din pricina viitorului fermei Triple S.

— Nu ştiu ce vom face, unde ne vom duce, spusese ea.

Nenorocirea ca acea fermă străveche, locul unde se născuse Billie June, să-i fie luată familiei începuse să-l frământe rău. Singleton mai avea nouă zile în care să strângă banii, iar dacă nu reuşea, ferma Triple S era pierdută. El şi familia lui practic aveau să ajungă pe străzi. El şi Samantha se puteau muta în casa de la ferma Las Tres Lomas – pe bătrânul Gordon l-ar fi încântat asta! –, dar unde aveau să se ducă Millie May şi Billie June? Ce avea să se întâmple cu lucrurile din casă, cu comorile familiei lor?

Aşadar, prea întristat ca să se ducă în apartamentul lui gol, în ultimele trei seri lucrase până târziu la planşeta de proiectare, pentru a definitiva capătul de erupţie, dispozitivul care regla debitul petrolului ce ţâşnea din pământ. Patentul fusese acordat deja, iar el spera că dispozitivul avea să se fabrice la timp pentru a fi folosit la sonda de la Windy Bluff. Dacă da, Samantha avea să fie încântată. Daniel era la fel de convins ca Todd că acolo exista un mare zăcământ de petrol.

În vreme ce aranja lucrurile pe planşetă înainte de a pleca acasă pentru a-şi face bagajul, privirea lui Daniel căzu pe desenele sale. O idee îi veni brusc, ca o lovitură de ciocan. Se uită la schiţa capătului de erupţie şi simţi cum o bucurie pură îl străbătu ca un curent electric. „Pe toţi dracii!” Credea că tocmai găsise o cale de a salva Triple S! Ieşi din atelier şi se îndreptă grăbit spre biroul şefului său.

*

În acea după-amiază, o cutie pentru conserva de fasole verde fu livrată curatorului de la Muzeul Naţional de Istorie Naturală din New York. Nu exista nicio adresă de retur. Curatorul deschise cutia şi scoase un obiect învelit în prosoape, pe care îl studie cu gura căscată de surprindere. Era o fosilă pe care o identifică imediat ca fiind botul şi maxilarul unui dinozaur.

— De unde a venit asta? îl întrebă el pe angajatul care i-l pusese pe birou.

— N-aş putea să vă spun, domnule, răspunse acesta, dar este o descoperire rară, nu-i aşa?

*

În San Francisco, California, pe Canal Street 505, poştaşul băgă corespondenţa locatarilor prin fanta cutiei poştale şi, intenţionat, lăsă capacul să se trântească cu putere. Zgomotul fu suficient pentru a o trezi pe văduva de alături din somnul de după-amiază, însă era obişnuită cu asta. Poştaşul simţi miros de fursecuri abia scoase din cuptor. Se opri înainte de a coborî scările, chipurile pentru a sorta scrisorile pe care urma să le livreze altor case de pe stradă. Imediat, auzi din casă paşi care se apropiau şi zâmbi. Ca de obicei, strategia lui dăduse rezultate. Stăpâna casei deschise uşa.

— Bună ziua, domnule Kilburn, îl salută ea, modul cum rosti „r”-ul dezvăluindu-i originea irlandeză. Aţi venit la ţanc pentru fursecurile mele cu ciocolată, preferatele domnului Mahoney.

Bridget Mahoney pomenea mereu numele soţului ei când îi oferea trataţii poştaşului, pentru ca acesta să nu uite că era o femeie măritată. O dată la două zile, la acea oră a după-amiezii, făcea fursecuri sau prăjituri, iar poştaşul avea grijă să livreze corespondenţa imediat după ce tava era scoasă din cuptor.

— O, nu vreau să vă deranjez, obiectă el, ca de obicei.

— Aiurea! Aşteptaţi aici, să vă aduc câteva.

— Atunci, daţi-mi voie să vă scot corespondenţa din

cutie, spuse poştaşul, ca întotdeauna. N-am vrea să vă zgâriaţi mâna în metalul ăla, nu-i aşa?

Când doamna Mahoney se întoarse, făcură schimb de daruri.

— Văd că aveţi o scrisoare din Texas, datată 13 septembrie, cu şapte zile în urmă, rosti poştaşul şi muşcă dintr-un fursec. E uimitor că a ajuns, având în vedere distrugerile suferite de sistemul feroviar din cauza uraganului.

— Nu cunosc pe nimeni în Texas care să-mi scrie, spuse gânditoare Bridget Mahoney uitându-se la adresa expeditorului.

— Aş zice că scrisul e frumos. Ei bine, mă duc la treaba mea, spuse poştaşul. Mulţumesc pentru fursecuri. Sunt delicioase, ca întotdeauna.

Bridget nu băgă în seamă complimentul. Cu atenţia în continuare îndreptată asupra adresei expeditorului, se aşeză pe leagănul de pe veranda căsuţei cu etaj, de care se mândrea şi care fusese cumpărată din câştigurile obţinute de bărbatul ei din afacerea cu feribotul, începută când soţii Mahoney veniseră în San Francisco, în 1885.

Poştaşul tocmai urca scările spre veranda casei văduvei, aflată alături, când o auzi pe doamna Mahoney ţipând:

— Fie Cerul binecuvântat!

Capitolul 73

Era sfârşitul unei zile lungi. Scurta reapariţie a verii se isprăvise. Soarele îşi retrase căldura şi începu să coboare pe cer, ameninţând că a doua zi avea să aducă toamna rece şi vântoasă. Niciunul dintre cei care plecaseră dimineaţă spre locul forajului – Samantha, Neal, Nathan, Todd – nu făcuse pauză pentru a mânca sau a se odihni. În primul rând, descărcaseră din căruţă echipamentul necesar pentru începerea forării, apoi cei de la Waverling Tools se apucaseră să marcheze locurile pentru batal, latrine şi

şanţul pentru conducta până la izvor.

Samantha urmărise cu îngrijorare alegerea amplasamentelor pentru rezervoarele de stocare a petrolului, a motorului cu abur portabil şi a cazanului, pentru drumul de acces şi tabăra echipei, uneori exprimându-şi părerea că alte locuri ar fi mai bune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sam, lasă-i pe oameni să-şi facă treaba! se plânse Neal.

— Tati, nu mă amestec în treaba lor. Mă asigur că respectă clauza din contract care stipulează că trebuie să ne menajeze pământul cât mai mult posibil.

Samantha dorise să afle totul despre operaţiunile de forare, de la săparea găurii în care avea să fie instalată turla (din câte înţelesese, mai întâi avea să fie cimentată, ceea ce se numea „ancoraj de suprafaţă”) până la funcţionarea fiecărei părţi a maşinăriei folosite pentru a penetra scoarţa Pământului în vederea extracţiei petrolului. Niciun termen necunoscut folosit de Nathan şi Todd nu scăpase fără ca ea să ceară a-i fi explicat.

— Ce este o placă de acoperire?

— Este o placă de un metru şi jumătate lungime trasă de două animale de povară pentru a aduce pământul peste o conductă pusă într-un şanţ.

— Ce înseamnă „prima sapă”?

— Prima dată când sapa intră în pământ. Cu alte cuvinte, ziua când începe efectiv forarea.

În cele din urmă, încheiară treaba pe ziua aceea.

— Ar fi cazul să instalăm corturile, îi strigă Nathan lui Todd.

— Imediat, răspunse Todd.

Aflată în apropiere, Samantha auzi schimbul de cuvinte.

— Nathan, e prea târziu ca să mai instalaţi corturile în seara asta. Tu şi Todd puteţi sta la Triple S. Avem destul loc şi pentru voi, şi pentru Zak.

Ochii lui Nathan se îndreptară spre Todd, care studia perimetrul de 100 de metri pătraţi împrejmuit cu sârmă, unde avea să fie pusă platforma care urma să susţină turla

sondei. Nathan nu pomenise nimănui de suspiciunile sale că Todd era responsabil pentru furtul fosilei găsite de Samantha şi nici nu avea de gând s-o facă dacă geologul nu-i dădea încă un motiv. Todd nu mai era în relaţii foarte bune cu şeful lui, deoarece acesta se îndoia că aparatul de fotografiat al Samanthei nu ajunsese la sediul din New York al companiei Kodak din vina serviciului poştal american. Aşa că Trevor Waverling avea să fie atent în privinţa lui tot restul perioadei cât Todd va lucra pentru el. Iar schimbarea părerii lui în privinţa faptului că descoperirea Samanthei era craniul unui dinozaur – trădarea ei pentru propriul folos – pusese capăt îndelungatei lor prietenii, ruptură pe care Nathan simţea că geologul o regreta profund. Aşadar, în opinia lui Nathan, se făcuse dreptate într-o oarecare măsură, fără ca intervenţia lui să fie necesară. Totuşi, nu o putea supune pe Samantha neplăcerii companiei lui Todd doar pentru că ea dorea să fie ospitalieră cu el şi Zak. Deschise gura pentru a răspunde, dar Neal i-o luă înainte, cu un „nu!” hotărât, atât de surprinzător de sonor, încât îi atrase atenţia lui Todd.

Cu răbdarea pe cale să i se isprăvească, Neal auzise invitaţia în timp ce se apropia pentru a pune capăt discuţiei dintre Nathan şi fiica lui. Deja exasperat că ea stătuse acolo întreaga zi, în loc să se întoarcă la Triple S, pentru ca el să-şi poată vedea de treburile pe care le avea la fermă, ţipase înainte să apuce a gândi.

— Adică… tocmai veneam să vă invit pe tine şi pe Todd să staţi la mine în noaptea asta, Nathan. M-am simţit al naibii de singur săptămâna trecută, izolat de toată lumea, aşa că mi-ar face plăcere să am companie. Am putea să luăm cina, să bem puţin burbon şi să jucăm cărţi.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Gordon, dar, după cum vedeţi, am câinele cu mine, iar el… ăăă… stă cu mine noaptea.

Neal flutură o mână.

— La naiba, şi el e bine-venit. Nu mă deranjează să am un câine în casă.

Samanthei nu-i veni a crede ce auzise. Tatăl ei

niciodată nu îngăduia câini în casă. În acea dimineaţă, când îl zărise în salon, se temuse că avea să-l dea afară în mod nepoliticos, iar când negociaseră contractul, refuzase cu hotărâre să-i hrănească şi să-i adăpostească pe Nathan, Todd şi Daniel, care formau echipa de supraveghere. Aceste uimitoare şi bruşte schimbări ale părerilor începeau s-o îngrijoreze foarte tare. Todd se apropiase de ei, chipul luminându-i-se la auzul propunerii lui Neal de a înnopta la el, şi rosti nerăbdător:

— Nathan, aş spune că e mult mai bine decât să dormim pe pământul rece şi să mâncăm fasole şi mai rece.

— Atunci, aşa rămâne, zise Neal. Luaţi-vă lucrurile care vă trebuie şi să pornim spre casă.

— Tati, noi te aşteptam la cină în seara asta, spuse Samantha. A trecut ceva vreme de când fetele nu te-au mai văzut.

— Mulţumesc, scumpo, dar ar fi prea târziu ca să mă întorc acasă călare, după aceea. Haideţi, băieţi!

Şi mai uimită, Samantha acceptă obişnuitul sărut pe obraz. Indiferent cât de târziu, tatăl ei nu se temuse niciodată să se întoarcă acasă pe întuneric, de la Triple S.

*

În dimineaţa următoare, îmbrăcat în costumul de duminică cel mai bun, cu picioarele încrucişate şi cu melonul pe genunchi, Daniel aşteptă la recepţie ca Noble Rutherford să-l primească. Îşi curăţase unghiile mai bine decât de obicei (Billie June era obsedată ca unghiile să fie curate) şi era conştient că recepţionera – şi ea atrăgătoare – îl privea admirativ, dar se străduia afectată să nu lase a se vedea. Daniel trebuia să recunoască. Era un tip arătos, opinie cu care majoritatea femeilor erau de acord, ceea ce însă nu părea s-o deranjeze pe Billie June. Oricare altă femeie banală curtată de un bărbat mai tânăr şi atât de atrăgător ca el s-ar fi simţit ameninţată şi nesigură la apariţia unei femei frumoase în preajma iubitului ei, dar nu şi Billie June. Dacă se afla lângă el, lua o revistă şi, fără a fi

nici măcar o clipă neliniştită, o lăsa pe respectiva să-l privească. Sau, în orice caz, nu lăsa să i se vadă neliniştea. Nimeni pe lume nu avea mai multă mândrie decât Billie June, şi tocmai acela era motivul pentru care el se afla acolo.

O sonerie de pe peretele din spatele ei ţârâi.

— Domnul Rutherford vă poate primi acum, îl anunţă recepţionera.

Daniel merse pe urma şoldurilor unduitoare până în luxosul birou al bancherului, copleşitor prin eleganţa lui ostentativă. Ezitând evident, Noble se ridică de la biroul de proporţii gigantice şi îi întinse o mână moale, dar nu se osteni să-şi încheie haina. Întâmpinarea abia civilizată stârni furia lui Daniel. Noble Rutherford era în fruntea listei genului de oameni pe care îi dispreţuia cel mai tare. Cum de putuse crede vreodată că Sloan Singleton era la fel ca el? Noble se aşeză din nou şi îi făcu semn lui Daniel să ia loc.

— Lane, trebuie să spun că sunt uimit. De ce mi-ai cerut o întrevedere particulară? Dacă doreşti un împrumut, sunt sigur că unul dintre funcţionarii mei te poate ajuta.

— Nu mi-ar putea oferi împrumutul pe care îl doresc, domnule Rutherford.

— Oh? Dar ce fel de împrumut doreşti?

— Nu ce fel. Ci al cui.

— Pardon?

— Nu vreau să împrumut bani, ci să răscumpăr unul făcut la această bancă, domnule Rutherford. Este în interesul dumneavoastră să mi-l vindeţi, şi nu e un joc de cuvinte.

Noble Rutherford îl privi surprins pe Daniel.

— Al cui împrumut doreşti să-l răscumperi?

— Al lui Sloan Singleton.

*

În după-amiaza aceea, călare pe un cal închiriat, Daniel se duse la Triple S. Nu se îndreptă spre casa

principală, ci îl întrebă pe unul dintre văcari unde îl putea găsi pe şeful lui. Omul îi spuse că în sala de mese.

Îl găsi pe omul pe care dorise să se răzbune aşezat alături de bucătarul fermei şi bând cafea. Sloan era tras la faţă de îngrijorare şi părea îmbătrânit. Daniel intră fără zgomot în sala de mese şi îl lăsă pe bucătar să-şi termine cuvintele furioase înainte de a-şi anunţa prezenţa. Se părea că bucătarul încă fierbea din pricina unui mister întâmplat cu o săptămână în urmă. Cineva intrase prin efracţie în cămară în timpul nopţii şi luase o cutie de carton în care fuseseră conserve de fasole.

— Cine ar fi putut să fure o cutie, să lase conservele pe podea şi să mă lase fără jumătate din prosoape? se răsti bucătarul. Iniţial, am crezut că acea cutie şi prosoapele au fost luate pentru a face un culcuş pentru nişte pisoi sau căţeluşi, dar nu mai avem aşa ceva de ani în şir. În plus, tot ce ar fi trebuit să facă oricare dintre băieţi ar fi fost să-mi ceară.

— Într-adevăr, e un mister, confirmă Sloan. Se uită peste umăr şi îl văzu pe Daniel în spatele lui. Ce cauţi aici? Billie June a zis că astăzi te duci pe coastă.

— Am avut o treabă în Fort Worth, rosti Daniel chicotind în sinea lui. O treabă care te priveşte. Am putea vorbi în particular?

Sloan se uită la bucătar, care se ridică de la masă şi se îndepărtă.

— Ia loc, Lane! O treabă care mă priveşte? Cum aşa?

— Ei bine, mai întâi citeşte asta, spuse Daniel şi îi dădu lui Sloan un plic din care acesta scoase o foaie de hârtie.

Pe măsură ce citea, gura lui Sloan începu să se caşte încet. Se uită neîncrezător la Daniel.

— Ce-i asta? Scrie că împrumutul meu la Rutherford City Bank a fost achitat integral.

— Aşa este.

— Dar… nu înţeleg. Cum s-a întâmplat? Şi ce legătură ai tu cu această notificare?

— Asta te va lămuri.

Daniel scoase un document legal din alt plic şi îl împinse pe masă spre Sloan. Sloan îl citi şi închise ochii pentru câteva clipe. Clătină din cap şi îşi strânse buzele – o exprimare clară şi dureroasă a sentimentelor lui. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, iar acum era prea târziu. Deschise ochii, se uită la Daniel şi rosti cu o voce resemnată:

— Tu ai achitat împrumutul. Triple S îţi aparţine.

Daniel se întinse pentru a lua actul de proprietate.

— Aşa se pare.

Chipul lui Sloan căpătă culoarea granitului.

— Asta ai urmărit tot timpul, să pui mâna pe ferma mea, nu-i aşa?

— Ei bine, asta mi-a fost intenţia la început. Cu toate astea – Daniel îşi frecă gânditor ceafa –, m-am răzgândit. Îmi doresc altceva de la tine. În schimbul acestui lucru, sunt dispus să-ţi înapoiez ferma fără nicio altă condiţie şi fără a mai vorbi vreodată despre acest lucru.

— Pentru Dumnezeu, ce anume doreşti?

— Să-mi dai binecuvântarea ta când o voi cere pe Billie June de soţie.

Capitolul 74

— Cum ai reuşit? întrebă Billie June din braţele lui Daniel.

— I-am oferit şefului meu toate drepturile asupra capătului de erupţie în schimbul banilor pentru a achita împrumutul fratelui tău, răspunse Daniel. Chicoti. Ticălosul ăla răzbunător de Noble Rutherford a fost încântat să accepte. Credea că îmi doresc să mă răzbun pe Sloan Singleton chiar mai mult decât el. Daniel imită vocea afectată a bancherului: „Lane, îmi voi refuza plăcerea executării silite şi ţi-o voi ceda ţie. În felul acesta, nu se va putea spune că am luat Triple S pentru a răzbuna faptul că Sloan mi-a insultat fiica. Oricum, de ce aş vrea o fermă, mai

ales una în pragul ruinei?”

Billie June chicoti.

— Ştii la ce ai renunţat, nu-i aşa? rosti ea lipindu-şi obrazul ud de pieptul cămăşii lui Daniel.

— Îmi voi recupera banii. Am în minte proiectul unei sape rotative, plus alte câteva idei despre nişte instrumente de foraj revoluţionare şi oricum mi-au rămas destui bani ca să-ţi cumpăr un inel frumos. Desprinzând-o de el, Daniel o rugă: Acum, te duci la un doctor?

Billie June suspină şi se cuibări din nou în braţele lui.

— Mă duc, dar ştiu ce e cu mine.

— Ştii? Ce este?

— Sunt însărcinată, rosti Billie June.

Două săptămâni mai târziu, Billie June şi Daniel se căsătoriră în cadrul unei ceremonii civile, oficiată de un judecător care era vechi prieten de familie al Singletonilor. La eveniment participară numai Samantha, Millie May şi Sloan, care îi fu cavaler de onoare lui Daniel, însă noul său cumnat goli cuferele fermei pentru a plăti petrecerea extravagantă care avu loc după aceea, organizată de Millie May şi Samantha. Aceasta se ţinu în sala de recepţie de la Opera House, un monument al tranziţiei Fort Worth-ului de la un oraş al crescătorilor de vite la unul modern, care se dovedi ideală pentru numeroşii oaspeţi. Fură invitaţi Grizzly şi Wayne, Claude Chandler, lucrătorii de la Triple S, cohorta de activiste ale lui Billie June şi Millie May, noii prieteni ai lui Daniel de la Waverling Tools, inclusiv şeful lui, plus mulţi dintre cei care participaseră la nunta lui Sloan şi a Samanthei. Numele lui Anne Rutherford fu exclus, iar Todd Baker refuză invitaţia.

*

Pe banca din parc, Leon studie scrisoarea de la Randolph, căutând informaţiile ascunse printre rânduri. Scrisoarea purta data de 10 octombrie, ceea ce însemna că fusese scrisă cu şaptesprezece zile mai devreme, însă data poştei era 23 octombrie. Era ca şi cum, după ce scrisese

scrisoarea, Randolph se răzgândise în privinţa expedierii ei, dar o păstrase până când ceva îl făcuse s-o trimită. Scrisul lui, de obicei ferm şi drept, era puţin înclinat, iar punctele păreau inegale. Unele „i”-uri aveau codiţe, de parcă mâna îi alunecase. Conţinutul se referea foarte puţin la cursuri, note, profesori şi prieteni, veşti pe care Millicent le aştepta cu sufletul la gură. Acea ultimă scrisoare conţinea rugăminţile lui Randolph de a i se trimite bani în plus.

Leon nu putea înţelege. Ca părinţi ai unui student aflat în primul an la Universitatea Columbia, primiseră de la Biroul de contabilitate al universităţii o listă cu cheltuielile şcolare şi costurile estimative. Millicent deschisese un cont pe numele lui Randolph la banca din campus, în care depusese toată suma, plus bani pentru cheltuielile personale, lunar adăugând ceva la ei. Când Randolph scrisese scrisoarea prin care cerea alţi bani, luna octombrie abia începuse. Cum fusese posibil să rămână fără bani atât de repede?

„Vreau să intru într-o frăţie şi trebuie să plătesc în avans taxa de intrare”, scria el. „Am primit propuneri de la cele mai importante frăţii din campus, fără ca măcar să mă arăt interesat de ele, iar asta spune multe despre părerea pe care o are lumea despre mine. Mamă, ai fi foarte încântată pentru că membrii lor sunt fii de magnaţi, diplomaţi, lideri politici de vază şi alţii asemenea. Nu strică să fiu în relaţii bune cu ei. Cine ştie cum mi-ar putea influenţa viitorul?”

„Ticălos mic şi pompos”, se gândi Leon. Needucat cum era, nu ştia ce erau frăţiile de la o universitate, însă îşi putea imagina din context şi i se părea că ceva era putred. Randolph nu fusese deloc popular printre colegii lui de la şcoala din Gainesville. Cum ar fi fost posibil ca arogantul fiu al unui modest fermier dintr-un mic orăşel texan să fie solicitat a intra într-o fraternitate ai cărei membri erau odrasle de magnaţi şi diplomaţi? Pe lângă creier, trebuia să ai şi o personalitate atrăgătoare, ceea ce lui Randolph îi lipsea cu desăvârşire.

— Oh, Leon, asta am sperat pentru fiul nostru! se

entuziasmă Millicent când citi scrisoarea. Fireşte că îi vom trimite banii!

Leon se întrebă ce-i veni să-l includă şi pe el în asta. Soţia lui se consulta uneori cu el în privinţa cheltuielilor, dar ea avea ultimul cuvânt. Erau banii ei, iar pe cecuri era trecut numele ei. Fără ca ea să ştie, el încă avea un cont la o bancă din oraş, la care adăuga din când în când câte ceva din banii de cheltuială.

— Millicent, trebuie să fim chibzuiţi cu banii, o sfătui el. Banii obţinuţi din vânzarea fermei nu sunt nelimitaţi. Ce te vei face când vei rămâne fără ei?

— Nu vom rămâne fără bani, se răsti ea. Până să... se împuţineze, Randolph va fi în măsură să ne ajute.

Leon îşi făcea griji şi pentru că fiica lui înşela aşteptările lui Millicent. Intrase la academia de fete din Denton şi nu dusese deloc lipsă de curtezani, confirmând calculele maică-sii. Totuşi, în ultima vreme, scrisorile de la ea le dădură părinţilor ei impresia că nu mai era interesată de ei, ci îşi îndreptase atenţia către învăţătură.

— Ce-o fi apucat-o? îl întrebase Millicent. Niciodată, n-a dat doi bani pe studii.

Leon ar fi putut să-i dea un răspuns, dar n-o făcu. Bănuia ce se petrecea. Cu ocazia unei recente vizite făcute de unul singur în Denton, ca să-i ducă lui Lily nişte lucruri de-acasă, ei doi avuseseră ocazia să stea de vorbă. Fiica lui îi mărturisise mereu lucrurile pe care nu i le putea spune mamei sale. La câte un frappé delicios pe care le băură într-o cafenea, ea îi povestise despre admiraţia pe care o avea pentru şeful Catedrei de istorie, pe care Leon şi Millicent îl cunoscuseră când Lily se înscrisese la şcoală.

— Este foarte deosebit şi foarte educat, rostise entuziasmată Lily.

De asemenea, era necăsătorit, frumos, nu cu mulţi ani mai în vârstă decât ea şi foarte potrivit dacă o fată îşi dorea atenţia cuiva care avea o profesie ce ar fi urmat să-i asigure o sărăcie cu pretenţii. Probabil că pasiunea lui Lily faţă de acel bărbat era împărtăşită de toate colegele ei de la academie şi nu era altceva decât o dragoste de liceană

care avea să treacă până la următoarea lună nouă. Leon se gândi că nu avea rost s-o îngrijoreze pe mama ei cu acea idilă care dusese la îmbunătăţirea notelor fiicei lor.

Leon suspină. Îi era tare dor de zilele în care se ocupase de fermă, în ciuda incertitudinilor legate de ele, recoltele erau mult mai uşor de crescut decât copiii.

*

Bridget Mahoney reciti scrisoarea de răspuns, care purta data de 27 octombrie 1900, la cea trimisă de Samantha Gordon. Îi luase o lună să se decidă dacă să-i răspundă. Sărmana fată îşi exprimase îndoiala că scrisoarea avea să ajungă la ea şi probabil că renunţase la speranţa că va primi un răspuns. Bridget se frământase mult în privinţa obligaţiei morale pe care o avea faţă de copila nou-născută pe care o luase la sânul ei cu 20 de ani în urmă, acum ajunsă femeie în toată firea. Oare era bine să păstreze ascunse circumstanţele naşterii ei şi să lase fără răspuns întrebările Samanthei Gordon?

Conform scrisorii tinerei femei, aterizase pe un pat de trandafiri. Fusese crescută de un cuplu care o iubea din toată inima, iar ea îşi iubea nespus de mult părinţii adoptivi. Îi îndepliniseră toate dorinţele, iar ei nu-i lipsise niciodată nimic. Iar acum, era măritată cu bărbatul pe care îl iubise toată viaţa ei. Locuia într-o casă confortabilă, la ferma soţului ei, şi se bucura de compania celor două surori ale lui, pe care le considera ale ei. Îi scrisese scrisoarea nu fiindcă simţea că viaţa ei era incompletă, ci pentru că dorea a-şi satisface curiozitatea, iar Bridget Mahoney era ultima legătură cu trecutul ei. Ştia Bridget cine erau părinţii ei şi dacă mai trăiau? Ştia dacă avea fraţi sau surori? O putea lumina în privinţa motivului pentru care fusese dată spre adopţie? Samantha ar aprecia foarte mult orice detalii i-ar putea da Bridget în legătură cu naşterea ei. Bridget nu trebuia să-şi facă griji că ar bârfi sau că informaţiile ei ar face rău cuiva dintre cei implicaţi. Trebuia să aibă încredere în Samantha în această privinţă.

Bridget se întrebă dacă chiar putea avea încredere. Ce planuri ar strica dacă divulga informaţiile pe care le cunoştea? Discutase despre asta cu domnul Mahoney, care, după cum se aşteptase, îi spusese:

— Dragă, fă cum crezi că e mai bine.

În cele din urmă, se gândi că cel mai bine era să răspundă cu sinceritate la scrisoarea Samanthei, iar cei cu planurile stricate n-aveau decât să se descurce. Bridget se simţi mândră de răspunsul ei.

Dragă domnişoară Gordon,

Am primit scrisoarea dumitale din 13 septembrie şi îmi exprim speranţa că dumneata şi familia dumitale aţi fost cruţaţi de nenorocirea uraganului care a lovit Galvestonul.

Te-ai născut la 23 martie 1880, iar părinţii sunt Leon şi Millicent Holloway. Aceştia locuiesc la o fermă de grâu din Gainesville, Texas. Nu ştiu dacă mai trăiesc. Împreună cu tine s-a născut fratele tău geamăn. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, mama ta a refuzat să vă păstreze pe amândoi şi i-a cerut tatălui dumitale să-l dea pe unul dintre copii. Incapabil să aleagă, domnul Holloway s-a întors cu spatele la masa pe care stăteau bebeluşii şi a arătat cu degetul peste umăr. Cel arătat cu degetul a fost geamănul păstrat. Degetul lui l-a arătat pe fratele dumitale. Apoi tatăl dumitale mi te-a dat pentru a te duce la cel pentru care lucram, doctorul Tolman, un medic foarte bun, din Marietta, teritoriul Oklahoma. După câteva zile, el te-a dat unui cuplu care nu avea copii din Fort Worth, Texas, cei care îţi sunt părinţi acum.

Asta-i tot ce ştiu. M-am întrebat adesea ce s-a întâmplat cu fetiţa pe care am hrănit-o la pieptul meu, fiindcă mama ei a refuzat s-o alăpteze, şi nu pot să-ţi spun cât de bucuroasă sunt că ai supravieţuit şi că eşti fericită.

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze de-a pururi pe tine şi pe toţi cei dragi!

Cu sinceritate,

Bridget Mahoney

Bridget se gândi că era cu adevărat o scrisoare foarte bună. Scurt, la obiect şi sinceră. Se abţinuse s-o judece pe mama copilei. Era mai bine ca fiica ei să facă asta.

Capitolul 75

În dimineaţa zilei de 27 octombrie, Daniel primi la Triple S un telefon de la Trevor Waverling, care îi cerea să ia trenul şi să se ducă în Beaumont, Texas. Fraţii Hamill începeau să foreze la Spindletop, în acea zi, iar Daniel trebuia să se asigure că echipamentul companiei funcţiona bine.

— Simţiţi că va fi bine cu acest foraj, domnule Waverling? întrebă Daniel.

— Da, simt că va fi bine, răspunse şeful lui.

— Eu sper că va fi bine cu cel de la Windy Bluff, spuse Daniel.

— Să sperăm că vom avea două victorii.

Când le împărtăşi aceste informaţii, la micul dejun, Samantha ascultă cu o oarecare tristeţe, gândindu-se la schimbările care aveau să aibă loc în casă la sfârşitul toamnei. Frecventele şederi ale lui Daniel şi, implicit, ale lui Billie June la Triple S aveau să se sfârşească. Lucrările forajului de la Windy Bluff avansau rapid sub competenta comandă a unui bătrân sondor pe nume Jarvis Putnam. Turla fusese înălţată şi toate maşinăriile zumzăiau făcându-şi treaba. După întoarcerea de la Beaumont, Daniel avea să-şi reia munca de proiectare la Waverling Tools. Şeful lui venise cu ideea unei noi pompe pentru nisip şi voia ca Daniel să realizeze proiectul.

Sarcina lui Billie June era suficient de avansată pentru a ridica întrebarea dacă nu era mai bine să stea la Triple S, în loc să rămână singură în apartamentul lui Daniel cât

acesta era la serviciu. Însă viitorii părinţi deciseră să nu se despartă, aşa că şi Billie June avea să plece peste o săptămână. Millie May se calificase pentru studierea avansată a picturii în acuarelă la Muzeul de Arte Frumoase din Houston şi avea să plece în curând pentru a doua etapă a îndeplinirii visului ei de-o viaţă de a deveni artistă. Nathan Holloway şi Todd Baker plecaseră de mult, pentru a îndeplini noi sarcini. Simţindu-i deprimarea, Millie May întrebă:

— Samantha, când se va întoarce Sloan?

— La începutul săptămânii viitoare, spuse ea. Voi şti când voi vedea un nor de praf la orizont.

Pământul se uscase şi era plin de praf. Conform capriciilor Mamei Natură, niciun strop de ploaie nu atinsese solul de la mijlocul lunii septembrie, când furtuna pricinuise distrugeri până departe spre nord, în amontele râului Red, unde păştea cireada din tabăra La Paloma. O epidemie de la fermă îi băgase pe aproape toţi lucrătorii de la fermă în spitalul din Gainesville, iar Sloan se dusese cu Neal să mâne vitele supravieţuitoare dincolo de râu, pentru a fi urcate în tren şi duse la piaţă. Neal se gândea să vândă La Paloma. Dintr-un anumit motiv, locul acela nu-i mai plăcea, aşa că avea de gând să caute potenţiali cumpărători cât era în zonă.

Billie June mângâie compătimitoare braţul Samanthei.

— Ne pare rău că te lăsăm singură.

— Ei bine, cel puţin există o rază de soare care răzbate prin acest nor sumbru, rosti Samantha. Luni se va instala o linie de telefon la ferma Las Tres Lomas. Aşa că voi putea să vorbesc mereu şi cu tata, şi cu mama.

„Tata… mama”. Samantha era bucuroasă că nu-i spusese lui Sloan despre scrisoarea pe care i-o scrisese lui Bridget Mahoney, pe la mijlocul lunii septembrie. Nu fusese returnată, dar nici nu primise un răspuns la ea. Sloan ar fi fost îngrijorat din pricina reapariţiei curiozităţii ei. Nu avea deja familia dorită? În curând, aveau să fie mătuşă şi unchi. Urma să apară un bebeluş în familie. Nu erau ei toţi destui pentru ea? Până să plece Sloan cu tatăl ei, Samantha deja

acceptase că firava legătură cu trecutul, care i-ar fi putut oferi răspunsuri în privinţa naşterii ei, nu mai exista.

Samantha îşi petrecu prima parte a săptămânii următoare ajutându-le pe Billie June şi Millie May să-şi facă bagajele. Joi, în prima zi de noiembrie, cele două surori aveau să plece împreună cu trenul spre Dallas, după care Millie May urma să se ducă la Houston. Pentru a sărbători plecarea, se duseră în Fort Worth cu o zi mai devreme, pentru a sta cu Estelle şi a lua prânzul împreună a doua zi, apoi, în drum spre casă, Samantha avea să-şi lase cumnatele la gară. În timpul prânzului din Fort Worth, Estelle o rugă pe fiica ei să mai rămână o noapte.

— Pari obosită, dragă. Ţi-ar prinde bine un somn bun şi răsfăţul mamei tale iubitoare.

Samantha se gândi la asta, dar se aştepta ca Sloan să se întoarcă în ziua aceea sau a doua zi, plus că avea treabă la fermă. Era un viţel care nu accepta să fie hrănit cu biberonul decât de ea şi trebuia să treacă pe la ferma Las Tres Lomas pentru a vedea cum mergeau treburile acolo. În timp ce le făcea cu mâna surorilor, care îşi fluturau batistele la geamul compartimentului, Samantha aproape că se decise să nu treacă pe la poştă. Se simţea obosită, ceea ce nu-i era caracteristic, şi nu avea niciun chef să mâne prin traficul din oraş calul care trăgea căruţa. Când va ajunge în Las Tres Lomas, o va ruga pe Silbia să ia şi corespondenţa sa în ziua când se va duce s-o ia pe a tatălui ei. El va dori ca, la sosire, s-o găsească pe birou. Însă exact când se hotărî să se îndrepte spre casă, Samantha se răzgândi. În ziua aceea era posibil să vină catalogul de la Sears, Roebuck & Co., iar ea era nerăbdătoare să vadă care erau ofertele pentru Crăciun şi să comande ce dorea cât mai repede, pentru a primi lucrurile la timp.

O jumătate de oră mai târziu, prima senzaţie care apăru după ce îşi reveni oarecum din şoc fu de uşurare că se decisese să-şi ia corespondenţa, deoarece găsise în cutia ei o scrisoare cu ştampila de California, cea care o expediase fiind Bridget Mahoney. Dacă nu s-ar fi dus la poştă în acea zi, scrisoarea pe care o ţinea în mână ar fi

fost interceptată de tatăl ei.

*

— Nathan, eşti căutat la telefon de o rudă de-a ta pe nume Leon Holloway. Sună cu *taxă inversă,* rosti domnişoara Beardsley.

Încruntarea ei şi accentuarea cuvintelor „taxă inversă” exprimau clar dezaprobarea ei faţă de angajaţii care se aşteptau ca firma să dea bani pentru cheltuielile lor personale. Nathan se simţi străbătut de un fior de nelinişte. Leon n-ar fi sunat decât în caz de urgenţă.

— Este tatăl meu vitreg. Fă-mi legătura şi scade banii din salariul meu, spuse el.

Leon începu prin a-şi cere scuze că îl deranja pe Nathan la serviciu şi pentru că lăsase cheltuiala în seama lui, dar Nathan îl întrerupse:

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Ce s-a întâmplat?

— Este vorba de fratele tău, Randolph. Are necazuri la Columbia.

— Ce fel de necazuri?

— Mă tem că… a căpătat un obicei prost. A ajuns să frecventeze localurile unde se fumează opiu. N-a mai fost la cursuri de peste o lună. Ieri, am primit de la şcoală o scrisoare prin care ne-au informat despre absenţele lui şi despre faptul că a pierdut bursa. De asemenea, o fată pe care a cunoscut-o ne-a scris pentru a ne spune că ar trebui să ne ducem să-l luăm înainte de a ajunge şi mai rău decât este deja. Vrei să-ţi citesc scrisoarea? N-aş vrea să coste prea mult convorbirea asta interurbană.

— Citeşte-mi-o, îi ceru Nathan.

După ce isprăvi scrisoarea, Leon rosti:

— Mama ta a luat-o razna. N-am ştiut ce să fac, iar singurul lucru la care m-am putut gândi a fost să te sun şi să te întreb dacă… n-ai putea, poate… să te duci la New York şi să-l aduci acasă.

— Plec de îndată ce rezolv lucrurile aici, spuse Nathan. Ai vreo informaţie care m-ar putea ajuta să-mi dau

seama unde să încep a-l căuta?

Nathan notă adresa căminului în care stătea Randolph şi numele colegului de cameră, al consilierului său, al fetei care trimisese scrisoarea şi al cafenelei unde lucra. Nathan îl asigură pe Leon că era suficient pentru a-l găsi pe fratele său.

— Am bănuit că e ceva în neregulă când a început să-i ceară tot mai mulţi bani mamei voastre, zise Leon. I-a dat cât a putut. Ea trebuie să se gândească şi la Lily. Dacă el a devenit dependent de droguri şi nu mai are bani pentru a le cumpăra, Dumnezeu ştie ce i se va întâmpla. Nathan auzi cum vocea lui Leon slăbi din pricina dezamăgirii şi a durerii. Îmi pare rău că te împovărăm cu asta, Nathan. Vine Ziua Recunoştinţei şi sigur aveai alte planuri decât să umbli prin fumul de opiu din New York.

— Nu mă împovăraţi deloc. Spune-i mamei că i-l voi aduce pe Randolph la vreme pentru ca el să-i poată jumuli curcanul.

„Nu că Randolph ar fi jumulit vreodată în viaţa lui un curcan. Aia a fost întotdeauna treaba fratelui mai mare”, se gândi Nathan surprins că nu era deloc şocat de revelaţiile lui Leon, în timp ce se îndrepta spre biroul tatălui său pentru a-l anunţa despre evenimentele care făceau necesar ca el să plece la New York.

Trevor îl ascultă fără a rosti o vorbă. După ce Nathan isprăvi, zise:

— Ce să-i spun lui Charlotte?

— Adevărul, răspunse Nathan. Va înţelege.

Trevor suspină.

— Va fi foarte dezamăgită că nu o vei duce la Balul Crizantemelor, dar fireşte că trebuie să pleci. Descuie un sertar al biroului şi scoase un mic revolver cu butoiaş bondoc, pe care i-l dădu lui Nathan. Ăsta e uşor de ascuns asupra ta, rosti el, şi vei avea nevoie de nişte bani.

— Nu, mulţumesc, mă descurc cu banii, dar o să iau arma, spuse Nathan băgând-o în buzunarul hainei.

— Insist! zise Trevor împingând spre el un teanc de bancnote. Ia banii de dragul meu şi ai mare grijă de tine.

Vreau să mă suni când ajungi acolo şi înainte de a pleca spre casă. Îmi promiţi?

— Îţi promit, spuse Nathan. Eu şi Todd trebuia să facem mâine o vizită la Windy Bluff, iar Daniel e în Beaumont. Pe cine vei trimite în locul meu?

— Mă duc eu, rosti Trevor. Acum, ar fi bine să pleci. Cu cât pleci mai repede, cu atât te vei întoarce mai curând şi cu atât mai puţin timp ne va fi dor de tine mie, bunicii tale şi lui Charlotte.

Nathan îi răspunse cu un mic salut cu banii din mâna lui.

— Spune-i lui Charlotte că mă voi revanşa şi îţi mulţumesc pentru bani.

— Pentru ce altceva sunt taţii?

„Dacă nu pentru a-şi iubi copiii”, se gândi Trevor în timp ce uşa biroului se închise cu un sunet slab, dar care purta ecoul singurătăţii care deja îi îndurera inima. Aşadar, blondul fiu al lui Millicent, cel pentru care îl ignorase pe Nathan, fiul în care îşi pusese toate speranţele, devenise dependent de droguri. Ca tată al lui Nathan, putea afirma că ea merita asta, dar ca tată nu-l lăsă inima. Pentru un părinte nu exista durere mai mare decât dezamăgirea pricinuită de un copil, poate doar dezamăgirea provocată de el unui copil. El o dezamăgise pe Rebecca. Nu avea să-i dezamăgească pe Nathan şi pe Samantha, însă întrebarea cum era mai bine să procedeze îl ţinea treaz nopţile, îşi dezamăgea copiii nedezvăluindu-le faptul aproape sigur că erau frate şi soră? Nathan îi putea cere lui Leon confirmarea. Tatăl lui vitreg nu i-ar ascunde adevărul. Sau era mai bine să păstreze tăcerea în privinţa legăturii dintre ei şi să-i lase să-şi trăiască vieţile fără a şti unul de altul? Cum era mai bine pentru ei? A face ce era corect nu era întotdeauna cel mai înţelept lucru. Trevor se uită pe fereastră către râul Trinity, care curgea paşnic acum, şi se simţi năpădit de un val de resentimente din pricina indiferenţei sale faţă de vieţile pe care le luase. Dar cu râurile, ca şi cu oamenii, exista întotdeauna ameninţarea implicită că vei avea de suferit dacă de apropiai prea mult

de malurile sale. Cine avea să-şi asume acel risc a doua zi, când îi va lua locul lui Nathan şi va pune piciorul pe domeniul fiicei sale?

Capitolul 76

Şocul simţit la vederea expeditoarei îi tăiase respiraţia, iar un bărbat aflat lângă cutia lui poştală se uită la ea.

— Vă simţiţi bine, doamnă? Vă pot ajuta să ajungeţi la o bancă?

Samantha se răsuci spre el, pentru a-i răspunde, dar greutatea catalogului Sears, Roebuck & Co. Şi a restului corespondenţei se dovedi prea mare pentru forţa braţelor ei brusc slăbite, aşa că toate căzură pe duşumea.

— *Oh!* icni ea.

— Daţi-mi voie să vă ajut, rosti bărbatul aplecându-se să culeagă corespondenţa. Poate că ar fi bine să staţi jos. Mă scuzaţi că spun asta, dar sunteţi la fel de albă ca plicurile astea.

Chipul bărbatului se întoarse spre ea când îi puse corespondenţa în braţe. Samantha clipi repede de câteva ori pentru a-şi limpezi privirea.

— Mulţumesc, dar mă simt foarte bine, zise ea.

După ce ieşi din clădirea poştei, îşi dădu seama că nu se simţea deloc bine şi se prăbuşi pe o bancă, în loc să rişte a încerca să urce pe capra căruţei. Vântul se înteţise, iar umbrele după-amiezii târzii începeau să se adune. Dacă nu pleca repede, întunericul avea să se lase înainte să ajungă la fermă, iar ea îi promisese lui Sloan că nu va fi pe drumuri după apusul soarelui. Ardea de nerăbdare să deschidă scrisoarea chiar în clipa aceea, dar banca de pe pajiştea din faţa poştei nu era locul potrivit pentru a afla adevărul pe care era posibil să-l conţină. Era mai bine să aştepte până ajungea la Triple S, unde doar pereţii casei puteau fi martori la reacţia ei.

*

Iniţial, pereţii salonului gol nu auziră niciun ţipăt şi nu văzură niciun semn de emoţie la stăpâna casei. Samantha rămase nemişcată în fotoliul ei din faţa şemineului, cu scrisoarea în mână, singurul care tulbura tăcerea fiind pendulul impunătorului ceas moştenit de la bunicul. Trecură câteva minute până să poată înţelege pe deplin dezvăluirile lui Bridget Mahoney. Faptele se derulară lent în creierul ei, precum o bombă cu fragmentaţie, explodând în ordinea prezentării. Millicent Holloway era mama ei… Nathan Holloway era fratele ei geamăn… şi Trevor Waverling era tatăl ei…

Samantha scoase un ţipăt.

— *Señora,* ce s-a întâmplat?

Fusese vocea blândă a Consuelei, bucătăreasa dintotdeauna a familiei Singleton. O găsise pe Samantha apăsându-şi gura cu un pumn încleştat.

— Ai văzut o fantomă, *señora, o fantasma?*

Samantha îşi îndreptă spre ea privirea disperată. Îşi dădu seama că se ridicase din fotoliu şi că se îndepărtase de şemineu şi de lumina lămpii, ajungând în partea întunecată a camerei.

— Poftim? Da, da, am văzut, Consuela.

Femeia îşi făcu semnul crucii.

— Dumnezeu să te apere! rosti ea. *Señora,* ai culoarea laptelui. O luă pe Samantha de mână, iar ea îi simţi atingerea uşoară şi rece. Dă-mi voie să-ţi aduc ceva. Vrei puţin brandy?

— Da, ar fi bun, spuse năucită Samantha şi îi îngădui micuţei femei să o conducă înapoi la fotoliul ei.

— Şi puţină mâncare pe o tavă, da?

— Da, ar fi bine, zise Samantha pentru a-i face pe plac, însă acceptă recunoscătoare brandy-ul.

După ce Consuela se retrase fără zgomot, Samantha reciti scrisoarea. Trebuia să abordeze revelaţiile sale ca pe un proiect ştiinţific, ca şi cum ar fi fost sub microscop şi să

emită ipoteze pe baza faptelor. Samantha nu văzu niciun motiv pentru a se îndoi de veridicitatea afirmaţiilor lui Bridget Mahoney. Avea să înceapă cu cea mai uimitoare dintre dezvăluiri: Nathan Holloway, acel tânăr minunat şi onorabil, era fratele ei... geamăn, nici mai mult, nici mai puţin, iar ea era – ce fantastic! – *soră.* Nathan nu-i dăduse nici cel mai vag indiciu că ştia de legătura lor, aşa încât, având în vedere relaţia lor prietenoasă, dar atât, şi ce spusese moaşa despre despărţirea lor, Samantha putu deduce că soţii Holloway îi ascunseseră acea informaţie. Cruzimea păstrării acelui secret era inimaginabilă.

Oare Trevor Waverling ştia că Samantha Gordon Singleton era fiica lui? Nathan zisese că îl cunoscuse pe Trevor Waverling abia în martie, când tatăl lui apăruse brusc, de ziua lui, la ferma familiei Holloway, jurând că nu ştiuse de naşterea fiului său până în urmă cu câţiva ani. Dacă Trevor Waverling se prezentase fiului său, n-ar fi fost logic să i se prezinte şi fiicei?

Totuşi...

Samantha bău o gură zdravănă de brandy şi încercă să-şi amintească fiecare detaliu al întâlnirilor pe care le avusese cu el. La prelegerea de paleontologie din aprilie, remarcase ciudatul lui interes faţă de ea, iar de atunci, de fiecare dată când îl văzuse, îşi amintise de comentariul lui: „Culoarea părului dumitale seamănă surprinzător de mult cu a unei persoane pe care am cunoscut-o”. Simţise că Samantha Gordon se născuse din sângele lui Millicent Holloway?

După prima lor întâlnire, Samantha se mai văzuse cu el doar de trei ori. Îşi aminti de după-amiaza în care şezuse împreună cu Nathan în biroul lui Trevor Waverling, aşteptând raportul despre aparatul ei de fotografiat. Vorbiseră despre coincidenţa de a se fi născut în aceeaşi zi, lucru pe care acum îl înţelegea pe deplin, şi îşi aminti surprinderea ei când Trevor îi pusese întrebări despre adopţia sa. De ce să-l fi interesat? Apoi se întâlniseră la ferma Las Tres Lomas, când Samantha remarcase că Trevor o studia discret, dar cu mare atenţie. Şi tatăl ei băgase de

seamă, ceea ce îl făcuse să clocotească.

Iar ultima lui întâlnire fusese la petrecerea dată cu ocazia căsătoriei lui Billie June cu Daniel Lane, când Daniel fusese şocat, dar extaziat că şeful lui îi acceptase invitaţia. Abia îi venise să creadă.

— L-am invitat, dar nici prin cap nu mi-a trecut că va veni, spusese el. M-aş fi aşteptat ca Trevor Waverling să aibă lucruri mai însemnate în calendarul său decât căsătoria unui angajat care nici măcar nu este de mult timp pe statele de plată.

Billie June îl privise cu ochi înrouraţi şi rostise:

— A venit fiindcă ştie cât de important eşti pentru companie, Daniel. Ţi-am tot zis asta.

Oare interesul lui Trevor Waverling faţă de ea fusese de tipul celui bănuit de tatăl ei? Samanthei nu i se păruse astfel. Mai degrabă, în scurtele ocazii când fuseseră împreună, Trevor Waverling se purtase fermecător, dar prietenos, curtenitor, însă nu deplasat. Totuşi, îşi amintea comentariul făcut de Billie June într-o discuţie de după căsătoria ei cu Sloan. „Sigur l-am zărit pe şeful lui Daniel într-o stranã din spate”. Iar Nathan spusese că tatăl lui a tot recitit scrisoarea de condoleanţe trimisă de ea.

Oare era posibil ca Trevor Waverling să fi descoperit cine era ea şi să fi ales să păstreze tăcerea? Puteau ipotezele Samanthei să se bazeze pe impresii greşite? Însă mai importantă era întrebarea ce simţea ea în privinţa faptului că Trevor Waverling era tatăl ei.

Samantha se ridică din fotoliu pentru a-şi încălzi mâinile la focul din şemineu. Ce mai conta până la urmă? Dacă tatăl ei adevărat ştia că ea era fiica lui şi păstrase informaţia secretă, probabil că avusese motivele lui, iar dacă nu ştia, ce rost avea să-i dezvăluie adevărul? Samantha aflase ce dorise să ştie. Întrebările în privinţa naşterii ei primiseră răspunsuri. Ce rost avea să le dezvăluie celor implicaţi revelaţiile din scrisoarea doamnei Mahoney? Samantha nu dorea nici măcar să se gândească la reacţia părinţilor ei adoptivi. Nu avea nicio dorinţă să-i cunoască pe mama şi pe fraţii ei vitregi. Scrisoarea lui

Bridget Mahoney sugera clar că, dacă ea n-ar fi alăptat-o, Millicent Holloway probabil că ar fi lăsat-o să moară. Pe Nathan, Samantha avea să-l iubească de la distanţă. Va avea grijă să-i devină prieten pe viaţă. Nu era necesar ca el să afle vreodată cum de se născuseră în aceeaşi zi şi că aveau aceeaşi părinţi biologici. Nu va afla niciodată de relaţia prietenei lui cu sora lor vitregă, a cărei moarte Samantha o deplânsese la fel de mult ca el, sau că bunica lui era şi a ei, deşi probabil că nu avea s-o cunoască niciodată, în ciuda faptului că locuia la doar 50 de kilometri distanţă.

Samantha băgă scrisoarea în buzunarul fustei. Dezvăluirile sale aveau să rămână secrete, chiar şi faţă de Sloan. El ar prefera ca ea să nu se mai gândească la ce ar fi putut să fie. Erau fericiţi aşa. Familia lor era completă. Nimic nu s-ar fi câştigat prin pierderea a ceva de valoare egală, după cum ar fi zis Sloan citându-l pe tatăl ei, iar în acea situaţie, înţelepciunea acelor cuvinte era de netăgăduit.

Secătuită emoţional, Samantha se aşeză din nou şi îşi sprijini capul de marginea spătarului, iar Consuela fu cea care, intrând mai târziu cu tava pe care era cina, o găsi cu lacrimi şiroindu-i pe obraji.

Capitolul 77

New York-ul era până la glezne în zăpadă când Nathan reuşi să-şi găsească fratele, la trei zile după sosirea în oraş. Cântărise informaţiile primite de la Leon şi decisese ca, în prima zi, să-şi încerce norocul cu prietena lui Randolph, care lucra ca ospătăriţă într-o cafenea de la marginea campusului universităţii.

— Leticia Draper nu mai lucrează aici, îi spuse necioplitul ei şef când Nathan întrerupsese cearta lui cu un student, din cauza unei note de plată neachitate.

Când Nathan îl întrebă dacă ştia unde o putea găsi, patronul cafenelei îl privi pieziş şi dori să ştie dacă semăna cu o nenorocită de carte cu adrese. Considerând că

răspunsul era negativ, Nathan plecă, dar o altă chelneriţă dădu fuga după el, îmbrăcându-şi haina înşfăcată în grabă.

— Ce treabă ai cu Leticia? întrebă ea strângându-şi haina în jurul trupului.

Nathan îi zise de scrisoarea trimisă de ea părinţilor lui.

— Aşadar, eşti fratele lui Randolph?

— Da, sunt, rosti Nathan fără a-i explica relaţia lor exactă. Îl cunoşti pe Randolph?

— Da. Leticia şi-a pierdut slujba din cauza lui.

— Cum aşa?

— Şeful e un mare ticălos. A prins-o dându-i mâncare gratis fratelui tău, când el n-a mai avut bani. După ce a concediat-o, Leticia s-a dus la părinţii ei. Au o fermă lângă Albany, dar nu ştiu unde anume.

Fata începu să ţopăie pentru a se încălzi. Nathan îi întinse mâna înmănuşată.

— Îţi sunt foarte recunoscător, domnişoară. Cred că ar fi bine să intri înainte să îngheţi prea tare şi şeful să te concedieze.

Ea îi zâmbi vag şi îi strânse mâna.

— Eşti mai drăguţ decât fratele dumitale. Nu te supăra, dar chiar nu ştiu ce vede Leticia la el.

— O voi întreba, zise el zâmbind.

Era prea târziu pentru a lua un tren spre Albany şi putea evita acel drum dacă colegul de cameră al lui Randolph îl ajuta cu ceva, aşa că, pentru a profita de prima lui zi plină în New York, luă o birjă cale de zece străzi, până în Morningside Heights, zona din Manhattan unde se afla Universitatea Columbia. După ce coborî în faţa căminului John Jay, Nathan se simţi imediat învăluit de atmosfera impunătoare a campusului. Privi în jur, la maiestuoasele clădiri acoperite cu iederă, acum învăluite în zăpadă şi ceaţă, la studenţii cu braţele pline de cărţi care se grăbeau să ajungă la cursuri şi la profesorii în robe negre fluturânde, şi se întrebă cum de putuse fratele său să renunţe la toate. Cu siguranţă, acela era mediul potrivit pentru Randolph. Avea tupeul şi inteligenţa necesare pentru a se integra acolo, cu toate că se simţea ruşinat fiindcă îi lipsea un

pedigri care să-l ajute. Sau, în orice caz, asta crezuse familia lui despre el.

— Randolph? Nu l-am văzut de o săptămână, îl informă grăbit colegul lui de cameră, aerul lui distras sugerând că nu-i păsa.

Era vineri după-amiază, iar Nathan îl întrerupsese din făcutul bagajului pentru plecarea în weekend, băiatul probabil dorind să ia unul dintre vehiculele care aşteptau în faţa căminului pentru a-i duce pe studenţi la gară.

— Am înţeles că frecventează localurile unde se fumează opiu. Ai idee pe care le preferă?

Colegul de cameră, un tânăr slab şi arogant – perechea perfectă pentru Randolph, după cum aprecie Nathan –, îl privi la fel cum o făcuse patronul cafenelei. „Par eu, fiul lui Cutare, a cunoaşte localurile unde se fumează opiu?” Băiatul luă valiza în mână.

— Îmi pare rău, nu ştiu. Acum, te rog să mă scuzi, dar vreau să prind trenul care mă va duce în Connecticut, acasă la părinţii mei.

Nathan se dădu la o parte.

— Desigur, rosti el.

A doua zi, după o călătorie cu trenul care dură anormal de mult din cauza numeroaselor opriri şi a unei avalanşe care trebuise îndepărtată de pe şine, Nathan ajunse în Albany, New York, apoi porni pe străzile pline de noroi, întrebându-i pe patronii magazinelor dacă ştiau unde se afla ferma Draper. În cele din urmă, după-amiază târziu, birja luată de Nathan opri în faţa unei case părăginite, cu acoperişul încovoiat şi cu veranda plină cu zăpadă în care se aflau un morman de lemne şi resturi mizere aruncate din casă. Câţiva câini care zăcuseră ca nişte cârpe printre ele se ridicară la apropierea lui Nathan şi începură să latre, dar erau prea moleşiţi de frig ca să-l ameninţe în mod serios.

Spre uşurarea lui, Leticia răspunse la bătaia sa în uşă, fiecare detaliu legat de ea fiind deloc surprinzător având în vedere condiţiile în care trăia şi scrisoarea agramată pe care Leon i-o citise la telefon. Era slabă ca un ţâr, neîngrijită şi anostă ca o mătură şi clar vrăjită de Randolph, pentru

care, după cum îi fu clar lui Nathan, ea nu fusese decât o aventură. Ea îi spuse să-l caute pe străzile Mott şi Pell din Chinatown, iar după ce el îşi luă rămas-bun şi dădu să se întoarcă la birjă, rosti cu sfială:

— Spuneţi-i lui Randy că îl iubesc.

Nathan o asigură că o va face, nu că asta ar fi însemnat măcar cât o ceapă degerată pentru fratele lui.

Târziu în a treia după-amiază, îl găsi în al treilea local încins, umed şi urât mirositor, de fapt o pivniţă a unei spălătorii chineze, bine închis pentru ca fumul de opiu să nu dezvăluie ce se petrecea acolo şi astfel încât să nu se formeze curenţi de aer care să-l împrăştie. Nathan se aşteptase ca extrasul din seminţele de mac să aibă un miros greţos de dulce, precum tămâia, dar în fiecare dintre întunecoasele „jointuri" în care intrase – aşa aflase că se chemau acele văgăuni mizere – fusese întâmpinat de un fum gros şi maroniu care mirosea a catran încins. Îl descoperi pe Randolph dormind ca urmare a efectelor drogului, zăcând printre ceilalţi fumători de opiu, în paturi murdare, lipite de pereţi ca nişte priciuri dintr-o corabie de sclavi. Alături de ei erau mese pline cu ustensilele necesare fumării opiului. Auzind vocea lui Nathan, Randolph îşi deschise ochii înceţoşaţi.

— O, Doamne! gemu el.

— Nu, e doar fratele tău, care a venit să te ia acasă, rosti Nathan.

*

— Millicent, voi da un anunţ în ziar ca să-mi găsesc o slujbă la care să-mi port salopeta, spuse Leon. E singura muncă la care mă pricep.

— Dacă faci asta, voi muri de ruşine, zise Millicent.

— E mai bine decât să mori de foame.

Millicent îşi frământă mâinile.

— Ce vor crede prietenii noştri?

— Ce vor crede prietenii *tăi?* Ai mei vor crede că, în sfârşit, mi-a venit mintea la cap şi fac ce trebuie. Ascultă

vocea raţiunii, Millicent. Bănuiesc că banii tăi aproape s-au terminat. Pentru a trăi aşa cum o facem acum, pentru a plăti şcoala lui Lily şi tratamentul lui Randolph, trebuie să muncesc.

— Nathan a spus că va plăti el tratamentul lui Randolph.

Leon se uită fix la soţia lui. Uneori, nu putea înţelege de ce o mai iubea şi avea nevoie de ea, însă simţea că acele sentimente păleau tot mai mult.

— Tu auzi ce zici? rosti el dezgustat. Vorbeşti de parcă asta n-ar avea nicio însemnătate pentru Nathan, fiul pe care l-ai ignorat şi l-ai dat deoparte pentru a-i fi bine fiului pe care ai contat că „va fi în măsură să ne ajute”. Nu aşa te-ai exprimat? Ei bine – Leon alungă acea aberaţie cu o fluturare a mâinii –, uite în ce hal a ajuns!

Millicent îşi acoperi urechile cu mâinile.

— Nu spune asta! Va fi un alt om după ce va ieşi din acel loc din Dallas.

— Asta zici tu, rosti Leon dispreţuitor. Eu spun că nu mă bazez pe Randolph pentru nimic. Voi da acel anunţ în ziar şi *noi* vom plăti tratamentul pentru ca fiul tău să-şi revină, şi vom începe prin a vinde trăsurica aia caraghioasă a ta.

La cinci zile după intrarea în noul an, 1901, Leon primi o scrisoare ca răspuns la anunţul dat în ziar. Pe banca lui din parc, Leon o reciti neîncrezător, apoi cu lacrimi în ochi. Citise în ziare despre conglomeratele agricole care apăreau în Est şi nu ştia sigur dacă era de acord cu ele, însă acestea reprezentau răspunsul pentru mulţi fermieri loviţi de ghinion, care doreau să-şi vândă pământul unui grup de afacerişti ce urmăreau să cumpere terenuri vaste pentru a controla preţurile fermelor, ale recoltelor şi ale procesării lor, precum şi producţia de seminţe. Leon primise o ofertă de angajare de la o asemenea corporaţie. Se părea că achiziţionase de la Standard Oil Company o fermă unde se cultivase grâu, aflată la 8 kilometri de Gainesville. Terenul se dovedise a fi lipsit de petrol, iar corporaţia dorea să reia cultivarea grâului. Era Leon interesat să se ocupe de

refacerea acelei ferme şi de administrarea proprietăţii? Casa aflată pe acel teren avea să fie la dispoziţia lui. Scrisoarea conţinea un nume de contact şi o adresă unde trebuia să trimită o telegramă dacă era interesat.

Leon băgă scrisoarea în buzunar, ca nu cumva vântul poznaş să i-o smulgă dintre degetele reci înainte de a ajunge la biroul Western Union de pe Main. După aceea, Leon trecu pe la magazinul de alături pentru a sărbători cu un pahar de suc, buzele lui continuând să zâmbească în jurul paiului. Apoi, fără a-i păsa de zăpada viscolită care îl împiedica să vadă bine pe unde mergea, se îndreptă spre casa în care locuia împreună cu soţia lui. Se gândi că, uneori, cel mai bine era ca un bărbat să se întoarcă de unde plecase.

Când intră pe uşa din spate, Millicent curăţa cartofi pe masa din bucătărie. Trebuiseră să renunţe la bucătăreasă şi la servitoare.

— Pari fericit, rosti ea părând a fi iritată de asta. Ce te face să zâmbeşti?

— Am o slujbă, spuse el.

Chipul ei deveni dur.

— Oh! Ce vei face?

— Voi administra o fermă de grâu.

— Te-ai înjosi să cultivi grâul altcuiva?

— Nu asta am făcut întotdeauna?

Millicent rămase tăcută, curăţând cartofii cu mişcări viguroase.

— Unde?

— La vechea noastră fermă. Standard Oil n-a găsit petrol. Mă întorc acasă!

Capitolul 78

La începutul noului an, toţi erau îngrijoraţi din pricina Samanthei – Sloan, surorile lui şi Daniel, Neal şi Estelle, personalul caselor şi lucrătorii de la ambele ferme. Era

absentă şi tristă.

— Sam, iubito, totul va fi bine! Ferma a scăpat de ce era mai rău, spuse Sloan. Să fim recunoscători că vacile nu s-au ales cu cărbune emfizematos şi că le-am izolat la timp pe cele cu pneumonie, ca să nu contamineze toată cireada.

Continuă să enumere lucrurile pozitive. Se părea că, la primăvară, urmau să se nască mai mulţi viţei decât ar fi fost de aşteptat. Inundaţia revitalizase păşuni care fuseseră prea uscate înainte. Moştenitorul unei ferme din districtul Bexar – un avocat pe care nu-l interesa creşterea vitelor – vindea ce-i rămăsese de la tatăl lui şi acceptase să-i vândă lui Sloan silozurile de fân la un preţ corect, aşa că aveau să aibă destul hrană pentru vite până la primăvară.

Samantha se silea să zâmbească şi să se poarte ca de obicei, dar existau momente când se cufunda în gânduri, iar uneori îi apăreau lacrimi în ochi. Slăbise şi începuse să fie neatentă. Punea lucrurile aiurea şi nu prea o mai interesau cititul, jocul de cărţi şi cusutul, lucruri care altă dată îi plăcuse să le facă la sfârşitul unei zile, în faţa şemineului, alături de soţul ei. Câteodată, îşi ridica privirea şi îl vedea pe Sloan uitându-se la ea pe deasupra ziarului pe care îl citea, în ochii lui citindu-se o îngrijorare profundă.

— Iubito, am greşit cu ceva? întreba el.

— Nu, cu nimic, îl asigura ea.

Nu era vina lui, ci a ei. Se simţea deprimată în ultima vreme. Nu-i putea spune de ce. Trebuia să aibă puţină răbdare cu ea. Îl iubea nespus de mult. Habar n-avea el cât de mult îl iubea. El sugeră că, poate, ar fi bine să meargă la un doctor. Samantha îi zise s-o mai lase puţin, iar dacă starea ei de spirit nu se îmbunătăţea, avea să se ducă la doctorul Madigan.

Sloan era soţul ei. Erau o singură fiinţă. Nu trebuiau să existe uşi închise între ei, iar câteodată Samantha fu cât pe ce să-i dezvăluie secretele ei, dar ce ar fi obţinut cu asta? Nu exista nicio soluţie la tristeţea ei, care se domolea ziua, dar se amplifica în orele mici ale nopţii. Crezuse că până atunci – era prima săptămână a lunii ianuarie – avea să dea deoparte dezvăluirile din scrisoarea lui Bridget

Mahoney. Nu era curioasă şi nici nu o interesa s-o cunoască pe femeia lipsită de scrupule care o născuse şi care ar fi lăsat-o să moară – de ce ar fi fost? –, dar se întreba ce fel de femeie putea refuza să-şi alăpteze bebeluşul şi putea să-l dea altcuiva să-l crească şi de ce. Dacă degetul lui Leon Holloway ar fi arătat în altă direcţie, Nathan ar fi fost geamănul care ar fi ajuns la familia Gordon. Oare mama ei ştia unde se afla ea, numele celor care o primiseră? Îi păsa cât de puţin de ea? Care era povestea dintre ea şi Trevor Waverling?

Samantha se gândise la el permanent. Era deja convinsă că el ştia că ea era fiica lui. De ce ar fi venit la nunta ei dacă nu s-o vadă măritându-se pe fata care era carne din carnea lui? Samantha făcuse unele cercetări şi aflase de la oaspeţi că, într-adevăr, într-o stranã din spate, printre ei se aflase un frumos bărbat mai în vârstă, un străin cu nişte frapanţi ochi albaştri. Samantha fusese mişcată până la lacrimi când şi-l imagină retrăgându-se înainte ca ea să-l zărească după încheierea ceremoniei, tatăl ei adevărat trăind ca o umbră la periferia vieţii ei. Şi-i imagină pe el, pe Nathan şi pe bunica lui jelind pierderea Rebeccăi în casa lor din Dallas, în vreme ce ea privea pe fereastră acea scenă de familie, ca un copil abandonat rămas în frig.

Neştiind că la ferma Las Tres Lomas fusese instalat un telefon, Trevor Waverling sunase în noiembrie, pentru a-i transmite lui Neal Gordon că avea să facă o vizită la Windy Bluff, a doua zi, în locul concesionarului său. Samantha răspunsese la telefon şi, preţ de câteva clipe, din afecţiune filială, se gândise să-l invite la o cafea, pentru a se încălzi înainte de a se duce prin frig la locul forajului şi înainte de a se întoarce în Fort Worth, ca să ia trenul, dar hotărârea ei de a lăsa lucrurile aşa cum erau o făcuse să se abţină. Cum putea o fiică să se prefacă a nu şti că omul venit să bea o cafea cu ea era tatăl ei? Dacă *el* ştia, cum putea simula ignoranţa în privinţa identităţii ei?

Îl rugase pe Nathan să-i povestească despre bunica lui, iar el fusese bucuros s-o facă, fără a exista nici im

indiciu că bănuia motivul interesului ei. Îi vorbise despre Mavis Waverling aşa cum nu o făcuse niciodată despre mama lui, al cărei nume nu apăruse nicicând pe buzele lui şi despre care ea nu-l întrebă deloc. O adora pe femeia în a cărei casă locuia împreună cu tatăl lui, câinele şi motanul, iar Samantha trebuise să-şi reprime fiorul de dor care o făcuse din nou ca un copil abandonat care privea înăuntru cu nasul lipit de geam.

Într-o zi, în timp ce îl asculta pe Nathan discutând cu Sloan despre diverse soiuri de grâu, Samantha aflase ceva şocant. Ferma Barrows era, de fapt, casa familiei Holloway. Millicent Holloway fusese stăpâna fermei de lângă Gainesville la al cărei anunţ răspunsese Samantha. Mama ei fusese aroganta femeie acoperită din cap până în picioare care intrase în cafeneaua gării în vreme ce ea şi Mildred îl aşteptaseră pe reprezentantul fermei Barrows. Ea era soţia bărbatului cu care stătuse de vorbă lângă gard şi care spusese că era un simplu lucrător la fermă – Leon Holloway. Samantha simţise că o apucă ameţeala. Se aflase la trei metri de mama ei biologică şi nu ştiuse.

Aşadar, trecerea timpului nu avea să-i stingă dorinţa de a afla totul despre naşterea şi adoptarea ei. Ciudatul dor persista. Samantha nu reuşea să-l alunge indiferent ce făcea. De ce nu o dorise mama ei? Respingerea ei avea vreo legătură cu Trevor Waverling? Nu era oare greşit din punct de vedere moral ca Samantha să ascundă identitatea ei faţă de un frate, un tată şi o bunică aflată la doar câteva zeci de kilometri de casa ei?

În cele din urmă, se decise că trebuia să afle toate răspunsurile. Trebuia să ştie. Nu putea trăi fără a şti. Trebuia să-şi găsească pacea.

În seara zilei de 6 ianuarie, Samantha rosti:

— Sloan ce-ai zice dacă mâine m-aş duce la Gainesville singură?

Sloan o privi pe deasupra ziarului *Fort Worth Democrat.*

— Poftim?

— Ai auzit ce am spus. Este important să mă întâlnesc

cu cineva de-acolo.

Sloan puse încet ziarul în poală.

— Cu cine?

— Cu mama.

*

— Unde a plecat Sam? întrebă Neal. Cineva din echipa de sondori a văzut-o urcându-se în tren, când s-a dus la gară să ia nişte lucruri trimise de la Waverling Tools.

Sloan termină de descătărămat curelele şeii, apoi se întoarse cu spatele la Neal pentru a o da jos de pe spinarea calului, astfel încât socrul lui să nu-i poată vedea expresia de pe chip. Evitarea unui răspuns direct nu-i stătea în fire şi era uşor detectabilă când încerca.

— A plecat într-o scurtă călătorie, rosti el punând şaua pe o bârnă din încăperea harnaşamentelor montată acolo în acel scop.

— Nu ne-a zis nimic nici mie, nici mamei sale de această călătorie. S-a dus la Dallas sau la Houston, s-o vadă pe una dintre fete?

— Nu, spuse Sloan.

Luă de pe un raft un prosop şi începu să şteargă spinarea asudată a calului. Nu era genul de proprietar de fermă care să-şi lase calul să fie ţesălat şi hrănit de altcineva după o zi de muncă.

— La naiba, Sloan, nu mă face să te rog! Unde s-a dus?

Sloan se opri cu o mână pe greabănul calului.

— Neal, nu vreau să fiu mojic, dar nu e treaba ta.

Neal rosti neliniştit:

— S-a dus la un doctor?

— Nu. Te pot asigura de asta. A vrut doar să facă o plimbare. Asta-i tot ce-ţi pot spune.

Sloan continuă să se ocupe de cal, ştergându-i botul şi capul cu prosopul.

— Asta-i tot ce ştii sau tot ce eşti dispus să-mi zici? insistă Neal.

— Nu-mi forţa mâna, Neal. Ţi-am spus tot ce pot.

— Samantha să vrea să facă o plimbare? rosti incredul Neal. Nu e genul ei. Aveţi… probleme? Insist doar pentru că eu şi maică-sa ne facem griji în privinţa ei, Sloan. În ultima vreme, nu a fost ea însăşi. Ai văzut şi tu. Vrem doar să fim siguri că nu e bolnavă, dar dacă… Ridică din umeri şi îşi băgă mâinile în buzunare. Ei bine, toţi oamenii căsătoriţi au mici divergenţe din când în când.

Sloan aruncă prosopul într-o găleată şi luă o perie cu care începu să ţesale crupa calului.

— Te pot asigura că nu e vorba nici de asta, Neal. Eu şi Sam nu ne-am înţeles nicicând mai bine.

Furios, Neal smulse peria din mâna lui Sloan.

— Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, sunt tatăl ei! Spune-mi ce a păţit, unde s-a dus şi cât va lipsi – *te rog!*

Sloan spuse încet:

— Neal, îmi eşti mai apropiat decât ghimpii de un cactus, dar dă-mi înapoi peria. Nu-ţi voi zice pentru că i-am promis fiicei tale că n-o voi face.

Stânjeneala înroşindu-i obrajii, Neal îi dădu încet peria înapoi.

— Îmi pare rău, fiule! M-am pierdut cu firea. Dar… poţi înţelege ce simt, nu-i aşa?

— Desigur, Neal. Du-te acasă şi ai răbdare! Se va întoarce curând şi totul va fi bine. Sunt sigur de asta.

Deşi în ochi i se citea îndoiala, Neal încuviinţă din cap şi ieşi cu mâinile în buzunarele hainei. Sloan îl privi îndepărtându-se şi nu se simţi deloc sigur că îl liniştise în vreun fel. Probabil că Neal băgase de seamă că nu-l invitase să rămână la un pahar de burbon şi la cină, mai ales că nu erau femei în casă, dar n-ar fi suportat compania lui Neal în seara aceea. Inima îi stătuse în loc când socrul lui intrase în grajd cu privirea arzând de întrebări. Sloan încă nu depăşise şocul provocat de scrisoarea în care Bridget Mahoney dezvăluia detaliile naşterii Samanthei. Îşi ţinuse în braţe soţia care tremura şi simţise cum ura faţă de femeia care o adusese pe lume îi ardea măruntaiele. Nu putea înţelege de ce Samantha dorea s-o vadă. Se gândise

că jigodia aia n-avea decât să ardă în iad fără să afle vreodată de fiica minunată pe care o născuse, dar, după ce Samantha îi explicase că ea credea că respingerea ei şi a lui Nathan de către mama lor avea o legătură cu Trevor Waverling, el înţelesese.

— Trebuie să ştiu, Sloan. Trevor este aici, printre noi. El ştie şi ţine la mine. Ce a făcut de a determinat-o pe mama să mă dea pe mine şi să se poarte cu Nathan de parcă i-ar fi fost copil vitreg?

— Iar în funcţie de răspuns, îl vei recunoaşte ca tată? Şi cum rămâne cu Neal? Ştii ce ar simţi dacă te-ar pierde în favoarea părinţilor naturali, mai ales a lui Trevor. Deja are ceva împotriva acelui om.

— Nu mă va pierde. Va trebui să-l fac să priceapă asta. Părinţii mei sunt Neal şi Estelle Gordon. Ei sunt părinţii pe care îi iubesc şi pe care îi voi numi mamă şi tată tot restul vieţii. Dar voi depăşi acest obstacol când voi ajunge la el. Acum, trebuie să aflu întreaga poveste a naşterii mele.

El o implorase să-l lase să meargă cu ea. Se temea s-o lase să se ducă singură din cauza a ceea ce era posibil să afle. Ea refuzase cu hotărâre, iar când Samantha lua o decizie era imposibil s-o faci să se răzgândească. Îi spusese că trebuia să facă singură asta şi că nu avea să i se întâmple nimic rău. În plus, el nu putea să plece şi să lase ferma de izbelişte. El replicase că ferma putea să se ducă dracului. Ea era tot ce conta. Ea era viaţa lui. Ea îl mângâiase pe obraz.

— Ştiu, rostise ea. Acesta-i motivul pentru care mă voi întoarce cu bine la tine.

Plecase în dimineaţa aceea şi avea să se întoarcă a doua zi devreme. Era 7 ianuarie. Mai avea douăsprezece ore de suferit înainte ca ea să fie din nou în braţele lui.

Capitolul 79

Neal nu se întoarse la şemineul, burbonul de seară şi cina lui de la ferma Las Tres Lomas. Porni spre gara din Fort Worth. Cei de la compania feroviară păstrau evidenţa biletelor cumpărate şi a destinaţiilor călătorilor. Avea să-şi petreacă noaptea la Estelle şi s-o ducă la fermă a doua zi. Dorea să aştepte împreună întoarcerea fiicei lor, în caz că lucrul pe care îl bănuia şi de care se temuse vreme îndelungată avea să se întâmple. Văzuse o anumită expresie în ochii lui Sloan când strigase: „Pentru numele lui Dumnezeu, băiete, sunt tatăl ei!” însă registrul gării avea să-i confirme sau să-i infirme temerile.

— Da, domnule Gordon, se pare că, astăzi, am vândut trei bilete pentru Gainesville.

— Ai stat la ghişeu toată ziua?

— Abia am venit, dar Marvin a fost aici. Vreţi să vorbiţi cu el?

Neal răsuflă uşurat.

— Da, te rog.

Marvin îi spuse:

— Da, domnule Gordon, fiica dumneavoastră a luat trenul de dimineaţă spre Gainesville. S-a dus să-şi viziteze rudele de-acolo.

Neal simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Aşa s-ar zice, rosti el.

*

Albă la faţă, Millicent îi dădu telegrama lui Leon, apoi se prăbuşi sfârşită pe cel mai apropiat scaun din hol.

— Nu pot să cred. Pur şi simplu, nu pot să cred! Cum de a putut să ne facă aşa ceva?

Leon citi telegrama:

Mamă/tată. Stop. M-am măritat, stop. Sunt d-na Joseph Haymaker. Stop. Vin acasă curând, stop. Cu drag, Lily. Stop.

— Cine este Joseph Haymaker? întrebă Millicent

privindu-l pe Leon cu ochi goi ca ai unei persoane oarbe care simte că un intrus a intrat în cameră.

— Profesorul ei de istorie de la academie, spuse Leon. Îşi stăpâni cu un mare efort ciudata poftă de a râde. L-am cunoscut amândoi la întâlnirea cu părinţii de când am înscris-o pe Lily. Mi s-a părut un tip drăguţ.

Privirea goală a lui Millicent se concentră asupra lui.

— Un profesor de istorie… de la academie. Oh, Leon… Se repezi la el, îi smulse telegrama din mână şi o strânse la piept de parcă ar fi vrut să-şi bage cumva aer în plămâni. Fiica mea s-a măritat cu un *profesor de istorie?*

— Nu ţipa, Millicent, rosti Leon. Nu-ţi face bine la corzile vocale.

Millicent mototoli telegrama şi o flutură prin faţa lui Leon.

— Cum a *îndrăznit* să-şi bată joc de speranţele şi visurile pe care noi le-am nutrit pentru fericirea ei? Cum a putut să-şi bată joc de toate sacrificiile pe care noi le-am făcut pentru a-i asigura un viitor bun?

— Ei bine, se pare că Lily a avut propriile idei despre fericirea şi viitorul ei, zise Leon decizând să nu corecteze acei „noi”. Hai să fim fericiţi pentru ea, Millicent!

Furia ei ajunse la apogeu, în mod ciudat accentuând frumuseţea soţiei lui.

— Niciodată, niciodată, *niciodată!* ţipă ea. Cum aş putea să fiu fericită pentru ea? Fata aia m-a trădat, ne-a trădat pe amândoi. Ambii noştri copii ne-au trădat! Se prăbuşi din nou pe scaun şi începu să plângă. Îşi smulse din buzunarul rochiei o batistuţă tivită cu dantelă şi îşi tamponă ochii. Gândeşte-te numai cât am muncit amândoi ca să-i creştem astfel încât să poată avea ce noi n-am avut. Tu ai muncit din greu ca ferma să dea roade, iar… Vocea lui Millicent se stinse, încă nevenindu-i a crede… fiica noastră s-a măritat cu un profesor de istorie care nu va avea niciodată un ban în buzunar.

Îşi coborî faţa în palmele care nu aveau cum să cuprindă toată nefericirea ei şi începu să plângă iarăşi. Îndurerat, Leon privi capul aplecat al soţiei lui, care hohotea

în batistuţă. Sărmana Millicent! Pariase pe caii greşiţi, iar acum cursa se încheiase, şi ea nu rămăsese decât cu cotoarele biletelor perdante. Nu era momentul să-i aducă aminte că mai erau şi alte curse pe care fiul şi fiica lor le puteau câştiga, doar că nu atât de strălucite cum se aşteptase ea. Se aplecă şi o cuprinse în braţe.

— Ah, Millie, fetiţo, rosti el, nu vrei să vinzi casa şi să te întorci cu mine la fermă?

— Aş putea s-o vând, îşi trase ea nasul cu capul sprijinit de umărul lui. Nu-mi mai trebuie!

*

Samantha ajunse în Gainesville la amiază. Mai întâi, trecu pe la hotelul Harvey House, unde ea şi Mildred stătuseră în aprilie anul trecut, cu o veşnicie în urmă. Recepţionerul o recunoscu.

— Domnişoara Gordon, nu-i aşa? spuse el.

Surprinsă, Samantha zâmbi.

— Vă amintiţi de mine?

— Nu uit niciodată numele unei femei frumoase.

— Acum, sunt doamna Singleton, zise ea.

— Domnul Singleton este un bărbat norocos. Bine aţi revenit la Harvey House, doamnă Singleton. Doriţi o cameră?

— Doar o informaţie şi o cană cu cafea în restaurant – modul meu de a-mi face curaj. Cunoaşteţi adresa familiei Holloway?

Încălzită de cafea şi înarmată cu adresa primită de la recepţioner, Samantha porni spre casa familiei Holloway. Dimineaţa era rece, dar însorită, iar vântul abia adia. Era îmbrăcată suficient de călduros pentru a merge pe jos, ceea ce îi oferi posibilitatea de a revedea din nou în minte ce avea să-i spună lui Millicent Holloway. „Doamnă Holloway? Eu sunt Samantha Singleton, fostă Samantha Gordon. Drumurile noastre s-au întâlnit cândva, dar niciuna dintre noi nu ştia cine era cealaltă. Sunt fiica dumitale. Dumneata eşti mama mea”.

Dincolo de acea simplă introducere, Samantha nu putea ghici direcţia în care avea s-o ia discuţia lor. Ea venise cu un singur scop – să afle detaliile legate de naşterea şi de abandonarea ei. Nu avea absolut nicio dorinţă să facă parte din viaţa femeii care refuzase să-şi alăpteze fetiţa. Samantha avea să-i comunice clar acest lucru. Avea deja o mamă, una care mereu îi îndeplinise toate dorinţele pe care le-ar fi putut avea în privinţa unei mame. „Aşadar, doamnă Holloway, dacă îmi vei răspunde la toate întrebările pe care am venit să ţi le pun, voi pleca imediat”.

Plimbarea până la parc fu plăcută. Evitarea băltoacelor rămase în urma topirii recentei zăpezi era uşoară. Soarele strălucea. Aerul era uscat. Păsărelele care rămăseseră peste iarnă ciripeau pe crengile copacilor desfrunziţi. Găsi casa destul de uşor şi remarcă părculeţul aflat vizavi, în care zări o bancă pe care se aşeză pentru a-şi trage sufletul, a-şi oţeli voinţa şi a-şi calma nervii în vederea acceptării adevărului pe care venise să-l afle. Între timp, va studia casă, căutând vreun semn de viaţă, nefiind exclus să întrezărească o femeie cu păr blond-roşcat.

Un bărbat ieşi pe uşa din faţă, cu un ziar la subraţ. Se opri un moment, privi cerul pentru a-şi da seama cum avea să fie ziua, apoi scoase o pereche de ochelari de citit şi îi puse pe nas. Samantha îl privi cum traversează cu paşi relaxaţi strada şi se îndreaptă spre părculeţ. Purta o şapcă, o jachetă din denim şi o salopetă. Era atât de captivat de titlurile din ziar, încât abia când ajunse lângă bancă văzu că era ocupată. Se opri surprins.

— Bună ziua, domnule Holloway, rosti Samantha.

Ochii bărbatului se lărgiră din pricina şocului simţit când o recunoscu. Îşi scoase şapca.

— Domnişoară Gordon! Ce cauţi aici?

— Am venit să-mi văd mama… din nou, zise ea.

Capitolul 80

Încremenit, Leon clipi de câteva ori în spatele lentilelor, apoi se aşeză în spaţiul eliberat de Samantha pentru a-i face loc. Îşi puse şapca pe cap şi îşi lăsă ziarul pe bancă.

— Aşa? rosti el. Cum ai găsit-o?

Samantha îl plăcuse din ziua în care îl întâlnise prima dată, iar Nathan îl iubea şi avea încredere în el. Iar ea s-ar fi luat oricând după judecata lui Nathan. Deschise geanta şi scoase scrisoarea lui Bridget Mahoney.

— Aşa am găsit-o.

După ce citi scrisoarea, Leon i-o dădu înapoi.

— Mi-e ruşine să spun, dar exact aşa s-a întâmplat, zise el.

— Spune-mi şi restul poveştii, îi ceru Samantha. De ce mama nu ne-a vrut pe mine şi pe fratele meu geamăn?

Leon îşi masă un genunchi.

— Din cauza bărbatului care a lăsat-o însărcinată cu voi. Nu eu sunt tatăl tău, Samantha.

— Ştiu asta. Trevor Waverling este tatăl meu, iar Nathan Holloway e fratele meu geamăn. Niciunul din ei nu ştie că eu cunosc aceste lucruri. Nu contează cum mi-am dat seama.

Sprâncenele lui Leon se ridicară peste rama ochelarilor.

— Atunci, cunoşti cea mai mare parte a adevărului.

— Nu şi partea pe care vreau s-o aflu.

— Bine, atunci îţi voi spune. Millicent îl dispreţuieşte pe tatăl tău – pe tatăl biologic, se corectă Leon. Susţine că a violat-o. Eu nu cred asta oricât m-aş strădui. El a *respins-o.* Asta-i mult mai probabil. Fiindcă o cunosc foarte bine pe mama ta, poţi să crezi şi tu asta. El a fost prima ei iubire, iar ea i-a dăruit totul – inima, trupul şi sufletul –, iar el a plecat şi a lăsat totul în urmă.

— Când tata… a *respins-o,* el ştia că era însărcinată?

— Nu cred pentru nimic în lume. A admis că ştia de Nathan înainte să apară aici şi să-l recunoască drept fiul său, dar asta s-a întâmplat la multă vreme după aceea. Aş

paria şi pe ultima mea salopetă că n-a ştiut nimic de tine. Până acum. N-ar strica să ştii şi asta.

Samanthei îi stătu inima în loc.

— Ce vrei să spui?

— A venit aici într-o sâmbătă din iulie anul trecut şi a aranjat să se vadă cu mine fără ca Millicent să ştie. A făcut o grămadă de speculaţii în privinţa ta şi a naşterii tale şi a vrut să-i confirm dacă erau adevărate. N-am făcut-o. I-am promis soţiei mele că nu voi zice nimănui niciodată că Nathan a avut o soră geamănă…

— Dar a trebuit să-l păstreze pe unul dintre noi deoarece s-a ştiut că fusese însărcinată, îl întrerupse Samantha, furia încălzindu-i obrajii. Altminteri, şi Nathan ar fi fost dat.

— Trevor Waverling şi-a dat seama de acest lucru pe baza faptelor şi a observaţiilor legate de tine.

— Ce fel de fapte şi observaţii?

Leon îi relată în măsura în care reuşi să-şi amintească. Fuseseră rara culoare a părului Samanthei, coincidenţa datei de naştere a ei şi a lui Nathan, asemănarea trăsăturilor şi a gesturilor ei cu ale mamei lui Trevor. Descoperise cumva numele doctorului despre care credea că asistase la naşterea lor. De fapt, după cum Samantha ştia deja, Bridget Mahoney avusese acea onoare, dar doctorul Tolman aranjase adopţia ei. Apoi Leon îi spuse că aflase că Trevor Waverling traversase râul Red pentru a se duce în Marietta, teritoriul Oklahoma, şi făcuse o vizită la cabinetul doctorului Tolman. Acolo, vorbise cu o moaşă care îi zisese că o tânără care corespundea descrierii Samanthei trecuse pe-acolo pentru a pune întrebări despre familia ei naturală. Trevor îi spusese femeii că era posibil ca el să fie tatăl fetei. Moaşa nu-i putuse da adresa fetei, însă îşi amintise că aceasta locuia în Fort Worth. Moaşa era foarte mândră că era posibil să fi contribuit la regăsirea frumosului bărbat din Dallas cu frumoasa fată din Fort Worth.

— Am aflat toate astea de la soţul moaşei, îi explică Leon. Traversează râul în fiecare miercuri, ca să jucăm

dame. O privi pe Samantha pe deasupra ochelarilor de citit. Desigur, nu i-am zis nimic despre asta soţiei mele. Leon făcu o pauză pentru a-şi încrucişa şi descrucişa picioarele. Mă tem că nu mă pot convinge să-l plac pe Trevor Waverling, dar probabil că doar din pricina resentimentelor. El va avea mereu o parte din viaţa soţiei mele care nu-mi va aparţine niciodată, însă îl pot compătimi. Nu cred că există ceva mai rău decât să-ţi iubeşti copilul de la distanţă, iar el să nu ştie cine eşti.

Samantha trase adânc aer în piept, pentru a diminua presiunea dureroasă pe care o simţi sub coaste.

— Aşadar, tata nu e vinovat de nimic, în afară de acea acuzaţie îndoielnică? întrebă ea.

— Aşa văd eu lucrurile. A încercat să se revanşeze faţă de Nathan.

— Ţine la el, rosti Samantha făcând eforturi pentru ca ochii să-i rămână uscaţi. Şi este evident că şi Nathan ţine la el.

— După cum şi trebuia să fie.

Leon îşi scoase ochelarii şi băgă mâna în buzunarul de la spate al salopetei, ca să ia o batistă mare încă nefolosită în acea zi. Samantha remarcă în mod irelevant că fusese călcată. „De mâna soţiei lui?” Speră că da. Bărbatul care o suporta pe Millicent Holloway şi care evident o iubea de atâţia ani merita măcar atâta atenţie din partea ei. Leon îşi şterse lentilele cu batista.

— Şi celălalt tată al tău a venit să mă vadă. Ar trebui să ştii şi asta.

Pe Samantha o apucă tusea din pricina şocului.

— Tatăl meu adoptiv, Neal Gordon? Când?

— În perioada recoltării, în iunie. Într-o zi, m-am pomenit cu el lângă gard, aproape în locul unde te opriseşi tu, un texan dur, călare pe calul său. Am ştiut imediat cine era şi de ce venise, deşi încă nu-i ştiam numele. L-am recunoscut de când aţi răspuns la anunţ, la fel cum te-am recunoscut sau am bănuit imediat că eşti fiica lui Millicent.

Samantha simţi cum pielea i se face ca de găină.

— Nu se poate!

— Ba da, domnişorică. Dacă te gândeşti la întâlnirea noastră, îţi vei da seama că aşa este. În fine, să revenim la tatăl tău. Mi-a zis că a venit să vadă dacă ferma mai era de vânzare, dar eu mi-am dat seama că nu acela era motivul. Venise să se lămurească în privinţa soţilor Holloway, a oamenilor care îngăduiseră ca nişte străini să le ia fetiţa. Ştergerea ochelarilor fiind terminată, Leon şi-i puse din nou pe nas. Mă gândesc că a avut un motiv pentru care a venit să vadă ce-i de capul nostru, nu-i aşa?

— Da… da, a avut, recunoscu Samantha simţind cum i se forma un nod în gât. A avut un motiv serios. Eu am fost tânăra din Fort Worth care a pus întrebări despre familia ei biologică. Ajunsesem… într-un moment al vieţii în care doream să ştiu de unde proveneam, din ce familie mă trăgeam. Am… început un soi de investigaţie secretă, iar tata a aflat. Durerea aproape că i-a frânt inima. Faptul că a venit să vă vadă… Bănuiesc că decisese să mă lase să fac ce doream… dacă v-ar fi plăcut… indiferent cât i-ar fi costat asta pe el şi pe mama.

Leon încuviinţă din cap şi băgă la loc pipa pe care o scosese din buzunarul hainei, parcă decizându-se că era mai bine să n-o aprindă.

— Asta a fost şi părerea mea. Am intuit că despre asta era vorba. Dacă oamenii care îţi dăduseră viaţă erau în regulă, avea să se retragă. Leon chicoti. L-am determinat repede să se răzgândească. Tu erai cu oamenii care te meritau şi care te iubeau. La ferma Holloway, nu ţi se putea garanta asta. Leon rânji. Când tatăl tău a plecat, mi-a dat impresia că ar fi preferat să se bată cu o hoardă de comanşi mai degrabă decât să ne lase să punem mâna pe tine. Desigur, l-am lăsat să creadă că eu sunt tatăl tău.

Lacrimile îşi făcură simţită prezenţa, iar Samantha făcu eforturi pentru a le stăpâni. Nu venise acolo ca să plângă. Nu putea îngădui ca emoţiile să-i întunece gândirea limpede. Iar în clipa aceea, a ei devenise haotică precum traseul unor fulgi scăpaţi într-o bătaie cu perne. Se concentră asupra punerii în ordine a evenimentelor care o aduseseră acolo. Logica spunea că doctorul Tolman, bolnav

şi pe moarte, îi trimisese lui Neal Gordon o scrisoare care conţinea informaţii legate de naşterea ei. Din ea, tatăl ei aflase că avea un frate geamăn, precum şi numele şi locul unde trăia cuplul care o dăduse, lucruri pe care nu dorise ca fiica lui să le ştie, acela fiind motivul pentru care distrusese scrisoarea înainte ca ea să apuce a o citi. Ca răspuns la anunţ, o trimisese la ferma Barrows fără a şti că femeia care o vindea era Millicent Holloway. Cât fusese plecată, Neal Gordon îşi dăduse seama de greşeala făcută şi îşi pierduse imediat interesul faţă de acea proprietate.

Apoi Neal Gordon descoperise scrisoarea de la Eleanor Brewster în coşul cu smochine, care îl făcuse să afle de investigaţiile fiicei lui în privinţa naşterii ei. Din pricina acelei descoperiri urmaseră lunile acelea de iad, iar tatăl ei decisese să plece la tabăra La Paloma, dorind să-i verifice pe soţii Holloway. Samantha îşi simţi gâtul arzând când îşi aminti cum se despărţise de ea când plecase de la Trail Head in misiunea lui de iubire şi sacrificiu. „Te iubesc, Samantha”, spusese el aruncându-i o ultimă privire, ca un războinic care pleca la o luptă din care ştia că nu avea să se întoarcă. După aceea urmaşe ziua picnicului de la Windy Bluff, când Neal aflase că numele de familie al lui Nathan era Holloway, ceea ce însemna că el era fratele geamăn al fiicei lui, iar Trevor Waverling, tatăl ei.

Aproape totul se clarificase. Samantha primise răspunsurile pentru care venise şi lămurise misterele uimitoarei animozităţi a tatălui ei faţă de Trevor Waverling şi a încercărilor lui stângace de a-i împiedica pe ea şi Nathan să fie împreună. Ce mai plasă ţesuse pentru el însuşi! Cât de captiv era în acea plasă de vinovăţie şi teamă! Samantha ştia că ar trebui să-l urască pentru asta, dar nu putea. El suferise destul. Îi înţelegea motivele şi îl ierta. „Motivele sale definesc un bărbat” fusese mantra lui Seth Singleton, iar acum şi Sloan îşi ghida viaţa după ea. Ale lui Neal Gordon nu fuseseră pure, dar rezultaseră din iubirea unui tată pentru fiica lui şi din teama de a nu o pierde. Samantha regreta doar faptul că el nu avusese încredere în dragostea fiicei lui pentru el. În cele din urmă,

lacrimile îi tulburară vederea, iar Leon puse o mână aspră peste ale ei.

— Desigur, dacă nu ne-aş fi prezentat într-o lumină nefavorabilă, tu şi fratele tău geamăn v-aţi fi regăsit, ceea ce ar fi fost un lucru foarte bun, dar a trebuit să fac aşa cum am crezut că este cel mai bine.

— Să nu regreţi asta, domnule Holloway, spuse Samantha. Eu şi Nathan avem mulţi ani în care să recuperăm timpul pierdut.

Leon rosti aparent fără a fi surprins:

— Aşadar, intenţionezi să i te prezinţi singură?

— Da.

— Şi lui Trevor Waverling?

— Da, şi lui. O veveriţă străbătu rapid o creangă a copacului, se opri şi îi privi curioasă, ceea ce reprezentă o distragere pentru ochii ei înlăcrimaţi. Dar mamei… nu. Am venit aici ca s-o cunosc, dar acum nu mi se mai pare necesar. Putem păstra secretul acestei întâlniri între noi doi? Aş prefera ca ea să nu afle niciodată că am fost aici.

— Îţi promit că voi păstra pentru mine secretul acestei plăcute întâlniri. Este înţelept din partea ta să nu te întâlneşti cu ea. Aşa e cel mai bine pentru amândouă. După cum ar zice Millicent, ce rost ar avea? Nu văd niciunul. Trebuie să mă crezi în privinţa asta. Samantha, du-te acasă, la toţi cei care te iubesc şi te vor, şi uită de mama care nu te vrea.

— Bunicii din partea mamei mai trăiesc? Unde locuiesc?

— Au murit. Amândoi erau vrednici de dispreţ. Nathan ştie. E mai bine că nu i-ai cunoscut.

Samantha încuviinţă din cap şi se ridică. Leon îşi adună picioarele şi se sculă şi el de pe bancă.

— Ei bine, astea fiind spuse, domnule Holloway, îţi voi urma sfatul şi mă voi duce acasă.

Întinse mâna spre el. Leon i-o cuprinse între ale lui.

— Aşadar, după ce ajungi acasă, ce plănuieşti să faci cu toate secretele astea aflate?

— Le voi dezvălui, răspunse Samantha. Nu vreau să

mai existe secrete. Nu vreau să mai existe mizerie ascunsă sub covor. Suntem rude. Indiferent de greşelile făcute, intenţiile noastre au fost bune, iar în inimile noastre este loc pentru toţi. În plus – îşi retrase mâna şi şi-o puse pe pântec –, vreau ca lucrurile să fie limpezi când se va naşte copilul meu.

Capitolul 81

Sloan o aşteptă la gară şi o strânse în braţe cu putere şi îndelung.

— Mama ta este cu Neal, la Triple S, spuse el. El face gaură în geam uitându-se după tine.

— Nu i-ai zis nimic, nu-i aşa?

— Nu, dar ei ştiu, Sam. Tatăl tău şi-a dat seama unde te-ai dus şi de ce. Iar după cum arată mama ta, se pare că i-a spus totul. Ochii ei sunt roşii, iar tatăl tău are chipul împietrit, ca atunci când joacă poker şi are o mână de cărţi cu care va pierde.

— Din câte îl cunosc, nu va juca nicio carte până nu le va vedea pe ale mele, rosti Samantha.

Când Samantha intră în salon, soţii Gordon o aşteptau în picioare, tatăl ei rigid ca o scândură, iar mama ei fără vlagă ca o pernă din care fulgii fuseseră scoşi. Într-adevăr, ochii lui Estelle păreau să fi plâns şi se aţintiră asupra ei exprimând o sfâşietoare rugăminte mută. Gândurile lui Neal erau de nedesluşit în spatele privirii dure, însă erau la fel de uşor de ghicit ca în zilele când cercetase nesfârşiţii acri maronii ai fermei lui, şi se simţise ameninţat că îşi va pierde domeniul. Samantha întinse mâinile spre ei.

— Mami, tati, hai să ne aşezăm, rosti ea. Avem ceva de discutat.

Le povesti totul de la început.

După ce totul se termină, sentimentele fură exprimate, interpretările şi falsele impresii fură corectate, greşelile fură iertate, iar ochii se uscară, Samantha ieşi din

cameră şi se duse pe veranda din faţă pentru a respira aer curat. Îi lăsase pe Neal şi pe Estelle în salon, mama ei fiind revitalizată şi încântată datorită nepotului care urma să se nască, iar tatăl ei părând cam sleit, dar aşa cum era o strungă curăţată de resturi primăvara, pentru a primi apă proaspătă. Avea să-şi facă permanent griji în privinţa lui Trevor Waverling. Samantha era pregătită pentru asta. Neal Gordon urma să fie atent ca Trevor să nu-i încalce teritoriul, tot aşa cum, la mulţi ani după ce se instalase pacea şi nu mai exista nicio ameninţare, se uitase după comanşi şi după jefuitorii mexicani. Aşa era felul lui de a fi.

— Cum… îl vei numi… pe Trevor Waverling? întrebase el.

Samantha se gândi câteva clipe.

— Aşa cum îl va numi copilul meu, răspunsese ea.

Seara era întunecată şi rece. Samantha începu să tremure, dar simţi brusc căldura şalului ei de lână pus pe umerii săi. Din spate, Sloan o cuprinse în braţe, o strânse cu putere şi îşi sprijini bărbia pe creştetul ei.

— Dacă tot este seara confesiunilor, nu vrei să o auzi şi pe a mea?

În sfârşit se întâmpla. În octombrie, în revista *The Archaeologist* apăruse un articol cu titlul „Fosila unui dinozaur, descoperită într-o cutie pentru conserve cu fasole verde”. Misterioasa şi amuzanta apariţie a relicvei fusese o ştire naţională în comunitatea ştiinţifică. Şocată, Samantha recunoscuse obiectul din fotografia care însoţea articolul. Răceala o cuprinsese până în măduva oaselor. Dacă n-ar fi fost descrierea cutiei şi a prosoapelor de bucătărie, l-ar fi bănuit pe Todd de furtul şi expedierea craniului la Muzeul Naţional de Istorie Naturală din New York, însă vinovatul fusese Sloan. Paleontologii identificaseră craniul parţial al dinozaurului ca fiind un sauropod.

Cu inima bătând nebuneşte, Samantha se retrăsese în atelierul ei improvizat, unde se putea baza pe faptul că raţiunea prima. Înconjurată de relicve şi substanţe chimice, îşi aminti ziua în care descoperise absenţa craniului. Ea şi Sloan se despărţiseră la răscrucea drumurilor care duceau

spre fermele lor, după ce el o ceruse de soţie în acea dimineaţă de duminică. Spre dezamăgirea ei, părând stânjenit, refuzase să meargă cu ea la locul unde găsise craniul şi îi pusese o întrebare ciudată. „Sam, ştii că nu aş lua niciodată o decizie şi nu aş face nimic care să nu fie în interesul tău, nu-i aşa?” Când ea dorise să afle care era motivul întrebării, el răspunsese: „Pentru a mă asigura că înţelegi că niciodată n-aş face ceva intenţionat pentru a te răni”. Ea îi zisese că ştia asta. El îi spusese: „Te iubesc, Samantha Gordon”. „Ştiu şi asta”, rostise ea.

Şi chiar ştiuse asta, o ştia şi acum şi avea s-o ştie toată viaţa ei. Sloan deja luase craniul, de la Todd, în după-amiaza precedentă, când acesta se întorsese la locul descoperirii. Din acel punct al amintirilor ei, Samantha nu putea decât să presupună, dar credea că Sloan îl întrerupsese pe Todd, care venise să fure craniul, şi i-l luase pentru a-l împiedica să-l distrugă, după cum, cu siguranţă, acel trădător îi distrusese Kodakul. Samantha îşi dăduse seama că Todd doar se prefăcuse a fi nevinovat de acea acuzaţie. Probabil că şi Trevor Waverling ştiuse asta, dar nu putea dovedi şi aştepta ca Todd să facă alt pas greşit.

Sloan intenţionase să-i dea craniul înapoi, dar Samantha îi mărturisise cauza conflictului dintre ea şi tatăl ei. Deja profund îngrijorat de ruptura dintre ei, Sloan îşi dăduse seama că fosila avea s-o lărgească, probabil prea tare pentru a mai putea fi reparată. Neal Gordon ar fi insistat să se foreze, iar Samantha s-ar fi luptat pentru locul de îngropăciune al animalelor preistorice. Aşa că omul care îi iubea pe amândoi decisese că lucrul cel mai înţelept era să păstreze craniul până se hotăra ce să facă cu el.

Samantha analiză fiecare ocazie a lui Sloan de a-i mărturisi că se afla în posesia fosilei, dar nu găsi niciuna în care el să nu fi avut motive să se teamă că ar fi pus în primejdie logodna lor, iar apoi, căsnicia. El nu ştia de vizita făcută de Anne pentru a afla de la Samantha de ce Sloan părea a nu mai fi interesat de ea. Îngrijorarea fetei fusese întemeiată. Sloan Singleton era îndrăgostit de Samantha Gordon, întotdeauna fusese. Vizita lui Anne era o dovadă

suficientă că el se gândise doar la interesul ei când luase şi păstrase craniul. La fel ca tatăl ei, nu avusese suficientă încredere în dragostea ei pentru el şi se temuse ca ea să nu dea crezare aparenţelor – că se însurase cu ea atras de bani care era posibil să fie aduşi de eventualul petrol existent sub pământul aflat dincolo de gardul de la Triple S, despre care dovezile spuneau că nu era exclus să fie într-o cantitate foarte mare.

Craniul fusese în dulapul cu decoraţiuni pentru Crăciun. Totul indica asta. Reacţia lui Sloan când Billie June sugerase să-şi pună bagajele acolo, eforturile lui ca Daniel să nu rămână singur în casă şi faptul că ieşise din cameră doar cu un prosop de baie pe el pentru a se lua de Daniel când acesta reparase usciorul uşii. Sloan luase craniul de-acolo în timpul nopţii, după ce aflase că, în dimineaţa următoare, se va face ordine în el. Se dusese în bucătăria fermei, scosese conservele de fasole din cutia lor şi o folosise, împreună cu prosoapele, ca să expedieze fosila. Luase adresa din revista *The Arheologist.* Nu-l lăsase inima să-i refuze craniului dreptul la posteritate. „Motivele sale definesc un bărbat”. Chiar aşa era. Motivele lui Sloan nu fuseseră egoiste. O făcuse din dragoste pentru soţia lui şi dintr-o disperare inutilă de a apăra căsnicia lor, dar Samantha trebuia să audă mărturisirea de pe buzele lui.

— Confesionalul încă e deschis, rosti ea.

*

Iarăşi, îl lăsă pe Sloan acasă. Îi spuse că trebuia s-o facă singură, în dimineaţa următoare, joi, 10 ianuarie, luă trenul spre Dallas. De la gară, luă o birjă până la birourile companiei Waverling Tools, unde fu întâmpinată de Agatha Beardsley, care o privi iritată.

— Vă aşteaptă domnul Waverling? întrebă recepţionera.

— Nu, nu mă aşteaptă. Am venit cu speranţa că îl voi găsi aici şi că vizita mea neanunţată nu-l va deranja.

— Este aici, dar nu vă pot garanta nimic în privinţa

deranjului. Domnul Waverling este foarte ocupat şi are un tren de prins peste o oră, însă o să-l întreb dacă vă poate primi. După ce domnişoara Beardsley îşi exprimă clar dezaprobarea faţă de ameninţarea la adresa programului şefului ei, adăugă: Luaţi loc, vă rog, până voi veni să vă anunţ.

— Desigur, rosti Samantha şi se aşează supusă pe un scaun.

Femeia plecă, iar după câteva secunde, Trevor, care i-o luase înainte domnişoarei Beardsley, deschise uşa recepţiei.

— Doamnă Singleton… Samantha! Ce plăcere neaşteptată! Sper că totul e bine.

Îi cercetă chipul, căutând semne care să justifice cuvintele lui, şi îi întinse mâna. Samantha se ridică, i-o strânse şi simţi, prin mănuşă căldura afecţiunii paterne.

— Totul e bine, iar curând va fi şi mai bine, spuse ea zâmbind. Să revin altă dată? Am înţeles că eşti foarte ocupat şi că ai de prins un tren.

Trevor clătină cu hotărâre din cap pentru a nega şi se uită urât la domnişoara Beardsley.

— Te asigur că nu e nimic important. Pot să iau trenul următor. Mă duc doar la Beaumont, pe coastă. Vino în biroul meu! Domnişoară Beardsley, ai grijă să nu fim deranjaţi.

Peste o oră şi ceva, Trevor o chemă pe recepţionera lui. Aceasta fu şocată să constate că el plânsese zdravăn, însă niciodată nu-l văzuse atât de fericit. Doamna Singleton avea batista în mână şi se părea că şi ea tocmai îşi revenea după manifestarea unor emoţii profunde, în urma cărora rămăsese cu ochii umflaţi şi roşii, însă şi buzele ei zâmbeau. „Ce Dumnezeu?”

— Domnişoară Beardsley, unde-i fiul meu? întrebă Trevor.

— La Loving Convalescent Home, domnule. S-a dus să-şi viziteze fratele, în dimineaţa asta.

— Sună acolo şi roagă pe cineva să-i comunice lui Nathan că tatăl lui îi cere să vină cât de repede poate acasă

la bunica lui. Spune-i lui Benjy să aducă trăsura, apoi sună acasă la mine şi zi-i mamei mele să ne aştepte.

— Ăăă, domnule Waverling, şi cum rămâne cu călătoria pe coastă pe care voiaţi s-o faceţi? Domnul Lane a sunat din Beaumont pentru a spune că petrolul a erupt la Spindletop. Este foarte entuziasmat şi a dorit să ştie când veţi sosi. A zis că e o privelişte care merită văzută. Entuziasmată de veste, domnişoara Beardsley îşi consultă ceasul prins cu un lănţişor pe umăr. Este ora 12.00. Mi-am permis să mă interesez când este următorul tren spre coastă, iar dacă vă grăbiţi, îl puteţi prinde pe cel de la ora 13.00.

Se uită întrebătoare la Trevor, ignorând-o pe intrusa care îl abătea pe şeful ei de la calea prestabilită.

— Este o veste foarte îmbucurătoare, domnişoară Beardsley, dar eu am de dat una familiei mele. Iar acum, dacă ai vrea să aperi fortul până la sfârşitul programului, eu şi fiica mea te vom lăsa să-ţi vezi de treabă.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Domnişoară Beardsley, fă cunoştinţă cu fiica mea, Samantha Gordon Singleton. Este sora geamănă a lui Nathan.

Gura domnişoarei Beardsley încă era căscată când Trevor o conduse pe Samantha spre ieşirea din recepţie şi către trăsura care aştepta.

Epilog

În aprilie 1901, la două săptămâni după ce împlini 21 de ani, Nathan Holloway se însură cu Charlotte Weatherspoon. Fu nunta anului în înalta societate din Dallas. Ceremonia avu loc la Prima Biserică Baptistă din Dallas şi fu oficiată de foarte stimatul George W. Truett[23],

23 George Washington Truett (6 mai 1867-7 iulie 1944), pastor al Primei Biserici Baptiste din Dallas, Texas, din 1897 până în 1944, şi preşedintele Convenţiei Baptiste Sudice din 1927 până în 1929. A fost

prelatul cel mai de seamă al acelor vremuri. Peste 500 de oaspeţi veniră la nuntă. Trevor Waverling fu cavalerul de onoare principal al lui Nathan, iar Randolph, fratele lui, şi Daniel Lane, cavaleri de onoare secundari. Mavis, Samantha şi Sloan, Neal şi Estelle Gordon, Leon, Lily şi soţul ei fură conduşi în stranele rezervate familiei mirelui. Millicent nu se află printre ei. Nathan rupsese legătura cu mama lui.

— Aprilie este o lună perfectă pentru o nuntă, afirmă Mavis. Este perioada noilor începuturi şi asta ar trebui să fie prima lună a anului, nu ianuarie, pentru numele lui Dumnezeu. Ce-o fi fost în mintea gregorienilor?

Pentru fermele Las Tres Lomas de la Trinidad şi Triple S era cu adevărat o perioadă a noilor începuturi. În dimineaţa celei de-a treia săptămâni din aprilie, Jarvis Putnam, şeful echipei de la sonda numărul 1, bătu la uşa casei principale a fermei Las Tres Lomas de la Trinidad. Silbia deschise şi, imediat, făcu un pas îndărăt.

Jarvis îşi scoase casca de sondor plină de petrol, o chestie căptuşită cu oţel, şi îşi trecu o mare batistă-bandană peste faţa murdară.

— Îmi cer scuze, doamnă! Sunt sigur că arăt de speriat, dar trebuie să-l văd pe domnul Gordon şi să dau un telefon, dacă se poate.

Silbia nu-l mai întâlnise pe Jarvis Putnam, dar, după cum arăta, făcea parte din echipa de oameni aspri care forau la Windy Bluff.

Nu putea să-l lase în casă, ca mizeria aia neagră să picure de pe el pe podelele ei curate.

— De ce?

— Ca să le spun domnului Gordon şi şefului meu că am găsit petrol.

Sonda numărul 1 avea să fie precursoarea a numeroase altele care aveau să fie săpate pe cei 2 600 de kilometri pătraţi ai fermelor unite şi care aveau să extragă milioane de barili de petrol din uriaşul zăcământ aflat în

---

unul dintre „cei mai faimoşi baptişti din Sud“ şi un scriitor apreciat al epocii sale. (n.tr.)

straturile sedimentare. Fermele Triple S şi Las Tres Lomas de la Trinidad nu-şi schimbară numele, dar, pentru a simplifica lucrurile, adoptară o marcă ce simboliza unirea lor. Astfel, cea mai mare fermă de vite din Texas se numea simplu, S/S/S/. Fusese ideea Samanthei să folosească barele oblice pentru a reprezenta cei trei afluenţi ai râului Trinity. În ciuda dovezii fizice că un vast număr de sonde avea să apară pe pământul lor, Las Tres Lomas şi Triple S nu renunţară la activitatea iniţială. Creşterea vitelor era afacerea lor, iar în vreme ce Texasul intra în noul secol propulsat de descoperirea petrolului în tot statul, noi rase de vite erau introduse pentru a se obţine came de calitate mai bună şi animale care să reziste mai bine la condiţiile climatice din centrul Texasului. Experimentele făcute cu diverse soiuri de iarbă duseră la îmbunătăţirea păşunilor, care, în cele din urmă, ajunseră să fie pline cu vite Santa Gertrude, Hereford şi Beefmaster, ce se hrăneau cu iarba verde din jurul sondelor şi al pompelor.

Pentru membrii familiei şi asociaţii lor care, la nunta lui Nathan, stătuseră în partea culoarului bisericii rezervată invitaţilor mirelui, norocul financiar zâmbi cel mai mult. Peste câţiva ani, Waverling Tools patentă o sapă cu role care le permise sondorilor să sape cu o viteză uimitoare în rocă dură. Daniel Lane o concepu. Sapa cu două role revoluţionă industria petrolului, aduse milioane de dolari în cuferele companiei şi în buzunarele lui Daniel şi puse Waverling Tools pe calea de a deveni un lider mondial în proiectarea şi producerea de echipament pentru forajele de petrol.

Nathan continuă să fie concesionarul companiei şi coleg cu Todd Baker, instalându-se cu discreţie în scaunul de moştenitor al firmei Waverling Tools, iar geologul îşi făcu un renume în profesia sa. Todd găsi petrol, iar Nathan negocie drepturile de forare şi extracţie în comitatele texane ale căror nume aveau să rămână în istoria petrolului – Sour Lake şi Batson-Old în districtele Hardin, Humble şi Goose Creek în Harris, Mission în Bexar, Piedras Pintas în Duval, Panhandle Osborne în Wheeler. Pe la începutul

carierei sale, Todd primi vizita lui Daniel, care intră în biroul său având în mână un plic pe care era trecut numele Morris Keaton Brownie Shop. Când plecă din biroul lui Todd, având în continuare la el plicul şi fotografiile din acesta, fu sigur că geologul companiei nu avea să mai pună niciodată la cale un plan atât de murdar precum cel care determinase vizita lui Daniel, mai ales că nici nu se pricepea la aşa ceva. Însă ca urmare a isprăvii sale, Todd nu ajunse niciodată să facă parte din cercul apropiaţilor conducerii de la Waverling Tools, iar el şi Ginny nu frecventară nicicând anturajul familiilor Singleton, Waverling şi Lane. Spre marea nemulţumire a lui Ginny, alimentată de suspiciunea că o greşeală făcută de soţul ei avea cumva o legătură cu asta, numele soţilor Baker nu apăru niciodată printre cele ale participanţilor la seratele date de respectivele familii, care erau prezentate în rubricile mondene ale ziarelor din Fort Worth şi Dallas.

Randolph se angajă ca funcţionar bancar în Ardmore, Oklahoma, iar până la urmă fu promovat vicepreşedinte, titlu pe care îl mai aveau alte cinci persoane de la acea bancă. Se însură cu o fată din oraş, care îi aminti lui Nathan de chelneriţa pe care o părăsise în New York. Aceasta îi făcu doi fii, cărora Randolph încercă să le inoculeze dorinţa de a deveni bogaţi şi faimoşi, lucruri pentru care el se pregătise cu sârguinţă, dar îşi distrusese şansa de a le obţine. Lily avu o viaţă fericită alături de cele trei fiice şi de profesorul de istorie care îi era soţ, locuind într-o casă aflată la patru străzi distanţă de a fratelui ei. Familiile Haymaker şi Randolph Holloway se întâlneau în fiecare duminică, după slujba de la biserică, şi mâncau un prânz cu pui fript, în una dintre casele lor modeste. Soţii Leon Holloway erau invitaţi mereu, dar, în general, numai tatăl lor venea.

Însă exista şi alt soi de noroc, care nu purta semnul dolarului. Primul copil al Samanthei şi al lui Sloan fu un băiat, pe care îl botezară Seth Gordon Singleton. Fiul lor îi spuse lui Neal „bunicule”, iar lui Trevor, „bunule”, iar Samantha aşa îl numi cu afecţiune de-atunci încolo. Urmară

o fiică şi un fiu. Billie June şi Daniel, care aşteptau un fiu şi un tovarăş de joacă pentru S.G., cum avea să i se zică primului copil al soţilor Singleton, deveniră mândrii părinţi a trei fiice. Charlotte născu doi fii şi o fiică. Millie May nu se căsători niciodată, dar se bucura de rolul de mătuşă a nepoatelor şi nepoţilor ei. Familiile Gordon, Singleton, Waverling şi Lane deveniră una singură. Existenţa automobilelor le îngăduia să se întâlnească adesea în casele unora sau ale altora, care, cu timpul, deveniră proprietăţi uriaşe, pline de râsete, mâncare bună, jocuri vesele şi gălăgia firească făcută de nouă copii şi zece adulţi.

— Mă simt ca o *piñata,* îi spuse Neal lui Estelle cu ocazia unei astfel de reuniuni, care avea loc la ferma Las Tres Lomas.

— Ca o *piñata,* Neal?

— Îhî. Îmi trăiam viaţa ca un astfel de animal din papier-mâche pentru petreceri, atârnat suficient de sus pentru a nu putea fi atins, temându-mă să împart ce aveam, ţinându-mi jucăriile încuiate, pentru ca numai eu să am acces la ele, iar deodată, *trosc,* am fost lovit cu o bâtă. Mă bucur extraordinar că am fost lovit. Înţelegi ce încerc să zic, albinuţo?

— Înţeleg, Neal. Iubirea este întotdeauna mai dulce când este împărtăşită.

La sfârşitul deceniului, *The Forum,* una dintre cele mai respectate reviste din America, publică un articol de trei pagini, cu tot cu fotografii, având titlul „Titanii”. Neal Gordon era unul dintre ei, alături de Trevor Waverling.

Samantha rosti:

— Ei bine, tati, în sfârşit eşti titan. Cum te simţi?

Neal se încruntă.

— Nu atât de bine cum aş fi crezut, spuse el.

Samantha se uită la el şi înţelese. Estelle murise cu un an în urmă, însă nu moartea ei era responsabilă pentru lipsa de entuziasm a lui Neal. În după-amiaza precedentă, S.G., nepotul lui, îi adusese o parte dintr-un picior lung şi ciudat, pe care o găsise iţindu-se din pământ în zona plină

de gropi unde se aflase cândva sonda numărul 1. Dintr-un motiv neştiut, locul acela îi fascina pe nepoţii lui.

— Bunicule cărui animal îi aparţine? îl întrebase el.

Sfârşit